Giới thiệu Đóa Hoa Tội Lỗi

Editor: Hé Hé

Nhân vật: Tống Ngọc Trạch x Triệu Hương Nông

Tác giả viết về những tuyệt chiêu lừa tình đặc sắc của nam chính, cùng với kế hoạch của anh ta khi từng bước sa lầy vào con đường "nghiện ngập" nữ chính!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Như bắt đầu cũng như kết thúc (01)

Khu thành cổ Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ, ánh nắng tháng tư khẽ hắt lên bức tường cũ kỹ xám xịt.

Trong con hẻm nhỏ của thành cổ vào buổi trưa thanh vắng vọng ra tiếng bước chân dồn dập, theo tiếng bước chân có thể nhìn thấy bóng dáng đôi nam nữ trẻ tuổi trong con hẻm rộng chừng nửa mét, đó là hai người châu Á, cô gái xinh đẹp và người đàn ông có vóc dáng cao lớn, cô gái đi ở phía trước còn người đàn ông đuổi sát theo sau. Hễ bước chân của cô gái chậm lại thì bước chân người đàn ông cũng sẽ chậm lại, cô gái bước nhanh chân thì người đàn ông cũng bám nhanh theo.

Xuất hiện tình huống này đại khái có hai khả năng, khả năng thứ nhất chính là cuộc cãi vã của đôi tình nhân, khả năng khác là người đàn ông du lịch ở Istanbul rồi trúng tiếng sét ái tình với cô gái gặp ở phiên chợ rồi muốn theo đuổi tình yêu.

Người quan sát kỹ dáng vẻ của cặp nam nữ có lẽ sẽ phỏng đoán đó chắc chắn rơi vào khả năng thứ hai, cô gái đi ở phía trước mang vẻ mặt hoảng loạn, rõ ràng cô ấy không quen biết người đàn ông đi phía sau cô.

Phải biết rằng, nhà cửa ở khu thành cổ này đã có lịch sử gần một thế kỷ, từ lâu đã không có người muốn sống ở đây, cho nên nếu người đàn ông muốn giở trò gì thì dù người phụ nữ có kêu gào khản cổ cũng chẳng có ai nghe thấy.

Con hẻm nhỏ rộng nửa mét cùng với những căn nhà xây dựng bất quy tắc càng trở nên chật hẹp, tĩnh mịch, trên trán người phụ nữ bắt đầu tứa ra mồ hôi.

Lúc này Mục Hựu Ân không dám đưa tay lên lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, lòng bàn tay cô cũng đầy mồ hôi, cô không thể để cho tên đàn ông bám theo cô biết cô là một kẻ nhát gan, cho dù lòng can đảm của cô đúng là rất ít ỏi.

Cô cũng không thể để cho hắn biết không lâu trước mình đã nói dối hắn.

"Tôi sinh ra và lớn lên ở Thổ Nhĩ Kỳ." Không lâu trước Mục Hựu Ân đã nói như vậy với tên đàn ông bám đuôi mình, sở dĩ nói như vậy không chỉ là vì mượn oai người bản địa cảnh cáo tên kia đây là địa bàn của tôi anh đừng có nhiễu sự, mà còn có thể tiếp thêm sự can đảm cho mình, lúc bị tên đàn ông xa lạ này bắt chuyện cô không có nhiều kinh nghiệm ứng phó lắm.

Nhưng lần này, Mục Hựu Ân mơ hồ dự cảm chuyện chắc hẳn không đơn giản như vậy.

Siết chặt nắm đấm bước nhanh chân, Mục Hựu Ân biết bây giờ cách xử lý tốt nhất chính là có người thứ ba xuất hiện trong con hẻm này, nhưng hôm nay là thứ hai mà còn là giờ nghỉ trưa nữa nên tỉ lệ người thứ ba xuất hiện ở đây rất thấp, vậy thì cô chỉ có thể tự mình chủ động tìm người thứ ba thôi, điều khiến Mục Hựu Ân cảm thấy không ổn chính là tình hình đang trở nên xấu đi.

Đầu tiên, cô hoàn toàn không quen thuộc khu vực này, mà chiều rộng của con hẻm ngày càng hẹp các tòa nhà càng ngày càng cũ kỹ, cố gắng phóng tầm mắt về phía trước, nơi nào cũng đầy những khúc ngoặt quanh co, đi qua khúc ngoặt này vài trăm mét lại đến khúc ngoặt khác, đường đi của những khúc ngoặt càng lúc càng chật chội, điểm cuối hình chữ "V" của con hẻm khiến cõi lòng Mục Hựu Ân tuyệt vọng, chờ đợi cô có phải là con đường cùng không? Tiếp theo nên làm như thế nào đây?

An Thác Hải, làm thế nào đây?

Mục Hựu Ân nhát gát có một câu cửa miệng, "An Thác Hải, làm thế nào đây"? Lúc nũng nịu thì "A Thác làm thế nào đây?" Lúc thật sự sợ hãi là "An Thác Hải làm thế nào đây?".

Còn khoảng một trăm bước nữa, một trăm bước rồi năm mươi bước, đôi chân Mục Hựu Ân run rẩy, cô gần như có thể thấy trước con đường cùng tối om rồi, cô gần như có thể thấy trước cảnh gã đàn ông ấn cô vào tường, xé rách váy của cô.

Lúc ấy cô phải làm gì đây? Lúc ấy cô nhất định sẽ làm cái việc mà cô hằng mong ước, hung dữ nhổ một bãi nước bọt lên mặt gã đàn ông kia, rồi nói với gã: "Đồ khốn, người đàn ông của tao sẽ chặt đứt đầu mi, rồi treo đầu mi lên tường thành."

Giống như câu chuyện Bắc Âu cổ xưa vậy, chàng kỵ sĩ viễn chinh trở về quê hương rồi nhìn thấy bia mộ vị hôn thê của mình, trong đêm trăng, chàng kỵ sĩ sẽ vung thanh kiếm dài chặt đứt đầu tên ác ôn đã vấy bẩn vị hôn thê, chàng treo đầu tên ác ôn lên cổng thành để an ủi vong hồn vị hôn thê của mình.

Mười bước, Mục Hựu Ân không nhìn thấy bức tường đen xì đó.

Ánh nắng Địa Trung Hải rải đầy trên quảng trường hình tròn màu trắng mang đến vẻ đẹp đẽ giống như niềm hy vọng, trên quảng trường bày bán đủ loại hương liệu sặc sỡ, đây là một khu chợ hương liệu, quy mô của khu chợ hơi nhỏ nhưng với Mục Hựu Ân mà nói như vậy đã đủ rồi.

Bước qua cánh cửa hình vòm chật hẹp, Mục Hựu Ân đặt chân lên những viên gạch màu trắng trên quảng trường, lựa chọn dừng chân ở trước một cửa hàng hương liệu, chủ tiệm hương liệu ở phía bên trái cô là một người đàn ông có vóc dáng vạm vỡ, thừa sức đối phó với gã đàn ông xa lạ ở phía sau cô.

Lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán đi Mục Hựu Ân quay đầu lại, đối mặt với gã đàn ông một mực bám theo cô và nói với cô rằng cô rất giống một người hắn quen.

Cách bắt chuyện của đàn ông: khi đối mặt với cô gái vừa ý mình thì lời dạo đầu thường nói rằng cô rất giống một người bạn của tôi, lúc đó sẽ thu được hiệu quả không tồi.

"Thưa anh, tôi nghĩ anh vẫn nên dừng ở đây đi, nếu còn tiếp tục như vậy tôi sẽ báo cảnh sát." Mục Hựu Ân nói với người đàn ông, cùng lúc đó cô đưa tay ra phía sau, lấy điện thoại từ trong túi ra và bật nguồn, điện thoại của cô có hệ thống định vị, khi cô bật máy thì Saina có thể nhanh chóng tìm thấy cô.

"Triệu Hương Nông." Người đàn ông nhìn cô, miệng không ngừng lẩm bẩm cái tên không lâu trước đó cô nghe được từ miệng anh ta ở khu chợ đồ cổ.

Lại thế nữa! Mục Hựu Ân đánh bạo, khẽ hắng giọng, nói: "Thưa anh, có phải sau đó anh sẽ kể cho tôi một câu chuyện, cô gái tên Triệu Hương Nông giống tôi đó là người yêu của anh, hai người yêu nhau sâu đậm, nhưng có một ngày cô ấy rời khỏi anh."

Cách bắt chuyện của đàn ông: Sau khi đạt được hiệu quả không tồi, tốt nhất là người bạn trong miệng anh ta đã chết rồi, như vậy sẽ khơi gợi niềm thương cảm bẩm sinh của phái nữ.

Đôi mắt chăm chú nhìn cô của người đàn ông hiện lên vẻ ngẩn ngơ.

Mục Hựu Ân tiếp tục nói: "Rời đi ở đây chính là chỉ không nhìn thấy nữa, cô ấy chết rồi..."

Những lời tiếp theo của Mục Hựu Ân bị nén lại ở cổ họng, ngón cái và ngón trỏ của người đàn ông bóp chặt xương sụn ở cổ cô khiến cô không thể thốt ra được lời nào.

Mục Hựu Ân giơ tay nắm lấy tay người đàn ông, trong gang tấc cô nhìn thấy khuôn mặt vặn vẹo của người đàn ông, ngũ quan đẹp đẽ cũng vì vẻ vặn vẹo mà trở nên dữ tợn, thứ khiến người ta sợ hãi hơn khuôn mặt dữ tợn đó là giọng nói của người đàn ông, giống như ác thú bị giam cầm: "Cô ấy không chết..."

Nỗi sợ hãi khiến Mục Hựu Ân không thể không hùa theo người đàn ông mà gian nan gật đầu.

Người đàn ông buông cô ra, lùi lại một bước, miệng lẩm bẩm: "Cô ấy không chết, cô ấy không chết..."

Liếc ông chủ tiệm hương liệu một cái, cái vị không có chút ý định dám làm việc nghĩa đó, Mục Hựu Ân chỉ có thể tự nhận mình quá đen đủi, bây giờ cô không còn sự dũng cảm như lúc vừa rồi, nhân cơ hội người đàn ông đang thất thần không chú ý đến cô, Mục Hựu Ân muốn lén lút chuồn đi, vừa mới dịch chân đã bị người đàn ông hung dữ quát lên: "Đứng lại!"

Liếc nhìn tiệm hương liệu một lần nữa, Mục Hựu Ân đành bất đắc dĩ mà dừng bước.

"Cô nói cô không phải là Triệu Hương Nông?"

Mục Hựu Ân gật đầu, ở khu chợ đồ cổ cô đã giải thích cho anh ta bao nhiêu lần rồi, cô không phải là Triệu Hương Nông.

Cô là Mục Hựu Ân, sống ở một thị trấn nhỏ cách Istanbul hai trăm cây số, thị trấn có tên Thổ Nhĩ Kỳ là Yeil, trong tiếng Trung có nghĩa là màu xanh, sức sống. Thị trấn nằm ở khu vực Bắc Trung bộ Địa Trung Hải chủ yếu trồng trọt trái cây, thị trấn có sức sống tràn trề đúng như tên gọi của nó, cô đến từ một gia đình di dân, khi cô tròn 8 tuổi bố mẹ cô rời khỏi Trung Quốc đi đến Thổ Nhĩ Kỳ.

Lúc này, Mục Hựu Ân ước gì có thể đọc gia phả nhà mình cho người đàn ông này nghe.

Người đàn ông gật đầu, đưa ra một yêu cầu với cô.

"Cô có thể đọc giúp tôi một cái tên không?"

Mục Hựu Ân vội vàng gật đầu.

Người đàn ông nói một cách chậm rãi: "Bách Nguyên Tú."

Dựa vào sự mẫn cảm của phái nữ, Mục Hựu Ân cảm thấy dường như người đàn ông đang bắt chước theo một giọng điệu khác để đọc cái tên này, có chút gấp gáp có chút xung động.

"Bách Nguyên Tú." Mục Hựu Ân ngoan ngoãn đọc theo người đàn ông, bởi vì vừa rồi hầu kết bị người đàn ông bóp chặt nên giọng cô có chút khàn khàn.

Người đàn ông cau mày.

Vừa nhìn thấy người đàn ông cau mày trong lòng Mục Hựu Ân bắt đầu hốt hoảng, từ biểu cảm trên mặt người đàn ông cô có thể đoán ra rõ ràng người đàn ông không hài lòng với giọng của cô, vội vàng hắng giọng, khiến giọng điệu của mình quay về lúc bình thường.

Hít một hơi thật sâu, Mục Hựu Ân chậm chạp đọc cái tên đó ra.

"Bách Nguyên Tú."

Cái tên "Bách Nguyên Tú" một lần nữa được cô đọc ra khiến ánh mắt người đàn ông xoáy sâu vào cô, giây phút ấy, Mục Hựu Ân cảm thấy cõi lòng người đàn ông rất khổ đau, đôi mắt anh ta dần dần trở nên ảm đạm, quảng trường sặc sỡ như càng làm nổi bật vẻ đau thương lắng đọng.

Anh ngẩn ngơ nhìn cô.

Mục Hựu Ân không dám nhúc nhích, trong lòng cầu nguyện Saina nhanh chóng tìm thấy cô, cô bảo đảm về sau nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời An Thác Hải, không lén lút trốn ra ngoài nữa.

Thổ Nhĩ Kỳ cắt ngang qua lục địa Á-Âu, vị trí địa lý đặc thù khiến quốc gia này trở thành một đất nước đa sắc tộc, cộng thêm phía Đông Nam tiếp giáp Syria, Iraq, phía Đông tiếp giáp Iran, nên An Thác Hải luôn sợ cô bỗng dưng biến mất, cho dù Mục Hựu Ân đã 28 tuổi nhưng trong mắt An Thác Hải cô vẫn luôn rất nhát gan, là cô gái mỗi lần lên lớp đều không dám giơ tay trả lời cô giáo.

Thực tế thì, lần này đúng là Mục Hựu Ân giấu An Thác Hải lén lút trốn ra ngoài.

"Thưa anh, có cần tôi đọc lại một lần nữa không." Mục Hựu Ân hỏi lấy lòng người đàn ông đó.

Đáy mắt người đàn ông vì câu này của cô càng nhuốm màu ảm đạm, khi anh chăm chú nhìn khuôn mặt cô ánh mắt lại dấy lên tia hy vọng.

"Nguyên Tú." Người đàn ông mở lời.

Hả, ý của anh ta là muốn cô đọc theo sao?

"Cô đọc, Nguyên Tú." Người đàn ông nói.

"Cô đọc, Nguyên Tú." Mục Hựu Ân nói y hệt người đàn ông.

Cô vừa nói xong người đàn ông đã nổi giận quát lên: "Triệu Hương Nông, từ lúc nào mà em trở nên ngu ngốc như vậy? Không phải "Cô đọc Nguyên Tú", mà là Nguyên Tú thôi, không cần cho "cô đọc" vào."

Hừm... Đã nói cô là Mục Hựu Ân rồi, cô không phải Triệu Hương Nông, còn nữa, cô cũng không thông minh, cô là một người bình thường, là sự tồn tại giống như một người qua đường nào đó.

Mục Hựu Ân vội vàng ra dấu tay "Ok" xoa dịu cảm xúc của người đàn ông, cô không muốn bị bóp cổ lần nữa đâu.

Người đàn ông hít một hơi thật sâu, nhìn cô, trong mắt chảy tràn vẻ dịu dàng, thốt lên: "Nguyên Tú."

Chắc hẳn, trong tháng năm mà cô không biết, nhất định có một người ngày qua ngày dịu dàng gọi cái tên này, giọng điệu ấy, có lẽ sau giọng điệu ấy còn xen lẫn sự bi thương nhạt nhòa.

Nếu không, lúc này trái tim cô sao lại bi thương đến vậy?

"Nguyên Tú." Cô đè thấp giọng, khẽ khẽ đọc lên.

Một cảm xúc không tên bùng lên trong tim khiến Mục Hựu Ân thấy hy vọng, cái tên được cô đọc ra sẽ xua tan mây mù trong mắt người đàn ông.

Nơi đây là Istanbul, bờ biển Aegean xanh thẳm hắt lên bầu trời trong xanh của Istanbul, bầu trời trong xanh của Istanbul không bao dung lời nói dối và sự khổ đau.

Mục Hựu Ân tin rằng, người đàn ông xa lạ có cùng màu da cùng ngôn ngữ đứng trước mặt cô nhất định mang trong mình một câu chuyện xưa cũ bi thương.

Trong câu chuyện xưa cũ bi thương đó nhất định có một cô gái tên là Triệu Hương Nông, hai người yêu thương lẫn nhau, rồi có một ngày, người đàn ông phát hiện ra Triệu Hương Nông đã biến mất, không thể tìm thấy.

Triệu Hương Nông chết rồi.

Có cơn gió thổi ra từ trong con hẻm hình chữ "V", khiến cô đứng đầu gió không tự chủ được rùng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Như bắt đầu cũng như kết thúc (02)

Tại khu chợ hương liệu ở Istanbul, người phụ nữ đứng trước mặt anh có một khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp giống hệt cô ấy, ấn tượng đầu tiên chính là vẻ ngoài ngọt ngào của cô.

Rất nhiều người từng gặp Triệu Hương Nông đều hình dung cô là cơn gió nhẹ trên cánh đồng buổi sớm mai, cây kem vị Mocha khiến người ta yêu thích vào mùa hè, ban đầu Bách Nguyên Tú cũng cho là như vậy, đến khi anh luồn chiếc nhẫn đính hôn lên ngón tay cô anh vẫn cho là như vậy, đó là người con gái anh cho là phù hợp nhất để sống cùng anh đến hết cuộc đời, ngoại hình trong sáng, đơn giản thuần khiết, không có một thói hư tật xấu nào.

Nhưng về sau Bách Nguyên Tú mới biết Triệu Hương Nông là một người biết gạt người nhất trên thế giới này, cô dùng nụ cười ngọt ngào của mình để che giấu chiếc răng nanh trong miệng cô.

Cuối cùng có một ngày, khi bị dồn đến đường cùng, cô dùng nanh nhọn cắn xé gông cùm mang tên trưởng thành đã trói buộc cô.

Quãng thời gian buông thả ngắn ngủi thuộc về Triệu Hương Nông khiến người ta chỉ biết than thở, cũng giống như sinh mệnh của cô vậy.

Trong một khu công viên ở Chicago có một phần mộ, chủ nhân của phần mộ ấy tên là Triệu Hương Nông, sinh mệnh của cô dừng lại ở độ tuổi 25 tươi đẹp.

Mọi người đều nói cô chết rồi, mọi người đều nhìn thấy tờ cáo phó do chính ba cô thông báo, mọi người đều tin rằng cô gái Triệu Hương Nông 25 tuổi đã vĩnh viễn ngủ say dưới đáy biển Đại Tây Dương.

Nhưng trong số những người đó không bao gồm Bách Nguyên Tú.

Có một nhà triết học phương Tây nói, sự nhung nhớ ngày này qua ngày khác là một loại ý nghĩ song song tồn tại trong không gian, loại ý nghĩ này tồn tại một kiểu liên hệ nào đó, Bách Nguyên Tú vững tin rằng Triệu Hương Nông vẫn còn tồn tại trong không gian này như cũ, nên nỗi nhung nhớ anh dành cho cô mới mãnh liệt như vậy, Bách Nguyên Tú vững tin một ngày nào đó anh sẽ gặp lại Triệu Hương Nông.

Hai tiếng đồng hồ trước, tại khu chợ đồ cổ ở Istanbul, Bách Nguyên Tú vươn tay về phía bình hoa được chạm khắc tinh xảo, một bàn tay khác cũng vươn về phía bình hoa giống bàn tay anh, trắng nõn, nhỏ nhắn, ánh mắt anh vô thức tìm kiếm chủ nhân của bàn tay ấy.

Ở khúc ngoặt của hành lang được tô vẽ hoa văn rực rỡ, hai khuôn mặt cách nhau mấy chục centimét, đôi mắt của họ đều phản chiếu dáng vẻ đối phương, giây phút đó, Bách Nguyên Tú cảm thấy mình đang bước vào giấc mộng đẹp đẽ, ở đất nước đa ngôn ngữ này anh nghe thấy giọng nói run rẩy của mình gọi một cái tên tiếng Trung: Triệu Hương Nông.

Bách Nguyên Tú sao có thể nhận nhầm Triệu Hương Nông? Bách Nguyên Tú sao có thể không nhận ra hình dáng của Triệu Hương Nông!

Bách Nguyên Tú nhìn người phụ nữ trước mắt, người phụ nữ có khuôn mặt giống như đúc với Triệu Hương Nông, không, cô ấy chính là Triệu Hương Nông, anh nhất định sẽ chứng minh cô là Triệu Hương Nông.

Bây giờ Bách Nguyên Tú đang chứng minh cho thế giới và cũng chứng minh cho chính mình: Yêu cầu người phụ nữ đọc theo anh.

"Nguyên Tú." Cô đè thấp giọng, khe khẽ gọi tên anh.

Bao nhiêu nhung nhớ là bấy nhiêu thất vọng!

"Nguyên Tú" mà người phụ nữ đọc lên khiến nỗi nhớ nhung ngày này qua ngày khác trong ba năm nay của anh tan thành mây khói, giọng của Triệu Hương Nông không phải như này, Triệu Hương Nông chưa bao giờ gọi tên anh bằng cái giọng như này.

"Này anh." Người phụ nữ đưa mặt lại gần anh một chút, giọng nói dè dặt thăm dò: "Hay là, cần tôi đọc một lần nữa không? Không bằng anh nói cụ thể cho tôi nên đọc thế nào, có cần dùng âm uốn lưỡi để đọc không?"

Lời của người phụ nữ lại khiến trái tim Bách Nguyên Tú chìm sâu xuống đáy biển một lần nữa, vẻ nghiêm túc của người phụ nữ ở trong mắt Bách Nguyên Tú lại ngốc nghếch như đầu heo, có lẽ...

Dù trong tim đã nhận ra một số điều, nhưng Bách Nguyên Tú vẫn nhìn chăm chú vào khuôn mặt người phụ nữ, cho tới bây giờ Triệu Hương Nông vẫn là một cao thủ giỏi đóng kịch, rất nhiều người đã bị cô lừa cho xoay vòng vòng.

Mãi không nhận được lời hồi đáp, Mục Hựu Ân cảm thấy rất lúng túng, lấy hết can đảm: "Ừm... nếu anh không yêu cầu gì nữa thì tôi đi đây, bạn... bạn tôi nhất định đang tìm tôi khắp nơi."

Rời xa người đàn ông một khoảng cách nhất định, ánh mắt Mục Hựu Ân tìm kiếm bóng dáng Saina trên quảng trường, ánh nắng trên quảng trường khiến cô phải nheo mắt lại theo thói quen.

Mục Hựu Ân không tìm thấy Saina trên quảng trường, đến khi tầm mắt cô dừng ở trên khuôn mặt người đàn ông một lần nữa lại phát hiện lúc này vẻ mặt của người đàn ông có sự thay đổi một trời một vực với vẻ mặt lúc nãy.

Nếu vẻ mặt một giây trước của người đàn ông như bị đày vào địa ngục, thì vẻ mặt lúc này của người đàn ông giống như bay lên thiên đàng.

"Triệu Hương Nông, vừa rồi anh suýt nữa mắc bẫy của em rồi." Người đàn ông nói.

Mục Hựu Ân nhếch miệng định nói gì đó với người đàn ông, đang định mở lời thì bị giọng nói tràn ngập sự vui sướng của người đàn ông cắt ngang.

"Lúc em 14 tuổi, bạn học của em đều gọi em là em gái bốn mắt, em bị cận 10 độ, năm 16 tuổi vì thay đổi biệt danh này mà em chuyển sang dùng kính sát tròng, năm 18 tuổi em làm phẫu thuật chữa khỏi tật cận thị, sau khi phẫu thuật em giữ thói quen nheo mắt lại lúc gặp ánh sáng mạnh, đó là dáng vẻ anh thích nhất." Anh vươn tay ra ngón tay khẽ chạm vào đuôi mắt của cô: "Lúc em nheo mắt lại đôi mắt của em rất dài, khóe mắt cong cong, trông rất mơ màng, đó là biểu cảm trước mỗi lần anh hôn em mới xuất hiện."

"Triệu Hương Nông, em còn nói không phải em, sao em có thể không phải là em!"

Con ngươi chuyển động theo ngón tay đang vuốt ve khóe mắt mình, vài giây sau, Mục Hựu Ân hất mạnh bàn tay đó ra, nếu để An Thác Hải nhìn thấy anh ấy sẽ nổi điên.

Đúng là một tên đàn ông bại não, thở ra một hơi Mục Hựu Ân chỉ vào mắt mình nói: "Thưa anh, mắt tôi từng làm phẫu thuật, nhưng tôi làm phẫu thuật bong võng mạc, hơn nữa, tôi còn có thể nói cho anh biết thị lực của tôi không có trở ngại gì."

Sau khi nói xong Mục Hựu Ân không dây dưa với người đàn ông trước mắt nữa, vừa định xoay người đã bị người đàn ông giữ lại, Mục Hựu Ân dùng tiếng Thổ Nhĩ Kỳ kêu cứu.

Tiếng hô hoán của cô thật sự thu hút vài người vây xem, người đàn ông lựa chọn bất chấp tất cả, anh vẫn đắm chìm trong thế giới của anh mà tự lẩm bẩm một mình.

"Bỏ tay ra!" Mục Hựu Ân cảnh cáo người đàn ông.

Mấy người vây quanh đó bước tới kéo người đàn ông ra, người đàn ông lại dễ dàng thoát khỏi mấy người đó, ánh mắt anh vẫn dán chặt vào người Mục Hựu Ân, nói ra những lời khiến cô cảm thấy nực cười: "Triệu Hương Nông, có lẽ, ba năm trước em đã mất trí nhớ rồi."

Nói láo, Mục Hựu Ân giận quá hóa cười.

"Triệu Hương Nông, anh là Nguyên Tú, là Bách Nguyên Tú." Người đàn ông nói.

Mục Hựu Ân trực tiếp cầm điền thoại lên báo cảnh sát.

Tình trạng của người đàn ông giống như phát điên rồi, anh gọi cô đủ kiểu, từ Triệu Hương Nông thành Tiểu Nông.

"Này, anh kia, anh đủ chưa vậy?" Mục Hựu Ân cuối cùng không thể nhịn được nữa.

Tiếng quát mắng của cô đạt được hiệu quả nào đó, ánh mắt người đàn ông trở nên trấn tĩnh một chút, sau một hồi nhìn cô chăm chú, anh nói câu xin lỗi.

"Tiểu Nông, đừng sợ, anh vĩnh viễn không làm chuyện khiến em tổn thương đâu."

Trời ạ! Rõ ràng anh ta coi cô là một người mất trí nhớ rồi, ông anh này xem phim nhiều quá sao? Mục Hựu Ân chán ghét mà nhíu mày.

Người đàn ông dường như cảm thấy vẻ mặt chán ghét của cô, giọng nói của anh bắt đầu khẽ khàng khép nép: "Anh biết bản thân lúc này rất ngang ngạnh, nhưng em có thể cho anh vài phút được không, trong mười phút này hãy nghe anh nói."

Được thôi, dù sao thì cảnh sát sắp đến đây rồi, Mục Hựu Ân khoanh tay bày ra tư thế rửa tai lắng nghe.

Những người vây xem cũng lần lượt tản ra, bàn tay đặt trên vai cô của người đàn ông buông xuống, hơi cụp mắt xuống giống như nhìn cô lại giống như thông qua cô để nhìn một người khác.

Người đàn ông bắt đầu nói:

"Triệu Hương Nông 10 tuổi, Bách Nguyên Tú 14 tuổi, họ gặp nhau lần đầu ở nông trang, lần đầu tiên gặp nhau cụ thể đã xảy ra những chuyện gì chắc hẳn họ đã quên rồi, họ có những người bạn chung, những người bạn của bọn họ đều được hưởng nền giáo dục tốt như bọn họ. Bọn họ ở bên nhau giống cái cách mà người lớn lấy làm hài lòng."

"Lúc Bách Nguyên Tú 16 tuổi, anh ta hôn một cô gái trong nhà thờ bị Triệu Hương Nông nhìn thấy, cô ấy nói chuyện này cho cha xứ trong nhà thờ, thế là trong một năm đó Bách Nguyên Tú không được cho một xu tiền tiêu vặt nào, lúc ấy anh ta cảm thấy Triệu Hương Nông là một cô gái vô vị cứng nhắc."

"Lúc Bách Nguyên Tú 17 tuổi, anh ta bị cô gái hơn anh ta 5 tuổi đá, đó là lần đầu tiên anh ta bị đá, anh ta đã mở party thất tình giống y như những anh chàng đau khổ vì bị đá khác, mọi người đều đến an ủi anh ta đại loại như đứa con gái kia không có mắt, lúc ấy dường như chỉ có Triệu Hương Nông che miệng cười trộm, anh ta hỏi cô cười cái gì, cô nói anh không cảm thấy cuộc thất tình của anh rất giả tạo sao? Lời của cô khiến anh ta thẹn quá hóa giận."

"Lúc Bách Nguyên Tú 18 tuổi, anh ta phát hiện trong vòng một năm bạn bè của anh ta dường như đã ít đi rất nhiều, cũng không hẳn là ít mà là số bạn bè anh ta muốn qua lại thường xuyên để nghe anh ta than vãn không nhiều, mà Triệu Hương Nông là một người bạn mà anh ta liên lạc thường xuyên nhất."

"Lúc Bách Nguyên Tú 19 tuổi, anh ta đỡ được Triệu Hương Nông ngã từ trên lưng ngựa xuống, đêm hôm đó lần đầu tiên Triệu Hương Nông uống đến say mèm trước mặt anh ta, ngày hôm sau tỉnh lại, anh ta phát hiện hai người đang nằm chen chúc trên sô pha."

"Lúc Bách Nguyên Tú 20 tuổi, cả năm trời anh ta không gặp Triệu Hương Nông, anh ta ở Mỹ, cô ở Pháp."

"Một năm sau, bọn họ gặp nhau ở buổi tiệc mừng năm mới, năm đó Triệu Hương Nông 17 tuổi Bách Nguyên Tú 21 tuổi, cô mặc lễ phục màu xanh nước biển, Bách Nguyên Tú nhớ rõ từ cái nhìn đầu tiên mình đã bị bất ngờ trước một Triệu Hương Nông khoác trên mình bộ lễ phục màu xanh nước biển, thầm nghĩ con bé này trở nên xinh đẹp rồi, cô duyên dáng đứng ở nơi đó, còn anh ta đang nắm tay cô bạn gái anh ta mới quen."

"Lúc Bách Nguyên Tú 22 tuổi, anh ta đã nằm trên bãi cỏ hôn Triệu Hương Nông, bọn họ lén chuồn khỏi buổi vũ hội, vì chạy quá vội nên bọn họ cùng nằm nhoài ra bãi cỏ, đó là một buổi tối giữa hạ, bởi vì bầu trời giăng đầy tinh tú nên anh ta cảm thấy lúc này mà không hôn cô thì quá đáng tiếc, đêm đó Bách Nguyên Tú nghĩ, dù cô gái hôm đó nằm cùng với anh dưới bầu trời đầy sao không phải Triệu Hương Nông anh ta cũng sẽ hôn, lúc ấy anh ta chỉ dám hôn cô, bởi vì anh ta biết cô gái nằm bên cạnh anh ta chỉ có thể hôn chứ không được sờ mó."

"Lúc Bách Nguyên Tú 24 tuổi, có người hỏi anh ta bạn gái chính hiệu của anh ta có phải là Triệu Hương Nông người thừa kế nhà họ Triệu không, anh ta chỉ mỉm cười im lặng, dù không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, anh và Triệu Hương Nông đã trở thành đôi kim đồng ngọc nữ trong mắt một số người, cử chỉ của bọn họ thân mật, phối hợp ăn ý khi xuất hiện trong một số trường hợp chính thức."

"Lúc Bách Nguyên Tú 26 tuổi, ba anh ta đưa ra cho anh ta bốn đối tượng liên hôn, trong bốn người này có Triệu Hương Nông, sau một ngày suy nghĩ anh ta gọi điện cho Triệu Hương Nông nói Tiểu Nông à hay là chúng mình ở bên nhau đi, đầu dây bên kia đồng ý rất dứt khoát, bọn họ thông báo tin tức qua lại với đối phương trên trang cá nhân của mình, từ hôm đó trở đi, Triệu Hương Nông trở thành bạn gái chính thức của Bách Nguyên Tú."

"Lúc Bách Nguyên Tú 28 tuổi anh ta tổ chức lễ đính hôn với Triệu Hương Nông đúng như kế hoạch đã định, ngày đó Triệu Hương Nông vừa tròn 24 tuổi, khoác trên mình bộ lễ phục đính hôn màu hồng nhạt, một số người nói vị hôn thê của anh ta trong sáng hệt như nàng tiên bước ra từ trong giấc mộng, ngày hôm đó, cô uống một chút rượu rồi cười khúc khích nói với anh rằng Nguyên Tú anh là người đàn ông duy nhất hôn lên môi em, chạm vào cơ thể em, nghe những lời này Bách Nguyên Tú ngay lập tức tỉnh rượu."

Người đàn ông nói đến đây thì dừng lại, thở dài, tiếng thở dài đó lọt vào tai Mục Hựu Ân như tiếng lòng của anh ta vậy.

Anh tiếp tục nói: "Một năm đó là khoảng thời gian rất nhiều chuyển xảy ra với Bách Nguyên Tú và Triệu Hương Nông, sau hai ngày đính hôn, Bách Nguyên Tú bắt đầu suy nghĩ, anh ta có nên giải trừ hôn ước với Triệu Hương Nông không, hay là ở bên cạnh người thừa kế chịu chơi nhà lão James, còn chưa đợi anh ta suy nghĩ rõ ràng Triệu Hương Nông đã phát hiện ra tấm séc anh ta cho cô gái khác, đó là tấm séc có mệnh giá 500 nghìn, tấm séc đó là cái giá để kết thúc một sinh mệnh nhỏ chưa thành hình."

Nói đến đây dường như người đàn ông không còn sức lực để nói tiếp nữa, Mục Hựu Ân vô thức bị câu chuyện giản lược của người đàn ông hấp dẫn, không nhịn được hỏi: "Sau đó thì sao?"

Hồi lâu sau...

"Sau đó, có một ngày Triệu Hương Nông dùng một giọng điệu bình thản nói với anh ta rằng, Nguyên Tú, bây giờ em có thể rất bình thản mà kết hôn cùng anh rồi, em đã dành lần đầu tiên của em cùng một tấm séc mệnh giá 500 nghìn cho một người đàn ông khác rồi, thứ vốn dĩ thuộc về anh, Nguyên Tú, em nghĩ sau khi kết hôn có lẽ em có thể bình tĩnh hòa nhã mà gọi điện thoại cho cô bồ nhí của anh bảo anh nghe điện thoại."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Như bắt đầu cũng như kết thúc (03)

Đến bây giờ Bách Nguyên Tú vẫn nhớ biểu cảm khi Triệu Hương Nói ra những lời đó, cánh môi đóng rồi mở, cô đứng bên chiếc ghế trong đình viện màu trắng, mặc một chiếc váy lụa màu hồng đào, dáng vẻ rất rạng rỡ, khuôn mặt có chút tái nhợt, giọng điệu hờ hững, cô đã nói rằng: "Nguyên Tú, bây giờ em có thể rất bình thản mà kết hôn với anh rồi, em đã dành lần đầu của em cùng một tờ séc mệnh giá 500 nghìn cho một người đàn ông khác, thứ vốn dĩ thuộc về anh, Nguyên Tú, em nghĩ sau khi chúng ta kết hôn có lẽ em có thể bình tĩnh nhã nhặn gọi điện cho cô bồ nhí của anh bảo anh nghe điện thoại."

Cuối cùng, giọng điệu của cô mang theo chút đắc ý: "Nguyên Tú, em còn hào phóng hơn cả anh, đơn vị tiền tệ trên tờ séc của anh là đô la Mỹ, của em là đồng Euro."

Trong nháy mắt đó, cuộc đời của gã Bách Nguyên Tú 28 tuổi đã trải qua một vở kịch hoang đường, phía sau vở kịch hoang đường đó là con tim khô cằn của gã đàn ông trăng hoa, anh ta nhận ra anh ta yêu cô, giây phút đó anh ta mới hiểu một cách sâu sắc cảm giác trái tim như bị dao cắt.

Lúc ấy, trong mỗi đêm triền miên trong cơn say Bách Nguyên Tú đều tự an ủi chính mình, không sao, bây giờ vẫn còn kịp, vẫn còn kịp.

Thế nhưng, không kịp nữa rồi, trên đời này hoàn toàn không có chuyện lãng tử quay đầu quý hơn vàng gì đó.

Bốn năm sau, Bách Nguyên Tú 32 tuổi, dưới bầu trời trong xanh của Istanbul, anh đứng trên quảng trường màu trắng, đứng trước mặt anh là người phụ nữ có khuôn mặt giống hệt Triệu Hương Nông.

Bách Nguyên Tú bật cười thành tiếng, tiếng cười trống rỗng, anh tiếp tục nhìn khuôn mặt kia nói: "Bách Nguyên Tú 29 tuổi, Triệu Hương Nông 25 tuổi, bọn họ cùng xuất hiện ở nhà thờ vào tháng tư như bọn họ đã ước định, bộ váy đính hôn màu hồng của Triệu Hương Nông đã biến thành bộ váy kết hôn màu trắng, nhưng chú rể không phải Bách Nguyên Tú, chú rể của Triệu Hương Nông tên là Tống Ngọc Trạch."

Đến cuối cùng Mục Hựu Ân không dám hít thở, sợ rằng chỉ cần cô hít thở sẽ cắt ngang lời của người đàn ông, cô không ngờ kết cục sau cùng của câu chuyện lại như vậy.

Dường như câu chuyện của người đàn ông đã kết thúc, anh cứ dịu dàng nhìn cô chăm chú, có lẽ anh muốn xuyên qua khuôn mặt cô để ngắm một khuôn mặt khác.

"Sau đó thì sao?" Mục Hựu Ân khẽ hỏi.

Người đàn ông không trả lời cô.

"Sau đó thì sao?" Mục Hựu Ân lại hỏi lần nữa, chần chờ một chút cô lại hỏi một câu: "Sau đó, cô gái... Triệu... Triệu Hương Nông đã xảy ra chuyện gì?"

Mục Hựu Ân cảm thấy cái tên "Triệu Hương Nông" phát âm có chút ngượng miệng, chắc là cái chữ "Nông" kia là âm mũi, mà mũi của cô không ổn lắm.

Vấn đề của cô khiến sắc mặt người đàn ông tên Bách Nguyên Tú trắng bệch, nhìn sắc mặt trắng bệch của người đàn ông cô đoán về sau người phụ nữ tên Triệu Hương Nông kia nhất định đã xảy ra chuyện chẳng lành.

"Tôi rất giống cô ấy sao?" Mục Hựu Ân vội vàng chuyển chủ đề.

"Giống y như đúc."

Mục Hựu Ân gật đầu, cô cũng không biết mình nên an ủi người đàn ông đau khổ này như nào, đành dùng giọng điệu dịu dàng nhất nói với anh ta rằng, dù cô và Triệu Hương Nông giống hệt nhau, nhưng cô thật sự không phải cô ấy.

"Anh à, tôi nghĩ anh thật sự nhận nhầm người rồi, tôi không phải Triệu Hương Nông, tên của tôi là Mục Hựu Ân, tôi cũng không mất trí nhớ, dù trí nhớ của tôi không tốt, nhưng những chuyện thú vị trong quãng thời gian tôi trưởng thành tôi đều nhớ rõ, trước đó tôi có nói dối anh là tôi sinh ra và lớn lên ở Thổ Nhĩ Kỳ, thực ra tôi cũng là một vị khách du lịch giống anh."

Bách Nguyên Tú ngẩn ngơ nhìn cô, dường như những lời của cô đối với anh như một thứ văn chương khó hiểu.

Thầm thở dài một cái, Mục Hựu Ân giơ tay trái của mình lên, chiếc nhẫn bạch kim trên ngón vô danh trên tay trái cô lấp lánh dưới ánh mặt trời.

"Anh Bách, thân phận bây giờ của tôi là bà An, tôi với chồng tôi là thanh mai trúc mã, bốn năm trước chúng tôi đã cử hành hôn lễ ở quê nhà, tôi chỉ giống với người đó thôi, chứ tôi có thể chứng minh tôi không phải người đó."

Bách Nguyên Tú lắc đầu, ngón tay anh chỉ vào khóe mắt cô, lắc đầu nói: "Không đúng, Tiểu Nông nheo mắt lại cũng giống hệt cô."

Đúng là một người đàn ông si tình.

Mục Hựu Ân mềm mỏng nói: "Anh Bách, hay là anh đi kiểm tra một chút, nghe nói tám mươi phần trăm số người từng làm phẫu thuật khắc phục thị lực đều có những thói quen vô thức như này."

"Không phải, trên đời này chỉ có mình Tiểu Nông mới làm ra được biểu cảm như vậy." Anh cố chấp nói.

Mục Hựu Ân càng thêm đau lòng cho người đàn ông ở trước mắt này, cô vỗ vai anh và nói: "Anh Bách, tôi tin cuối cùng một ngày nào đó anh sẽ gặp lại cô ấy, tôi sẽ cầu nguyện thượng đế mỗi ngày để hai người sớm gặp lại nhau."

Từ phía xa xa có vài người cảnh sát vội vàng chạy đến, phía sau mấy người cảnh sát đó là Saina, Mục Hựu Ân vẫy tay với Saina.

Chiếc nhẫn bạch kim trên ngón vô danh lấp lánh dưới ánh mặt trời, ánh sáng của chiếc nhẫn lay động trước mặt anh, khiến anh đầu óc anh quay cuồng, anh vươn tay bắt lấy bàn tay đang đung đưa đó, nhìn chủ nhân của bàn tay ấy qua khe hở của ngón tay, lần này trong mắt cô không có chút vẻ chán ghét nào.

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn hết sức bình thường đó, bộ dạng có chút ngại ngùng, giọng nói ngọt ngào: "Tôi rất thích chồng tôi, thích giống như anh thích Triệu Hương Nông vậy."

Dường như cô cảm thấy việc khoe khoang hạnh phúc của bản thân trước mặt một người đàn ông mất người yêu là một sai lầm, vội vàng sửa lời: "Anh à, anh rất đẹp trai, nếu tôi mà chưa kết hôn tôi nhất định sẽ bị anh mê hoặc."

Sau khi Mục Hựu Ân nói xong câu này, liền vô thức mà nhìn khắp bốn phía, vừa rồi cô đã khen tướng mạo của người đàn ông khác, nếu để Thác Hải biết được anh nhất định sẽ trưng ra bộ mặt thối ba ngày ba đêm.

"Khụ khụ..." Mục Hựu Ân thấy hối hận vội vàng bổ sung: "Ngoài chồng tôi ra thì anh là người đẹp trai thứ hai trong số những người đàn ông tôi từng gặp."

Lời này nói không ngoa chút nào, An Thác Hải đúng là rất đẹp trai! Đẹp trai đến nỗi khiến Mục Hựu Ân ăn không ngon ngủ không yên, chỉ sợ lơ là một chút anh sẽ bị những cô ả trẻ trung hơn cô, xinh đẹp hơn cô, thân hình bốc lửa hơn cô, dẻo miệng hơn cô cướp đi mất.

Bách Nguyên Tú không vì cô bảo anh là người đàn ông đẹp trai thứ hai mà vui mừng, cũng đúng, nếu lời này do Triệu Hương Nông nói ra mới có hiệu quả.

Mục Hựu Ân có chút ngượng ngùng, sự xuất hiện của mấy người sảnh sát và Saina đã giúp cô xua tan sự lúng túng của cô.

Sau khi sánh vai đi cùng Saina mấy trăm bước Mục Hựu Ân ngoảnh đầu lại, vừa rồi lúc cô muốn rời đi người đàn ông vẫn nắm tay cô không buông, người đàn ông vẫn đứng ở chỗ cũ, ánh mắt vẫn nhìn theo cô, dường như hai người cảnh sát đang nói gì đó với anh ta, người đàn ông bất động giống pho tượng trên quảng trường.

"Mục Hựu Ân." Saina cảnh cáo cô.

Mục Hựu Ân vội vàng quay đầu lại không nhìn người đàn ông đó nữa, cô nịnh Saina là cô đã mua cho cô ấy chiếc bra hoa xinh xắn.

"Thôi khỏi!" Saina hừ lạnh: "Mục Hựu Ân, cậu nghe đây, về sau tôi sẽ không nghe những lời quỷ quyệt của cậu nữa đâu."

Saina và Mục Hựu Ân lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cô ấy là nhà chế tác đồ thủ công, cách một khoảng thời gian cô ấy sẽ giao hàng mỹ nghệ cô ấy làm ra đến nơi đặt hàng ở Istanbul, lần này là cô lén chốn ở ghế sau xe khiến Saina đành phải đưa cô đến đây. Điều khiến Mục Hựu Ân khó chịu là rõ ràng cô bằng tuổi Saina thế mà cô ấy lại chăm sóc cô như đứa trẻ, thế là, nhân lúc Saina không để ý cô thoát khỏi cô ấy, vừa mới thoát khỏi Saina không lâu Mục Hựu Ân đã gặp phải Bách Nguyên Tú coi cô thành Triệu Hương Nông.

Triệu Hương Nông, Mục Hựu Ân thầm nhắc lại cái tên này, cô và cô ấy thật sự giống nhau sao?

"Mục Hựu Ân, tên đàn ông vừa rồi có chuyện gì vậy?" Saina bỗng nhiên hỏi.

Thế là, Mục Hựu Ân lại nói dối Saina, đó là người đàn ông nhạt nhẽo muốn mời cô uống cà phê.

Saina dừng bước, nhìn người phụ nữ châu Á thấp hơn cô một cái đầu, đứng ở góc độ của một nhà chế tác đồ thủ công mà nhìn cô ấy, cô ấy là một tác phẩm thuần tự nhiên, đường nét mềm mại của khuôn mặt hệt như dòng nước chảy róc rách, thứ duy nhất khiến người ta cảm thấy hơi đáng tiếc chính là khuôn mặt hơi tái nhợt của cô ấy, nhưng điều này ngược lại làm nổi bật lên vẻ mong manh dễ vỡ của cô ấy.

Có lẽ, vừa rồi người đàn ông trên quảng trường thật sự bị dáng vẻ mong manh của Mục Hựu Ân thu hút?

Saina gật đầu biểu thị mình chấp nhận đáp án này, lúc này điện thoại trong túi vang lên, vừa nhìn thấy người gọi đến Saina liền cảm thấy đau đầu, An Thác Hải đã "dội bom" điện thoại cô bao nhiêu lần rồi.

Người chồng ra ngoài làm việc gọi điện về nhà kiểm tra, sau khi phát hiện anh ta không gọi được cho cô vợ liền gọi điện cho người bạn thân nhất của vợ mình.

Nhắm mắt nhận điện thoại Saina tỏ vẻ tự nhiên trả lời người đàn ông: "Ừm, Mục Hựu Ân vẫn đang ngủ, đợi cô ấy ngủ trưa dậy tôi sẽ bảo cô ấy gọi điện thoại cho anh."

Chiếc xe phóng như bay về nhà.

Mở cửa nhà ra, Mục Hựu Ân dựa lưng vào cánh cửa thở hổn hển, đồng hồ trên tường đang chỉ năm giờ đúng, điều này khiến cô rất hài lòng, An Thác Hải sẽ về nhà lúc sáu giờ, nói cách khác chuyện cô làm ngày hôm nay có trời mới biết được.

Mục Hựu Ân rất sợ An Thác Hải nổi giận, thực ra số lần An Thác Hải nổi giận rất ít, nhưng Mục Hựu Ân vẫn sợ An Thác Hải tức giận, anh mà giận thì cô sẽ cảm thấy giống như trời sắp sập đến nơi vậy.

Vừa mới thả lỏng cảm xúc, tâm tư Mục Hựu Ân không tự chủ được trôi dạt đến quảng trường màu trắng, người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú kia có phải đã rời khỏi quảng trường rồi không, còn...

Mục Hựu Ân không tự chủ được mà sờ khuôn mặt mình, trên đời này thật sự có hai người giống nhau như vậy ư? Còn người phụ nữ Triệu Hương Nông đó lúc này đã đi đâu, là không thấy nữa, là rời đi? Hay là đã chết?

Có bóng dáng lặng lẽ che khuất ánh sáng hắt vào từ ngoài cửa sổ, ngẩng đầu lên Mục Hựu Ân thầm kêu lên toi đời rồi.

An Thác Hải khoanh tay yên lặng nhìn cô, ánh hoàng hôn rực rỡ từ ngoài cửa sổ chiếu vào khiến quanh người anh tỏa sáng lấp lánh, càng làm nổi bật vóc dáng thon dài rắn rỏi của anh.

"A Thác." Mục Hựu Ân vân vê mép váy mình, chậm chạp nói: "Anh về từ lúc nào vậy?"

An Thác Hải không nói câu gì.

Có thể tưởng tượng ra vẻ mặt lúc này của anh, Mục Hựu Ân nhích từng bước nhỏ, dịch về phía An Thác Hải.

Nhẹ nhàng gục đầu lên lồng ngực anh, Mục Hựu Ân tự động nhận tội: "A Thác, em không ăn uống linh tinh, bữa trưa của em là rau cải, canh cà rốt, bột củ sen đã qua xử lý, em còn hỏi giám đốc nhà hàng, giám đốc nói với em nguồn cung ứng của nhà hàng đều là thực phẩm hữu cơ."

Cô có một bảng thực đơn mang tên Mục Hựu Ân, mỗi món ăn trong thực đơn đều phải trải qua sự chọn lựa kỹ càng của An Thác Hải mới được bày lên, lúc nào giờ nào cần phải hấp thụ loại dinh dưỡng đó.

"A Thác, em không tùy tiện uống nước ở bên ngoài đâu, không tin thì anh có thể hỏi Saina, lúc ra khỏi nhà bình nước của em đựng đầy nước nhà mình."

Mỗi ngày cô cần phải uống một lít nước, một lít nước này là số lượng mà bác sĩ dựa vào thể trọng và chức năng tim và phổi của cô mà tính toán ra. Nước mà Mục Hựu Ân uống tên là Icelandic Glacial, nguồn nước sạch nhất thế giới, đến từ Iceland, trong tiếng Trung Icelandic Glacial có nghĩa là "Nước băng hà Iceland", đó là dòng nước băng hà nằm sâu dưới Iceland hàng thế kỷ, đương nhiên giá cả của nó không hề rẻ.

"A Thác, em cũng nghe theo lời anh phơi nắng lúc hai rưỡi chiều, đủ một tiếng đồng hồ." Lúc nói lời này, Mục Hựu Ân có chút chột dạ, hôm này vì chuyện xảy ra đột ngột khiến cô quên béng chuyện này rồi.

Mỗi ngày Mục Hựu Ân cần phơi nắng một tiếng đồng hồ để hấp thu vitamin D, ngoài ra vẫn còn vô số những điều cô cần chú ý, tuân thủ mỗi ngày.

Sở dĩ có những điều này đều là vì một vụ tại nạn.

Ba năm trước, trên chiếc du thuyền từ Thổ Nhĩ Kỳ đến Hy Lạp, giữa chừng vì sự sơ suất của thuyền trưởng mà xảy ra vụ đắm tàu, cô là người sống sót duy nhất trên chiếc du thuyền chở 110 du khách, ba mẹ cô đã dành cơ hội sống sót cho cô.

Hơn một tháng sau cô tỉnh lại trong bệnh viện và phát hiện ra cô đã mất ba mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Như bắt đầu cũng như kết thúc (04)

Vụ đắm tàu ba năm trước khiến cơ thể vốn khỏe mạnh của Mục Hựu Ân trở nên yếu ớt, ngay cả tâm lý cũng trở nên bất ổn như sức khỏe của cô vậy, cô luôn mơ thấy nước biển dần nuốt chửng cô, mênh mông vô bờ, xung quanh không một bóng người, trên mặt biển là vẻ tĩnh lặng chết chóc.

Sau khi tỉnh lại, nhân viên điều tra vụ tai nạn sắp xếp cho cô một bác sĩ tâm lý, An Thác Hải cũng từ bỏ công việc kỹ sư để trở thành một thương nhân, bởi vì vợ anh cần một khoản chi tiêu rất lớn.

Có những lúc, Mục Hựu Ân luôn nghĩ cô có thể khiến An Thác Hải sạt nghiệp không, mà dường như việc mà một người không còn gì như cô có thể làm chỉ là ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng, cô vẫn không chịu được cô đơn mà lén chuồn ra ngoài chơi vào một ngày tháng tư có ánh nắng rực rỡ.

"Em xin lỗi, Thác Hải, về sau em sẽ không như vậy nữa." Cô làm nũng với anh.

Nhưng mà, hình như không thu được hiệu quả, An Thác Hải vẫn bất động như tảng đá.

"An Thác Hải." Mục Hựu Ân giậm chân.

Người trước mặt buồn bực nói: "Cởi quần áo ra."

Hả... Chuyện gì thế này? Từ trước đến nay An Thác Hải chưa từng xuất hiện tình huống này, bây giờ là ban ngày, mà hôm nay cũng không phải thứ bảy.

Vì tình hình sức khỏe của cô nên bọn họ một tuần làm một lần, chuyện này một năm nay mới có thể làm, hai năm trước được sự cho phép của bác sĩ bọn họ mới sinh hoạt vợ chồng, một năm trước thì nửa tháng một lần, lúc nào sức khỏe của cô không ổn thì trở thành một tháng một lần, nửa năm trước từ nửa tháng đổi thành mười ngày, sau đó bác sĩ lại ám thị có thể một tuần một lần. Trên phương diện này An Thác Hải hoàn toàn nghe theo lời bác sĩ, anh rất biết kiềm chế với chuyện ấy, sự kiềm chế của An Thác Hải khiến lòng Mục Hựu Ân rất khó chịu, dù sao thì bây giờ anh đang ở độ tuổi trẻ trung, sự kiềm chế của An Thác Hải luôn khiến Mục Hựu Ân thấp thỏm trong lòng, cơ thể của cô so với những cô nàng Thổ Nhĩ Kỳ ở đây quá yếu ớt.

Mục Hựu Ân luôn nghĩ có phải mình không đủ hấp dẫn nên mới không khơi dậy được ham muốn chuyện ấy của An Thác Hải, một tháng trước sau khi nghe Saina kể rằng cô nàng và bạn trai một tối có thể làm liên tục mấy lần, Mục Hựu Ân càng thấp thỏm hơn. Tối đó, khi cô đang tắm thì cố ý kêu to một tiếng, không ngoài dự liệu An Thác Hải lập tức xông vào, cô để anh nhìn thấy cơ thể không một mảnh vải của mình, lúc đó, thực sự biểu hiện của An Thác Hải khiến Mục Hựu Ân hơi buồn, cô không hề nhìn thấy vẻ mê loạn mà cô muốn thấy trong mắt An Thác Hải, cái cô thấy là sự lo lắng trong đôi mắt ấy, sau lo lắng là trách cứ, sau trách cứ là bất đắc dĩ, sau đó anh liền ra khỏi phòng tắm.

Lúc đó, Mục Hựu Ân xấu hổ đến nỗi muốn bật khóc, chắc chắn là do ngực cô không đủ to, mông cô không đủ cong, ánh mắt cũng không đủ ghẹo người.

Nhưng mà, sau vài phút An Thác Hải lại vào phòng tắm một lần nữa khiến tim cô dâng trào sự vui mừng, đêm đó là lần đầu tiên họ không làm trên giường, đêm hôm đó động tác An Thác Hải có vẻ mạnh bạo hơn sự cẩn thận lúc bình thường.

Hơn nữa lần làm trong nhà tắm này bọn họ đã phá vỡ quy luật một tuần làm một lần, bọn họ trong nhà tắm giống như nhân viên ăn chặn của ông chủ một ngày nghỉ vậy.

Làm xong, dưới anh mắt của anh cô có chút chột dạ, dường như tâm tư của cô đã bị anh nhìn thấu.

Nhớ lại đêm đó, gò má Mục Hựu Ân hơi ửng hồng, bây giờ trời vẫn chưa tối, như vậy có được không? Dưới sự bao bọc của ba mẹ cô đơn thuần mà trưởng thành, vẫn sống theo phép tắc, làm chuyện ấy phải tắt đèn mới dám buông thả, chần chờ một lúc Mục Hựu Ân lần mò khóa áo của mình, lắp ba lắp bắp nói: "A Thác, bây giờ vẫn chưa tối mà."

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khe khẽ, anh khẽ cốc nhẹ lên trán cô: "Mục Hựu Ân, em nghĩ nhiều quá rồi đấy."

Lúc này Mục Hựu Ân mới phát hiện An Thác Hải bảo cô cởi quần áo ra mang ý khác, áo khoác của cô màu trắng, chiếc áo trắng không may dính chút nước màu màu đỏ của Saina, vệt màu đỏ trên áo trắng khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, giống như màu của máu.

Ngẩng đầu lên, khẽ dịch chân, Mục Hựu Ân liền nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của An Thác Hải, sắc mặt đó giống như màu trắng của quảng trường ở khu thành cổ, lặng ngắt nặng nề.

Mục Hựu Ân vội vàng cởi áo rồi ném sang bên cạnh.

An Thác Hải vén lọn tóc trên trán cô, nói một câu, đi tắm đi, tắm xong ăn cơm.

Sau khi tắm rửa ăn tối xong, Mục Hựu Ân liền ngoan ngoãn ngồi trên sô pha xem ti vi, cô có một tiếng đồng hồ để xem ti vi, xem xong ti vi là 8 giờ, lúc 8 giờ An Thác Hải sẽ đo huyết áp cho cô, sau đó 9 giờ đúng là thời gian cô phải lên giường đi ngủ.

8 giờ đúng, An Thác Hải cầm máy đo huyết áp ngồi xuống bên cạnh cô, Mục Hựu Ân vươn tay ra gác trên gối cát đặc biệt, ánh mắt vẫn dính chặt vào ti vi.

Ngửi mùi hương quen thuộc kia Mục Hựu Ân cong khóe miệng, An Thác Hải nhét kẹo vào miệng cô, kẹo trong miệng cô cũng là thứ đặc biệt có một không hai thuộc về Mục Hựu Ân, được làm từ táo đỏ lột vỏ thượng hạng, đến từ chuyên gia dinh dưỡng mà An Thác Hải thuê, đó là một người Tây Âu, An Thác Hải phải trả cho ông ta 10 nghìn Euro mỗi tháng, công việc của ông ta rất đơn giản chính là mỗi tháng làm ra ba mươi viên kẹo mà An Thác Hải vừa cho cô ăn.

Nếm được mùi vị quen thuộc khiến cõi lòng Mục Hựu Ân khổ sở, một ngày nào đó cô sẽ khiến An Thác Hải trở thành một người nghèo kiết xác? Người đàn ông tốt như này chí ít cũng nên lấy được một người phụ nữ khỏe mạnh, hoạt bát, thông minh, mà ba cái kia cô đều không có.

Quay đầu qua, Mục Hựu Ân nheo mắt lại, ngắm An Thác Hải đang chú tâm đo huyết áp cho cô, người đàn ông của cô nhất định là hình thượng chàng kỵ sĩ trong giấc mộng mà mọi phụ nữ trên thế giới đều mơ thấy: Chàng sống trong rừng rậm, cưỡi một chú tuấn mã màu nâu băng qua cánh đồng tuyết, mái tóc mềm mại, có đôi mắt đen láy như mắt nai, dáng người nhanh nhẹn như con báo, luôn xuất hiện trong lúc mọi người cần giúp đỡ nhất.

Cô ngắm anh một cách đắm đuối, bỗng nhiên anh ngẩng đầu lên.

Chắc hẳn anh đã nhìn thấy sự đắm say trần trụi trong đáy mắt cô, Mục Hựu Ân cúi đầu xuống, một bóng đen phủ lên mặt cô, nụ hôn của anh khẽ đáp xuống mí mắt cô.

An Thác Hải không nhiệt tình như những anh chàng Bắc Âu, anh rất ít khi thể hiện tình cảm nữa là bỗng dưng làm ra những cử chỉ như này. Mục Hựu Ân bỗng nhiên nghĩ, chiều hôm nay người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú kia nói lúc cô nheo mắt lại rất mơ màng, có lẽ nào An Thác Hải vừa bị ánh mắt mơ màng của cô mê hoặc?

Nhưng mà Mục Hựu Ân không dám hỏi anh, sợ lại trở thành chuyện cười "Cởi quần áo" một lần nữa.

9 giờ đúng, uống hết cốc sữa Mục Hựu Ân ngoan ngoãn chui vào trong chăn. Căn phòng bọn họ sống nằm ở chỗ đất cao của thị trấn này, một căn nhà đơn, có hướng lấy ánh sáng vô cùng đẹp, Thổ Nhĩ Kỳ thuộc khí hậu Địa Trung Hải, xuân hạ thu chiếm một khoảng thời gian rất dài trong năm, trong ba mùa này ánh mặt trời Địa Trung Hải không ngừng di chuyển qua nóc nhà của họ, buổi sáng tinh mơ mở cửa sổ ra sẽ có làn gió mơn man thổi vào, bên ngoài cửa sổ là một vườn táo rộng lớn, những cây táo tươi tốt tràn đầy sức sống.

Căn phòng này có tên là nhà, người đàn ông đang chuẩn bị công việc ngày mai ở trong phòng kia là nam chủ nhân của căn phòng này, là anh đã tạo cho cô một môi trường sống hoàn hảo, khiến trái tim cô lúc nào cũng ngập tràn sự vui vẻ.

Chiếc chăn màu táo xanh bị Mục Hựu Ân kéo xuống một chút, bình thường lúc này cô nên ngoan ngoãn nhắm mắt đi ngủ, giấc ngủ là yếu tố cơ bản nhất của sức khỏe, điều này là An Thác Hải nói.

Nhưng tối này Mục Hựu Ân không muốn, trong lòng cô có một số lời thầm kín muốn nói với chồng cô, cô là một cô nàng hay xấu hổ, một số lời thầm kín cần nói ở một số thời điểm nhất định.

Lén lút nhìn anh chồng của cô qua chiếc chăn nửa che nửa đậy, sao anh ấy lại cau mày rồi, gặp vấn đề gì khó giải quyết sao? Thứ hai là một ngày công việc ngập đầu, Mục Hựu Ân cũng cau mày, cũng may hàng lông mày của An Thác Hải nhanh chóng giãn ra, cô cũng không cau mày nữa.

Ánh đèn ấm áp soi tỏ đáy mắt của anh, cô lại nhìn thấy đôi mắt nai của anh, tĩnh mịch mà chất phác.

Ừm, anh ấy đang thu dọn đồ đạc rồi, Mục Hựu Ân vội vàng nhắm mắt lại, lúc sau An Thác Hải vén một góc chăn lên, anh vừa nằm xuống, cô liền vươn tay ôm lấy eo anh, dè dặt áp mặt lên lồng ngực của anh, gò má khẽ cọ trên lồng ngực anh.

"Còn chưa ngủ à?" Anh mở rộng vòng tay, để cô thoải mái vùi trong lòng anh.

"Dạ." Cô lơ đãng trả lời, cảm xúc của cô đang xao động.

"Có phải cơ thể..." Anh cất cao giọng.

"Không phải, không phải." Mục Hựu Ân thầm than thở, người đàn ông này luôn lo lắng với vấn đề cơ thể cô.

Trong gang tấc cô cảm nhận được vì lời này của cô mà anh lại thả lỏng tần suất hô hấp.

Cô vùi mặt thật sâu vào lòng anh, nói: "A Thác, em rất vui vì chúng ta ở bên nhau."

Sở dĩ cô nói như vậy, sở dĩ muốn nói với anh như vậy đều là do người đàn ông đứng ở quảng trường màu trắng kia, Triệu Hương Nông của Bách Nguyên Tú không còn nữa, không thể gặp cô ấy nữa, An Thác Hải của Mục Hựu Ân vẫn còn đây, vẫn luôn ở đây, mở mắt liền thấy, vươn tay liền chạm tới.

Không còn gì tốt hơn điều này, may mắn làm sao.

Mục Hựu Ân cho rằng lời cô nói sẽ không nhận được hồi đáp giống lúc bình thường, cô thì thẹn thùng còn anh thì không thích biểu đạt.

Nhưng không ngờ cô lại được anh đáp lại, anh nói: "Anh cũng vậy."

Ba chữ "Anh cũng vậy" giống như được bật thốt từ đáy lòng anh, vành tai cô đang dán chặt trên trái tim anh nghe thấy được.

Mục Hựu Ân muốn ngẩng đầu lên, muốn nhìn thấy biểu tình của An Thác Hải khi nói câu này, cô đang định làm vậy thì bàn tay của anh đã đè lên gáy cô.

"Ngủ nào." Anh dùng cái uy của ông chồng ra lệnh.

Mục Hựu Ân lại ngoan ngoãn áp mặt lên lồng ngực anh, thực ra trong lòng cô vẫn còn một câu muốn nói với anh.

Cô muốn nói với anh: "A Thác, nếu như có một ngày em biến mất, anh đừng tìm em, sau rất nhiều quãng thời gian xuân hạ thu đông qua đi, chúng mình nhất định sẽ gặp nhau ở một nơi khác, đến lúc đó, chúng mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ chia xa."

Có người nói, sinh ly và tử biệt thuộc về quy luật tự nhiên cũng giống như duyên hết tình tan. Mục Hựu Ân không biết những tế bào bạch cầu phân tán trong cơ thể cô đến lúc nào sẽ lấn chiếm hồng cầu, Mục Hựu Ân sợ đến ngày đó An Thác Hải sẽ giống như Bách Nguyên Tú, tìm kiếm bóng hình Mục Hựu Ân khắp thế gian.

Vốn dĩ cô muốn nói với anh như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không dám, nếu cô nói lời này ra, An Thác Hải nhất định sẽ sinh nghi, rồi lại tìm mọi cách bắt đầu một vòng lo tính trước sau.

Ngủ thôi, Mục Hựu Ân, không nghĩ mấy chuyện phiền nào nữa, cô nhắm mắt lại và thầm nói với mình.

Trong cơn mơ màng, cô nghe thấy An Thác Hải khẽ nói bên tai cô: "Hựu Ân, cây táo chúng ta trồng hồi bé đã trở thành một cái cây cao lớn rồi."

"Ừm." Cô và anh cũng trưởng thành thì cây táo bọn họ trồng đương nhiên cũng sẽ cao lớn, sau khi cao lớn sẽ trở nên cứng cáp.

"Hựu Ân, còn nhớ mấy chữ chúng ta khắc trên cây táo không?"

"Dạ." Cô đương nhiên vẫn nhớ.

Mùa hè năm đó, trên ngọn núi dưới bầu trời đầy sao, bọn họ trồng một cây táo, bọn họ khắc chữ trên cây táo: Mục Hựu Ân và An Thác Hải ở bên nhau, mãi mãi, một đời một kiếp.

Đó là ngày định ước của bọn họ.

Khóe miệng hơi cong lên, lúc đó anh và cô có được coi là yêu sớm không nhỉ?

"Lúc đó, chúng mình 16 tuổi." Cô thầm thì, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu.

"Ngốc." Anh vỗ lên gáy cô: "Là 17 tuổi chứ, vào mùa hè, em mặc chiếc váy in hình quả dâu tây."

Là 17 tuổi sao? Hình như là vậy, lúc đó cô mặc chiếc váy in hình quả dâu tây ư? Ừm, hình như vậy, mấy quả dâu tây in trên váy cô đỏ mọng.

Muốn ăn dâu tây quá, Mục Hựu Ân chép miệng.

Đêm càng lúc càng khuya, bóng đêm khiến căn phòng ở trên cao vạch ra những đường nét mơ hồ. Người đàn ông trong căn phòng cầm chiếc điện thoại đặt ở một bên của người phụ nữ lên, mấy phút sau, người đàn ông tắt điện thoại.

Cùng đêm đó, trong khách sạn Hilton ở Istanbul, Bách Nguyên Tú gọi một cuộc điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Như bắt đầu cũng như kết thúc (05)

Đứng trước cửa sổ phòng khách sạn, Bách Nguyên Tú cầm trong tay điếu thuốc chưa đốt, vừa rồi anh gọi điện thoại cho một người bạn, trong tay người bạn đó nắm giữ rất nhiều nguồn tin, anh tin rằng chưa đến một tuần là có thể tìm hiểu triệt để người phụ nữ tên Mục Hựu Ân kia.

Chỉ cần trên đời này thật sự có người phụ nữ tên Mục Hựu Ân, vậy anh liền có cách lấy được những thông tin liên quan đến quá trình trưởng thành của cô ta, muốn phán đoán thật giả của một người là một việc không khó với anh.

Bách Nguyên Tú cố gắng nhớ lại vẻ mặt của người phụ nữ Mục Hựu Ân vào chiều hôm nay, giọng điệu khi cô nói chuyện, những cử chỉ nhỏ nhặt, có một tia hy vọng le lói trong lồng ngực anh, Bách Nguyên Tú hoàn toàn không tin trên đời này lại có hai người giống hệt nhau.

Bây giờ, chính lúc này! Việc Bách Nguyên Tú có thể làm chính là chờ đợi, không thể có chút lo lắng hay sốt ruột nào, mà ngược lại, anh cần phải bình tĩnh hơn bất cứ lúc nào.

Nơi anh đang đặt chân là địa điểm tuần trăng mật mà anh và Triệu Hương Nông đã ước hẹn trước kia, khi đó cô nói nhất định phải mua một chiếc quần lụa Thổ Nhĩ Kỳ sặc sỡ hóa thân thành một đóa hoa Khổng Tước, trên tay đeo vòng tay to đùng thô tục, miệng thì nhai thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ đi khoe khoang khắp nơi.

Sau khi Triệu Hương Nông mất tích ba năm, Bách Nguyên Tú mới dám đặt chân lên vùng đất này, khách sạn anh đang ở cũng là khách sạn mà bọn họ định đặt lúc đó, phòng khách sạn phải hướng ra biển.

Chạm vào chiếc nhẫn đính hôn trên ngón vô danh, Bách Nguyên Tú khẽ nói: "Tiểu Nông, anh đến rồi, còn em đang ở nơi đâu?"

Trên bàn ăn bên tay trái để cốc sữa, trái cây và điểm tâm, ngoài hoa quả và điểm tâm ra còn có một quyển tạp chí "Công báo" của Pháp, trang bìa là hình một người phụ nữ xinh đẹp, người ta gọi người phụ nữ này là phu nhân Juan, quý phái, tri thức, bà ta là một người phụ nữ châu Á mang một phần tư huyết thống Pháp, người Pháp gọi bà ta là Hillary Clinton của nước Pháp.

Tuần trước, người phụ nữ được coi là Hillary Clinton của nước Pháp này đã trở thành người đại diện thành viên thường trực Liên Hiệp Quốc của Pháp. Người Pháp gọi những thành tích bà ta đạt được trên phương diện chính trị là bộ phim "Cuộc sống màu hồng" của người phụ nữ.

Bách Nguyên Tú không quan tâm mấy thứ này, anh chỉ quan tâm đến một người có quan hệ với người phụ nữ này, phu nhân Juan còn một cái tên khác – Juan Tống Liên Tố. Juan là họ của chồng bà ta, Tống là họ thuộc về gia tộc bà ta, bà ta còn một cháu trai tên là Tống Ngọc Trạch.

Đúng vậy, Tống Ngọc Trạch! Chồng của Triệu Hương Nông.

Bách Nguyên Tú tin kỳ này tạp chí "Công báo" nhất định sẽ thu hút vô số cô gái đón đọc, người đàn ông ở trang thứ hai của tạp chí có sức hấp dẫn khiến người ta không nỡ rời mắt, mái tóc được chải chuốt gọn gàng, bộ vest màu kaki, cà vạt màu lam đậm, nhiếp ảnh gia chỉ chụp được góc nghiêng của anh ta, dù chỉ là góc nghiêng thôi cũng khiến mấy cô gái sống trong những căn nhà thuê rẻ tiền trộm giấu bóng hình anh ta trong tim, đợi đến lúc màn đêm buông xuống mới dám lén lút tưởng tượng, ao ước mình mang đôi giày thủy tinh bước đến trước mặt anh ta, được anh ta để mắt tới.

Đây là lần xuất hiện công khai duy nhất trong một năm trở lại đây của Tống Ngọc Trạch, sự xuất hiện của anh ta khiến "bộ phim Cuộc đời màu hồng" của cô anh ta càng được điểm xuyết những nét vẽ rực rỡ, nghe nói Tống Ngọc Trạch chỉ xuất hiện nửa tiếng đồng hồ ở buổi lễ nhậm chức của cô mình rồi nhanh chóng rời khỏi đó, nhưng nửa tiếng đó cũng đủ để cánh thiên kim tiểu thư có bối cảnh hiển hách phải điên cuồng, ở trên mạng xã hội bọn họ luôn công khai tỏ tình hoặc lén lút bàn tán không chỉ một tin tức như này: Bọn họ tìm ra những tin tức liên quan đến người vợ đầu tiên của Tống Ngọc Trạch, rồi đưa ra kết luận: Tống Ngọc Trạch và người vợ đầu tiên của anh ta không có tình cảm với nhau.

Từng có một đêm mưa to gió lớn, Bách Nguyên Tú tìm thấy Tống Ngọc Trạch, anh hung dữ nắm lấy cổ áo anh ta và gầm lên: Mày là thằng khốn nạn nhất trên đời, thằng hèn hạ, vì mày mà Tiểu Nông mới ra đi...

Những lời đó anh nói không thành lời.

"Tống Ngọc Trạch, mày không yêu cô ấy vì sao còn cướp cô ấy khỏi tao?"

Trong cơn mưa đó, Tống Ngọc Trạch cứ mặc cho anh đánh đấm, lúc đó Bách Nguyên Tú có một loại cảm giác, có lẽ Tống Ngọc Trạch cũng đang yêu Triệu Hương Nông.

Nửa năm sau, sau cái tin tức mà Tống Ngọc Trạch đăng tải thì Bách Nguyên Tú mới biết đó chỉ là ảo giác của anh, Tống Ngọc Trạch đã đăng tải vài dòng chữ ít ỏi trên trang cá nhân của anh ta, trong dòng tin ít ỏi đó thông báo về cuộc hôn nhân chưa đầy hai năm của anh ta.

Cuối cùng biểu đạt: Để người đã ra đi được yên nghỉ, anh ta sẽ tiếp tục cuộc sống mới của anh ta.

Một thơi gian sau, Bách Nguyên Tú cuối cùng cũng biết nguyên nhân thật sự Tống Ngọc Trạch lấy Triệu Hương Nông, Bách Nguyên Tú phát hiện khi mình biết được sự thật, không bi thương quá nhiều cũng không quá tức giận.

Hóa ra, đúng như những gì mà người lớn muốn con của mình trở nên tốt đẹp thường nói: Con yêu, ông trời đang nhìn đấy, con đã làm những gì thì con sẽ nhận lại cái đó.

Đằng sau sự thật đó là nỗi nhớ vô tận anh dành cho người đã biến mất.

Bách Nguyên Tú cầm quyển tạp chí đó lên, lật trang thứ hai ra, anh quan sát tỉ mỉ Tống Ngọc Trạch ở trên trang tạp chí, giờ phút này, anh rất muốn lột cái vẻ ngoài của khuôn mặt đẹp trai không gì sánh bằng đó ra, xem xem ẩn giấu dưới vẻ bề ngoài đó rốt cuộc người đàn ông này là hạng người gì.

Tống Ngọc Trạch, là thằng khốn nạn nhất trên đời, là thằng hèn hạ, còn là tên ác quỷ đội lốt thiên thần.

Đến giờ, nhân viên phục vụ đi vào thu dọn toa ăn.

"Ném quyển tạp chí này vào sọt rác, về sau tôi không muốn nhìn thấy thứ vớ vẩn này nữa." Bách Nguyên Tú chỉ vào quyển tạp chí trên bàn và nói với nhân viên phục vụ.

Tối thứ sáu là một buổi tối lần thứ hai Mục Hựu Ân có tâm trạng tốt trong tuần này, lần thứ nhất chính là tối thứ bảy.

Tối thứ sáu có chương trình ti vi mà Mục Hựu Ân thích, tối thứ sáu cũng có nghĩa là hai mươi tư giờ nữa sẽ đến thứ bảy, tối thứ bảy cô và An Thác Hải đã hình thành một sự ngầm hiểu, khi tắt đèn, sau khi chuẩn bị một lúc, anh sẽ thò tay vào quần áo cô, vuốt ve cô, đợi đến khi cơ thể cô có phản ứng, anh sẽ phủ người lên, từ từ va chạm rồi đi vào cô.

So với sự kích thích thuộc về các giác quan, cô càng thích sự vui sướng của tâm hồn, cô thích cảm giác anh vùi trong cơ thể cô, đó là tình cảm nồng nhiệt, không phân biệt ai là ai, bọn họ quấn chặt lấy nhau, hòa tan lẫn nhau, khiến đối phương thỏa mãn.

An Thác Hải lúc ấy không giống dáng vẻ thường ngày chút nào, mang theo chút lòng hư vinh nho nhỏ và đùa giỡn cô sẽ hỏi anh hai câu lúc anh đang "về đích", giọng nói khi anh trả lời gợi cảm chết người, không chỉ gợi cảm còn có chút thẹn quá hóa giận.

"Mục Hựu Ân, em ngậm miệng lại cho anh."

Thế là cô sẽ ngoan ngoãn ngậm miệng lại, toàn tâm toàn ý lắng tai nghe tiếng thở hổn hển của cô và anh trong bóng tối, cô nàng xấu hổ và anh chàng ít nói cố gắng đè thấp giọng xuống, những âm thanh thay cho ngôn ngữ nguyên thủy nhất của con người, không cần thốt ra cũng có thể cảm nhận được, không cần nhiều những lời âu yếm cũng có thể có được hạnh phúc.

Lúc lên đỉnh, Mục Hựu Ân sẽ cắn chặt môi, không để mình bật ra tiếng kêu, bởi vì anh ấy sẽ lo lắng, cơ thể cô có thể tiếp nhận được anh không.

Trong lòng anh cô giống như thủy tinh dễ vỡ.

Sáng thứ sáu, trong ngực Mục Hựu Ân như có chú thỏ đang nhảy loạn, cô rất thích chiếc nến hoa hồng hình chiếc đèn ngủ mà Saina làm ra, cô muốn đặt chiếc đèn ngủ trong phòng của anh và cô, cô muốn thắp sáng chiếc đèn ngủ này vào tối mai, lá gan của cô to hơn thì trái tim cô cũng trở nên tham lam.

Cô không chỉ muốn nghe giọng nói khác thường của anh vào lúc ấy, cô còn muốn nhìn biểu cảm trên khuôn mặt anh qua ánh đèn ngủ.

Có phải ý nghĩ giấu trong đôi mắt con sói đói bụng là: Chưa đủ chưa đủ vẫn chưa đủ! Hey, mèo rừng bé nhỏ, ta bảo này ngươi chưa ăn cơm no à, mau chóng chuyển động thắt lưng đi.

Khụ khụ... bên trên là trạng thái mà Saina hình dung lúc bạn trai của cô ấy muốn cô ấy.

Mục Hựu Ân cũng muốn mượn ánh đèn để ngắm An Thác Hải, xem lúc anh muốn cô trên trán có những giọt mồ hôi lấm tấm không? Xem trong đôi mắt nai của anh có tràn ngập vẻ say đắm của cơn sóng tình? Cô chỉ muốn nhìn thấy những điều này, những điều này đủ để cô mãn nguyện.

Nhưng... ánh đèn của chiếc đèn ngủ hơi sáng, cô sợ đến lúc đó mình sẽ không được tự nhiên, nếu ánh đèn tối hơn một chút, mờ ảo một chút là được rồi, Saina nói với cô nếu muốn như vậy thì cần cô tự đi xác định chụp đèn.

Rối rắm hồi lâu, lúc An Thác Hải muốn ra ngoài Mục Hựu Ân nhét một mảnh giấy vào tay anh, trong mảnh giấy viết kích cỡ, độ sáng của chụp đèn cô muốn.

"Muốn cái này làm gì?" An Thác Hải hỏi.

"Em đã mua một chiếc đèn ngủ đặt trong phòng chúng mình." Mục Hựu Ân trả lời có chút ấp úng.

An Thác Hải gật đầu, Mục Hựu Ân lại kéo anh lại một lần nữa, nói càng ấp úng hơn: "A... Thác, anh có thể bảo thợ làm xong vào ngày mai không, em muốn..."

Dự định trong lòng khiến gò má Mục Hựu Ân hơi ửng đỏ, có lẽ anh có thể nhìn ra ý nghĩ trong ánh mắt cô, dưới cái nhìn của anh ánh mắt cô càng mất tự nhiên, cúi đầu xuống, anh khẽ nói một câu: "Anh biết rồi."

Đợi An Thác Hải đi khỏi, Mục Hựu Ân vội vàng chạy lên cái bục cao nửa mét, đó là một cái gác nhỏ bằng gỗ, gác nhỏ là nơi cô nghe nhạc, đọc sách, nghỉ ngơi, cửa sổ hướng Bắc của căn gác có thể nhìn thấy đường lớn, từ thứ hai đến thứ bảy An Thác Hải sẽ lái xe trên con đường này đến công xưởng, cách nhà cô 40 cây số là xưởng chế biến cà phê do An Thác Hải mở hai năm trước, bọn họ nói xưởng chế biến cà phê này càng ngày càng phát đạt, bây giờ rất nhiều người trong thị trấn đều làm việc ở đó, mọi người ở thị trấn đều khen ngợi tài năng của An Thác Hải, mỗi lần nghe thấy chuyện này cô đều nghiêng tai lắng nghe, sợ bỏ sót chi tiết nào, nghe xong chỉ thấy rất thỏa mãn, giống như vừa ăn xong một bữa ăn thịnh soạn.

Tiếng động cơ xe quen thuộc vang lên, tiếng động cơ xe truyền đến cửa sổ căn gác nhỏ, Mục Hựu Ân kéo rèm ra, đúng lúc chiếc xe đi ngang qua trước cửa sổ, lúc này An Thác Hải sẽ lái xe chậm lại, cô sẽ nhếch miệng cười với anh, dùng động tác cô cho là đẹp nhất vẫy tay với An Thác Hải.

Saina đã từng cười nhạo cô, quan hệ vợ chồng của cô và An Thác Hải giống như vẫn luôn dừng lại ở dáng vẻ mối tình đầu, sau đó, Mục Hựu Ân mặt đỏ tía tai phản bác: Nói linh tinh, chúng tôi đã ngủ với nhau bao nhiêu lần rồi.

Đúng vậy, rõ ràng bọn họ đã ngủ với nhau rất nhiều lần rồi, thỉnh thoảng Mục Hựu Ân cũng cảm thấy Saina nói rất có lý, cô và An Thác Hải là thanh mai trúc mã, đáng lý ra giữa hai người không có sự nghi ngờ mới đúng, nhưng thỉnh thoảng bọn họ sẽ nhìn thấy dáng vẻ lo được lo mất trên người đối phương, có lẽ vì vậy mới khiến bọn họ thận trọng với nhau, giống như cách bọn họ chăm sóc cây táo trên núi kia, bọn họ cố gắng bảo vệ tình cảm của bọn họ.

Thực ra, Mục Hựu Ân rất thích cái cách bọn họ ở bên nhau bây giờ, tình yêu cô dành cho anh lớn lên theo từng ngày, tình yêu đó sinh trưởng trong tim cô, chua ngọt đan xen.

Thứ bảy, Bách Nguyên Tú cuối cùng cũng đợi được thứ anh muốn, còn sớm hơn dự liệu của anh một hai ngày, đây không phải là tin tốt, bởi vì càng tốn ít thời gian thì chứng tỏ chuyện rất đơn giản, càng đơn giản bao nhiêu thì cũng đồng nghĩa với việc không có bí mật.

Cặp tài liệu mỏng dính càng xác minh dự cảm không tốt của anh.

Người bạn cung cấp tư liệu cho anh tên là Joe, công việc của anh ta là quản lý kho dữ liệu cả khu vực châu Mỹ, được sự cho phép của anh ta Bách Nguyên Tú mở cặp tài liệu ra.

Mặt trời đã lặn, bóng đêm buông xuống, nửa vầng trăng lơ lửng giữa những đám mây rồi bị che khuất, tinh tú giăng đầy bầu trời, nhân viên phục vụ thay bàn ăn bữa tối bằng thức ăn bữa khuya, quản gia 24 giờ mỉm cười thân thiết như người trong nhà nói: "Tiên sinh, xin hỏi ngài có yêu cầu gì với món ăn dành cho ngài không? Nếu có rất hân hạnh nhận được ý kiến của ngài."

Bách Nguyên Tú xua tay một cái, căn phòng lại trở về dáng vẻ tĩnh lặng, một sự tĩnh lặng chết chóc.

Bách Nguyên Tú ngồi bệt xuống ban công, lặng yên ngắm bầu trời.

Trên đời này vậy mà lại có hai người giống nhau như đúc! Thật sự có!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Như bắt đầu cũng như kết thúc (06)

Chỉ vẻn vẹn chưa đến một tuần, Bách Nguyên Tú giống như đã đi một chuyến cáp treo lên đỉnh núi, leo lên cao bao nhiêu lúc rơi xuống đau bấy nhiêu, tài liệu mà Joe mang đến đã đập tan mọi hy vọng của anh.

Những gì Mục Hựu Ân nói với anh đều là thật, Mục Hựu Ân có một lý lịch mà hầu hết mọi người trên thế giới đều có, ra đời, trưởng thành, thành tích học tập bình thường, tốt nghiệp, đi làm, kết hôn, mọi cột mốc đều được cô thực hiện một cách tuần tự rõ ràng.

Điều khiến Bách Nguyên Tú tuyệt vọng hơn là tài liệu chi tiết mà bạn anh mang đến đã chứng thực một điều: Trên đời này thật sự có một người giống hệt Triệu Hương Nông đang sống ở một nơi khác.

Ngoài tuổi tác tương đương ra còn lại mọi thứ từ nhóm máu, tính cách, sở thích, giọng nói đều không giống nhau, mà đòn chí mạng với cọng cỏ cuối cùng trong lòng Bách Nguyên Tú là bản giám định DNA kia, kết quả của bản giám định đã nói rõ hai người này không có bất cứ quan hệ nào.

Đêm nay, bản báo cáo điều tra kia khiến niềm hy vọng tồn tại trước cả lúc gặp Mục Hựu Ân cũng bị đập tan, giống như mẹ anh đã nói với anh, Nguyên Tú, chuyện trên đời không phải chỉ dựa vào sự kiên trì là có thể thực hiện được.

Bên tay trái có vài bức ảnh, nội dung của mấy bức ảnh đó phác họa sinh động quá trình trưởng thành của một cô gái, từ một cô bé đến cô thiếu nữ duyên dáng rồi trở thành vợ của người khác, cô gái đó không phải là Triệu Hương Nông, cô gái đó tên là Mục Hựu Ân, thân phận bây giờ của cô là vợ của An Thác Hải.

An Thác Hải, người đàn ông được Mục Hựu Ân hình dung là người đàn ông đẹp trai thứ nhất đó, đến nhà họ Mục lúc 9 tuổi, nhà họ Mục và nhà họ An là hai gia đình từ Trung Quốc di dân đến Thổ Nhĩ Kỳ cùng lúc, hai nhà có quan hệ nhiều đời, lúc An Thác Hải 9 tuổi bố anh ta chết trong một vụ sạt lở núi, sau đó nhà họ Mục nhận nuôi anh ta, An Thác Hải và Mục Hựu Ân là thanh mai trúc mã, cũng giống như Bách Nguyên Tú và Triệu Hương Nông.

Vì khiến anh tin tưởng Joe còn mang đến bức ảnh kèm thời gian kết hôn của An Thác Hải và Mục Hựu Ân.

"Bách Nguyên Tú, tiếp theo mày định làm thế nào?" Bách Nguyên Tú tự hỏi bản thân.

Tiếp theo anh có nên đưa ra lựa chọn lý trí nhất giống như cách Tống Ngọc Trạch đã làm hay không, đầu tiên tháo chiếc nhẫn đính hôn ra, sau đó đến trước mặt bố mẹ, nói: "Bố mẹ, khoảng thời gian này đã khiến hai người lo lắng rồi, con xin lỗi, từ nay về sau con sẽ sống tốt.

Không, anh không làm được! Nếu có thể lý trí thì đã không phải là tình yêu, sở dĩ Tống Ngọc Trạch có thể lý trí là bởi vì hắn không yêu Triệu Hương Nông.

Bách Nguyên Tú châm một điếu thuốc.

Trời đã tờ mờ sáng, có người mở cửa ban công ra ngồi xuống bên cạnh anh, lấy mất điếu thuốc vẫn chưa hút trong tay anh.

Sắc trời như này rất thích hợp để ôn chút chuyện cũ.

"Joe, cậu còn nhớ khuôn mặt của Triệu Hương Nông không?" Bách Nguyên Tú nói với người vừa quay lại đây.

Một lúc sau, Joe lắc đầu: "Cụ thể thì tôi không nhớ được, trong ấn tượng Triệu Hương Nông là một cô gái châu Á điển hình, ngọt ngào đáng yêu, giọng nói rất dịu dàng."

Đúng vậy, đúng vậy, tất cả mọi người đều cho rằng Triệu Hương Nông như vậy, chắc hẳn là như vậy, Bách Nguyên Tú hơi buồn cười, nếu bây giờ anh nói cho Joe những việc Triệu Hương Nông đã từng làm, có lẽ cậu ta sẽ rất kinh ngạc rồi nói: Đúng là một cô nàng nghịch ngợm.

Giọng nói của Joe dịu dàng hơn: "Triệu Hương Nông rất đáng yêu, đôi môi giống như cánh hồng, chỉ cần đánh son là sẽ khiến người ta muốn hôn, Bách Nguyên Tú, cậu biết không? Lúc đó rất nhiều thằng con trai đều muốn hôn lên môi cô ấy, bọn tôi thầm đoán môi cô ấy nhất định sẽ ngọt ngào mềm mại như miếng cá hồi."

Rất nhiều thằng con trai muốn hôn lên đôi môi Triệu Hương Nông, nhưng đôi môi của Triệu Hương Nông chỉ có Bách Nguyên Tú được hôn, về sau...

Sự thất vọng và nỗi căm ghét cùng cực khiến Bách Nguyên Tú lại rút ra một điếu thuốc nữa, định châm lên.

"Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông đã chết rồi."

Cầm bật lửa Bách Nguyên Tú ra sức bật lửa, càng vội vàng bật lửa càng không bật nổi.

"Nguyên Tú, trong lòng cậu cũng biết, ý trong lời tôi nói là gì đúng không?" Joe nói.

Một giây sau, Bách Nguyên Tú túm lấy cổ áo Joe: "Câm mồm, đồ khốn!"

Đúng, anh biết, lời được nói từ miệng Joe Johnston có ý gì! Joe Johnston, tên điên của số liệu, ngôi sao tương lai được cơ quan Tình báo Trung ương ra sức bồi dưỡng, bối cảnh gia tộc hiển hách, suy nghĩ vô cùng logic, cái đầu lạnh và độ nhạy cảm với số liệu khiến câu ta trở thành đối tượng đào tạo chủ yếu của cơ quan Tình báo Trung ương, những lời được nói ra từ miệng cậu ta nói không chừng độ chính xác có thể lên đến 95%.

Cất cao giọng, câu nói của Bách Nguyên Tú như đang trút giận: "Chỉ dựa vào một chiếc nhẫn trong bụng con cá mà các người đã phán đoán cái chết của một người có phải quá tùy tiện rồi không?"

"Hai tuần trước, đội tuần tra bờ biển Israel đã vớt được mảnh vỡ của chiếc máy bay chở cô ấy ở vùng biển mà cô ấy gặp nạn, bọn họ đã tìm thấy một mẫu tóc trên mảnh vỡ máy bay, thông qua giám định DNA xác nhận đó là tóc của Triệu Hương Nông, từ vết đứt gãy của sợi tóc tiến hàng mô phỏng suy luận..."

"Câm mồm, câm mồm, cậu nghe thấy không." Bách Nguyên Tú gầm lên.

Joe không nói về chủ đề vừa rồi nữa, chỉ nói: "Vốn dĩ không định nói chuyện này cho cậu, nhưng trạng thái của cậu còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của tôi, Nguyên Tú, tối muốn giúp cậu."

"Giúp tôi?" Bách Nguyên Tú thẫn thờ nói: "Joe, cậu sẽ giúp tôi tìm Tiểu Nông về chứ? Cậu sẽ giúp tôi tìm lại Tiểu Nông đúng không?"

"Cậu nói, người phụ nữ Mục Hựu Ân kia có phải là Triệu Hương Nông không?"

"Đúng vậy, cô ấy là Triệu Hương Nông, trên đời này chỉ có Triệu Hương Nông lúc nheo mắt lại mới mê người như vậy." Bách Nguyên Tú trả lời một cách máy móc.

Tại sao lúc người phụ nữ tên Mục Hựu Ân nheo mắt lại khiến con tim anh say đắm như vậy, mà trên đời này chỉ có Triệu Hương Nông mới làm được điều đó.

"Vậy thì vẫn còn một cách."

Bách Nguyên Tú ngây ngẩn nhìn Joe chằm chằm.

"Cậu nghĩ cách lấy được nét chữ của Mục Hựu Ân, tốt nhất là chữ ký của cô ta."

Chủ nhật, 8 rưỡi sáng, An Thác Hải đang lái xe, Mục Hựu Ân ngồi ở ghế phó lái, chiếc xe đang băng qua con đường quốc lộ thẳng tắp, bọn họ đang đến viện dưỡng lão cách nhà họ mấy chục cây để đón bà của cô, bà của Mục Hựu Ân mắc chứng Alzheimer, mấy năm gần đây cùng với sự ra đi của bố mẹ cô thì bệnh của bà càng trở nên nghiêm trọng, hai năm trước An Thác Hải đưa bà đến trung tâm đặc biệt để tiếp nhận điều trị và chăm sóc, mỗi tuần bọn họ sẽ đón bà về nhà một lần.

Hai bên đường quốc lộ trồng đầy cây ô-liu và cây trà, nơi bọn họ sống nằm gần biển, gió thổi bay những vật lơ lửng trên Địa Trung Hải, từng hạt từng hạt như những giọt sương lững lờ, Mục Hựu Ân vươn tay ra ngoài cửa xe, để những vật lơ lửng đó xuyên qua những kẽ tay cô, mỗi lần như vậy An Thác Hải đều lái xe chậm lại, đợi cô chơi đủ mới từ từ tăng tốc lên, Mục Hựu Ân rất thích khoảnh khắc như vậy, rất tự do tự tại.

Rút tay về, đặt tay lên trước mũi, đầu ngón tay cô vương đầy hương cây ô-liu và cây trà, Mục Hựu Ân vươn tay về phía An Thác Hải.

"An Thác Hải, cho anh ngửi nước hoa miễn phí do Mục Hựu Ân điều chế."

An Thác Hải còn thật sự hùa theo cô, sau khi "dùng" xong nước hoa miễn phí mà Mục Hựu Ân dành tặng, anh trịnh trọng nói cảm ơn.

Rút tay về ngoan ngoãn đặt tay trên đầu gối, ngón tay khẽ vân vê mép váy, đúng vậy, cô có chút không được tự nhiên, cái vẻ mất tự nhiên đó hẳn là đã bắt đầu từ buổi sáng thức dậy.

Tối hôm qua, Mục Hựu Ân đã thắp sáng chiếc đèn ngủ trong phòng như mong muốn, lần này anh và cô không làm trong bóng tối, dù ánh đèn chỉ chiếu rọi hình dáng của bọn họ nhưng hai người vẫn cảm thấy mất tự nhiên, cô khẽ gọi anh "A Thác" thì tay anh mới thò vào trong quần áo cô, cánh tay thò vào trong quần áo cô của anh cũng chần chờ giây lát như trước kia, lúc đó, cô vẫn hơi hối hận tự nhiên mình lại mang đèn ngủ vào phòng làm cái quỷ gì.

Ánh đèn tỏa ra ánh sáng mờ ảo như màu hoa hồng, bao phủ bóng người đang ở trên người cô, yên lặng mà nhìn cô, sau đó, ánh mắt anh rơi xuống bờ môi cô, cánh tay khác nhẹ nhàng ve vuốt cánh môi cô, cuối cùng anh hôn lên đôi môi ấy, dịu dàng mà bịn rịn.

Bàn tay đặt trên đầu gối dường như vẫn còn vương hơi thở khi anh ngửi tay cô, lúc đầu thì ấm áp sau đó trở nên nóng rực, sự liên tưởng trong đầu khiến Mục Hựu Ân nhìn An Thác Hải với vẻ mất tự nhiên, còn anh thì lại bình thản tập trung lái xe.

Ánh nắng mon men từ sống mũi cao thẳng của anh lên vầng trán anh, cánh tay đang đặt trên váy càng lúc càng trở nên mất tự nhiên, tối qua, cô đã nhìn thấy giọt mồ hôi trên trán anh, lúc anh đang khẽ va chạm trong cơ thể cô, cô vươn tay vén những lọn tóc đang rủ trên trán anh ra liền nhìn thấy, những giọt mồ hôi lấm tấm vương đầy trên trán anh, dưới ánh đèn chúng vô cùng hấp dẫn, dưới vầng trán là đôi mắt hầu như lúc nào cũng bị tóc anh che khuất, vừa đen vừa sáng, dưới hàng mi thật dài là đôi mắt trong trẻo như mắt nai, khiến cô dễ dàng chìm đắm vào cơn sóng ngầm trong đôi mắt ấy.

Những động tác đưa đẩy nhẹ nhàng càng nhanh hơn khi cơ thể của cô dần trở nên mềm mại, những giọt mồ hôi thấm ướt những lọn tóc trên trán anh, cô rất dễ dàng gạt những lọn tóc hay che khuất vầng trán của anh ra, để lộ ra những đường nét đẹp đẽ của khuôn mặt anh, cùng với những động tác đưa đẩy đường nét tinh tế đó lay động trước mặt cô.

Giây phút cao trào, cô thấy rõ những giọt mồ hôi trên trán anh từ từ chảy xuống, rơi xuống mặt, xuống xương quai xanh, và nơi phập phồng của cô, dưới người anh là cơ thể cũng mướt mồ hôi của cô, dưới ánh đèn là hai cơ thể ướt đẫm mồ hôi.

"Hựu Ân, sao vậy?"

Giọng nói của An Thác Hải bỗng nhiên vang lên cắt ngang cảnh tưởng ướt át trong đầu Mục Hựu Ân, lúc tỉnh táo lại cô mới phát hiện lúc này tay cô đang chạm vào những lọn tóc trên trán anh.

Vội vàng rụt tay lại rồi quay mặt ra cửa xe, điều chỉnh lại hô hấp rồi nói: "An Thác Hải, tóc của anh lại dài rồi."

Tóc của An Thác Hải mọc rất nhanh, lần nào cũng cần Mục Hựu Ân nhắc nhở: An Thác Hải, tóc của anh lại dài rồi, anh cần cắt tóc rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Như bắt đầu cũng như kết thúc (07)

Trong sân có trồng cây nho, dây leo bám thành một đám xanh mướt trên giàn nho, dưới giàn nho là một thế giới nhỏ bé, bà ngồi trên chiếc ghế đặt ở chính giữa, An Thác Hải đang cắt tóc cho bà, Mục Hựu Ân cầm đĩa bánh cookie, bánh cookie trong tay cô là "thần dược" để bà cô trở nên yên lặng, bà đang ăn bánh cookie, đến khi bà ăn hết miếng bánh ngọt thì cô lại vội vàng nhét bánh cookie vào tay bà.

Trên đỉnh đầu họ là từng chùm nho đã chín gần bốn phần, bây giờ là hơn 9 giờ sáng, từng chùm nho còn ương khiến người ta nhìn mà chảy hết cả nước miếng, Mục Hựu Ân nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy cả hàm răng đều đang chua loét.

Mục Hựu Ân thầm bắt đầu mong đợi mùa nho chín, cô chít một chiếc khăn có in hình quả dâu tây, cầm kéo cắt từng chùm nho xuống, quả nào màu thẫm một chút sẽ được ngâm thành rượu vang, quả nào nhạt hơn một chút sẽ được phơi trên sân thượng để làm nho khô.

Mải nghĩ ngợi cô quên đưa cho bà bánh ngọt, bà cụ không có bánh ngọt kêu mấy tiếng "A a a a" biểu tình.

Vội vàng đưa cho bà miếng bánh ngọt, cầm khăn tay lau dầu bánh bên khóe miệng cho bà, bà của cô ấy à ngay cả muốn nói như nào cũng quên gần hết rồi.

Cơn gió đầu hạ thổi bay những lọn tóc đã được cắt gọn gàng trên trán của bà, bà cụ ngây ngẩn nhìn về phía trước, đôi mắt bắt đầu tìm kiếm, bà tìm thấy người đàn ông đứng trước mặt giúp bà cắt tóc đầu tiên, ồm ồm gọi một tiếng: "A Thác?"

Mục Hựu Ân đã nghe ra, tiếng "A Thác" trong miệng bà mang theo ý dò hỏi rõ ràng, Mục Hựu Ân đã lâu không nghe thấy bà nói chuyện, tiếng "A Thác" kia khiến cô rất mừng.

"Đúng rồi! Bà ơi, anh ấy là A Thác!" Mục Hựu Ân cúi người xuống phấn khởi gật đầu.

Bà cụ đang quan sát An Thác Hải, bàn tay cầm kéo của An Thác Hải lơ lửng giữa chừng, có lẽ anh cũng mong bà nhớ ra mình ngay lập tức giống cô, người đã nhìn thấy anh lớn lên từ nhỏ.

Chậm rì rì, bà cụ lắc đầu, Mục Hựu Ân chán nản buông thõng tay, xem ra bà vẫn chưa nhớ ra An Thác Hải, nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ nhìn An Thác Hải của bà trong lòng Mục Hựu Ân khẽ hẫng một cái, cô chỉnh lại tóc tai khiến khuôn mặt mình không bị bất cứ cái gì che khuất nữa, đưa mặt đến gần trước mặt bà đồng thời nâng mặt bà lên để bà cụ đối mặt với cô, nói một cách dè dặt: "Bà ơi, bà nhìn xem con là ai?"

Bà cụ nhìn cô, cố gắng nhìn cô, cuối cùng ánh mắt rời rạc dần tập trung lại, trong ánh mắt đờ đẫn có thêm vài sắc thái tình cảm, cẩn thận vuốt nhẹ mặt cô, khóe miệng mấp máy.

An Thác Hải dừng lại động tác, Mục Hựu Ân không dám hít thở.

Tiếng "Hựu Ân" kia vừa già nua vừa chất phác, khiến nước mắt cô dâng trào, áp má vào má của bà, giang tay ôm lấy thân hình gầy guộc của bà: "Dạ, bà ơi, con là Hựu Ân đây."

Xuyên qua những hình ảnh mơ hồ, dường như Mục Hựu Ân nhìn thấy bà dắt cô lúc cô còn bé tí, hai người đi xuyên qua vườn táo, hình như hai bà cháu còn nói chuyện luôn miệng.

Đáng tiếc là, trí nhớ của bà như hoa nở sớm tàn, còn chưa đợi cô rơi lệ, bà lại kêu vài tiếng "A a a a..." để biểu đạt bánh ngọt của bà hết rồi.

An Thác Hải đang định cắt tóc giúp bà thì điện thoại của anh vang lên.

Đây là lần đầu tiên An Thác Hải tách khỏi Mục Hựu Ân vào ngày chủ nhật, nhìn xe anh vội vã đi khỏi đó Mục Hựu Ân đứng ở trên gác, cánh tay cứng ngắc nắm chặt rèm cửa, trước khi chiếc xe đi qua trước cửa sổ trên gác An Thác Hải không lái chậm lại giống ngày thường, cũng không nghiêng mặt nhìn cô đang đứng ở trước cửa sổ, xe của anh phóng đi như một cơn gió.

Mục Hựu Ân phỏng đoán, có lẽ công xưởng nhất định đã có chuyện không hay, sau khi nhận cuộc điện thoại đó sắc mặt của An Thác Hải liền thay đổi, lúc cô hỏi anh đã có chuyện gì xảy ra anh cũng không nghe thấy, lúc rời khỏi cũng chỉ nói với cô: "Không có việc gì ở nhà đợi anh, chú ý để ý bà không để bà chạy lung tung, anh đi một lát rồi về."

An Thác Hải nói đi một lát rồi về nhưng kéo dài rất lâu, buổi trưa cũng không về, điện thoại của anh thì luôn trong trạng thái không có người nhận, gần đến trưa mà An Thác Hải vẫn chưa về, Mục Hựu Ân nói với mình: "Anh ấy nói không có việc gì thì không có việc gì." Cô bắt đầu chuẩn bị bữa trưa, đây là khoảng thời gian ít ỏi để cô tự nấu cơm cho mình ăn, nhà bọn họ là vậy, từ thứ hai đến thứ bảy sẽ có người giúp việc giúp đỡ, ngày chủ nhật ba bữa đều do An Thác Hải nấu, đây dường như là một chuyện hiển nhiên, lúc Mục Hựu Ân cắt cà rốt cô mới nhớ ra dường như cô chưa một lần nói tới chuyện phân chia việc nhà.

Sau khi thu xếp cho bà ngủ trưa An Thác Hải vẫn chưa về, gần 4 giờ hơn, Mục Hựu Ân cho bà ngồi trên xe lăn đẩy bà đi dạo ở xung quanh, đây là việc bà cụ thích nhất, trong tiềm thức của bà thì đây là nơi khiến bà cảm thấy thân thuộc, trên những cây trà, cây bông đều có dấu tích cuộc sống của bà ngày trước.

Một chiếc xe màu đen chầm chậm đi theo cô một đoạn ngắn rồi dừng lại, người đàn ông bước từ trong xe ra là người Mục Hựu Ân đã gặp ở Istanbul.

Đúng thật là, tên khốn này dám tìm đến tận đây!

Thoáng chốc, độ hảo cảm dành cho người đàn ông trong lòng Mục Hựu Ân đã tụt thẳng xuống, cô đứng lại cau mày nhìn Bách Nguyên Tú đang bước từng bước về phía mình.

Khuôn mặt Bách Nguyên Tú đón lấy ánh tà dương mỉm cười dịu dàng với cô, ơn trời, Mục Hựu Ân không nhìn thấy vẻ si mê trên mặt anh ta.

Nhưng cô vẫn rất khó chịu, vì khó chịu nên cô lạnh lùng nhìn anh.

"Đưa bà đi dạo à?" Bách Nguyên Tú dừng lại cách cô mấy bước chân, câu đầu tiên nói rất thân thiết.

Chờ đã, Mục Hựu Ân phản ứng lại thì mới phát hiện lời của Bách Nguyên Tú rất đáng nghi, tên khốn này không phải vì chứng minh cô là Triệu Hương Nông mà đào bới mười tám đời tổ tông nhà cô lên chứ?

"Bách Nguyên Tú, sao anh biết bà ấy là bà tôi?" Lẽ ra Mục Hựu Ân còn muốn chất vấn anh ta có phải đã thuê người điều tra cô hay không, nhưng nghĩ đến cái tật tự mình đa tình của mình đành phải nuốt những lời phía sau lại.

"Nhìn là biết hai người là bà cháu." Bách Nguyên Tú trả lời qua loa, thực ra vừa rồi là anh lỡ miệng, anh đã nhìn thấy bà cụ ngồi trên xe lăn ở trong tài liệu mà Joe đưa cho anh, đó là người bà mắc chứng Alzheimer của Mục Hựu Ân.

Nhìn ánh mắt đờ đẫn của bà cụ cõi lòng Bách Nguyên Tú càng thêm thất vọng, thông tin trong tài liệu được chứng thực khiến anh rất khó chịu.

"Mục Hựu Ân, mấy ngày nữa tôi sẽ về nước." Bách Nguyên Tú vội vàng nói tiếp, trước mắt phải làm cô mất cảnh giác rồi lấy được chữ ký của cô: "Hôm nay tôi đến đây không phải đến quấy rầy cô, tôi chỉ muốn trước khi đi thì đến thăm cô, chỉ nhìn cô một lúc thôi."

Quả nhiên, lời của anh đã đạt được hiệu quả, vẻ mặt của cô không còn hung dữ như vừa rồi nữa.

Nhớ đến cái gì đó, Bách Nguyên Tú quay lại xe lấy một bó hoa sơn trà ra, cầm bó hoa sơn trà đến trước mặt cô.

"Tặng cô này, bó hoa này là tôi hái bên đường, tôi thấy nó rất hợp với cô, đồng thời tôi nghĩ tôi nên giới thiệu mình lại một lần nữa, tôi là Bách Nguyên Tú, đến từ bang Illinois, Mỹ, lớn lên ở Chicago.

Ây... đối mặt với bó hoa sơn trà tươi đẹp kia Mục Hựu Ân có chút cạn lời, đó là loài hoa cô yêu thích nhất, đặc biệt là hoa sơn trà trắng.

Trùng hợp là Bách Nguyên Tú hái hoa sơn trà trắng, độ hảo cảm mà Mục Hựu Ân dành cho Bách Nguyên Tú lại bắt đầu từ từ tăng lên.

Người phụ nữ trước mặt không giấu được biểu cảm trên khuôn mặt, còn Triệu Hương Nông thì hoàn toàn ngược lại cô giấu tất cả tâm tư vào trong lòng, bỗng dưng Bách Nguyên Tú muốn quay lại xe và rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Bó hoa sơn trà trong tay bị lấy đi, ánh mắt cô rơi xuống trên đôi giày da của anh: "Tôi đoán lúc anh hái bó hoa này đã bị chủ vườn trà đuổi theo."

Bách Nguyên Tú gật đầu, chỉ là kẻ đuổi anh là con chó dữ của người chủ.

"Nghe nói đàn ông ở Mỹ đều thích tặng hoa cho phụ nữ? Nghe nói phụ nữ ở Mỹ dù không phải ngày lễ cũng có thể được tặng hoa." Mục Hựu Ân hỏi, cô cảm thấy đó đúng là thói quen tốt, đàn ông Thổ Nhĩ Kỳ rất ít khi tặng hoa cho phụ nữ, nếu có thì cũng chỉ trong ngày lễ.

An Thác Hải chưa bao giờ tặng hoa cho cô khiến cô rất hụt hẫng.

Bách Nguyên Tú gật đầu: "Phụ nữ đáng yêu sẽ xếp hoa tươi đứng đầu, chó cưng đứng thứ hai, châu báu đứng thứ ba, đàn ông đứng thứ tư."

Cô cười tít mắt nhìn anh.

Ánh nắng hắt lên khiến tâm trí anh quay cuồng vội vàng quay mặt đi, Bách Nguyên Tú không dám nhìn khuôn mặt cô, cô nói với anh đầy áy náy: "Tôi xin lỗi, tôi... vừa rồi..."

Anh quay mặt lại cười gượng gạo với cô.

"Lúc tôi nheo mắt lại đúng là rất giống cô ấy?"

Anh gật đầu.

"Anh muốn rời khỏi nơi này sao?"

Anh lại gật đầu, chần chừ một lúc, nói: "Ừm, mấy ngày nữa tôi sẽ rời khỏi nơi này, về sau có lẽ tôi sẽ không quay lại đây nữa, nếu có quay lại thì cũng là chuyện công việc chứ không phải để tìm kiếm."

Lần này đến lượt cô gật đầu, vẻ mặt vui mừng chúc phúc cho anh.

Bách Nguyên Tú cụp mắt xuống, câu "Triệu Hương Nông đã chết rồi" của Joe lúc này dường như đã trở thành sự thật.

Cắn răng, Bách Nguyên Tú nói: "Mục Hựu Ân, tôi có thể làm phiền cô một lúc không?"

Trên xe anh có tấm bưu thiếp và bút, trước khi đến anh và Joe đã giao ước đây là cơ hội cuối cùng thuộc về anh, có lẽ nên nói là cơ hội cuối cùng anh dành cho mình, sau cơ hội này anh phải bắt đầu học cách từ bỏ.

Mục Hựu Ân nhờ người làm ở trong vườn táo chăm sóc bà cụ, ngồi lên xe của Bách Nguyên Tú, chiếc xe chạy dọc trên con đường phía trước, Bách Nguyên Tú nói muốn nhờ cô dẫn anh đi lòng vòng vì anh nói phong cảnh ở đây rất đẹp.

Mục Hựu Ân biết thừa Bách Nguyên Tú không phải vì ngắm cảnh mà vì nhìn cô, nhìn khuôn mặt giống hệt người đó, có lẽ anh ta cần chút thời gian để tìm lại chút tình cảm gửi gắm trong tim.

Xe dừng lại ở một nơi khá cao, từ đây chỉ nhìn thấy một vùng cây xanh biếc, sau khi dừng xe lại Bách Nguyên Tú không nói câu gì.

"Anh Bách, hay là anh kể vài chuyện về cô ấy cho tôi nghe đi?" Mục Hựu Ân đánh vỡ sự tĩnh lặng: "Nếu anh muốn nói tôi sẽ chăm chú lắng nghe."

Bách Nguyên Tú liếc cô một cái rồi lắc đầu, một lát sau hình như anh nhớ ra cái gì, lấy từ trong ngăn kéo xe ra một tấm bưu thiếp, đưa tấm bưu thiếp đến trước mặt cô: "Đây là bưu thiếp tôi nhìn thấy ở Istanbul vài ngày trước, tôi rất thích, cô có thể viết gì đó lên trên không, tôi muốn giữ lại làm kỷ niệm."

Đó là kiểu kiến trúc xưa cũ được pha trộn giữa màu nâu và màu cam của Thổ Nhĩ Kỳ, Mục Hựu Ân nhận lấy bút và tấm bưu thiếp trong tay Bách Nguyên Tú.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Như bắt đầu cũng như kết thúc (08)

Mục Hựu Ân chạy chầm chậm về nhà, cô vừa chạy vừa ảo não, chết rồi, sau khi tiễn Bách Nguyên Tú thì Mục Hựu Ân đi đón bà, chủ vườn táo nói với cô không lâu trước bà cụ đã được An Thác Hải đón đi.

"Lúc nghe thấy cô lên xe người đàn ông khác sắc mặt của An giống y như này." Chủ vườn táo chỉ bầu trời xám xịt, ông ta còn nói với cô lúc cô rời khỏi đó bà cô đã ngã từ trên xe lăn xuống trầy xước trán.

Mục Hựu Ân vỗ đầu mình, lúc Thác Hải đi rõ ràng đã bảo cô chăm sóc bà cho tốt, lúc này... đứng ở trước cửa, Mục Hựu Ân hít sâu một hơi, nhắm mắt

đẩy cửa ra.

Đèn trong nhà đã được bật lên, trong phòng bếp có mùi thức ăn, vừa ngửi mùi cô đã biết An Thác Hải đang nấu món lạp xưởng hấp cơm Thổ Nhĩ Kỳ cô thích nhất, Mục Hựu Ân đặt bó hoa sơn trà và vài quyển tạp chí Bách Nguyên Tú đưa cho cô ở trong phòng.

An Thác Hải đang rửa mặt cho bà, dưới chân anh đặt chiếc hộp y tế, Mục Hựu Ân đi đến gọi một tiếng: "A Thác." An Thác Hải không nhìn cô lấy một lần.

"Để em." An Thác Hải lấy khăn mặt từ trong tay An Thác Hải.

An Thác Hải đưa khăn mặt cho cô, không nói lời nào đi lướt qua vai cô.

Mục Hựu Ân lau mặt sạch sẽ cho bà, sau đó bôi thuốc lên vết thương trên trán của bà, sau khi làm xong mọi việc cô đẩy bà vào phòng khách xem ti vi.

Vừa mở cửa phòng ra Mục Hựu Ân liền nhìn thấy An Thác Hải vừa châm thuốc, cũng giống như lúc trước Mục Hựu Ân lập tức lao đến, cướp điếu thuốc trong tay An Thác Hải ném xuống đất, vội vã di chân dập tắt.

An Thác Hải không hay hút thuốc, thỉnh thoảng hút thì cũng không hút trước mặt cô, lần duy nhất hút trước mặt cô xảy ra vào hai năm trước, hơn hai năm trước cô vẫn còn đang nằm viện, lúc đó cô vô tình nghe được lời của bác sĩ, biết tế bào bạch cầu trong cơ thể cô không những không khống chế được mà còn đang tăng thêm, cô còn biết đám y tá trong bệnh viện còn ngầm bàn tán cô nhìn giống như con cá mắc cạn sắp chết, vài nữ y tá còn thấy bất công tức giận thay cho An Thác Hải, bởi vì cô luôn nổi giận với anh, cô luôn oán trách anh nhốt cô trong bệnh viện.

Lúc đó, sau khi nghe những lời kia Mục Hựu Ân lén lút chốn khỏi bệnh viện, cô muốn gặp An Thác Hải, cô cảm thấy mình gặp anh sẽ cảm thấy tốt hơn, tìm đến nơi làm việc của An Thác Hải, khi đó xưởng cà phê của An Thác Hải mới thành lập không lâu, trong xưởng chỉ có hơn hai trăm công nhân, cô đứng ở khúc cua nhìn An Thác Hải nói chuyện với một cô gái, đó là một cô gái vừa khỏe mạnh vừa xinh đẹp, cô ta nói cô ta muốn ở bên cạnh anh, cô ta còn nói cô ta có thể cùng anh chăm sóc vợ anh.

Lúc đó, tất cả mọi người đều phỏng đoán cô không thể sống đến mùa đông.

Ngày hôm đó, ở cửa sổ trong công xưởng cô nhìn thấy bộ dạng của mình, mỏng manh như tờ giấy, giống như chỉ một giây sau sẽ chết đi, bị gió thổi bay mất.

Mục Hựu Ân không còn dũng khí đến trước mặt An Thác Hải làm nũng anh nữa, rời khỏi công xưởng cô bước đi không có mục đích, chiếc xe mui trần lóa mắt đến nỗi khiến người ta không dám nhìn đi lướt qua người cô, chủ nhân của chiếc xe Mục Hựu Ân vừa mới nhìn thấy, không lâu trước cô ta còn tỏ tình với An Thác Hải, cô ta khoác một chiếc khăn lụa đẹp mắt, chiếc khăn lụa trong gió đêm cùng với chiếc xe phát ra tiếng nhạc mang dáng vẻ rất phô trương, Mục Hựu Ân nghĩ đó chắc là cô gái con nhà giàu.

Sáng sớm ngày hôm sau Mục Hựu Ân thu dọn hành lý đơn giản rời khỏi bệnh viện, 43 tiếng đồng hồ sau An Thác Hải tìm thấy cô đã bị mất ví tiền ở một bến xe cũ, lúc đó cô đang ăn bánh mì do một bác gái tốt bụng cho cô, An Thác Hải xuất hiện trong đêm khuya, cứ nhìn cô chằm chằm mà không nói câu gì.

Đó là lần đầu tiên Mục Hựu Ân nhìn thấy dáng vẻ tức giận của An Thác Hải, trong trí nhớ của cô dù An Thác Hải ít nói nhưng hình như anh chưa từng nổi giận bao giờ, anh trầm mặt hỏi cô có phải một mực không định về nhà hay không.

"Cảnh sát nói sẽ giúp em tìm ví tiền." Bị vẻ mặt của An Thác Hải dọa sợ nên cô trả lời một cách ngu ngốc, ý tứ trong lời của cô rất rõ, đợi cô tìm thấy ví tiền là có thể sống một cuộc sống vô tư lự.

Nghe thấy lời này của cô vẻ mặt An Thác Hải càng sa sầm.

"A Thác, em... đã gặp cô gái kia rồi, cô ấy rất khỏe mạnh, xe của cô ấy cũng rất đẹp." Mục Hựu Ân lại bổ sung thêm một câu.

Lời cô muốn truyền đạt là: A Thác đó mới là cô gái phù hợp với anh, anh xem cô ta vừa khỏe mạnh vừa biết lái xe, nhà cô ta nhất định rất nhiều tiền, cô ta chắc hẳn có thể giúp đỡ anh rất nhiều.

An Thác Hải châm liền hai điếu thuốc ở trước mặt cô, không quan tâm đến cô đang ho không ngừng, ngón tay anh kẹp hai điếu thuốc ánh mắt rất hung dữ, mùi thuốc lá tràn ngập trong phòng chờ của bến xe, đến lúc hai điếu thuốc kia chỉ còn lại một mẩu nhỏ chưa đến nửa ngón tay, An Thác Hải nhả ra một vòng khói, sau đó ánh mắt dán chặt vào cô.

Dưới ánh đèn vàng ngà trong làn khói lượn lờ, Mục Hựu Ân nhìn thấy An Thác Hải cứng rắn dí tàn thuốc đỏ rực vào cánh tay anh, đầu tiên là đốt cháy tay áo anh sau đó...

"Thác Hải!" Hoàn hồn lại cô bắt lấy tay anh muốn cướp lấy điếu thuốc của anh, anh không nhúc nhích chỉ nhìn cô chằm chằm giống như cô đã phạm vào tội ác tày trời.

Cô gần như sắp ngửi thấy mùi thịt cháy.

Mục Hựu Ân òa khóc trong miệng vẫn ngậm bánh mì gào lên: "Thác Hải, em sai rồi, về sau em không bỏ đi nữa, không bao giờ bỏ đi nữa.

Vết sẹo bỏng thuốc lá vẫn còn trên cánh tay trái của anh, bọn chúng nằm sát nhau, nhắc nhở Mục Hựu Ân không được tùy hứng.

Cúi đầu xuống ôm anh từ phía sau, áp mặt lên tấm lưng của anh, khẽ nói: "A Thác, em sai rồi."

Hồi lâu sau, anh hỏi cô: "Bó hoa kia là tên đàn ông kia tặng?"

Mục Hựu Ân gật đầu.

"Em thích hoa à?"

Mục Hựu Ân lại gật đầu.

Chầm chậm, tay anh đặt lên tay cô, nói một câu: "Nếu thích thì về sau anh sẽ mua cho em."

"Dạ."

"Về sau nếu trong lòng em thích cái gì phải nói cho anh, biết chưa? Bất kể em thích cái gì anh cũng cho em."

Mục Hựu Ân ra sức gật đầu, trong lòng vì những lời này của An Thác Hải mà cảm thấy kỳ lạ, cụ thể là gì cô không thể nói được, lời này của An Thác Hải nếu đổi lại lúc bình thường nhất định sẽ khiến cô không vui, người đàn ông mang tiếng là thanh mai trúc mã với cô mà còn không biết cụ thể cô thích cái gì, không phải nên tự tìm tòi sao?

Nhưng An Thác Hải vẫn luôn là tên đầu gỗ điều này là sự thật.

Ngay lập tức, Mục Hựu Ân trở nên vui vẻ, hình như mỗi lần An Thác Hải tức giận đều rất ngắn, lần cô bỏ đi kia nửa tháng anh không nói chuyện với cô.

"A Thác." Mục Hựu Ân thận trọng hỏi dò: "Anh giận rồi à?"

"Anh không giận, em cũng không làm sai cái gì cả."

"Chẳng phải em khiến bà bị thương sao?" Mục Hựu Ân nói lấy lòng, cô tự động loại bỏ câu sau "Em không chỉ khiến bà bị thương mà còn lên xe của người đàn ông khác."

Anh khẽ cười: "Mục Hựu Ân, vừa rồi anh phiền lòng nên mới hút thuốc."

Xem kìa, cô lại tự mình đa tình rồi, Mục Hựu Ân xị mặt.

Sau bữa tối, Mục Hựu Ân phát hiện bó hoa sơn trà đã bị vứt vào thùng rác, may mà mấy quyển tạp chí Bách Nguyên Tú đưa cho cô bị đồ vật khác che khuất nên không bị An Thác Hải phát hiện, Mục Hựu Ân lén lút mang mấy quyển tạp chí đó lên gác, đó là mấy quyển tạp chí song ngữ Trung – Anh, ở đây mà muốn đọc loại tạp chí này không hề dễ dàng.

Tắm rửa xong Mục Hựu Ân vội vàng lên gác lật tạp chí ra, quyển tạp chí đầu tiên là một số ghi chép được sưu tầm khá ngẫu hứng, giới thiệu một số kiến trúc nổi bật của một số quốc gia, rất nhanh, cô đã bị những căn nhà trắng xanh bên bờ biển xanh thẳm thu hút, đến khi câu "Em đang xem cái gì đấy?" vang lên cô mới phát hiện An Thác Hải không biết đã ngồi trên gác giống cô từ lúc nào.

"Tạp chí lấy từ nhà Saina." Trong lúc hoảng hốt cô mở miệng là nói ra lời này, một nửa số sách trên gác là An Thác Hải mua cho cô, một nửa là lấy từ nhà Saina, bạn trai của Saina là nhiếp ảnh gia nên nhà cô ấy có rất nhiều tạp chí, thế là, trong lúc hoảng hốt những lời này cứ thế tuôn ra.

Mục Hựu Ân không biết vì sao trước mặt An Thác Hải cô lại che giấu bất cứ tin tức liên quan đến Bách Nguyên Tú, giác quan thứ sáu của cô dường như xui khiến cô không được nói chuyện này ra ngoài.

"Bà ngủ rồi à?" Mục Hựu Ân vội vàng chuyển chủ đề.

"Ừm." Anh khẽ đáp, hỏi: "Em vừa đọc gì đấy?"

Mục Hựu Ân hơi đỏ mặt, ý cảnh của những ngôi nhà trắng xanh ẩn hiện trong những con chữ tiếng Trung đẹp làm sao, khiến cô không kiềm chế được mà đọc thành tiếng, cô vừa đọc vừa tưởng tượng mình mặc chiếc váy trắng đi dưới cây táo, mái tóc đen tuyền khuôn mặt trong sáng, làn váy cô khẽ bay trong gió, có lẽ do những ý nghĩ mà cô hay tưởng tượng ra nên Saina luôn nói cô giống như đứa trẻ chưa trưởng thành.

"Thơ Cố Thành." Mục Hựu Ân khẽ đáp.

An Thác Hải lấy hai chiếc đệm dựa chồng vào nhau, gối đầu lên rồi quay mặt sang phía cô, anh lặng yên nhìn cô và nói: "Đọc lại một lần nữa, anh muốn nghe."

Lúc này, cô ngồi tựa vào bức tường trên gác, anh nằm trên sàn gỗ của căn gác, cửa sổ trên gác chỉ hé mở một phần tư, cơn gió lùa vào trong căn gác mang theo hương hoa táo, tấm rèm cửa màu vàng đất thỉnh thoảng đung đưa trong gió.

Mặt của cô và anh chỉ cách nhau chừng một mét, anh ngắm nhìn cô, ánh mắt tĩnh lặng, cô cụp mắt bắt đầu đọc khẽ:

"Tôi hy vọng biết bao, có một cánh cửa, sáng sớm, ánh nắng chiếu trên mặt đất, nâng đỡ cánh cửa của mình, cửa rất thấp, nhưng ánh nắng rất rực rỡ, cỏ đang bén rễ, gió đang lay động ngọn cỏ, chúng tôi đứng đó, không nói gì, vô cùng tốt đẹp,..."

Đọc đến đây, Mục Hựu Ân nghe thấy tiếng động, là tiếng An Thác Hải đang kéo cửa sổ, cánh cửa hé mở một phần tư liền bị đóng lại, tấm rèm màu vàng đất che kín màn đêm bên ngoài cửa sổ, anh đóng cửa sổ xong thuận tay tắt chiếc đèn đặt trước cửa sổ, ánh sáng trong căn gác trở nên mờ ảo, ánh đèn từ màu vàng sáng biến thành màu vàng ngà.

"A Thác..." Mục Hựu Ân vân vê trang giấy, giọng nói có chút ấp úng.

Anh hơi dịch người về phía cô, anh vươn tay là có thể chạm vào cô, ban đầu ngón tay chỉ lần mò ở cổ váy ngủ của cô.

Mục Hựu Ân có chút bối rối, Thác Hải chưa từng làm như vậy đúng không nhỉ? Thác Hải không hở ra là táy máy tay chân như những người đàn ông khác!

Cúi đầu xuống, Mục Hựu Ân tiếp tục đọc, chỉ thoáng chốc, bàn tay lần tìm ở cổ váy ngủ đã thò vào trong váy cô, chầm chậm đi xuống...

Thác Hải anh ấy muốn ra tay với cô sao?

Đợi đến khi ngón tay của anh len vào trong áo lót của cô, quyển tạp chí cô cầm trong tay từ trên đầu gối rơi xuống đất, cô nhắm mắt lại, cùng lúc đó bàn tay kia đã ôm trọn nơi đầy đặn của cô, trong căn gác là tiếng thở dốc của họ đan cài vào nhau.

"Có muốn không?" Cô thấp giọng khẽ hỏi.

Anh không đáp lời nhưng động tác của bàn tay càng thêm tùy ý, từ vuốt ve biến thành vần vò, không tiến thêm một bước nào, cô cũng không hỏi nữa, cánh tay gác trên đầu gối buông xuống nắm chặt lấy chiếc đệm dựa.

Trước ngực thoáng mát lạnh, một bóng đen đè lên cô, giọng anh khàn khàn: "Em có thể không? Hửm?"

Cảm nhận được ý tứ sau câu nói này mặt Mục Hựu Ân lập tức đỏ bừng, tối qua là thứ bảy, mới cách một ngày...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Như bắt đầu cũng như kết thúc (09)

Ngọn lửa được bàn tay nóng bỏng của anh thắp lên trên người khiến cô phải gắng gượng không kêu thành tiếng mà chỉ có tiếng thở hổn hển, cô không dám phát ra bất cứ âm thanh nào, phòng của bà ở ngay bên dưới.

Trước ngực thoáng lạnh, tối nay cô mặc chiếc váy ngủ có chất liệu vô cùng mềm mại, chất liệu của loại đồ ngủ này khiến hàng cúc trên váy rất dễ bung, Mục Hựu Ân vội vàng mở mắt ra, đập vào mắt chính là chính áo lót in hình quả dâu tây của cô, quả nhiên, cúc váy ngủ của cô tự động bung ra rồi.

Một bóng đen phủ lên mặt cô, An Thác Hải lại gần cô, ánh mắt của anh rơi xuống trên chiếc áo lót của cô.

Lần này hỏng rồi, Mục Hựu Ân có loại kích động muốn đập cho mình một cái: Xem mày mặc cái thứ ấu trĩ gì này!

Saina nói phụ nữ mà mặc loại áo lót in hình là tối kỵ, bởi vì mấy cái họa tiết vớ vẩn đó sẽ làm cánh đàn ông tụt hứng vào lúc quan trọng.

Muốn cài lại những chiếc cúc đã bung ra, tay vừa đưa lên trước ngực đã bị anh nắm lại trong lòng bàn tay, giọng anh khàn khàn: "Em có thể không? Hửm?"

Cô còn đang đắm chìm trong hối hận nghe thấy lời này có chút ngẩn ngơ: "A... Thác?"

"Anh sẽ cẩn thận!" Giọng nói của anh rất khẽ khàng.

Cảm nhận được ý tứ sau câu nói này khuôn mặt Mục Hựu Ân bỗng chốc đỏ bừng, tối qua là thứ bảy, mới cách có một ngày... anh sợ cô không chịu nổi anh.

Cô gật đầu mà không dám nhìn anh, hơi thở của anh càng nặng nề hơn, buông tay cô ra, gỡ chiếc kẹp tóc trên đầu cô xuống, mái tóc nhẹ buông lơi, anh cẩn thận vén mái tóc của cô về phía sau, ngón tay xuôi theo thái dương dần xuống dưới, khẽ lướt qua vành tai cô, dọc theo cần cổ, dừng trên cúc áo thứ ba chưa bị bung ra, cởi ra, đợi đến khi ngón tay của anh định cởi chiếc cúc thứ tư ra Mục Hựu Ân mới ý thức được một chuyện.

"Làm ở đây sao?" Cô cúi gằm mặt.

"Ừm." Anh trả lời bằng âm mũi.

Chiếc cúc thứ tư bị cởi ra, váy ngủ mềm mại khẽ trượt từ bả vai sang hai bên, dừng lại ở ngực cô, anh lại nhích lại gần cô hơn, nơi đầy đặn của cô gần như sắp chạm vào lồng ngực anh, áo lót hình quả dâu tây ôm lấy hai phần ba bầu ngực của cô.

Giây phút này Mục Hựu Ân có chút vui mừng vụn vặt, trông vậy mà cô cũng có chút quyến rũ đấy chứ, chính là vòng eo của cô, vòng eo của cô khiến bộ ngực không được to lắm của cô trở nên cân xứng, chính là chỗ cần to thì to chỗ cần nhỏ thì nhỏ, nên lần đi nhà tắm đó Saina lại nói một câu: "Mục Hựu Ân, cô khiến tôi bất ngờ đấy."

Cho dù cô cố gắng không để mình trông có vẻ khoa trương, nhưng nơi lộ ra vẫn nhấp nhô kịch liệt, trắng đến lóa mắt, ngón tay thon dài của anh bao trọn lấy nó, dừng lại chốc lát rồi đi tìm móc khóa, chiếc áo lót rơi xuống sàn gỗ, gần như ngay lập tức Mục Hựu Ân liền dùng tay che trước ngực mình, bàn tay khác vô thức mà vén mái tóc ở sau lưng che lại trước ngực, tóc của cô vừa vặn dài đến trước ngực.

Anh nghiêng người hôn lên vành tai trái cô, khẽ ngậm lấy, theo bàn tay đang chạm vào sau lưng cô Mục Hựu Ân liền muốn nằm xuống, lúc nhận ra ý định của cô, anh khẽ thì thầm bên tai cô: "Hựu Ân, anh muốn..."

Sau đó, anh dùng hành động của mình để nói lên ý muốn của anh.

Anh tựa lưng vào tường, tay nắm eo cô, ánh mắt chăm chú, gò má cô như sắp nhỏ ra máu, cô ngồi trên người anh hai tay khoác lên vai anh, một bên ngực bị những lọn tóc che khuất, một bên hoàn toàn lộ ra, đỉnh ngực khẽ cọ lên lồng ngực của anh, ánh đèn màu vàng ngả vẽ lên đường nét trọn trịa đầy đặn, những bộ phận khác ẩn mình trong bóng tối, cô giạng chân sang hai bên người anh, tạo thành tư thế nửa quỳ.

Bây giờ cô vô cùng căng thẳng, cô chưa bao giờ làm việc này, An Thác Hải cũng chưa bao giờ yêu cầu như vậy, vì căng thẳng nên cô không làm theo bước tiếp theo, dù nơi chạm vào cô đã cứng rắn như sắt, dù cô cũng muốn cho anh đi vào, thế nhưng, cơ thể cô đang run rẩy không ngừng.

Nơi chạm vào cô vô cùng mạnh mẽ khiến cô muốn lùi bước.

"A Thác..." Giọng cô đầy vẻ đáng thương.

Nếu là lúc bình thường thì lúc này An Thác Hải nhất định sẽ buông cô ra, nhưng An Thác Hải của tối nay không giống như lúc bình thường, cô cảm thấy anh không có chút dáng vẻ muốn buông tha cô.

Anh khẽ cọ chóp mũi lên mũi cô, chầm chậm dọc theo gò má cô, khẽ đẩy những lọn tóc rủ xuống trước ngực cô ra, đợi đến khi bộ ngực của cô hoàn toàn lộ ra trước mặt, ngón tay khẽ trêu đùa nụ hoa một bên, ngậm lấy một nụ hoa khác, dịu dàng mút mát.

Dường như bọn họ chưa từng nếm trải giây phút như vậy, cô nhắm mắt lại, không run rẩy cũng không sợ hãi nữa, cơ thể như hóa thành nước dưới sự mút mát của anh, sau đó cô nghe được giọng nói quyến rũ ấy.

"Ngoan, ngồi lên trên."

Quần jean của anh và quyển tạp chí đặt ở một bên, một góc đệm dựa lộ ra một góc áo lót dâu tây của cô, mái tóc anh còn vương đầy hương thơm của dầu gội, chiếc áo T-shirt còn mùi bột giặt trong lành, mái tóc của cô đã bị vén hết về phía sau, một vài lọn tóc hơi ngắn rủ xuống mặt cô, chiếc váy ngủ còn đang mắc lại trên eo cô, dưới chiếc váy ngủ là hai cơ thể quấn quít không rời.

Lúc mới đi vào rất đau, giống như dáng vẻ cô sợ hãi lúc trước, anh mạnh bạo hơn bất cứ lúc nào, sự mạnh bạo đó khiến cô không kịp thích ứng, anh hôn lên môi cô rồi lướt xuống xương quai xanh đến vành tai, dùng ngôn ngữ cơ thể liên tục vỗ về cô.

Lúc ngồi trên người anh rồi bắt đầu chuyển động, Mục Hựu Ân có một ý nghĩ rất ngu ngốc, phải biết rằng trần nhà của căn gác rất thấp, lỡ cô đập đầu vào trần nhà thì làm sao đây.

Sự thật là cô đã nghĩ nhiều rồi.

Lúc cặp thỏ trắng trước ngực cô nhảy nhót càng lúc càng nhanh cũng không hề xảy ra chuyện mà cô vẫn lo lắng, chỉ là cô thật sự rất mệt, nhưng cô càng lưu luyến hơn, sự vui sướng như sắp nhấn chìm người ta kia, trong sự vui sướng đó còn mang theo ý nghĩ tự chứng minh bản thân: A Thác, anh xem, em không phải thủy tinh dễ vỡ, em cũng có thể làm rất nhiều những động tác có độ khó cao giống như rất nhiều người phụ nữ khác.

Nhưng một ngày nào đó khi cô lén tiết lộ cho Saina những động tác có độ khó cao của cô, cô nàng kia cười đến gập cả người.

Cuộc yêu trên căn gác này kết thúc với cái giá là cô gần như sắp hôn mê dưới người anh, sự thật chứng minh, lời của bác sĩ là có căn cứ khoa học.

Cuối cùng, cô nằm trên sàn gỗ tiếp nhận anh, anh nắm lấy eo cô làm điểm tựa, sự chuyển động của anh mạnh bạo hơn bao giờ hết, cô cắn răng, đôi chân quấn chặt lấy eo của anh, không để tiếng "A Thác" nghẹn ngào bật ra khỏi miệng, nhiều lần lúc anh chạy nước rút cô gần như muốn đầu hàng.

Cuối cùng, dịch thể nóng bỏng bắn vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Cả người anh nằm rạp trên người cô, cô ngẹn ngào: "A Thác."

Tiếng "A Thác" kia của cô khiến anh giật thót, lúc anh muốn gọi điện thoại cô gắng gượng kéo anh lại, sau đó anh đã hiểu, anh lấy khăn tắm quấn lấy cô rồi ôm cô vào phòng tắm.

Lúc cơ thể được ngâm trong dòng nước nóng Mục Hựu Ân thở phào một hơi, nếu An Thác Hải mà gọi điện cho bác sĩ thì cô hết hồn rồi.

Cuối cùng, Mục Hựu Ân yếu ớt vuốt ve khuôn mặt tràn đầy vẻ tự trách của An Thác Hải, nói: "Em nghỉ một lát là ổn thôi."

Thực ra cô muốn nói với An Thác Hải là, em xin lỗi.

An Thác Hải đã dùng hết khoản tiền tích góp lên người cô, An Thác Hải một tuần chỉ có thể muốn cô một lần, An Thác Hải không thể có được một nhóc con giống anh trong một khoảng thời gian rất lâu.

Bác sĩ nói với cô vì lí do cơ thể cô nên ít nhất trong vòng năm năm tới cô không có khả năng thụ thai.

Câu "Em xin lỗi" của cô còn chưa thốt ra, ngược lại An Thác Hải đã nói xin lỗi cô.

"Anh xin lỗi, rõ ràng biết..." Giọng nói của anh đầy vẻ tự trách.

Mục Hựu Ân vươn tay ra chặn môi anh lại.

Làn nước ấm áp khiến cô buồn ngủ, trong lúc mơ màng cơ thể cô được kéo ra khỏi nước rồi lọt vào tấm chăn ấm áp, trong cơn mơ màng cô nghe thấy tiếng An Thác Hải nói với cô, tiếng nói đó rất khẽ rất nhỏ, dường như cô chỉ nghe thấy một câu.

"Chỉ có lúc này anh mới dám gọi em như vậy."

Gọi em, gọi em cái gì chứ? Mục Hựu Ân mơ hồ nghĩ.

Màn đêm càng sâu lắng, căn phòng hướng Tây Nam của ngôi nhà lưng chừng núi vẫn còn sáng đèn, trong căn phòng chỉ còn một chiếc đèn ngủ được bật lên, nữ chủ nhân có khuôn mặt tái nhợt đang say giấc nồng, ngồi bên cạnh cô là nam chủ nhân của căn phòng, người đàn ông cầm khăn bông cẩn thận lau tóc cho người phụ nữ, thỉnh thoảng anh sẽ nói vài lời với cô, giọng nói của anh nhỏ tới nỗi giống như sợ bị người khác nghe thấy vậy.

Cuối cùng, tóc cô đã khô, anh cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, sau đó rời khỏi căn phòng, đóng cửa phòng lại anh đến phòng khách tắt ti vi.

Cửa bên trái phòng khách có không gian hình vuông, từng bậc cầu thang bằng gỗ dựa vào tường, đi dọc theo cầu thang anh lên trên căn gác, căn gác bình thường luôn luôn gọn gàng lúc này có chút bừa bộn, thảm trải sản bị lệch khỏi vị trí ban đầu, vài quyển sách trên tầng cao nhất của giá sách rơi xuống đất, đệm dựa cũng bị vứt tán loạn.

Anh cúi người xuống, chuyển sách về vị trí cũ, kéo thảm trải sàn về vị trí chính giữa căn gác, xếp gọn mấy cái đệm dựa vào tường, bỏ chiếc áo ngực in hình quả dâu tây và quần lót vào trong sọt đựng quần áo.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng trên chồng tạp chí song ngữ Trung – Anh kia, chồng tạp chí có năm quyển, anh rút ra quyển thứ ba không thèm nhìn mà bỏ luôn vào trong sọt đựng quần áo, sau đó anh mang sọt đựng quần áo xuống nhà.

Sọt đựng quần áo được đặt trong nhà vệ sinh, anh cầm trong tay quyển tạp chí được lấy từ căn gác, một tấm danh thiếp khẽ rơi ra từ trong quyển tạp chí, anh nhặt tấm danh thiếp rơi xuống dưới chân lên, đây là một tấm danh thiếp màu bạc mạ vàng, tấm danh thiếp có song ngữ Trung - Anh, chủ nhân của nó có tên tiếng Trung là Bách Nguyên Tú.

Ngón tay khẽ búng tấm danh thiếp, anh nở nụ cười gian xảo, bỏ tấm danh thiếp vào trong túi áo, cầm quyển tạp chí ra ngoài sân.

Anh nhìn quyển tạp chí kia với ánh mắt chán ghét.

Tiếng bật lửa vang lên trong đêm khuya thanh vắng, ánh lửa của những trang giấy bị đốt cháy hắt lên mặt anh, cơn gió hướng Nam càng khiến ngọn lửa bùng cháy nhanh hơn.

Trên mặt bìa chưa bị đốt cháy, loáng thoáng có thể nhận ra đó là quyển tạp chí Y học nổi tiếng. Các chuyên gia có địa vị sẽ truyền tải triết lý y học của mình trên quyển tạp chí này, những triết lý đó người bình thường nghe như nước đổ đầu vịt, nghe xong liền quên gần hết, dù sao thì mấy thứ đó cách cuộc sống của họ quá xa, nhưng bọn họ phát hiện chưa đến vài năm, những triết lý mà họ cho là hoang đường đã được thực hiện, đồng thời được áp dụng vào cuộc sống.

"Trên thế giới này mỗi ngày đều có kỳ tích xuất hiện." Trong lòng kẻ mạnh đều tin tưởng chân lý như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Như bắt đầu cũng như kết thúc (10)

Bên tay trái Bách Nguyên Tú là tấm bưu thiếp in công trình kiến trúc cổ xưa ở Istanbul, mặt sau tấm bưu thiếp có vài dòng chữ Thổ Nhĩ Kỳ, dưới dòng chữ Thổ Nhĩ Kỳ đó là những chữ tiếng Trung được viết bằng bút máy màu xanh nhạt, nét chữ thanh thoát, nối liền nhau đọc là Triệu Hương Nông.

Anh đã nhìn ba chữ "Triệu Hương Nông" cả một đêm, nhìn chăm chú vào nó như kiểu gặp lại một người bạn thuở nhỏ sau bao năm xa cách, anh cố gắng nhớ lại những dấu ấn quen thuộc trước kia trên mặt đối phương, nhưng cuối cùng lại phát hiện mình chẳng thu hoạch được gì.

Nói ra thật nực cười nhưng Bách Nguyên Tú không nhớ nét chữ của Triệu Hương Nông.

Chữ ký trên tấm bưu thiếp Bách Nguyên Tú lấy được rất dễ dàng, anh nói với cô rằng anh muốn nhìn thấy tên của người yêu ngày trước trên tấm bưu thiếp mà anh thích, coi như là một kiểu tưởng nhớ, một kiểu gửi gắm, cô gần như đồng ý ngay lập tức, nét mặt mang vẻ vui mừng và chúc phúc.

Người phụ nữ tên Mục Hựu Ân kia đơn thuần đến nỗi khiến anh rất dễ dàng cảm thấy tuyệt vọng, còn có, lúc lấy chữ ký anh nghe thấy một chuyện cười khiến anh muốn cười lăn lộn.

"Anh Bách, tôi có thể viết tiếng Trung không? Ừm... tôi không biết tiếng Anh."

Đối diện với khuôn mặt gần như đã khắc sâu vào xương tuỷ của anh kia, Bách Nguyên Tú rất muốn giáng cho cô một bạt tai, đánh cho cô tỉnh lại, gầm lên với cô, Triệu Hương Nông, thú vị lắm hả? Triệu Hương Nông, đừng có giả vờ nữa, sao em có thể không biết tiếng Anh cơ chứ.

Trước năm 9 tuổi, Triệu Hương Nông sống cùng mẹ ở một thị trấn sát biên giới phía Tây của Trung Quốc, sau năm 9 tuổi, Triệu Diên Đình mang hai mẹ con cô về Mỹ, diễn một màn "Hoàn quân minh châu", mẹ của Triệu Hương Nông trở thành vợ của Triệu Diên Đình, Triệu Hương Nông trở thành con gái duy nhất của Triệu Diên Đình đồng thời cũng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Triệu, sau năm 9 tuổi, Triệu Hương Nông luôn sinh sống ở trên đất Mỹ, cho nên, Triệu Hương Nông sao có thể không biết tiếng Anh.

Đối diện với người phụ nữ Mục Hựu Ân cười hồn nhiên nói không biết tiếng Anh, bàn tay định vươn ra của anh nắm lại thật chặt, đợi đến lúc cô viết xong ba chữ "Triệu Hương Nông", anh mới thả bàn tay đang nắm chặt ra nhận lấy tấm bưu thiếp kia, anh nói cảm ơn cô.

Lái xe quay lại chỗ cũ, cô xuống xe và vẫy tay với anh, đến lúc xe đã đi được một đoạn ngắn trong gương chiếu hậu anh vẫn nhìn thấy cô đứng bên đường tiễn anh.

Người phụ nữ đó nhiều lúc nhìn rất giống Triệu Hương Nông, nhưng nhiều lúc lại không giống Triệu Hương Nông, có lẽ...

Ánh mắt Bách Nguyên Tú quay lại nhìn nét chữ thanh thoát trên tấm bưu thiếp, có lẽ, nói đúng hơn, càng ngày càng không giống, kiến quyết ném ý nghĩ đó ra sau đầu, đè cái ý nghĩ vừa rồi xuống.

Bách Nguyên Tú sao có thể nhận nhầm Triệu Hương Nông!

Joe đúng giờ mở cửa phòng anh ra, Bách Nguyên Tú giao tấm bưu thiếp cho anh ta, chốc nữa Joe sẽ mang tấm bưu thiếp về Mỹ, mấy vị chuyên gia phân biệt nét chữ hàng đầu sẽ nhận định kỹ càng nét chữ mà anh ta mang về, sau vài ngày sẽ có kết quả.

"Nguyên Tú, chúng ta đã nói rồi, đây là cơ hội cuối cùng của cậu." Joe phe phẩy tấm bưu thiếp nói với anh.

Sau khi Joe rời khỏi khách sạn căn phòng lại yên tĩnh trở lại, kéo tấm rèm cửa dày dặn của cửa sổ sát đất ra, Bách Nguyên Tú đi ra ban công, bây giờ việc anh phải làm là chờ đợi, dựa trên bức tường ở ban công, ánh mặt trời lúc 11 giờ sáng đang hắt nghiêng qua những bồn hoa trên ban công xuống mũi chân anh.

Ánh nắng đó cũng đang mon men trên cửa sổ căn nhà khác, Mục Hựu Ân nằm trên giường, híp mắt lại biếng nhác nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay không có tiếng chuông báo thức đáng ghét kia, tại sao lại không có tiếng chuông báo thức nhỉ? Cô có một thời gian biểu rất quy củ, nghe nói thói quen làm việc và nghỉ ngơi điều độ có lợi cho sức khỏe.

Định nhắm mắt lại một lần nữa, bỗng dưng cô mở to mắt ra, nếu Mục Hựu Ân nhớ không nhầm thì tối qua cô đã gần như ngất lịm, mà đầu sỏ chính là An Thác Hải.

Lần này thì toi rồi, Mục Hựu Ân bật dậy khỏi giường, đợi đến khi cô làm xong động tác này cô mới phát hiện xương cốt trên người giống như bị nghiền qua vậy, Mục Hựu Ân không có tâm trí để ý đến cơ thể đau nhức, chuyện khiến cô đau đầu là cái tin cô chết đi sống lại kia có phải đã lan truyền khắp thị trấn rồi không, ở thị trấn không có bí mật này, chắc bây giờ đầu đường cuối ngõ đều đang bàn tán chuyện này.

Đây là một chuyện chẳng hay ho gì, nhưng Mục Hựu Ân không thể đổ hết mọi trách nhiệm cho An Thác Hải, nếu cô nhớ không nhầm thì tối qua cô cũng ỡm ờ trong chuyện ấy.

Trong phòng bếp vọng ra tiếng ồn, chắc là bà Muriqui đang nấu cơm, Mục Hựu Ân rón rén đi đến phòng bếp, bà Muriqui là người phụ nữ bộc trực không giấu nổi việc gì trên khuôn mặt, chuyện xấu kia có lan truyền đầu đường cuối ngõ hay không thì nhìn mặt bà ấy là biết ngay.

Mấy phút sau, Mục Hựu Ân nhẹ nhõm ra khỏi phòng bếp, cuối cùng cô cũng nhìn thấy dấu ấn màu đỏ mà Saina thường nói trên cổ mình, trước đây An Thác Hải vô cùng cẩn thận trong chuyện ấy, lúc chuyển động trong người cô anh sẽ nhìn mặt cô, một khi anh vào quá sâu và mạnh mẽ cô sẽ hơi nhíu

mày, anh liền chậm lại, anh luôn sợ mình hơi dùng sức một chút là sẽ làm cô tổn thương.

Ngón tay khẽ vuốt ve dấu ấn mà An Thác Hải để lại trên cổ, cõi lòng Mục Hựu Ân có chút buồn bã nhưng cũng có chút vui vẻ, trên người cô cũng có dấu ấn mà anh để lại.

Giờ ăn trưa, Mục Hựu Ân nhìn thấy những bông hoa sơn trà màu trắng được cắm trong lọ hoa trên bàn.

Trong tủ giày Mục Hựu Ân tìm thấy đôi giày dính đầy bùn đất của An Thác Hải, đó là đám bùn đất thấm đẫm sương sớm, Thác Hải nhất định đã dậy rất sớm rồi men theo con đường nhỏ phía sau, lén lút lẻn vào vườn trà nhà người ta hái cho cô những bông hoa còn vương những giọt sương sớm.

Ai nói An Thác Hải là một khúc gỗ chứ, ai nói An Thác Hải không biết lãng mạn là gì, chốc nữa cô nhất định sẽ mạnh mẽ phản bác Saina, người đàn ông của Saina mới là một khúc gỗ chỉ biết ăn với làm chuyện ấy thì có.

Ăn cơm trưa xong, bà Muriqui đã dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ, nhưng Mục Hựu Ân vẫn chưa muốn rời khỏi bàn ăn, cô không nỡ rời khỏi nó, Mục Hựu Ân chống cằm vươn tay ra khẽ ngịch những cánh hoa sơn trà, cánh hoa rất mềm mại, cảm giác mềm mại lan tỏa trên những ngón tay khiến trái tim cô như có dòng nước ấm áp, biếng nhác chảy qua.

Lần này, cô tự xác định, An Thác Hải đã ghen rồi, ghen với người đàn ông tặng hoa sơn trà cho cô và mang cô lên xe của anh ta.

Saina vẫn luôn lo lắng không biết lúc cô 50 tuổi, thậm chí là 80 tuổi có còn ngờ nghệch hay không, mỗi lần Saina dẫn cô ra ngoài đều càm ràm với cô giống như cô là đứa trẻ con ra đường vậy.

Những điều Saina nói Mục Hựu Ân đều hiểu, nhưng sự bao bọc mà bố mẹ dành cho cô từ nhỏ đến lớn đã tạo nên hiệu ứng nhà kính, sau khi bố mẹ rời xa cô là An Thác Hải, dường như những việc này đã dần hình thành một loại thói quen, nên cô luôn sống một cách mơ hồ, thỉnh thoảng gặp bạn bè hồi nhỏ trên đường, bạn tên là gì cô cũng không nhớ ra, sau đó cần sự nhắc nhở của người bên cạnh cô cố nghĩ mới nhận ra hình như có người như vậy, người nhắc nhở cô có lúc là An Thác Hải, có lúc là Saina, có lúc là bà Muriqui, có lúc là những người gọi cô là "Hựu Ân" trên đường.

Có một ngày, có một người từ đằng xa gọi cô, cô ngăn không cho An Thác Hải nhắc cô, nhưng cô không thể nào nhớ ra tên của người đó, cuối cùng cô không biết sao mình lại trở nên cáu gắt, cô bắt đầu to tiếng với An Thác Hải, giống như người phụ nữ đanh đá đang chửi đồng ngoài đường, lúc đó, An Thác Hải giống như một khúc gỗ, cô bảo anh cút đi, sau mười mấy tiếng "Cút" liên tục An Thác Hải mới nhúc nhích, đứng cách cô khoảng năm sáu bước mới dừng lại.

Đợi cô mắng mệt rồi, có một bà lão đến trước mặt cô, bà ấy đeo lên tay cô chiếc vòng tay được làm từ hoa khô rồi nói với cô một câu, cháu gái, phải biết trân trọng hạnh phúc.

Đúng vậy, nên trân trọng hạnh phúc.

Cũng chẳng có chuyện gì to tát cả, chẳng phải là cô thỉnh thoảng lại mơ hồ sao, chẳng phải là tâm tư tình cảm của cô luôn chậm chạp sao.

Trên phương diện tình cảm Mục Hựu Ân đúng là rất chậm chạp, cô lớn lên cùng An Thác Hải, khi bọn họ mười mấy tuổi, bố cô hy vọng có thể thấy bọn họ ở bên nhau, lúc đó cô thấy An Thác Hải không phản đối nên cô cũng không phản đối, từ từ lớn lên bên nhau rồi trở thành đoạn tình cảm tự nhiên nhất.

Dường như, sau khi vụ tai nạn đắm tàu xảy ra, tình cảm của anh và cô trong cơn hoạn nạn mới trở nên rõ ràng, ôm hôn, thân mật, nhớ nhung.

Tựa như mối tình đầu!

Cho nên khi lần đầu thân mật từ sau vụ đắm tàu, cô mới ngu ngốc thốt ra một câu: "Thác Hải, hóa ra đây không phải lần đầu tiên của em."

Người đàn ông khó khăn lắm mới đi vào cô, những giọt mồ hôi trên trán nhỏ xuống mặt cô, anh khẽ chạm trán vào trán cô, khàn giọng: "Lúc ấy là ai vì tò mò mà muốn làm chứ, cũng là ai liên tục cầu xin A Thác "đừng... đừng" chứ."

Hình như là mình! Cô vùi đầu vào hõm vai anh cười khúc khích, ừm, bọn họ đã rất lâu không thân mật với nhau rồi.

Nhận ra cơn ghen đầu tiên của An Thác Hải vẫn là Saina nhắc nhở cô, đó là chuyện xảy ra vào năm ngoái, cho đến bây giờ Mục Hựu Ân vẫn nhớ cuộc đối thoại giữa mình và Saina.

"Saina, An Thác Hải đã mấy ngày không nói chuyện với tôi rồi, tôi đã nghĩ rất lâu cũng không rõ anh ấy đang giận cái gì?"

"Vậy câu cuối cùng anh ta nói với cô là gì?"

"Cũng giống như những lần trước lúc anh ấy đi làm bảo tôi ở nhà đợi anh ấy."

"Nhớ kỹ lại xem."

"Chẳng có gì cả, sau khi anh ấy nói ở nhà đợi anh ấy xong, lúc quay về liền đá bay đồ tôi mua xuống đất."

"An Thác Hải đá bay đồ cô mua? Không thể nào, đây là chuyện không thể."

"Thật mà, hôm đó anh ấy rất tức giận, anh ấy còn mắng cho người giao hàng một trận, nói xe anh ta chắn đường xe anh, rồi một trận mắng mỏ khó hiểu!"

"Người giao hàng? Có phải tên giao hàng thích mặc quần bó, mặt mũi giống cầu thủ bóng đá Boateng không?"

"Ừm! Chính là anh ta."

"Đều là hắn giao hàng cho cô?"

"Ừm, đúng vậy, tính cách của anh ta rất được, mỗi lần giao hàng đều thích nói với tôi vài câu."

Mục Hựu Ân còn nhớ sau khi nghe xong lời cô nói Saina đã bịt miệng cười, sau khi vất vả lắm mới dừng cười được Saina liền vỗ lên đầu cô một cái, nói bằng cái giọng bất đắc dĩ: "Cô ngốc ơi, người đàn ông của cô ghen rồi."

Vài ngày sau, Mục Hựu Ân đã biết, người đàn ông của cô đúng là ghen rồi, người giao hàng cho cô biến thành nữ, cô gái kia nói với Mục Hựu Ân cô ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, công ty chuyển phát mấy ngày liền đều nhận được điện thoại của mấy người đàn ông khiếu nại rằng công ty họ có một nhân viên thích nhân cơ hội giao hàng mà bắt chuyện với vợ của bọn họ, thế là đương nhiên nhân viên kia đã bị sa thải, thế là đổi thành cô ta giao hàng ở khu vực này.

Sờ vào nơi bị Saina vỗ lên, Mục Hựu Ân cười thầm, lần này cô không cần Saina giúp cô xác nhận xem người đàn ông của cô có ghen hay không rồi.

Ánh mặt trời tháng tư đi qua nóc nhà của cô, từ từ lặn về phía Tây, đợi đến khi ánh tịch dương biến vườn táo thành một vùng vàng óng, Mục Hựu Ân liền nghe thấy tiếng động cơ xe quen thuộc, cô leo lên cửa sổ căn gác nhìn xe của An Thác Hải đi qua trước cửa sổ của cô.

Người đàn ông của cô đã về rồi, đã về nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Như bắt đầu cũng như kết thúc (11)

Vẫn là ánh đèn được thắp lên mỗi buổi tối, vẫn là cô và anh cùng ngồi yên lặng bên bàn ăn cơm, những đóa hoa sơn trà trên bàn lặng lẽ hé nở, khiến nụ cười luôn hiện hữu trên khuôn mặt cô.

Hôm nay lúc An Thác Hải về nhà có nhìn cô, còn vì sao lại nhìn cô thì cô có thể đoán được, cho nên, Mục Hựu Ân luôn thể hiện trạng thái tràn đầy tinh thần trước mặt anh.

Anh yêu, đã nói với anh rồi em không phải thủy tinh dễ vỡ, tối qua em đã dùng hành động thực tế để chứng minh rồi mà.

An Thác Hải nhìn Mục Hựu Ân từ trên xuống dưới, ánh mắt như có như không lướt qua chân cô, ánh mắt đó vẫn khiến cô hơi chột dạ.

Được rồi, thực ra trạng thái tinh thần của cô cũng không tệ lắm, chỉ là chân cô có chút vấn đề, giống như có thể mềm nhũn ra bất cứ lúc nào, tối qua chân cô kẹp anh chặt quá, đầu gối cô cũng đau, vì lúc cô nửa quỳ trên sàn gỗ đầu gối hơi bị cọ xước.

Khó khăn lắm Mục Hựu Ân mới đợi được đến lúc ánh mắt An Thác Hải rời khỏi chân cô, nhưng nơi đang bị anh nhìn chăm chú càng khiến cô mất tự nhiên hơn, cô vô thức kéo cổ áo sơ mi che lại chỗ xương quai xanh.

Đêm khuya, Mục Hựu Ân vừa mới chìm vào giấc ngủ lại bị bàn tay mò mẫm trước ngực mình đánh thức, mở mắt ra, An Thác Hải đang ngồi bên mép giường ánh mắt chuyên chú, theo ánh mắt của anh cô nhìn thấy đôi tay đang đặt trên hàng cúc áo ngủ của cô, cúc thứ nhất đã bị cởi ra, cúc thứ hai cũng sắp chung số phận.

"A Thác..." Mục Hựu Ân phản ứng lại thì ngay lập tức ngăn trở động tác của anh, tối hôm qua cô đã mệt lắm rồi, nếu tối này anh lại muốn cô nữa thì...

Nhớ đến trạng thái đầu gối run rẩy mỗi khi cô bước đi không lâu trước, Mục Hựu Ân đành bất chấp: "A Thác, ừm... tối nay không được, em... em sẽ mệt..."

Người đã cởi cúc áo thứ hai của cô ra dừng động tác lại, từ chỗ của cô có thể nhìn thấy gò má của anh bỗng chốc đỏ rực, vẻ mặt đó cùng với mái tóc ẩm ướt và đường nét đẹp đẽ của khuôn mặt anh, dưới ánh đèn mờ ảo và khoảng cách như vậy đủ để khiến cô mê mệt.

Mục Hựu Ân mải ngắm anh nên đã quên mất những lời tiếp theo, con tim cô đang mừng thầm, người đàn ông như này sao lại rơi vào tay cô nhỉ?

Đợi đến khi ngón tay anh khẽ kéo cổ áo cô ra, Mục Hựu Ân mới nhớ ra những lời cô định nói tiếp theo.

"A Thác... không được, em... em vẫn còn mệt." Cô khẽ thầm thì.

An Thác Hải lại dừng lại một lần nữa, nhìn cô.

Khụ khụ... nếu anh muốn làm... cũng không phải là không được, Mục Hựu Ân lặng lẽ đung đưa chân dưới chăn, đang nghĩ xem thể lực của mình có được hay không, lại bị anh hắt cho chậu nước lạnh: "Mục Hựu Ân, em lại nghĩ nhiều rồi".

Cái tật tự mình đa tình của Mục Hựu Ân lại phát tác rồi!

Nỗi xấu hổ khiến Mục Hựu Ân nhắm chặt mắt lại không dám nhìn An Thác Hải nữa, tên khốn này, tên đàn ông kiệm lời như vàng này vì sao không nói cho cô sớm hơn, anh cởi cúc áo của cô là muốn bôi thuốc cho cô.

Ừm, dấu vết trên xương quai xanh là do anh gây nên, vết thương ở sau lưng là do cô không cẩn thận quệt vào ván tường gỗ trên căn gác.

"Sau lưng."

Mục Hựu Ân ngoan ngoãn lật người lại, áp mặt lên trên gối, cảm nhận thuốc bôi mát lạnh trên lưng, lúc này trái ngược với cảm giác mát lạnh khoan khoái trên lưng chính là khuôn mặt nóng bừng đang dán trên gối kia.

Tối qua, cô cũng nằm nhoài ra như vậy, để anh đi vào cô từ phía sau.

Cuối cùng, chỉ còn lại chỗ đầu gối là bị thương nặng nhất, bây giờ vẫn còn đang hơi sưng tấy, cô tựa lưng vào giường nhìn anh cúi đầu bôi thuốc cho cô, sau khi bôi thuốc xong, tay anh vẫn chưa rời khỏi đó, tay anh khẽ vuốt ve xung quanh chỗ sưng tấy, khẽ nói: "Hựu Ân, anh xin lỗi."

Mục Hựu Ân rất thích cách An Thác Hải gọi cô, tiếng "Hựu Ân" khẽ khàng giống như làn gió nhẹ ngọt ngào, rất đẹp đẽ rất ấm áp, nhưng không biết vì sao An Thác Hải rất ít khi gọi tên cô, có lúc cả tuần cũng không gọi tiếng "Hựu Ân" nào.

Sau khi dứt lời, anh cúi đầu xuống.

Hơi ấm mà An Thác Hải thổi lên chỗ vết thương đã được bôi thuốc rất dễ chịu, khiến cô không kìm được mà nhắm mắt lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, Mục Hựu Ân kiêu ngạo mà nghĩ, tên đầu gỗ kia của Saina nhất định không bao giờ làm chuyện này với Saina.

Dưới chiếc chăn màu táo xanh, anh và cô tay trong tay, là An Thác Hải nắm lấy tay cô trước, Mục Hựu Ân biết An Thác Hải nhất định có lời muốn nói với cô, Mục Hựu Ân còn biết anh muốn nói với cô những gì, cho nên trước khi anh còn chưa nói thì cô phải nói những lời đó trước.

"A Thác, đừng nói với em rằng về sau sẽ không làm chuyện như vậy nữa, A Thác, những lời đó em không thích nghe."

Cô quay người lại chui vào lòng anh.

"Còn nữa, em... em thích những việc anh làm với em tối qua, rất thích." Cô lấy hết can đảm để nói.

"Hựu Ân..."

Anh lại gọi cô là "Hựu Ân" rồi, đúng là chẳng dễ dàng gì, còn chưa đến một phút mà An Thác Hải đã gọi tên cô hai lần, chuyện này nhất định là một kỷ lục rồi.

Đưa tay bịt miệng anh lại, không cho anh nói.

"A Thác, đợi cơ thể em tốt hơn chúng mình có thể làm mấy động tác có độ khó cao, đợi cơ thể em tốt hơn em sẽ sinh con cho anh!" Dứt khoát, Mục Hựu Ân một mạch nói hết những lời mà bình thường cô cho rằng không thể nói ra được.

Trong phút chốc, bàn tay đang nắm tay cô trong chăn trở nên lạnh buốt, con tim nơi cô đang áp mặt lên lồng ngực anh giống như cũng ngừng đập.

"Thác Hải..." Cô ngẩng đầu lên muốn nhìn anh.

Anh lại ấn đầu cô vào lòng anh.

"Được!" Từ kẽ ngón tay đang che lên miệng anh của cô lọt ra một tiếng.

Sáng thứ bảy, Mục Hựu Ân tỉnh lại thì nhìn thấy một chiếc hộp nhỏ ở trên tủ đầu giường, bên trong hộp là một chuỗi vòng cổ dâu tây, dưới chiếc hộp là một tờ giấy nhắn, trên đó là nét chữ của An Thác Hải: Anh sẽ về sớm, sau khi anh về sẽ đưa em đi chơi.

Sờ vào chiếc vòng cổ dâu tây, Mục Hựu Ân vô cùng vui vẻ, trong đầu cô đã bắt đầu dự tính nên chọn quần áo như nào để kết hợp với chiếc vòng cổ mà An Thác Hải tặng cô.

Lúc ăn sáng, bà Muriqui nói với Mục Hựu Ân rằng An Thác Hải đã ra ngoài từ rất sớm, bà Muriqui còn nói với vẻ mặt say mê rằng hôm nay cậu An đẹp trai mặc vest khiến bà ấy rất bấn loạn.

Gắng gượng nuốt ngụm sữa vào, Mục Hựu Ân trực tiếp phủ chiếc khăn ăn trong tay lên mặt bà Muriqui, bà thím này có vẻ phóng khoáng quá nhỉ?

Có điều, An Thác Hải mặc vest để đi đâu? Bình thường An Thác Hải rất ít khi mặc vest.

Cùng lúc đó, Bách Nguyên Tú cuối cùng cũng đợi được người anh muốn đợi.

Lúc này, túi văn kiện mà Bách Nguyên Tú đang cầm trong tay kia là kết quả giám định của bốn vị chuyên gia phân biệt nét chữ, anh vẫn luôn nhớ rõ, đây là cơ hội cuối cùng của anh.

Bách Nguyên Tú không dám mở túi văn kiện ra, anh đang cố gắng quan sát vẻ mặt của Joe, muốn tìm ra chút manh mối trên gương mặt anh ta, như kiểu đoán được tâm tư của anh nên Joe không có biểu cảm gì, giống như một pho tượng bằng đá cẩm thạch vậy.

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng, ngón tay run rẩy chạm vào sáp niêm phong trên mặt túi văn kiện, sáp niêm phong trên túi văn kiện đại diện cho uy tín không thể nghi ngờ.

Mấy lần anh trượt tay không thể mở được, người đứng chờ ở bên cạnh lên tiếng: "Bảy mươi sáu phần trăm."

Đầu óc Bách Nguyên Tú nổ "Bùm" một tiếng, anh có chút không hiểu.

Joe giành lấy túi văn kiện trong tay anh, mở túi lấy văn kiện ra: "Đây là nguyên nhân vì sao tôi phải đích thân đi một chuyến."

Nghe thấy lời này, trái tim Bách Nguyên Tú bắt đầu loạn nhịp, dường như anh đã nhìn thấy một tia hy vọng le lói, nhưng lời tiếp theo lại dập tắt tia hy vọng của anh.

"Bọn họ nói với tôi bảy mươi sáu phần trăm kết quả giám định tổng hợp theo một ý nghĩa nào đó đại diện cho sự phủ định."

Bách Nguyên Tú chậm chạp ngồi xuống sô pha, muốn lấy bao thuốc đặt ở một bên, một bàn tay khác lấy bao thuốc đi.

Cầm lấy bao thuốc, bày văn kiện lên bàn, ngón tay Joe gõ gõ trên bản văn kiện, nói với người đang thẫn thờ ở trước mặt: "Nguyên Tú, những lời sau đây cậu nghe rõ cho tôi."

"Nhưng tỉ lệ bảy mươi sáu phần trăm này một khi có liên quan đến thương tích thì xác suất không thể phỏng đoán của nó sẽ lớn hơn."

"Có ý gì?" Bách Nguyên Tú hỏi, bây giờ tâm trí anh rất rối bời, thần kinh căng thẳng của anh cần được xoa dịu, lần này Joe không ngăn anh lấy thuốc.

"Tài liệu tôi điều tra về Mục Hựu Ân lúc trước có nói cổ tay Mục Hựu Ân từng bị thương, mấy vị chuyên gia phân biệt nét chữ nói với tôi cổ tay bị thương sẽ ảnh hưởng đến tư thế cầm bút và lực đạo của một người."

Bách Nguyên Tú rít mạnh một hơi thuốc, dí tàn thuốc vào trong cái gạt tàn rồi lại bày hai bản văn kiện ra, ánh mắt dừng trên hai kiểu chữ "Triệu Hương Nông" nhìn qua có vẻ rất giống nhau trên tờ giấy trắng.

Joe chỉ tay vào ba chữ trên bản văn kiện phía bên trái: "Đây là chữ do Triệu Hương Nông viết, vị chuyên gia kia nói kiểu chữ của Mục Hựu Ân thì nét bắt đầu viết hơi ấn, nếu đặt giả thiết hai chữ ký này là do một người viết thì chúng ta có thể tưởng tượng rằng chữ ký đầu tiên được viết khi cổ tay chưa bị thương, còn chữ ký còn lại được viết trong tình huống người viết bị thương ở cổ tay, cổ tay bị thương sẽ ảnh hưởng đến lực đạo hạ bút của người đó, cô ta cần cố gắng tập trung sức lực hơn, đây cũng chính là vì sao chữ ký này nét bắt đầu của mỗi chữ đều đậm hơn một chút."

Đúng, đúng, hôm đó anh còn cố ý mang bút máy đến để Mục Hựu Ân ký tên, có lẽ có thể hiểu là... lòng bàn tay Bách Nguyên Tú đầy mồ hôi.

"Joe, có lẽ..." Còn chưa đợi Bách Nguyên Tú nói hết, điện thoại trong phòng bỗng nhiên vang lên.

Cuộc điện thoại đó đến từ quầy lễ tân của khách sạn.

Đầu dây bên kia nói: "Ngài Bách, có một vị tên là An Thác Hải đưa ra yêu cầu được gặp ngài, anh ta hy vọng có thể gặp ngài ngay lập tức."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Như bắt đầu cũng như kết thúc (12)

Thu văn kiện lại, Bách Nguyên Tú ngồi trên chiếc sô pha đơn chờ đợi vị khách muốn gặp mình đến, Joe nấp ở ngoài ban công phía sau ghế sô pha của anh, tên kia bỗng dưng nổi hứng muốn quan sát khách của anh.

Chuyện vừa xảy ra trong căn phòng này cách đây mười mấy phút khiến hoóc môn trong cơ thể anh đang vô cùng sục sôi, cái giác quan thứ sáu tiềm ẩn

đó đang tiến hành theo sự phát triển mà anh mong muốn, lúc này, sự xuất hiện của An Thác Hải khiến tinh thần của Bách Nguyên Tú rơi vào trạng thái hưng phấn, một mình anh đã đi trong sa mạc quá lâu rồi.

Trên đời này làm gì có hai người giống hệt nhau, làm sao anh có thể nhận nhầm Triệu Hương Nông.

Ánh nắng yếu ớt hắt về phía cửa phòng, cửa phòng có dựng một bức bình phòng ngăn cách, lát nữa vị khách của anh sẽ đi dọc theo tấm bình phong đó đến trước mặt anh.

Cửa phòng khách sạn được mở ra, có tiếng người đàn ông khẽ nói cảm ơn nhân viên mở cửa phòng, tiếng cửa phòng được đóng lại sau đó có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi về phía anh, rõ ràng trầm ổn.

Đi qua tấm bình phong, An Thác Hải liền nhìn thấy người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú, ấn tượng đầu tiên về người đàn ông là: Người đàn ông này chính là người đến Địa Trung Hải uống cà phê mà Mục Hựu Ân hay nhắc đến, cuộc sống đầy đủ khiến bọn họ sống buông thả tùy hứng, đương nhiên, đây là chỉ mặt vật chất.

"Anh Bách, chào anh!" Anh dừng lại trước mặt anh ta, mỉm cười vươn tay ra.

Sau khi lịch sự bắt tay anh, người đàn ông nhìn anh, có lẽ, nên nói là đang quan sát anh.

Vài phút sau người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú hỏi An Thác Hải, mục đích của anh đến đây gặp anh ta.

Dưới ánh mắt bức người của người đàn ông kia An Thác Hải thò tay vào trong túi áo vest, bên trong đó có hai thứ mà hôm nay anh nhất định phải đưa cho Bách Nguyên Tú, nhưng bộ vest mặc trên người khiến anh vô cùng mất tự nhiên, anh rất ít khi mặc áo vest.

Động tác của tên An Thác Hải kia có chút vụng về, sau mấy phút tiếp xúc ấn tượng mà An Thác Hải dành cho anh giống như cảm giác lúc anh nhìn ảnh anh ta, trông có vẻ là người thật thà.

"Anh Bách, đây là thứ anh làm rơi lúc anh tìm vợ tôi hôm đó." An Thác Hải móc tấm danh thiếp từ trong túi áo ra đưa đến trước mặt Bách Nguyên Tú.

Ánh mắt Bách Nguyên Tú rơi trên tấm danh thiếp trên bàn: "Anh là vì cái này mà có lòng đến đây?"

"Nghe nói anh Bách đã coi vợ tôi thành một người khác?" An Thác Hải hỏi lại Bách Nguyên Tú.

Bách Nguyên Tú khoanh tay yên lặng nhìn người đàn ông ngồi trước mặt anh, trong đầu anh lúc này đang tưởng tượng một cách nhanh chóng các khả năng xảy ra trên người An Thác Hải và Mục Hựu Ân.

"Hôm nay tôi đến đây là muốn nói với anh Bách một câu." Giọng điệu của anh thành khẩn: "Mời anh rời khỏi nơi này."

"Lí do?" Bách Nguyên Tú lạnh lùng nói, vẻ mặt và lời nói của An Thác Hải khiến anh vô cùng bất ngờ.

"Anh Bách, tôi cũng từng nhận nhầm người khác thành vợ tôi giống như anh, hôm đó, vợ tôi và người kia mặc quần áo giống nhau, kiểu tóc cũng tương tự, tôi đi phía sau cô ấy dựa theo kế hoạch mà vỗ vai cô ấy từ phía sau, cô ấy vừa quay đầu lại tôi liền gọi Hựu Ân, sau khi người phụ nữ đó nhìn tôi thì nói anh nhận nhầm người rồi, người phụ nữ vừa lên tiếng tôi liền biết mình đã nhận nhầm người, giọng cô ấy không giống vợ tôi, khi ấy, tôi cảm thấy vô cùng kỳ diệu, tôi và Mục Hựu Ân cùng nhau lớn lên, thế mà tôi lại nhận nhầm cô ấy."

"An Thác Hải, anh nói mấy chuyện kia rốt cuộc là muốn biểu đạt cái gì?" Bách Nguyên Tú bỗng nhiên cảm thấy bực bội.

"Những lời vừa rồi tôi muốn nói với anh Bách là, trên đời này đúng là có hai người giống hệt nhau." An Thác Hải lạnh nhạt nói.

Gã đàn ông này dường như vừa vào đã bắt đầu nói một đống lời thừa thãi, Bách Nguyên Tú cầm điện thoại lên muốn hạ lệnh tiễn khách với An Thác Hải.

"Anh Bách, tôi nghĩ anh vẫn cần phải xem một thứ." An Thác Hải lại thò tay vào trong túi áo một lần nữa, lần này anh rút ra một tấm ảnh.

Ngón tay cầm điền thoại cứng đờ, ánh mắt đờ đẫn nhìn bức ảnh kia.

Trong bức ảnh là biển người đông đúc, cô gái mặc chiếc váy liền tay màu hoa Tử la lan đứng trên quảng trường nhìn về một phía nào đó mỉm cười, nụ cười ngọt ngào, bên trái cô là tác phẩm điêu khắc Cổng Mây mang tính biểu tượng của công viên Thiên Niên Kỷ.

Triệu Hương Nông rất thích công viên Thiên Niên Kỷ, cô thích nhìn hình dáng giống một giọt nước màu bạc dưới ánh mặt trời của Cổng Mây.

Bách Nguyên Tú nhìn chằm chằm cô gái có nụ cười ngọt ngào trong tấm ảnh, ngón tay run run chạm vào nụ cười ấy, nó cách mình gần quá, anh quá nhớ cô rồi.

"Anh Bách, cô ấy không phải Triệu Hương Nông, cô ấy tên là Mục Hựu Ân, tấm hình này được chụp vào kỳ nghỉ trăng mật của tôi và cô ấy, lúc đó chúng tôi vừa kết hôn, Chicago là nơi chúng tôi hưởng tuần trăng mật, tấm hình này được chụp trước khi tôi nhận nhầm người khác thành Mục Hựu Ân." Nói đến đây, An Thác Hải dừng lại một lát: "Có lẽ, anh Bách có thể nhìn kỹ một chút."

Bách Nguyên Tú có chút choáng váng, anh rất muốn nhìn cho kỹ, nhưng càng cẩn thận nhìn lòng anh càng rối bời, đây là một tấm ảnh du lịch rất đỗi bình thường, nhưng...

Nhưng Triệu Hương Nông chưa bao giờ mặc đồ tùy tiện và chụp hình giống như này, Triệu Hương Nông có một nhiếp ảnh gia riêng, nhiếp ảnh gia của cô có thể chụp cô thành dáng vẻ mọi người muốn nhìn thấy một cách dễ dàng, giản dị gần gũi lúc tham gia những hoạt động công ích, đứng đắn trang nhã khi tham dự những buổi tiệc quan trọng.

Ánh mắt Bách Nguyên Tú di chuyển trên tấm hình, sau đó vô thức mà dừng ở một nơi nào đó, rồi có một thứ gì đó ầm ầm đổ sụp theo dòng thời gian.

Giữa trưa, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống Cổng Mây biến nó trở thành một giọt nước bạc, nơi khuất nắng trở thành một bóng râm, có một bóng hình đang đứng trong bóng râm kia, đó là người phụ nữ mặc váy màu hoa Tử la lan, cô nghiêng mặt sang một bên, dù khuôn mặt đó chỉ là một điểm nhỏ xíu, anh vẫn có thể vừa nhìn là nhận ra cô ngay, Bách Nguyên Tú ngẩn ngơ nhìn bóng dáng đứng trong bóng râm đó, một tiếng thở dài vang lên.

"Rất kỳ diệu đúng không, hai người giống hệt nhau cùng xuất hiện ở một địa điểm, sau đó cùng lúc lọt vào khung hình tấm ảnh." Ngón tay An Thác Hải chậm rãi chỉ vào chiếc túi xách trong tay cô gái đứng trong bóng râm: "Vì cái này tôi mới chú ý đến cô ấy, lúc tôi nhận nhầm cô ấy chiếc túi trong tay cô ấy rất đẹp, một chiếc túi màu hồng xinh xắn, lúc ấy tôi đang nghĩ tôi cũng mua cho Hựu Ân một cái, sau đó tôi biết giá của chiếc túi đó đắt gấp mười mấy lần chi phí hưởng tuần trăng mật của chúng tôi, tôi nghĩ phải một khoảng thời gian nữa tôi mới có khả năng mua nó cho Hựu Ân, vài tháng sau, tôi nhìn tấm hình mới phát hiện hóa ra cô gái giống hệt Hựu Ân đã bị chúng tôi chụp vào tấm hình, từ Chicago mang về Thổ Nhĩ Kỳ."

Bách Nguyên Tú ngẩn người.

"Những chuyện này vợ tôi không hề biết, tôi không nói cho cô ấy, anh Bách, anh đã từng nghe một truyền thuyết xa xưa như này chưa? Truyền thuyết đó đến từ Ai Cập cổ đại, kể rằng vị Pharaon đầu tiên của Ai Cập cổ rất thích một khối ngọc thạch, thích đến nỗi ông ta không chịu được chuyện ngoài ông ta còn có người khác sở hữu nó, trước lúc chết Pharaon chia khối ngọc thạch đó thành hai nửa, ông ta tưới máu tươi của mình lên khối ngọc thạch rồi ném một nửa về hướng Đông một nửa về hướng Tây, sau đó, điển cố này đã biến thành một lời nguyền."

"Trên đời này tồn tại một người giống hệt bạn, hai người không có bất cứ quan hệ máu mủ nào, nếu đời này hai ngươi không gặp nhau thì sẽ bình yên vô sự, nhưng một khi đã gặp nhau thì tai họa sẽ tới, tôi nghĩ..."

Có tiếng đồ vật đập xuống sàn nhà, Bách Nguyên Tú bỗng nhiên đứng bật dậy khỏi sô pha và câu "Câm miệng" với giọng điệu bất ổn gần như được thốt ra cùng một lúc.

Câu "Câm miệng" mang theo sự uy hiếp khiến người đàn ông thật thà kia quả nhiên không thể thốt ra lời nào nữa.

Bách Nguyên Tú cảm thấy mình nhất định là điên rồi, điên nên mới để cho gã đàn ông này ngồi trước mặt anh lải nhải những lời nhảm nhí, cái gì? Truyền thuyết Ai Cập cổ? Cái gã An Thác Hải này có bệnh chắc? Rốt cuộc hắn muốn biểu đạt cái gì?

"Mẹ kiếp mày nói nhiều lời nhảm nhí như vậy rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì?" Bách Nguyên Tú túm chặt lấy cổ áo An Thác Hải, lôi anh khỏi sô pha: "Có điều dù mày muốn biểu đạt cái gì, tao cũng không có hứng thú nghe tiếp, mày biết điều thì tốt nhất hãy rời khỏi đây ngay lập tức, bảo vệ của khách sạn đang trên đường đến đây rồi đấy."

"Anh Bách, tôi hiểu anh, tôi biết nếu tôi là anh tôi cũng sẽ giống bộ dạng của anh lúc này." An Thác Hải vẫn nói không ngừng.

Đúng là một thằng lắm mồm, nhưng Bách Nguyên Tú lại bị tên đàn ông lắm mồm này chọc tức không thể thốt ra lời nào.

"Giữa Mục Hựu Ân và Triệu Hương Nông thì Thượng đế đã lựa chọn Triệu Hương Nông, cho nên, tôi cảm thấy hôm nay tôi có nghĩa vụ đến đây, tôi mong sự xuất hiện của tôi có thể giúp được anh."

"Dựa vào cái gì lại là Triệu Hương Nông mà không phải Mục Hựu Ân, dựa vào cái gì?" Bách Nguyên Tú nghe thấy mình gầm lên.

Cùng lúc lời này được bật ra khỏi miệng anh, chân anh mềm nhũn, lùi về phía sau, sau đó, ngây ngẩn, Bách Nguyên Tú không dám tin câu nói vừa rồi được thốt ra từ miệng anh.

"Cố gắng sống cho tốt, sống thật tốt mới là sự an ủi tốt nhất với người đã khuất." An Thác Hải nói.

Tất cả mọi sức lực đều tập trung ở nắm đấm của Bách Nguyên Tú, anh vung tay ra, nắm đấm đầy sức mạnh đó đập vào mặt An Thác Hải, sau đó là những nắm đấm rơi xuống như mưa.

"Tên là An Thác Hải đúng không? Rốt cuộc mày từ đâu chui ra, mày dựa vào cái gì mà cầm một bức ảnh giả đó đến lải nhải trước mặt chúng tao, mày có ý đồ gì..." Bách Nguyên Tú vừa vung nắm đấm vừa không ngừng lặp lại những lời vừa rồi.

Một người từ bên ngoài ban công lao vào ngăn nắm đấm của Bách Nguyên Tú lại.

Bảo vệ của khách sạn đi vào dẫn An Thác Hải bị đánh cho bầm giập mặt mũi đi khỏi đó.

Căn phòng biến thành một đống bừa bộn, Bách Nguyên Tú ngồi bệt xuống đất, tấm hình mà An Thác Hải mang đến rơi xuống đất, Joe cúi xuống nhặt tấm hình lên.

Đó là một tấm hình du lịch có vẻ rất bình thường, nụ cười rực rỡ của cô gái trong tấm hình dường như đang nói cho tất cả mọi người trên thế giới biết, người cô yêu lúc này đang đứng trước mặt chụp hình cho cô, sau lưng cô gái có một cô gái khác ăn mặc giống hệt cô cũng lọt vào khung hình bức ảnh.

Hóa ra trên đời này đúng là có hai người giống hệt nhau.

Cúi đầu xuống, nhìn Bách Nguyên Tú ánh mắt thẫn thờ vẫn ngồi trên đất như cũ, tên điên này, dám nói tấm hình này là giả, Joe cảm thấy mấy ngày này mình nhất định lú lẫn rồi, thế mà đi tin vào cái gọi là giác quan thứ sáu mà Bách Nguyên Tú nói.

"Nguyên Tú, tôi nghĩ, trong lòng cậu cũng biết rằng Triệu Hương Nông đã không còn trên cõi đời này nữa rồi, chỉ là, trái tim cậu không chịu chấp nhận mà thôi."

Câu nói kia của Bách Nguyên Tú, anh ta nghe rất rõ "Dựa vào cái gì lại là Triệu Hương Nông mà không phải Mục Hựu Ân, dựa vào cái gì?"

Bóng dáng của người phía đối diện đang lắc lư trước mặt anh, bản văn kiện nằm rải rác ở trên mặt đất được thu lại, gọi điện đặt vé máy bay, thu dọn hành lý, cuối cùng, bóng ngươi đó đến trước mặt và nói với anh.

"Nguyên Tú, ngày mai chúng ta cùng quay về."

Bách Nguyên Tú tự động bỏ ngoài tai câu nói kia.

"Nếu như cậu tiếp tục tình trạng này, tôi thấy cần phải đề nghị bác Bách cho cậu tiếp nhận điều trị tâm lý."

Bách Nguyên Tú cười nhạt, mấy tên Mỹ luôn thích cái trò này, anh không cần để ý hắn, thế là Bách Nguyên Tú bắt đầu ngao du theo ý muốn của mình, đến với quảng trường màu trắng ở Istanbul, người phụ nữ kia đang nheo mắt nhìn anh, cô nói với anh mấy lời, những lời đó rất rõ ràng, khiến Bách Nguyên Tú lập tức được tiếp thêm sức mạnh, nguồn sức mạnh đó xúi giục anh lao đến trước mặt Joe.

Sau đó Joe nghe thấy Bách Nguyên Tú nói ra một vấn đề rất hoang đường: "Joe, vừa rồi cậu đã nhìn thấy rồi, mặt mũi của An Thác Hải vừa rồi cậu nhìn rõ rồi chứ?"

Gật đầu, anh ta nấp ở ngoài ban công, từ góc độ của anh ta có thể nhìn rõ vị khách đó.

"Cậu cảm thấy tôi đẹp trai hay hắn đẹp trai?" Bách Nguyên Tú bỗng nhiên dựa vào vai anh ta.

Shit!

"Joe, hôm đó, người phụ nữ kia nói chồng cô ấy đẹp trai hơn tôi, tướng mạo của An Thác Hải chỉ ở mức ra đường có thể vơ một đống! Tướng mạo của tôi có thể bỏ xa hắn mấy con phố, nhưng người phụ nữ kia lại nói chồng cô ấy đẹp trai hơn tôi!!"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Như bắt đầu cũng như kết thúc (13)

"Hôm đó người phụ nữ kia nói chồng cô ấy đẹp trai hơn tôi, tướng mạo của An Thác Hải chỉ ở mức ra đường có thể vơ một đống! Cô ấy nói với tôi chồng cô ấy đẹp trai nhất còn tôi đẹp trai thứ hai!" Bách Nguyên Tú nói liền một mạch, anh điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, nói: "Joe! Cậu nhìn kỹ tôi xem, cậu thấy dựa vào tướng mạo của An Thác Hải có thể đứng trước tôi không? Joe! Đằng sau chuyện này nhất định không đơn giản!"

Joe ngẩng đầu lên, dựa theo yêu cầu của Bách Nguyên Tú mà nhìn mặt anh từ trên xuống dưới một lần, nhưng mà anh ta không phải đang đánh giá, anh ta đang nghĩ nắm đấm của anh ta nên đấm vào chỗ nào trên mặt tên kia, vừa rồi tên này chẳng phải đã đánh người ta thành đầu heo sao?

Vậy thì sống mũi đi, sống mũi của tên đàn ông châu Á này còn đẹp hơn anh ta, Joe vung tay, "Bụp" một tiếng.

"Bách Nguyên Tú, tôi chịu hết nổi cậu rồi! Cậu chính là thằng điên!" Joe chỉ vào người đàn ông bị đánh ngã nhào ra đất: "Giống như cái biểu cảm cậu cho là đẹp nhất thế giới khi Triệu Hương Nông nheo mắt lại, còn cái gọi là biểu cảm đẹp nhất của Triệu Hương Nông trong mắt tôi chỉ là một thói quen của em gái bốn mắt khi không đeo kính thôi, nó chẳng có gì đẹp mắt cả, cậu cảm thấy An Thác Hải không đẹp trai bằng cậu, nhưng vợ người ta không cho là như vậy, cái loại tưởng tượng này người phương Đông các cậu gọi là "Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi", cậu hẳn là biết chứ!"

Vung tay, Joe cảnh cáo Bách Nguyên Tú: "Nguyên Tú, nếu ngày mai cậu vẫn ỳ ở đây không đi, tự nhiên tôi sẽ có cách khiến cậu nhận được lệnh trục xuất của quốc gia này!"

Xe taxi đang trên đường tới sân bay, tài xế thỉnh thoảng lại liếc An Thác Hải qua gương chiếu hậu, An Thác Hải cười khổ trong lòng, anh đi một chặng đường xa đến đây chỉ vì một trận đòn no, trên đời này, luôn có một người khiến bạn tình nguyện chịu khổ, bầu trời xanh của Istanbul phản chiếu trên cửa kính xe, nỗi nhớ lẩn chốn trong tim đang bắt đầu chộn rộn.

"Bác tài." An Thác Hải gọi tài xế taxi: "Phiền bác tìm một chỗ quay đầu lại! Bây giờ tôi không muốn đến sân bay nữa, tôi muốn đến nơi khác."

Chiếc váy kiểu chiết eo không tay dài đến đầu gối màu xanh lục, người phụ nữ trong gương ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt ra, những chỗ khác vẫn tạm ổn, Mục Hựu Ân đứng trước gương véo mặt mình khiến sắc mặt có vẻ tốt hơn một chút, sau khi véo mặt xong Mục Hựu Ân lại mỉm cười với chiếc gương, bên ngoài khoác chiếc áo dệt kim hở cổ tay lỡ màu ngà, lại vén mái tóc rủ trước ngực ra phía sau.

Đợi tất cả đã ổn, chạm tay lên cần cổ trống không, chốc nữa đợi An Thác Hải về cô phải bảo anh đeo chiếc vòng cổ dâu tây cho cô.

An Thác Hải đang trên đường về, về để đưa cô đi chơi đấy, nghĩ tới đây cô không kiềm chế được sự vui vẻ đang lan tràn trên khóe miệng cô, nhìn kỹ lại khuôn mặt thì nụ cười dần đần biến mất, màu môi của cô tái hơn ngày thường một chút, có lẽ là do màu sắc quần áo của cô, phần lớn thời gian Mục Hựu Ân đều mặc những bộ cánh có thể tôn sắc mặt lên, màu hồng nhạt, màu hồng đào, nhưng hôm nay cô tìm nửa ngày thì phát hiện mấy bộ quần áo có thể tôn sắc mặt đều không hợp với vòng cổ dâu tây.

Ngẫm nghĩ một lát, Mục Hựu Ân tô son lên môi mình.

Ổn hơn nhiều rồi, sau khi tô son đôi môi của cô căng mọng, hơi giống quả đào mật.

Tiếng động cơ xe quen thuộc vang lên, Mục Hựu Ân đang đếm ngược, cô luôn có thể tính toán chuẩn xác tất cả những bước chân về nhà của An Thác Hải mất bao nhiêu thời gian.

Nhắm mắt lại, Mục Hựu Ân bắt đầu tận hưởng hành trình ngọt ngào, nhỏ bé trong đáy lòng:

Chiếc xe hơi màu xanh da trời đi qua trước cửa sổ căn gác, dừng xe, xuống xe, đóng cửa xe lại, sau mười mấy bước là bốn bậc cầu thang, hết bốn bậc cầu thang là hành lang bằng gỗ, đi tiếp một đoạn nữa lại là bốn bậc cầu thang, sau khi đi xuống cầu thang sẽ xuyên qua đường mòn dưới giàn nho, sau đó là nhà chính... còn lại một trăm bước, năm mươi bước... rồi dừng lại trước cửa nhà.

Lần này, cô lại tính toán chuẩn xác không sai một giây nào, tiếng mở cửa phòng vang lên, Mục Hựu Ân quay người lại, giấu tay ra phía sau, đối mặt với cửa phòng, mỉm cười với người bước vào phòng: "A Thác!"

Đóng cửa phòng lại, anh đứng ở đó nhìn cô.

Không biết vì sao Mục Hựu Ân hơi đỏ mặt, có phải là anh phát hiện hôm nay cô trang điểm tỉ mỉ không nhỉ, lại gọi một tiếng khô khốc nữa, A Thác.

"Ừm!" Anh đáp một câu, ánh mắt từ trên mặt cô rời đến cần cổ cô, nhìn lướt qua rồi rời mắt, trầm giọng nói một câu: "Đi thôi."

Mục Hựu Ân không nhúc nhích.

"Sao vậy?" Anh hơi cau mày.

Bàn tay trái vẫn giấu sau lưng vươn ra phía trước, xòe tay ra, vòng cổ dâu tây xinh xắn lắc lư giữa không trung.

"A Thác, giúp em đeo lên."

Chần chừ một lát anh đi về phía cô, cô quay người lại đối mặt với chiếc gương.

Vòng cổ đã được đeo lên cổ cô, thích hợp giống như trong tưởng tượng của cô, vuốt ve chiếc vòng cổ dâu tây đỏ thắm Mục Hựu Ân quay người lại đối diện với An Thác Hải, ngẩng đầu lên: "Đẹp không anh?"

"Ừm." Anh trả lời bằng âm mũi.

Nhưng mà, anh không nhìn vòng cổ của cô mà nhìn mặt cô.

Mục Hựu Ân muốn nói A Thác vừa rồi em hỏi vòng cổ cơ mà, nhưng cô không lên tiếng, bởi vì mặt anh ghé xuống mặt cô càng lúc càng gần, gần đến mức mũi chạm mũi, gần đến mức chỉ cần có một người nghiêng mặt sang liền có thể chạm vào bờ môi đối phương, anh nghiêng mặt sang, cô nhắm mắt lại.

Hai làn môi chạm vào nhau, cô kiễng mũi chân lên, tay anh ôm lấy vòng eo cô, cô để đầu lưỡi của anh dễ dàng len vào quấn quít với môi lưỡi cô.

Cũng không biết hơi thở của ai hỗn loạn trước, cũng không biết ai bật ra tiếng trước, âm thanh đó vang vọng trong phòng, cả người cô đều dựa cả vào anh, áo khoác của cô đã bị vò loạn.

Anh buông cô ra, hai người đều cúi đầu có chút ngượng ngùng, bởi vì vừa rồi anh mắt của bọn họ đều liếc tới chiếc giường trong phòng, người tỉnh táo trước là An Thác Hải, anh chỉnh lại quần áo cho cô, sau khi chỉnh lại quần áo anh nói một câu: "Tối nay anh đã đặt phòng ở bên ngoài."

Đặt phòng bên ngoài có nghĩa là tối nay bọn họ không về nhà, Mục Hựu Ân vừa nghĩ vừa nhìn An Thác Hải, cô phát hiện lúc An Thác Hải nói câu này vẻ mặt hơi mất tự nhiên, nghĩ xa hơn một chút mặt cô nhanh chóng đỏ bừng, tối nay là tối thứ bảy, cũng chính là...

Đến khi ngồi lên xe, mặt Mục Hựu Ân vẫn còn đỏ ửng.

Phía nam thị trấn Yeil có một con đường bao quanh nội hải của Thổ Nhỹ Kỳ, con đường dẫn đến biển Marmara, lúc này chiếc xe đang chạy dọc theo con đường này, Mục Hựu Ân ngồi trên ghế lái phụ đội mũ và đeo kính râm, từ đầu đến cuối cô đều yên lặng, An Thác Hải cũng vậy.

"A Thác, chúng ta đang đi đâu đây?" Cuối cùng, Mục Hựu Ân không nhịn được mà lên tiếng, cô có chút tò mò cũng có chút mong đợi, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ thuê phòng ở bên ngoài.

Gió biển hơi lớn, An Thác Hải dừng xe lại lấy khăn lụa choàng lên cổ cô, Mục Hựu Ân cảm thấy An Thác Hải có chút ngốc, cô đang ở trong xe mà.

"Chốc nữa em sẽ biết." Giúp cô thắt khăn lụa xong anh đáp.

Cả con đường không một bóng người, chỉ có đường bờ biển dài tít tắp, biển xanh sóng bạc, cô và anh vai kề vai ngồi bên nhau khiến cõi lòng cô rất đỗi ngọt ngào, những lời ngốc nghếch tự nhiên được thoát ra khỏi miệng: "A Thác, bởi vì là lần đầu nên em rất mong chờ."

Anh ngừng một chút, nhíu mày, vươn tay cốc lên trán cô: "Mục Hựu Ân, sao lại là lần đầu?"

Mục Hựu Ân vội vàng chữa lời: "Đúng, không phải lần đầu, tuần trăng mật của chúng ta đều ở Chicago."

"Ừm!" Ngón tay anh khẽ chạm vào thái dương cô, giọng nói buồn bã: "Hựu Ân, xin lỗi em, lúc đó anh không có nhiều tiền, nên chúng ta chỉ có thể ở trong khách sạn khá rẻ tiền, khách sạn cách âm kém, em luôn bị tiếng ồn của phòng cách vách làm cho mất ngủ."

"Không đâu, không đâu, em cũng quên gần hết rồi." Cô vội vàng an ủi anh, vừa dứt lời cô liền thấy lời mình không ổn, đó chính là kỳ nghỉ trăng mật của họ: "A Thác, từ nhỏ bố mẹ đã nói với em đời người rất ngắn ngủi, chỉ nhớ những điều tốt đẹp là được rồi, A Thác, em vẫn nhớ chúng ta dạo chơi trong công viên ở Chicago, anh mua quần áo đắt tiền cho em rồi chúng ta đến nhà hát, anh đã chụp cho em rất nhiều ảnh đẹp, chúng ta đã ăn rất nhiều đồ ăn ngon, những điều này em đều nhớ."

Ừm, những điều này Mục Hựu Ân đều nhớ, một ngày đẹp trời ở Chicago, tất cả những chuyện thú vị cô đều nhớ rõ.

Còn cái khách sạn cách âm kém mà An Thác Hải nói cô đã không còn nhớ lắm, trong ấn tượng mơ hồ đó là một căn phòng hơi có mùi ẩm mốc, tường nhà có chút cũ kỹ.

Bác sĩ nói với Mục Hựu Ân rằng vì cơ thể hấp thụ quá nhiều thuốc nên sẽ mất một phần nhỏ ký ức, cô cũng là một trong những người như vậy, lúc đầu, Mục Hựu Ân còn chút canh cánh trong lòng, nhưng sau khi nhớ tới lời bố mẹ nói thì cô cũng bình thường trở lại, đúng vậy, vô vàn những chuyện tốt đẹp trong cuộc đời mình cô đều nhớ rõ.

Mặt trời đã lặn, mà đêm buông xuống, tại vùng đất nối liền lục địa Á – Âu này, nơi nào có ánh đèn là lục địa, nơi nào tăm tối là đại dương, nơi đây gọi là Thổ Nhĩ Kỳ.

Đêm nay ở Thổ Nhĩ Kỳ, có một người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú đang ngủ gật trong một căn phòng khách sạn ở Istanbul, bên tay trái anh là ly rượu vang chưa uống hết, anh đang chìm trong giấc mộng.

Đêm nay ở Thổ Nhĩ Kỳ, tại một tòa kiến trúc hình tròn lấp lánh ánh đèn của vùng biển Marmara, đó là tòa kiến trúc tiêu biểu nhất trên bãi biển này, đó là một nhà hát lộ thiên, nơi đây đã từng phụ trách rất nhiều buổi biểu diễn lớn, tại cửa rạp hát, người phụ nữ tên là Mục Hựu Ân đang khoác tay chồng chờ đợi để vào trong nhà hát xem biểu diễn trượt băng nghệ thuật.

Đêm nay ở Thổ Nhĩ Kỳ, ở một viện dưỡng lão cách thị trấn Yeil mấy chục cây số, cô y tá đang đau đầu với một bà cụ mãi không chịu đi ngủ, lúc này, cửa phòng bị mở ra, viện trưởng dẫn một thanh niên mặt mũi bầm giập đi vào.

"Giao bà ấy cho tôi đi." Người thanh niên nói với y tá, mấy phút sau, y tá và viện trưởng cùng rời khỏi căn phòng.

Bây giờ, trong phòng chỉ còn lại bà cụ mắc chứng Alzheimer và người đàn ông bị người ta đánh cho thành đầu heo, chiếc chuông gió treo trước ô cửa sổ phía Nam chốc chốc lại kêu "tinh tang", bà cụ ngồi trên xe lăn ngẩn ngơ nhìn chiếc chuông gió, dường như trong thế giới của bà lão chỉ còn lại chiếc chuông gió đó, người đàn ông trẻ tuổi nhìn bóng lưng của bà lão, từng bước đi về phía bà ấy.

Dừng trước mặt bà cụ, cúi người xuống nhìn bà ấy tỉ mỉ, nhìn xong anh ta bắt đầu mỉm cười, nói: "Cháu đã đoán ra vì sao bà không chịu ngủ rồi, nhất định là do người kia cắt tóc cho bà quá xấu, bà rất không hài lòng, nhưng mấy người kia không hiểu lời của bà nên bà rất tức giận, giận đến nỗi không muốn nói không muốn ngủ, đúng không bà?"

Gió đã ngừng, chiếc chuông gió cũng lặng yên, bà cụ đang nghiêng tai lắng nghe, những âm thanh khác vọng lại từ thế giới bên ngoài.

Tiếng nói đó, giọng điệu đó, dường như đã từng vang lên trong những năm tháng quá khứ của bà, nhưng về sau đã biến mất rồi.

Tiếng người đó nói: "Bà ơi, con cắt tóc lại cho bà, con nhất định sẽ cắt giống như kiểu tóc xinh đẹp lúc trước."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Như bắt đầu cũng như kết thúc (14)

Phần lớn những căn phòng trong viện dưỡng lão đã tắt đèn, chỉ còn mỗi căn phòng hướng Nam vẫn còn sáng đèn, bà lão ngồi trên xe lăn trong căn phòng cũng không chú ý đến chiếc chuông gió nữa, bà đang nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang cắt tóc cho mình, mặt mũi của người đàn ông đó không hề nổi bật, thứ nổi bật nhất cũng chỉ là đôi mắt của anh ta, một đôi mắt sáng như được tỏa ra từ trong tâm hồn, thỉnh thoảng anh ta lại cụp mắt xuống cười với bà cụ, nụ cười đó hình như có thể lan truyền cho người khác, bà cụ cũng bắt đầu mỉm cười, sau đó, bà cụ cười không khép miệng được nữa.

Một lúc sau, người đàn ông trẻ tuổi cuối cũng cũng hoàn thành công việc cắt tóc của anh ta, giống như những gì anh ta đã hứa hẹn lúc trước, đó là một kiểu tóc rất đẹp.

"Bà ơi, đẹp không ạ?" Người đàn ông cầm gương đến trước mặt bà lão, để bà có thể nhìn thật rõ dáng vẻ của mình.

Bà lão nhận chiếc gương từ trong tay người đàn ông, ngắm nghía tỉ mỉ, khóe miệng luôn mỉm cười càng lan rộng, xem ra bà ấy rất hài lòng với kiểu tóc của mình.

Dần dần sự chú ý của bà lão không đặt ở trong gương nữa, chiếc gương trong tay bị bà ấy để trên đầu gối, ánh mắt bà nhìn đăm đăm vào người đứng trước mặt.

Trong bầu không khí tĩnh lặng của căn phòng, bà lão nhúc nhích ngón tay của mình, bàn tay vươn về phía người đàn ông rất vụng về mà già nua.

Đôi tay già nua run rẩy lần mò trên khuôn mặt người đàn ông, hồi lâu sau, bà nói: "A Thác, là ai đánh con ra nông nỗi này?"

Cũng chỉ một câu ngắn ngủi, nhưng chỉ một câu nói đó cũng khiến nụ cười luôn nở trên môi người đàn ông nhanh chóng biến mất.

Anh ta quỳ xuống, vùi đầu vào đầu gối của bà lão, liên lục gọi: "Bà ơi, bà ơi."

Tiếng gọi quen thuộc dường như đã dẫn bà lão quay về những năm tháng xưa cũ, đứa bé đã mất bố mẹ từ nhỏ đến phòng bà lúc đêm khuya, đứa trẻ đó ban đầu đến nhà bà nó vẫn chưa quen lắm, ban ngày nó vờ kiên cường, nhưng mấy lần bà nghe thấy nó khóc trong đêm, bà mở cửa phòng nó ra rồi đi vào, đứa bé đó cũng không nhịn khóc nữa mà nói với bà: "Bà ơi, bà ơi, con nhớ bố mẹ."

"A Thác, về sau, con hãy coi đây là nhà của mình." Bà đã an ủi nó như vậy.

Về sau, đứa bé A Thác đó lớn lên, bởi vì không đẹp trai như những chàng trai khác nên nó luôn nhìn trộm Hựu Ân, Hựu Ân rất xinh, tóc đen da trắng luôn thích mặc váy hình quả dâu tây.

"A Thác, đừng buồn, bà biết Hựu Ân giấu một thằng nhóc đẹp trai trong phòng, hai đứa ngủ chung một giường, Hựu Ân có vẻ rất thích cậu chàng đó."

"A Thác, có một chuyện bà cảm thấy rất kỳ lạ, mấy người kia cũng gọi thằng nhãi đẹp trai mà Mục Hựu Ân giấu đi là A Thác."

"Còn nữa, A Thác, bà phát hiện ra một chuyện, Hựu Ân nhà chúng ta hình như hơi khác trước kia."

Cụ thể không giống chỗ nào bà lão cũng không rõ lắm, khuôn mặt giống vậy, giọng nói hình như cũng giống, nhưng một số chỗ không giống.

Không có người đáp lời bà, cơn gió ngoài cửa sổ khiến rèm cửa bay bay, chiếc chuông gió kêu "tinh tang", bà lão nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trí lại bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Tiếng người đàn ông vang lên trong căn phòng yên tĩnh, trầm thấp, đè nén, tựa như tiếng nghẹn ngào của người lưu lạc đã lâu khi đối mặt với quê nhà xa xôi: "Bà ơi, con rất nhớ cô ấy..."

Màn đêm sâu lắng ở Istanbul, Bách Nguyên Tú uống hết một ly rượu vang trong thời gian hút một điếu thuốc, anh cầm điếu thuốc chưa đốt tham lam hít ngửi, hương thuốc và hương rượu vang khiến anh rơi vào giấc mộng.

Bách Nguyên Tú loáng thoáng mơ thấy, có một ngày trong biển người đông đúc, Triệu Hương Nông mặc chiếc váy màu hoa Tử la lan đứng ở đầu phố, nghiêng đầu dựa vào biển quảng cáo với vẻ ủ rũ, cũng không biết cô đang nghĩ gì, bên cạnh cô không có một ai mà chỉ mỗi mình cô, nắm lấy cơ hội gặp riêng ít ỏi anh hỏi cô: Tiểu Nông, em đang nghĩ gì?

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Hà! Đây là tiểu thanh mai của anh.

Ánh mắt tiểu thanh mai của anh đang tìm kiếm trên quảng trường náo nhiệt, cô nói, Nguyên Tú, em vừa nhìn thấy một người. Cô nói, Nguyên Tú, lúc em nhìn thấy người đó em cảm thấy như đang soi gương vậy. Cô nói, Nguyên Tú, đợi đến lúc em muốn nhìn rõ người đó thì cô ta đã biến mất rồi.

Cuối cùng, cô nói, Nguyên Tú, dạo này tinh thần em không tốt lắm, chốc nữa em sẽ đi khám bệnh.

Anh nhìn kỹ sắc mặt cô, khuôn mặt hồng hào như quả táo đỏ trước đây nhìn có vẻ không tốt thật.

"Anh đưa em đi khám." Anh nói với cô: "Đợi khám bệnh xong anh sẽ đưa em đến tiệm mỳ Đài Loan ăn một trận xả láng."

Những lời kia anh nói một cách tự nhiên, trong những năm tháng hồn nhiên vô tư anh luôn rất chiều cô, như đang cưng chiều một đứa em gái.

"Không cần!" Cô cúi đầu xuống, chiếc nhẫn đính hôn trên ngón vô danh trên bàn tay đang cầm chiếc túi da màu hồng lộ ra, chiếc nhẫn kim cương lấp lánh dưới ánh mặt trời, khiến những người xung quanh phải nhìn về phía bọn họ.

Nhìn thấy chiếc nhẫn đó, Bách Nguyên Tú mới nhớ ra: Ôi thanh mai của anh, đã là vợ người ta rồi!

"Anh ấy sẽ đưa em đi." Cô khẽ nói.

Anh đương nhiên biết "anh ấy" trong miệng cô là ai, khi đó, anh biết mình nên rời xa cô, nhưng bước chân của anh mãi không muốn rời.

"Nguyên Tú, anh ấy sắp đến rồi!" Cô nói to hơn một chút, giọng điệu mang ý thúc giục.

Lúc ấy, anh rất muốn nhìn cô thật kỹ, nhìn thanh mai của anh có phải đã trao trái tim cho người đàn ông khác, nếu cô chịu ngẩng đầu lên, thì có lẽ anh sẽ nhìn ra điều đó trên khuôn mặt cô, nhưng cô không ngẩng đầu lên.

"Nguyên Tú..."

Anh buồn bã rời khỏi đó trong tiếng "Nguyên Tú" đó, anh ngồi trong tiệm cà phê đối diện với quảng trường, anh vừa ngồi xuống liền nhìn thấy người đàn ông mà cô nói đến.

Cô gái Triệu Hương Nông cao 1m63 đứng bên cạnh Tống Ngọc Trạch cao 1m84, hai người nhìn rất đẹp đôi, họ sánh vai đi bên nhau mà không nói chuyện gì nhiều.

Lúc đầu khoảng cách giữa hai bờ vai khoảng năm mươi centimet, dần dần, khoảng cách năm mươi centimet đó dần được rút ngắn, đợi đến khi hai bóng người gần biến mất, anh nhìn qua khe hở của biển người thấy bọn họ đang tay trong tay, nhất định là do tên nhân viên hấp tấp bị cấp trên sai đến tiệm cà phê Starbucks mua cà phê, chỉ quan tâm đến cà phê mà không để ý đến người đi đường, cho nên Tống Ngọc Trạch sợ cà phê hắt lên người cô nên mới kéo cô một cái, từ đó anh không buông tay cô ra nữa, tay cô cũng không vùng ra.

Ngày đó Bách Nguyên Tú ngồi ở tiệm cà phê nhìn hai người biến mất giữa biển người mênh mông.

Đó là lúc ở công viên Thiên Niên Kỷ, chiếc váy màu hoa Tử la lan cô mặc ngày đó dần phai màu trong giấc mộng, những lời cô nói mà anh đã quên sạch từ lâu lại vô cùng rõ ràng vào lúc này, khiến anh tỉnh giấc ngay lập tức.

Hôm đó, cô nói, Nguyên Tú, em vừa nhìn thấy một người. Cô nói, Nguyên Tú, Nguyên Tú, lúc em nhìn thấy người đó em cảm thấy như mình đang soi gương vậy. Cô nói, Nguyên Tú, đợi lúc em muốn nhìn rõ người đó thì cô ta đã biến mất rồi.

Sau khi tỉnh dậy trên mặt Bách Nguyên Tú mướt mồ hôi, giơ tay sờ lên vầng trán ướt mồ hôi, có gió đêm thổi lên mặt anh, dài lâu như đến từ Đế quốc Osman xa xôi, từng tiếng gió như đang than thở, trong gió còn xen lẫn một giọng nói khác.

Đó là giọng của một người đàn ông: "Anh Bách, anh đã từng nghe truyền thuyết của Ai Cập cổ chưa? Vị Pharaon đầu tiên của Ai Cập cổ rất thích một khối ngọc thạch... Điển cố này trở thành một lời nguyền, trên đời này tồn tại một người giống hệt bạn, hai người không có bất cứ quan hệ máu mủ nào, nếu đời này hai người không gặp nhau thì sẽ bình yên vô sự, nhưng một khi hai người gặp nhau thì tai họa sẽ đến, tôi nghĩ..."

Giọng nói ấy vô vùng rõ ràng, Bách Nguyên Tú rùng mình, lập tức đóng cửa ban công lại, tấm rèm ba lớp cũng bị kéo hết lại, lúc này, gió bên ngoài không thể lùa vào phòng nữa, không thể vào nữa...

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn giọng nói của anh vang lên, lặp đi lặp lại: "Không thể vào nữa, không thể vào nữa...

Bách Nguyên Tú bịt tai lao vào phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen, để dòng nước xối thẳng xuống người anh.

Đây là đêm cuối cùng anh ở lại Thổ Nhĩ Kỳ.

Bách Nguyên Tú biết, từ nay về sau, anh sẽ không đặt chân lên đất nước này nữa.

Không bao giờ đến nữa, không bao giờ!

Ven biển Marmara, nhà hát cổ kính hình tròn đắm mình trong những ánh đèn vàng rực, nhìn từ xa giống như quả cầu lửa lấp lánh ánh vàng đứng lặng im trên bãi biển, đêm đã khuya, khách khứa đã rời khỏi nhà hát, chỉ còn rất nhiều công nhân đứng ở trong góc chờ để thu dọn sân băng, không lâu trước có một người đàn ông châu Á điển trai không biết đã dùng cách nào khiến giám đốc nhà hát trì hoãn thời gian thu dọn sân băng, nghe nói người đàn ông đó đưa vợ đến xem buổi biểu diễn trượt băng nghệ thuật quy tụ nhiều nghệ sĩ tài năng, buổi biểu diễn kết thúc, vợ của người đàn ông mãi không muốn rời khỏi đây.

Bây giờ, trên mặt sân băng, chỉ còn lại người đàn ông và vợ anh ta, người đàn ông đứng phía sau lặng lẽ nhìn cô, người vợ đứng ở chính giữa mặt sân băng, cô ấy đang ngẩng đầu ngắm nghía ánh đèn trên đỉnh đầu.

Những bóng ma của Đế quốc Osman xa xưa đang khẽ hôn lên nhà hát cổ kính này, Mục Hựu Ân ngẩng đầu nhìn ánh đèn trên đỉnh đầu, ánh đèn lúc này chói lóa tựa như chiếc kính vạn hoa khiến người ta nhìn hoa cả mắt.

Nhắm mắt lại, từng ánh đèn rực rỡ kia đi vào tim cô, những ánh đèn đó dần biến thành một tổ hợp những hình ảnh, trong mỗi tổ hợp đó đều có một bóng dáng uyển chuyển đang lướt đi trên mặt sân băng, gió lướt qua vành tai, lay động những lọn tóc mai, cũng khiến mép váy tung bay, âm thanh và ánh sáng tràn ngập mọi phía.

Nếu có thể nhanh hơn nữa, có thể nhanh hơn nữa, thì có thể bay lên rồi, lưỡi trượt lướt trên mặt băng, khiến những vụn băng bị hất văng ra.

"Bắt đầu lấy đà." Một giọng nói lọt vào tai.

Theo giọng nói đó, một, hai, ba, đôi chân đang lấy đà, tiếng giày trượt lướt nhanh trên mặt băng truyền tới một quãng âm ngắn ngủi.

Tay đè chặt lồng ngực, nhón mũi chân lên, lấy đà, nhảy cao lên, cơ thể xoay trên không một cú 360 độ, xoay tròn!

Trong lúc xoay tròn, gió lướt qua vành tai cô.

Cuối cùng cũng có được giây phút được bay lượn rồi, cô mỉm cười, một nụ cười tùy ý hơn bất cứ lúc nào.

"Tiếp đất!" Giọng nói đó đột nhiên vang lên.

Cánh tay đè chặt trên lồng ngực giang ra, giống như chim ưng sải cánh, mũi chân đáp xuống đất, lưỡi trượt chạm vào mặt băng, ngón tay chạm vào ngón tay của người khác.

"Két..." Tiếng lưỡi dao chạm vào mặt băng, âm thanh ấy tha thiết đến nỗi mỗi trái tim nhiệt huyết khi nghe thấy đều muốn rơi lệ, cô quay đầu cười với người ở phía sau, nhưng nụ cười đó dần dần tan biến...

Mở mắt ra, cánh tay đang giang rộng ra giữa không trung, đôi mắt long lanh ánh lệ, nụ cười cứng đờ trên khóe môi, miệng khẽ lẩm bẩm: "A Thác..."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Như bắt đầu cũng như kết thúc (15)

Mục Hựu Ân khoác tay An Thác Hải đứng trên quảng trường, cô quay đầu nhìn nhà hát giống như quả cầu lửa kia.

"A Thác."

"Ừm."

"Em nghĩ, chắc chắn mỗi một người yêu thích trượt băng đều có một trái tim khát khao được bay lượn."

"Ừm."

"A Thác, em cảm thấy kiếp trước nhất định em cũng yêu thích trượt băng, em cũng có một trái tim khát khao được bay lượn."

"Sao lại nghĩ như vậy?"

"Em cũng không biết, lúc đứng trên mặt băng bỗng nhiên em cảm thấy vậy."

"Mục Hựu Ân!"

"Dạ!"

"Một người căn bản không có kiếp trước gì cả, thỉnh thoảng những khung cảnh như đã từng nhìn thấy trong đầu chúng ta chỉ là một loại giả tưởng trong lúc tư duy của chúng ta hỗn loạn. Loại giả tưởng này sinh ra hiện tượng bong bóng tích tụ trong lúc chúng ta vận động cao độ, hiện tượng đó sẽ đánh lừa tư duy của chúng ta."

"..."

"Mục Hựu Ân, em nghe có hiểu không?"

"Không!"

"Ngốc, có nghĩa là những chuyện vừa xảy ra trong đầu em là một kiểu hiện tượng bong bóng, nói như này em đã hiểu chưa?"

"Hiểu rồi!"

"Thật sự hiểu rồi?"

"... A Thác, bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Về khách sạn!"

Ánh bình minh đang chuẩn bị xé tan dải ngân hà của Đế quốc Osman, bên trong căn phòng khách sạn nằm bên cảng biển Marmara, chiếc giường xa lạ khiến người phụ nữ thức dậy vào lúc sáng tinh mơ. Cô nằm dài trên giường khẽ cựa mình, một tay chống cằm, một tay khác lén lút đùa nghịch lông mi của người đàn ông nằm bên cạnh. Hàng lông mi của người đàn ông vừa dài vừa dày, giống như một chiếc quạt nhỏ.

"Một, hai, ba..." Mục Hựu Ân đếm lông mi của An Thác Hải, cô càng đếm càng thấy ghen tỵ, lông mi của anh còn dài và dày hơn cả cô.

Sau khi bị đả kích nặng nề, Mục Hựu Ân quyết định không đếm nữa, ngón tay nhẹ nhàng trượt dọc theo sống mũi của An Thác Hải, sống mũi của anh cao thẳng như chóp núi hoàn mỹ. Cô không nhịn được cong miệng cười, cô cảm thấy ngón tay mình như đang leo núi vậy, sau sống mũi là...

Ngón tay chạm vào bờ môi của anh, anh từng dùng cánh môi mềm mại này để hôn cô, cũng từng dùng nó để ngậm lấy...

Gò má cô dần đỏ bừng, cô không kiềm chế được mà cúi đầu xuống. Vì tư thế lúc này của cô, nên cô vừa cúi đầu liền nhìn thấy đường cong trước ngực mình. Tuy không quá to, nhưng đường nét tròn trịa đầy đặn nên vẫn toát lên vẻ gợi cảm mê người.

Bất chợt, ngón tay đang đặt trên môi ai đó bị lấy ra, Mục Hựu Ân ngẩng đầu liền chạm phải ánh mắt sáng rực của An Thác Hải. Ánh mắt bọn họ vừa chạm nhau, anh vội vàng cụp mắt nhìn xuống, vừa nhìn xuống dưới...

Không phải cô bị nhìn thấy hết rồi sao?

Muốn giãy khỏi tay anh để che lại, nhưng chưa đợi cô giãy tay ra, anh đã bỏ tay cô ra trước, rồi lật người xuống giường.

"A Thác, anh định đi đâu vậy?" Mục Hựu Ân hỏi bóng lưng của An Thác Hải.

"Ngoan ngoãn chờ ở đó cho anh." Anh không quay đầu lại mà đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm nhanh chóng truyền ra tiếng nước chảy, Mục Hựu Ân nhìn sắc trời vẫn còn chưa sáng, sao An Thác Hải lại đi tắm vào giờ này nhỉ?

Mục Hựu Ân vẫn giữ tư thế như vừa rồi, bàn tay vô thức mà vuốt ve đùi trong của mình, vừa rồi trong lúc trêu chọc An Thác Hải, rõ ràng đùi trong của cô chạm phải một thứ rất cứng...

Cô mơ màng nghĩ thứ cứng rắn đó... dường như đang chọc vào cô, chọc vào cô...

Nháy mắt, tay cô mềm nhũn, cả khuôn mặt dán lên khăn trải giường, cô đúng là ngốc đến đáng thương, nhất định An Thác Hải đã tỉnh từ lâu rồi. Mục Hựu Ân nghĩ ngợi rồi xuống dường, đi chân trần đến phòng tắm, hít sâu một hơi rồi mở cửa phòng ra.

Tấm kính phủ đầy hơi nước che khuất thắt lưng của An Thác Hải, chiếc khăn tắm màu nâu vàng vắt trên tấm kính. An Thác Hải đứng ở dưới vòi hoa sen, dòng nước chảy xuống đầu anh rồi ào ạt chảy xuống người anh, đẹp mắt như những pho tượng đang được tắm mình trong đài phun nước trên quảng trường vào đêm trăng.

Anh không hề phát hiện ra cô.

Đứng ở bên ngoài tấm kính, Mục Hựu Ân ngẫm nghĩ rồi gọi: "A Thác."

Anh mở mắt ra, nhìn thấy cô liền sững người, sau đó anh vội vàng lấy chiếc khăn tắm vắt một bên, chiếc khăn tắm màu vàng nâu nhanh chóng quấn trên thắt lưng anh, quấn khăn tắm xong anh tắt vòi hoa sen.

"Không phải đã bảo em ngoan ngoãn đợi anh sao?" Anh hơi nhíu mày, giọng nói hơi trầm khàn.

Mục Hựu Ân không nói gì.

"Có phải cơ thể có chỗ nào không thoải mái không?" Giọng nói của anh bắt đầu trở nên gấp gáp, định mở cánh cửa kính đi ra.

Mục Hựu Ân vội vàng lắc đầu, đồng thời không chút do dự mở cánh cửa kính thấp đó đi vào, bước đến trước mặt anh, duỗi tay ngang qua thắt lưng anh

mở vòi hoa sen.

Những dòng nước li ti chảy xuống, nhưng rất nhanh liền biến mất, An Thác Hải tắt vòi hoa sen: "Em sẽ bị lạnh."

Những giọt nước từ vòi hoa sen khiến tóc cô ẩm ướt, khiến bộ đồ ngủ mỏng manh dán chặt vào người cô. Cô run rẩy duỗi tay ra đi tìm đáp án, dọc theo bờ eo, bụng dưới của anh, xuống dưới, cách một lớp khăn tắm, quả nhiên...

Bàn tay cô vừa chạm vào liền bị anh lấy ra, anh dễ dàng nắm tay cô lại không cho cô sờ loạn. Tay cô không thể nhúc nhích nhưng miệng cô vẫn có thể lên tiếng, cô khẽ nói: "A Thác, tối qua là thứ bảy, chúng ta chưa..."

"A Thác, có muốn làm không?" Giọng nói của cô rất khẽ khàng.

Anh không trả lời, bàn tay rảnh rang rút một chiếc khăn tắm khác, nhanh chóng quấn chiếc khăn tắm lên cơ thể cô.

"A Thác, muốn em không?" Cô lấy hết can đảm hỏi.

Vốn dĩ cô luôn muốn dành cho anh một đêm khó quên trong buổi cuối tuần xa nhà này, nhưng lúc đi ngang qua quảng trường, cô nhìn thấy mấy cô gái đang chơi đùa ở vòi phun nước thần kì, cô lập tức không nhịn được mà đi theo bọn họ. Cuối cùng, cô mệt rã rời ngủ say như chết trên đường đi về khách sạn, vì vậy, buổi cuối tuần lãng mạn đã tan biến trong lúc cô ngủ say rồi.

Có lúc, Mục Hựu Ân rất giận bản thân, rõ ràng cô đã hai mươi tám tuổi rồi, thế mà có lúc cô lại hành động như một đứa trẻ.

An Thác Hải vẫn không trả lời cô, anh cởi quần áo ẩm ướt trên người cô xuống.

"A Thác." Cô đỏ mặt, gọi anh, giọng nói xen lẫn sự nũng nịu.

Anh ngẩn người, thả tay cô ra, giọng nói rất khẽ: "Tối qua em chơi muộn như vậy, chắc chắn sẽ mệt."

"Không, em không mệt, không phải em đã nghỉ ngơi một khoảng thời gian rất dài rồi sao?" Mục Hựu Ân nói.

"Thật sự không mệt?"

Mục Hựu Ân gật đầu, khẽ đáp: "Ừm."

Một lát sau, anh cúi xuống ôm cô lên.

"A Thác, có thể làm ở đây." Mục Hựu Ân thấp giọng yêu cầu, vì lý do cơ thể nên cô luôn muốn chứng minh bản thân, rằng cô không phải là thủy tinh dễ vỡ.

Anh ôm cô rời khỏi phòng tắm.

Để cô nằm lên giường, anh chống tay, cúi đầu nhìn cô, cô cũng đang nhìn anh, ánh mắt anh từ trên khuôn mặt cô chuyển lên mái tóc cô.

Mục Hựu Ân không cho anh đi lấy máy sấy tóc, chân cô quấn lấy eo anh, gót chân men theo mép khăn tắm trượt lên đùi trong của anh, chà xát.

Hô hấp của anh trở nên nặng nề, anh lại cúi đầu nhìn cô, dưới ánh mắt sáng rực của anh cô vô thức liếm môi.

Một giây sau, anh thò tay vào trong khăn tắm của cô, trực tiếp chạm vào ngực cô, lần lượt vần vò hai khối tròn trịa trước ngực cô giống như đang trừng phạt, anh hơi mạnh tay khiến cô đau, cô khẽ rên lên.

Cô vừa bật ra tiếng thì tay anh liền chậm lại, anh kéo nhẹ một cái, chiếc khăn tắm trên người cô lập tức bị nới lỏng, rơi xuống. Cô cong người lên, hòng bày ra một tư thế khiến khuôn ngực cô trở nên gợi cảm hơn trước mắt anh.

Trong đôi mắt nai ngập tràn cơn sóng tình, anh cúi đầu, ngậm nụ hồng trước ngực cô, bàn tay khác men theo bờ eo của cô tìm đến lớp vải mong manh kia, ngón tay len vào trong xoay chuyển.

Cùng lúc đó, dưới sự cọ sát không ngừng của gót chân cô, chiếc khăn tắm quấn trên thắt lưng anh cũng rơi xuống, hai cơ thể trần trụi liền dán chặt vào nhau, cơ thể cô run rẩy dưới người anh.

Trong không gian mờ tối, tiếng hơi thở hổn hển đan cài vào nhau của cặp nam nữ trở nên dồn dập rồi dịu đi khi người đàn ông khẽ gầm một tiếng, giống như âm cuối luyến láy của chiếc đàn Cello.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, từng âm thanh vụn vặt vang lên, người đàn ông muốn rời khỏi cơ thể người phụ nữ.

"Đừng, A Thác..." Người phụ nữ bật ra tiếng cầu xin mà chỉ có người đàn ông nghe thấy.

"Hựu Ân, anh hơi nặng..." Trong giọng nói của người đàn ông còn xen lẫn sóng tình.

"A Thác..." Người phụ nữ vẫn không buông tha.

Những âm thanh vụn vặt không vang lên nữa, căn phòng cứ chìm trong sự tĩnh lặng như vậy.

Tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua màn đêm nặng nề.

Trong phòng, người phụ nữ lơ đãng động đậy khiến người đàn ông còn vùi trong cơ thể cô đột nhiên bừng tỉnh, lần đầu tiên gặp phải tình huống này khiến người đàn ông rất lúng túng, mà người phụ nữ cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Người đàn ông duỗi tay lấy chiếc khăn tắm để một bên, anh đang cân nhắc xem mình có nên đi dội nước lạnh không.

"A Thác." Người phụ nữ gọi anh.

Trong buổi sáng ban mai, Mục Hựu Ân bám trên người An Thác Hải như gấu Koala, cô nghe thấy tiếng thầm thì của mình: A Thác, em có thể.

An Thác Hải không để ý cô, anh rời khỏi người cô.

"A Thác, em không phải búp bê thủy tinh." Bỗng nhiên giọng điệu cô xen lẫn chút tủi thân.

Anh khựng lại, cúi xuống nhìn cô, cô nghiêng mặt đi. Đôi môi của anh lướt qua mái tóc rồi ngậm lấy vành tai cô, đồng thời để nơi nóng rực lại gần cô.

Lần này, cô không thuận theo mà khép hai chân lại.

"Sao vậy? Hửm?" Anh khẽ thì thầm bên tai cô.

"Vừa rồi, anh đã thở dài." Giọng nói vẫn đầy vẻ tủi thân.

"Ngốc, anh đang xuýt xoa đấy, vì..." Anh dỗ dành cô: "Vì em đẹp quá."

Nếu như nghe kỹ, có thể nghe thấy cô gái đang cười thầm trong lòng. Nhưng đó chỉ là một người phụ nữ đơn thuần, thích cậy mạnh nhưng rất dễ dỗ dành.

Thế nhưng, lúc này cô chỉ có thể ngậm chặt miệng. Cô sợ những tiếng reo hò trong tim cô sẽ bật ra, rồi phá hỏng bầu không khí lãng mạn này.

"Hựu Ân, anh vào nhé?" Anh chạm vào cô, sống mũi mơn man làn da của cô, một nơi khác cũng đang trêu chọc cô.

Cô mở chân ra, để anh đi vào.

Khi những tia nắng ban mai dần kéo đến, thì anh lại bắt đầu một quá trình ngọt ngào khác trong cơ thể cô.

Còn cô, thỏa mãn mà tiếp nhận tất cả.

Cô không phải là búp bê thủy tinh, cô có thể tiếp nhận anh lần thứ hai, về sau về sau nữa cô còn muốn sinh con cho anh.

Instanbul trong buổi sáng tinh mơ đó, Bách Nguyên Tú sau một đêm không ngủ bắt đầu thu dọn hành lý. Đến khi trời sáng anh sẽ rời khỏi thành phố, đất nước này, vĩnh viễn không quay lại!

Cũng trong buổi sáng tinh mơ đó, dưới cây táo trên ngọn núi trong thị trấn được bao quanh bởi sắc hoa màu xanh, có một người đàn ông đứng ở đó. Ngón tay anh ta dịu dàng chạm vào dòng chữ được khắc trên thân cây:

Mục Hựu Ân và An Thác Hải ở bên nhau, mãi mãi, một đời một kiếp!

Ngón tay dừng trên chữ "mãi mãi", anh ta khẽ nói: "Hựu Ân, anh rất nhớ em!"

Yeil trong tiếng Thổ Nhĩ Kỳ có nghĩa là màu xanh lá cây. Trong thị trấn ngập tràn sắc xanh này, có 1935 người dân sinh sống, họ đều biết một bí mật.

Không, phải nói là họ đang giữ kín bí mật đó. Ba năm trước, có người tình nguyện, có kẻ vì lợi ích mà ký vào bản giao ước với một người đàn ông, cả đời phải giữ kín bí mật đó.

Mà anh ta là một người trong số đó. Vì anh ta đã đồng ý với một người, để một người khác sống hạnh phúc mạnh khỏe và đơn thuần.

"Hựu Ân, đợi sau bao xuân hạ thu đông qua đi, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở một nơi khác. Đến lúc đó, không có gì có thể chia cách chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta có thể đứng dưới cây táo mà hẹn ước một lần nữa, Mục Hựu Ân và An Thác Hải ở bên nhau, mãi mãi, một đời một kiếp!"

An Thác Hải ngẩng đầu nhìn bầu trời qua kẽ lá, Hựu Ân của anh ta đang sống ở trên đó!

Ba năm trước, Mục Hựu Ân đã chết trong một vụ tai nạn đắm tàu. Người đang dùng thân phận của Mục Hựu Ân để sống chính là Triệu Hương Nông có dung mạo giống hệt Mục Hựu Ân.

Còn người đàn ông sống dưới cái tên An Thác Hải tên là Tống Ngọc Trạch!

---

p.s: Tạm biệt Thổ Nhĩ Kỳ, chương sau sẽ quay về Chicago, nơi Tống Ngọc Trạch tiếp cận Triệu Hương Nông để bắt đầu kế hoạch trả thù cho cô người yêu cũ...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Khởi nguồn của Vườn Địa Đàng (01)

2 giờ chiều, trong phòng vệ sinh VIP ở tầng hai mươi ba của cao ốc khu Golden Coast, Chicago. Triệu Hương Nông cẩn thận kiểm tra xung quanh một vòng, đúng như mong muốn của cô, trong nhà vệ sinh không còn ai khác ngoài cô.

Cô nhìn bản thân trong gương rồi hít sâu một hơi. Đáng chết, bộ lễ phục trên người sắp khiến cô nghẹt thở rồi.

Nửa tiếng nữa Triệu Hương Nông cần đi đến hai cuộc hẹn của mình. Để tiết kiệm thời gian nên cô hẹn hai người kia ở cùng một địa điểm. Một cuộc hẹn ở tầng hai mươi ba, một cuộc hẹn khác ở tầng hai mươi bảy, nếu nói là đi gặp người chi bằng nói là đi đàm phán.

Đối tượng mà cô phải đàm phán là tình nhân của ba mình và bạn gái của vị hôn phu.

Triệu Hương Nông không có thời gian và lòng kiên nhẫn để dây dưa với hai người phụ nữ kia. Vì vậy, cô cần bộ lễ phục trên người để cho đối phương một đòn phủ đầu, từ đó mà giải quyết vấn đề một cách gọn gẽ.

Cô khoác trên người bộ lễ phục màu đen tuyền có đệm vai, thắt eo, dài đến quá đầu gối, phối với chiếc thắt lưng màu đỏ. Chuyên ngành của cô là quan hệ công chúng xử lý khủng hoảng, một trong những yếu tố quan trọng của công việc xử lý khủng hoảng chính là ấn tượng đầu tiên.

Màu đen và màu đỏ kết hợp với nhau sẽ tạo nên hiệu quả bức người.

Ưỡn thẳng lưng, Triệu Hương Nông nhìn khuôn mặt của mình trong gương, một tuần trước cô vừa mới đón sinh nhật lần thứ 24.

Năm 10 tuổi là bước ngoặt trong cuộc đời cô. Cô còn nhớ, đó là một ngày hè, trong mỏ than tối tăm, bé gái đen nhẻm là cô cầm than nắm trong tay. Cô giấu mẹ lén đến làm thêm ở mỏ than, chuyển ba hòn than nắm cô sẽ được trả một xu.

Trong ánh hoàng hôn ngày hè, người đàn ông cao quý đó xuất hiện trước mặt cô và gọi: "Tiểu Nông."

Đó là ba của cô, Triệu Diên Đình.

Kể từ ngày hôm đó, cô từ Lý Hương Nông trở thành Triệu Hương Nông. Cô và người mẹ luôn đau ốm của mình chuyển sang Mỹ. Từ đứa bé trong mỏ than trở thành người thừa kế duy nhất của tỷ phú họ Triệu.

Triệu Hương Nông có một tuổi thơ đầy thiếu thốn, khiến cô thiếu dinh dưỡng trầm trọng, nên cô dậy thì muộn hơn so với những cô gái cùng trang lứa. Khi những cô gái khác đã cao ráo duyên dáng, thì cơ thể cô mới bắt đầu cao lên. Khi những cô gái khác đã tạm biệt vẻ non nớt và đám mụn trứng cá thì cô mới...

Cô gái Triệu Hương Nông 24 tuổi có khuôn mặt hình quả táo, cộng thêm những đường nét phúng phính trẻ con mãi bám lấy cô. Bách Nguyên Tú lúc nào cũng nói nhìn thấy mặt cô là anh ta muốn cắn một cái, anh ta còn nói cắn một cái thì nhất định sẽ nghe thấy tiếng "rộp" giòn giã.

Khi nhắc đến viên minh châu trong tay Triệu Diên Đình, rất nhiều người đã nói tiểu thư nhà họ Triệu giống như cơn gió nhẹ trên cánh đồng vào buổi sớm mai, là que kem Mocha ngọt ngào trong ngày hè.

Đúng là như vậy sao?

Triệu Hương Nông nhếch miệng cười.

Cô khẽ duỗi tay ra chạm vào khuôn mặt được gọi là cây kem Mocha trong gương. Đúng vậy, khuôn mặt của cô quả thực rất dễ lay động lòng người, trong trẻo ngọt ngào, không rành sự đời.

Cũng chỉ có mình cô biết bên dưới vẻ ngây ngô không rành sự đời này là một linh hồn sa đọa.

Triệu Hương Nông ngẩn người nhìn vào gương thật lâu, đến khi âm báo của chiếc điện thoại đặt bên cạnh vang lên thì cô mới hoàn hồn, cô duỗi tay lấy

son môi ra.

Sau khi đã tô một lớp son thật đậm, Triệu Hương Nông vẫn chưa hài lòng. Gương mặt cô nhìn rất trẻ con, khi phối với bộ lễ phục trên người và đôi môi đỏ rực, trông cô giống như một con nhóc mặc trộm quần áo của mẹ vậy.

Cô tô thêm một lớp son, kẻ mắt thật đậm, đổi khuyên tai kim cương thành khuyên tai ngọc trai.

Ừm, như này có vẻ ổn hơn rồi! Ít nhất, chỉ cần cô không cụp mắt hay nhếch miệng thì trông cô cũng ra dáng đấy chứ.

Vẫn còn mười lăm phút nữa.

Trong mười lăm phút này, cô cần ôn lại cách nói chuyện với hai đối tượng đàm phán kia, ví dụ như lời nói, biểu cảm hay giọng điệu.

Trên đời này, những người có địa vị càng cao thì càng sợ làm việc không chu đáo. Cái tình tiết cầm tiền đập người trong phim đều là chuyện bịa đặt mà thôi.

Nhìn vào gương, Triệu Hương Nông ôn lại cách nói chuyện và biểu cảm cần thiết, phải nói những gì với người ở tầng hai mươi ba, cần biểu đạt những gì với người ở tầng hai mươi bảy.

Năm phút cuối cùng trong thời gian ôn tập đã xảy ra một chuyện.

Trong gian phòng cuối cùng trong phòng vệ sinh vang lên tiếng chuông điện thoại. Dù chiếc điện thoại đó đã được chuyển về chế độ rung, dù chủ nhân của chiếc điện thoại đã ấn phím tắt nguồn ngay khi điện thoại vừa vang lên, nhưng Triệu Hương Nông vẫn nghe thấy.

Cũng có nghĩa là, trong phòng vệ sinh này còn có một người khác. Nói cách khác, người đó đã nghe sạch những lời cô lẩm nhẩm ban nãy, đương nhiên, cũng bao gồm những lời chửi bậy của cô!

"Bất kể là người nào, lập tức ra đây cho tôi!" Triệu Hương Nông đứng ngoài cửa, lạnh lùng nói với người bên trong.

Một phút sau, Triệu Hương Nông vẫn không nhận được bất kỳ lời hồi đáp nào.

Triệu Hương Nông duỗi tay ra, thử đẩy cửa ra.

Khi cô vừa chạm tay vào cửa thì cánh cửa từ từ mở ra.

Rất lâu về sau, Triệu Hương Nông vẫn nhớ khung cảnh đó.

Cánh cửa được vẽ hoa thược dược màu vàng từ từ mở ra.

Dường như, trong nháy mắt, Triệu Hương Nông cho rằng mình đã lạc vào một thế giới xa xưa nào đó: Vườn địa đàng, cây táo, ánh nắng vĩnh hằng, quả táo tươi ngon, con rắn, chim muông có màu sắc rực rỡ.

Trên bức tường xung quanh có rất nhiều màu sắc được hòa trộn vào nhau, đây là phòng vệ sinh để giải quyết nhu cầu nào đó của con người.

Những người đã từng đến phòng vệ sinh ở tầng hai mươi ba trong tòa nhà này đều dặn đám bạn rằng: Nhất định phải đến phòng vệ sinh VIP.

Bây giờ, Triệu Hương Nông đã biết, những người đã từng đến tầng hai mươi ba mà không vào phòng vệ sinh này thì đúng là thua thiệt. Chỉ cần nhìn xung quanh một vòng, Triệu Hương Nông liền biết trên bức tường đều là bút tích của các bậc thầy bích họa.

Mà người kia, người đàn ông trẻ tuổi có vóc dáng cao lớn kia giống như nhân vật duy nhất được khảm vào trong tranh. Nếu không phải vừa rồi điện thoại vang lên, nếu không phải người đàn ông kia đang cười với cô, thì Triệu Hương Nông cho rằng người đàn ông đang đứng dưới cây táo chính là người trong tranh.

Nếu như Bách Nguyên Tú được ví với tuấn mã Ả Rập, vậy thì người đàn ông trước mắt này chính là con nai trong vườn địa đàng.

Cô nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô, không ai lên tiếng.

Mấy phút sau, ánh mắt của Triệu Hương Nông dừng ở trên chiếc giầy đá bóng của người đàn ông. Cô đã đoán được đại khái vì sao người đàn ông lại xuất hiện ở trong phòng vệ sinh nữ này rồi.

Dù người đàn ông ăn mặc khá bảnh bao, thế nhưng đôi giầy đá bóng anh ta đang đi lại bộc lộ vài đặc điểm thuộc về anh ta. Đôi giầy trên chân anh ta thường xuất hiện trong những cửa hàng bách hóa trong dịp Black Friday hằng năm, giá của nó là mười đô la.

Ba của cô là ông trùm ngành bách hóa mà.

"Ra ngoài!" Triệu Hương Nông lắc lắc điện thoại, nói.

Người đàn ông bước lên một bước, Triệu Hương Nông xoay người đi trước anh ta.

Quay về vị trí ban đầu, Triệu Hương Nông đứng đối diện người đàn ông. Người đàn ông trước mặt có vẻ không lớn tuổi hơn cô là bao, cũng là người tóc đen da vàng giống như cô.

Người đàn ông có một đôi mắt rất đẹp, Triệu Hương Nông chắc chắn trong một trăm triệu người cũng không thể tìm ra đôi mắt đẹp như vậy. Đó là một đôi mắt đen láy, giống đôi mắt của một loại động vật trong rừng sâu.

Đôi mắt đẹp đẽ cộng với những đường nét tinh xảo trên khuôn mặt kia, Triệu Hương Nông thầm nghĩ đây đúng là khuôn mặt khiến mấy cô gái phát cuồng.

"Duỗi tay ra!" Triệu Hương Nông nói với người đàn ông.

Vì người đàn ông rất cao lớn, nên Triệu Hương Nông phải ngẩng đầu nói với anh ta.

Chần chừ một lúc, người đàn ông chậm chạp duỗi bàn tay vẫn luôn giấu ở phía sau ra.

Quả nhiên!

Triệu Hương Nông đã từng nghe một số việc, một số người khoác trên mình những bộ lễ phục sang trọng rồi tìm cách trà trộn vào những buổi dạ tiệc, tiệc rượu, hôn lễ... Sau đó lén lút lấy trộm những chai rượu vang đắt đỏ, rồi rao bán chúng trên thị trường rượu vang.

Triệu Hương Nông biết có người đang tổ chức lễ cưới trên tầng hai mươi tư. Cô còn biết, có người trà trộn vào hôn lễ rồi lấy mất chai rượu vang quý giá của ba cô dâu.

Nghe nói, chai rượu vang đó là quà cưới mà ba của cô dâu định tặng cho con gái mình.

Cho nên, người đàn ông trước mắt này chính là kẻ trộm rượu vang. Triệu Hương Nông rút điện thoại ra trước mặt người đàn ông.

Bàn tay với những ngon tay thon dài cướp mất điện thoại của cô.

"Tôi không có ý định cướp điện thoại của cô." Người đàn ông cầm điện thoại, nói bằng tiếng Trung lưu loát dễ nghe.

Đồ khốn! Đã cầm trong tay rồi còn bảo không cướp.

Người đàn ông một tay cầm điện thoại một tay cầm chai rượu vang vội vàng nói: "Không như những gì cô đang nghĩ đâu, tôi hoàn toàn không muốn chuyện ra nông nỗi này, mong cô cho tôi một phút để giải thích. Cô dâu ở trên tầng hai mươi tư đã từng hẹn hò với tôi mấy lần. Vì cô gái đó đáng yêu nên tôi mới bỏ chút thời gian đi xem phim hoặc đi dạo trong công viên với cô ấy một hai lần. Nhưng hình như cô ấy đã hiểu nhầm, cô ấy đưa ra yêu cầu muốn kết hôn với tôi. Tôi nói với cô ấy rằng tôi không có ý định đó, sau đó hình như cô ấy đã bị tổn thương. Một tuần trước cô ấy nói với tôi cô ấy sắp kết hôn, cô ấy còn mời tôi tham dự hôn lễ của cô ấy. Thế là, tôi liền mượn bộ vest của bạn để tham dự hôn lễ đó. Sau đó, đột nhiên cô ấy bảo tôi hãy mang cô ấy rời khỏi đây, lời của cô ấy khiến tôi sợ chết khiếp, tôi nói rằng đó là chuyện hoàn toàn không thể."

"Thế là..." Người đàn ông phanh vạt áo vest ra.

Triệu Hương Nông liền nhìn thấy vết rượu vang trên áo sơ mi trắng trong chiếc áo vest.

Người đàn ông nói với vẻ bất đắc dĩ: "Cô ấy đã hắt rượu vang vào người tôi. Chuyện khiến tôi đau đầu chính là, đây là bộ vest tôi mượn của bạn."

Giọng điệu của người đàn ông trở nên khá lúng túng: "Tôi đã lấy hết tiền lương làm thêm tháng này mua bánh xe rồi, nên bây giờ trên người tôi không còn đồng nào để mua bộ vest khác đền bạn mình. Thế nên, lúc rời khỏi hội trường hôn lễ tôi liền lấy chai rượu này!"

Người đàn ông lắc chai rượu trong tay: "Lúc đó tôi nghĩ, có lẽ tôi có thể mang nó đi đổi một bộ vest, sau đó chuyện thành ra như này... Tôi nói như vậy cô có hiểu không?"

Triệu Hương Nông gật đầu.

"Cho nên, cô sẽ không báo cảnh sát chứ?" Người đàn ông hỏi tiếp.

"Không đâu. Anh đã giải thích rồi, nên tôi sẽ không báo cảnh sát nữa." Triệu Hương Nông nói với anh.

Người đàn ông trả điện thoại cho Triệu Hương Nông.

Đúng là một gã cả tin. Chỉ riêng chuyện hắn đã nghe hết những lời cô lẩm bẩm kia, thì hôm nay hắn gặp xui xẻo rồi!

Lần này, Triệu Hương Nông không để cho người đàn ông đó cướp mất điện thoại của mình nữa, cô gọi điện cho giám đốc nhà hàng.

"Không phải cô nói không báo cảnh sát sao?" Khuôn mặt người đàn ông như đưa đám.

"Anh đã hỏi một vấn đề rất ngu ngốc!" Triệu Hương Nông bỏ điện thoại vào trong túi xách, nhìn đồng hồ một cái. Đáng chết, cái gã không biết chui ra từ

đâu này đã lỡ dở của cô những mười phút.

"Vừa rồi, tôi thật sự tin cô sẽ không báo cảnh sát đấy."

Lại là một tên không mang não ra đường! Triệu Hương Nông chắc chắn vị trước mắt mình thuộc về những kiểu người vĩnh viễn không cùng một thế giới với cô, nên cô không cần giả bộ với hắn.

Thế là, cô liền nhìn anh ta bằng ánh mắt khinh thường. Bây giờ cô chỉ cần đợi giám đốc nhà hàng vào đây dẫn người này đi là được, cô không muốn nhiều lời với anh ta.

Có điều, hình như người đàn ông vẫn còn lời muốn nói.

Ngón tay người đàn ông từ từ chỉ vào mắt cô: "Đôi mắt của cô nói cho tôi biết cô là một người thành thật, cô không phải là người biết nói dối."

Ngay lập tức, Triệu Hương Nông như bị ai đập cho một phát.

Trước kia, rất lâu rất lâu về trước, có một người đã nói với cô những lời y như thế này.

Theo ngón tay đang chỉ vào cô, Triệu Hương Nông nhìn rõ đôi mắt của người đàn ông.

Trong trẻo, giống như, không nhiễm bụi trần!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Khởi nguồn của Vườn Địa Đàng (02)

Trên đời này không chỉ mỗi mình bạn có bí mật, rất nhiều người hiểu đạo lý đơn giản này. Trong những bí mật không thể nói, có 80% số đó thuộc về miền đất tăm tối trong lòng mỗi người.

Trong lòng Triệu Hương Nông chôn giấu một bí mật không thể nói với người khác. Khi màn đêm buông xuống, bí mật đó thường gặm nhấm trái tim cô. Dần dần, Triệu Hương Nông đã hiểu, cách tốt nhất để vứt bỏ bí mật đầy năng lượng tiêu cực kia đi chính là lơ nó đi, hờ hững mà đối diện với nó khi nó đang chiếm thế thượng phong.

Ngó lơ – tê liệt – quên lãng.

Triệu Hương Nông vẫn luôn cho rằng mình đang làm rất tốt, ít ra, những năm gần đây cô đã ít mơ thấy khuôn mặt của người đó.

Thế nhưng, giây phút này, tên trộm rượu vang kỳ quặc này bất chợt chạm vào vết thương xấu xí trước kia của cô.

"Đôi mắt của cô nói cho tôi biết cô là một người thành thật, cô không phải là người biết nói dối." Ngón tay người đàn ông chỉ vào cô.

Triệu Hương Nông quay mặt đi, không thèm để ý anh ta.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Triệu Hương Nông bước đến cánh cửa phòng, vừa chạm tay vào cửa, người sau lưng liền lên tiếng.

"Vừa rồi, tôi vô ý mở máy ghi âm trong điện thoại lên."

Triệu Hương Nông nhíu mày, quay đầu lại.

Người đàn ông bật điện thoại lên.

Trùng hợp làm sao, trong phần ghi âm đều là những lời mắng chửi của cô. Quan trọng nhất là cô còn mắng chửi cấp trên của cô - đặc phái viên được tổng thư kí Liên Hợp Quốc điều đến Chicago. Một tuần trước, dựa vào hình tượng tốt đẹp và tài ăn nói khéo léo của mình, Triệu Hương Nông đã chiếm được thiện cảm của người trợ lý của đặc phái viên kia, rồi trở thành thành viên trong đội ngũ PR của bà ấy.

Mở cửa ra, Triệu Hương Nông nở một nụ cười với vị giám đốc đứng ở bên ngoài, cô ngại ngùng nói với mấy người bên ngoài, hình như cô có chút nhầm lẫn.

Sau khi mấy người kia đi khỏi, người đàn ông kia lại bày tỏ anh ta không muốn lưu lại bất cứ tội trạng gì trong hồ sơ của cục cảnh sát, anh ta còn giải thích: "Máy ghi âm chỉ là chuyện tình cờ thôi, tôi có thể cam đoan sẽ không có người thứ ba biết được chuyện này. Nhưng với điều kiện là không có vị cảnh sát nào đến tìm tôi."

"Cút!" Triệu Hương Nông lạnh lùng thốt lên.

Người đàn ông gật đầu, đi được vài bước anh ta dừng lại, nói: "Trước kia tôi đã nhìn thấy cô, tôi biết cô là ai."

Rất nhiều người ở thành phố Chicago này đã từng thấy cô, rất nhiều người biết cô là ai. Thậm chí, thỉnh thoảng cô và bạn bè gây ra vài chuyện rắc rối, thì người thừa kế nhà họ Triệu lại là người đầu tiên được gạt ra khỏi chuyện đó. Bọn họ đều tự động giải thích thay cô: "Triệu Hương Nông đáng yêu như vậy, nhất định cô ấy sẽ không làm ra những chuyện như này, cô ấy chỉ bị bạn bè liên lụy mà thôi."

Quả thực, đúng như những gì mấy người kia nói, cô rất hiếm khi làm ra những chuyện vượt quá giới hạn. Phần lớn đều là bạn bè của cô gây náo loạn, còn cô là người xem trò hay, cũng là một người thích xem náo nhiệt.

Nhìn khuôn mặt của người đàn ông, bỗng nhiên Triệu Hương Nông cảm thấy vô cùng bực mình. Ánh mắt cô du ngoạn một vòng trên người anh ta, cuối cùng, dừng ở trên mông của anh ta.

Ừm, khuôn mặt và cơ thể của người đàn ông này rất phù hợp chụp hình quảng cáo quần jean.

Triệu Hương Nông nở một nụ cười ngọt ngào với người đàn ông: "Anh nói quen tôi, còn biết tôi là ai ư?"

Triệu Hương Nông bước đến gần người đàn ông, đặt tay lên mông của người đàn ông, cô nhướn mày: "Tôi nói này, anh trộm rượu vang, hay là, anh muốn kiếm chút tiền boa?"

"Cô có ý gì?" Trong đôi mắt đẹp của người đàn ông hiện lên vẻ nghi hoặc.

Nụ cười càng lan rộng trên khóe môi, bàn tay đang đặt trên mông người đàn ông dịch xuống dưới. Đám bạn của cô đều trêu chọc đàn ông như thế này, cô muốn thử một lần xem sao. Cô kiễng chân lên, thì thầm bên tai người đàn ông: "Bây giờ đã hiểu chưa? Hửm? Nếu anh muốn thì tôi có thể bảo đảm, ít nhất trong một năm này anh không cần chạy ra ngoài tìm việc làm thêm."

Trong lòng Triệu Hương Nông có một ý định, ý định đó lúc ẩn lúc hiện, nó đang dần dần thành hình, rất mơ hồ mờ nhạt nhưng cũng rất điên cuồng.

"Anh chàng đẹp trai, anh có hiểu ý tôi không?" Cô cong miệng cười, giọng điệu rất suồng sã.

Người đàn ông không né tránh, chỉ lạnh nhạt nhìn cô.

Đột nhiên Triệu Hương Nông cảm thấy tụt hứng, cô bỏ tay ra, người đàn ông liền đi khỏi đó. Triệu Hương Nông quay lại đứng trước gương, tô thêm một lớp son rồi điều chỉnh vẻ mặt của mình, chuyện bất ngờ vừa rồi, hình như đã quét sạch trạng thái chiến đấu của cô.

Triệu Hương Nông vừa tô son vừa nhìn bóng lưng rời đi của người đàn ông, nhưng người đàn ông chưa đi mà quay đầu nhìn cô, ánh mắt của hai người chạm vào nhau trong tấm gương.

Người đàn ông chần chừ một lúc, rồi chỉ vào giầy cao gót của cô, nói: Nếu tôi là cô, tôi sẽ hẹn hai người ở tầng hai mươi bảy và tầng hai mươi ba cùng lúc. Như vậy, vừa có thể tiết kiệm thời gian, vừa có thể cho đối phương một ví dụ sinh động."

Lời của người đàn ông khiến Triệu Hương Nông trượt tay quẹt một vệt son xuống cằm.

3 giờ chiều, Triệu Hương Nông ngồi ở vị trí gần cửa sổ phía Đông Nam trong nhà hàng trên tầng hai mươi ba của tòa nhà nằm ở khu Golden Coast, trước mặt cô là hai người phụ nữ.

Hai người phụ nữ kia đều là người châu Á, ba cô và vị hôn phu của cô đều thích phụ nữ châu Á. Ba cô vẫn luôn thích phụ nữ châu Á, còn vị hôn phu của cô mấy năm gần đây mới bắt đầu thích những cô gái châu Á, trước kia anh ta thích mấy cô ả tóc vàng hơn.

Hai người phụ nữ trước mắt này, nên nói là một người phụ nữ và một cô gái mới đúng.

Người phụ nữ tên là Jessica, là tình nhân của Triệu Diên Đình. Còn cô gái thì có một cái tên rất hợp với khí chất của cô ta, Hạ Tiểu Thuần.

Mấy phút trước, nghe theo lời tên trộm rượu vang kia, Triệu Hương Nông gọi hai người này đến đây gặp nhau một thể.

"Mẹ tôi không rảnh để đến đây!" Trước khi nói câu này, Triệu Hương Nông nhìn đồng hồ một cái, ý tứ rất rõ ràng, Triệu phu nhân không rảnh để chào hỏi hai người, còn tôi cũng phải bớt chút thời gian để đến đây.

Triệu Hương Nông vừa nói vừa rút một tấm séc trong túi ra, để tấm séc ở trước mặt Jessica: "Một tháng trước, tôi cũng hẹn gặp một người ở chỗ này. Tôi cũng đưa cho cô ta một tấm séc có mệnh giá giống như này, lúc rời đi cô ta còn nói cảm ơn tôi."

Jessica không nhìn mệnh giá trên tấm séc, gương mặt trang điểm rất nhạt nhìn Triệu Hương Nông: "Tôi đã nói rất rõ ràng ở trong điện thoại rồi."

Triệu Hương Nông gật đầu: "Cô nói chuyện mang thai đó hả?

"Đúng vậy, tính đến tối qua là vừa tròn hai tháng. Ở đây có giấy khám của bác sĩ." Jessica vừa nói vừa cầm túi của cô ta lên.

"Không cần, không cần, tôi tin cô." Triệu Hương Nông ngăn cô ta lại.

Đặt chiếc cốc lên tấm séc trên bàn, Triệu Hương Nông hờ hững nhìn Jessica, lạnh nhạt nói: "Jessica, trước khi gọi cuộc điện thoại kia, cô nên nghe ngóng cho kỹ một chút. Rất lâu về trước, ba tôi đã lập di chúc, tôi là người thừa kế duy nhất của ông ấy. Trên bản di chúc đó ông ấy còn đặc biệt tuyên bố, bất cứ người nào bao gồm cả ông ấy cũng không có quyền sửa di chúc, lời này của tôi cô hiểu rồi chứ?"

"Tôi sẽ không bỏ đứa bé đâu." Giọng điệu của Jessica cũng lạnh nhạt giống như vậy.

"Hình như cô hiểu lầm rồi, chúng tôi không có ý bắt cô phải bỏ đứa bé đi." Triệu Hương Nông lại nhìn đồng hồ: "Cô có thể sinh nó ra. Nếu như cô có thể nuôi dưỡng đứa bé thì chúng tôi có thể cho cô và đứa bé đủ chi phí sinh hoạt mỗi tháng. Nhưng với điều kiện cả đời này cô không được lấy người khác. Chúng tôi sẽ làm việc dựa trên pháp luật, một khi cô lấy người khác, chúng tôi sẽ dựa theo pháp luật mà ngừng cung cấp phí sinh hoạt cho cô."

Trên khuôn mặt vẫn luôn bình thản của Jessica hiện lên vài cảm xúc khác.

Triệu Hương Nông gõ lên tấm séc: "Jessica, bây giờ cô đang đứng trước hai lựa chọn. Một là, làm theo những gì tôi vừa nói, lựa chọn còn lại chính là cầm tấm séc này và rời khỏi đây, chúng ta sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra."

Vài phút sau, Jessica cầm tấm séc rời khỏi đó, dĩ nhiên, cô ta không hề nói cảm ơn Triệu Hương Nông.

Đã giải quyết xong một người, còn một người nữa.

Ngồi trước mặt Triệu Hương Nông là Hạ Tiểu Thuần, bạn gái của Bách Nguyên Tú.

Triệu Hương Nông nheo mắt nhìn cô gái trước mắt. Hạ Tiểu Thuần để mặt mộc, nhìn có vẻ còn ít tuổi hơn cô, chiếc áo T-shirt in hình khiến cô ta càng giống một cô sinh viên năm nhất.

Mấy tháng trước, Triệu Hương Nông cũng tống cổ một cô gái tương tự như thế này. Để cô nghĩ xem, những chuyện vớ vẩn này bắt đầu từ khi nào.

21 tuổi? Hay là 22 tuổi?

Mùa hè năm đó, người mẹ luôn đau ốm bệnh tật của cô đã nói với cô: "Tiểu Nông, mẹ không biết nên làm gì bây giờ? Hình như mẹ không còn hơi sức nữa."

Cô ôm lấy mẹ và nói: "Mẹ à, không cần lo lắng, cứ giao cho con."

Thế là từ lúc đó, cứ cách mấy tháng, cô bắt đầu nhận được những cuộc điện thoại của mẹ mình.

Còn Bách Nguyên Tú, Bách Nguyên Tú...

Triệu Hương Nông duỗi tay day thái dương, cô gái trước mắt còn phiền phức hơn Jessica, bởi cô vừa nhìn Hạ Tiểu Thuần liền biết cô ta không phải một cô gái thông minh.

Trong thế giới của một số người, những kẻ cứng đầu còn khó chơi hơn những người thông minh.

"Hạ Tiểu Thuần đúng không?"

Hạ Tiểu Thuần gật đầu.

"Cô đoán xem người vừa nãy có mang thai hay không?" Triệu Hương Nông hỏi.

"Cô không nên để một người mẹ chịu cảnh nhục nhã như thế." Hạ Tiểu Thuần trả lời.

Đúng là ngu ngốc. Triệu Hương Nông chỉ muốn cười phá lên: "Hạ Tiểu Thuần, tôi nghĩ bản thân cô cũng rất rõ đầu óc của cô không cùng một đẳng cấp với người phụ nữ vừa rồi nhỉ?"

Hạ Tiểu Thuần không nói câu gì.

"Nước Mỹ cấm phá thai phi pháp, những người tự tay giết chết con của mình ở đất nước này sẽ bị dư luận lên án. Mà Jessica vừa lấy được thẻ xanh, cô cảm thấy tỉ lệ cô ta mang thai là bao nhiêu?"

"Cho dù như thế nào, tôi cảm thấy một người phụ nữ sẽ không..."

"Cô cảm thấy một người phụ nữ không nên lấy con mình ra làm trò đùa ư?" Lần này, Triệu Hương Nông bật cười: "Thôi đi, em gái à, cô vẫn còn cho rằng cô ta mang thai à? Sở dĩ cô ta phải làm giả giấy khám thai là vì cô ta muốn tôi viết thêm một số hoặc hai số không vào phía sau dãy số kia mà thôi. Cho dù có đi chăng nữa, sau khi nghe thấy bản di chúc của ba tôi thì cái ý định làm một cuộc đầu tư lâu dài cũng biến thành nghĩ mọi cách để lén lút bỏ đứa bé đi."

Sau đó, Triệu Hương Nông nhìn thấy khóe miệng Hạ Tiểu Thuần nhếch lên.

"Sao nào, cảm thấy tôi không giống với tưởng tượng của cô, nên bây giờ cô đang cân nhắc một vấn đề như này, có nên xin lỗi tôi, hoặc là trực tiếp ngả bài với tôi không!"

Hạ Tiểu Thuần mím môi, ngập ngừng nói: "Tôi... hôm nay tôi đến là vì..."

"Anh ta đã hôn cô chưa?" Triệu Hương Nông chợt hỏi.

Hạ Tiểu Thuần nhanh chóng né tránh ánh mắt cô, khuôn mặt trắng trẻo dần ửng đỏ.

Đúng là đã hôn rồi, Bách Nguyên Tú thật sự đã hôn cô gái trước mắt này rồi.

Tấm kính trong suốt phản chiếu bầu trời trong xanh rực rỡ của Chicago, sáng tới nỗi Triệu Hương Nông đành nheo mắt lại, chỉ cần nheo mắt lại một chút sẽ không bị ánh sáng chói lóa kia đâm vào mắt nữa.

Hôm nay, là tròn một tuần từ ngày cô trở thành vị hôn thê của Bách Nguyên Tú.

Hôm nay, cô mang trên mình thân phận vị hôn thê của Bách Nguyên Tú để hỏi cô gái Hạ Tiểu Thuần kia.

"Các người đã lên giường chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Khởi nguồn của Vườn Địa Đàng (03)

Triệu Hương Nông cũng không biết sao cô và Bách Nguyên Tú lại ra nông nỗi này. Một năm trước, có một cô gái đến trước mặt cô, đó là cô gái đầu tiên tìm đến cô khi cô và Bách Nguyên Tú xác định quan hệ yêu đương.

Trước đây, Bách Nguyên Tú là một công tử biết chơi bời có chừng mực, anh ta chỉ chơi đùa với cô gái thông minh, bởi mọi người đều hiểu rõ một số quy tắc trong giới của họ.

Đối mặt với cô gái tìm đến mình, Triệu Hương Nông biết lần này Bách Nguyên Tú đã đùa quá trớn rồi!

Triệu Hương Nông gọi cô gái đầu tiên tìm đến mình là A. A là một cô gái Nam Kinh, được ba mẹ cho sang Chicago du học. Cô ta cũng có cuộc sống vừa học vừa làm giống như bao du học sinh khác. Lúc đi làm thêm cô ta đã quen biết Bách Nguyên Tú. A nói hai người bọn họ yêu nhau, cô ta biết rõ hơn ai hết rằng cô ta và Bách Nguyên Tú không thể đến được với nhau, cô ta đến tìm cô chỉ vì muốn xem cô như thế nào.

"Vì sao muốn đến gặp tôi?" Lúc đó Triệu Hương Nông hỏi cô ta như vậy.

"Không biết." A trả lời.

Sau khi A đi khỏi đó, Triệu Hương Nông đã suy nghĩ rất lâu, rồi cô quyết định coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Bách Nguyên Tú là một người đàn ông thông minh, anh ta biết rõ hơn ai hết cô gái nào có thể lên giường, cô gái nào thì không.

Sau ngày hôm đó, Triệu Hương Nông nhận được quà của Bách Nguyên Tú. Đó là viên đá quý mang tên cô, trên giấy chứng nhận màu xanh nhạt là những lời tình tứ mà anh ta viết cho cô.

Vài ngày sau, A rời khỏi Chicago.

Bọn họ chưa từng nhắc đến A trước mặt nhau, nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ. Anh ta vẫn hôn cô trong lúc bầu không khí trở nên lãng mạn nhất, lúc cả hai đều mê loạn thì anh ta thò tay vào trong quần áo của cô, nhưng đến bước quan trọng thì dừng lại.

Sở dĩ bọn họ luôn phải dừng lại ở bước cuối cùng là vì mẹ của Triệu Hương Nông là một tín đồ Cơ Đốc ngoan đạo. Cô đã đồng ý với mẹ mình sẽ không lên giường với Bách Nguyên Tú trước khi kết hôn.

Thế nhưng, người luôn dừng lại ở bước cuối cùng lại là Bách Nguyên Tú.

Mấy tháng sau, có một cô B khác tìm đến cô, cô B yêu Bách Nguyên Tú tha thiết.

Cô ta cũng là một người thanh thuần động lòng người, cũng đến từ gia đình khá giả, và cũng nhân danh tình yêu đến tìm cô.

"Triệu tiểu thư, đời người rất dài, cô cảm thấy chỉ dựa vào điều kiện ngang nhau mà hai người có thể sống bên nhau trọn đời ư?" Cô ta hỏi cô, lời lẽ vô

cùng chắc chắn.

B còn ngốc hơn A một chút, cô ta ảo tưởng về sau cô ta có thể ở bên Bách Nguyên Tú. Lần đó, Triệu Hương Nông lười phải trả lời cô ta, cô trực tiếp bảo người đuổi B đi.

Ngày hôm sau, Triệu Hương Nông nhận được siêu xe Ferrari màu trắng mà Bách Nguyên Tú tặng cho cô. Khi cô nhận được chiếc chìa khóa xe thì cô B cũng rời khỏi Chicago. Nghe nói cô ta bị nhà trường buộc thôi học, mà khắp nước Mỹ này không có ngôi trường nào muốn nhận cô ta.

Bây giờ, chiếc xe Ferrari mà Bách Nguyên Tú tặng cô vẫn đang đậu ở bãi đỗ xe. Còn cô gái Hạ Tiểu Thuần này là cô gái thứ ba tìm đến cô vì Bách Nguyên Tú, theo thứ tự thì phải gọi cô gái này là cô C.

Hôm nay, Triệu Hương Nông hỏi cô C một vấn đề.

"Các người đã lên giường chưa?"

Lần này, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng bắt đầu tò mò.

Từ vẻ mặt của cô gái ngây thơ này, Triệu Hương Nông biết đáp án là: Chưa!

Chỉ vẻn vẹn vài câu hỏi, Hạ Tiểu Thuần từ vẻ mặt áy náy ban đầu biến thành vẻ mặt đầy tức giận, rõ ràng là sự tức tối bất bình của cô ta đến từ Bách Nguyên Tú.

"Hay là, cô muốn ở bên cạnh Bách Nguyên Tú?" Triệu Hương Nông hỏi cô ta.

Hạ Tiểu Thuần không nói gì.

Đúng là một người khó hiểu, Triệu Hương Nông lại hỏi tiếp: "Chỉ bằng việc anh ta đã hôn cô?"

"So với cô, tôi tin tôi có thể mang lại hạnh phúc cho anh ấy, một cuộc sống hạnh phúc bình dị." Giọng điệu của Hạ Tiểu Thuần rất đỗi ngọt ngào: "Anh ấy có thể ở trong phòng trọ của tôi cả ngày, anh ấy ăn đồ tôi nấu một cách ngon lành, anh ấy còn ngủ trên sofa nhà tôi, còn có rất nhiều chuyện khiến tôi tin rằng tôi và anh ấy sẽ rất hạnh phúc."

Triệu Hương Nông nhếch miệng cười, thiếu nữ trái đất này dũng cảm biết bao!

"Còn tôi, không phải vì điều kiện của anh ấy mà vì chính con người của anh ấy." Thiếu nữ trái đất đưa ra tuyên ngôn tình yêu.

Thật là, cô B đã ngốc hơn cô A, cô C còn ngốc hơn cả cô B, không biết sau này có còn xuất hiện cô D ngốc hơn cô C không nữa? Triệu Hương Nông bịt miệng cười, rồi bắt đầu lấy ví dụ theo gợi ý của tên trộm rượu vang.

"Người phụ nữ ban nãy cô cũng nhìn thấy rồi, Hạ Tiểu Thuần, cô có tự tin rằng bản thân cô có thể xử lý tốt hơn tôi không?"

Rõ ràng, cô C không hiểu lời cô lắm.

"Ngốc!" Triệu Hương Nông khẽ mắng một tiếng, điều chỉnh lại dáng vẻ của mình: "Trước cô cũng có mấy cô gái nói yêu Bách Nguyên Tú thật lòng mà đến tìm tôi. Dung mạo của bọn họ cũng gần giống cô, đều là những người thiếu kinh nghiệm sống, ăn mặc giản dị và có đôi mắt trong trẻo, đương nhiên cũng có thể nấu những món ăn ngon miệng."

"Cô có ý gì?" Cô ta hỏi.

Triệu Hương Nông cười khổ: "Vẫn chưa hiểu sao? Hạ Tiểu Thuần, trước số 1 số 2 số 3 giống hệt nhau thì nhất định có một con số 0. Số 0 đó mới là thứ trước nhất, thứ tồn tại lâu dài nhất, cô hiểu không?"

Buổi chiều này, lời của cô đã khiến Hạ Tiểu Thuần hốt hoảng mà chạy trốn khỏi đó. Cô gái rơi vào vòng xoáy tình yêu cảm thấy nói điều gì cũng đuối lý.

"Cô đừng có mà nói linh tinh, đừng nói mấy lời giả dối khiến tôi càng khinh thường cô hơn."

Sau khi Hạ Tiểu Thuần rời đi, Triệu Hương Nông vẫn ngồi lại đó, bạn của cô gọi điện đến nói cho cô biết bữa tiệc đã bắt đầu.

"Bây giờ tớ vẫn còn làm việc ở công ty." Cô cầm điện thoại trả lời.

Triệu Hương Nông vừa cầm điện thoại vừa nhìn dòng người dưới chân qua cửa kính sát đất. Dòng người là những con kiến bé xíu, xe cộ là hộp diêm, cô gái Hạ Tiểu Thuần mặc chiếc váy màu tím đang ra sức chạy khỏi đó.

Triệu Hương Nông thầm thở dài, không biết sao cô lại không kiểm soát được mà thốt ra những lời như vậy. Thế nhưng, chẳng sao cả, ở đây không có ai khác, ở đây chỉ còn mỗi mình cô.

Những lời của thiếu nữ trái đất như tiếng nói của ma quỷ: "Anh ấy có thể ở trong phòng trọ của tôi cả ngày, anh ấy ăn đồ tôi nấu một cách ngon lành, anh ấy còn ngủ trên sofa nhà tôi, còn có rất nhiều chuyện khiến tôi tin tôi và anh ấy sẽ rất hạnh phúc."

Cúp điện thoại, cởi giày cao gót ra, Triệu Hương Nông đi đến chiếc ghế quý phi gần cửa sổ sát đất. Cô co chân lại, gác cằm lên trên đầu gối rồi nghiêng đầu về phía cửa kính, cụp mắt nhìn dòng người đi lại bên dưới tòa nhà.

Hoàng hôn buông xuống, giám đốc đích thân giao chìa khóa cho Triệu Hương Nông.

Triệu Hương Nông lái chiếc xe Ferrari màu trắng mà Bách Nguyên Tú tặng cho cô xuyên qua những con phố vừa lên đèn. Trên đường đâu đâu cũng là xe, đâu đâu cũng là ánh đèn rực rỡ. Chiếc điện thoại trong túi xách của cô vẫn không ngừng đổ chuông. Không cần nhìn Triệu Hương Nông cũng biết những ai gọi điện cho cô vào lúc này. Chắc chắn Triệu Diên Đình là người gọi nhiều nhất, vì Triệu tiên sinh khó khăn lắm mới ăn cơm ở nhà nhưng lại không thấy bóng dáng con gái bảo bối của mình ở trên bàn ăn.

Thế là, ông bố phong độ ngời ngời của cô liên tục gọi điện cho cô. Ai cũng biết Triệu Hương Nông là con gái cưng của Triệu Diên Đình. Năm 18 tuổi, cô phải dùng cách tuyệt thực mới khiến Triệu Diên Đình giải tán đội ngũ vệ sĩ có chút khoa trương kia. Từ nhỏ đến lớn, Triệu Hương Nông chưa từng gặp chuyện phiền phức nào, có lẽ, là vì vẻ ngoài dễ mến của cô mà bọn bắt cóc không nỡ xuống tay chăng?

"Làm sao có thể?" Bách Nguyên Tú lại có ý kiến khác: "Đó là bởi vì Triệu Hương Nông trông quá bánh bèo, nhìn là biết đó là cô gái nhìn thấy chuột cũng khóc toáng lên. Bọn tội phạm đâu muốn để cho cô gái mít ướt mang đen đủi đến cho bọn chúng chứ?"

Thật kỳ lạ, vì sao cái người gọi là vị hôn thê của cô lại có suy nghĩ như vậy, rõ ràng cô rất ít khi khóc.

Xe dừng lại trước đèn đỏ, phía trước vẫn còn một hàng xe dài. Trong chiếc xe bên tay trái cô vọng ra tiếng nhạc rock đinh tai nhức óc, điện thoại của cô vẫn không ngừng đổ chuông. Triệu Hương Nông vẫn không muốn nhận điện thoại.

Phiền chết mất, Triệu Hương Nông mở mui xe ra.

Chiếc xe Ferrari màu trắng ngà bản giới hạn và một nghìn đóa hồng ở ghế sau lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, dưới những ánh mắt đó Triệu Hương Nông đeo chiếc kính râm lớn lên mặt.

Bó hồng ở ghế sau là Bách Nguyên Tú tặng cô, để chúc mừng cô tìm được công việc đầu tiên sau khi tốt nghiệp. Còn chiếc xe Ferrari màu trắng này, Triệu Hương Nông nhất định phải lái mỗi tháng một lần. Một khi quá hai tháng mà cô không lái chiếc xe này, một số người sẽ bắt đầu bịa đặt tình cảm của hai người đã thay đổi.

Phía sau Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú gắn liền với quan hệ lợi ích của hai gia tộc.

Phần lớn những người đàn ông đang chờ đèn đỏ trên con phố này đều nhìn Triệu Hương Nông. Còn ánh mắt của những cô gái trên con phố này đều đổ dồn lên tầng hai của chiếc xe bus hai tầng bên trái cô.

Dưới ánh đèn rực rỡ, trên chiếc xe bus hai tầng, ánh hoàng hôn của tháng mười một bao trùm khắp không gian, biến khung cảnh đó thành một màn ảnh rộng lớn. Một người đàn ông có khuôn mặt tuấn tú đang nhấm nháp hamburger và rượu vang trên chiếc xe bus không người, sự tùy ý tự nhiên như chốn không người đó khiến người khác dễ dành bị cuốn vào đó.

Chỉ cần nhìn một cái, Triệu Hương Nông liền nhận ra người đàn ông trẻ tuổi khiến các cô gái mê mệt kia chính là tên trộm rượu mà cô tóm được vài tiếng trước.

Anh ta cũng đã nhìn thấy cô, cách hai hàng xe, anh ta cứ như vậy mà tự động giải thích với cô vì sao anh ta có thể uống rượu vang. Anh ta nói anh ta dùng nút chai rượu vang là có thể giải quyết xong bộ vest của anh ta, thậm chí còn thừa lại chút tiền.

Đúng là một buổi chiều kỳ lạ! Triệu Hương Nông quay mặt về phía chiếc xe bus hai tầng, nói bằng khẩu hình "Câm miệng", thế là người kia không giải thích gì nữa.

Thực ra, giây phút đó, trong lòng Triệu Hương Nông đang thầm ghen tỵ với người đàn ông gặm hamburger uống rượu vang nghe nhạc trên chiếc xe bus hai tầng kia. Hai người cũng suýt soát tuổi nhau, cô cũng có thể không cần để ý người khác mà gặm hamburger rồi uống rượu vang năm 1960 trên chiếc xe bus hai tầng. Nhưng cô biết, trên người cô mãi mãi không thể có được dáng vẻ tùy ý như người đó được.

Cuối cùng, hàng xe dài cũng đi hết, bánh xe nghiến qua vạch kẻ đường dành cho người đi bộ. Vài giây trước đã xảy ra một sự cố nho nhỏ, tên trộm rượu vang ném một quả bóng chày vào đầu gã đàn ông vạm vỡ đang đè tay lên cửa xe và bắt chuyện với Triệu Hương Nông, khiến gã đó kêu lên oai oái.

Đèn xanh sáng lên, chiếc siêu xe Ferrari màu trắng và chiếc xe bus hai tầng đi song song với nhau. Đến lối rẽ tiếp theo, chiếc xe Ferrari màu trắng rẽ trái, chiếc xe bus hai tầng rẽ phải.

Từ đầu đến cuối, Triệu Hương Nông không hề ngẩng đầu lấy một lần. Lúc này, trong lòng cô vẫn khăng khăng cho rằng, cô và người đàn ông như bước ra từ Vườn Địa Đàng kia sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Những người không cùng tầng lớp với nhau đều sống yên ổn trong quỹ đạo cuộc sống của mỗi người, giống như hai đường thẳng song song không có giao điểm.

Vừa về đến nhà, dì Thanh nhìn cô lớn lên từ nhỏ liền rỉ tai cô: "Tiên sinh và phu nhân vẫn đang đợi đó." Cô Rice thường giúp cô soạn thảo nội dung email đưa giấy ăn cho cô. Triệu Hương Nông nhận lấy giấy ăn rồi chùi lớp son đậm trên môi. Đợi cô đã sửa soạn ổn thỏa thì cô mới đi về phía phòng ăn.

Trong phòng ăn màu trắng ngà dưới ánh đèn và ánh nến lung linh, ngồi ở giữa chiếc bàn ăn giành cho mười hai người là ba cô Triệu Diên Đình, ngồi bên tay trái Triệu Diên Đình là mẹ cô Lý Nhu. Thức ăn trong bộ đồ ăn được khắc hoa văn bằng bạc vẫn chưa hề được động đũa.

Triệu Hương Nông biết lúc nào có thể làm nũng với Triệu Diên Đình, lúc nào thì không thể.

Cô bước vào phòng, đứng thẳng người lên, buông lỏng hai tay ở bên người, gọi một tiếng: "Ba, mẹ."

Từ khi bước vào phòng, Triệu Hương Nông liền nhìn thấy ba mình vẫn luôn cau chặt mày, sau tiếng chào của cô, lông mày của ông càng nhíu chặt hơn.

"Đi thay bộ đồ đó đi!" Giọng nói của Triệu Diên Đình rất lãnh đạm.

"Vâng, thưa bố!" Triệu Hương Nông đáp.

Trước khi rời khỏi phòng ăn, Triệu Hương Nông liếc Lý Nhu một cái. Mẹ của cô ấy à, vẫn luôn nhìn cô bằng ánh mắt rất bình thản, trên khuôn mặt gầy guộc là vẻ tĩnh lặng không đổi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Khởi nguồn của Vườn Địa Đàng (04)

Có những lúc, Triệu Hương Nông có một loại cảm giác chán ghét với phòng thay đồ của mình. Quần áo của cô mãi quẩn quanh mấy màu sắc đơn điệu, trắng, xanh nhạt, tím nhạt, xanh biếc...

Triệu Hương Nông có nhà thiết kế quần áo, nhà tạo hình riêng. Đây là những người Triệu Diên Đình nhờ thư ký của mình tìm đến cho cô. Ở một số phương diện ba cô là một người cố chấp, ông mong con gái của mình là một người đẹp thanh thuần, ngây thơ, trong sáng.

Lúc nhỏ, Triệu Hương Nông không hiểu chuyện, nhưng dần dần lớn lên, cùng với những thứ cô đọc được từ trong đôi mắt của mẹ mình, cô cũng dần hiểu chuyện, dù là chuyện nhỏ nhặt nhất.

Làm một người đẹp thanh thuần cũng không có gì xấu cả, ít nhất thì ngoại hình của cô có thể khiến cô tránh xa những chuyện không hay.

Mọi người thường yêu cầu rất hà khắc với những đứa trẻ sinh ra đã ngậm thìa vàng: Mặc áo lông thú một lần sẽ bị đám người của hiệp hội bảo vệ động vật "hỏi thăm", mở nhạc to sẽ có người gọi điện khiếu nại, hoi to tiếng với thú cưng của mình sẽ bị cho là ngược đãi động vật, lái loại xe nhiều khí thải sẽ có người của hội bảo vệ môi trường "sờ gáy", đi từ thiện thì bị nói là làm màu, bla bla...

Chạm vào khuôn mặt mình trong tấm gương, khuôn mặt này đã giúp cô rất nhiều chuyện. Mới đây có một trang web nào đó mở một cuộc bình chọn, rồi cô được bọn trẻ bình chọn là thiên kim mà bọn nhóc muốn gần gũi nhất.

Triệu Hương Nông chậm chạp trút bỏ bộ lễ phục màu đỏ đen.

Cô mặc chiếc váy tay lỡ cao cổ màu trắng lên người, bộ lễ phục màu đỏ đen nằm ở một bên. Cô tin sau khi cô rời khỏi căn phòng này, sẽ có người làm mang bộ lễ phục kia đi. Ngày hôm sau người làm sẽ mang bộ lễ phục đó đến trung tâm quyên tặng quần áo. Bởi vì, nam chủ nhân của gia đình này không thích con gái ông ăn mặc như vậy.

Cô bước ra khỏi phòng, khuôn mặt sạch sẽ không son phấn, mái tóc đen dài đến ngang lưng được buộc ở sau gáy, đôi giày đế bằng dẫm trên mặt thảm ở hành lang màu vàng kim. Khi bước qua chỗ ngoặt, khuôn mặt vô cảm của cô bắt đầu dịu lại. Đến khi ánh đèn trong phòng ăn hắt lên khuôn mặt cô, thì cô nhếch khóe miệng.

Khi khóe miệng nhếch lên, thì khóe mắt cũng cong cong, làn váy lay động theo mỗi bước chân của cô. Cô đến trước mặt ba mẹ mình, bộ đồ ăn sáng loáng phản chiếu khuôn mặt trong sáng của cô.

Đan hai tay ở trước người, cất giọng ngọt ngào: "Ba, mẹ."

Triệu Diên Đình bắt đầu mỉm cười, ông cũng có đôi mắt cong cong khi cười giống như cô.

Bữa ăn kéo dài ba mươi lăm phút cũng kết thúc, trong quãng thời gian này, chỉ có nam chủ nhân nói chuyện cùng con gái mình, nữ chủ nhân ngồi bên cạnh chỉ lẳng lặng ăn cơm.

Cuối cùng, giọng điệu của nam chủ nhân tràn đầy sự cưng chiều: "Tiểu Nông, chốc nữa đến thư phòng của ba một chuyến."

"Vâng thưa ba." Cô mỉm cười với ba mình.

Khi cô quay sang phía mẹ mình, thì chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng của người mẹ ốm yếu của mình. Nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy ẩn trong ánh mắt đó là sự chán ghét.

Vì nam chủ nhân của ngôi nhà này yêu thích kiến trúc thời kỳ dân quốc, nên ông đã tốn một khoản tiền lớn để biến ngôi nhà của mình thành một kiến trúc mang phong cách Thượng Hải cũ trong thời kỳ dân quốc. Mọi người thích gọi tòa nhà có diện tích to gần bằng mấy sân bóng này của Triệu Diên Đình là "Triệu công quán". Những người làm trong Triệu công quán ít nhiều đều rõ: Nam chủ nhân của Triệu công quán coi cô con gái độc nhất của ông ta là viên minh châu trên tay. Tình cảm giữa nam chủ nhân và nữ chủ nhân của Triệu công quán không tốt, mà nữ chủ nhân và cô con gái của mình cũng rất xa cách, hai người ít khi nói chuyện với nhau.

"Các người nói xem liệu Triệu Hương Nông có phải là con gái của Triệu tiên sinh với người phụ nữ khác hay không?" Đám người làm ngầm bàn tán với nhau.

Triệu Hương Nông là đứa con mà Lý Nhu đã mang thai mười tháng rồi sinh ra, đây là sự thật trăm phần trăm.

Lúc này, nhìn khuôn mặt tái nhợt của mẹ, Triệu Hương Nông dịu giọng: "Mẹ à, ngày mai con không bận việc gì, con cùng mẹ đến nhà thờ nhé."

Lý Nhu khẽ đặt cái tách trà lên bàn ăn, nhìn Triệu Hương Nông với ánh mắt lãnh đạm: "Không cần."

Phòng ăn chỉ còn lại một mình Triệu Hương Nông. Cô đứng dậy nhìn chiếc váy màu trắng trên người mình. Xem ra, cô mặc như này khiến mẹ giận rồi.

Cô đi vào thư phòng của Triệu Diên Đình, ông đang nói chuyện điện thoại. Đã nửa tháng Triệu Hương Nông không gặp ba mình rồi, trong nửa tháng này Triệu Diên Đình vẫn luôn công tác ở Pháp.

Vừa nghe điện thoại Triệu Diên Đình vừa ra hiểu bảo cô đợi ông. Trong lúc đó, Triệu Hương Nông đi đến trước cây đèn đặt trên tủ. Trong phòng cô cũng có cây đèn giống như này, chao đèn được làm thủ công bởi nghệ nhân Italy. Chiếc đèn được thiết kế chạm rỗng hình con bướm, chiếc đèn còn có một điểm rất hay, chỉ cần khẽ chạm tay vào chao đèn là nó sẽ từ từ chuyển động, lúc đó những con bướm trên đó sẽ trở nên sống động như thật.

Cô chạm vào chao đèn, trong tích tắc, dường như có vô số những con bướm tung cánh bay lượn, chúng bay đến rồi khẽ hôn lên khuôn mặt của cô, rồi chúng lại bay đi. Triệu Hương Nông vô thức xòe tay ra, vài con bướm đậu trên lòng bàn tay cô, cô nhếch miệng nở nụ cười với những tinh linh xinh đẹp đó.

Căn phòng bỗng trở nên tĩnh lặng, sự tĩnh lặng đó trở nên kỳ lạ bởi một ánh mắt sáng quắc. Triệu Hương Nông quay mặt sang bên tay trái, nụ cười sượng cứng ở trên môi.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Triệu Diên Đình đã cúp điện thoại, ánh mắt của ông vô thức rơi xuống trên người cô, mãi không rời.

Nụ cười cứng đờ trên mặt, bàn tay dừng ở giữa không trung, cô đành gọi Triệu Diên Đình bằng giọng điệu tự nhiên nhất: "Ba à."

Người kia từ từ quay mặt đi.

Vài phút sau, trong tay Triệu Hương Nông có thêm một chiếc hộp khắc hoa. Dưới ánh mắt mong đợi của Triệu Diên Đình, cô mở chiếc hộp ra, bên trong có một cây quạt đàn hương xinh xắn tinh xảo.

Vài tháng trước Triệu Hương Nông đã nhìn thấy cây quạt này, nó là một trong số những văn vật quý giá được tuồn ra từ Viên Minh Viên ở cuối đời nhà Thanh, vẫn luôn được nhà sưu tầm người Pháp cất giữ.

"Ba cảm thấy nó rất hợp với con, nên ba liền mua nó." Triệu Diên Đình nói qua quít: "Cứ coi như là quà ba tặng cho con vì đã tìm được công việc đầu tiên."

Triệu Hương Nông cụp mắt, nhìn cây quạt đàn hương lặng lẽ nằm trong hộp.

"Tiểu Nông, không thích à?" Triệu Diên Đình nói to hơn.

Cô vội vàng ngước mắt, mỉm cười: "Sao con lại không thích được chứ, lúc nó xuất hiện trong buổi triển lãm ở Venezia tháng trước, bạn bè của con đều muốn có được nó."

Triệu Diên Đình nở nụ cười hài lòng.

Đóng hộp lại, nghĩ ngợi một lúc, Triệu Hương Nông nói: "Ba à, lần sau đi công tác về ba cũng tặng quà cho mẹ được không?"

Triệu Diên Đình vẫn cười, nhưng ánh mắt đã bắt đầu lộ ra sự lạnh lùng.

"Ba, ngày trước mẹ vẫn luôn đau ốm, nhưng bà ấy không nghe theo lời khuyên của bác sĩ mà chọn sinh con ra." Cô duỗi tay nắm lấy tay áo của Triệu Diên Đình, kéo dài giọng: "Ba à..."

Triệu Hương Nông vẫn nhớ mang máng xóm nghèo đến cái tên cũng không có kia. Những đứa trẻ trong xóm nghèo đó đều hiểu chuyện từ rất sớm, cô cũng là một trong những đứa trẻ đó. Cô và mẹ mình cùng sống nương tựa vào nhau trong căn nhà tồi tàn chật chội.

Triệu Diên Đình nhìn bàn tay đang giữ tay áo mình, ánh mắt bất đắc dĩ, giọng nói cũng lộ ra sự bất lực: "Ba nhớ rồi, lần sau đi công tác cũng mang quà về cho mẹ con."

"Cảm ơn ba." Triệu Hương Nông cong miệng cười, tiếp tục "được voi đòi hai bà trưng": "Còn nữa ba ơi, thứ bảy ba phải dành chút thời gian đi uống trà chiều với mẹ nhé."

"Rồi, rồi, nghe con hết." Giọng nói của Triệu Diên Đình càng thêm bất đắc dĩ, trong đó còn xen lẫn sự cưng chiều.

Được Triệu Diên Đình ngầm đồng ý, Triệu Hương Nông ôm chiếc hộp rời khỏi thư phòng đến trước cửa phòng Lý Nhu. Từ khi Triệu Hương Nông hiểu chuyện thì Triệu Diên Đình và Lý Nhu vẫn luôn chia phòng ngủ riêng. Dì Thanh nói với cô đó là vì sức khỏe mẹ cô không tốt. Lí do này có thể gạt cô khi cô còn nhỏ, nhưng sau khi trưởng thành...

Được rồi, không cần nghĩ nữa, Triệu Hương Nông vỗ vỗ mặt mình rồi gõ cửa.

"Mẹ ơi, con đây."

Lý Nhu không mở cửa cho cô, nguyên nhân là bây giờ bà đã nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ rồi.

Rõ ràng đèn trong phòng bà vẫn sáng, mẹ cô có một thói quen là lúc đi ngủ nhất định phải tắt hết đèn. Xem ra mẹ không muốn gặp cô, cô chỉ muốn đến chúc mẹ ngủ ngon thôi mà.

Nếu như mẹ mở cửa cho cô vào, nếu như mẹ nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, cô sẽ tựa đầu lên vai bà, nói với bà: "Mẹ ơi, có con ở đây, không ai có thể bắt nạt mẹ được. Mẹ ơi, con sẽ bảo vệ mẹ giống như mẹ đã bảo vệ con lúc nhỏ vậy."

Nếu như, mẹ dịu dàng vỗ lưng cô như hồi nhỏ, thì cô nghĩ, có lẽ cô sẽ òa khóc.

Cô sẽ nói với bà bằng giọng nói xen lẫn sự uất ức: "Mẹ ơi, Bách Nguyên Tú là một tên khốn."

Nhưng mà, trên đời này đâu có nếu như. Cô chỉ có thể bước đi trên hành lang dài dằng dặc, để lại sau lưng ánh đèn rực rỡ, và hình bóng cô độc ở dưới chân cô.

Đêm đã khuya, Triệu Hương Nông vẫn ngẩn ngơ nhìn mình trong gương. Không phải mẹ cố tình ghét cô, mà tất cả đều do lỗi lầm của khuôn mặt này.

Màn đêm càng sâu lắng hơn, Triệu Hương Nông gọi điện thoại cho Bách Nguyên Tú. Tối nay, Bách Nguyên Tú không gọi điện chúc cô ngủ ngon. Không, phải nói là từ sau khi cô và Bách Nguyên Tú đính hôn thì anh ta không gọi điện chúc cô ngủ ngon mỗi tối nữa.

Triệu Hương Nông hiểu, vì sao cả tuần này Bách Nguyên Tú không gọi điện cho cô. Bởi vì trong lúc ấm đầu, cô đã nói một câu rất ngu xuẩn.

Buổi tối mà Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú đính hôn, cô nhìn thấy anh ta và Hạ Tiểu Thuần ở bên nhau, lúc đó Hạ Tiểu Thuần vẫn chưa trở thành cô C.

Trong một góc mờ tối, Hạ Tiểu Thuần nép vào lòng Bách Nguyên Tú như con chim nhỏ.

Ngày hôm sau, trên tay Triệu Hương Nông đã mang chiếc nhẫn đính hôn do chính tay Bách Nguyên Tú đeo lên. Dưới ánh mắt dịu dàng của anh ta, cộng thêm men say sai khiến, cô nói với anh ta với dáng vẻ ngây thơ của thiếu nữ trái đất: "Bách Nguyên Tú anh là người đàn ông duy nhất hôn em, chạm vào cơ thể em."

Cô biết, nhất định câu nói kia đã hù dọa Bách Nguyên Tú. Quả thực, anh ta đã bị hù dọa rồi.

Điện thoại của Bách Nguyên Tú tắt máy!

Nằm trên giường, Triệu Hương Nông duỗi tay ra, nheo mắt nhìn ánh đèn lọt qua kẽ tay, lẩm bẩm: "Được lắm, được lắm, Bách Nguyên Tú, anh có thể quá đáng hơn một chút nữa."

Trên chiếc tủ đầu giường đặt bức ảnh cô và Bách Nguyên Tú hồi nhỏ. Yêu Bách Nguyên Tú chắc hẳn là một chuyện bất ngờ trong cuộc đời của Triệu Hương Nông.

Mùa hạ năm đó, khi cô ngã từ trên lưng ngựa xuống và anh ta đỡ được cô, cô được anh ta ôm ngang trong lòng. Lúc đó bầu trời rất xanh, rất xanh, giống như bầu trời trong xanh của Istanbul mà cô vẫn luôn yêu thích, khát khao.

Dưới bầu trời xanh thẳm là khuôn mặt của Bách Nguyên Tú, hàm răng trắng tinh đều đặn, ánh mắt sáng ngời.

Cô cứ dễ dàng mà yêu anh ta như vậy.

Về sau, Triệu Hương Nông cũng không phân biệt rõ được, lúc đó thứ cô yêu là bầu trời trong xanh trên đỉnh đầu Bách Nguyên Tú, hay là khuôn mặt của anh ta dưới bầu trời trong xanh kia.

Đối với Triệu Hương Nông, bầu trời trong xanh đại diện cho bay lượn, tùy ý, tự do.

Còn có, phá tan mọi ràng buộc!

"Nếu có một ngày Bách Nguyên Tú thật sự làm một việc rất quá đáng thì mày sẽ làm gì?" Cô tự hỏi bản thân mình.

"Vậy tao cũng sẽ làm một việc quá đáng như vậy." Cô nghe thấy đáp án của mình.

Dựa vào ký ức thuở bé, dưới ánh đèn Triệu Hương Nông chơi một trò chơi không tốn một xu nào khi cô còn ở trong xóm nghèo kia, chú chim nhỏ tung cánh bay lượn dưới ánh đèn, đôi cánh chao liệng không biết mệt.

Trong hồi ức sau này của cô, ngày hôm nay chính là ngã ba đường trong cuộc đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Khởi nguồn của vườn địa đàng (05)

Ngày hôm sau, Triệu Hương Nông không nhận được quà của Bách Nguyên Tú giống như hai lần trước. Cô và anh ta cũng không nhắc đến cô C, anh ta vẫn gọi điện nói chuyện phiếm với cô vào buổi trưa.

Lại một ngày mới đến, cũng giống như bao ngày cuối tuần khác, Bách Nguyên Tú lái xe đến Triệu công quán để đón cô. Theo kế hoạch đã định, bọn họ sẽ đến câu lạc bộ đua ngựa để thăm ngựa của mình, cả buổi chiều bọn họ đều ở trường đua ngựa.

Màn đêm buông xuống, đám người từ mười mấy người biến thành mấy chục người. Dàn siêu xe đậu ở bên ngoài câu lạc bộ, dường như đã biến nơi này thành buổi triển lãm siêu xe.

Nhạc đã nổi lên, mấy cô ả ăn mặc mát mẻ nắm lấy cơ hội hiếm có này để tán tỉnh cánh đàn ông. Bọn họ hy vọng, cuối tuần sau những người này vẫn gọi điện cho bọn họ.

Triệu Hương Nông uể oải vùi người trong góc sofa, Bách Nguyên Tú ngồi bên cạnh cô. Anh ta nói rất nhiều lời để trêu cô, thỉnh thoảng cô mới đáp lại dăm ba câu. Chiều nay, Triệu Hương Nông đã hét khàn cả giọng, nhưng dù cô đã gào khàn cổ, thì ngựa của cô vẫn về đích ở vị trí thứ tư.

Con ngựa Mông Cổ của Bách Nguyên Tú cán đích ở vị trí thứ nhất, vì vậy, nhiều người đến bắt chuyện với cô đều bị cô ngó lơ.

Bách Nguyên Tú rót cho Triệu Hương Nông một chén rượu: "Uống hết chỗ này, cổ họng sẽ dễ chịu hơn."

Triệu Hương Nông không nhúc nhích.

Bách Nguyên Tú dỗ dành cô bằng giọng điệu anh ta dùng mỗi khi cô không vui: "Lần sau anh để cho ngựa của em về nhất nhé?"

Triệu Hương Nông vẫn không phản ứng gì.

"Hay là, anh cho em con ngựa Mông Cổ của anh."

Triệu Hương Nông uống chén rượu mà Bách Nguyên Tú đã rót, rồi nhìn anh ta, trong đáy mắt anh ta phản chiếu ánh đèn rực rỡ muôn màu của buổi tiệc.

"Lần sau, nếu Triệu Hương Nông tham gia cuộc đua thì Bách Nguyên Tú sẽ tự động rút lui, như vậy có..."

Triệu Hương Nông quay sang, chặn miệng Bách Nguyên Tú lại. Cô rất ít khi chủ động hôn anh ta, nếu có thì phần lớn đều xuất phát từ phép lịch sự.

Người được hôn đã hóa chủ động thành bị động, ngoan ngoãn phối hợp với cô.

Có vẻ đôi nam nữ đang ôm hôn trong góc đã ý loạn tình mê, nhưng thực ra không phải như vậy. Tâm trí của hai người đều đang phiêu du ở một nơi nào đó.

Triệu Hương Nông buông Bách Nguyên Tú ra.

Đúng là nhạt nhẽo. Triệu Hương Nông đứng dậy, vừa cất bước liền bị Bách Nguyên Tú kéo lại, anh ta nhìn cô.

"Em vào toilet dặm lại phấn, anh ăn hết son của em rồi." Triệu Hương Nông khẽ cười với Bách Nguyên Tú.

Thực ra, trên môi của Triệu Hương Nông không tô bất cứ thứ gì. Cô chỉ cảm thấy cô cần tìm một chỗ để ở một mình, trong này quá ồn ào.

Cô đi trên hành lang màu xanh lam, những hình ảnh của công nghệ 3D khiến cô cảm giác như đang bước đi trên mặt biển. Mũi chân chỉ khẽ chạm vào mặt đất, thì bên dưới sẽ có hiệu ứng mặt nước lăn tăn. Lúc này, trên hành lang không một bóng người, Triệu Hương Nông đùa nghịch những bọt nước dưới chân không biết chán, mãi đến khi có người thứ hai, người thứ ba xuất hiện trên hành lang.

Ừm, hẳn là cặp tình nhân chuồn khỏi buổi tiệc.

Triệu Hương Nông lấy chiếc mặt nạ mang phong cách Gothic từ trong túi đeo lên. Cô không muốn bị người khác phát hiện cô đang lẻ loi đứng ở nơi này. Triệu Hương Nông nhìn cặp tình nhân qua mạng che mặt, bọn họ đứng cách cô mấy chục mét. Người đàn ông đứng quay lưng lại với cô, bóng dáng cao lớn thon dài, cô gái...

Triệu Hương Nông nhận ra đó là cô gái người Pháp ngọt ngào tên là Clara, thiên kim của gia tộc de Gaulle.

Triệu Hương Nông quan sát bóng lưng của người đàn ông, quả thực, người đó có vóc dáng nhìn là biết đẹp trai. Nếu như Triệu Hương Nông đoán không nhầm, chắc hẳn người đó là đối tượng mà mọi người bàn tán sôi nổi suốt chiều nay, niềm vui mới của Clara.

Một số người gọi niềm vui mới của Clara là "Thịt tươi"

"Thịt tươi" là biệt hiệu đang nổi trong giới thời trang ở Châu Âu thời gian gần đây. "Thịt tươi" để chỉ những người đàn ông từ hai mươi đến hai mươi lăm. Ngoài diện mạo và vóc dáng xuất chúng ra, những người đó nhất định phải có hình tượng trong sáng, không có bất cứ thói quen xấu nào, có sự quyến rũ giữa chàng trai và người đàn ông khiến người ta si mê. Nhưng quan trong nhất là, dù có phải lần đầu nhìn thấy anh ta hay không thì ấn tượng đầu tiên mà anh ta tạo cho bạn chính là anh ta nhất định là một tên trai tân.

Những cô nàng có có cuộc sống đầy đủ đã sớm chán việc ở nhà chơi game, ngủ nướng vào cuối tuần. Trong ánh mắt của họ luôn giăng đầy những sợi tơ hồng, say đắm cánh đàn ông sống về đêm. Bọn họ càng thích tiếp cận những người đàn ông có hình tượng trong sáng, mặc áo sơ mi trắng vương đầy mùi nắng.

Cuối tuần trước, nghe nói "Thịt tươi" mà Clara dẫn tới buổi tụ tập đã khiến các cô gái mê mệt. Vì bận phỏng vấn mà Triệu Hương Nông không xuất hiện ở buổi tụ tập lần trước, cho nên cô cũng không biết "Thịt tươi" của Clara trong miệng mấy cô nàng kia mê người đến đâu.

Bọn họ gọi anh ta là "Tống"

Dưới ánh đèn mờ ảo, cô công chúa của gia tộc de Gaulle đang nói chuyện với "Thịt tươi" của cô ta bằng giọng nói cố tình đè nén lại. Từ giọng nói của cô ta, có thể đoán cô ta thích anh ta nhiều như nào. Hôm nay, cô gái Pháp ngọt ngào này đã tới muộn những tám tiếng đồng hồ, cô ta là người đến muộn nhất buổi tiệc. Nghe nói trong tám giờ đồng hồ đó, cô ta ở lỳ trong một xưởng sửa xe để đợi bạn trai của cô ta.

Hai người kia nói chuyện bằng tiếng Pháp, nội dung cuộc nói chuyện liên quan đến chuyện mấy hôm nữa Clara sẽ về Pháp tổ chức sinh nhật cho ba cô ta. Cô ta hy vọng bạn trai mình có thể đến Pháp tham dự tiệc sinh nhật của ba mình.

Đúng là điên rồi! Thế mà Clara lại muốn mang anh ta về ra mắt ba cô ta.

Triệu Hương Nông đoán người đàn ông kia sẽ mừng đến phát điên. Bởi Clara đưa ra yêu cầu như này có nghĩa cô ta có ý định xác lập mối quan hệ, đây là chuyện mà rất nhiều người đàn ông hằng ao ước. Nếu như có thể dụ được Clara cùng anh ta bước vào lễ đường, thì có nghĩa anh ta sẽ mang danh nghĩa chồng của Clara, rồi cùng vợ mình thừa kế ba mươi phần trăm số tài sản của gia tộc de Gaulle.

Trong giới của cô, Clara là một cô công chúa đích thực, là đối tượng được bao người bợ đỡ, Triệu Hương Nông cũng là một trong số những người đó. Cũng may, thỉnh thoảng cô lặng lẽ nói mấy câu khéo léo là có thể dễ dàng có được thiện cảm của Clara.

Ngoài dự đoán, Triệu Hương Nông lại nghe thấy người đàn ông từ chối Clara, lý do anh ta từ chối là không có thời gian, hơn nữa lời lẽ rất dứt khoát.

Vài phút sau, Triệu Hương Nông cho rằng người đàn ông này đang dùng chiêu "thả để bắt".

"Vì sao?" Clara cao giọng giống như chịu một cú sốc lớn.

"Clara..." Người đàn ông thân thiết gọi tên cô ta: "Cô đã quên, tôi coi việc xuất hiện ở đây là một công việc tạm thời vào ngày cuối tuần, chỉ vậy mà thôi. Hết thời gian thì tôi liền quay về nhà của mình."

Sau khi người đàn ông nói to hơn một chút, Triệu Hương Nông cảm thấy dường như cô đã từng nghe thấy giọng nói này ở đâu đó, cô không khỏi nghiêng tai lắng nghe.

"Em có thể trả thêm tiền cho anh, anh muốn bao nhiêu em cũng có thể cho bấy nhiêu!" Clara nói to hơn.

Người đàn ông lặng im.

Vài giây sau, Triệu Hương Nông nghe thấy Clara thấp giọng nói xin lỗi.

MG! Vậy mà Clara cũng biết nói xin lỗi ư? Một người chưa bao giờ biết từ "Sorry" phát âm như thế nào sao?

Nghe xem, sau câu "Sorry" ngàn vàng của Clara thì cô ta còn nói gì nữa đây?

"Tống, mong anh đừng hiểu lầm. Mấy lời vừa rồi của em không mang bất cứ tính chất kỳ thị nào. Em... chỉ là em bị một số người chiều hư, em không cố ý đâu."

"Tôi biết!" Giọng nói ôn hòa vang lên.

"Vậy... có lẽ, em nên nói như này, Tống, anh hãy coi việc đến Pháp cùng em là một công việc khác đi. Em có thể bảo đảm với anh, người nhà em sẽ đối xử với anh như một vị khách tôn quý."

"Xin lỗi, hiện tại tôi không muốn nhận công việc khác. Tôi chỉ cần kiếm được khoản tiền lương mà tôi cần là được rồi."

"Tống." Công chúa Clara đang bày tỏ tình cảm của mình: "Em không muốn rời xa anh, một giây cũng không muốn."

Xem ra, Clara đã bị người đàn ông tên "Tống" kia làm cho mê mệt rồi. Lúc này Triệu Hương Nông lại bắt đầu tò mò tưởng mạo người đàn ông có giọng nói khiến cô quen thuộc kia. Tuy Triệu Hương Nông không thể nhìn thấy mặt mũi anh ta, nhưng cô có thể khẳng định, nhất định khuôn mặt người đàn ông vô cùng mê người. Tất cả mọi người đều biết Clara có yêu cầu rất cao, mười gương mặt đẹp trai mà các tạp chí lớn bình chọn hằng năm đều bị cô ta nhận xét là không đáng một xu.

Đáp lại lời của Clara là câu "Sorry" vẫn giữ ngữ điệu ôn hòa như cũ.

"Tống..." Giọng nói yếu đuối của Clara vang lên.

Người đàn ông nhấc tay lên xem đồng hồ: "Mười phút nữa là tôi sẽ hết giờ làm. Clara à, lần này chúng ta nhất định phải về nhà đúng giờ, nếu không chủ nhà khó tính của tôi sẽ nổi đóa với tôi mà xem. Tôi phải mất một lúc mới thuyết phục ông ấy cho tôi thuê nhà đấy."

Ít ra, vào lúc này, giọng điệu nghiêm túc và nội dung lời nói của người đàn ông toát lên vẻ lo lắng giống như Bách Nguyên Tú mang lại cho cô, khiến cô buồn cười đến nỗi muốn cười phá lên.

Cảnh tượng này dễ dàng khiến cô tưởng tượng đến: Một nhà chính trị gia đang phát biểu trước toàn thể nhân dân thì không kịp cúp điện thoại, để rồi loa điện thoại truyền ra toàn lời mắng chửi đánh đá của bà vợ vì ông ta đã mặc nhầm quần lót của bà ta.

Triệu Hương Nông nổi hứng, muốn xem hồi kết của câu chuyện kia. Nhưng thật không may, điện thoại của cô vang lên.

Cuối cùng, cặp nam nữ kia phát hiện trong hành lang yên tĩnh này còn có người thứ ba.

Gay rồi, Triệu Hương Nông thầm than thở, người kiêu ngạo như Clara chắc chắn sẽ thẹn quá hóa giận. Nếu để cô ta biết được người vẫn trốn trong một góc là tiểu bạch thỏ đơn thuần nhà họ Triệu, vậy thì nhất định tội của cô sẽ nặng hơn. Phải biết rằng, Clara vẫn luôn che chở cô ở khắp nơi.

Thế là, Triệu Hương Nông nhanh chóng quay người đi về hướng khác, vừa đi vừa ảo não. Clara còn đang đuổi theo ở phía sau, cô ta vừa đuổi vừa mắng cô là tên cuồng rình trộm.

Một chuỗi những tiếng bước chân khác vang lên trên hành lang, sau đó, tiếng bước chân đang đuổi theo cô cũng chậm lại, rồi dừng hẳn. Đến cuối hành lang, Triệu Hương Nông quay đầu lại nhìn một cái.

Người đàn ông đang hôn lên mặt Clara.

Lúc rời khỏi hành lang, Triệu Hương Nông mơ hồ nghĩ, về mặt nào đó, cô phải cảm ơn người đàn ông bỗng dâng trào hoóc môn mà hôn Clara đúng thời khắc ngàn cân treo sợi tóc kia.

Người gọi điện cho Triệu Hương Nông là Bách Nguyên Tú.

Quay về vị trí ban đầu, trên người Triệu Hương Nông có thêm một chiếc áo khoác.

"Anh còn tưởng em bị trộm bắt đi rồi." Bách Nguyên Tú khẽ nói bên tai cô.

Triệu Hương Nông cười cười.

Gần ba mươi phút sau, Clara quay lại buổi tiệc, nhưng chỉ có một mình cô ta. Điều này khiến Triệu Hương Nông có chút tiếc nuối, cô vẫn chưa nhìn thấy người khiến Clara chết mê chết mệt, có lẽ người đó đã tan làm rồi chăng?

Dáng vẻ Clara rất chán nản, vừa vào hội trường buổi tiệc, cô ta đã nhìn dáo dác xung quanh. Xem ra, cô ta đang thử xem có tìm được "tên cuồng rình trộm" ở trên hành lang kia không.

Lúc ánh mắt của Clara quét về phía Triệu Hương Nông, Triệu Hương Nông liền mỉm cười vẫy tay với cô ta, Clara đáp lại cô bằng nụ cười gượng gạo. Năm mười tám tuổi, Triệu Hương Nông ở Pháp một năm trời. Năm đó, bọn họ cùng nhau học những nghi lễ xã giao cả ngày trời.

Sau khi buổi tiệc kết thúc vào lúc rạng sáng, Triệu Hương Nông và Clara áp mặt chúc ngủ ngon, Triệu Hương Nông ngồi trên xe Bách Nguyên Tú để về

nhà. Xe dừng lại trước cửa Triệu công quán, Bách Nguyên Tú vẫn mở cửa cho cô như bao ngày.

Khi Bách Nguyên Tú định hôn trán cô thì cô quay mặt đi, hai người im lặng đứng dưới ánh đèn.

"Về ngủ một giấc thật ngon, dạo này sắc mặt em có vẻ không tốt." Bách Nguyên Tú lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

Triệu Hương Nông gật đầu, quay người đi vào nhà. Dì Thanh đã đứng chờ cô ở trên cầu thang bằng đá cẩm thạch màu trắng. Nhìn đôi giày cao gót một chiếc rơi trên bậc thang, một chiếc vứt ở trên đất, ngẫm nghĩ giây lát, Triệu Hương Nông quay đầu, nói với bóng lưng của Bách Nguyên Tú.

"Nguyên Tú, trên đời này có một chuyện đã xảy ra thì sẽ không thể thay đổi, tức nước vỡ bờ, anh hiểu không?"

Bách Nguyên Tú không hề đáp lại cô.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Kế hoạch ngoại tình (01)

Ngày hôm sau, chủ nhật, Triệu Hương Nông lái xe đến cổng trường của Hạ Tiểu Thuần. Cô nhìn thấy Hạ Tiểu Thuần tươi cười rạng rỡ cùng bạn cô ta đi qua trước mặt cô.

Dường như trong gió loáng thoáng truyền tới giọng nói của bọn họ, bọn họ đang tám chuyện về người đàn ông của mình. Khi Hạ Tiểu Thuần nói đến bạn trai của mình, trên mặt cô ta nở nụ cười rất đỗi ngọt ngào.

Bách Nguyên Tú ăn cơm mà Hạ Tiểu Thuần nấu!

Ngẩng đầu lên, Triệu Hương Nông ngước nhìn bầu trời trong xanh. Cô nghĩ liệu có phải Hạ Tiểu Thuần nấu cơm quá ngon nên Bách Nguyên Tú không nỡ đuổi cô ta đi.

Hạ Tiểu Thuần biết nấu cơm nhưng Triệu Hương Nông thì không. Đến một quả trứng gà cô cũng không biết xử lý. Bởi vì chiên trứng không cần xuất hiện trong con đường học tập của người thừa kế nhà họ Triệu.

Thứ hai, Triệu Hương Nông dậy rất sớm, hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của cô.

Người thừa kế nhà họ Triệu đã phải chuẩn bị rất lâu, vượt qua bao đối thủ nặng ký mới giành được công việc với mức lương 3000 đô la mỗi tháng. Chuyện này nghe có vẻ rất khoa trương nhưng có lẽ một số người sẽ nói cô chỉ đang ra vẻ vậy thôi.

Nhưng Triệu Hương Nông cần công việc có mức lương 3000 đô này, bởi vì trong mắt những người khác thì công việc này chính là một kiểu ngợi khen và tín nhiệm. Những người ấy sẽ nói như này: Triệu Hương Nông là một cô gái tự lập có chủ kiến.

Người nói những lời này đa số là những nhà phê bình hà khắc.

Đằng sau một Triệu Hương Nông tự lập có chủ kiến là giáo dưỡng, phẩm chất, và cuối cùng là Triệu Diên Đình. Những người như Paris Hilton chỉ chiếm một phần rất nhỏ. Trong đó có 80% đám con cái của những tỷ phú trong top 100 những người giàu có của Forbes đã có kinh nghiệm làm thêm. Bọn họ có thể tiêu xài phung phí vào cuối tuần, nhưng cũng có thể làm một nhân viên luôn luôn mỉm cười với khách hàng trong tiệm McDonald"s.

Công việc với mức lương 3000 đô này sẽ được coi là kinh nghiệm xã hội của Triệu Hương Nông. Về sau, công việc này sẽ trở thành giá trị nhân cách bị mọi người mổ xẻ không ngừng.

Đương nhiên, cô không thể lái siêu xe đắt tiền đi làm.

Cũng giống như bao người khác, phương tiện giao thông trong ngày làm việc đầu tiên của Triệu Hương Nông chính là tàu điện ngầm. Vừa chen lên tàu thì Triệu Hương Nông nhận được điện thoại của Bách Nguyên Tú.

"Tiểu Nông, ngày đầu tiên phải đánh một trận oanh liệt nhé!" Anh ta nói với cô.

Bộ đồ 100 đô, đôi giày da 30 đô; trang điểm nhẹ nhàng, Triệu Hương Nông đứng trước mặt cấp trên của mình với dáng vẻ như vậy.

Người phụ nữ xinh đẹp trước mặt cô là cấp trên của cô. Bà là đặc phái viên đại diện cho Liên Hợp Quốc đến Chicago xử lý việc xây dựng lại cơ sở hạ tầng sau thảm họa ở bang Illinois. Trước khi đến Chicago, bà là nhà ngoại giao của Liên Hợp Quốc, ngoài ra, bà còn có một thân phận khiến người khác ngưỡng mộ, phu nhân Juan.

Phu nhân Juan có tên đầy đủ là Juan Tống Liên Tố. Trước khi gả vào gia tộc Juan ở Pháp thì bà là Tống Liên Tố, được gọi là thứ nữ của ông trùm ngành

năng lượng "Cá sấu nhai kẹo cao su" Tống Học Nhữ.

Năm ba mươi tuổi, Tống Liên Tố bắt đầu gia nhập giới chính trị. Trong một bài phỏng vấn, khi bà nói thần tượng của bà chính là Margaret Thatcher, thì mọi người đều biết con đường chính trị của Tống Liên Tố sẽ không hề đơn giản.

Mười năm sau, bây giờ Tống Liên Tố đã bốn mươi tuổi, bà hoạt động sôi nổi trên đấu trường chính trị quốc tế. Khi nhắc đến bà, người ta thường dùng những lời lẽ hoa mỹ để hình dung bà.

Đây là lần đầu tiên Triệu Hương Nông nhìn thấy Tống Liên Tố, công việc ngày hôm nay của cô là ở bên cạnh bà, không để bà gây ra bất cứ sai lầm gì. Năm ngoái, bang Illinois đã hứng chịu một cơn lốc xoáy khủng khiếp. Sau khi cơn lốc đi qua, là đợt mưa lớn kéo dài. Một năm trôi qua, việc xây dựng lại cơ sở hạ tầng tiến hành rất chậm chạp, rất nhiều người bắt đầu hoài nghi đội ngũ mà Liên Hợp Quốc đã phái ra. Lần này, nhiệm vụ quan trọng nhất khi Tống Liên Tố đến đây chính là trấn an lòng dân.

Trong phòng làm việc đơn sơ, Tống Liên Tố chỉ hỏi Triệu Hương Nông mấy câu hỏi cho có lệ, rồi chuẩn bị đến khu cộng đồng để gặp gỡ những đại diện đến từ khu vực chịu thảm họa.

"Khoan đã thưa bà!" Triệu Hương Nông gọi Tống Liên Tố lại: "Tôi khuyên bà nên đi thay một bộ đồ khác."

Tống Liên Tố nhíu mày, vẻ mặt mất kiên nhẫn.

"Màu đen quả thực là màu sắc an toàn nhất, nhưng lúc này bà không thích hợp mặc quần áo màu đen, bởi nơi này là Chicago." Triệu Hương Nông chỉ vào bộ đồ màu đen của Tống Liên Tố: "Chicago là thành phố có tỷ lệ mưu sát cao nhất nước Mỹ, một số người gọi nơi này là "Thành phố của những vụ mưu sát". Màu đen rất dễ khiến người dân liên tưởng đến tang lễ và đồng phục cảnh sát."

Tống Liên Tố gật đầu nói một tiếng cảm ơn.

Mở tủ quần áo trong phòng làm việc ra, Triệu Hương Nông sững sờ. Trong tủ quần áo chỉ có hai bộ quần áo màu trắng và màu vàng.

"Sao vậy?" Tống Liên Tố hỏi cô.

"Tôi nghĩ, bà cũng không thể mặc hai bộ đồ này." Triệu Hương Nông đóng cửa tủ lại: "Màu trắng khiến người ta cảm thấy rất xa cách. Nếu mặc bộ đồ màu bạc trong một số những trường hợp quan trọng, sẽ bị một số người cố tình đem ra để chỉ trích, màu bạc đại diện cho sự mất gốc."

Bước đến trước mặt Tống Liên Tố, Triệu Hương Nông cởi chiếc áo công sở màu đỏ thẫm trên người xuống, đưa cho Tống Liên Tố: "Bà hãy mặc chiếc áo này."

Tống Liên Tố không nhận, chỉ nhìn cô.

"Nếu bà mặc chiếc áo này, bà sẽ dễ dàng nhận được thiện cảm của những người kia. Với người Chicago, màu đỏ thẫm đại diện cho màu sắc của đất đai mà những người đi trước để lại, màu đỏ thẫm sẽ khiến bọn họ cảm thấy gần gũi."

Tống Liên Tố cởi chiếc áo màu đen xuống rồi khoác chiếc áo của Triệu Hương Nông lên người.

Triệu Hương Nông lấy ra một chiếc mũ lưỡi trai có biểu tượng của đội bóng rổ Chicago Bulls: "Tôi còn chuẩn bị cho bà cái này. Buổi trưa chúng ta sẽ đi gặp bọn trẻ ở khu cộng đồng, nếu bà đội cái mũ này thì bọn trẻ rất sẵn lòng chia sẻ bí mật của bọn chúng với bà."

Trước buổi họp báo, Tống Liên Tố đưa bài phát biểu cho Triệu Hương Nông xem, bà muốn Triệu Hương Nông giúp bà nhìn xem bài phát biểu có chỗ nào sai sót không.

Nhận bài phát biểu, Triệu Hương Nông biết trong thời gian ba tháng thử việc này, cô sẽ không bị coi là bình hoa di động nữa.

Từ thứ ba đến thứ sáu Triệu Hương Nông đều đồng hành cùng Tống Liên Tố. Ba ngày liền cô đều sống ở vùng nông thôn.

Thứ bảy, Triệu Hương Nông quay về Chicago.

Tối thứ bảy, Triệu Diên Đình mở tiệc chúc mừng cô đã hoàn thành ba ngày làm việc một cách vô cùng xuất sắc.

Buổi tiệc được tổ chức ở khu nghỉ dưỡng tại ngoại ô Chicago, xung quanh khu nghỉ dưỡng là hồ nước. Triệu Hương Nông mặc một chiếc váy dài màu xanh lục, đón nhận những lời tán dương của bạn bè.

Tối nay, Triệu Hương Nông nghĩ người lơ đãng nhất bữa tiệc chính là cô. Bách Nguyên Tú đã nói sẽ đến đây từ sớm mà vẫn chưa xuất hiện, anh ta mãi không đến khiến ánh mắt của cô thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa. Người không ngừng nhìn về phía cửa còn có Clara, người cô ta đợi cũng không đến đúng giờ.

Khi bữa tiệc đã diễn ra được một nửa thì Bách Nguyên Tú mới xuất hiện. Trong vòng tay của anh ta, Triệu Hương Nông ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt trên cổ áo sơ mi của anh ta, đó là mùi nước hoa mà cô ngửi thấy từ trên người Hạ Tiểu Thuần không lâu trước.

Nghĩ ngợi giây lát, Triệu Hương Nông kéo Bách Nguyên Tú đi về phía cửa. Ở cửa, Triệu Hương Nông va phải một người đang đi vào bên trong. Lúc

này, cô cũng lười phải nói xin lỗi với người bị cô va phải, cũng không buồn ngẩng đầu lên, kéo Bách Nguyên Tú đi nhanh qua người đó.

Đứng ở bên hồ nước, Triệu Hương Nông hất tay Bách Nguyên Tú ra.

"Nguyên Tú, để cô ta rời khỏi đây." Triệu Hương Nông nói với Bách Nguyên Tú.

Bách Nguyên Tú lặng thinh, anh ta đang tìm thuốc.

Triệu Hương Nông duỗi tay giật lấy điếu thuốc trong tay anh ta rồi ném mạnh xuống đất. Cô ưỡn thẳng sống lưng, ngẩng đầu: "Bách Nguyên Tú, anh nghe đây, ngày mai em muốn nghe được tin Hạ Tiểu Thuần đã rời khỏi Chicago."

"Tiểu Nông." Anh ta gọi cô, giọng nói vẫn mang vẻ bao dung như người anh trai nói chuyện với em gái: "Có lẽ, chúng ta nên suy nghĩ lại một lần nữa, chúng ta ở bên nhau có thích hợp không?"

Triệu Hương Nông cười giễu: "Bách Nguyên Tú, khi anh thò tay vào trong quần áo của em vô số lần, anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện có hợp hay không hợp."

"Tiểu Nông..."

"Đồ nhát gan, sao nào? Chuyện em là xử nữ khiến anh khó chấp nhận như vậy sao?" Triệu Hương Nông cắn răng, mượn men say để nói ra câu này.

Bách Nguyên Tú lại gần cô một chút: "Tiểu Nông, em uống say rồi."

Có lẽ, rất nhiều người ngay cả Bách Nguyên Tú cũng cho rằng Triệu Hương Nông nói những lời ác liệt như này là do men say xui khiến mà thôi. Có lẽ vậy, có lẽ đúng là như vậy cũng nên.

Cô nói với anh ta: "Bách Nguyên Tú, anh đi đi, khi người anh còn vương mùi nước hoa của người phụ nữ khác thì xin anh đừng đứng bên cạnh em, cũng đừng xuất hiện trước mặt em."

Cơn gió đông lạnh lẽo thổi qua, Triệu Hương Nông nhìn theo bóng lưng của Bách Nguyên Tú. Một số chuyên cô không dám nói cho anh ta, trong lòng cô có một vết sẹo rất xấu xí.

Triệu Hương Nông nghĩ, có lẽ cô đang bị báo ứng cũng nên.

Đợi đến khi bóng lưng Bách Nguyên Tú hoàn toàn biến mất, đợi đến khi anh ta lái xe rời khỏi đó, Triệu Hương Nông mới quay người rảo bước về phía chiếc cầu gỗ kéo dài đến giữa mặt hồ. Dừng lại ở cuối chiếc cầu, cô lẳng lặng đứng ở đó.

Cơn gió đêm lạnh lẽo khiến cơ thể cô run rẩy dưới lớp áo choàng dày dặn. Ánh đèn hai bên cây cầu chiếu xuống mặt hồ, bỗng nhiên, Triệu Hương Nông có chút tò mò bóng dáng được phản chiếu xuống hồ của mình lúc này.

Cô bước lên một bước, cơ thể từ từ nghiêng về phía trước. Cô nhìn thấy bóng dáng được phản chiếu dưới nước của mình, thế nhưng sao bộ dạng của cô ta lại đáng thương đến vậy. Cô cúi người xuống, muốn xóa tan hình ảnh phản chiếu đó.

Eo vừa cúi xuống một góc 45 độ, phía sau bỗng có một luồng sức mạnh ập đến bất ngờ, hai cánh tay mạnh mẽ ôm cô rời xa mặt nước.

Hai cánh tay đó ôm chặt lấy eo cô, trong hơi thở gấp gáp của người đang ôm cô mang theo sự căng thẳng. Vài giây sau, Triệu Hương Nông dựa về phía sau, gác đầu lên hõm vai anh ta.

"Nguyên Tú, em uống say rồi, nhưng em biết mình đang nói cái gì." Cô nhắm mắt nói.

Người đang ôm cô lặng thinh.

"Em ghen rồi." Triệu Hương Nông khó khăn nói: "Nguyên Tú, chúng ta cứ thử xem sao được không? Thật đấy, giống như một cặp tình nhân bình thường, nhé?"

Vừa dứt lời, một giọng nói đàn ông từ tốn vang lên: "Tôi nghĩ cô nhận nhầm người rồi, tôi không phải người đó."

Người đàn ông từ từ buông cô ra.

Nhận nhầm người rồi?

Triệu Hương Nông lập tức quay đầu lại.

Người kia đứng ở đó, đôi tay vẫn hơi mở ra. Ánh đèn trên cây cầu hắt lên mặt anh ta, ẩn khuất vào trong bóng khu rừng phía sau và mặt hồ. Anh ta cứ lẳng lặng nhìn cô như vậy.

Đôi mắt của người đàn ông khiến cô nghĩ đến con nai một lần nữa!

Đôi mắt này và hương nước hoa của Hạ Tiểu Thuần đã từng xuất hiện trong cùng một ngày.

Đây là lần thứ hai người đàn ông này nhìn trộm bí mật của cô, những xúc cảm yếu đuối nhất mà cô không muốn người khác biết.

Tên trộm rượu vang lại bắt đầu giải thích, tay trái của anh ta cầm một chiếc khuyên tai.

"Vừa nãy lúc cô va phải tôi ở cửa, khuyên tai của cô rơi xuống chỗ tôi. Tôi tìm cô để trả cô cái này, lúc tìm được cô thì tôi nhìn thấy cô đang cãi nhau với người đàn ông kia. Lúc đó tôi cho rằng đó không phải lúc thích hợp để trả khuyên tai cho cô. Sau đó tôi đi loanh quanh một vòng rồi mới quay lại."

"Rồi tôi nhìn thấy cô..." Giọng nói của người đàn ông có chút lúng túng: "Vừa rồi bộ dạng của cô nhìn rất giống người sắp tự vẫn, cho nên..."

Tự vẫn? Tên khốn này lại gán lên người cô cái tội danh nực cười như vậy.

Không thể nhẫn nhịn được nữa, cô không còn mặt mũi nào nữa rồi. Cơn giận mà Bách Nguyên Tú gây ra cùng với mùi hương nước hoa của Hạ Tiểu Thuần khiến Triệu Hương Nông làm ra một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Kế hoạch ngoại tình (02)

Không thể nhẫn nhịn được nữa, cô không còn mặt mũi nào nữa rồi. Cơn giận mà Bách Nguyên Tú gây ra cùng với mùi hương nước hoa của Hạ Tiểu Thuần khiến Triệu Hương Nông làm ra một chuyện.

Cho cái gã kỳ quặc này nếm thử cảm giác đông cứng.

Triệu Hương Nông dồn hết sức, đẩy người đàn ông rơi xuống hồ. Từ lần đầu tiên gặp nhau cô đã như vậy, nói tục, châm biếm sâu cay, không còn một chút hình tượng nào.

Người đàn ông rơi xuống nước tạo ra một tiếng ồn lớn, xen lẫn trong đó là giọng nói hốt hoảng của người đàn ông: Tôi không biết bơi!

Shit! Shit! Shit! Tên khốn này!

Nơi này không một bóng người! Người đàn ông vẫn đang vùng vẫy trong nước!

Đúng là đồ sao chổi! Cắn chặt răng, Triệu Hương Nông cởi chiếc áo choàng ra rồi nhảy xuống hồ.

Quản lý của khu nghỉ dưỡng xuất hiện ở bữa tiệc để báo cho đám nam nữ thanh niên đang quẩy điên cuồng biết: Chủ nhân của bữa tiệc say rượu nên tạm thời đi nghỉ, chúc mọi người chơi vui vẻ.

Trong một căn phòng được cây cổ thụ che khuất nằm sâu bên trong khu nghỉ dưỡng, tiếng củi cháy kêu "Tách tách" trong lò sưởi. Ánh lửa bập bùng chiếu sáng khuôn mặt của đôi nam nữ đang ngồi trên tấm thảm trước lò sưởi. Trên người bọn họ quấn chiếc khăn bông thật dày, quanh người tản ra làn khói mỏng.

Triệu Hương Nông co chân lại, gác cằm lên đầu gối ngây ngẩn nhìn người đàn ông bị cô đẩy xuống hồ, rồi lại được cô lôi lên bờ không lâu trước.

Bây giờ anh ta đang mặc đồng phục của nhân viên phục vụ.

Người đàn ông không nhìn cô. Đôi mắt anh ta nhìn lò sưởi chăm chú, ánh lửa rực rỡ nhảy nhót trong đáy mắt anh ta.

Một số ý nghĩ đang dần lắng đọng lại.

"Trước kia anh từng thấy tôi?" Triệu Hương Nông hỏi.

Người đàn ông quay mặt về phía cô: "Ừm."

"Có lẽ..." Triệu Hương Nông nghiêng đầu: "Anh quen Clara sao? Anh chính là người mà cô ta vẫn đợi vào tối nay? Anh là thịt tươi của Clara mà người ta nói đó hả?"

Danh xưng đó khiến người đàn ông nhíu mày.

"Tôi không phải thịt tươi gì cả, tôi là Tống Ngọc Trạch." Người đàn ông vừa nói vừa viết tên mình lên trên mặt thảm.

Tống Ngọc Trạch! Ngay lập tức Triệu Hương Nông cảm thấy anh ta rất hợp với cái tên này.

"Hơn nữa, tôi và Clara không giống như cô nghĩ đâu." Tống Ngọc Trạch nói: "Cùng Clara xuất hiện ở những bữa tiệc cuối tuần đối với tôi mà nói cũng giống như một công việc làm thêm, giống như làm nhân viên phục vụ trong nhà hàng vậy."

Triệu Hương Nông không để tâm lời của Tống Ngọc Trạch, lúc này, cô rất tò mò một chuyện.

"Cuối tuần trước, tôi đã nghe thấy cuộc trò chuyện của anh và Clara ở trên hành lang." Nói đến chuyện này, Triệu Hương Nông lại chẳng thấy ngượng ngùng chút nào: "Người bị Clara mắng là tên cuồng rình trộm là tôi."

"Tôi biết!" Anh ta nói.

"Clara xuất thân từ gia tộc de Gaulle, năm nào Clara cũng tham gia buổi tiệc của các thiên kim tiểu thư, anh có biết buổi tiệc đó không? Nó đã có lịch sử hơn một trăm năm rồi. Người nhận được thư mời phải có được sự nhất trí thông qua của một trăm vị thiên kim tiểu thư. Năm 14 tuổi, Clara đã nhận được thư mời của bữa tiệc này."

"Cho nên?" Anh ta đáp lại lời giải thích dài lê thê của cô.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông biết anh ta không phải gã trai ngờ nghệch, xem ra anh ta cũng biết Clara là ai.

"Cho nên vì sao anh lại từ chối?" Triệu Hương Nông rất tò mò chuyện này.

Lúc này, trong lòng Triệu Hương Nông, Tống Ngọc Trạch chính là gã đàn ông dựa vào tướng mạo để đào mỏ cánh phụ nữ.

Tống Ngọc Trạch hơi nghiêng mặt về phía Triệu Hương Nông: "Đã nghe đến phép tính một cộng một bao giờ chưa?"

Triệu Hương Nông nhíu mày, cô có thể nghe thấy vẻ giễu cợt mơ hồ trong giọng điệu của anh ta

"Khi phép tính một cộng một được đưa ra trong một buổi thảo luận học thuật vô cùng nghiêm túc, các học giả nghĩ nát óc dùng những công thức đại lượng liệt kê ra vô vàn đáp án, kết quả, không ai có đáp án đúng. Cuối cùng người trả lời đúng lại là một đứa trẻ vô tình đi nhầm chỗ. Đáp án của phép tính một cộng một chính là hai, chỉ đơn giản như vậy thôi. Ngụ ý đằng sau câu chuyện này thực ra là đang diễn giải một kiểu trạng thái tâm lý của con người, đó chính là trong lòng cô đang nghĩ điều gì thì mắt cô sẽ nhìn thấy thứ ấy."

Triệu Hương Nông biết Tống Ngọc Trạch đang ngầm mỉa mai cô.

"Vì sao không đồng ý đi Pháp với Clara, bây giờ có cần tôi nói đáp án này cho cô không? Triệu Hương Nông!"

Đúng thật là, chỉ bằng một tên trộm rượu vang mà cũng dám khoa tay múa chân trước mặt cô.

Triệu Hương Nông ngẩng đầu, mỉm cười với Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, tôi có thể cho anh nếm lại cảm giác đóng băng một lần nữa đấy."

Cửa được đẩy ra, nhân viên đưa quần áo đã được sấy khô vào. Tống Ngọc Trạch đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô: "Cô sẽ không làm thế đâu!"

Tống Ngọc Trạch cầm quần áo rời khỏi đó.

Triệu Hương Nông ngẩn ngơ nhìn ánh lửa rực rỡ. Tống Ngọc Trạch nói đúng. Đúng vậy, cô sẽ không để Tống Ngọc Trạch rơi xuống nước một lần nữa, không phải không muốn mà là không dám, sau khi biết Tống Ngọc Trạch là chàng trai mà Clara yêu say đắm.

Mấy ngày tiếp theo, Triệu Hương Nông không nhận được điện thoại của Bách Nguyên Tú. Cô cũng không gọi điện cho anh ta. Từ thứ hai đến thứ sáu cô vẫn ngồi tàu điện ngầm đi làm. Tống Liên Tố sắp xếp cô vào đội ngũ PR của bà, để cô giúp bà xử lý công việc thậm chí cả mấy chuyện trong cuộc sống thường ngày của bà, những chuyện này có chuyện lớn có chuyện nhỏ.

Ngày làm việc thứ mười, khi Tống Liên Tố tiếp nhận cuộc phỏng vấn của đài truyền hình, còn cố ý nhắc tới cô: "Tôi đã muốn mang cô ấy từ Chicago về Newyork lắm rồi."

Câu nói này của Tống Liên Tố xuất hiện trên trang bìa của nhiều tờ báo nổi tiếng vào ngày thứ bảy, khiến Triệu Hương Nông nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

Tối thứ bảy, vì Lý Nhu không khỏe nên Triệu Hương Nông thay bà tham dự tiệc rượu với Triệu Diên Đình. Trong tiệc rượu, Triệu Hương Nông gặp Bách Nguyên Tú, anh ta cũng tham dự tiệc rượu cùng ba anh ta.

Giống như trước đây, anh ta vẫn đến trước mặt cô, hào hứng nói với cô rằng anh ta đã bảo quản gia cắt mặt báo có lời khen của cấp trên giành cho cô để làm kỷ niệm.

Sau khi nói cảm ơn Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông cố gắng quan sát vẻ mặt của Bách Nguyên Tú xem có gì lạ hay không. Nhưng cuối cùng, trên khuôn mặt của người đàn ông đã đính hôn cùng cô khi cô tròn 24 tuổi vẫn mang vẻ mặt như cũ, săn sóc, dịu dàng, khiến bạn chỉ mãi quanh quẩn ở một chỗ, không dám bước lên cũng không dám lùi lại.

Trong một tuần này, những người trong giới của bọn họ đều đang bàn tán xôn xao: Gần đây nhà họ Bách liên tiếp gặp gỡ những chuyên gia quản lý tài sản, chuyên gia phân tích của bọn họ. Cổ phiếu của Bách hóa Triệu thị và Chế dược Bách thị có chút biến động.

Phía sau những lời bàn tán này là tin đồn: E rằng cuộc hôn nhân giữa nhà họ Triệu và nhà họ Bách sẽ đối mặt với nguy cơ tan vỡ.

Triệu Hương Nông biết, đằng sau buổi đính hôn của cô và Bách Nguyên Tú là những mối quan hệ lợi ích phức tạp của hai nhà doanh nghiệp lớn. Bách Nguyên Tú cũng biết những điều này, vì thế mỗi bước tiến anh ta phải hết sức thận trọng.

Có lẽ, các bậc trưởng bối của hai nhà cũng ý thức được điều này, cho nên, tối nay ba của Bách Nguyên Tú đã tỏ thái độ rất thân thiện với cô. Còn Triệu Diên Đình, sáng hôm nay ông đã nói với cô một câu nói mùi mẫn: Hạnh phúc của Tiểu Nông đứng trên sự nghiệp của ba.

Tiệc rượu kết thúc, Bách Nguyên Tú nói với Triệu Hương Nông: "Tiểu Nông, khoảng thời gian này anh khá bận."

Ý tứ trong câu nói của Bách Nguyên Tú rất rõ ràng.

"Vừa hay, dạo này em cũng khá bận." Triệu Hương Nông mỉm cười nói với Bách Nguyên Tú.

Triệu Hương Nông biết lúc này bản thân cô là người bị động. Chính bởi vì sự luyến tiếc khiến cô trở nên bị động. Cô vẫn còn mong đợi vào Bách Nguyên Tú: Chỉ là người đàn ông này cần thời gian thôi, cô bằng lòng đợi anh ta, dù sao thì cô cũng đã đợi anh ta lâu như vậy rồi.

Nếu hỏi Triệu Hương Nông điều cô mong chờ nhất là gì, vậy thì trên tờ điền đáp án nhất định có một đáp án như này: Triệu Hương Nông thích ngày chủ nhật nhất.

Trên bảng ghi chép lịch trình trong tay cô Rice có ghi, Triệu Hương Nông cần học tiếng Bồ Đào Nha vào lúc hai giờ đến năm giờ chiều ngày chủ nhật.

Thực ra, trong bốn tiếng đồng hồ vào mỗi ngày chủ nhật này, không phải Triệu Hương Nông đang học tiếng Bồ Đào Nha.

Mỗi chiều chủ nhật, Triệu Hương Nông đều đến trung tâm huấn luyện trượt băng được cải tạo từ nhà thi đấu bỏ hoang. Trung tâm huấn luyện trượt băng này do một người yêu thích trượt băng mở. Ông ấy sửa nhà thi đấu bỏ hoang thành sân trượt băng, cung cấp sân trượt miễn phí cho những người yêu thích trượt băng. Nghĩa cử cao đẹp của ông khiến một số người lựa chọn đến nơi này lao động công ích vào cuối tuần, Triệu Hương Nông cũng là một trong những nhân viên tình nguyện đó. Trong trung tâm trượt băng cũ kỹ thiếu thốn này, cô là em gái bốn mắt A Nông hiền khô, hay đeo cặp kính gọng đen.

Vì lượng người đến trung tâm rất nhiều, thêm vào đó đây là khu vực khá lạc hậu ở Chicago. Nên chẳng có ai liên hệ em gái bốn mắt ít nói hay ngẩn người nhìn sân băng với người thừa kế nhà họ Triệu.

Ba năm trước, Triệu Hương Nông tình cờ biết đến nơi này. Chỉ thoáng chốc, cô đã lựa chọn bước vào nơi này. Trong ba năm này, chỉ cần thời gian cho phép thì Triệu Hương Nông đều đến đây vào chủ nhật.

Triệu Hương Nông thích nơi này, vì nơi đây có âm thanh khiến cô nghe thấy luôn phải sởn hết gai ốc. Đó là tiếng lưỡi dao trượt trên mặt băng, trượt, xoay tròn, nhảy lên, đều có những âm thanh thuộc về nó. Âm thanh khiến dòng máu của cô sôi sục nhất chính là âm thanh khi lưỡi dao rời khỏi mặt đất rồi lại tiếp đất.

"Két..." Mỗi lần âm thanh này vang lên đều khiến trái tim cô thắt lại.

Triệu Hương Nông rất cần nghe thấy âm thanh này. Trước kia, cô cũng là người tạo ra âm thanh này. Quãng thời gian từ năm 10 tuổi đến năm 16 tuổi, Triệu Hương Nông là tuyển thủ trượt băng của trường. Cô đã đại diện cho trường tham gia rất nhiều cuộc thi. Giây phút vui vẻ mỗi ngày của cô chính là khoảng thời gian ngắn ngủi cô mang đôi giày trượt băng không ngừng lướt vi vu, xoay tròn. Lúc đó, nhiều người cho rằng một ngày nào đó cô sẽ đặt chân lên sân khấu quốc tế. Triệu Hương Nông cũng mơ ước có một ngày, tất cả mọi người sẽ được chứng kiến giây phút bay lượn thuộc về cô.

Trong lòng Triệu Hương Nông, trượt băng đại diện cho sự bay lượn phá tan mọi ràng buộc và chạm đến tự do.

Có điều, có điều mùa hạ năm 16 tuổi đó... chiếc ốc vít rơi từ giầy trượt băng đã bẻ gẫy đôi cánh của cô. Khi mũi chân chạm xuống mặt đất thì cô ngã khụy xuống mặt băng. Cô nghe thấy tiếng xương đầu gối vỡ vụn, tràn đầy sự tuyệt vọng.

"Đầu gối của cháu không chịu được những vẫn động cường độ cao." Lời lẽ của bác sĩ rất chân thật.

Mùa hạ năm 16 tuổi, Triệu Hương Nông đã đốt sạch mọi thứ có liên quan đến trượt băng bằng một mồi lửa. Ngày hôm đó, ba cô tặng cho cô một chiếc máy bay.

"Tiểu Nông, nó có thể khiến con bay cao hơn." Ông nói với cô như vậy.

Một tháng sau, có một cô gái khác mặc chiếc áo trượt băng màu xanh lam vốn thuộc về cô, thay thế vị trí của cô, giành được số điểm cao nhất trong cuộc thi mà lẽ ra cô đã được tham gia.

Cô ngồi trên khán đài nhìn người trên sân băng đó. Trong một đêm trăng sao trước kia, cô và cô ta đã cùng nhau chia sẻ bí mật.

Sau đó, nhiều người tặng hoa cho cô ta.

Sau đó... sau đó thì sao nhỉ, người kia ôm một đống hoa tươi sắp ôm không xuể đến trước mặt cô, rồi thấp thỏm, dè dặt rút một bó hoa đẹp nhất đưa cho cô.

Cô không thèm nhìn lấy một cái, lập tức gạt phăng bó hoa kia xuống đất.

Người đó định nói với gì với cô, nhưng có người gọi tên cô ta: "Chu Nhuận, bạn trai cô gọi điện tìm cô."

Người đó cười ngọt ngào chạy đi mất, vừa chạy vừa có những bông hoa rơi ra từ trong lòng của cô ta. Triệu Hương Nông nhìn những bông hoa không ngừng rơi xuống đất, miệng lẩm bẩm những lời vô thức.

Ngày chủ nhật vào mùa đông năm 24 tuổi, Triệu Hương Nông đeo chiếc kính gọng đen đứng dưới sân khấu. Cô gái đeo bao tay màu đỏ, không ngừng trượt xung quanh sân băng hình tròn, khiến Triệu Hương Nông bất cẩn rơi vào những hồi ức trong quá khứ.

Những lời mà Triệu Hương Nông 16 tuổi nói trong vô thức bất ngờ đâm vào tai cô, khiến cô đau đớn đến nỗi chỉ có thể bịt tai lại.

"Những lời đó không phải tôi nói, tôi chưa bao giờ nói những lời đó..." Cô bịt tai lùi lại phía sau.

Bước chân của cô đầy hoảng loạn, giọng nói của cô đang run rẩy, sau đó cô đâm vào một người.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 23: Kế hoạch ngoại tình (03)

"Những lời đó không phải tôi nói, tôi chưa bao giờ nói những lời đó..." Cô bịt tai lùi lại phía sau.

Bước chân của cô đầy hoảng loạn, giọng nói của cô đang run rẩy, sau đó cô đâm vào một người.

Miệng cô vẫn đang lẩm bẩm những lời vô thức, cô ngẩng đầu lên.

Là thượng đế cố ý sắp đặt ư? Thượng đế cố ý sắp đặt Tống Ngọc Trạch đến trước mặt cô, để anh ta biết được những mặt giả dối, yếu đuối và xấu xí của cô sao?

Triệu Hương Nông ngẩn ngơ nhìn Tống Ngọc Trạch, anh cũng đang nhìn cô.

"Cô đang khóc sao?" Anh nói một câu rất kỳ lạ.

Khóc? Vì sao cô phải khóc? Cô đã có mọi thứ thì việc gì cô phải khóc chứ? Triệu Hương Nông giơ tay sờ lên mặt, kết quả cô thấy bàn tay mình đầy nước mắt.

Kính đâu rồi? Kính của cô đâu rồi? Rõ ràng vừa nãy cô còn đeo mà. Không được, cô phải tìm kính của mình, không thể để người ở đây nhận ra cô được. Nếu bị những người đó nhận ra, nhất định bọn họ sẽ không cho mình ở đây nữa. Triệu Hương Nông cần những nơi như thế này, rất cần.

Còn nữa, ban nãy cô không khóc, thật sự không khóc. Nếu cô khóc thì có nghĩa là cô đã sai và đã hối hận, cô không muốn cả đời này bị vết thương xấu xí kia hành hạ, không muốn.

Dùng tay áo sơ mi lau qua mặt mình, Triệu Hương Nông cúi người bắt đầu tìm kính. Chỉ là, cô không thể tìm thấy, không tìm thấy...

"Cô đang tìm cái này sao?"

Theo giọng nói ấy, Triệu Hương Nông nhìn thấy chiếc kính trên tay Tống Ngọc Trạch. Cô hốt hoảng giật lấy chiếc kính từ trong tay anh. Khi chiếc kính gọng đen quay về trên mặt cô, Triệu Hương Nông lập tức cảm thấy an toàn.

Triệu Hương Nông thu hết cảm xúc lại, khoanh tay nhìn Tống Ngọc Trạch.

Nếu lần thứ nhất lần thứ hai Tống Ngọc Trạch xuất hiện trước mặt cô là chuyện trùng hợp, vậy thì trong mắt Triệu Hương Nông, lần thứ ba gặp gỡ không còn là một chuyện đơn giản nữa.

"Tống Ngọc Trạch, anh xuất hiện trước mặt tôi thường xuyên như vậy, rốt cuộc anh có mục đích gì?" Triệu Hương Nông hỏi anh.

Thấy Triệu Hương Nông nói như vậy, Tống Ngọc Trạch vuốt xương mày, thở dài: "Xem ra cô không hề nhớ phép tính một cộng một hôm đó của tôi nhỉ. Ok, vậy về sau lúc tôi nhìn thấy cô, tôi sẽ cố gắng đi đường vòng."

Nói xong, Tống Ngọc Trạch lập tức quay người đi.

"Đứng lại, Tống Ngọc Trạch!" Triệu Hương Nông gầm lên với bóng lưng của Tống Ngọc Trạch: "Anh đừng có mà coi tôi là con ngốc, tôi không phải người dễ lừa gạt đâu."

Nghe thấy vậy, Tống Ngọc Trạch dừng bước rồi quay đầu lại. Anh bước từng bước đến trước mặt cô: "Triệu Hương Nông, xem ra cô chẳng có suy luận logic gì cả. Trong mắt cô, tôi tiếp cận cô chỉ vì lợi ích. Vậy tôi hỏi cô, nếu là vì lợi ích, vậy thì tại sao tôi không chọn người có giá trị lợi ích như Clara mà chọn cô."

Chỉ vài câu ngắn ngủi đã khiến Triệu Hương Nông không còn lời để phản bác.

"Thực ra, người không muốn gặp mặt là tôi mới đúng. Tôi đang nghi ngờ không biết cô có phải sao chổi trong cuộc đời của tôi không. Lần thứ nhất gặp gỡ chính diện, tôi trốn trong phòng vệ sinh nữa nửa tiếng đồng hồ. Lần thứ hai gặp nhau, cô đẩy tôi xuống hồ. Còn lần này, cô lại bị cô coi là kẻ có ý đồ bất chính. Dường như ở trước mặt cô, người vẫn luôn ở thế hạ phong là tôi."

Triệu Hương Nông lần thứ hai cạn lời, nhưng cô nhanh chóng nhận ra vấn đề trong câu nói của Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, vừa nãy anh nói "Lần thứ nhất gặp gỡ chính diện"!"

"Cho nên, Triệu tiểu thư lại có nghi vấn rồi?" Giọng điệu Tống Ngọc Trạch xen lẫn vẻ giễu cợt: "Hôm đó ở trong phòng vệ sinh nữ, không phải tôi đã nói trước kia tôi đã từng nhìn thấy cô rồi sao? Thực ra, trước khi quen Clara thì tôi đã từng nhìn thấy cô rồi. Không phải trên tạp chí, cũng không phải trong tin tức trên mạng."

"Lần đầu tiên gặp cô chính là ở nơi đó." Tống Ngọc Trạch chỉ về nơi cô vừa mới đứng, đó là góc sân băng ít bị chú ý đến nhất: "Nhiều lần tôi thấy cô đứng ở đó, khi ấy cô không đeo kính. Tôi còn nghĩ đúng là một cô gái kỳ lạ, rõ ràng xinh đẹp như vậy, vì sao phải đeo một chiếc kính đen sì khiến bản thân trở nên quê mùa. Sau khi gặp cô ở trong phòng vệ sinh nữ, tôi mới hiểu. Sau đó, tôi biết cô là Triệu Hương Nông."

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông quyết định ngó lơ những lời của Tống Ngọc Trạch: "Anh vẫn chưa trả lời tôi, vì sao anh lại xuất hiện ở nơi này. Theo hiểu biết của tôi, một khi có người xuất hiện bên cạnh bạn quá thường xuyên, thì chắc hẳn người đó có mục đích nào đó."

"Triệu Hương Nông, bây giờ tôi nghi ngờ cô bị bệnh hoang tưởng bị hại đấy." Khuôn mặt Tống Ngọc Trạch lộ vẻ "Tôi sợ cô rồi đấy": "Ok, ok, xem ra về sau nhìn thấy cô tôi phải đi đường vòng mới được."

Người phụ trách quản lý trung tâm huấn luyện bỗng gọi "A Tống", Tống Ngọc Trạch đáp một tiếng rồi chạy đến đó.

"A Tống"? Tống Ngọc Trạch chính là "A Tống" mà Triệu Hương Nông liên tục nghe thấy các cô gái đến đây tập luyện nhắc đến trong mấy tháng gần đây?

Người phụ trách của trung tâm huấn luyện đến từ Đài Loan, ông ta rất thích lấy một từ trong tên của mỗi người ra, rồi tùy tiện gán thêm một chữ "A" vào. Thế là, cô trở thành "A Nông", Tống Ngọc Trạch trở thành "A Tống".

Trong thời gian này, đám con gái cứ mở miệng ra là "A Tống". Bọn họ lúc nào cũng nói "A Tống giúp tớ sửa giày trượt băng" "A Tống sửa xe cho tôi đấy" "A Tống giúp tôi tìm con cún của tôi về".

"A Tống" là chàng kỵ sĩ anh tuấn nhiệt tình chính nghĩa, bọn họn thích anh ta. Mấy câu kiểu như "Muốn hẹn hò với A Tống quá" cô đã nghe quá nhiều rồi. Đối với Triệu Hương Nông mà nói, chàng kỵ sĩ lãng mạn trong miệng mấy cô gái cũng chỉ là một người tình đại chúng mà thôi.

Bây giờ, Triệu Hương Nông cũng hiểu phần nào vẻ mặt si mê mỗi khi đám con gái nhắc đến "A Tống" của bọn họ rồi, ngay cả Clara cũng mê mệt vì anh ta mà.

Gần đến giờ tan ca, người phụ trách trung tâm huấn luyện gọi Triệu Hương Nông lại.

Người phụ trách này là chú Chung, ông là nhân viên lớn tuổi nhất ở trung tâm. Đứng trong văn phòng, Triệu Hương Nông bị chú Chung nhìn đến phát hoảng. Cô vô thức chạm vào chiếc kính trên mặt, chú Chung bỗng lên tiếng khiến trái tim Triệu Hương Nông như hẫng một nhịp.

"Đừng sợ, nơi này chỉ có chú biết cháu là Triệu Hương Nông. Chú cũng không nói chuyện này ra bên ngoài đâu."

Triệu Hương Nông thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Khi cháu tham gia cuộc thi thanh thiếu niên Pan American thì chú ở trên khán đài." Giọng nói chú Chung lộ ra sự tiếc nuối: "Về sau chú nghe nói cháu đã bị thương. Nghe thấy tin tức này khiến chú cảm thấy rất lấy làm tiếc. Cháu vừa đến nơi này thì chú đã nhận ra cháu rồi."

"Thế cho nên?" Triệu Hương Nông lạnh nhạt hỏi, cô không thích nghe thấy người khác bàn tán về cô của trước kia, nhất là những chuyện liên quan đến trượt băng.

"Không có gì." Người đàn ông Đài Loan hơn 50 tuổi có một khuôn mặt rất dễ gần, ông ấy chỉ liếc cô một cái: "Chú đã nhìn thấy cháu và A Tống cãi nhau rồi. Trước kia chú cứ cảm thấy hai cháu sẽ trở thành bạn tốt cơ, đến bây giờ chú vẫn cho rằng hai cháu sẽ trở thành bạn tốt của nhau. Triệu Hương Nông, A Tống đến nơi này cũng có nguyên nhân của nó."

Cầm địa chỉ mà chú Chung đưa, giẫm lên ánh hoàng hôn ngày đông, Triệu Hương Nông đứng trên con phố chật chội. Nơi cô đang đứng là khu vực khá lạc hậu ở Chicago, những căn nhà lộn xộn ngổn ngang, hai bên đường dán đầy biển quảng cáo và những hình vẽ Graffiti nguệch ngoạc. Tống Ngọc Trạch sống ở khu vực này, Triệu Hương Nông xuất hiện ở nơi này chẳng qua cũng chỉ vì một ý nghĩ trong đầu.

"Một người bạn thân thiết của A Tống mất trong một sự cố bất ngờ, người bạn đó rất yêu thích trượt băng. Cậu ấy đến trung tâm là muốn tiếp xúc với thứ mà bạn cậu ấy yêu thích, cũng giống như cháu vậy." Chú Chung đã nói với cô như vậy.

Chỉ vì một câu nói này mà Triệu Hương Nông nhất thời ấm đầu, xin chú Chung địa chỉ của Tống Ngọc Trạch.

Dựa vào địa chỉ, Triệu Hương Nông tìm đến số nhà của Tống Ngọc Trạch, có điều...

Triệu Hương Nông đứng dưới cầu thang bằng sắt đã rỉ sét loang lổ. Nơi này đúng là một nơi kỳ quái, chiếc cầu thang giống như được thòng xuống từ bệ cửa sổ, nếu muốn đến nhà của Tống Ngọc Trạch thì nhất định phải leo lên cầu thang. Đây chính là căn phòng mà anh ta khó khăn lắm mới thuyết phục được chủ nhà cho thuê đó hả?

Thôi được!

Sau khi trải qua một phen kinh sợ, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng leo hết mười mấy bậc cầu thang, đứng ở trên bục cầu thang nhiều lắm chỉ đứng vừa hai người.

Dưới cánh cửa gỗ tróc sơn là đôi giầy thể thao đã giặt đến bạc phếch. Nghĩ ngợi một lúc, Triệu Hương Nông cởi giày của mình ra rồi gõ cửa phòng Tống Ngọc Trạch.

Cửa được mở ra.

Tống Ngọc Trạch chỉ mặc mỗi quần jean, kinh ngạc nhìn cô gái đeo kính gọng đen đứng ở ngoài cửa.

Ráng chiều vàng óng xuyên qua những khe hở của những tòa nhà lộn xộn, hắt lên người chàng trai trẻ tuổi, men theo từng đường nét trên người anh, cường tráng, biếng nhác, khiến anh nổi bật như vị thần Apollo trong cung điện hoàng kim. Hình ảnh này rơi vào trong đáy mắt Triệu Hương Nông, khiến cô không thể rời mắt.

Vài phút sau, hai người đồng thanh nói:

"Triệu Hương Nông, sao cô lại xuất hiện ở nơi này?"

"Tống Ngọc Trạch, anh quay lại mặc quần áo cho tử tế rồi mở cửa!"

Khi mở cửa cho Triệu Hương Nông một lần nữa, trên người Tống Ngọc Trạch đã có thêm một chiếc áo T-shirt, người đàn ông thích giảng đạo lý lại bắt đầu giải thích: "Lúc cô gõ cửa thì tôi đang chuẩn bị đi tắm."

Căn phòng mà Tống Ngọc Trạch ở không xập xệ như cô tưởng tượng, không mấy rộng rãi nhưng rất gọn gàng sạch sẽ. Điều khiến Triệu Hương Nông lúng túng nhất chính là cô ngồi trên giường của Tống Ngọc Trạch, uống cốc cà phê hòa tan mà anh đưa cho cô. Bởi vì nơi này không có những thứ như ghế ngồi để tiếp khách.

Tống Ngọc Trạch đứng trước mặt cô, Triệu Hương Nông đặt chiếc cốc sang một bên. Dưới ánh mắt đầy vẻ hoài nghi của Tống Ngọc Trạch, cô khẽ nói: "Tống Ngọc Trạch, tôi đến để xin lỗi anh."

Thực ra, Triệu Hương Nông cũng không biết vì sao mình lại đến đây xin lỗi người đàn ông này. Ít ra, cô không cần làm như vậy. Sở dĩ cô ấm đầu mà đến đây xin lỗi anh ta là vì anh ta là Tống Ngọc Trạch, là Tống Ngọc Trạch đã nói cho cô phép tính một cộng một đơn giản kia.

Sau đó, Triệu Hương Nông cũng dần hiểu, thực ra tận sâu trong tim cô cũng muốn có được cuộc sống đơn giản giống như Tống Ngọc Trạch. Hoặc cũng có thể là cô muốn bảo vệ những sự đơn thuần, trong sáng kia.

Điều khiến cô có ấn tượng sâu đậm nhất khi đến nhà Tống Ngọc Trạch lần đầu tiên là chuyện cô bị lấy trộm giầy, sau đó cô phải mang đôi giầy thể thao to đùng của Tống Ngọc Trạch đi trên con đường không mấy bằng phẳng. Dưới ánh đèn vừa mới được thắp sáng, con phố dán đầy những biển quảng cáo nghuệch ngoạc nhanh chóng trở nên náo nhiệt. Dầu hỏa được đốt trong những thùng phi để sưởi ấm, ánh lửa chiếu rọi con phố biến nó trở nên hết sức nguyên sơ. Có người ngang nhiên rao bán súng, có người đánh bạc bên đường, những cô nàng ăn mặc mát mẻ đang mặc cả với khách làng chơi, một cô gái đen nhẻm bỗng nhiên nhảy ra khiến Triệu Hương Nông cuống quít nấp sau lưng Tống Ngọc Trạch.

Cởi chiếc áo vừa bị cô gái kia chạm vào, Triệu Hương Nông thuận tay ném luôn chiếc áo vào thùng rác. Đợi cô làm xong động tác đó, cô nhìn thấy ánh mắt giễu cợt của Tống Ngọc Trạch.

Đương nhiên là phải giễu cợt rồi nhỉ? Nửa tháng trước, các nhà truyền thông ở Chicago còn đặc biệt đăng tải hình ảnh cô chủ động ôm một bệnh nhân AIDS.

"Tôi nghĩ chắc hẳn về sau cô sẽ không xuất hiện ở nơi này nữa nhỉ?" Tống Ngọc Trạch nói.

Triệu Hương Nông không trả lời Tống Ngọc Trạch, cô chỉ lịch sự chào tạm biệt anh.

Ít nhất vào lúc ấy, trong lòng Triệu Hương Nông chắc chắn cô sẽ không xuất hiện ở con phố này một lần nào nữa. Nhưng điều khiến cô không ngờ là lần thứ hai cô đến con phố này, trong đầu cô đang chất chứa một ý nghĩ điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24: Kế hoạch ngoại tình (04)

Tuổi 24 của Triệu Hương Nông là một bộ phim về tình yêu và thù hận, tất cả những niềm vui và nước mắt của cô đều dâng hiến cho tuổi 24 của mình. Hối hận? Không biết! Hạnh phúc? Không biết! Vui vẻ đau thương? Cũng không biết!

Sau cùng, khi máy bay lao xuống mặt biển Đại Tây Dương mênh mông, cô chỉ biết cô rất vui sướng.

Cuối cùng, giải thoát rồi!

Tháng mười hai ở Chicago thỉnh thoảng lại có tuyết rơi. Ngoài chuyện từ một cô sinh viên đại học trở thành một ma mới trong công việc thì cuộc đời của Triệu Hương Nông cũng không thay đổi quá nhiều. Nụ cười ngọt ngào vẫn thường trực trên môi, giọng nói dịu dàng gần gũi luôn khiến bọn trẻ rất thích nói chuyện với cô, cũng rất sẵn lòng chia sẻ những chuyện buồn phiền của chúng vào hộp thư email của cô. Cuộc sống yên ổn khiến Triệu Hương Nông luôn dễ dàng quên đi chiếc nhẫn trên ngón vô danh. Khi chợt bừng tỉnh, cô mới phát hiện cô và Bách Nguyên Tú đã từ bạn trai bạn gái biến thành vợ chồng chưa cưới.

Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú đã đính hôn tròn hai tháng. Đầu tháng mười hai, giới truyền thông đăng tải một loạt hình ảnh Triệu Diên Đình và Bách Nguyên Tú không hề nói với nhau một lời nào trong suốt buổi tiệc rượu thương mại. Hình ảnh này khiến tin tức mối hôn nhân giữa hai nhà Triệu Bách tan vỡ càng trở nên xôn xao.

Sau đó, thượng tuần tháng mười hai Triệu Hương Nông nhận được một cuộc điện thoại như này: "Triệu, bây giờ Bách Nguyên Tú đang ở Las Vegas, bên cạnh anh ta có một cô gái, cô gái đó cũng tóc đen da vàng giống cậu."

"Triệu, cô gái đó không xinh bằng cậu." Người gọi điện cho cô vừa tức tối nói vừa an ủi cô.

Triệu Hương Nông rất dễ khiến người khác yêu mến, cho nên, hầu hết bạn bè đều thích cô.

"Triệu, có cần tớ cho người trói cô ả kia ném vào sa mạc Sahara không?" Dương Nữu tính tình nóng nảy, càng nói càng tức tối hơn.

"Cảm ơn cậu, Gia." Triệu Hương Nông nói: "Tớ sẽ xử lý ổn thỏa."

Cúp điện thoại, Triệu Hương Nông bắt đầu chuẩn bị cho công việc của ngày mai. Ngày mai, cô sẽ cùng Tống Liên Tố đến khu vực chịu thiệt hại nặng nề nhất của Illinois. Nơi đó cách Chicago rất xa, bọn họ phải ở lại nơi đó đến cuối tuần mới quay về Chicago.

Tối thứ bảy cuối cùng của trung tuần tháng mười hai, xe của Bách Nguyên Tú dừng lại bên ngoài cổng Triệu công quán, hai người đã hẹn nhau tham gia buổi tụ tập của bạn bè Bách Nguyên Tú.

Đứng trước cửa sổ, Triệu Hương Nông gọi điện cho Bách Nguyên Tú, cô muốn bảo Bách Nguyên Tú đừng lên giường với cô gái tóc đen da vàng kia. Nhưng khi điện thoại được kết nối, cô lại không thể thốt ra một lời nào, cuối cùng cô đành cúp điện thoại.

Tối nay, Triệu Hương Nông trốn riết ở trong phòng, Bách Nguyên Tú đến gõ cửa phòng cô.

"Tiểu Nông, nghỉ ngơi cho tốt! Ngày mai anh lại đến thăm em." Cách một cánh cửa, Bách Nguyên Tú bỏ lại một câu như vậy.

Chủ nhật, Triệu Hương Nông vẫn đeo chiếc kính đen sì, xuất hiện ở trung tâm huấn luyện trượt băng. Một tấm mái che trên trần nhà cũ kĩ rơi xuống đập vào đầu cô. Trong cơn choáng váng, Triệu Hương Nông nhìn thấy khuôn mặt đó kề sát mặt cô, cô có thể nhìn rất rõ sự lo lắng và che chở trên khuôn mặt đó.

"Tống Ngọc Trạch." Cô gọi anh.

Anh bế cô lên rồi chạy ra ngoài.

Cô nói cô không sao, nhưng anh lại đáp: "Nhìn cô có vẻ không ổn, sắc mặt của cô rất tệ, nhất định là đau lắm."

Nơi không ổn không phải chỗ bị đập vào mà là trái tim của cô.

Người nói sắc mặt cô rất tệ nằng nặc đưa cô đến bệnh viện kiểm tra.

Trong màn mưa tuyết lất phất của tháng mười hai, những hình ảnh đó rất sống động trong ký ức sau này của Triệu Hương Nông. Cô mặc chiếc áo jacket dày rộng của Tống Ngọc Trạch ngồi trên xe motor của anh, khuôn mặt cô bị động mà áp trên lưng anh. Chiếc xe băng qua khe hở của dòng xe dài dằng dặc, làn gió thổi vun vút qua vành tai.

Tiếng gió khiến Triệu Hương Nông cảm thấy rất hưng phấn.

"A Tống." Triệu Hương Nông bắt chước giọng điệu của mấy cô gái mà gọi anh, gọi xong thì cô thầm giật mình, từ khi nào cô và Tống Ngọc Trạch lại thân thiết như vậy.

Cũng may, Tống Ngọc Trạch không chú ý đến điều này.

Áp mặt vào lưng của Tống Ngọc Trạch, những bông tuyết bay bay trên bầu trời xám xịt, trong tủ kính của những cửa hàng hai bên đường đâu đâu cũng là cây thông noel và màu đỏ của lễ giáng sinh, trước cửa hàng là chàng trai trẻ tuổi đeo găng tay đang ủ ấm khuôn mặt cô gái.

Xe dừng lại trước đèn đỏ.

"A Tống." Cô gọi anh một cách rất tự nhiên: "Tôi đoán người bạn thích trượt băng của anh là nữ, đúng không? Có lẽ, anh từng yêu cô ấy?"

"Đúng là nhiều chuyện."

Triệu Hương Nông rất vui vì lúc này có người nói chuyện với cô.

"A Tống, lần đầu gặp nhau anh có bị tôi dọa không?"

"Không, lúc đó tôi vẫn chưa biết cô là ai, nên không bị dọa. Tôi chỉ nghĩ người bên ngoài kia thật biết mắng người." Tống Ngọc Trạch quay đầu nhìn cô, cơn gió thổi những lọn tóc trên trán anh sang một bên, những đường nét trên khuôn mặt càng tinh xảo hơn, đẹp chết người.

Triệu Hương Nông bật cười, những tiết học khô khan khó nhằn trong thời đại thiếu nữ khiến cô lúc nào cũng muốn chửi bậy, cô thường lén lút trốn đi luyện tập các loại câu chửi bậy.

"A Tống, anh có cảm thấy tôi có tiềm chất làm diễn viên không?"

"Hửm..." Tống Ngọc Trạch quay đầu nhìn cô.

"Không phải tôi rất biết diễn sao?" Nói xong, Triệu Hương Nông ra sức kéo khóe mắt mình xuống, gắng gượng kéo mặt mình thành khuôn mặt ác quỷ đáng sợ trong bộ phim "Tiếng thét".

"Ừm, Triệu Hương Nông quả thực rất biết diễn." Tống Ngọc Trạch vô cảm nhìn cô.

Chán thật! Triệu Hương Nông lại áp mặt lên lưng Tống Ngọc Trạch, cô nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói với cô một vấn đề.

"Triệu Hương Nông, tôi phát hiện cô chưa bao giờ giả bộ ở trước mặt tôi."

Vấn đề này khiến Triệu Hương Nông bật cười ha hả, cô cho rằng đây là một vấn đề ngu ngốc.

"Ở trước mặt anh tôi không cần diễn, anh chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi thôi."

Nói xong những lời này, Triệu Hương Nông nghe thấy Tống Ngọc Trạch khẽ nói: "Đúng là thẳng thắn."

Nghĩ đến tự tôn của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông lại bổ sung thêm một câu: "Vả lại, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau anh đã nhìn thấy con người thật của tôi rồi, tôi giả vờ cũng vô ích."

Đèn xanh sáng lên, Triệu Hương Nông vòng tay qua thắt lưng Tống Ngọc Trạch một cách tự nhiên. Trong lòng cô mơ hồ nghĩ lời cô nói với Tống Ngọc Trạch, là như vậy sao? Đúng là như vậy sao?

Đang mải suy nghĩ, Triệu Hương Nông bỗng nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói, Triệu Hương Nông, bỏ tay ra!

Sau khi phản ứng lại, mặt Triệu Hương Nông thoáng chốc đỏ bừng. Không biết từ lúc nào tay cô đã rơi xuống bụng dưới của anh. Triệu Hương Nông có một thói quen vặt, khi cô đang chìm trong suy tư thì ngón tay cô cũng vô thức động đậy, cho nên, bây giờ...

Triệu Hương Nông cuống quít đặt tay lên eo Tống Ngọc Trạch. Vì Lý Nhu là tín đồ đạo Cơ Đốc, còn cô thì tôn trọng tín ngưỡng của mẹ mình. Cho nên, tác phong trong quan hệ nam nữ của Triệu Hương Nông khác một trời một vực với những người bạn cởi mở khác, người duy nhất từng chạm vào cơ thể cô chỉ có Bách Nguyên Tú.

Bách Nguyên Tú, trái tim Triệu Hương Nông thắt lại, từng cơn co rút khẽ lan ra.

Để thoát khỏi cảm giác khổ sở kia, cô đã làm một hành động vô cùng suồng sã, như ấn tay vào eo Tống Ngọc Trạch.

Wow! Dáng cũng đẹp ra phết, rắn chắc, còn có thể chạm vào những múi cơ của anh.

"A Tống." Triệu Hương Nông có ý nói bằng giọng ngây thơ: "Nói thử xem, Clara đã từng sờ anh chưa. Không đúng, là anh đã sờ Clara chưa chứ. Vậy thì, sờ một lần cô ta sẽ trả cho anh bao nhiêu? Nếu tôi sờ anh, anh có giảm giá không?"

Nói xong, Triệu Hương Nông lại giật mình sợ hãi vì bản thân mình, rõ ràng cô và Tống Ngọc Trạch chưa thân thiết đến mức này.

Xe đi chậm lại rồi dừng lại bên đường, Tống Ngọc Trạch nói mà không buồn ngoảnh đầu lại: "Triệu Hương Nông, cô xuống xe cho tôi."

Xuống xe? Không, cô hoàn toàn không muốn xuống xe. Trên người cô không mang tiền, hơn nữa đứng ở nơi này bắt xe không phải chuyện dễ dàng, với lại trời lạnh như vậy, hơn nữa...

Hơn nữa lưng của Tống Ngọc Trạch rất ấm áp, áp mặt lên lưng anh khiến cô muốn ngủ gật.

"Xin lỗi, Tống Ngọc Trạch, tôi không cố ý." Triệu Hương Nông giả bộ xin lỗi anh, cô cũng tin chắc lời xin lỗi của cô sẽ nhanh chóng thu được hiệu quả.

Trong ấn tượng của Triệu Hương Nông, "Tên trộm rượu vang" trốn trong phòng vệ sinh nữ, "Thịt tươi" cặp kè thiên kim tiểu thư của gia tộc de Gaulle, và cả "A Tống" trong miệng mấy cô gái ở trung tâm trượt băng, đều mang phong cách chàng kỵ sĩ của chủ nghĩa cổ điển. Nếu ở thế kỷ trước thì đó gọi là lãng mạn, nếu ở thế kỷ này thì đó gọi là ngu ngốc.

Quả nhiên, Tống Ngọc Trạch không nói gì nữa.

"A Tống, anh phải biết rằng, bình thường tôi không nói mấy lời linh tinh này với bạn bè mình đâu. Chỉ khi nào ở trước người bạn chân chính tôi mới thoải mái nói mấy lời này." Triệu Hương Nông thuận miệng thốt ra vài lời, những lời như này là câu cửa miệng của Triệu Hương Nông mỗi khi cô nói chuyện với đám trẻ.

Vì thế, bọn trẻ đều rất thích cô.

"Thật sao?" Tống Ngọc Trạch khẽ hỏi một câu.

Đúng là dễ lừa, từ nhỏ Triệu Hương Nông đã hiểu sâu sắc một đạo lý: Thêm một người bạn mãi mãi có lợi hơn thêm một kẻ địch.

"Đương nhiên là thật rồi." Triệu Hương Nông lại áp mặt lên lưng Tống Ngọc Trạch, lẩm bẩm: "Tống Ngọc Trạch, hình như chỗ bị va vào trên đầu tôi hơi kỳ lạ, hình như bắt đầu đau rồi, Tống Ngọc Trạch, anh nói xem tôi có bị chấn động não không."

Anh chàng kỵ sĩ chính nghĩa đang ngốc nghếch phóng xe thật nhanh, vừa lái vừa an ủi cô, không đâu, làm gì có chấn động não dễ dàng như vậy.

Thế là, mặt cô lại có thể cọ trên tấm lưng ấm áp của anh rồi, thế là, cô lại nghe thấy tiếng gió vun vút bên tai.

Bầu trời xám xịt lất phất những bông tuyết li ti, Triệu Hương Nông duỗi tay ra. Bông tuyết rơi vào lòng bàn tay của cô, nhanh chóng tan chảy, đúng là thần kỳ, hóa ra không phải băng.

Bông tuyết tan chảy trong lòng bàn tay cô, nhắm mắt lại, Triệu Hương Nông lại muốn ngủ gật.

Một mùa giáng sinh lại đến, lễ giáng sinh năm 24 tuổi của Triệu Hương Nông, Bách Nguyên Tú không ở bên cạnh cô. Đây là lần đầu tiên anh ta không xuất hiện bên cạnh cô kể từ khi hai người xác định quan hệ.

Đêm bình an, ở Chicago tuyết rơi rất dày. Triệu Hương Nông một mình xuất hiện ở bữa tiệc mừng giáng sinh, Clara khoác tay Tống Ngọc Trạch xuất hiện ở buổi tiệc.

Cùng ngày, ở một nơi ánh nắng chói chang miền nam Australia, Bách Nguyên Tú đội mũ cói xuất hiện ở khu chợ Gorman House tại Canberra, bên cạnh anh ta là Hạ Tiểu Thuần.

Ngày hôm nay, số phận của ba người đã đứng trước ngã ba đường.

Ngày hôm nay, kế hoạch ngoại tình vẫn luôn được chôn sâu trong tim Triệu Hương Nông, dần dần nhen nhóm trong bầu không khí tràn ngập màu đỏ an lành của lễ giáng sinh.

Hạ Tiểu Thuần đưa một tờ giấy khám thai cho cô: "Vừa tròn bốn tuần."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Kế hoạch ngoại tình (05)

Xuyên qua cây thông Noel khổng lồ, Triệu Hương Nông nhìn thấy Clara và Tống Ngọc Trạch. Lúc này cô gái Clara vẫn quen khoa chân múa tay với bạn trai của mình đang dính chặt lấy Tống Ngọc Trạch, thoạt nhìn rất giống dáng vẻ chim non nép vào người.

Còn Tống Ngọc Trạch... ngụm rượu bạc hà thấm trên đầu lưỡi, Triệu Hương Nông nheo mắt nhìn Tống Ngọc Trạch. Cô tin sẽ không có người nào nghĩ Tống Ngọc Trạch mặc vest lúc này với tên trộm rượu vang là một người, bởi trong cảnh tượng hào nhoáng này, anh còn quý tộc hơn những quý tộc chân chính kia.

Không cần mặc những bộ cánh đắt tiền, không cần gắng gượng chau chuốt lời nói, chỉ cần đứng ở nơi đó cũng toát lên khí chất khiến người khác không dám tùy tiện đến gần.

Có lẽ ánh mắt cô quá lộ liễu, khiến đối phương quay mặt về phía cô. Dưới ánh đèn rực rỡ, Triệu Hương Nông nhìn thấy Tống Ngọc Trạch thoáng ngẩn người.

Là yêu thích? Là say đắm? Hay là tình cờ thất thần mà thôi?

Sau khi chạm vào ánh mắt của cô, anh quay mặt đi.

Triệu Hương Nông có chút không hiểu tâm trạng hiện tại của mình, vì sao cô vẫn có thể bình tĩnh mà quan sát người đàn ông khác như vậy. Có lẽ, cô thật sự giống như người kia nói: Triệu Hương Nông cô là động vật máu lạnh.

Từ rất lâu rất lâu về trước, có một người chỉ vào mặt cô và nói: Triệu Hương Nông cô là một người máu lạnh.

Triệu Hương Nông biết, mình chính là động vật máu lạnh, không chỉ máu lạnh mà còn có thừa sức phá hoại.

Mười phút trước, Triệu Hương Nông nhận được một cuộc điện thoại. Sau cuộc điện thoại đó, cô nhận được email của người vừa gọi điện cho cô.

Đó là mười bức ảnh có độ nét cao, nội dung của những bức ảnh là ban ngày và ban đêm ở Canberra. Địa điểm vào ban ngày là chợ Gorman House, địa điểm ban đêm là khách sạn Canberra. Đôi nam nữ trong ảnh là Bách Nguyên Tú và Hạ Tiểu Thuần. Ban ngày bọn họ nắm tay cười đùa ở khu chợ Gorman House, ban đêm bọn họ hôn nhau ở trong thang máy.

Người gửi ảnh vào email của cô tưởng rằng hắn sẽ kiếm được không ít lợi ích giống trước kia.

"Về sau đừng gọi điện, cũng đừng gửi những thứ này cho tôi nữa. Còn mấy bức ảnh của vị hôn phu của tôi và bạn gái anh ta ở bên nhau, anh thích xử lý như nào thì tùy." Cô hắt cho đối phương một chậu nước lạnh.

Người gọi điện cho cô là một tên chó săn, chuyên chụp những bức ảnh không thể công khai. Triệu Hương Nông đoán, bây giờ vị chó săn tiên sinh kia hẳn là tức chết nhỉ? Vừa rồi cô không chỉ chửi hắn là chuột cống, mà còn gọi hắn là khỉ đột tiên sinh.

Người da đen coi việc bị gọi là khỉ đột là điều sỉ nhục, bởi vì cách gọi này liên quan đến nạn phân biệt chủng tộc. Đương nhiên, Triệu Hương Nông không có bất cứ thành kiến nào với nhân loại, ít ra cô còn thích những người bạn da đen hơn những người bạn da trắng. Cô chỉ muốn gây ra một chuyện gì đó, chỉ có như vậy trái tim cô mới bình tĩnh trở lại.

Bạn bè của cô đến trêu chọc cô, bởi vì tối nay cô không có bạn nhảy. Đương nhiên, cũng có những thành phần nhanh mồm nhanh miệng hỏi vấn đề như này: Sao Bách Nguyên Tú vẫn chưa đến.

Cô đáp lại đối phương bằng nụ cười mỉm, Triệu Hương Nông biết có những lúc không nói mới không phạm sai lầm. Cô đoán chắc hẳn nụ cười của tối nay sẽ biến thành nụ cười đáng thương trong mắt bạn bè cô khi bình minh ghé đến.

Tối nay, người duy nhất không bị Triệu Hương Nông đánh lừa, chính là Tống Ngọc Trạch mà cô cho là ngu ngốc nhất.

11 giờ 40 phút, tất cả mọi người đứng xung quanh cây thông Noel, chờ đợi tiếng chuông của đêm bình an. Triệu Hương Nông đứng bên tay trái Tống Ngọc Trạch, còn Clara đứng bên tay phải anh.

"Cô cười giả quá." 11 giờ 50 phút, Tống Ngọc Trạch nói với cô như vậy.

Triệu Hương Nông vờ như không nghe thấy. Tiếng chuông của đêm bình an sắp vang lên, khi tiếng chuông vang lên thì buổi tiệc mừng giáng sinh cũng bắt đầu.

Trong những người ở đây chỉ có cô là không có bạn nhảy.

11 giờ 55 phút, mục sư tuyên bố năm phút cầu nguyện bắt đầu. Triệu Hương Nông và bạn bè cô đều nhắm mắt lại, cô bày ra dáng vẻ vô cùng thành tín.

Khi mọi người đang lẩm nhẩm những lời nguyện cầu, Triệu Hương Nông mở mắt ra. Triệu Hương Nông chưa từng cầu nguyện trong năm phút của đêm bình an, thỉnh thoảng cô sẽ mở mắt nhìn đám bạn của cô đang cầu nguyện.

Tất cả mọi người đều nhắm mắt, ngay cả mấy người thừa kế hư hỏng luôn bị đám nhà báo bới móc kia cũng lộ ra vẻ mặt tràn đầy hy vọng.

Ánh mắt lướt một vòng quanh cây thông Noel rồi rơi xuống khuôn mặt của Clara. Không cần đoán cũng có thể nhìn thấy mấy lời cầu nguyện hiện trên khuôn mặt si mê của cô ta, làm thế nào mới có thể lay động thượng đế, khiến Tống Ngọc Trạch một lòng một dạ với cô ta.

Ánh mắt dừng ở trên người đứng bên cạnh Clara.

Ánh mắt sáng ngời và chất phác ấy gần trong gang tấc, đang lặng lẽ nhìn cô.

Tống Ngọc Trạch, tên khốn này không phải nên là loại người làm chuyện cầu nguyện ngu ngốc kia sao?

Có lẽ lúc này, Triệu Hương Nông nên làm như không có chuyện gì mà nhắm mắt lại, nhưng cô không làm vậy, cô vẫn nhìn Tống Ngọc Trạch. Trong khung cảnh tất cả mọi người hòa mình trong bầu không khí của giáng sinh, những bức ảnh nằm trong hộp thư email của cô khiến trái tim cô nặng trĩu.

Khi tiếng chuông của đêm bình an vang lên, tất cả mọi người ở đây đều có bạn nhảy trừ cô ra.

11 giờ 58 phút, đèn tắt, còn hai phút để cầu nguyện.

Khi ánh đèn vụt tắt, Triệu Hương Nông ghé vào tai Tống Ngọc Trạch, cô nói với anh: Tôi đợi anh ở bên ngoài.

Tiếng chuông đêm bình an vang lên, Triệu Hương Nông lấy lý do cơ thể không khỏe để rời khỏi buổi tiệc.

12 rưỡi, Tống Ngọc Trạch mới xuất hiện ở trước mặt cô.

"Tống Ngọc Trạch, anh bắt tôi đợi anh những nửa tiếng đồng hồ!" Triệu Hương Nông giở trò giận dỗi.

"Tôi chưa đồng ý sẽ xuất hiện." Tống Ngọc Trạch tỏ vẻ mình là học sinh nghiêm túc.

"Vì sao không xuất hiện?"

"Vì tôi đã hứa sẽ ở bên Clara đến 12 rưỡi." Tống Ngọc Trạch đưa ra một câu trả lời rất hợp tình hợp lý.

Đêm nay, Triệu Hương Nông đứng trên quảng trường Thiên Niên Kỷ nhận điện thoại của Triệu Diên Đình, nói bằng giọng vô cùng ngoan ngoãn: Ba, con ở cùng bạn bè của con.

Triệu Hương Nông không hề ở cùng đám bạn của mình, cô cùng Tống Ngọc Trạch đến quảng trường Thiên Niên Kỷ. Tống Ngọc Trạch được một sinh viên học viện nghệ thuật thuê ba tiếng đồng hồ, mỗi tiếng 50 đô, trong ba tiếng này anh phải phối hợp theo cậu ta.

Đêm nay, Triệu Hương Nông khoác một chiếc ao phao to đùng, ngồi ở trong chiếc xe đạo cụ của cậu sinh viên kia. Cô nhìn Tống Ngọc Trạch bị sơn thành một pho tượng đứng trên quảng trường, làm những động tác kỳ quặc trong cơn mưa tuyết trắng trời. Theo cách nói của cậu sinh viên học viện nghệ thuật kia thì đây là hành động nghệ thuật.

Đúng là hành động nghệ thuật hết sức ngu ngốc, vì chẳng có ai ngó ngàng tới bọn họ. Triệu Hương Nông cảm thấy nếu cho khuôn mặt của Tống Ngọc Trạch lộ ra thì hiệu quả đạt được sẽ gấp một nghìn lần.

Cuối cùng, ba tiếng đồng hồ bị hành hạ đã trôi qua. Cậu sinh viên học viện nghệ thuật đưa cho họ cà phê nóng, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch ngồi trong đống đạo cụ uống cà phê.

"Triệu Hương Nông, vì sao cô lại ở cùng tôi?" Anh hỏi cô.

Triệu Hương Nông cho rằng nhất định là do cà phê uống vào trong bụng cô quá ấm, khiến cô không buồn nghĩ ngợi mà trả lời luôn: "Bởi vì Bách Nguyên Tú đã ở cùng người phụ nữ khác."

"Cho nên, cô cũng cần phải ở bên một người đàn ông khác?" Tống Ngọc Trạch hỏi.

Là như vậy sao, đúng là như vậy sao? Lúc ấy Triệu Hương Nông cũng không biết. Triệu Hương Nông cảm thấy có lẽ câu nói mà Tống Ngọc Trạch vô tình nói ra lúc này đã biến thành bước ngoặt sau này, một bước ngoặt để Triệu Hương Nông chọn Tống Ngọc Trạch làm đối tượng ngoại tình của cô.

Bốn tiếng sau, Triệu Hương Nông nhìn thấy những bức hình được gửi vào email của mình xuất hiện ở trên rất nhiều mặt báo. Phần lớn những tiêu đề dưới bức hình đều viết: Người thừa kế nhà họ Bách bỏ mặc vị hôn thê của mình mà đón giáng sinh cùng một người phụ nữ khác ở Australia.

Đúng là một ngày đầy rối ren. Khi liên lạc với trưởng bối nhà họ Bách, Triệu Diên Đình đã nổi cơn lôi đình. Bạn bè của cô rối rít sắp xếp những địa điểm nghỉ dưỡng cho cô, nơi có ánh nắng chói chang và những anh chàng đẹp trai lắm tiền.

Năm mới, Triệu Hương Nông đáp chuyến bay đến Pháp. Lần đầu tiên cô nhận được giấy mời tượng trưng cho sự tao nhã cao quý mà bao cô gái hằng

mong ước, tham gia buổi tiệc mừng năm mới của các danh viện, trở thành người châu Á thứ mười hai được mời tham gia buổi tiệc trong suốt một thế kỷ qua. Người châu Á xuất hiện ở buổi tiệc lần trước là Tống Liên Tố.

Trước khi đến Pháp, Triệu Hương Nông nhận được điện thoại của Tống Liên Tố: "Cô gái à, đừng nghĩ gì hết, cứ tận hưởng vui vẻ nhé."

Giây phút đó Triệu Hương Nông rất biết ơn bà ấy, ít ra, bà ấy không dùng giọng điệu thương hại để an ủi cô.

Trong màn pháo hoa mừng năm mới ngập trời, Triệu Hương Nông nhận được điện thoại của Bách Nguyên Tú. Đây là cuộc điện thoại đầu tiên anh ta gọi cho cô từ sau khi những bức hình anh ta đi du lịch cùng Hạ Tiểu Thuần ở Canberra bị lộ.

Sau khi nói chúc mừng năm mới, Bách Nguyên Tú ngập ngừng nói: "Đó là chuyến du lịch chia tay của bọn anh, Tiểu Nông, anh xin lỗi, anh hứa đây là lần cuối cùng."

Triệu Hương Nông cúp điện thoại, nhìn pháo hoa, nhìn ánh đèn năm mới trên tháp Eiffel, nhìn dòng người hân hoan trên Đại lộ Champs-Élysées.

Bách Nguyên Tú nói anh ta và Hạ Tiểu Thuần là "Bọn anh".

Lần cuối cùng? Cuối cùng thì Bách Nguyên Tú cũng bắt đầu biết tính toán lợi ích và sức ép của dư luận rồi. Nhưng giây phút này, Triệu Hương Nông vẫn còn có một tia hy vọng, cô và anh ta vẫn còn có một chặng đường dài phải đi, không phải sao?

Nhưng chuyện khiến niềm hy vọng của Triệu Hương Nông hoàn toàn bị dập tắt là một buổi trưa ngày thứ mười sau năm mới.

Thứ năm, Triệu Hương Nông gặp Hạ Tiểu Thuần, là Hạ Tiểu Thuần đến tìm cô trước.

Triệu Hương Nông vừa quay về Chicago, bạn bè của cô đã vội vàng nói cho cô một số tin tức: Hạ Tiểu Thuần bị ép buộc làm thủ tục thôi học. Hạ Tiểu Thuần bị bạn học cô lập. Cục di dân cũng đang gây phiền phức cho cô ta.

Phòng làm việc của Triệu Hương Nông rất nhỏ, nhỏ đến nỗi không có chỗ để đặt nhungẽ thứ như ghế ngồi. Hạ Tiểu Thuần tìm đến Triệu Hương Nông vào giữa trưa. Khi Triệu Hương Nông nhìn thấy Hạ Tiểu Thuần đứng sau lưng đồng nghiệp, cô giật nảy mình.

Hạ Tiểu Thuần bây giờ và hơn một tháng trước giống như hai người khác nhau, khuôn mặt cô ta trắng bệch như quỷ.

Cô và cô ta đứng ở trước cửa sổ, mấy phút sau Triệu Hương Nông vẫn không thấy Hạ Tiểu Thuần lên tiếng.

"Tôi rất bận." Triệu Hương Nông nói.

Gần đây, Triệu Hương Nông thật sự rất bận. Tháng sau, một buổi dạ tiệc từ thiện mang danh nghĩa của Hội chữ thập đỏ quốc tế sẽ được tổ chức đồng thời ở Chicago và Newyork, Tống Liên Tố là người khởi xướng buổi dạ tiệc này.

Những tiếng động vụn vặt vang lên, đó là tiếng khóa kéo của chiếc túi được mở ra, "roẹt roẹt", rất thận trọng. Sau đó, Triệu Hương Nông gặp lại cảnh tượng đã xảy ra ở tầng thứ hai mươi ba của tòa nhà ở Golden Coast hơn một tháng trước.

Có điều, nhân vật chính của lần này không phải là Jessica, mà là Hạ Tiểu Thuần.

Hạ Tiểu Thuần đưa cho cô một tờ giấy khám thai.

"Vừa tròn bốn tuần."

Triệu Hương Nông không buồn nhìn lấy một lần, vo viên tờ giấy đó lại rồi ném xuống đất, mặt vô cảm nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Tôi có thể cam đoan nó không phải là giả." Hạ Tiểu Thuần khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kế hoạch ngoại tình (06)

Bây giờ là 3 giờ chiều, nơi đây là căn hộ tạm thời ở Chicago của Tống Liên Tố. Đôi giầy cao gót sáu phân giẫm trên mặt thảm, Triệu Hương Nông đứng im nhìn chiếc cúc rơi xuống từ trên áo cô đang lăn vào trong góc tủ, nhìn chiếc cúc nằm im trên mặt đất sau khi đụng vào tường. Nhìn chiếc cúc đó, Triệu Hương Nông đang nhớ lại từ lúc 1 giờ đến 3 giờ chiều cô đã mắc lỗi hai lần.

Lần thứ nhất là cô vào phòng mà quên thay giầy, lần thứ hai là khi cô rời khỏi phòng làm việc thì mặc nhầm áo của đồng nghiệp. Sai sót thứ hai không thể tha thứ, bởi vì áo của cô và đồng nghiệp sét về màu sắc, kiểu dáng hay cả chất lượng đều khác nhau một trời một vực.

Điều này khiến chiếc cúc trên chiếc áo kém chất lượng cũng lỏng lẻo. Chiếc cúc đã rơi ra, hơn nữa chiếc áo này lại chỉ có một chiếc cúc.

Người thừa kế nhà họ Triệu là một ma mới không hơn không kém trong công việc, ma mới đương nhiên phải làm chân chạy vặt, bởi bà sếp đãng trí của cô đã đánh rơi văn kiện ở căn hộ.

Lê những bước chân nặng nề, Triệu Hương Nông bước đến góc tường, cam chịu mà cúi xuống. Thế nhưng, dường như hôm nay đến cả chiếc cúc bé tẹo cũng muốn chống lại cô.

Tại sao lại lăn vào gầm tủ cơ chứ?

Triệu Hương Nông đành cúi người thấp hơn nữa, sau đó cô nghe thấy một tiếng "xoẹt", đường khóa sau váy đã bung ra.

Đây là sai sót thứ ba của Triệu Hương Nông trong buổi chiều ngày hôm nay. Cô không nên quá tin tưởng vào chất lượng chiếc váy của mình, vừa rồi lúc cúi xuống chỉ cần cô kéo váy lên cao một chút thì sẽ không xảy ra chuyện như thế này.

Triệu Hương Nông cũng không buồn đứng thẳng dậy, cô tiếp tục với tay vào gầm tủ. Cuối cùng cũng nhặt được chiếc cúc, cô còn chưa kịp đứng dậy, một giọng nói đã vang lên sau lưng cô: "Triệu Hương Nông, body của cô không tồi."

Triệu Hương Nông nhận ra giọng nói này, bên cạnh cô có rất ít người biết nói tiếng Trung, dù có thì cũng không ai có giọng nói êm tai như vậy.

Dường như tất cả những giây phút đen đủi, chật vật và yếu đuối thuộc về Triệu Hương Nông đều bị Tống Ngọc Trạch biết và bắt gặp.

Nhưng dường như cô cũng không chán ghét, không những không ghét cô còn cảm thấy thân thiết, thân thiết đến mức lúc này đôi mắt cô dâng đầy nước mắt. Triệu Hương Nông biết, Hạ Tiểu Thuần không phải Jessica, Hạ Tiểu Thuần không biết nói dối.

Bách Nguyên Tú đã lên giường với Hạ Tiểu Thuần thật rồi, thật sự đã lên giường với một Hạ Tiểu Thuần có đôi mắt trong trẻo, tóc đen da vàng rồi. Vừa mới đây thôi, trong phòng làm việc của cô người phụ nữ kia khóc nức nở cầu xin cô, xin cô để cô ta sinh đứa bé ra, cô ta sẽ mang đứa bé rời khỏi đây.

Hạ Tiểu Thuần đúng là đã xem phim quá nhiều rồi, Triệu Hương Nông nghĩ, cô chỉ vào tấm séc mà Hạ Tiểu Thuần đưa cho cô, chỉ vào chữ ký trên tấm séc rồi nói với cô ta.

"Hạ Tiểu Thuần, mời cô nhìn cho rõ chữ ký trên tấm séc này."

Cô gái ngu ngốc này vẫn không tin rồi lập tức ngất xỉu.

Bây giờ tấm séc đó đang nằm trong túi của Triệu Hương Nông. Vì muốn chứng tỏ tình yêu cao hơn vật chất nên Hạ Tiểu Thuần nhờ cô trả lại tấm séc cho mẹ của Bách Nguyên Tú, chắc hẳn bà Bách rất cao tay trong chuyện đuổi cổ phụ nữ nhỉ?

Bách Nguyên Tú đúng là tên hèn nhát, vì sao không trực tiếp đưa séc cho Hạ Tiểu Thuần cơ chứ.

Giọt lệ trên khóe mắt rơi xuống mặt thảm.

"Triệu Hương Nông?" Tống Ngọc Trạch lại gọi cô một cách không chắc chắn.

Triệu Hương Nông chớp mắt thật nhanh, cảnh vật trước mặt lại trở nên rõ ràng. Cầm lấy chiếc cúc Triệu Hương Nông đứng thẳng dậy, quay đầu đối mặt với Tống Ngọc Trạch.

Ngay lập tức Triệu Hương Nông nhìn tay Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch nhíu mày cười khổ, xòe bàn tay trống không ra: "Triệu Hương Nông, xem ra tôi khó mà thoát khỏi hình tượng tên trộm rượu vang trong lòng cô rồi."

"Tống Ngọc Trạch, tôi sẽ vờ như không nhìn thấy anh xuất hiện ở nơi này. Bất kể anh xuất hiện ở đây vì nguyên nhân nào, bây giờ lập tức đi cùng tôi." Triệu Hương Nông kéo áo Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua thân người cô, hờ hững nói một câu: "Triệu Hương Nông, cô thật sự có thể để như này mà đi sao?"

Lúc này Triệu Hương Nông mới nhớ ra dáng vẻ tồi tệ của mình, chiếc váy rách toạc cùng với chiếc cúc đã rơi ra. Mà gay go là cô mặc áo sơ mi trễ ngực, vì cúc áo khoác rơi ra nên thấp thoáng có thể thấy nơi nhấp nhô kia, ừm, cũng coi là quyến rũ. Triệu Hương Nông nhìn Tống Ngọc Trạch, cái gã này đúng là vẫn giữ mặt mũi cho cô, cho dù vẻ mặt của anh rất bình thản nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy vành tai thoáng đỏ của anh.

Lần thứ hai mặc áo jacket của Tống Ngọc Trạch ngồi trên motor của anh.

Cô hỏi Tống Ngọc Trạch có phải anh thích cô hay không?

"Những cô gái xinh đẹp dễ dàng khiến đàn ông nảy sinh cảm tình." Anh trả lời cô.

Cảm tình à? Ừm, đây là chuyện rất tự nhiên.

"A Tống..." Triệu Hương Nông kéo dài giọng: "Vậy ví dụ nhé, nếu tôi thuê anh làm việc cho tôi, tôi và Clara mỗi người cùng trả cho anh 100 đô một tiếng, anh sẽ chọn làm việc cho ai?"

"Cô!" Tống Ngọc Trạch trả lời ngay lập tức.

Triệu Hương Nông rất hài lòng, để biểu đạt sự hài lòng của mình cô áp mặt lên lưng anh, đôi tay càng ôm chặt eo của anh.

"Đừng hiểu lầm, tôi chọn cô bởi vì tôi nói chuyện với cô dễ dàng hơn một chút, tiếng Pháp của tôi không lưu loát lắm."

Xì! Triệu Hương Nông khẽ đập anh một cái.

"Tống Ngọc Trạch, nếu như tôi và Clara cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai?"

"Con gái các cô đều thích nói mấy vấn đề nhàm chán này sao?"

Không, Triệu Hương Nông chưa bao giờ đề cập đến những vấn đề nhàm chán như này, chỉ là bây giờ cô cần những vấn đề không cần phải động não để đánh lạc hướng sự chú ý. Sức ảnh hưởng của Hạ Tiểu Thuần và chữ ký của Bách Nguyên Tú trên tấm séc kia đang tiếp tục gia tăng.

"Trả lời mau lên!" Cô lại đập anh.

"Triệu Hương Nông, cô quên à, tôi không biết bơi!"

Ừ nhỉ, Tống Ngọc Trạch không biết bơi.

"Lần sau tôi sẽ không đẩy anh xuống hồ nữa đâu." Triệu Hương Nông khẽ thì thầm: "Tống Ngọc Trạch anh biết ý nghĩa của câu nói này không? Chính là sau này Triệu Hương Nông sẽ bảo vệ Tống Ngọc Trạch, cho nên đừng làm mấy việc linh tinh kia, ví dụ như lẻn vào nhà ai đó, có một số người anh không đắc tội được đâu."

Triệu Hương Nông không đợi Tống Ngọc Trạch trả lời, có lẽ anh không nghe thấy, giọng nói của cô khẽ khàng như thế mà.

Gió lướt vi vu qua vành tai, Triệu Hương Nông cọ má lên lưng Tống Ngọc Trạch, nói nhỏ: "Tống Ngọc Trạch, anh cảm thấy tôi có nên ở bên Bách Nguyên Tú nữa không?"

Vẫn không có lời hồi đáp, thực ra, căn bản sẽ không có câu trả lời, bởi vì vấn đề phía sau chỉ là Triệu Hương Nông đang hỏi chính mình.

Muốn chia tay Bách Nguyên Tú sao? Có thể nói chia tay dễ dàng như vậy sao, mối quan hệ lợi ích rắc rối trong giới thương nghiệp, vấn đề thể diện trong xã hội thượng lưu, cùng với...

Cùng với năm tháng vô tư của cô và Bách Nguyên Tú, dường như đã không còn mà vẫn thấy vấn vương.

Đến văn phòng đại diện của Liên Hợp Quốc ở Chicago, Triệu Hương Nông bước xuống xe.

"Đợi đã, Triệu Hương Nông!" Tống Ngọc Trạch gọi cô lại.

Anh xuống xe, đứng trước mặt cô. Khi anh vươn tay về phía cô cô không có chút ý định né tránh, để mặc anh sửa lại mái tóc và quần áo cho cô.

"Triệu Hương Nông, nếu tôi mà biết bơi thì giữa cô và Clara tôi nhất định sẽ chọn cứu cô!" Tống Ngọc Trạch bất ngờ nói như vậy.

Ặc...

"Câu này là để đáp lại câu "Triệu Hương Nông sẽ bảo vệ Tống Ngọc Trạch" mà cô vừa nói." Vẻ mặt Tống Ngọc Trạch tự nhiên, giọng điệu chân thành: "Cũng lí do như vậy, Tống Ngọc Trạch cũng sẽ bảo vệ Triệu Hương Nông. Thế nên, khi nào không vui có thể tìm tôi, khi nào cần chi viện cũng có thể tìm tôi."

Lúng túng thật, có lẽ không nên nói là lúng túng, chỉ là Triệu Hương Nông không có thời gian xử lý tình huống dịu dàng thắm thiết như vậy. Triệu Hương Nông nhanh chóng cúi đầu xuống, cô hỏi "Tống Ngọc Trạch, tại sao anh lại xuất hiện ở đó?" để phá vỡ giây phút lúng túng này.

"Nếu như tôi nói, tôi có chìa khóa của căn hộ đó thì sao?" Tống Ngọc Trạch trả lời.

Câu trả lời của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông không khỏi liên tưởng đến từ "Thịt tươi".

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông nhíu mày: "Anh có biết mọi người gọi vị chủ nhân của căn hộ đã đưa chìa khóa cho anh là "Phu nhân Juan" hay không?"

Tống Ngọc Trạch trưng ra vẻ mặt tôi biết.

"Mau chóng trả lại chìa khóa đi, người phụ nữ đó sẽ gây rắc rối cho anh đấy!" Triệu Hương Nông nghiêm túc cảnh cáo Tống Ngọc Trạch.

Sắp vượt qua khúc ngoặt, Triệu Hương Nông không nhịn được quay đầu lại nhìn, Tống Ngọc Trạch vẫn đứng ở đó, lặng lẽ nhìn cô chăm chú. Anh đứng ở nơi sáng nhất, cô có thể nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt anh rất dễ dàng. Vẻ mặt đó là điều mà cô vẫn luôn khát khao, sự yêu mến rất đỗi đơn thuần, không mang theo bất cứ đòi hỏi nào.

Vành mắt nóng lên, cô quay đầu lại, vội bước về phía trước, không còn nhìn thấy Tống Ngọc Trạch nữa.

Sau khi người phụ nữ biến mất ở khúc ngoặt, người đàn ông đứng ở nơi sáng sủa kia nhanh chóng thu lại biểu cảm trên khuôn mặt. Khuôn mặt hờ hững ngước nhìn bầu trời đã bị những tòa nhà chọc trời chia cắt thành đủ loại hình thù.

Khúc dương cầm là bản "Giấc mộng tình yêu" của Franz Liszt, Triệu Hương Nông nghiêng đầu lắng nghe, người ngồi trước mặt cô là Bách Nguyên Tú. Đây là nhà hàng bọn họ thích nhất, trước đây Bách Nguyên Tú cũng đàn cho cô nghe bản "Giấc mộng tình yêu".

Đã bao lâu Triệu Hương Nông không nhìn thấy người đàn ông được gọi là vị hôn phu của cô nhỉ, mười ngày? Hẳn là mười lăm ngày!

Bản nhạc kết thúc, Triệu Hương Nông để tấm séc mà Hạ Tiểu Thuần đưa cho cô xuống trước mặt Bách Nguyên Tú. Cho dù trong lòng đã biết tất cả đều là sự thật nhưng câu "Anh xin lỗi" được thốt ra từ miệng Bách Nguyên Tú vẫn khiến Triệu Hương Nông cảm thấy sụp đổ hoàn toàn.

"Chúng ta." Triệu Hương Nông khó nhọc lên tiếng: "Xác suất giải trừ hôn ước là bao nhiêu?"

Ban đầu Bách Nguyên Tú vẫn cho rằng mình nghe nhầm, sau khi nghe rõ Bách Nguyên Tú lựa chọn im lặng giống như nhiều thời điểm gần đây.

"Nói đi, Bách Nguyên Tú."

"Anh xin lỗi." Bách Nguyên Tú cũng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lời thốt ra dường như chỉ có câu xin lỗi này.

"Tôi đến đây không phải để nghe lời xin lỗi." Triệu Hương Nông đẩy chiếc đĩa có đồ ăn cô thích mà Bách Nguyên Tú để trước mặt cô ra.

Bách Nguyên Tú gật đầu, hơi ngập ngừng: "Rất khó, bọn họ nói với anh nếu như chúng ta duy trì trạng thái hiện tại thì đó gọi là lợi ích chung, nhưng nếu chúng ta tùy tiện giải trừ hôn ước thì chính là cả hai bên đều chịu tổn hại."

Triệu Hương Nông biết "Bọn họ" mà Bách Nguyên Tú nói là chỉ các chuyên gia đánh giá mạo hiểm, chuyên gia quản lí tài sản. Hóa ra, trong thời gian cô chưa biết gì Bách Nguyên Tú đã làm đến bước này rồi.

Triệu Hương Nông bưng chiếc cốc được rót đầy nước lên, hắt thẳng vào mặt Bách Nguyên Tú.

Tất cả mọi người trong nhà hàng đều đang nhìn bọn họ. Bách Nguyên Tú không hề lau nước trên mặt đi, giọng điều vẫn mang theo sự chiều chuộng như xưa: "Xem ra Tiểu Nông giận thật rồi?"

Đương nhiên phải tức giận rồi, đầu heo. Chỉ có anh ta mới có thể hôn lên môi cô, ngoại trừ chuyện cho anh ta đi vào thì những thứ có thể cho đều cho cả rồi, nhưng đây vẫn không phải lúc khiến Triệu Hương Nông đau lòng nhất.

Thời điểm khiến Triệu Hương Nông đau lòng là câu nói tiếp theo của Bách Nguyên Tú.

"Tiểu Nông, em giống như đứa em gái của anh cũng giống như người yêu của anh, nhưng phần lớn thời gian thì em giống em gái của anh hơn."

Triệu Hương Nông thẫn thờ rời khỏi nhà hàng.

"Tiểu Nông, em giống như đứa em gái của anh cũng giống như người yêu của anh, nhưng phần lớn thời gian thì em giống em gái của anh hơn." Đây là lời mà Bách Nguyên Tú nói với cô mấy phút trước ở nhà hàng.

Cô tưởng rằng ít nhất bản thân sẽ chất vấn anh ta, nhưng cô không làm thế. Cô không chất vấn anh ta một câu nào, bởi vì cô biết bí mật của Bách Nguyên Tú, xảy ra bí mật này thì cô cần phải gánh vác một phần ba trách nhiệm.

Lúc đó, cô thật sự không biết, cô thật sự không biết chuyện sẽ ra nông nỗi này.

Bách Nguyên Tú ngẩn người ngồi trong nhà hàng, anh ta biết tất cả mọi người ở đây đều đang lén nhìn anh ta, anh ta đang nghĩ câu nói mà Triệu Hương Nông nói trước khi rời đi.

Triệu Hương Nông dùng biểu cảm vô cùng ngọt ngào nói với anh ta một câu như này.

"Nguyên Tú, đột nhiên tôi muốn làm một việc khiến mọi người đều khiếp sợ."

Giây phút đó Bách Nguyên Tú đã nhìn thấy một thứ rất đỗi xa lạ trong đôi mắt cong cong của Triệu Hương Nông, giống như sự điên cuồng.

Triệu Hương Nông lái xe đi trên đường đến khi thành phố lên đèn, chiếc xe chậm rãi băng qua khu đèn đỏ nổi tiếng ở Chicago. Ánh mắt nhìn quanh quất

hai bên đường qua kính xe, cô cảm thấy bây giờ mình giống như một thợ săn đang ấp ủ một việc khiến mọi người phải khiếp sợ.

Cái gọi là kế hoạch đó có lẽ đối với bạn bè của cô chỉ là một chuyện nhỏ nhặt nhưng nếu nó xảy ra trên người Triệu Hương Nông thì sẽ trở thành chuyện động trời.

Dừng xe, xuống xe, xé bỏ vạt váy đuôi cá từ đầu gối xuống, mỉm cười quyến rũ ném vạt váy đã bị xé cho người đàn ông đang huýt sáo với cô, với những cái lắc hông và những bước chân uyển chuyển trên đôi giầy cao gót Triệu Hương Nông đi vào hộp đêm nổi tiếng ở Chicago. Hộp đêm này có cái tên khiến cô vô cùng ấn tượng "Vườn địa đàng".

Thứ mà "Vườn địa đàng" rao bán chính là trai bao, loại đàn ông nào cũng có, chỉ cần bạn dám muốn.

Kế hoạch vẫn luôn ẩn nấp ở trong tim khiến Triệu Hương Nông điên cuồng kia khi được thực hiện lại trở thành một thước phim trong bộ phim hài. Trong phòng bao tinh xảo, bà chủ hộp đêm đích thân đón tiếp cô.

"Cần đàn ông trẻ trung đẹp trai." Triệu Hương Nông lạnh nhạt nói.

Một hàng những chàng trai trẻ đẹp trai giống như những món hàng trong container được đưa đến trước mặt cô.

"Cần người có tỷ lệ cơ thể đẹp." Triệu Hương Nông nhíu mày.

Thế là lại có một hàng những người đàn ông có tỷ lệ cơ thể đẹp, đủ loại màu da.

"Không cần người da đen và người da trắng, cần người da vàng tóc đen mắt đen biết nói tiếng Trung."

"Giọng nói chưa đủ hay." Triệu Hương Nông khoanh tay.

"Mông có khuyết điểm! Người tôi cần là kiểu mặc quần jean vào là trở nên gợi cảm ấy." Giọng điệu của Triệu Hương Nông không còn kiên nhẫn.

"Tôi ghét đàn ông mặc quần bó chẽn, bọn họ khiến tôi liên tưởng đến những người có vấn đề về tuyến tiền liệt." Triệu Hương Nông không buồn nhìn khuôn mặt của người đàn ông mới được đưa đến.

"Tôi nói..." Lần này đến lượt bà chủ hộp đêm mất kiên nhẫn.

Triệu Hương Nông cắt ngang lời của cô ta, nhắm mắt lại rồi tuôn ra một loạt những câu từ mà không cần suy nghĩ: "Tôi cần người có đôi mắt chất phác, cơ thể không có bất cứ hình xăm nào, biết lái motor, thỉnh thoảng rất ngốc, vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu. Cái quan trọng nhất chính là có tấm lưng ấm áp, khiến tôi muốn ngủ gật khi áp mặt lên đó."

Phòng bao lập tức trở nên tĩnh lặng.

Sau khi trầm mặc một lúc, bà chủ hộp đêm cho những chàng trai của cô ta lui xuống hết, Triệu Hương Nông tức giận lườm người phụ nữ da đen.

"Hay là, trong lòng cô thực ra đã sớm có lựa chọn rồi?" Người phụ nữ da đen nói.

"Bịch" một tiếng Triệu Hương Nông vứt túi lên bàn, giọng nói rất không vui: "Cô đang nói vớ vẩn gì vậy, nếu có người rồi thì tôi còn đến đây làm gì?"

Người phụ nữ da đen chỉ mỉm cười nhìn cô mà không nói gì.

Dưới ánh mắt sáng quắc của người phụ nữ kia, Triệu Hương Nông mất tự nhiên đẩy chiếc kính to đùng trên mặt mình.

"Vậy có cần tiếp tục nữa không?" Cô ta hỏi cô.

Thoáng ngập ngừng, Triệu Hương Nông hắng giọng: "Đương nhiên!"

Dứt lời, điện thoại trong túi xách vang lên, Triệu Hương Nông hoảng hốt cầm lên. Khi nhìn thấy điện thoại từ Triệu công quán gọi tới không biết vì sao cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi nhận điện thoại xong, vừa bỏ điện thoại vào trong túi vừa đứng lên, Triệu Hương Nông đứng từ trên cao nói với người phụ nữ: "Nhà tôi gọi điện đến, bây giờ tôi cần phải quay về, hôm khác tôi lại đến!"

Người phụ nữ da đen nhún vai, trên mặt hiện lên vẻ tôi không tin cô sẽ còn đến nơi này.

"Hôm khác tôi sẽ đến muộn hơn một chút." Triệu Hương Nông nhìn xung quanh, nhấn mạnh: "Bây giờ còn sớm quá khiến tôi không có tâm trạng!"

Người phụ nữ da đen gật đầu.

Triệu Hương Nông bước vội ra cửa phòng bao.

"Này cưng." Người phụ nữ da đen gọi cô lại: "Cô để quên khăn này."

Triệu Hương Nông vội vàng giật chiếc khăn lại từ tay người phụ nữ, quấn khăn lên đầu giống như cũ rồi chạy trối chết khỏi ánh mắt giễu cợt của người cô ta.

Triệu Hương Nông lái xe rời khỏi đó, bây giờ chỉ còn lại một mình cô thôi. Cho dù cô đã vặn nhạc thật to, thật ồn ào thì sức ép của đau khổ, chán chường cùng với nhục nhã mà Bách Nguyên Tú gây ra với cô vẫn bao chùm không gian trong khoang xe, Triệu Hương Nông bắt đầu tăng tốc.

Xe lái vào trong gara, vừa rồi dì Thanh gọi điện nói với cô Triệu Diên Đình gọi điện báo trước sẽ về nhà khoảng 10 giờ tối. Ẩn ý sau cuộc điện thoại đó chính là cô cần về nhà trước 10 giờ để trò chuyện với Triệu Diên Đình một lúc, sau đó sẽ ăn bữa khuya với ông.

Triệu Hương Nông đập đầu lên vô lăng, cô chỉ dám vượt đèn đỏ mà thôi.

Dì Thanh vẫn đứng đợi cô trên bậc thang cẩm thạch như cũ, phía sau bà vẫn là cô Rice. Đi đến bậc thang Triệu Hương Nông đi theo hai người, bước vào phòng khách Triệu Hương Nông dừng bước gọi một tiếng "Dì Thanh".

Dì Thanh quay đầu lại, Triệu Hương Nông bước lên trước vài bước, ở khoảng cách gần cô không nhịn được mà hỏi: Mẹ con bà ấy có hỏi đến con không.

Lúc đầu Triệu Hương Nông đã đồng ý với Lý Nhu sau khi gặp Bách Nguyên Tú sẽ về nhà ăn tối với bà.

Dì Thanh không trả lời, một lúc sau chỉ nói một câu: "Mẹ con không khỏe, ăn tối xong liền đi nghỉ rồi."

Triệu Hương Nông biết sở dĩ dì Thanh nói như vậy là vì không muốn nhìn thấy bộ dạng buồn bã của cô, có lẽ mẹ cô ghét khuôn mặt này của cô.

Gần 9 giờ rưỡi, Triệu Hương Nông quanh quẩn trước cửa phòng Lý Nhu. Cô nghĩ, từ sau khi hiểu chuyện đến bây giờ đây là lần đầu tiên Triệu Hương Nông mở cửa phòng của Lý Nhu mà chưa được sự cho phép của bà.

Trong phòng đang phát một bài hát cũ, Lý Nhu nhắm mắt ngồi trên sofa, ngón tay gõ theo nhịp bài hát. Cũng không biết là người Lý Nhu quá gầy hay là sofa quá to hay là trái tim cô đã quá đau khổ, nước mắt cứ thế rơi xuống, nhưng lúc này Triệu Hương Nông không muốn lau chúng đi.

Rón rén bước lại gần, Triệu Hương Nông khẽ ngồi xuống bên cạnh mẹ, tựa đầu lên vai bà, ánh mắt dè dặt ngước nhìn khuôn mặt của Lý Nhu.

Đột nhiên, đôi mắt vẫn đang nhắm của bà mở ra, qua đôi mắt đẫm lệ Triệu Hương Nông nhìn thấy sự lạnh nhạt trong đôi mắt của mẹ. Nếu nhìn kỹ hơn, sau vẻ lạnh nhạt đó nhất định là sự chán ghét.

Giọng nói cũng lạnh nhạt giống như ánh mắt: "Tiểu Nông, mẹ thấy không thoải mái."

Triệu Hương Nông không nhìn, cô nhắm mắt lại vờ như không nghe thấy câu nói lạnh nhạt đó. Cô đánh bạo ôm chặt lấy người phụ nữ gầy guộc đã sống nương tựa cùng cô trong căn phòng chật chội hồi nhỏ kia như gấu Koala, cô liên tục dụi đầu vào lòng bà, khóc nức nở: "Mẹ ơi, con xin mẹ đừng như vậy, con cầu xin mẹ đấy. Mẹ cũng biết con không làm sai điều gì, chắc mẹ cũng đoán được con thích Bách Nguyên Tú nhường nào, thậm chí con còn nói chuyện con thích anh ta cho anh ta. Mẹ ơi, hôm nay con rất buồn, Bách Nguyên Tú đã lên giường với cô gái khác rồi, người phụ nữ đó còn có thai với Bách Nguyên Tú. Mẹ ơi, như vậy đã khiến con đủ đau lòng rồi, thế nhưng anh ta còn nói lời vô liêm sỉ rằng phần lớn thời gian con càng giống em gái anh ta hơn. Nhiều chuyện khiến con đau khổ như vậy đều dồn hết vào trong mấy tiếng đồng hồ. Nếu như những chuyện này chia nhau xảy ra thì con còn có thể chịu đựng, mẹ ơi, con mệt mỏi quá."

"Mẹ có biết không, con mệt đến mức mỗi hơi thở đều cảm thấy đau."

Trong phòng ngoài giai điệu của bài hát cũ còn có âm thanh nghẹn ngào khiến Triệu Hương Nông rất đỗi xa lạ, giống như tiếng rên rỉ của thân cây già nua!

Lúc đó Triệu Hương Nông nghĩ, cho dù Lý Nhu khẽ nói "Được rồi, đừng khóc nữa, không sao, ngủ một giấc là không sao cả", cho dù bà không nói gì chỉ vỗ về lưng cô, cô cũng sẽ không khiến bản thân trở nên đáng buồn như vậy lúc sau này.

Nhưng đáp lại Triệu Hương Nông là:

"Tiểu Nông, con cũng biết mẹ rất muốn an ủi con, nhưng khi đối diện với gương mặt này của con mẹ luôn cảm thấy bất lực."

"Về phòng đi, mẹ mệt rồi muốn đi ngủ."

Giai điệu của bài hát im bặt, chỉ còn lại những tiếng nấc nghẹn của cô, đơn điệu, kéo dài, nực cười.

Cúi đầu, đứng dậy.

"Vâng, chúc mẹ ngủ ngon."

Lê những bước chân nặng nề Triệu Hương Nông đờ đẫn bước về phía cửa phòng. Rời khỏi phòng bước trên hành lang rồi dừng lại ở nơi sáng sủa mà dì Thanh đang đứng.

Giọng dì Thanh có chút gấp gáp: "Tiểu Nông, ba con đang trên đường về nhà đấy, mau về phòng thay quần áo đi."

"Vâng, dì Thanh." Triệu Hương Nông trả lời.

Ừm, bây giờ cô đang mặc chiếc váy bị cô xé mất tà váy, ba nhìn thấy bộ dạng lúc này của cô sẽ không vui, cô phải mau chóng về phòng thay quần áo.

Mở cửa phòng ra, cô Rice cầm trên tay bộ y phục đi ra từ phòng thay đồ, Triệu Hương Nông nhận lấy bộ y phục mà cô Rice đưa cho cô, đó là bộ váy nữ tính màu lam nhạt.

Triệu Hương Nông nhìn chăm chú vào bộ váy trên tay mình thật lâu.

Tối nay, Triệu Hương Nông không mặc bộ váy màu lam nhạt đó, cũng không đứng trên bậc thang cẩm thạch đợi Triệu Diên Đình như trước.

Xe của cô lướt qua xe của Triệu Diên Đình ở khúc ngoặt, một chiếc rời đi, một chiếc quay về. Năm phút sau khi hai chiếc xe lướt qua nhau, điện thoại của Triệu Hương Nông vang lên. Cô không buồn nhìn mà kéo cửa kính xuống, trong phút chốc chiếc điện thoại của cô lập tức bị nghiền nát dưới bánh xe.

Chiếc xe dừng lại ở một khu đất trống, 10 giờ tối, Triệu Hương Nông mở mui xe ra, ngắm trời đêm. Cô biết chắc chắn có rất nhiều người đang lật tung thành phố này lên để tìm cô. 16 tuổi, cô lén chuồn đến quán game để chơi, ngày hôm sau, Triệu Diên Đình đuổi hết toàn bộ người làm trong nhà, cô Lena mà cô thích biến thành cô Rice, cô phải quỳ trước mặt Triệu Diên Đình cam đam về sau sẽ không đi lung tung nữa mới giữ được dì Thanh.

Chỉ một lúc sau bầu trời bắt đầu đổ tuyết, sương giá chui vào khoang xe khiến đôi chân cô lạnh cóng. Đóng mui xe lại, Triệu Hương Nông muốn tìm một thứ gì đó đắp lên chân mình. Vừa quay đầu lại cô liền nhiền thấy chiếc áo jacket, đó là chiếc áo mà Tống Ngọc Trạch khoác lên người cô lúc chiều.

Chất liệu rất sần sùi nhưng vừa chạm vào liền cảm thấy ấm áp.

Chạm tay vào chiếc áo jacket, một loạt những hình ảnh như những thước phim dần hiện ra.

Giọng nói của người phụ nữ: "Hay là, trong lòng cô thực ra đã sớm có lựa chọn rồi?"

Giọng nói của cô: "Tôi cần người có đôi mắt chất phác, cơ thể không có bất cứ hình xăm nào, biết lái motor, thỉnh thoảng rất ngốc, vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu. Cái quan trọng nhất chính là có tấm lưng ấm áp, khiến tôi muốn ngủ gật khi áp mặt lên đó."

Sáng sớm, Triệu Hương Nông gõ cửa phòng của Tống Ngọc Trạch.

- ---

Hello! Còn ai đọc truyện không nhỉ??? (p_q)

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 27: Kế hoạch ngoại tình (07)

Đứng trước cửa phòng của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông lê đôi chân tê cóng, trong tay cầm nửa lốc bia mua từ siêu thị.

Trước khi bước lên cầu thang giống giá sắt kia Triệu Hương Nông đã uống nửa lốc bia, mượn men say để có can đảm leo lên cầu thang sắt dẫn lên phòng Tống Ngọc Trạch.

Vì lạnh nên hàm răng cô va lập cập vào nhau, nhắm mắt lại, bàn tay run rẩy ấn chuông cửa phòng Tống Ngọc Trạch. Ấn một lần sợ Tống Ngọc Trạch không nghe thấy, cô lại ấn hai lần ba lần bốn lần.

Mau mở cửa đi, Tống Ngọc Trạch!

Dường như cả thế kỷ đã trôi qua, cuối cùng cánh cửa kia cũng mở ra.

Cánh cửa chầm chậm mở ra để lộ ánh đèn khiến cô luôn nhung nhớ, căn phòng không cần quá to, ánh đèn không cần quá rực rỡ, chỉ cần có thể chứa được tia sáng khiến trái tim ấm áp là được, Tống Ngọc Trạch đang đứng trong vầng sáng ấm áp đó.

"Triệu Hương Nông?" Giọng nói Tống Ngọc Trạch vẫn còn ngái ngủ, thậm chí tay anh còn chạm vào chán cô để thăm dò.

Hàm răng càng va đập mạnh hơn, Triệu Hương Nông nói đứt quãng: "Tống... Tống Ngọc Trạch... Hôm nay tôi rất đau lòng, vô cùng đau lòng. Hôm nay rất không vui, anh... không phải buổi chiều anh nói nếu tôi không vui có thể đến tìm anh sao? Cho nên... tôi liền đến đây!"

Tống Ngọc Trạch đứng ở đó không nói gì.

Giọng nói của Triệu Hương Nông ngày càng nhỏ hơn: "Hơn nữa... Tống Ngọc Trạch... tôi lạnh, lạnh đến mức không đi nổi nữa rồi."

Ánh mắt của Tống Ngọc Trạch đi xuống, đôi chân của Triệu Hương Nông cũng bắt đầu run rẩy. Cô nghe thấy tiếng chửi thề phát ra từ miệng Tống Ngọc Trạch, không biết vì sao tiếng chửi thề đó của Tống Ngọc Trạch lại khiến cõi lòng Triệu Hương Nông vô cùng yêu thích.

Một giây sau, Tống Ngọc Trạch bế bổng cô lên.

Trong căn phòng nhỏ với ánh sáng yếu ớt, ấm nước đang sôi phát ra những tiếng lục bục, làn khói bay ra từ miệng ấm khiến ánh đèn mờ ảo như chìm trong mây mù. Người đàn ông mái tóc rối bời mặc chiếc áo T-shirt rất đơn giản đang tìm quần áo trong chiếc tủ sơ sài của anh. Triệu Hương Nông ngồi trên giường của Tống Ngọc Trạch, lúc này trên người cô đang quấn cái chăn mà Tống Ngọc Trạch đã từng đắp.

Nước đã sôi, Tống Ngọc Trạch xách ấm nước vào phòng tắm chật hẹp, giọng của anh vọng ra từ trong phòng tắm: "Triệu Hương Nông, vào đây."

Triệu Hương Nông quấn chăn đi vào phòng tắm.

"Ngại quá, chỗ tôi không có bình nước nóng." Tống Ngọc Trạch chỉ nước nóng trong thùng: "Cô dùng tạm vậy, bây giờ cái cô cần là tắm nước nóng."

Tống Ngọc Trạch rời khỏi phòng tắm, Triệu Hương Nông đóng cửa lại. Cô không khóa cửa phòng vì cô rất rõ đêm nay mình đến đây để làm gì.

Tắm xong, trên cổ vắt khăn bông, mái tóc ẩm ướt xõa sau lưng, Triệu Hương Nông mặc áo len rộng rãi của Tống Ngọc Trạch ngồi trên tấm thảm dưới giường. Ngồi kề bên cô là Tống Ngọc Trạch, trên thảm đặt vài cái gối dựa còn có nửa lốc bia mà cô mang tới, Triệu Hương Nông mở nắp lon bia ra.

Sau khi uống hết nửa lon bia, Triệu Hương Nông dựa lưng vào cạnh giường, nhìn ánh đèn ở giữa trần nhà: "Tống Ngọc Trạch, anh có thể tắt bớt đèn đi không?"

Tống Ngọc Trạch tắt đèn lớn trong phòng như cô mong muốn, đèn tường rất vừa tầm, chỉ đủ nhìn thấy đường nét của sự vật mà không nhìn thấy được những chi tiết rõ ràng.

Triệu Hương Nông rũ mắt xuống, nhìn bàn tay đang buông xuống trên tấm thảm của cô và Tống Ngọc Trạch, khẽ nói: "Khi tôi đứng ở bên ngoài cửa phòng anh tôi nghĩ, đối với Triệu Hương Nông mà nói Tống Ngọc Trạch nhất định là một người vô cùng đặc biệt."

"Tống Ngọc Trạch, anh có biết vì sao vừa rồi tôi bảo anh tắt bớt đèn đi không?"

Tống Ngọc Trạch không trả lời, chỉ dùng ngón tay khẽ chạm vào ngón tay cô như những người bạn với nhau, cái chạm khẽ khàng đó đã khiến con tim Triệu Hương Nông tê dại.

Triệu Hương Nông khịt mũi, nói: "Tiếp theo đây, em gái bốn mắt A Nông làm việc công ích ở trung tâm huấn luyện trượt băng sẽ nói cho A Tống mà các cô gái ca tụng là kỵ sĩ chính nghĩa một câu chuyện, câu chuyện này không thích hợp nói ở những nơi sáng sủa."

Nhắm mắt lại, men theo nút thắt màu xám trong đầu, Triệu Hương Nông bình thản mở lời.

"Có một cô gái Trung Quốc vô cùng lương thiện tên là Lý Khả, vì cô lương thiện đáng yêu nên mọi người gọi cô là Khả Nhi. Năm Khả Nhi 20 tuổi cô được sang Pháp du học theo hình thức trao đổi sinh viên. Trong quãng thời gian đó cô vô tình cưu mang một thiếu niên lang thang, cô để chàng trai đó sống trong ký túc xá của mình và nuôi anh ta ngày ba bữa cơm. Cậu thiếu niên đó vẫn luôn sống ở trong ký túc xá của cô mà không nhắc đến chuyện rời đi, Khả Nhi cũng không đuổi cậu ta đi mà còn chăm sóc cậu ta giống như em trai mình. Dần dần, cậu thiếu niên trầm lặng ít nói ban đầu về sau lại chủ động giúp Khả Nhi đi khắp nơi giao sữa vào mỗi buổi sáng. Một tháng sau, vào một ngày nọ Khả Nhi trở về ký túc xá thì phát hiện cậu thiếu niên đã rời khỏi đó. Không lâu sau Khả Nhi cũng quay về Trung Quốc."

"Năm Khả Nhi 24 tuổi cô gặp lại cậu thiếu niên đó, từ cậu thiếu niên trầm mặc ít nói ban đầu giờ đã trở thành chàng trai khôi ngô. Lúc đó, Khả Nhi đã có bạn trai yêu nhau được ba năm, cô tiếp đón chàng trai đến từ phương xa kia rất niềm nở. Không lâu sau, bạn trai của Khả Nhi chết trong một vụ tai nạn. Bởi vì khó lòng chấp nhận chuyện người mình yêu đã mãi đi xa, Khả Nhi đã rời khỏi Trung Quốc để đến Chicago theo lời khuyên của cậu thanh niên đẹp trai kia. Sau đó, dưới sự giúp đỡ của cậu thanh niên người nhà của cô cũng lần lượt đến Chicago."

"Năm Khả Nhi 26 tuổi, cô đã nhận lời cầu hôn của chàng trai. Nếu như câu chuyện kết thúc ở đây thì mọi thứ đều rất hoàn mỹ, đáng tiếc là một đêm trước khi diễn ra hôn lễ của Khả Nhi và chàng trai thì Khả Nhi chết ở nhà riêng, nguyên nhân cái chết là do bị ngạt thở. Đầu sỏ gây nên cái chết của Khả Nhi là hai chiếc nhẫn mắc kẹt trong cổ họng của cô, một chiếc là của người yêu cũ, một chiếc là của người yêu hiện tại. Báo cáo giám nghiệm tử thi cùng với kết quả điều tra chứng minh cái chết của Khả Nhi là một vụ tự tử. Chàng trai mất đi cô dâu ngay trước thềm hôn lễ một đêm không thể nào chấp nhận sự thật này, anh ta dùng sức ảnh hưởng của mình để biến cái chết của Khả Nhi thành một vụ án còn bỏ ngỏ."

"Sau khi Khả Nhi chết, chàng trai sống một cuộc sống đầy chán chường sa đọa giống như bao người mất đi người yêu. Em gái của Khả Nhi không nỡ nhìn thấy chàng trai chìm sâu vào vũng bùn như vậy, cô liên tục xuất hiện bên cạnh chàng trai để khuyên bảo tận tình. Sau đó, vào một đêm nọ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chàng trai đã coi em gái Khả Nhi thành Khả Nhi rồi xảy ra quan hệ nam nữ. Sau đêm đó, chàng trai đối xử không chút lưu tình với em gái Khả Nhi. Không lâu sau em gái Khả Nhi cũng phát hiện mình đã có thai, cô biết nếu để người đó biết chuyện này thì đứa bé nhất định sẽ không thể giữ lại. Thế là, em gái Khả Nhi lén lút rời khỏi Chicago quay về Trung Quốc rồi trốn ở một thôn nghèo. Từ nhỏ sức khỏe của em gái Khả Nhi đã không tốt, dẫu vậy cô vẫn mạo hiểm tính mạng để sinh đứa bé ra, người phụ nữ yếu ớt đó đã sinh được một bé gái nhỏ xíu."

"Mấy năm trôi qua trong nháy mắt, sức khỏe của em gái Khả Nhi đã đến tình trạng tồi tệ nhất. Thế là cô viết thư cho người đàn ông kia, trong bức thư còn gửi kèm một tấm hình của bé gái. Cô biết người kia đọc được bức thư này thì nhất định sẽ tới tìm cô. Quả nhiên không lâu sau đó, người kia đã tìm được mẹ con bọn họ đồng thời mang hai người về Chicago. Sau khi về Chicago, em gái Khả Nhi được chăm sóc chu đáo nên sức khỏe dần tốt lên, cùng lúc đó cô cũng biết ba mẹ của mình đều qua đời sau mấy năm cô rời đi. Sau đó, em gái Khả Nhi lấy người yêu cũ của chị gái. Một số người suy đoán sở dĩ hai người lấy nhau là vì cô con gái, đúng thế, chính xác là như vậy. Vì cô con gái nhỏ nên người đàn ông mới kết hôn với em gái Khả Nhi, nhưng em gái Khả Nhi không giống như vậy. Không có ai hay biết thực ra vì yêu anh ta nên cô mới mạo hiểm tính mạng sinh đứa trẻ ra, cũng bởi vì yêu cô mới kết hôn với anh ta, cho dù anh ta không yêu cô thậm chí còn chán ghét cô."

Thở dài một hơi, cuối cùng trước khi tâm trí bị men say xâm chiếm Triệu Hương Nông cũng kể xong câu chuyện. Sau khi thở dài, Triệu Hương Nông nghiêng đầu nhìn Tống Ngọc Trạch, dù cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh nhưng cô vẫn căng mắt ra để nhìn.

"Tống Ngọc Trạch, anh có thấy câu chuyện này mỹ mãn không?" Cô hỏi anh.

"Không đến nỗi." Anh trả lời cô cho có lệ.

Lần này Triệu Hương Nông không bỏ qua nữa. Cô nghiêng đầu dựa vào vai Tống Ngọc Trạch, khẽ cười: "Sai, Tống Ngọc Trạch, trong câu chuyện này còn nhiều bí mật lắm."

Cô xòe tay đếm từng bí mật: "Bí mật đầu tiên là cái chết của bạn trai Khả Nhi, bí mật thứ hai chính là màn tự tử trước hôn lễ của Khả Nhi, bí mật thứ ba chính là khi Khả Nhi chết người ta lại phát hiện ra hai chiếc nhẫn mắc kẹt trong cổ họng của cô. Dù rằng bây giờ vẫn chưa có bất kỳ kết luận nào về cái chết của Khả Nhi là bị giết, tự tử hay là một tai nạn nhưng ba bí mật này liên kết với nhau lại là một bí mật khác."

Từ từ chạm tay lên chỗ con tim đang đập, Triệu Hương Nông nói ra từng từ một: "Mà bí mật cuối cùng của câu chuyện này là vì sao người đàn ông kia đột nhiên lại thay đổi quyết định mà đón hai mẹ con kia đi sao? Hơn nữa còn kết hôn với cô em gái của Khả Nhi mà ông ta vẫn luôn tránh mặt kia, hửm?"

Triệu Hương Nông ngẩng đầu nhìn Tống Ngọc Trạch.

Anh cúi đầu nhìn cô, chầm chậm vươn tay vén lại tóc mai cho cô. Giọng nói thật khẽ, thật trầm, phảng phất mùi bia nhàn nhạt.

"Cô A Nông ở trung tâm trượt băng uống say rồi, bây giờ cô cần nghỉ ngơi. Ngủ một giấc thật ngon, đợi ngày mai tỉnh dậy hiệp sĩ chính nghĩa A Tống sẽ nói cho cô một câu chuyện vô cùng đẹp đẽ."

Nước mắt từ từ lăn dài, cô nghe thấy giọng nói của mình đang trần thuật, kể về bí mật luôn khiến cô run rẩy trong đêm.

"Bởi vì em gái Khả Nhi gửi cho người kia một tấm hình của bé gái giống hệt Khả Nhi lúc còn nhỏ. Cô bé có khuôn mặt giống Khả Nhi như đúc, Khả Nhi có dung mạo như nào thì cô bé đó có khuôn mặt như thế, chính là dáng vẻ mà người kia mong muốn. Người kia, chàng trai đẹp trai trong câu chuyện là Triệu Diên Đình, em gái Khả Nhi là Lý Nhu, còn..."

Nói đến đây, giọng nói vẫn luôn bình thản kia đã nghẹn ngào không thể thốt nên lời.

Bả vai Triệu Hương Nông cũng không ngừng run rẩy giống như giọng nói của cô. Nhưng cô vẫn nói ra bí mật khiến cô run sợ mỗi đêm, một mạch nói ra hết mọi chuyện.

"Còn cô bé gầy còm sống trong thôn nghèo được mang đến Chicago kia tên là Triệu Hương Nông."

Cánh tay vòng qua vai cô dường như cũng chịu ảnh hưởng từ cô mà phát run.

Triệu Hương Nông nghe thấy giọng nói giống như con thú đang bị nhốt, không còn gì để che giấu: "Đúng vậy, Tống Ngọc Trạch, bé gái đó là tôi, kỳ lạ và hoang đường lắm đúng không? Nhưng dù có kỳ lạ và hoang đường đến đâu thì nỗi sợ và khó chịu kia vẫn là sự thật. Tống Ngọc Trạch, tôi càng giống Khả Nhi thì ba tôi càng yêu thích, tôi càng khiến ba tôi thích thì mẹ càng ghét tôi."

"Tống Ngọc Trạch, ngày nào tôi cũng phải hỏi mình như này: Rốt cuộc Triệu Hương Nông là ai, rốt cuộc tôi là ai? Tống Ngọc Trạch, anh nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi là ai..."

Những lời còn lại như lạc hẳn đi, giống như muốn lật tung trần nhà này vậy. Chỉ thoáng chốc, men say vẫn đang cuộn trào xông lên đại não cô, giọng nói khàn đặc lại trở nên run rẩy.

Run rẩy nói ra điều mà cô không dám nói ra nhất:

"Tống Ngọc Trạch, tôi ngày càng giống bà ta, Tống Ngọc Trạch, bây giờ tôi rất sợ ba tôi, rất sợ..."

Ngay lập tức, cô rơi vào một vòng tay, cô khóc òa trong lòng anh. Cô nghĩ nước mắt của cô nhất định khiến áo của anh ướt đẫm.

Tốt quá, coi như cô mượn rượu giả điên một lần.

Dần dần, tâm trí cô trở nên rối bời. Triệu Hương Nông nghĩ nhân lúc bây giờ cô vẫn còn dũng khí thì cô muốn làm một chuyện.

Thoát khỏi vòng tay của Tống Ngọc Trạch, cô ngẩng đầu lên hỏi anh với giọng ngập ngừng.

"Tống Ngọc Trạch, có phải anh thích tôi không?"

Tống Ngọc Trạch không trả lời cô, anh vẫn cúi đầu.

Cô khẽ liếm môi: "Không sao, không thích mấy cũng không sao, chỉ cần chút xíu thôi cũng được. Tống Ngọc Trạch, anh có thích tôi chút nào không?"

Anh khẽ vuốt má cô.

Hành động này là muốn nói cho cô biết rằng Tống Ngọc Trạch có thích Triệu Hương Nông một chút.

Cô giẫy khỏi vòng tay của anh.

Ngồi quỳ xuống, mượn ánh sáng yếu ớt tìm đến môi anh, chầm chậm chạm môi mình lên đó một cách khẽ khàng.

Đôi môi lướt qua môi anh, dừng ở khóe miệng của anh.

"Vừa rồi anh đã được chia sẻ điều xấu xí nhất của Triệu Hương Nông, bây giờ là điều tuyệt đẹp nhất của cô ấy."

Triệu Hương Nông biết có nhiều chàng trai khát khao được hôn cô, có nhiều chàng trai muốn có được cái ôm của cô, nhưng trái tim cô chỉ thích Bách Nguyên Tú, chỉ muốn cho anh ta chạm vào mình.

Còn vì sao lại đến đây gõ cửa phòng Tống Ngọc Trạch, đó là vì Tống Ngọc Trạch là người đặc biệt với cô.

"Vừa rồi anh đã được chia sẻ điều xấu xí nhất của Triệu Hương Nông, bây giờ là điều tuyệt đẹp nhất của cô ấy."

Cô lướt môi qua khóe miệng anh đến vành tai anh, vụng về ngậm lấy nó. Giống với đôi môi vụng về kia là bàn tay đang luồn vào trong áo anh, bối rối tìm đến hai điểm trước ngực anh. Đám bạn của cô nói với cô vành tai và chỗ này của đàn ông là điểm nhạy cảm.

Tất nhiên vẫn còn một nơi càng mẫn cảm hơn nhưng cô không dám chạm vào.

Những ngón tay luống cuống sờ soạng lung tung hai điểm kia. Thấy Tống Ngọc Trạch không phản ứng thì cô càng gấp, vì men rượu đã làm tâm trí cô tê liệt, ảnh hưởng đến động tác của cô.

Có phải sờ nhẹ quá không, Triệu Hương Nông nghĩ, thế là động tác nghe theo ý nghĩ của cô.

Thoáng chốc, đáp lại cô là một tiếng trầm khàn của anh, giống như đang thở hổn hển, cách một lớp áo anh bắt được tay cô.

Không muốn sao? Làm sao đây? Kế hoạch vĩ đại của cô sắp đối mặt với thất bại sao?

"Tống... Tống Ngọc Trạch." Cô trở nên ấp úng, đầu óc loạn thành một đống, cô nghe thấy mình khẽ thì thầm: "Tôi... sẽ cho anh tiền mua bánh xe, loại tốt nhất ấy, tiền tôi cho anh... nhất định nhiều hơn Clara."

Cách một lớp áo Triệu Hương Nông chỉ cảm thấy tay mình bị anh bóp đau.

"Tống..." Cơn say khiến cô líu lưỡi: "Tống, Tống Ngọc Trạch, đau... đau."

Đột nhiên, anh buông cô ra.

Một giây sau, cô bị đẩy mạnh một cái.

Đầu cô chạm vào gối dựa trước tiên, mái tóc ẩm ướt xõa xuống đất, cô nằm dài trên tấm thảm, anh đè lên người cô. Trông anh có vẻ rất tức giận, anh tìm đến môi cô vừa hôn mãnh liệt, vừa giật chiếc khăn bông trên cổ cô xuống một cách giận dữ rồi luồn tay vào trong từ cổ áo.

Trong cơn mơ màng Triệu Hương Nông muốn nhắc Tống Ngọc Trạch làm sai rồi, sai rồi, nên luồn tay vào từ vạt áo sau đó tìm đến nơi mềm mại kia chứ không phải là luồn vào từ cổ áo. Bách Nguyên Tú vẫn luôn làm như vậy.

Triệu Hương Nông còn chưa lên tiếng nhắc nhở, cô đã phải hít mạnh một hơi.

Quả nhiên, luồn tay vào từ cổ áo là sai cách, nếu không sao lại đau như vậy. Cơn mơ màng khiến Triệu Hương Nông nghĩ tới chuyện kia: đương nhiên sẽ đau rồi.

So với Bách Nguyên Tú, bàn tay kia bóp ngực cô mạnh hơn gấp mấy chục lần, giống như đang vần vò.

Nếu nói Bách Nguyên Tú là một chiếc siêu xe gọn nhẹ thì Tống Ngọc Trạch chính là khối xe tăng hạng nặng. Cô khẽ nói: "Tôi cảm thấy anh nên luồn tay vào từ vạt áo, anh ta toàn làm như vậy để sờ tôi, như vậy đỡ đau hơn."

Cơn chếnh choáng khiến khả năng kiềm chế và lý trí của cô trở về không.

Bàn tay đang bóp chặt lấy ngực cô thoáng dừng lại, anh không làm theo lời cô nói nhưng cũng dịu dàng hơn, cả người anh đè lên người cô.

Có lẽ nên nói anh giấu cô vào dưới người anh. Anh bắt đầu hôn cô, khẽ chạm nhẹ như cánh ve, xúc cảm đó khiến Triệu Hương Nông bải hoải như cơn buồn ngủ ập đến. Cô mơ hồ nhớ ra vừa rồi anh nói anh muốn nói cho cô một chuyện đẹp đẽ.

"Tống Ngọc Trạch, vừa rồi anh nói anh sẽ kể cho tôi một câu chuyện đẹp, bây giờ anh có thể kể cho tôi không?" Tay cô lặng lẽ lướt qua lưng anh rồi chạm vào mái tóc của anh, ngón tay xuyên qua những lọn tóc mềm mại đó.

Anh không nói gì, đầu lưỡi từ khóe môi đi xuống cần cổ của cô.

"Sau khi kể câu chuyện đó cho tôi thì tôi mới cho anh đi vào." Những lọn tóc mềm mại của anh quấn lấy ngón tay cô, cô nhắm mắt lại, dặn anh: "Tống Ngọc Trạch, anh phải cẩn thận chút, bởi vì, đây là lần đầu. Bọn họ nói lần đầu sẽ rất đau, anh đừng khiến tôi đau quá nhé."

Triệu Hương Nông biết, ở trước mặt người đàn ông này cô không cần phải che giấu, không cần phải ngụy trang, cũng không cần phải cảm thấy ngại ngùng.

Nụ hôn đang đi xuống dưới lập tức dừng lại, cơ thể đang đè lên cô dường như thoáng chốc đã biến thành pho tượng.

Một lúc lâu sau... lâu đến nỗi khi Triệu Hương Nông cảm thấy mình sắp bị cơn say dẫn vào mộng đẹp thì anh lên tiếng.

Anh nói với cô bằng giọng trầm khàn.

"Em biết vì sao tôi nhất định phải sống ở đây không? Bên ngoài cửa sổ phòng tôi có một vườn cây, trong một góc vườn có một cây táo chỉ ra hoa mà không kết quả. Khi cây táo nở đầy những khóm hoa màu trắng, khi gió mang hương hoa vào trong phòng tôi thì cũng là lúc tôi biết mùa hạ đã đến, tôi thích mùa hạ."

Triệu Hương Nông mơ màng nghĩ, quả nhiên là anh chàng bước ra từ Vườn địa đàng. Cô biết anh chắc chắn sẽ thích cây táo.

"Đây là câu chuyện đẹp đẽ mà tôi muốn nói với em." Anh trả lời.

"Khóm hoa màu trắng nở đầy trên cây, hương hoa, mùa hạ. Nếu cây táo có thể ra quả thì tốt rồi, thể nào cũng là những quả táo đỏ mọng, cắn một miếng liền nghe thấy tiếng "rốp"." Triệu Hương Nông khẽ lẩm bẩm: "Nhưng cũng chẳng sao cả, đã đẹp lắm rồi, đủ tuyệt vời rồi."

Những điều này với Triệu Hương Nông mà nói đã đủ tươi đẹp rồi, đẹp đến nỗi khiến cô muốn chìm vào cơn mơ.

"Tống Ngọc Trạch."

"Ừ."

"Anh có thể đi vào rồi."

Nói xong câu này, Triệu Hương Nông dồn hết ý chí để chờ đợi, nhưng đợi mãi mà vẫn không thấy động tĩnh nào. Khi cô buồn ngủ đến mức sắp mất hết ý thức thì cô được bế lên khỏi mặt đất.

Đầu lưỡi cô đã tê dại không thốt nổi một lời, chỉ có đôi tay níu lấy cổ áo của anh.

Hình như Triệu Hương Nông nghe thấy một câu nói như này: "Chúng ta lên giường nằm, dưới đất lạnh."

Giường? Triệu Hương Nông mơ hồ nghĩ đến chiếc giường đầy kỳ lạ của Tống Ngọc Trạch. Đó đâu phải là giường, chỉ là một tấm đệm đặt trên mấy cái bánh xe coi như là một nơi để ngủ mà thôi.

Cô được đặt lên "nơi để ngủ" đó, khi anh áp lên người cô thì tay cô luồn vào mái tóc của anh một cách tự nhiên, cô rất thích làm việc này.

Anh hôn cô, từ khóe môi rồi ngậm lấy dái tai rồi lướt xuống. Khi anh hôn lên xương quai xanh thì cô ngẩng đầu lên.

Chiếc áo len to kia rộng đến nỗi có thể cởi xuống từ bả vai của cô một cách dễ dàng, nhẹ nhàng lướt qua nơi đầy đặn của cô rồi tụt xuống eo cô.

Nụ hoa trước ngực được anh ngậm lấy quấn quít với môi lưỡi anh. Khi anh hơi dùng sức thì cô chỉ có thể uốn éo để làm dịu đi cơn tê dại truyền đến từ đỉnh ngực.

Cái cần xoa dịu nữa còn có thứ mà men say thôi thúc.

Dần dần, ý thức của cô dần chìm vào nơi tăm tối, chút ý thức ít ỏi còn lại nói cho cô biết tay của anh đã chạm đến eo cô. Anh kéo chiếc quần jean vốn là của anh trên người cô xuống, chiếc quần jean rộng thùng thình thoáng chốc bị kéo xuống, và rồi...

Món đồ cuối cùng đã được cởi ra.

Có phải bây giờ cô trần trụi giống như một con gà trắng bóc?

Tay anh vuốt ve đùi cô, chầm chập lần lên trên, trong nháy mắt khi ngón tay của anh chạm vào nơi đó, với chút ý thức cuối cùng cô vươn tay ngăn anh lại.

"Không được làm tôi đau." Câu nói này khiến mọi suy nghĩ của cô biến mất, sau đó khi nghe thấy tiếng đáp lại trầm khàn của anh thì cơ thể và tâm trí của cô bắt đầu chìm vào đám mây đen kia.

Tống Ngọc Trạch nói không làm cô đau thì sẽ không làm cô đau, sợi dây ý thức cuối cùng nói với cô như vậy.

Đoàn tàu hỏa gần đó đi qua khiến căn phòng đơn sơ này hơi rung lắc, ánh đèn yếu ớt cũng đang chao đảo. Dưới ánh đèn yếu ớt là cơ thể cặp nam nữ đang quấn quít dây dưa với nhau. Dần dần, cơ thể đang chuyển động kia cũng dừng lại theo tiếng hít thở đều đặn.

Một lúc sau, người đàn ông rời khỏi người cô gái. Anh cầm chiếc áo T-shirt màu nhạt vừa rồi ném ở trên sàn lên, chậm rãi mặc vào, anh quay đầu nhìn người phụ nữ vẫn nằm trên giường. Trên ga trải giường đậm màu, cơ thể người phụ nữ không một mảnh vải, làn da trắng muốt mịn màng, thân hình xinh đẹp.

Người đàn ông cầm điện thoại lên ấn một dãy số. Bên kia có giọng đàn ông đầy hèn mọn đáp lại "Vâng, vâng, được ạ."

Sau khi cúp điện thoại, người đàn ông lại liếc người phụ nữ trên giường một cái. Thoáng ngập ngừng, anh cúi xuống vươn tay qua người cô gái để kéo góc chăn, thoáng chốc chiếc chăn cùng màu với ga giường đã che lại cơ thể của người phụ nữ.

Sau đó, người đàn ông ngồi trên thảm bật lon bia cuối cùng. Một lúc sau, căn phòng ngập trong làn khói lượn lờ, trong làn khói còn trộn lẫn mùi bia.

Khoảng nửa phút sau, có người ấn chuông cửa phòng người đàn ông. Người đàn ông mở cửa phòng ra, một người đàn ông có vóc dáng tương tự anh bước vào phòng.

Sau khi dặn dò đôi câu, người đàn ông rời khỏi căn phòng, người đàn ông có vóc dáng tương tự anh ở lại trong phòng.

Một bức tường chia đôi hai khung cảnh, người đàn ông bên ngoài bức tường đang đi xuống cầu thang sắt, người đàn ông bên trong bức tường đang cởi áo khoác. Động tác người đàn ông đang cởi áo khoác có chút gấp gáp, vì hắn ngửi thấy mùi hương toát ra từ trên cơ thể người phụ nữ kia. Mùi hương đó không giống với bất cứ người đàn bà nào mà hắn biết, đó là sự ngọt ngào và trong lành, giống như quả dâu tây đọng sương trong ngày hè ở Mississippi.

Khó khăn lắm mới cởi xong áo khoác và áo len, lúc định cởi dây thắt lưng thì chuông cửa vang lên. Người đàn ông thầm chửi rủa trong lòng, nhưng hắn không dám không mở cửa, hắn biết người đàn ông giao căn phòng cho hắn là người không dễ chọc vào.

Cài lại dây thắt lưng, gã đàn ông mở cửa phòng ra.

Bên tai vang lên âm thanh ồn ào của bánh xe lửa ma sát với đường sắt, nhíu mày lại, cảm giác đầu tiên tràn ngập trong đầu Triệu Hương Nông là đầu đau như búa bổ và cổ họng đắng ngắt, sau đó...

Sau đó Triệu Hương Nông nghe thấy trong căn phòng tĩnh lặng còn có một tiếng hít thở khác, hơi thở ấy lặng lẽ đến nỗi có thể chạm vào, ấm áp phả vào thái dương của cô.

Dồn hết sức lực, Triệu Hương Nông mở mắt ra. Đập vào mắt cô chính là trần nhà cũ kỹ ố vàng. Nghiêng đầu, cô nhìn thấy một khuôn mặt khác, khuôn mặt kia gần sát cô, vô cùng thân mật.

Cô nhắm mắt lại để đầu óc trấn tĩnh lại.

Cuối cùng, cô vẫn thực hiện kế hoạch vĩ đại kia rồi.

Kế hoạch ngoại tình. Ngoại tình!

Như vậy cũng tốt, về sau con tim của cô cũng không còn kêu gào nữa.

Triệu Hương Nông nghĩ, may mà Tống Ngọc Trạch có một gương mặt mê người, cho nên cô cũng không có sự hoảng loạn khi tỉnh dậy sau cơn say ở một nơi xa lạ.

Thoáng liếc qua cửa sổ, bên ngoài cửa sổ là ánh sáng mờ ảo của buổi sớm mai. Triệu Hương Nông nghĩ, cô cần nhanh chóng rời khỏi đây thì mới không khiến Tống Ngọc Trạch gặp phiền phức.

Vừa mới nhích người cô lập tức nhếch miệng xuýt xoa, Tống Ngọc Trạch quả nhiên là một chiếc xe tăng hạng nặng. Đồ khốn, đã cảnh cáo anh ta nhẹ nhàng một chút rồi mà.

Càng khiến Triệu Hương Nông cảm thấy lúng túng hơn chính là bàn tay đang nắm ngực cô của Tống Ngọc Trạch. May mà vẫn cách một lớp áo, cuối

cùng Tống Ngọc Trạch vẫn không quên mặc lại áo len cho cô.

Nhẹ nhàng nhấc bàn tay đang đặt trước ngực cô của Tống Ngọc Trạch xuống, Triệu Hương Nông nghiêng người, còn chưa đợi cô đứng dậy thì cô đã bị một luồng sức mạnh đè xuống giường một lần nữa.

- ----------

Phù... quá dài cho một chương truyện:(((

Dài quá nên sẽ mị không soát hết được, mọi người thấy sai chính tả ở đâu thì bảo mị nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Những năm tháng hồn nhiên (01)

Triệu Hương Nông rời khỏi nhà Tống Ngọc Trạch vào lúc 6 giờ sáng, khi cô đi khỏi đó anh vẫn còn đang ngủ. Triệu Hương Nông không biết cánh đàn ông khi ngủ sẽ có dáng vẻ như thế nào, cô chỉ biết lúc Tống Ngọc Trạch say ngủ là hình ảnh mê người nhất thế giới này. Tĩnh lặng giống như giống loài lặng lẽ trong rừng sâu, dáng vẻ không màng sự đời.

Bước xuống khỏi cầu thang sắt, Triệu Hương Nông đứng lại, ngoảnh đầu nhìn nhà của Tống Ngọc Trạch, sau này cô thật sự sẽ không xuất hiện ở đây nữa. Trước khi rời khỏi nhà của Tống Ngọc Trạch cô còn làm một việc: đặt tấm séc 500 nghìn euro lên trên bàn. Ý đồ của cô rất rõ ràng: 500 nghìn đô phủi sạch quan hệ giữa hai người!

Từ đằng xa, qua cửa kính xe taxi Triệu Hương Nông nhìn thấy chiếc xe kéo đỗ trước cửa Triệu công quán, chiếc Ferrari màu trắng bị cô bỏ lại trên đường tối qua đang đỗ sau xe kéo. Một hàng xe đỗ trước cửa Triệu công quán cho thấy buổi sáng hôm nay vô cùng nghiêm trọng, trong hàng xe đó Triệu Hương Nông cũng nhìn thấy xe của Bách Nguyên Tú.

Trả tiền taxi xong, Triệu Hương Nông xuống xe. Qua bức tường, Triệu Hương Nông nhìn thấy đèn đuốc trong Triệu công quán vẫn sáng trưng, rõ ràng những người bên trong đều có một đêm không ngủ.

Hít sâu một hơi, Triệu Hương Nông biết tiếp theo cô cần sốc lại tinh thần. Có điều, nỗi sợ vẫn khiến cô chần chừ không bước vào bên trong.

Có lẽ người trong nhà cũng đã nhìn thấy cô qua màn hình camera ở trước cửa. Người lao ra đầu tiên là Bách Nguyên Tú, sau Bách Nguyên Tú là Triệu Diên Đình rồi đến dì Thanh và cuối cùng là một đoàn người khoảng một nghìn người.

Trong số những người đó cô không nhìn thấy mẹ cô.

Một đám người đứng trên bậc thang cẩm thạch nhìn cô. Triệu Hương Nông sờ mặt, nhếch miệng mỉm cười.

Những người được mời đến hoặc nhận được triệu kiến lần lượt lái xe rời đi, vì nhân vật quan trọng đã xuất hiện nên họ không còn việc gì ở đây nữa. Không phải mất tích, không phải bị bắt cóc tống tiền mà chỉ là do người thừa kế nhà họ Triệu chơi trò bốc hơi khỏi thế gian giống năm 16 tuổi kia thôi.

Trong phòng khách chỉ còn lại Triệu Diên Đình, Lý Nhu và Bách Nguyên Tú. Ánh mắt của bọn họ đều dừng lại trên chiếc váy bị cô xé rách.

Không ngoài bất ngờ, người lên tiếng đầu tiên là Triệu Diên Đình, ông ta hỏi cô vấn đề mà ông ta nên hỏi.

"Ba à, lần này có thể đừng hỏi con đi đâu, cũng không cần phải điều tra cả đêm qua con đã đi đâu, được không?" Triệu Hương Nông đứng trước mặt Triệu Diên Đình, cúi đầu nói khẽ.

"Tiểu Nông!" Giọng điệu của Triệu Diên Đình mang theo vẻ không thể phản kháng.

"Ba!" Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Triệu Diên Đình: "Con đã trưởng thành rồi, con cũng cần có thời gian thuộc về mình, chính là kiểu không muốn bị người khác biết mà chỉ thuộc về mình con thôi."

Khi Triệu Diên Đình muốn lên tiếng một lần nữa thì Triệu Hương Nông dùng những lời vừa nhanh vừa gấp để ngắt lời ông: "Nếu như ngay cả thời gian đó con cũng không có được thì con nghĩ con sẽ điên mất."

Xung quanh vô cùng yên tĩnh. Triệu Hương Nông không biết hai người còn lại có nghe rõ lời của cô không nhưng cô biết Triệu Diên Đình đã nghe thấy.

Dứt lời, Triệu Hương Nông dịu giọng: "Ba, chuyện đêm qua ba hãy coi như đó là một lần bùng học hiếm hoi của con đi, được không? Nếu ba có thể cho phép thì con sẽ vô cùng cảm kích ba."

Một lúc sau, Triệu Diên Đình và Lý Nhu cùng rời khỏi phòng khách. Nhìn hai người kia rời đi, Triệu Hương Nông thở ra một hơi rồi quay mặt về phía người còn lại, vị hôn phu của cô.

Giây phút này, Triệu Hương Nông cuối cùng cũng nhìn thấy biểu hiện thuộc về vị hôn phu ở Bách Nguyên Tú rồi. Đôi mắt Bách Nguyên Tú đầy tơ máu, mái tóc gọn ghẽ và chiếc áo sơ mi phẳng phiu thường ngày đều nhếch nhác giống nhau.

Bách Nguyên Tú của lúc này khiến Triệu Hương Nông có chút hoảng hốt.

"Triệu Hương Nông, đừng hòng đuổi anh đi. Trước khi chưa làm rõ chuyện này thì anh sẽ không đi đâu."

Miễn cưỡng sốc lại tinh thần, Triệu Hương Nông chỉnh trang lại quần áo trên người: "Tôi không có ý đuổi anh, tôi sẽ kể đầu đuôi chuyện tối qua cho anh, nhưng tôi nghĩ tôi cần tắm rửa thay quần áo trước đã."

Nói xong, cô định rời đi nhưng vừa mới cất bước đã bị Bách Nguyên Tú níu vai lại.

"Bách Nguyên... Tú." Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên, những lời tiếp theo tắt lịm dưới ánh mắt sáng quắc của Bách Nguyên Tú.

Nhìn theo ánh mắt của Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông nhìn thấy ở nơi lộ ra chỗ cổ áo, một dấu hôn nhàn nhạt trước ngực.

Vệt đỏ đó gọi là dấu hôn, cũng gọi là trồng dâu tây. Bách Nguyên Tú cũng từng trồng dâu tây ở trên người cô.

Ngay sau đó, bàn tay đang nắm vai cô dời đến cổ áo cô, vạch ra.

Càng có nhiều dấu hôn như những quả dâu tây lần lượt hiện ra, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Khi Bách Nguyên Tú càng mạnh tay thì Triệu Hương Nông không thể không kiễng chân lên. Cổ áo bị kéo căng khiến cô có cảm giác ngạt thở, đồng thời cô cũng nghe thấy âm thanh từ đốt ngón tay của Bách Nguyên Tú. Trong âm thanh đó, Triệu Hương Nông nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Bách Nguyên Tú, trong gang tấc cô nhìn thấy cảm xúc trong đôi mắt của anh ta.

Không thể tin nổi! Đúng thế, không thể tin nổi!

Vui sướng không? Hình như không có. Hối hận không? Hình như cũng không. Giây phút đó, điều duy nhất mà Triệu Hương Nông rõ ràng chính là trái tim cô rất bình thản. Cuối cùng, đã kết thúc rồi.

Hai ánh mắt đang giao nhau khiến bầu không khí trở nên căng thẳng.

"Nguyên Tú, tôi vừa nói rồi, tôi cần đi tắm, bây giờ tôi hơi mệt!" Triệu Hương Nông hờ hững nói.

Câu "mệt" của cô khiến ánh mắt bàng hoàng của Bách Nguyên Tú chuyển thành sự phẫn nộ. Giọng nói của Bách Nguyên Tú như phát ra từ kẽ răng: "Là ai?"

"Tôi đã nói rồi, tôi cần tắm rửa." Ánh mắt cô rời khỏi khuôn mặt Bách Nguyên Tú xuống bàn tay đang nắm cổ áo cô.

"Nói cho anh biết là ai, anh nhất định sẽ giết chết hắn!" Người đàn ông giận dữ vẫn còn lấn cấn vấn đề này.

"Nguyên Tú, có luẩn quẩn ở vấn đề này thì cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Trước kia không phải tôi đã nói tức nước sẽ vỡ bờ rồi sao. Trên đời này chưa bao giờ có thứ mãi mãi không thay đổi." Khi nhắc Bách Nguyên Tú những lời này, trong lòng cô thấy rất sung sướng.

Lúc này, dường như Bách Nguyên Tú mới nhớ ra đúng là cô có nói với anh những lời như vậy. Sau đó, bàn tay đang nắm cổ áo cô cũng nới lỏng ra.

Xem ra là chột dạ rồi.

"Bách Nguyên Tú, nếu muốn biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì đợi tôi tắm xong tôi sẽ nói cho anh. Anh cũng biết thực ra tôi có thể lựa chọn nói hay không nói cho anh, tương tự như chuyện về Hạ Tiểu Thuần anh cũng có nói cho tôi đâu. Hơn nữa, hình như mấy lần tôi còn đóng vai bên thứ ba của hai người, thậm chí tôi còn nhận được ủy thác của cô ta giao lại tấm séc cho anh." Triệu Hương Nông lạnh lùng nhìn Bách Nguyên Tú.

Cuối cùng Triệu Hương Nông cũng đã nhìn thấy sự tổn thương, đau khổ còn có sự tan vỡ trong ánh mắt của người đàn ông cô đã từng yêu rất lâu.

Một thoáng chao đảo, bỗng nhiên Bách Nguyên Tú buông tay làm Triệu Hương Nông suýt chút nữa ngã xuống đất. Lúc cô rời khỏi đó, Bách Nguyên Tú vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, đứng lặng ở đó giống như một pho tượng.

Tắm xong, Triệu Hương Nông quấn khăn tắm đứng trước gương. Cô chầm rãi duỗi tay lau hơi nước trên mặt gương. Trên gương hiện lên khuôn mặt cô rồi đến cổ, xương quai xanh, vô số những dấu hôn đậm nhạt in trên cổ và xương quai xanh. Kéo khăn tắm xuống thấp hơn một chút, những dấu hôn kia cũng trải dài xuống đến nơi cao ngất của cô.

Cô vẫn nhớ loáng thoáng, mái tóc mềm mại của Tống Ngọc Trạch lưu luyến trên cổ cô rồi đi thẳng xuống dưới.

Đến giờ đôi chân cô vẫn đang run lẩy bẩy. Lúc bước xuống bậc thang nhà Tống Ngọc Trạch, có mấy lần chân cô như nhũn ra. Trạng thái hôm nay

không giống với những lần bước trên cầu thang lúc trước, chân cô tê dại đến mức đi cũng khó khăn.

Quả nhiên, giống như những gì mà bạn bè cô hình dung, lần đầu tiên sẽ không được nếm trải bất cứ ngọt ngào nào, đen đủi gặp phải những tay mơ thì chẳng khác nào một tai họa.

Triệu Hương Nông không biết Tống Ngọc Trạch có phải là trai tân hay không, thế nhưng cô có thể khẳng định Tống Ngọc Trạch đã tạo nên một tai họa trên người cô.

Luồn tay vào trong khăn tắm, ngón tay dè dặt chạm vào cơ thể mình. Lần đầu tiên của cô cứ thế mà mất đi trong lúc vô tri vô giác.

Mặc chiếc váy màu hồng đào, Triệu Hương Nông đứng kề bên Bách Nguyên Tú ngắm nhìn kiến trúc Giang Nam mà Triệu Diên Đình đã cất công tạo ra. Đây là phong cách kiến trúc mà Lý Khả yêu thích.

Bách Nguyên Tú có vẻ đã bình tĩnh hơn nhiều. Sau khi Triệu Hương Nông tắm xong, Bách Nguyên Tú chủ động yêu cầu đến nơi này để nói chuyện. Quả thực, nơi này là chỗ rất thích hợp để trò chuyện, có thể phóng tầm mắt ra mọi phía.

"Hắn là ai?" Khi hỏi câu này, ngữ khí của Bách Nguyên Tú đã nhẹ nhàng hơn lúc trước rất nhiều.

"Bách Nguyên Tú, có lẽ lúc này trong lòng anh đang nghĩ rằng." Triệu Hương Nông bắt đầu bắt chước giọng điệu của Bách Nguyên Tú: "Nhất định phải tìm bằng được tên khốn kia, sao hắn có thể làm chuyện này với Tiểu Nông cơ chứ."

Bách Nguyên Tú im lặng nhưng từ những đốt xương gồ lên trên bàn tay đang đặt trên ghế trong đình viện màu trắng của Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông biết cô đã nói ra những lời trong lòng Bách Nguyên Tú.

Triệu Hương Nông biết trong lòng Bách Nguyên Tú cô là đứa con gái không biết nổi loạn. Chuyện đi cả đêm mà chẳng nói chẳng rằng nhất định là có nguyên do nào đó.

Triệu Hương Nông cười nói: "Nguyên Tú, bây giờ tôi có thể nói chính xác mọi chuyện cho anh. Tất cả mọi chuyện đều xảy ra lúc tâm trí tôi rất tỉnh táo, không có bất cứ chuyện cưỡng hiếp nào cả."

"Tiểu Nông!" Giọng nói ẩn nhẫn bắt đầu lộ ra ý cảnh cáo.

"Trước kia, không phải anh đã từng nói," Ngừng một lúc, Triệu Hương Nông quay mặt về phía Bách Nguyên Tú: "Nếu chuyện giữa chúng ta được xử lý êm đẹp thì đó gọi là lợi ích chung, một khi xử lý không tốt thì hai bên sẽ cùng tổn hại sao."

Bầu không khí vừa mới chuyển biến tốt trong nháy mắt đã trầm xuống.

"Nguyên Tú." Triệu Hương Nông tiếp tục gọi cái tên này, cô vừa cười vừa nói với anh ta: "Bây giờ tôi có thể rất bình thản mà kết hôn cùng anh rồi, tôi đã dành lần đầu tiên của tôi cùng một tấm séc mệnh giá 500 nghìn cho một người đàn ông khác rồi, thứ vốn dĩ thuộc về anh. Nguyên Tú, tôi nghĩ sau khi kết hôn có lẽ tôi có thể bình tĩnh hòa nhã mà gọi điện thoại cho cô bồ nhí của anh bảo anh nghe điện thoại."

Khi nói những lời này, Triệu Hương Nông quan sát vẻ mặt của Bách Nguyên Tú. Cô cũng thu được điều mà cô muốn trên gương mặt ấy. Đó là sự đau khổ, nỗi đau mà anh ta gây ra cho cô rất nhiều lần.

Cuối cùng, đã hòa nhau rồi sao?

Cô quay mặt về phía bầu trời xám xịt.

"Còn người đàn ông kia là ai tôi sẽ không nói cho anh. Tôi hy vọng anh có thể suy sét đến hành vi trước đây của anh mà bỏ ý định truy cứu người kia là ai. Dù người đó có là ai thì đều là người không quan trọng, sau đó!" Triệu Hương Nông nhấn mạnh: "Sau đó, nếu anh vẫn muốn duy trì lợi ích chung giữa hai nhà chúng ta thì tôi nghĩ tôi cũng không nên phản đối. Có điều, Bách Nguyên Tú anh phải biết rằng từ nay về sau tôi sẽ không phí sức làm những chuyện ngu ngốc với anh nữa."

Ngày hôm nay, Bách Nguyên Tú rời khỏi nhà cô vào lúc hoàng hôn buông xuống Chicago. Bóng lưng kia khiến nước mắt Triệu Hương Nông tuôn rơi như mưa.

Ngày hôm sau, sáng chủ nhật, Bách Nguyên Tú xuất hiện trên bản tin để thông báo ngày cưới của anh ta. Tháng ba, anh ta sẽ cử hành hôn lễ với người thừa kế nhà họ Triệu.

- ----------

Loan ca ca: Báo ứng của Bách cặn bã đến rồi ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Những năm tháng hồn nhiên (02)

Khi ngày cưới được truyền ra, Triệu Hương Nông đang trợ giúp tổ chế tác ghi lại đoạn phim về những gia đình ở trấn nhỏ hứng chịu thiên tai vào năm ngoái. Những thước phim này sau khi được chỉnh sửa sẽ xuất hiện ở buổi tiệc từ thiện cứu trợ thiên tai được tổ chức vào hai tuần sau đó, có một đứa trẻ có đôi mắt to tròn hỏi cô rằng cô sắp kết hôn rồi sao?

Người trong tổ chế tác đến chúc mừng cô. Bọn họ nói cô vừa đến là bọn họ đã biết tin tức kết hôn của cô.

Tin tức bất ngờ này khiến cô đứng ngẩn tại chỗ. Lần này đến đây là do cô đề nghị với Tống Liên Tố, cô cần khoảng thời gian như này để điều chỉnh lại.

Sau khi về phòng mình, Triệu Hương Nông mở điện thoại lên. Mới một ngày mà điện thoại của cô đã đầy ắp những tin nhắn cùng với email chúc mừng của bạn bè.

Ngay sau đó, Triệu Hương Nông gọi điện thoại cho Bách Nguyên Tú. Điện thoại của Bách Nguyên Tú tắt máy. Cô gọi điện về Triệu công quán, người nghe là Triệu Diên Đình.

"Con lập tức quay về đi." Ông ta nói với cô.

Tối hôm đó, Triệu Hương Nông quay về Chicago.

"Tiểu Nông, chỉ cần con không muốn thì không ai có thể ép con." Sau khi thấy Bách Nguyên Tú tự mình thông báo tin tức kết hôn, thái độ của Triệu Diên Đình rất rõ ràng.

Khi Triệu Diên Đình nói những lời này, Lý Nhu cũng ở đó. Triệu Hương Nông lén quan sát vẻ mặt của mẹ mình thì phát hiện khuôn mặt đó vẫn giống như trước kia, như thể mẹ cô đang sống ở một thế giới khác.

Sáng thứ hai, Bách Nguyên Tú xuất hiện trong phòng ăn của Triệu công quán. Khi anh ta đến, Triệu Hương Nông đang ăn sáng cùng Triệu Diên Đình và Lý Nhu.

Lúc này, Bách Nguyên Tú đã đổi xưng hô với Triệu Diên Đình từ "Bác trai" chuyển thành "Ba", đương nhiên cũng gọi Lý Nhu là "Mẹ" thay cho "Bác gái".

"Ba mẹ." Anh ta cung kính đứng ở trước mặt họ, nhìn Triệu Hương Nông với vẻ dịu dàng: "Con đến đón Tiểu Nông đi làm, nhân tiện bàn với cô ấy chuyện hôn lễ."

Lý Nhu lạnh nhạt đáp lại một tiếng, Triệu Diên Đình hoàn toàn không để ý đến Bách Nguyên Tú. Tối qua ông cũng cho người phát ngôn của mình thông báo với một số nhà truyền thông chính: Ông vô tình khiến con gái mình phải bước vào lễ đường sớm như vậy. Song, ông cũng cho biết mình sẽ làm một người cha tôn trọng con gái.

Cũng đồng nghĩa với việc quyền quyết định cử hành hôn lễ mà Bách Nguyên Tú đã thông báo với bên ngoài thuộc về Triệu Hương Nông.

20 phút trước từ lúc xe của Bách Nguyên Tú rời khỏi Triệu công quán, hai người đều lâm vào sự trầm mặc. Trạng thái của Bách Nguyên Tú khác xa giọng nói của anh ta. Sắc mặt anh ta tái nhợt mệt mỏi, dưới mắt có quầng thâm rất rõ ràng.

"Anh chọn ngày cưới vào tháng ba, trước đây chẳng phải em nói muốn làm cô dâu mặc váy cưới phục cổ vào mùa xuân sao? Anh biết em thích tháng tư hơn nhưng anh không đợi được nữa. Còn địa điểm tuần trăng mật cũng là nơi em thích." Bách Nguyên Tú là người phá vỡ sự trầm mặc.

Triệu Hương Nông nheo mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Trong hiện thực tàn khốc đến mức cả hai gần như đều chịu tổn thương thì ngay cả những hồi ức tốt đẹp lúc này cũng đang rỉ sét phai nhòa, thời gian mới trôi qua được bao lâu?

Ba tháng trước Triệu Hương Nông vừa tròn 24 tuổi. Sinh nhật 24 tuổi cô và Bách Nguyên Tú cử hành lễ đính hôn. Một tháng trước lễ đính hôn, Bách Nguyên Tú cầu hôn cô.

Khi ấy, Triệu Hương Nông còn nói với anh ta: "Bách Nguyên Tú, muốn em gả cho anh thì anh phải đáp ứng hai yêu cầu của em. Thứ nhất, em muốn làm cô dâu mặc váy cưới phục cổ vào mùa xuân, tốt nhất là tháng tư. Nếu như thời tiết cho phép thì tháng ba cũng được. Thứ hai, em hy vọng chúng ta có thể nghỉ tuần trang mật ở Istanbul. Không cần chuẩn bị cầu kỳ mà chỉ cần có căn phòng khách sạn hướng ra mặt biển, còn chúng ta chỉ giống như du khách bình thường."

Nếu như lúc đó Bách Nguyên Tú chú ý lắng nghe hơn thì anh ta có thể cảm nhận được tình cảm sau những lời nói ấy. Xem kìa, cô ấy không làm khó chút nào, bạn xem, cô ấy đã vui vẻ đáp ứng lời cầu hôn của anh ta như vậy.

Chiếc xe đột ngột dừng lại, còn chưa đợi Triệu Hương Nông cảnh cáo Bách Nguyên Tú nơi nay không được đỗ xe tùy tiện thì nụ hôn của Bách Nguyên Tú đã ập đến. Lần này, cô không đáp lại anh ta như trước. Cô ngậm chặt miệng không cho đầu lưỡi của anh ta len vào, cũng lúc đó tay cô cũng định kéo bàn tay đã chui vào áo cô ra.

Cuối cùng, do sức lực chênh lệch nên cô vẫn để anh ta được như ý. Anh ta cạy mở hàm răng của cô ra, bàn tay luồn vào nội y nắm chặt ngực cô.

Mãi đến tận khi đằng sau vang lên tiếng còi chói tai thì Bách Nguyên Tú mới buông cô ra. Sau khi Bách Nguyên Tú thả tay ra, Triệu Hương Nông cho anh ta một cái tát thật mạnh. Bách Nguyên Tú chỉ vào dấu tay in trên má trái rồi nói với cô, ngày mai chuyển ra ở cùng anh.

Nghe thấy lời này Triệu Hương Nông rất muốn bật cười. Cài lại móc khóa áo ngực, chỉnh lại đầu tóc, Triệu Hương Nông nói với Bách Nguyên Tú: "Tin tức mà ba tôi truyền đạt đã vô cùng rõ ràng rồi."

"Em từng nói em không phản đối." Giọng nói của Bách Nguyên Tú vẫn còn sót lại chút dục vọng.

"Nhưng tôi chưa từng có dự định kết hôn sớm như vậy. Tôi cũng không có ý định kết hôn sớm như vậy." Triệu Hương Nông khiến giọng nói của mình bình thản không mang bất cứ tình cảm nào: "Tối nay anh hãy đưa ra lời thanh minh nói cho mọi người biết đó chỉ là một trò đùa, tôi sẽ phối hợp với anh."

Bách Nguyên Tú không nói với cô một lời nào nữa. Anh ta đưa cô đến nơi làm việc rồi đưa cho cô một số thứ.

"Tiểu Nông, anh sẽ không đưa ra bất cứ lời thanh minh nào, anh có thể cam đoan với em đó sẽ là một hôn lễ đầy thành ý. Anh còn có thể cam đoan rằng từ nay về sau tuyệt đối sẽ không xuất hiện cảnh tượng mà em nói." Anh ta kéo cô lại để cởi dây an toàn cho cô, nhìn đôi mắt đang cụp xuống của cô, khó khăn mở miệng: "Cái chuyện để em phải gọi điện thoại cho bất cứ người đàn bà nào khác bảo anh nghe điện thoại."

Triệu Hương Nông không để ý tới Bách Nguyên Tú, cô cởi dây an toàn ra.

Bách Nguyên Tú nắm tay cô một lần nữa: "Tiểu Nông, anh xin lỗi, anh biết người sai trước là anh. Anh sẽ quên chuyện đêm đó, Tiểu Nông, chúng ta bắt đầu lại từ đầu."

"Chúng ta, sẽ chính thức là một cặp vợ chồng sống bên nhau đến già như bao cặp vợ chồng bình thường khác."

Những lời này không hề xa lạ đối với Triệu Hương Nông. Mấy tháng trước, cô cũng nói những lời như vậy. Chỉ là, lúc đó Bách Nguyên Tú đã bỏ lỡ. Giá như khi ấy anh ta quay đầu xe lại, đến bên hồ nước thì người nghe thấy những lời này sẽ không phải là Tống Ngọc Trạch mà là Bách Nguyên Tú.

Triệu Hương Nông mang theo những thứ mà Bách Nguyên Tú đưa cho cô đến phòng làm việc chật hẹp của mình. Đó là những thứ như báo cáo tài chính cùng với bảng số liệu ghi chép các loại thông báo quan trọng. Bách Nguyên Tú bảo cô bớt chút thời gian nghỉ trưa để xem. Anh ta còn muốn cô xem thật kỹ. Triệu Hương Nông biết ẩn ý đằng sau đó: anh ta muốn cô cân nhắc nặng nhẹ.

Buổi trưa, Triệu Hương Nông mở tập tài liệu mà Bách Nguyên Tú đưa cho cô xem. Khi cô đang hoa mắt chóng mặt với đống số liệu thì đồng nghiệp nói với cô bên ngoài có người tìm cô.

"Ai cơ?" Cho dù trước đó Triệu Hương Nông đã nghe rõ cái tên kia nhưng sự hoảng hốt khiến cô không khỏi hỏi lại một lần nữa.

"Anh ấy nói anh ấy là Tống Ngọc Trạch." Cô gái gần bằng tuổi cô đang hồi tưởng lại tướng mạo, giọng nói cùng với độ ấm đầu ngón tay của người nhờ cô ta chuyển lời. Khi giấy tờ của cô ta rơi xuống đất, anh đã giúp cô ta nhặt lên. Khi giao chúng cho cô ta, ngón tay của anh đã chạm vào tay cô ta. "Tôi thích cách anh ấy chòng ghẹo tôi, tôi còn hy vọng anh ấy có thể uống cà phê mà tôi pha."

"Bảo với anh ta rằng tôi không có ở đây." Triệu Hương Nông hắt một gáo nước lạnh.

Đồng nghiệp rời khỏi đó với khuôn mặt tiếc nuối.

Vài phút sau, Triệu Hương Nông đến trước cửa sổ, vươn tay vén cửa sổ chớp ra. Qua khe hở của cửa sổ chớp, cô có thể nhìn thấy rõ Tống Ngọc Trạch đang đứng trước cửa sổ phòng cô.

Lúc này, trên người Tống Ngọc Trạch đang mặc bộ đồng phục công nhân của một hãng xe nào đó, chiếc xe motor của anh đang đỗ cách chỗ anh đứng mấy bước. Nếu cô đoán không nhầm, có lẽ anh tranh thủ giờ nghỉ trưa để đến đây.

Thế thì, Tống Ngọc Trạch đến đây để làm gì? Trả lại tấm séc 500 nghìn kia cho cô ư?

"Tuyệt đối không phải!" Triệu Hương Nông nghe thấy mình buột miệng nói như vậy.

Đúng vậy, cô phải phủ định ý nghĩ trong đầu này của cô. Cho dù Triệu Hương Nông hiểu, nhưng cô vẫn tình nguyện coi Tống Ngọc Trạch thành một anh chàng "Thịt tươi".

Nhanh tay kéo cửa chớp lại, Triệu Hương Nông trở lại vị trí ban đầu. Bây giờ cô không có hơi sức mà dây vào người như Tống Ngọc Trạch. Điều cô cần làm bây giờ chính là đọc hiểu đống giấy tờ mà Bách Nguyên Tú đưa cho cô. Sau đó, vào chủ nhật tuần này, cô sẽ đến trung tâm trượt băng để bàn giao một số chuyện. Rồi sau đó, cô sẽ không xuất hiện ở trung tâm trượt băng thêm một lần nào nữa.

Điều khiến Triệu Hương Nông cảm thấy may mắn chính là, đồng nghiệp của cô đã bảo Tống Ngọc Trạch đi khỏi đó, đồng nghiệp của cô cũng không mang cho cô tấm séc mà Tống Ngọc Trạch muốn trả lại cho cô. Triệu Hương Nông nhìn chăm chú vào cánh cửa đang đóng chặt, sau khi cảm thấy may mắn, không biết vì sao cõi lòng cô lại thấy hơi rầu rĩ.

Lúc tan ca, xe của Bách Nguyên Tú đúng giờ xuất hiện ở dưới lầu. Anh ta đứng ở vị trí mà lúc trưa Tống Ngọc Trạch đã đứng mà vẫy tay với cô. Trạng

thái của anh ta đã khá hơn một chút so với buổi sáng, mái tóc gọn gàng, vẻ mặt bình thản.

Trên đường về nhà đều là Bách Nguyên Tú bàn sơ qua chuyện hôn sự của hai người. Từ đầu đến cuối, Triệu Hương Nông đều không đáp lại bất cứ một lời nào. Hai người còn dùng bữa tối ở nhà hàng và nghe buổi hòa nhạc mà bọn họ yêu thích.

Gần 10 giờ rưỡi, Bách Nguyên Tú đưa cô về nhà. Cũng giống như bao lần khác, anh ta đứng ở dưới bậc thang cẩm thạch màu trắng, khẽ ôm cô.

Lần này, Bách Nguyên Tú ôm cô lâu hơn bất cứ lần nào khác, Triệu Hương Nông bất động nghe Bách Nguyên Tú thủ thỉ bên tai mình.

"Tiểu Nông à, muốn tìm được một người bạn đời có chung sở thích không hề dễ dàng. Nếu anh làm em tổn thương thì xin em hãy ở bên cạnh anh, dùng cách của mình mà trừng phạt anh."

"Nguyên Tú, dì Thanh đang đợi tôi." Triệu Hương Nông khẽ liếc dì Thanh đang đứng ở đầu bậc thang rồi nói.

Người đàn ông đang ôm cô bắt đầu vừa dỗ vừa dọa: "Tiểu Nông, em phải xem thật kỹ những thứ mà anh đưa cho em lúc sáng nhé. Chỗ nào không hiểu em có thể trưng cầu người ở trên danh thiếp."

"Nguyên Tú, dì Thanh đang đợi tôi." Triệu Hương Nông lặp lại lần thứ hai.

Bách Nguyên Tú buông cô ra, Triệu Hương Nông quay người đi về phía bậc tam cấp.

Như Bách Nguyên Tú mong muốn, Triệu Hương Nông đã xem đống tài liệu kia rất kỹ càng, thậm chí cô còn gọi điện cho người có tên trên tấm danh thiếp.

Sau khi xử lý xong mọi chuyện, Triệu Hương Nông nhìn thấy phòng Lý Nhu vẫn sáng đèn.

Nửa đêm, Triệu Hương Nông đứng trước phòng Lý Nhu gọi một tiếng: "Mẹ."

Lần này, Lý Nhu không ngăn cô lại bên ngoài.

Triệu Hương Nông nhanh chóng kể lại ngắn gọn chuyện của cô và Bách Nguyên Tú cùng với quan hệ lợi ích của hai nhà. Nói xong, Triệu Hương Nông hỏi một câu: "Mẹ à, con muốn nghe ý kiến của mẹ."

Mẹ của cô ấy à, cuối cùng cũng nhớ ra thân phận người mẹ của mình rồi. Bà chỉnh lại mái tóc hơi rối cho cô, nói với cô bằng giọng nói dịu dàng mà cô hằng mong ước:

"Nếu như, mẹ mà là con thì mẹ sẽ tổ chức hôn lễ vào tháng 3. Bởi vì Tiểu Nông ngày càng giống với chị ta rồi, Tiểu Nông con có hiểu ý mẹ không?"

Rời khỏi phòng của Lý Nhu, Triệu Hương Nông lại một mình bước đi trên hành lang. Đợi đến một góc tối tăm, Triệu Hương Nông bụm miệng, dựa lưng vào bức tường rồi trượt dài xuống mặt đất, những giọt nước mắt không thể dằn xuống cũng chảy ra từ khóe mắt cô.

Cơn gió đêm nơi cuối hành lang thổi tới nơi này, khiến lông tơ trên người cô dựng đứng.

Sao Triệu Hương Nông lại có thể không biết, cô ngày càng giống với bà ta. Không cần cô soi gương, chỉ cần nhìn ánh mắt càng ngày càng si mê của người kia là có thể đoán được.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Những năm tháng hồn nhiên (03)

24h sau khi Bách Nguyên Tú thông báo ngày cưới, người thừa kế nhà họ Triệu cũng đăng tin vui trên trang cá nhân của mình. Cùng một ngày, cô gái Trung Quốc Hạ Tiểu Thuần đến Chicago chưa được một năm cũng bị ép buộc đưa về nước. Mấy tờ báo lá cải đã tô vẽ sự việc thành câu chuyện về cuộc tình tay ba giữa ba người.

Tối đến, Triệu Hương Nông đứng trước mặt Triệu Diên Đình, bầu không khí trong thư phòng không mấy êm đẹp, dưới đất có cuốn sách bị ném xuống, Triệu Hương Nông cúi đầu khẽ nói một câu: "Ba, ba cũng biết lúc mười mấy tuổi con đã muốn lấy Nguyên Tú rồi. Chính vì vậy ba mới cho phép con và anh ấy đính hôn, không phải sao?"

Triệu Diên Đình trầm mặc.

"Chẳng qua là con muốn lấy anh ấy sớm hơn mà thôi."

"Tiểu Nông, Bách Nguyên Tú là thằng khốn, quan hệ nam nữ của hắn rất hỗn loạn." Triệu Diên Đình quát lên giận dữ.

Nghe thấy câu này, Triệu Hương Nông rất muốn bật cười. Cô không thể không nhắc ba cô rằng cách đây không lâu cô vừa mới chi cho người phụ nữ tên Jessica kia 200 nghìn đô.

"Triệu Hương Nông!" Triệu Diên Đình thẹn quá hóa giận. Lần này thứ bị quét xuống đất là giá bút.

Giá bút vừa rơi xuống đất, cửa thư phòng bị mở ra. Người đàn ông vừa bị Triệu Diên Đình gọi là thằng khốn đứng ngoài cửa, phía sau Bách Nguyên Tú là Lý Nhu.

Trong ánh mắt bức người của Triệu Diên Đình, Bách Nguyên Tú bước đến bên cạnh Triệu Hương Nông, anh ta nắm lấy tay cô, trầm ngâm giây lát rồi nói: "Ba, con biết mình sai rồi."

Nắm chặt tay cô hơn: "Ba, con có thể cam đoan với ba, về sau sẽ không xảy ra những chuyện vớ vẩn kia nữa."

Bách Nguyên Tú vừa dứt lời, một chiếc bình thủy tinh bay về phía anh ta. Bách Nguyên Tú không né tránh, trong nháy mắt ấy anh ta đã thả tay Triệu Hương Nông ra đồng thời đẩy cô ra để cô không bị chiếc bình đập vào.

Chiếc bình thủy tinh có khắc biểu tượng của một hội sở cao cấp nào đó đập thẳng vào chán Bách Nguyên Tú. Triệu Diên Đình vẫn còn muốn dạy dỗ Bách Nguyên Tú nhưng đã bị Lý Nhu ngăn lại.

"Nguyên Tú, cậu đưa Tiểu Nông ra ngoài đi." Lý Nhu lạnh nhạt lên tiếng, lúc này giọng nói của người phụ nữ vẫn luôn sống ở thế giới khác mang theo sự uy nghiêm khiến người ta không thể phản kháng.

Lúc rời khỏi thư phòng, Bách Nguyên Tú cảm thấy giây phút ấy bầu không khí trong thư phòng khá kỳ lạ. Đóng cửa phòng lại, Triệu Hương Nông giẫy khỏi tay Bách Nguyên Tú.

Cô đi trước, anh ta đi sau. Nhìn bàn tay trống không, Bách Nguyên Tú vô thức gọi một tiếng: "Tiểu Nông."

Cô không quay đầu nhưng cũng đi chậm lại, Bách Nguyên Tú nhanh chóng đuổi kịp cô. Tối nay, Bách Nguyên Tú có một loại cảm giác rất mãnh liệt rằng mỗi bước chân anh ta bước đi đều đại diện cho sự mất mát. Cảm giác mãnh liệt đó đến từ việc Triệu Hương Nông không buồn quan tâm đến cái đầu bị thương của anh ta giống như trước kia. Phải biết rằng, trọng lượng của chiếc bình thủy tinh kia không hề nhẹ chút nào.

Đến lúc này, Bách Nguyên Tú cuối cùng cũng tỉnh ngộ, hóa ra đằng sau sự quan tâm chính là tình yêu và để tâm.

Cổ họng đắng chát, Bách Nguyên Tú nắm tay Triệu Hương Nông một lần nữa, cô muốn tránh né nhưng không thành công, sau đó cô yên tĩnh trở lại. Bách Nguyên Tú càng nắm chặt tay cô hơn, anh ta không ngừng tự nhủ, không sao, rõ ràng bây giờ vẫn chưa muộn, bọn họ sẽ nhanh chóng kết hôn, bọn họ còn rất nhiều rất nhiều thời gian.

Triệu Hương Nông ngồi trên quầy bar nhìn ánh sáng lung linh của ly rượu dưới ánh đèn, Bách Nguyên Tú đang pha rượu. Anh ta vừa pha rượu vừa nói chuyện với cô, cụ thể nói gì Triệu Hương Nông cũng không để ý lắm. Mới chỉ 12 tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lúc cô đăng tin vui trên trang cá nhân, trong 12 tiếng đồng hồ này trái tim cô vô cùng bức bối.

Ly rượu an thần mà Bách Nguyên Tú vừa pha ra thì Lý Nhu xuất hiện trước mặt bọn họ, khuôn mặt bà tái hơn bình thường một chút. Bà chậm rãi đi đến trước mặt Triệu Hương Nông, vuốt má cô rồi đứng trước mặt Bách Nguyên Tú, vẻ mặt nghiêm túc: "Nguyên Tú, những lời sau đây cậu phải nghe rõ cho tôi. Nếu về sau tôi mà nghe được chuyện cậu đối xử không tốt với Tiểu Nông dù chỉ một chút xíu thì tôi sẽ dùng cách của mình để trừng trị cậu."

Nghe thấy lời này của Lý Nhu, Triệu Hương Nông liền biết.

Tất cả, đã được định đoạt!

Triệu Hương Nông không biết rốt cuộc mẹ cô đã nói với ba những gì? Buổi tối hôm nay, Triệu Diên Đình không hề bước chân ra khỏi thư phòng. Khi nhìn thấy Triệu Diên Đình lần nữa là trong bản tin buổi trưa. Khi cánh phóng viên nhắc đến chuyện hôn sự của con gái rượu, ông ta mỉm cười trả lời: Hy vọng nhận được lời chúc phúc của tất cả mọi người ở đây.

Sau tất cả, hôn lễ tháng 3 của Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú là chuyện đã định. Triệu Hương Nông cũng lần lượt nhận được lời chúc của bạn bè. Sau đó đội ngũ chuẩn bị hôn lễ cũng bắt tay vào việc. Sau khi thông báo hôn lễ, người bận rộn nhất không phải cô dâu tương lai là cô mà là cô Rice. Hội trường hôn lễ, khách khứa đến dự, váy cưới... khiến cô ấy bận bù đầu.

Cũng giống như cô dâu tương lai, chú rể Bách Nguyên Tú cũng không cần phải bận bịu với hôn lễ. Sáng nào anh ta cũng đúng giờ xuất hiện ở bên ngoài Triệu công quán để đón cô đi làm, còn lúc tan ca Triệu Hương Nông luôn nhìn thấy xe của Bách Nguyên Tú ngay lập tức.

Thứ sáu, dự báo thời tiết báo trận tuyết rơi liền mấy ngày nay sẽ chấm dứt, ngày mai Chicago sẽ đón ánh nắng đã lâu không xuất hiện. Lúc trời tối, tuyết mới thật sự ngừng rơi, Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú ngồi trong xe, bọn họ vừa dùng bữa tối trong nhà hàng. Trong bãi đậu xe VIP không có một bóng người, ánh đèn trong xe làm nổi bật vẻ rực rỡ của bó hoa hồng đỏ ở hàng ghế sau. Nụ hôn của Bách Nguyên Tú rơi xuống, Triệu Hương Nông quay mặt đi. Ngẩn người một lát, Bách Nguyên Tú điều chỉnh lại vị trí rồi tiếp tục tìm đến môi cô.

Sau nụ hôn sâu, giọng nói của Bách Nguyên Tú hơi khàn, anh ta nói với cô gần đó có một khách sạn khá tuyệt.

"Đưa tôi về đi." Triệu Hương Nông nhìn ra ngoài cửa xe.

"Nếu không thì đến chỗ anh." Bách Nguyên Tú nói tiếp.

Triệu Hương Nông biết Bách Nguyên Tú ám chỉ điều gì, cũng biết anh ta muốn gì. Bách Nguyên Tú vẫn luôn ở riêng, anh ta đang mời mọc cô về cùng anh ta.

Ánh mắt quay về trên khuôn mặt Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông mỉm cười, một giây sau, nụ hôn của Bách Nguyên Tú lại ghé đến. Khi bàn tay của anh ta cưỡng ép chui vào vạt váy của cô, Triệu Hương Nông nghiến chặt răng, Bách Nguyên Tú đột ngột buông cô ra. Triệu Hương Nông mở cửa xuống xe, chạy đến lối ra, Bách Nguyên Tú đuổi theo, ở phía sau cô anh ta nói một câu như này: Triệu Hương Nông, vừa rồi không phải anh cố ý đâu, vừa nghĩ đến em và thằng đàn ông khác...

Triệu Hương Nông bịt tai lại.

Thứ bảy, Triệu Hương Nông vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Bách Nguyên Tú đang ngồi đọc sách ở trong phòng cô. Khi chạm phải ánh mắt của cô, anh ta cười với cô. Trên môi anh ta vẫn còn vết thương bị cô cắn vào tối qua, Triệu Hương Nông nhắm mặt lại một lần nữa.

Chủ nhật, cuối cùng Chicago cũng chào đón ánh nắng đã lâu không thấy. Ánh nắng khẽ hắt lên đống tuyết ở hai bên đường, Triệu Hương Nông đứng ở bên ngoài cửa trung tâm huấn luyện trượt băng. Cũng giống như lần đầu tiên đến đây, Triệu Hương Nông nheo mắt đánh gia tòa kiến trúc cũ kỹ kia, trên bức tường loang lổ là bầu trời trong xanh chưa bị những tòa nhà cao tầng che khuất. Triệu Hương Nông ngẩng đầu, ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm.

Cũng không biết bao lâu sau, ánh mắt của Triệu Hương Nông rời khỏi bầu trời trên đỉnh đầu, bầu trời phẳng lặng ấy vẽ ra một đường chân trời, có một bóng dáng cao gầy đứng ở đường chân trời ấy, đứng dưới bầu trời xanh.

Đeo kính lên, Triệu Hương Nông mặt vô cảm đi qua bóng người ấy. Phía sau có tiếng bước chân đuổi theo, cùng cô bước vào cửa lớn của trung tâm trượt băng.

Một lúc sau, anh lên tiếng: "Triệu Hương Nông, tuần trước em không đến."

Triệu Hương Nông không buồn để ý, cô chào hỏi mấy người mình bắt gặp. Chỗ quẹo tiếp theo anh kéo áo cô, nói to hơn một chút: "Tôi đã từng đến chỗ em làm việc tìm em."

Triệu Hương Nông liếc bàn tay đang kéo áo cô: "Tống Ngọc Trạch, bỏ tay ra!"

Tống Ngọc Trạch thoáng nhíu mày, không có ý định buông tay.

"Anh nói lần trước anh đến chỗ tôi làm việc tìm tôi?" Triệu Hương Nông nhếch miệng mỉm cười.

Tống Ngọc Trạch gật đầu.

"Anh không tìm thấy tôi, vì đồng nghiệp của tôi nói với anh là tôi không ở đó." Triệu Hương Nông thở dài: "Thực ra hôm đó tôi có ở đó, là tôi bảo cô gái kia nói với anh như vậy."

Tống Ngọc Trạch càng nhíu chặt lông mày.

"Vẫn không đoán ra sao?" Triệu Hương Nông lấy chiếc kính luôn khiến cô khó chịu trên mặt cô xuống, dùng chiếc kính gõ lên đầu Tống Ngọc Trạch: "Đồ ngốc, ý của tôi rất rõ ràng, đó là vì tôi không muốn gặp lại anh nữa."

Dứt lời, nhân lúc Tống Ngọc Trạch đang ngẩn người, Triệu Hương Nông gỡ tay anh ra. Đeo kính lên, cô đi về phía phòng làm việc của chú Chung.

Lúc sắp mở cửa phòng làm việc của chú Chung thì Tống Ngọc Trạch đuổi theo ngăn cô lại: "Triệu Hương Nông, tôi không nghĩ ra lý do khiến chúng ta không gặp lại nhau."

Đúng là người đơn giản! Cũng giống như công thức một cộng một bằng hai của người đàn ông này, Triệu Hương Nông có cách để đối phó với hạng người.

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông nhếch miệng nở nụ cười với Tống Ngọc Trạch: "Có phải đã nếm được lợi lộc nên cảm thấy tiêu tiền của phụ nữ cũng chẳng sao cả, còn rất dễ kiếm nữa không? Lúc này anh bám lấy tôi chính là anh đang nghĩ, không chừng có thể kiếm được tấm séc 500 nghìn nữa?"

Bầu không khí lập tức trùng xuống, vài giây sau Tống Ngọc Trạch nghiêng người nhường đường, Triệu Hương Nông mở cửa phòng làm việc của chú Chung.

Rời khỏi phòng làm việc của chú Chung, Triệu Hương Nông đứng ở tận cuối hành lang, ngẩng đầu đón lấy ánh nắng, nhắm mắt lại.

Ban nãy, cô nói với chú Chung đây là lần cuối cùng cô xuất hiện ở nơi này.

"Chú nghĩ, cháu sẽ còn đến đây, chú sẽ giữ lại mọi thứ, kể cả tủ chứa đồ của cháu." Chú Chung nói như vậy.

Người này dựa vào cái gì mà võ đoán như vậy? Đối mặt với khuôn mặt thật thà của chú Chung, Triệu Hương Nông không biết vì sao lại cảm thấy chột dạ, trong lúc chột dạ cô lại nhấn mạnh một lần nữa: "Không đâu, lần này chú đoán sai rồi, sau này cháu thật sự sẽ không đến đây nữa."

Đúng thế, Triệu Hương Nông nghĩ, về sau cô nhất định sẽ không đến đây nữa, bởi vì cô sắp kết hôn rồi.

Xếp lại từng đôi giầy trượt băng bị chất đống một cách bừa bãi, nhẹ nhàng chạm vào bề mặt của những chiếc giầy, thắt lại dây giầy, dùng bàn chải cọ sạch vết bẩn trên mặt giầy. Lần này Triệu Hương Nông làm việc chăm chú hơn bất cứ lúc nào khác, chỉ là ánh mắt vẫn luôn dừng lại trên bóng lưng của cô cùng với bóng người hắt lên tủ chứa đồ khiến cô thấy phiền lòng.

"A..." Cơn đau bất ngờ khiến Triệu Hương Nông kêu lên theo phản xạ.

Ngay tức khắc, ngón tay bị lưỡi dao cứa rách chảy máu, Triệu Hương Nông ngẩn ngơ nhìn ngón tay bị thương của mình.

Cùng với tiếng chửi thề, bàn tay của cô được một bàn tay lớn hơn nắm lấy, chiếc khăn tay màu lam quấn lấy ngón tay cô. Triệu Hương Nông ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô.

Tống Ngọc Trạch lấy thuốc bôi lên vết thương. Đợi đến khi anh bôi thuốc cho cô xong, Triệu Hương Nông lạnh nhạt nói một tiếng cảm ơn, sau đó cô không để ý đến Tống Ngọc Trạch nữa mà tiếp tục làm công việc cô vừa làm.

Tống Ngọc Trạch không rời đi, anh bắt đầu cùng cô sắp xếp giầy trượt băng. Khi tay của anh và cô vô tình chạm vào nhau thì cô nhanh chóng né tránh.

Sau một lúc trầm mặc.

"Tôi đã quyên góp 500 nghìn kia cho tổ chức từ thiện rồi." Tống Ngọc Trạch khẽ nói.

Triệu Hương Nông dừng tay lại, ngẫm nghĩ giây lát, cô hít sâu một hơi rồi đứng dậy, Tống Ngọc Trạch cũng đứng dậy theo.

"Đó là chuyện của anh, anh nói với tôi thì cũng chẳng có ý nghĩa gì." Triệu Hương Nông hờ hững nói với Tống Ngọc Trạch. Nói xong Triệu Hương Nông đi lướt qua người anh.

Nửa tiếng sau, ở giữa con đường gần trung tâm trượt băng, Tống Ngọc Trạch nằm dưới một chiếc xe, Triệu Hương Nông quỳ sụp bên cạnh Tống Ngọc Trạch, vừa gào khóc vừa liên tục cầu cứu những chiếc xe và đám người đi qua chỗ cô.

Cuối đông, bóng đêm, ánh đèn rực rỡ, con đường dài, lớp tuyết trải dài trước mắt.

Giọng nói đó vẫn đang vang vọng:

"Cầu xin mọi người, xin mọi người giúp tôi, xin mọi người cứu Tống Ngọc Trạch..."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Những năm tháng hồn nhiên (04)

Trong những năm tháng đầy mộng mơ, Triệu Hương Nông cũng từng mơ giấc mơ anh hùng cứu mỹ nhân. Năm Triệu Hương Nông 15 tuổi, có một chàng trai tên là Bách Nguyên Tú đã đỡ được cô đang rơi từ trên lưng ngựa xuống. Năm Triệu Hương Nông 24 tuổi, có một chàng trai tên là Tống Ngọc Trạch dùng cơ thể của mình để ngăn chiếc xe đang lao về phía cô.

Ôm lấy người đàn ông đang nhắm nghiền mắt nằm bất động kia, Triệu Hương Nông vừa gào khóc vừa cầu cứu những người xung quanh.

Triệu Hương Nông cũng không biết vì sao lại ra nông nỗi này, Tống Ngọc Trạch không nên đuổi theo cô. Nửa tiếng trước, khi rời khỏi trung tâm trượt băng cô không ngồi xe bus hay để cô Rice đón, cô men theo một con phố không rõ tên mà đi. Trong lúc lơ đãng, cô quay đầu lại liền nhìn thấy Tống Ngọc Trạch.

Cô dừng bước quay đầu lại nhìn anh, anh cũng đứng yên nhìn về phía cô. Trời đã sẩm tối, ánh đèn của tấm biển quảng cáo khiến bóng dáng người kia bị ngược sáng, cô không thể nào nhìn rõ vẻ mặt của anh.

"Tống Ngọc Trạch, cả cái đất Chicago này đều biết Triệu Hương Nông sắp kết hôn rồi." Triệu Hương Nông lạnh lùng nói.

Dường như Tống Ngọc Trạch không hiểu lời cô nói, anh chỉ hỏi cô: "Chú Chung nói về sau em sẽ không đến trung tâm nữa. Triệu Hương Nông, tôi hy vọng em vẫn có thể đến nơi này."

Ha! Đây đúng là một người vẫn luôn sống trong Vườn Địa Đàng.

Lùi lại mấy bước, Triệu Hương Nông ngẩng đầu nhìn Tống Ngọc Trạch: "Nhưng làm sao đây? Tống Ngọc Trạch, tôi bỗng mất đi hứng thứ với nơi này rồi. Khi tôi hết hứng thú với một thứ thì tất cả mọi thứ đều biến thành đống sắt vụn đầy mùi nghèo khổ, tôi nói như vậy anh đã hiểu chưa?"

Anh lạnh nhạt đáp lại một tiếng.

Triệu Hương Nông bỏ lại Tống Ngọc Trạch tiếp tục đi về phía trước. Bóng đèn hai bên đường đã bật lên, Triệu Hương Nông đứng ở giao lộ chờ đèn xanh bật sáng. Ở bên kia đường có một chiếc xe taxi, cô cần phải đi qua đó rồi bắt xe về nhà. Sau khi về nhà cô sẽ dùng một mồi lửa để đốt chiếc kính đen và bộ quần áo rẻ tiền trên người, giống như cô đốt mọi thứ liên quan đến trượt băng năm đó.

Bước sang tháng ba, cô sẽ gả cho Bách Nguyên Tú, người đàn ông mà khi cô 15 tuổi cô đã muốn lấy làm chồng.

Hình như đèn giao thông hôm nay lâu hơn những lúc khác, lâu đến nỗi khiến Triệu Hương Nông phát phiền, càng khiến Triệu Hương Nông phiền lòng hơn là người ở phía sau cô.

Hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay, quay đầu, lao về phía Tống Ngọc Trạch.

"Tống Ngọc Trạch, khiến anh không thể trụ lại ở cái đất này là một chuyện đơn giản với tôi, nếu như anh còn tiếp tục hành vi ấu trĩ của mình." Triệu Hương Nông hung dữ cảnh cáo Tống Ngọc Trạch.

Ánh mắt Tống Ngọc Trạch lướt qua bả vai của cô, vẻ mặt thản nhiên: "Tôi cũng biết hành vi hiện tại của tôi hơi ấu trĩ. Tôi cũng không có cách nào hiểu bản thân hiện tại rốt cuộc muốn làm gì. Triệu Hương Nông, tôi nghĩ tôi phải nói cho em một chuyện, tôi đã dùng danh nghĩa của em quyên góp 500 nghìn kia cho tổ chức từ thiện."

"Cho nên?" Triệu Hương Nông nghiến răng nói, bây giờ cô không rảnh để lý giải ẩn ý của Tống Ngọc Trạch, không, phải nói là không muốn.

"Tôi cũng không biết." Giọng nói và vẻ mặt anh đều rất bình thản: "Tôi có thể dự cảm được là nếu tôi nói chuyện này cho em, sau này em sẽ luôn nhớ tôi. Dù cho em trở thành vợ của người khác, em cũng sẽ nhớ tôi. Nhưng lỡ như tôi không nói chuyện này cho em, thì em sẽ nhanh chóng quên mất từng có một người lần lượt đóng những vai khác nhau ở một số khoảng thời gian trong cuộc đời em: Tên trộm rượu vang, Thịt tươi của Clara, A Tống ở trung tâm trượt băng... Cuối cùng, kể cả đêm tuyết em đến gõ cửa phòng tôi kia em cũng sẽ quên lãng. Ý nghĩ này gần đây luôn ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi."

Triệu Hương Nông ngây người.

Một thoáng ngẩn ngơ đó cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, sau đó Triệu Hương Nông mặt vô cảm nhìn Tống Ngọc Trạch: "Tôi không biết anh đang nói cái gì, tôi cũng không muốn biết."

Trong túi có một thứ đang rung lên, từng tiếng truyền đến màng nhĩ cô, rồi cô nhớ ra hẳn là Rice gọi điện tới. Triệu Hương Nông rút điện thoại ra xem, quả nhiên.

Cất bước, cúi đầu, lơ đãng áp điện thoại lên tai, nói mấy câu đơn giản rồi cúp máy. Sau khi cúp máy, Triệu Hương Nông nghe thấy có mấy tiếng hô hoán hòa lẫn vào nhau. Khi chăm chú lắng nghe, Triệu Hương Nông mới nghe rõ những người kia đang nói cái gì. Bọn họ nói, mau chạy đi.

Tiếng còi xe chói tai vang lên, trong ánh đèn chói mắt, Triệu Hương Nông mới phát hiện cô đang đứng ở giữa đường.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh! Nhanh đến nỗi cô không có thời gian để suy nghĩ. Chiếc xe ô tô mất lái như mang theo cơn gió trên con đường dài lướt qua tai cô. Cô chỉ biết đứng ngẩn ở đó nhìn chiếc xe đang lao về phía mình. Đó là chiếc xe Ford màu đỏ thẫm, thậm chí cô còn nhìn rõ vẻ mặt của người đang ngồi bên trong xe. Đó là một người đàn ông da trắng có tướng mạo khá kỳ quái, trên gương mặt của hắn ta viết đầy ý nghĩ: Đúng là đen đủi, đụng ngay phải một con điên tự tìm chết.

Triệu Hương Nông đã từng xem một bộ phim tên là "Một trăm cách để chết". Bộ phim nói về một người đàn ông tên Jack muốn tự sát, một trăm cách chết mà anh ta bày ra đều có kết quả là anh ta không thể chết được. Trong một trăm cách chết đó có một trường hợp giống cô, kẻ đen đủi là người thanh niên tốt bụng đã cứu anh ta vào giây phút nguy ngập nhất. Cảnh cuối của bộ phim là Jack chống gậy đến dự lễ tang của chàng trai trẻ kia.

Cũng giống với tình tiết trong phim, Triệu Hương Nông không chết vì Tống Ngọc Trạch đã cứu được cô. Đợi lúc cô hoàn hồn lại thì Tống Ngọc Trạch đã nằm dưới chân cô rồi. Cô bị Tống Ngọc Trạch đẩy ngã xuống đất, đầu chiếc xe Ford màu đỏ thẫm cách cô mười mấy bước chân, còn nửa người Tống Ngọc Trạch nằm dưới xe.

Tỉnh táo lại, Triệu Hương Nông bò đến chỗ Tống Ngọc Trạch, đôi tay sợ hãi cuống quít chạm vào người Tống Ngọc Trạch. Cô nghe thấy giọng nói nghẹn ngào thất thanh của mình vang lên. Có người báo cảnh sát, có người phụ trách ngăn dòng xe lại, có người xuống xe, có người đứng xem, có người nói với cô như này: "Cô gái à, tôi là bác sĩ, tôi có thể giúp cô, nhưng tôi cần cô buông anh ấy ra."

Tống Ngọc Trạch nằm bất động trong lòng cô, Triệu Hương Nông thẫn thờ ôm anh.

Người kia lại nói: "Cô gái, đừng lo lắng. Theo phán đoán của tôi thì bạn cô chỉ bị chấn động não nhẹ dẫn đến hôn mê tạm thời."

Đang dỗ trẻ con sao, rõ ràng người Tống Ngọc Trạch bị xe đụng bay mà.

"Anh đang lừa tôi, chàng trai cứu Jack đã chết rồi."

Đúng thế, kẻ xui xẻo cứu Jack cũng nằm bất động trên đường giống như Tống Ngọc Trạch. Triệu Hương Nông càng ôm chặt Tống Ngọc Trạch hơn, những cảnh tượng rõ nét trong phim khiến Triệu Hương Nông hoảng hốt, hoảng hốt đến nỗi cô nói năng mà không suy nghĩ, những lời dấu trong đáy lòng của cô cứ như vậy mà tuôn ra.

"Tống Ngọc Trạch, anh không thể chết, bây giờ vẫn chưa đến mùa hạ. Tống Ngọc Trạch, anh có nghe thấy không, bây giờ vẫn chưa phải là mùa hạ, nên anh không thể chết."

"Vì sao?" Có một giọng nói hỏi cô.

Vì sao ư? Triệu Hương Nông cố gắng nghĩ, ừm, cô nghĩ ra rồi.

"Bởi vì chỉ khi nào đến mùa hạ, cây táo trong vườn thực vật mới ra hoa, một khoảng vườn màu trắng, anh mở cửa ra là có thể nhìn thấy. Hương hoa trong gió sẽ bay đến phòng của anh, nói với anh rằng mùa hạ đến rồi."

"Triệu Hương Nông."

"Ừm."

"Em đang khóc à?"

Một bàn tay vươn về phía mặt cô, chậm chạp lấy đi mắt kính của cô rồi dùng tay áo lau đi những giọt nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt cô, sau đó ngón tay khẽ lau đi giọt nước mắt vương trên khóe mắt cô.

Đôi mắt Triệu Hương Nông nhìn thấy Tống Ngọc Trạch một cách rõ ràng, một Tống Ngọc Trạch động đậy.

Sau này, Triệu Hương Nông mới biết trước cửa sổ nhà Tống Ngọc Trạch không hề có cây táo không ra hoa, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy những cây táo không ra hoa mà Tống Ngọc Trạch miêu tả trong đêm tuyết đó nhất định tồn tại. Những bông hoa táo nở đầy trên cây, vừa mở cửa ra, hương hoa táo liền bay vào phòng, sau đó, mùa hạ đến rồi.

Lúc rời khỏi bệnh viện đã là 9 giờ hơn, bộ phận bị thương nặng nhất của Tống Ngọc Trạch là phần đầu, Triệu Hương Nông bảo Rice ở lại bệnh viện để xử lý những việc còn lại.

Trước khi đi, Triệu Hương Nông hỏi Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, có cần thông báo với người nhà của anh không?"

Tống Ngọc Trạch không trả lời cô, anh chỉ nói với cô đi đường cẩn thận. Cô đi rất vội vàng, thậm chí còn quên cả việc cảm ơn Tống Ngọc Trạch.

Quên nói cảm ơn là vì lòng Triệu Hương Nông rất hoảng loạn, cô luôn cảm thấy có cái gì đó không giống. Về sau, Triệu Hương Nông thường nghĩ có phải là vì tiếng "Cảm ơn" mà cô đã quên mất kia đã mắc kẹt ở trong lòng quá lâu, rồi đã trở thành nỗi bận lòng hay không.

Thứ hai, Triệu Hương Nông nói với Bách Nguyên Tú đang đỗ xe trước cửa nhà cô chuẩn bị đón cô đi làm: "Bách Nguyên Tú, đừng làm những chuyện như này nữa, tôi sẽ không chạy đâu."

Sau khi Triệu Hương Nông dứt lời, Bách Nguyên Tú nhìn xoáy vào cô. Không biết vì sao, dưới ánh mắt của anh ta Triệu Hương Nông lại cảm thấy chột dạ.

Vừa rồi, cô đã nói là "chạy"!

"Anh biết rồi, chuyện em không thích thì dù thế nào anh cũng sẽ không làm." Bách Nguyên Tú ôm lấy cô.

Triệu Hương Nông đứng im, nghe Bách Nguyên Tú nói đùa với cô giống như trước kia: Anh không muốn để em cắn anh nữa đâu.

Đứng ở chỗ cũ, Triệu Hương Nông vẫy tay với Bách Nguyên Tú rồi đi về phía tàu điện ngầm.

Một ngày chủ nhật nữa lại đến, Triệu Hương Nông đến bệnh viện, bác sĩ nói với cô Tống Ngọc Trạch đã làm thủ tục xuất viện vào thứ tư. Sau khi biết sức khỏe Tống Ngọc Trạch không có gì đáng ngại, Triệu Hương Nông đã bỏ ý định đến nhà anh.

Tháng hai đến thật mau. Tuần đầu tiên của tháng hai, rất nhiều người đang bàn tán một đoạn quảng cáo. Tiểu thư Clara của gia tộc de Gaulle đã đăng một đoạn quảng cáo tỏ tình thông qua một hãng truyền thông lớn. Đương nhiên, cô ta không chỉ rõ danh tính đối phương, nhưng mọi người đều biết có một chàng trai khiến Clara chết mê chết mệt. Mọi người đều đang phỏng đoán người may mắn kia rốt cuộc là ai. Bọn họ đều đoán rằng người may mắn kia có lẽ đến từ châu Á, bởi đoạn quảng cáo mà Clara đăng lên là dùng tiếng Trung. Thậm chí, cô gái một chữ tiếng Trung cũng không biết còn tự cho là thông minh khi thêm vào câu tuyên ngôn tình yêu: Này anh yêu, một ngày nào đó em sẽ khiến anh quỳ dưới gấu váy của em. Đương nhiên, em cũng có thể quỳ dưới gấu quần của anh.

Triệu Hương Nông vẫn nhớ vì câu tuyên ngôn tình yêu này mà Clara còn đắc ý gọi điện thoại cho cô.

Cuối tuần thứ hai của tháng hai, nhà thiết kế váy cưới người Italia đã đến Triệu công quán. Khi thử váy cưới, Triệu Hương Nông nhận ra chỉ còn hơn nửa

tháng nữa là đến ngày kết hôn của cô rồi.

Mặc váy cưới xong, Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú đứng ở trước gương. Trong gương là đôi nam nữ giống như người mẫu trên tạp chí váy cưới, vô cùng xứng đôi.

Tối nay, Bách Nguyên Tú ở lại Triệu công quán dùng bữa tối. Sau khi ăn xong, anh ta đi theo Triệu Hương Nông giống như nhiều lần trước đây. Bình thường bọn họ sẽ dành thời gian này để về phòng Triệu Hương Nông, vừa nghe nhạc hàn huyên vừa thư giãn.

Lúc mở cửa phòng, Bách Nguyên Tú thoáng sửng sốt nhìn bóng người đang chặn trước cửa vào.

"Tiểu Nông..." Bách Nguyên Tú vô thức gọi cô.

Một lát sau, Bách Nguyên Tú nhận được câu trả lời như này: "Sáng mai tôi phải đáp chuyến bay sớm đến New York, tôi cần nghỉ ngơi sớm."

Bách Nguyên Tú cảm thấy lời này rất có lý, gần đây Triệu Hương Nông vẫn luôn bận rộn với công việc, như thể tất cả mọi chuyện đều dồn lên người cô. Theo như lời hẹn trước kia của hai người, đợi sau khi buổi từ thiện trung tuần tháng hai kết thúc thì cô có thể xin nghỉ một tháng để kết hôn.

Lần này cô phải đến New York một tuần, cô đã từng đồng ý với anh ta, sau khi từ New York về cô sẽ ngoan ngoãn làm cô dâu của anh ta.

Không biết vì sao một tuần lễ kia khiến Bách Nguyên Tú cảm thấy hoang mang.

"Anh có chút việc cần xử lý ở New York, hay là ngày mai anh đi New York cùng em. Anh có thể vừa xử lý công việc vừa ở bên cạnh em." Bách Nguyên Tú nói.

"Không cần đâu Bách Nguyên Tú. Tôi đi vì công việc."

Bách Nguyên Tú lại nghe thấy cô gọi cả tên lẫn họ của mình, anh ta rất muốn nói với cô: "Tiểu Nông, đã lâu anh không nghe thấy em gọi anh là Nguyên Tú rồi."

Nhưng cuối cùng anh ta vẫn không có can đảm để nói.

Cuối cùng, Bách Nguyên Tú vươn tay chạm vào tóc mai của cô, nói: "Được, vậy anh ở đây chờ em."

Ánh đèn ở hành lang chiếu xuống khuôn mặt cô, cũng phủ lên bờ môi cô, căng mọng. Bàn tay từ tóc mai đi xuống, nghiêng mặt, cô lại xoay mặt đi một lần nữa, nụ hôn của anh ta rơi xuống cần cổ cô.

Hai người không nói gì, một thoáng trầm mặc trôi qua, Bách Nguyên Tú nói một câu chua chát.

"Vậy anh đi đây."

"Đi đường cẩn thận."

Rõ ràng ẩn sau câu "Đi đường cẩn thận" kia là một cái thở phào nhẹ nhõm, Tống Ngọc Trạch cắn chặt răng lựa chọn ngó lơ nó.

Đợi đến khi Bách Nguyên Tú quay đi, Triệu Hương Nông xoay người vào phòng. Vừa bước qua khung cửa, định đóng cửa lại thì nghe thấy Bách Nguyên Tú nói:

"Anh có quen người kia không?"

Triệu Hương Nông không đáp mà tiếp tục đóng cửa.

"Nếu như anh nhất định phải biết tên kia là ai thì sao?"

Dừng lại động tác, Triệu Hương Nông nói: "Nguyên Tú, tôi chưa từng có ý định đi điều tra cô gái anh ôm ấp dưới chung cư nhà anh trong cái đêm trước lễ đính hôn của chúng ta là ai."

Tiếng bước chân đầy hỗn loạn đi xa dần, giống như đang chạy trốn khỏi đó.

Triệu Hương Nông đóng cửa phòng lại.

- ----------

P.s: Chia buồn với Bách cặn bã tuần sau bị cho leo cây, A Nông đi hẹn hò với A Tống đây:3

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Những năm tháng hồn nhiên (05)

Sáng thứ hai, trời quang, khi Triệu Hương Nông kéo vali ra khỏi phòng liền nhìn thấy Bách Nguyên Tú đang đợi cô ở ngoài phòng khách. Trong tay anh ta cầm bữa sáng ở nhà hàng lâu đời mà cô thích, dáng vẻ anh ta ung dung như thể chuyện tối qua chưa từng xảy ra.

Bách Nguyên Tú và Triệu Hương Nông cùng đi đến sân bay, anh ta ôm cô thật lâu dưới ánh mắt ngưỡng mộ của người đồng nghiệp cùng đi New York với cô.

"Nguyên Tú, máy bay sắp cất cánh rồi." Triệu Hương Nông vẫn đứng lặng trong vòng tay của anh ta giống như nhiều lần gần đây, cô lên tiếng nhắc anh ta.

Người đang ôm cô làm như không nghe thấy, Triệu Hương Nông giẫy giụa thì anh ta mới buông cô ra, nhìn cô và nói: "Đến New York thì gọi điện cho anh."

Triệu Hương Nông gật đầu, xoay người đi cùng với đồng nghiệp.

"Tiểu Nông." Bách Nguyên Tú gọi cô lại.

Triệu Hương Nông dừng bước, Bách Nguyên Tú bước về phía cô.

"Lúc nào em về Chicago anh sẽ đón em."

"Em sẽ về đúng thời gian chứ?"

Ngoảnh đầu lại, Triệu Hương Nông nở nụ cười với Bách Nguyên Tú. Ở một khoảng cách gần cô có thể nhìn thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của anh ta. Thời gian khiến con người có sự ngầm hiểu giữa tâm hồn với nhau, Triệu Hương Nông nghĩ, có lẽ giây phút này Bách Nguyên Tú nhất định đã dự cảm được điều gì đó.

Vẫy tay chào Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông rảo bước đuổi theo đồng nghiệp.

Vừa đến New York, Triệu Hương Nông lập tức lao vào guồng quay công việc bận tối tăm mặt mũi. Do buổi tiệc từ thiện được tổ chức khá gấp rút nên thời gian của bọn họ là có hạn. Thêm vào đó, buổi tiệc ngày hôm đó còn phải được tổ chức cùng một lúc với buổi tiệc diễn ra ở Chicago nên mỗi khâu đều không thể xảy ra sai sót. Việc nan giải hơn chính là kinh phí tổ chức buổi từ thiện có hạn, cộng thêm việc không đủ nhân viên nên ngoài làm việc ở bộ phận công tác tuyên truyền ra, Triệu Hương Nông còn phải làm những công việc lặt vặt ở hậu trường. Lần này, người cùng Triệu Hương Nông đến New York là trợ thủ đắc lực của Tống Liên Tố, đó là người phụ nữ Đức nổi tiếng nghiêm cẩn. Phần lớn thời gian cô ta đều nghiêm mặt làm cho Triệu Hương Nông không dám hó hé một lời, chỉ có thể mang giầy da quanh quẩn trong khu vực sân khấu để chờ sai bảo.

Để hoàn thành nhiệm vụ kịp thời, những người kia hoàn toàn không có một chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc. Thế nên, Triệu Hương Nông làm tất cả mọi việc, nhiều nhất là công việc vận chuyển.

Sau một ngày làm việc, chân cô bị giầy da cọ sát đến phồng rộp lên. Ngay cả thời gian để mua một đôi giầy thoải mái cô cũng không có. Khi đã thực sự quá đau, Triệu Hương Nông nói tình trạng của mình cho người phụ nữ Đức.

"Triệu Hương Nông, ở đây cô không phải là người thừa kế nhà họ Triệu." Người phụ nữ Đức đang bận bù đầu nổi sung quát cô.

Lượng công việc nặng nhọc khiến Triệu Hương Nông về phòng liền chìm vào giấc ngủ, những vết phồng rộp ở chân có đau cỡ nào cũng bị giấc ngủ và mỏi mệt đánh bại dễ dàng.

Một ngày trước buổi từ thiện, Triệu Hương Nông thở phào một hơi mới nhớ ra mấy chuyện kỳ quái xảy ra với cô vào mấy ngày gần đây.

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn đôi giầy của mình, bây giờ đôi giầy mà cô đang đi hơi là lạ. Cuộc sống ở New York rất đơn giản: ăn cơm ngủ nghỉ thức dậy đúng giờ, rửa mặt thay quần áo đi giầy đều diễn ra trong lúc cô vô cùng buồn ngủ. Cô cũng không biết rốt cuộc đây là ngày thứ mấy cô mang đôi giầy hiện tại. Cô chỉ biết lúc mình đi qua những khung sắt đáng sợ kia thì nhận ra không biết từ lúc nào đôi giầy của cô đã biến thành đôi giầy lười hết sức thoải mái. Sau đó cô phát hiện những vết phồng rộp dường như cũng tự nhiên mà lành lại. Vì hai chuyện này mà Triệu Hương Nông lại liên tưởng đến những chuyện nhỏ nhặt không dễ nhận ra. Ví dụ như, lúc cô định làm nốt những việc chưa làm xong thì nhận ra đã có người hoàn thành, ví dụ như bữa ăn của cô hình như còn có nhiều món tráng miệng kiểu Trung hơn đồng nghiệp của cô, ví dụ như lần nào cô về phòng cũng thấy cái chăn lộn xộn của mình đã được gấp gọn gàng, ví dụ như...

Nhìn đôi giầy của mình, Triệu Hương Nông nói những chuyện mà cô cho là kỳ lạ cho đồng nghiệp của mình. Câu trả lời mà cô nhận được là một câu trả lời đầy vẻ mờ ám: "Tôi đoán, nhất định là một người đàn ông yêu thầm cô làm đấy."

Không biết vì sao giây phút ấy khi nghe thấy câu nói đùa kia, Triệu Hương Nông lại cảm thấy hơi hốt hoảng.

Buổi tiệc từ thiện được diễn ra vào chủ nhật, cũng là ngày cuối cùng Triệu Hương Nông ở New York. Tối đó Triệu Hương Nông đóng vai trò một nhân

viên ở cánh gà, cô cầm bộ đàm trong tay đứng giữa một dàn thiết bị điện tử. Cô phụ trách khâu cuối cùng của buổi tiệc, điều khiển màn hình lớn trong hội trường. Màn hình sẽ hiện lên những khuôn mặt của thành viên trong những gia đình chịu thảm họa, vui vẻ, chán chường, ngóng đợi, đau thương, và cả những khuôn mặt vẫn mang nụ cười mỉm trên môi...

Dù thiết kế của sân khấu khá sơ sài nhưng những màn biểu diễn của những nghệ sĩ ăn mặc giản dị, khuôn mặt không có chút phấn son cùng với những lời nhắn của bọn họ gửi đến khu vực chịu thảm họa vẫn khiến buổi tiệc tràn đầy tính nhân văn.

Lúc này, Triệu Hương Nông đang bội phục Tống Liên Tố. Những nghệ sĩ hàng đầu bình thường bị fan chiều hư kia đã bỏ hết lịch trình hiện tại, không nhận bất cứ khoản thù lao nào mà đến nơi này đều là nhờ vào tên tuổi của Tống Liên Tố.

Buổi tiệc dần đi đến hồi kết, từ vẻ mặt của hàng ngàn khán giả cùng với những thương nhân trên hàng ghế VIP, Triệu Hương Nông biết buổi tiệc tối nay đã thành công.

Đến khâu gần cuối được kết nối với với buổi tiệc ở Chicago, trên màn hình điện tử hiện lên khuôn mặt của Tống Liên Tố, người đàn bà xinh đẹp đó đang nói những lời đầy hoa mỹ.

Việc mà Triệu Hương Nông cần phải làm rất đơn giản, cô chỉ cần thay cuộn băng trước thành cuộn băng ghi hình hiện trường khu vực thảm họa trong lúc kết nối với đầu cầu Chicago là được. Triệu Hương Nông thay băng rất suôn sẻ. Do coi trọng tính chân thực nên băng ghi hình dùng cuộn phim kiểu cũ không qua bất cứ công đoạn chế tác hậu kỳ nào, sau khi thay băng xong, cô vẫn cần thực hiện những thao tác thủ công với máy chiếu. Ai ngờ chỉ một thoáng bất cẩn, Triệu Hương Nông đã không may đá văng phích cắm của máy chiếu. Điều tồi tệ hơn còn ở phía sau, trong một đống thiết bị điện tử cô hoàn toàn không biết trên tay cô đang cầm phích cắm của cái nào, giọng điệu cuống quít của ông anh nhân viên phát ra từ bộ đàm khiến đầu óc Triệu Hương Nông càng hỗn loạn hơn.

Mắt thấy phân cảnh ở đầu cầu Chicago sắp kết thúc, khi phân cảnh ở đầu cầu Chicago kết thúc, màn hình sẽ được bật lên phối hợp cùng với lời của Tống Liên Tố. Lúc này, cảm xúc của mọi người sẽ lên đến cao trào vì màn đồng ca của mười hai đứa trẻ ở khu vực thảm họa.

Ngành học của Triệu Hương Nông là quan hệ công chúng nên cô hiểu rõ hơn ai hết, phân đoạn cuối cùng của buổi tiệc khi ba phía cùng kết hợp là không thể thiếu được. Thở ra một hơi thật dài, Triệu Hương Nông dựa vào trực giác mà cắm phích cắm trong tay vào cái ổ điện nổi bật nhất. Phích cắm vừa chạm vào ổ điện ngay lập tức tóe ra tia lửa gần như sắp bắn vào mắt cô, Triệu Hương Nông nhắm tịt mắt lùi về phía sau theo phản xạ rồi đụng vào một người, trong giây phút hoảng hồn ấy cô được kéo vào một lồng ngực.

Hơi thở trong vòng tay ấy cô rất quen thuộc, dù cho cái ôm của bọn họ ngắn ngủi là thế.

Mở mắt ra, quả nhiên.

Tống Ngọc Trạch, dường như ở đâu cũng có thể nhìn thấy.

"Sao anh lại ở đây..." Triệu Hương Nông lẩm bẩm.

Tống Ngọc Trạch không đáp lại cô, chỉ một thoáng anh đã kéo cô về sau lưng mình. Anh cầm phích cắm đang nằm trên mặt đất lên, lúc này Triệu Hương Nông mới nhớ ra vẫn còn việc vô cùng cấp bách đang chờ cô làm. Nhưng lúc này so với vẻ lo lắng mấy phút trước, trái tim cô lại bình yên đến lạ. Bởi cô biết, Tống Ngọc Trạch sẽ giúp cô, anh cũng không cần cô phải lo lắng.

Phích cắm được cắm vào cái ổ điện khó thấy nhất, âm thanh tuyệt vời của băng nhạc vang lên. Trong lúc Tống Liên Tố mỉm cười phát biểu thì mười mấy đứa trẻ đã xếp đội hình xong. Cùng với giọng hát thánh thót vang lên, màn hình phía sau đám trẻ hiện lên từng khuôn mặt của người dân bình thường. Trong số những gương mặt ấy có người thân, bạn bè, hàng xóm của bọn trẻ. Sau khi trải qua thảm họa, những đôi mắt đau thương trên những khuôn mặt ấy đã thể hiện cuộc đọ sức giữa con người và thiên nhiên.

Cảm xúc của giây phút này đến vô cùng tự nhiên, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch ngồi bên nhau nghe màn đồng ca của bọn trẻ.

Bài hát kết thúc, Triệu Hương Nông mới nhớ ra chuyện Tống Ngọc Trạch xuất hiện một cách đột ngột, cô kéo anh đi về phía hậu trường.

"Tống Ngọc Trạch, tại sao anh lại xuất hiện ở đây? Đừng nói với tôi đây là chuyện trùng hợp nhé." Triệu Hương Nông chống nạnh, giọng điệu đanh đá. Thực ra trong lòng cô đang dâng lên niềm vui sướng nho nhỏ vì sự xuất hiện của Tống Ngọc Trạch.

Dường như Tống Ngọc Trạch không bị dáng vẻ của cô dọa dẫm, anh trả lời qua quít: "Đừng có hiểu lầm, tôi có thể cam đoan tôi không phải kẻ cuồng theo dõi. Đúng... lần này không phải trùng hợp. Vì biết em cũng ở đây nên tôi mới nhận làm một số việc."

Tống Ngọc Trạch chỉ về một phía, giọng nói càng ngày càng nhỏ: "Công việc của tôi là lái mấy anh chàng to xác kia."

Nhìn theo hướng mà Tống Ngọc Trạch chỉ, Triệu Hương Nông nhìn thấy mấy chiếc xe tải đang đỗ ngoài khu đất trống. Rất nhiều lần cô đã đi qua mấy "anh chàng" to xác đó. Triệu Hương Nông ngẩn người nhìn chúng, vô thức nói: "Vì sao phải như vậy, vì sao phải làm những chuyện như vậy..."

Đáp lại cô là sự im lặng. Cũng không biết bao lâu sau Triệu Hương Nông thu mắt lại thì phát hiện lúc này Tống Ngọc Trạch đang nhìn cô.

Dưới ánh mắt ấy, Triệu Hương Nông bỗng trở nên hốt hoảng, như thể chỉ một giây sau cô sẽ nghe được đáp án từ trong miệng anh, đáp ánh mà cô mơ hồ đoán được nhưng lại sợ phải nghe thấy.

Trong lúc hốt hoảng, Triệu Hương Nông gọi một tiếng: "Tống Ngọc Trạch."

Sau khi cất lời, Triệu Hương Nông duỗi tay sờ lên đầu Tống Ngọc Trạch, nơi bị thương khi anh bị xe đụng lần trước.

"Tống Ngọc Trạch, đầu anh đỡ hơn chút nào chưa? Tống Ngọc Trạch, lúc ấy tôi cũng muốn đến bệnh viện thăm anh nhưng tôi không có thời gian. Anh cũng biết tôi rất bận mà, đúng vậy, tôi rất bận." Sau khi nói năng lộn xộn, tự hỏi tự đáp, cuối cùng Triệu Hương Nông cúi đầu xuống: "Lúc ấy chắc anh đau lắm nhỉ?"

Tất nhiên phải đau rồi, khi đó cô nghe thấy rõ tiếng đầu đập vào tấm kính chắn gió. Cúi đầu, Triệu Hương Nông thầm nói: Tống Ngọc Trạch, anh cho rằng anh là người sắt à?

Chỉ thoáng chốc, Triệu Hương Nông đã hiểu những chuyện vô cùng kỳ quái xảy ra với mình mấy ngày hôm nay, bên tai vang lên câu nói của đồng nghiệp: "Tôi đoán, nhất định là một người đàn ông yêu thầm cô làm đấy."

Đúng là có một người đàn ông như thế thật, nhưng Triệu Hương Nông không hy vọng người đàn ông này yêu thầm mình, cô hy vọng người đàn ông này chỉ là một chàng kỵ sĩ cổ điển lãng mạn đang làm việc nghĩa.

Tống Ngọc Trạch cho cô một đáp án khiến Triệu Hương Nông hài lòng: "Triệu Hương Nông, em đừng có nghĩ sai. Tôi chỉ cảm thấy dáng vẻ của em nhìn rất đáng thương, rất biết múa mép khua môi nhưng lúc làm việc lại rối tinh rối mù, tôi không thể nhìn dáng vẻ ấy của em."

Dứt lời, anh vò tóc cô rồi bồi thêm một câu: "Triệu Hương Nông, mấy ngày nay tôi đi theo em giúp em thu dọn không ít rắc rối đâu."

Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch sóng vai ngồi trên nóc xe tải, ngắm bầu trời đêm, ngắm những ánh sao xa xôi. Nơi bọn họ đang ngồi là nơi không có những tòa nhà chọc trời ở thành phố che khuất. Bầu trời đêm cách bọn họ rất gần, gần đến mức khiến người ta rất dễ dàng có được sự hồn nhiên và vui vẻ.

Trên người cô mặc áo khoác của Tống Ngọc Trạch, chân của hai người thả dọc theo thân xe, thỉnh thoảng lại đung đưa đung đưa. Khi cô đung đưa mạnh hơn sẽ chạm vào chân anh, anh sẽ phản kích lại, cô không chịu thua càng đạp anh mạnh hơn. Cứ trêu chọc qua lại như vậy, bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Đợi đến khi người cô nghiêng qua nghiêng lại làm cô mất thăng bằng suýt rơi xuống đất thì anh kéo cô lại. Khi anh kéo cổ áo của cô, vòng tay qua eo cô, thời gian như ngừng trôi.

Tháng hai, trong thời khắc giao mùa từ đông sang xuân. Bầu trời đêm có những đám mây mỏng tang che lấp ánh sao trên đầu họ. Có cơn gió đêm cuốn trôi mây mù, để lại bầu trời giăng kín những ánh sao.

Dưới bầu trời đầy sao ấy, khuôn mặt của anh dần tiến gần về phía cô. Hơi thở chầm chậm ghé đến của anh khiến hàng mi cô run rẩy mãnh liệt. Để hàng mi thôi run rẩy, Triệu Hương Nông dứt khoát nhắm mắt lại.

- ----------^^----------

"Tôi nên làm thế nào để dỗ cô ấy vui, để cho tôi, có thể ngậm lấy cánh môi cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Những năm tháng hồn nhiên (06)

Dưới bầu trời đầy sao ấy, khuôn mặt của anh dần tiến gần về phía cô. Hơi thở chầm chậm ghé đến của anh khiến lông mi cô run rẩy mãnh liệt. Để lông mi thôi run rẩy, Triệu Hương Nông dứt khoát nhắm mắt lại.

Những lọn tóc mềm mại rũ trước trán anh chạm vào trán cô, môi anh hôn lên đầu mũi và cuối cùng là đôi môi cô.

Bờ môi mềm mại chạm khẽ vào môi cô, cô không có ý định né tránh hay đáp lại. Anh ngậm lấy cánh môi cô, khẽ mút, thả ra, đầu lưỡi dịu dàng mơn trớn cánh môi dưới của cô.

Gần đó bỗng có người đi về phía hai người đang ngồi, kẻ say sỉn đang lè nhè chửi rủa, những âm thanh kia chui vào màng nhĩ của cô. Đợi cô tỉnh táo lại thì phát hiện ra lưỡi anh đang định cậy mở hàm răng của cô.

Xoay mặt đi, Triệu Hương Nông lúng túng nói một câu: "May mà anh bắt được tôi nếu không thì tôi đã rơi xuống đất rồi."

Đáp lại cô là sự im lặng, anh vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi.

Triệu Hương Nông nói tiếp: "Tống Ngọc Trạch, anh có xem đoạn quảng cáo tỏ tình mà Clara đăng không. Tôi đoán, đối tượng mà đoạn quảng cáo kia hướng đến là anh. Tống Ngọc Trạch tôi nói cho anh nhé, Clara được cánh đàn ông công nhận là cô gái Pháp mơ mộng nhất đấy. Không chỉ có thế, cô ấy còn là một trong số những người thừa kế của gia tộc de Gaulle. Cô ấy còn được cha mình yêu chiều hơn cả anh trai mình, mặt xinh dáng chuẩn. Còn có, lời thoại trong đoạn quảng cáo của cô ấy rất đáng yêu, Tống Ngọc Trạch..."

Những lời tiếp theo bị cắt ngang, không những thế, miệng cô còn bị anh chặn lại. Một tay anh bịt miệng cô, một tay giữ lấy gáy cô khiến cô chỉ có thể nhìn thẳng vào đôi mắt của anh. Anh nói: "Nhưng cô ta sẽ không trốn trong phòng vệ sinh mắng người, cô ta sẽ không gọi tôi là "Tên trộm rượu vang", cô ta cũng sẽ không hung dữ nói với tôi câu "Câm miệng" bằng khẩu hình, cô ta không đẩy tôi ngã xuống hồ rồi lại cứu tôi lên, cô ta càng không lườm nguýt với chiếc cúc áo rơi vào góc tường."

"Hơn nữa, tôi còn biết, cô ta mặc quần áo của tôi chắc chắn không đẹp bằng em, cô ta mà đi giầy của tôi thì sẽ quê một cục, cô ta mà ngồi sau xe tôi thì nhất định sẽ không nói với tôi mấy lời kỳ quặc kia, cô ta tuyệt đối sẽ không nói mấy câu ấm đầu như "Tôi sẽ bảo vệ anh" giống như Triệu Hương Nông."

Anh rũ mắt xuống, ánh mắt rơi xuống cánh môi cô.

"Điều quan trọng nhất nhất là, môi cô ta vĩnh viễn sẽ không mềm mại như Triệu Hương Nông, chỉ cần đánh một chút son thì sẽ khiến cánh đàn ông không kìm lòng được mà nghĩ: Tôi nên làm thế nào để dỗ cô ấy vui, để cho tôi, có thể ngậm lấy cánh môi cô ấy."

Là do ánh sao quá đẹp? Nếu không vì sao trái tim cô lại mềm yếu đến vậy. Hay là? Chiếc áo khoác trên người cô quá ấm áp, ấm đến nỗi chỉ chớp mắt đã làm tan chảy trái tim và cơ thể cô.

Làm sao bây giờ? Lời mà Tống Ngọc Trạch nói đẹp quá.

Đẹp đến nỗi dường như cô đã mê mẩn mất rồi, suy nghĩ ấy khiến cô thốt ra những lời đầy ngu ngốc.

"Tống Ngọc Trạch, anh đừng hôn tôi."

Anh không nghe lời cô, ánh mắt vẫn dán chặt vào môi cô.

"Tống Ngọc Trạch, anh không thể hôn tôi. Anh mà hôn tôi thì tôi cá anh sẽ mê tôi mà xem. Anh mà bị tôi mê hoặc thì thảm rồi. Với lại, tôi cũng ghét đàn ông đeo bám tôi."

Anh không buồn đoái hoài.

"Anh cũng biết trên phim hay có tình tiết như này: cô gái nhà giàu và chàng trai nhà nghèo thường không có kết cục tốt đẹp. Đúng rồi, giống như bộ phim "Titanic" ấy, nếu như Jack may mắn sống sót thì chắc chắn anh ta cũng sẽ không đến được với Rose. Mà ba tôi nhất định còn khó chơi hơn mấy nhân vật phản diện trong phim."

Dự cảm được một số chuyện sắp xảy ra, cô tốn công nói những lời như này cho anh và cũng là cho chính bản thân mình.

"Tống... Tống Ngọc Trạch, về Chicago tôi sẽ lập tức kết..."

Triệu Hương Nông không thể nói ra những lời tiếp theo.

Tống Ngọc Trạch hôn cô.

Ban đầu cô có giẫy giụa, nhưng anh đã cảnh cáo cô: Triệu Hương Nông, nếu không muốn cả hai cùng rơi xuống đất thì ngồi yên cho tôi.

Đợi đến khi lưỡi anh định cậy mở hàm răng cô lần nữa, cô mới nhớ ra kỳ thực tay mình vẫn có thể làm một số việc. Ví dụ chống tay lên ngực anh rồi đẩy anh ra, tuy sức lực yếu ớt nhưng cũng xem là có chút phản kháng.

Anh dừng lại, tỳ trán vào trán cô, giọng nói trầm khàn: "Triệu Hương Nông, chỗ bị xe đụng vào rất đau."

Giọng nói trầm khàn và nội dung của câu nói ấy giống như là mê dược. Bàn tay đang phản kháng kia từ từ níu lấy cổ áo anh. Chiếc hôn lại ập đến, cô để mặc lưỡi của anh len vào, quấn quít với môi lưỡi cô.

Khi lưỡi anh đang trêu đùa cô, tâm trí cô vô cùng rối bời. Trong lúc ý thức mơ hồ cô nghĩ Tống Ngọc Trạch của tối nay hình như không giống với Tống Ngọc Trạch nhiệt tình đến mức ngốc nghếch lúc bình thường một chút nào. Rốt cuộc chỗ nào không giống cô cũng không biết, cô chỉ biết trong nháy mắt Tống Ngọc Trạch đã trở nên dẻo miệng, rất biết nói những lời hoa mỹ. Những câu từ đẹp đẽ kia được thốt ra từ miệng Tống Ngọc Trạch chân thành hơn bất cứ người nào khác, rồi sau đó khiến người ta đắm say.

Tâm trí đã phục tùng hơi thở của anh trước tiên, sau đó là cơ thể cô.

Một tay níu chặt lấy cổ áo anh, một tay quấn lấy thắt lưng anh, để mặc cho anh hôn xuống xương quai xanh, mặc cho bàn tay đang giữ gáy cô trượt xuống dưới. Thậm chí cô còn để mặc cho bàn tay ấy du ngoạn trên lưng mình, cũng không biết là vô tình hay là cố ý mà chạm nhẹ vào khóa áo lót của cô.

Trong lúc ý thức mơ hồ, Triệu Hương Nông biết đây là đêm cuối cùng cô ở New York, ngày mai cô phải quay về Chicago. Sau đó cô sẽ rất bận rộn,

bận kết hôn với Bách Nguyên Tú. Khi tháng ba đến, cô sẽ gả cho anh ta, và thế là thật lâu về sau người khác sẽ gọi cô là "Bà Bách".

Ý nghĩ ấy khiến cô bắt đầu trở nên chủ động, chẳng hạn như cô không đè nén hơi thở trong lồng ngực nữa, cô để chúng lướt qua đầu lưỡi, tràn ra ngoài.

Chiếc áo khoác trên người cô rơi xuống nóc xe, tiếng sột soạt vang lên khiến hai người cùng lúc dừng lại. Tay cô vẫn ôm lấy thắt lưng của anh, tay anh vẫn để trên móc khóa áo lót sau lưng cô, đôi môi của anh dừng lại trên cần cổ cô.

Khẽ thở ra một hơi, anh tựa đầu vào hõm vai cô, thở hổn hển. Trong hơi thở ngắt quãng ấy, anh lúng búng nói một câu.

Hình như là: "Triệu Hương Nông, nếu còn tiếp tục nữa thì tôi nghĩ tôi sẽ càng muốn nhiều hơn."

Khi Triệu Hương Nông đang cố gắng nghĩ xem cô có nghe nhầm không thì anh từ từ buông cô ra.

Chiếc áo khoác rơi xuống lại được khoác lên người cô, anh cẩn thận gỡ mái tóc trong áo khoác ra, vuốt lại, ngón tay dừng bên chân mai của cô.

Ánh sáng của muôn vàn tinh tú tỏa sáng trên đỉnh đầu bọn họ.

"Triệu Hương Nông, ngày mai tôi không quay về Chicago. Ngày mai tôi phải đi New Orleans."

Buổi tiệc đã kết thúc, những nhân viên chạy đôn chạy đáo một tuần lễ vì buổi tiệc đã chìm vào giấc mộng từ lâu. Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch người trước kẻ sau bước đi, bọn họ cũng trầm mặc giống như bầu không khí tĩnh lặng xung quanh.

Sau một quãng đường ngắn ngủi, Triệu Hương Nông đứng trước cửa phòng của mình, vịn tay lên nắm đấm ở cửa, Triệu Hương Nông quay đầu chúc Tống Ngọc Trạch lên đường bình an.

Cô nghĩ cô không có cách nào nói lời tạm biệt với anh, bởi bọn họ đều biết rằng từ nay về sau sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa. Thế giới rộng lớn như vậy, chỉ cần hai bên chú ý thì vĩnh viễn sẽ không còn gặp lại nhau thêm một lần nào nữa.

Tống Ngọc Trạch im lặng, anh chỉ nhìn cô. Anh xỏ tay vào túi quần jean, dáng vẻ vô cùng ung dung phóng khoáng. Người ấy hoàn hảo làm sao, hoàn hảo như những vì sao lấp lánh trên đầu anh vậy.

Quay đầu lại, Triệu Hương Nông khẽ dùng sức, cánh cửa hé ra một khe hở.

"Triệu Hương Nông, đi New Orleans với tôi." Tống Ngọc Trạch nói với cô.

Khe hở giữa cánh cửa vẫn tiếp tục mở rộng.

"Đã bao giờ nghe đến cuộc thi motor bay cực hạn chưa? Chính là kiểu các biker phải lái xe bay qua một hàng xe tải ấy. Cuộc thi này được tổ chức vào trung tuần tháng hai hằng năm, bởi vì xem rất mãn nhãn nên rất nhiều người đến theo dõi cuộc thi, tôi hy vọng em có thể đến xem. Tôi là một trong số những biker đó, năm ngoái, tôi được giải á quân. Tôi nghĩ, nếu như em có thể đi cùng tôi thì tôi sẽ giành được giải nhất."

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn chân mình, ánh đèn trong phòng hắt lên đôi giầy của cô. Đôi giầy này là do Tống Ngọc Trạch lén đổi với đôi giầy luôn khiến chân cô trầy xước kia.

"Triệu Hương Nông, đi New Orleans với tôi. Ở đó có căn nhà mà mẹ tôi để lại cho tôi. Tôi đảm bảo em sẽ rất thoải mái khi ở đó." Tống Ngọc Trạch nói to hơn một chút: "Chúng ta chỉ cần ở đó vài ngày. Triệu Hương Nông, tôi có thể đưa em đến một nơi, sau khi em đến nơi đó em sẽ biết mình là người may mắn hay kẻ xui xẻo. Nếu như em là kẻ xui xẻo thì có khả năng chỉ sau vài tiếng đồng hồ đến cái quần cũng bị lột mất. Nếu em là người may mắn thì chưa đến vài tiếng em đã có thể mang về một đống tiền kếch sù."

Triệu Hương Nông đang thầm tự nhủ với chính mình: Mình không cần phải biết mình là người may mắn hay là kẻ xui xẻo.

Người ở sau lưng càng nói nhanh hơn, giọng điệu đầy vui vẻ.

"Ở New Orleans ngành công nghiệp thức ăn nhanh phát triển nhất. Để khiến nhiều người biết đến mỹ thực của New Orleans, chính phủ địa phương đã phát một đoạn quảng cáo vào năm 1970, đoạn quảng cáo đó cứ thế được truyền từ người này đến người kia. Tôi rất thích nó, lời của đoạn quảng cáo là: Đến New Orleans đi! Mang theo cô gái đáng yêu nhất trong mắt bạn. Nơi đây có bia, cơm và đậu nành. Nếu như bấy nhiêu đó vẫn không đủ thì New Orleans còn có bản nhạc đồng quê cũ đến không thể cũ hơn."

Khi Tống Ngọc Trạch nói xong những lời này, cánh cửa kia cũng được mở ra hoàn toàn. Triệu Hương Nông bước qua khung cửa, cô ngoảnh lại, đối diện với Tống Ngọc Trạch, cô và anh đứng song song với nhau.

"Triệu Hương Nông, ngày mai đừng về Chicago nữa. Ngày mai hãy đi New Orleans với tôi, chỉ mấy ngày thôi. Tôi sẽ không phá hỏng hôn lễ của em, cũng sẽ không gây rắc rối cho em. Chúng ta chỉ đi chơi với nhau giống như những người bạn đồng hành chung đường mà thôi."

Triệu Hương Nông mỉm cười với Tống Ngọc Trạch.

"Tống Ngọc Trạch, anh về đi. Tôi nghĩ không có tôi thì anh vẫn sẽ giành được giải nhất."

Triệu Hương Nông vẫy tay với Tống Ngọc Trạch.

Đóng cửa lại, nhanh chóng bật đèn lên, Triệu Hương Nông dựa lưng vào cánh cửa. Đoạn quảng cáo mà Tống Ngọc Trạch nói cô cũng biết, hơn nữa cô cũng thích nó giống anh. Thế nhưng, cô không thể đi, có chết cũng phải cắn răng không nghĩ đến, bát cơm nóng hổi và những hạt đậu tương đã hấp chín vàng óng trên đó.

New York có ba sân bay lớn, người coi trọng chất lượng chuyến bay thường sẽ chọn sân bay quốc tế John F. Kennedy tọa lạc ở Queens, còn người muốn tiết kiệm chi phí, nếu thời gian cho phép sẽ chọn sân bay quốc tế Newark Liberty bờ bên kia sông Hudson. Sáng thứ hai, có người lái xe về nhà, có người đi đến sân bay John F. Kennedy, có người đi đến sân bay Newark Liberty. Triệu Hương Nông là người đi đến sân bay John F. Kennedy, Tống Ngọc Trạch là người đi đến sân bay Newark Liberty. Vì thời gian tập trung rất ngắn ngủi, một số người chỉ hàn huyên vài câu rồi đường ai nấy đi. Triệu Hương Nông ngồi trong chiếc xe đặc phái của chính quyền New York nhìn Tống Ngọc Trạch cùng mười mấy người công nhân ngồi trên chiếc xe tải. Hai người đều nhìn về phía đối phương, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, Triệu Hương Nông quay đầu hờ hững nhìn về phía trước.

Sân bay quốc tế John F. Kennedy, Triệu Hương Nông đang xem đồng hồ. Lúc này trên người cô đang mặc bộ đồ cô mang từ Chicago đến, bộ âu phục màu lòng đỏ trứng được cắt may vừa vặn. Khi máy bay hạ cánh xuống Chicago, cô phải tham gia một cuộc họp báo, lấy thân phận người thừa kế nhà họ Triệu đưa ra tổng kết toàn diện với buổi tiệc mà cô đã tham dự.

Vẫn còn nửa tiếng nữa, Triệu Hương Nông khoanh tay cắn ngón tay, đôi chân mang đôi giầy cao gót màu gạo không ngừng đi qua đi lại. Triệu Hương Nông phát hiện mình càng tập trung tinh thần ôn lại bài phát biểu ở buổi họp báo thì tâm trí càng trở nên lơ đãng. Cuối cùng, cô nghĩ nát óc về một vấn đề, một vấn đề cần Tống Ngọc Trạch đưa ra lời giải đáp.

- ---

p.s: Bị đứt tay nên type hơi chậm:P

Mọi người có thích đến New Orleans với Tống ca không???

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bắt lửa (01)

Sân bay Newark Liberty, mười giờ đúng. Còn nửa tiếng nữa mới đến chuyến bay từ New York đi New Orleans, Triệu Hương Nông tức giận đứng trước mặt Tống Ngọc Trạch đang đeo ba lô và đội mũ lưỡi trai màu đen.

Đối diện với Tống Ngọc Trạch, có mấy lần Triệu Hương Nông định mở miệng nhưng lại không thốt nổi một lời. Thứ nhất là vì quãng đường dài mà cô vừa phải chạy đến đây khiến cô mệt đứt cả hơi, thứ hai là lúc này cô cảm thấy cái vấn đề làm cô chạy từ sân bay John F. Kenedy đến đây nhỏ nhặt tới nỗi giống như một cái cớ, một cái cớ đầy vụng về.

Thực ra cô biết đáp án của vấn đề kia.

Màn hình quảng cáo ở sân bay đang hiển thị thời gian các chuyến bay, trong đó có chuyến bay đi New Orleans.

"Tống Ngọc Trạch, tôi..." Triệu Hương Nông lẩm bẩm.

Tống Ngọc Trạch vuốt tóc cô, ánh mắt từ trên khuôn mặt cô dời xuống chân cô, anh cởi balô ra rồi ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Triệu Hương Nông, Tống Ngọc Trạch mở balô lấy một đôi giầy từ bên trong ra. Đó là một đôi giầy sneaker đã giặt đến bạc phếch. Anh nâng chân cô lên cởi đôi giầy cao gót tám phân kia ra.

"Triệu Hương Nông, chân em vừa mới khỏi, em mà đi đôi giầy kiểu này thì sẽ bị trầy sước lần nữa đấy, đến lúc đó thì phiền phức lắm." Tống Ngọc Trạch vừa nói vừa cởi giầy của cô ra.

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn anh, không hiểu sao sân bay ồn ào như vậy mà cô chỉ nghe thấy mỗi giọng nói của Tống Ngọc Trạch. Không hiểu vì sao giọng nói của Tống Ngọc Trạch như một tiếng "Két" mà cô hằng khao khát, khiến trái tim cô không tự chủ được mà thắt lại.

Mấy phút sau, đôi giầy sneaker nam bạc phếch kia đã thay thế cho đôi giầy cao gót của cô. Dường như, Tống Ngọc Trạch vẫn chưa hài lòng lắm, anh nhìn cô, hàng lông mày hơi nhíu lại.

Chỉ một lát sau, Tống Ngọc Trạch lại lấy một chiếc kính gọng đen to đùng từ trong balô của mình ra, anh đeo kính cho cô, bàn tay lướt qua gò má đến thùy tai cô. Triệu Hương Nông vô thức ra lệnh cho mình nên tránh né sự tiếp xúc thân mật này, vì cô đến đây để hỏi Tống Ngọc Trạch một vấn đề, nhưng cô chỉ ngẩn người đứng ở đó. May mà Tống Ngọc Trạch chỉ tháo hoa tai xuống cho cô, bởi chiếc hoa tai hàng hiệu đâu có hợp với đôi giầy sneaker bạc phếch kia, chỉ là...

Triệu Hương Nông cụp mắt không dám nhìn Tống Ngọc Trạch, vừa rồi khi ngón tay anh chạm vào thùy tai của cô thì cô nghe rõ một tiếng "Két" vang lên trong đầu cô.

"Như này ổn hơn rồi, em gái bốn mắt A Nông ạ." Giọng nói của anh nhuốm đầy sự vui vẻ và hài lòng.

Không biết vì sao biệt danh "Em gái bốn mắt A Nông" này lại khiến trái tim cô dấy lên một sự thích thú nho nhỏ, như thể gánh nặng trên vai đã vơi đi, khiến cô không khỏi cong miệng mỉm cười.

"Còn ngẩn ở đấy làm gì?" Tống Ngọc Trạch khẽ kéo cô gái đang ngẩn ngơ kia.

"Gì cơ?" Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên.

Tống Ngọc Trạch chỉ vào màn hình điện tử nhắc cô chuyến bay đi New Orleans sắp cất cánh rồi.

Đẩy chiếc kính gọng đen trên mặt theo phản xạ, Triệu Hương Nông làm bộ: "Tống Ngọc Trạch, ai nói tôi sẽ đi New Orleans với anh, tôi đến đây chỉ để hỏi anh một vấn đề mà thôi. Nơi kiểm nghiệm mình là kẻ xui xẻo hay người may mắn ở đâu? Tôi nghĩ mãi mà không ra."

Tống Ngọc Trạch dừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn cô. Cô gái vẫn luôn theo đuôi anh cũng dừng lại, trừng anh.

Tống Ngọc Trạch nở một nụ cười xán lán, khiến Triệu Hương Nông nhìn đến ngơ ngẩn.

"Là sòng bạc. Ở New Orleans có ba ngành lớn, thức ăn nhanh, hiệp sĩ, và những sòng bạc đặc biệt. Triệu Hương Nông, em đã từng vào sòng bạc bao giờ chưa?" Anh hỏi cô với giọng điệu trêu chọc.

"Tất nhiên là rồi!" Triệu Hương Nông rất không vui: "Năm nào tôi với bạn bè chả đến sòng bạc ở Las Vegas một chuyến."

"Vậy ở Las Vegas em đã nhìn thấy tay cờ bạc lấy quần áo thay thế cho đồng chip bao giờ chưa?"

Chuyện đó thì chưa, Triệu Hương Nông lắc đầu, chỉ là... Ánh mắt của Tống Ngọc Trạch liếc đi đâu vậy... Triệu Hương Nông vội vàng nắm chặt quần áo của mình, nói lắp bắp: "Tống Ngọc Trạch, tôi không cởi đồ."

Tống Ngọc Trạch càng cười tươi hơn, giọng anh lộ chút vẻ xem thường: "Triệu Hương Nông, mấy tay cờ bạc sẽ không có hứng thú với cô gái như em đâu. Trong mắt mấy gã đó, người như em chỉ giống như một quả ô liu xanh lét chưa chín, ăn vào chẳng thấy ngọt lành gì, có khi còn ê hết cả răng ấy."

Nói xong, Tống Ngọc Trạch nắm tay kéo cô đi về phía trước, Triệu Hương Nông cứ như vậy mà đi theo sau anh. Một lúc sau, Triệu Hương Nông mới mặc niệm hành vi vừa rồi của bản thân.

Gì chứ, cô đây không cởi đồ nhé!

Chết tiệt, cô luôn cảm thấy ở trước mặt Tống Ngọc Trạch, IQ của cô luôn "về mo".

Trên độ cao mười ngàn mét, Triệu Hương Nông vẫn đang lấn cấn với hành vi ngu ngốc lúc trước của mình.

"Triệu Hương Nông, nếu đã đến rồi thì cứ an tâm mà đi thôi." Tống Ngọc Trạch thì thầm bên tai cô.

Nói đoạn, anh ép cô ngả đầu lên bả vai anh. Tựa đầu lên vai Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông quan sát nơi bọn họ đang ngồi: Khoang phổ thông, còn là vị trí ở khoang U, mấy người bạn thích đi du lịch của cô đều trưng ra vẻ mặt sợ hãi khi nhắc đến khoang phổ thông.

"Tôi xin lỗi, tôi không nên tự tiện đổi chỗ khi chưa hỏi ý kiến của em." Tống Ngọc Trạch khẽ nói. Không lâu trước, Tống Ngọc Trạch đã dùng tấm vé ở khoang H đổi lấy tấm vé ở khoang U của vợ chồng ông lão đi New Orleans.

*Bên Trung, máy bay ký hiệu các khoang: F là khoang hạng nhất không chiết khấu; C là khoang thương gia, Y là khoang phổ thông có giá vé cao nhất, B là khoang phổ thống giá vé chiết khấu 10%, H là khoang phổ thông có giá vé chiết khấu 15%... U là khoang phổ thông có giá vé chiết khấu 65% (Cứ xuống dưới một khoang thì giá vé giảm 5%; Các hãng hàng không khác nhau thì có cách ký hiệu khác nhau)

"Tống Ngọc Trạch, tôi nghĩ ở trong lòng hai ông bà nọ anh nhất định là một thiên sứ."

Tống Ngọc Trạch không nói gì, thật lâu sau Tống Ngọc Trạch vẫn giữ im lặng.

Tại sân bay Chicago, Bách Nguyên Tú không chờ được Triệu Hương Nông. Người thay Triệu Hương Nông xuất hiện ở cuộc họp báo là người phụ nữ Đức. Cô ta nói với Bách Nguyên Tú rằng Triệu Hương Nông phải ở lại New York để xử lý một số việc. Câu nói này khiến Bách Nguyên Tú vứt hết hình tượng mà tóm lấy cổ áo của người phụ nữ, nói: "Tại sao không phải ai khác mà lại là Triệu Hương Nông, các người không biết cô ấy sắp kết hôn với tôi sao? Các người không biết rằng cô ấy còn rất nhiều việc phải làm sao? Như thử váy cưới này, chẳng hạn như..."

Bách Nguyên Tú bỗng buông người phụ nữ ra. Một cảm giác bất an mơ hồ khiến đầu óc anh ta căng thẳng như muốn nổ tung.

Điện thoại Triệu Hương Nông ở trạng thái tắt máy, sau đó, Bách Nguyên Tú gọi điện vào số điện thoại cá nhân của sếp Triệu Hương Nông. Tống Liên

Tố nói lời xin lỗi bằng giọng điệu vô cùng áy náy, đồng thời nói cho anh ta biết Triệu Hương Nông ở lại New York là nghe theo sự sắp xếp của bà.

"Chỉ vài ngày mà thôi, cậu Bách, tôi cam đoan sẽ không làm mất cô dâu của cậu đâu." Tống Liên Tố nói với anh ta.

Cúp điện thoại, Bách Nguyên Tú phát hiện lòng bàn tay mình hơi ẩm ướt. Chỉ vài ngày mà thôi, Bách Nguyên Tú nhớ kỹ câu này.

Triệu Hương Nông khác với bạn bè mình ở chỗ cô rất ít khi nổi loạn hay giận dỗi, nhưng đó không có nghĩa là cô không biết nổi giận. Đứng trước chiếc xe chở hàng không có nổi một chỗ ngồi mà chỉ có một thùng xe, trong thùng xe còn đặt mấy cái lồng gà, cuối cùng, Triệu Hương Nông không nhẫn nhịn được mà nổi giận, cô gào lên với Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch..."

Đây đúng là một ngày vừa đen đủi vừa thê thảm. Đầu tiên là trong khoang U lại có thể lòi ra một con chuột bạch, con chuột đó còn chui vào trong chăn của cô ngủ ngon lành. Mãi mới đến nơi, bọn họ phải bôn ba hết xe bus nọ đến tàu điện ngầm kia, vì căn nhà mà mẹ Tống Ngọc Trạch để lại nằm ở vùng nông thôn phía Tây nước Mỹ. Trải qua bao khó khăn cuối cùng chỉ còn lại một đoạn đường cuối cùng, Tống Ngọc Trạch lại cam đoan với Triệu Hương Nông một lần nữa: Bạn của anh đang trên đường đến đón bọn họ, đồng thời còn lái chiếc xe có chỗ ngồi êm ái khiến người ta chỉ muốn đánh một giấc.

Hay rồi, bọn họ ngây ngốc đứng bên cột biển báo dọc đường, thoáng một cái bọn họ đã chờ gần một tiếng. Lúc sắc trời dần tối đi mới có xe đến đón bọn họ.

Một người đàn ông Anh-điêng mặt mũi khá ngờ nghệch bước xuống xe. Anh ta nói với bọn họ rằng người bạn đến đón hai người tạm thời có việc nên không thể đến đón bọn họ, còn anh ta là chủ nông trường, đi giao gà thì tiện đường đón bọn họ.

Anh chàng Tống Ngọc Trạch tự biết bản thân mang tội lỗi nặng nề kéo vành mũ xuống thấp hơn, khẽ lên tiếng giải thích: Đường chính mới được tu sửa, mặt đường khá dễ đi.

Triệu Hương Nông hung dữ lườm Tống Ngọc Trạch một cái.

Đúng, mặt đường còn tạm được, thế nhưng! Mấy con gà kêu quang quác và thứ mùi tỏa ra từ phân của bọn chúng khiến Triệu Hương Nông mỗi giây mỗi phút đều muốn cào nát khuôn mặt đẹp trai của Tống Ngọc Trạch.

Thế mà Tống Ngọc Trạch còn đang thể hiện tài khoa môi múa mép của mình. Mấy mẩu chuyện cười nghe có vẻ rất thú vị nhưng lúc này Triệu Hương Nông không có tâm trạng để nghe.

"Câm miệng!" Đây là câu đầu tiên Triệu Hương Nông nói kể từ lúc bước lên xe đến giờ.

Tống Ngọc Trạch ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Trong thùng xe có một bóng đèn nhỏ, ánh đèn rơi vào đáy mắt của Tống Ngọc Trạch, đôi mắt đen láy ấy khiến Triệu Hương Nông không khỏi nghĩ đến con nai trong rừng sâu.

"Triệu, lần đầu tiên nhìn thấy Tống Ngọc Trạch tôi liền nghĩ đến giả dụ tôi mà lên giường cùng người đàn ông này, liệu trong đôi mắt anh ấy có hiện lên chút dục vọng nào không, ý nghĩ này khiến tôi phát điên vì anh ấy." Clara đã từng nói với Triệu Hương Nông như vậy.

Clara nói những lời này với Triệu Hương Nông vào thời điểm hơn một tuần sau khi Triệu Hương Nông lên giường với Tống Ngọc Trạch. Nghe thấy Clara nói vậy, Triệu Hương Nông trượt tay đánh rơi điện thoại xuống đất.

Nhìn vào đôi mắt của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông nghĩ khi anh muốn cô, trong mắt anh có thứ mà Clara đã nói hay không. Suy nghĩ này khiến Triệu Hương Nông vội vàng rời mắt khỏi khuôn mặt Tống Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông đang không ngừng cảnh cáo chính mình: Cô chỉ là cô gái trẻ có chứng khủng hoảng trước hôn nhân, cô cần một chuyến du lịch ngắn để điều chỉnh tâm trạng. Còn người ngồi trước mặt chỉ là một người bạn đồng hành trong chuyến đi này, chỉ có thế mà thôi.

Sau khi tự nhủ với mình, Triệu Hương Nông đã lấy lại chút sức lực. Mùi phân gà bốc lên khiến cô lại lườm Tống Ngọc Trạch một cái đầy dữ dằn.

Sau khi lườm Tống Ngọc Trạch xong, ánh mắt Triệu Hương Nông lướt qua đỉnh đầu anh nhìn màn đêm đang dần buông xuống, bầu trời đêm ở New Orleans. Thành phố nằm ở hạ lưu bờ phía Tây sông Mississipi có bầu trời sao lấp lánh, có sức mạnh khiến trái tim con người trở nên bình yên. Triệu Hương Nông ngẩn ngơ mà ngắm nhìn, chiếc xe đi vào đường hầm, trời sao lấp lánh lập tức biến mất. Triệu Hương Nông buồn chán rời mắt khỏi bức tường có ánh sáng le lói trong đường hầm, và rồi, cô chạm phải ánh mắt của Tống Ngọc Trạch, anh đang nhìn cô.

Triệu Hương Nông nhíu mày, Tống Ngọc Trạch cụp mắt xuống, anh để tay trên đầu gối, những ngón tay thon dài trắng trẻo. Một lúc sau, những ngón tay đan vào nhau, anh thì thầm: "Đã nghe đến cơn bão Katrina bao giờ chưa?"

Từ cơn bão Katrina, Triệu Hương Nông lập tức nghĩ đến New Orleans, ở đây có căn nhà mà mẹ Tống Ngọc Trạch để lại cho anh.

"Ừm!" Triệu Hương Nông đáp lại một tiếng.

"Mẹ tôi mất trong cơn bão Katrina. Năm đó tôi 16 tuổi, vì không có ai lãnh nhận nên thi thể của bà ấy bị xếp trong sân vận động bốn ngày, sau đó có người tìm thấy tôi."

Dứt lời, Tống Ngọc Trạch không lên tiếng nữa, chỉ có hai bàn tay trên đầu gối càng đan chặt vào nhau, khớp xương gồ lên cho thấy sự đau khổ mà chủ nhân của nó đang chịu đựng lúc này.

"Tống Ngọc Trạch..." Triệu Hương Nông vô thức lên tiếng.

Tống Ngọc Trạch ngẩng đầu nhìn cô chăm chú.

"Tôi nhìn thấy bà ấy ở trong sân vận động, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bà ấy. Trước đó tôi không hề biết trên đời còn có một người như vậy, thậm chí đến cơ hội gọi bà ấy một tiếng "mẹ" cũng không có."

Đón lấy ánh mắt của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông cũng không biết mình nên nói gì, cô chỉ biết đây là lần đầu tiên kể từ khi quen Tống Ngọc Trạch cô nhìn thấy sự tịch mịch trong đôi mắt sáng trong của anh.

Sự tịch mịch đó giống như tiếng "Bịch" khi cơ thể cô nặng nề ngã xuống sân băng, rất đau, một nỗi đau còn đau hơn cả nỗi đau thể xác.

Trong đường hầm hẹp dài, từng ngọn đèn le lói hai bên. Ánh đèn đó rơi xuống khuôn mặt của Tống Ngọc Trạch, hàng lông mi dài của anh và ánh mắt của cô đều vương đầy sự tịch mịch.

Và rồi, cô nghiêng người về phía trước, hôn anh.

Trước kia, anh đã từng nói: Tôi nên làm thế nào để dỗ cô ấy vui, để cho tôi, có thể ngậm lấy cánh môi cô ấy.

Khi đôi môi Triệu Hương Nông dán lên môi Tống Ngọc Trạch, cả hai người đều thoáng ngỡ ngàng. Trong tưởng tượng của Triệu Hương Nông, có lẽ nụ hôn này chỉ là một nụ hôn an ủi, khẽ khàng giống như chuồn chuồn đạp nước. Thế nhưng cô lại không rời khỏi môi anh, Triệu Hương Nông cũng không biết Tống Ngọc Trạch ngẩn ngơ vì điều gì, hay là do bị bất ngờ?

Cụp mắt xuống, đầu lưỡi khẽ chạm vào cánh môi trên của anh. Ngay lập tức, hai bàn tay đặt trên đầu gối anh tách ra, một cánh tay ôm lấy eo cô, một cánh tay khác phủ lên gáy cô, khẽ kéo nhẹ khiến cô lập tức ngã vào lòng anh.

Một giây sau, anh khẽ nghiêng người đẩy cô dựa lưng vào vách thùng xe, rồi anh nhẹ nhàng đè lên người cô. Bàn tay đang đỡ gáy cô chuyển sang nâng cằm cô lên, để bờ môi của cô có thể đón lấy nụ hôn của anh dễ dàng hơn, sau đó anh áp môi lên môi cô, từ chạm khẽ thăm dò biến thành nụ hôn sâu nồng nhiệt.

Đường hầm tối tăm nhen nhóm những xúc cảm không tên, cô bắt đầu đáp lại anh, chẳng hạn như khi lưỡi anh bắt được cô thì cô thoáng đáp lại rồi lẩn mất. Sau mấy lần như vậy, bàn tay đang nâng cằm cô dời đến sau gáy cô khiến đầu cô ngửa ra sau, sau đó...

Cứ như vậy, đầu lưỡi của anh có thể len lỏi vào trong miệng rồi quấn lấy đầu lưỡi cô, nhưng như thế vẫn chưa đủ, anh còn ngậm lấy nó rồi mút nhẹ. Cái mút mát của anh khiến cơ thể Triệu Hương Nông tê dại, bải hoải như có luồng điện chạy khắp cơ thể.

Sau đó, cô chầm chậm nhắm mắt lại.

Chiếc xe đi xuyên qua đường hầm u tối, bầu trời đầy sao lại bao phủ đỉnh đầu của hai người. Cô và anh ngồi kề bên nhau, cả hai cùng co chân lại, đặt tay trên đầu gối, lặng im.

Chân Triệu Hương Nông khẽ run nhè nhẹ, đó là do cô đang chột dạ. Ban nãy, cô đã để cho Tống Ngọc Trạch chạm vào ngực của cô, dù cách một lớp nội y nhưng vẫn rất chân thực. Tay anh khẽ vuốt ve, chỉ hơi bóp nhẹ cả khối mềm mại đã rơi vào lòng bàn tay anh.

Nếu như không phải vì ngọn gió nơi cuối đường hầm thổi tới thì có lẽ cô sẽ quên cả giẫy giụa. Đây là chuyên không ổn chút nào, Triệu Hương Nông nghĩ, mười mấy ngày nữa thôi là cô sẽ gả cho Bách Nguyên Tú, còn Tống Ngọc Trạch sẽ kết hôn với người phụ nữ khác vào một ngày nào đó.

Ngọn gió đêm thổi bay lọn tóc xõa trên vai cô, Tống Ngọc Trạch bất chợt khoác vai cô. Cô nghiêng đầu sang nhìn anh, ánh mắt của anh vẫn nhìn về phía trước, nói: "Tóc em chạm vào mặt làm tôi ngứa."

Còn chưa đợi Triệu Hương Nông hiểu câu nói lấp lửng này của Tống Ngọc Trạch thì đầu cô đã bị anh ép tựa lên vai anh.

"Như này thì sẽ không bị ngứa nữa." Giọng nói của Tống Ngọc Trạch hơi mất tự nhiên.

Gối đầu lên bả vai Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông bỗng nhiên muốn cười, bởi cô mơ hồ nghĩ đến những đặc trưng của mấy anh chàng "Thịt tươi". Có những lúc, khi mấy anh chàng mặc áo sơ mi trắng đầy mùi nắng gặp phải các cô nàng nhiệt tình thì họ thường hay xấu hổ và ngờ nghệch.

Ừm, Triệu Hương Nông cảm thấy vừa rồi bản thân hơi nhiệt tình quá rồi.

Duỗi thẳng chân ra, Triệu Hương Nông yên lặng tựa đầu lên vai Tống Ngọc Trạch, nhắm mắt lại.

Móng vuốt của mấy con gà thò qua khe hở của cái lồng, thấy chúng sắp cào vào chân mình, Triệu Hương Nông vô thức nắm chặt áo Tống Ngọc Trạch.

"Bọn chúng chỉ là đang đói thôi." Anh duỗi tay qua người cô nhét mấy cái chân gà vào lồng như cũ.

"Bọn chúng sẽ được mang về nuôi lớn ư?" Triệu Hương Nông nhìn đàn gà con, đó là những con gà cùng một màu nhỏ cỡ nắm tay.

"Không phải." Tống Ngọc Trạch lắc đầu, anh nói cho cô biết sau khi bọn chúng được mang về nông trường vài ngày sẽ được đưa tới những nhà hàng thức ăn nhanh. Những con gà nướng vàng rộm nặng 0,25 cân là món khoái khẩu của lũ trẻ.

Chín giờ đúng, người đàn ông Anh-điêng vui vẻ cầm tiền bán gà rời khỏi đó, Triệu Hương Nông khoác balo của Tống Ngọc Trạch, Tống Ngọc Trạch thì xách mấy cái lồng gà đứng trên vùng bình nguyên rộng lớn.

Trước mặt bọn họ là căn nhà ẩn mình dưới bầu trời đầy sao.

9 giờ rưỡi, Triệu Hương Nông ngồi trên ghế, dưới chân cô đặt mấy cái lồng gà. Cô lại hung dữ lườm Tống Ngọc Trạch một lần nữa, Tống Ngọc Trạch lại kéo vành mũ xuống thấp hơn. Dưới ánh mắt hung dữ ấy anh lại kéo vành mũ xuống thấp một chút, rồi lại xuống thấp một chút.

Không có bia, không có cơm hay đậu tương, mà chỉ có cô và lũ gà con đói meo.

10 giờ, Triệu Hương Nông thận trọng đi theo Tống Ngọc Trạch. Bọn họ vừa đi ăn trộm khoai tây và bánh mì nhà hàng xóm, hơn nữa bọn họ đã có thu hoạch.

10 giờ rưỡi, lũ gà con đang ăn vụn bánh mì, còn Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch đang dán mắt vào cái nồi đang bốc khói nghi ngút. Điều khiến Triệu Hương Nông không thể tưởng tượng được là Tống Ngọc Trạch còn tiện tay thó luôn mấy hộp cá mòi. Sau khi nhìn rõ mấy hộp cá mòi kia, Triệu Hương Nông ngả đầu lên vai Tống Ngọc Trạch cười ha hả. Tên trộm rượu vang và tên trộm cá mòi đóng hộp đúng là chênh lệch đẳng cấp, tràng cười của Triệu Hương Nông khiến Tống Ngọc Trạch thẹn quá hóa giận.

"Triệu Hương Nông, còn không phải là tại em à."

Đúng vậy, đều là tại cô. Vì cô đi quá vội nên không mang theo tiền, còn khoản tiền mà Tống Ngọc Trạch định mua bia, cơm và đậu tương đã bị Triệu Hương Nông ép mua đàn gà kia hết rồi.

11 giờ, nồi khoai tây và cá mòi đã khiến Triệu Hương Nông no căng bụng. Triệu Hương Nông ngủ gật trên sofa, hôm nay cô đã quá mệt. Tống Ngọc Trạch ném quần áo và khăn bông lên mặt cô: Đi tắm đi Triệu Hương Nông.

11 giờ rưỡi, Triệu Hương Nông tắm xong, mặc quần áo của Tống Ngọc Trạch rồi đi theo anh vào phòng. Trong phòng có một giường một sofa, theo như Tống Ngọc Trạch đã nói thì Triệu Hương Nông ngủ trên giường.

Hoàn cảnh xa lạ cùng với tiếng gió rít bên ngoài cửa sổ khiến Triệu Hương Nông thò tay ra khỏi chăn kéo vạt áo Tống Ngọc Trạch khi anh đang định rời khỏi đó.

Anh quay đầu lại nhìn cô: "Sợ à?"

Triệu Hương Nông gật đầu.

Anh cầm tay cô nhét vào chăn.

"Tắm xong tôi sẽ quay lại ngay." Anh nói với cô.

12 giờ, cửa phòng bị mở ra, Triệu Hương Nông vội vàng thu lại ánh mắt vẫn luôn dán chặt lên cửa. Tiếng bước chân rón rén bước về phía cô, một lúc sau anh giém lại chăn cho cô. Triệu Hương Nông lén hé mắt ra, cô nhìn thấy Tống Ngọc Trạch cúi xuống xếp lại đôi giầy bị vứt lung tung của cô, tắt đèn xong anh lại rón rén đi đến sofa.

Cô hơi cong khóe miệng, đã 12 giờ rồi, cũng có nghĩa ngày hôm nay đã trôi qua, một ngày mới lại đến.

Giọng nói vô cùng dịu dàng loáng thoáng vang lên bên tai cô, Triệu Hương Nông chăm chú lắng nghe. Giọng nói ấy lúc gần lúc xa, đánh tan cơn buồn ngủ. Một lúc sau, Triệu Hương Nông nhận ra giọng nói ấy, đó là Tống Ngọc Trạch đang dịu giọng nói chuyện với ai đó. Lại qua một lúc, Triệu Hương Nông đã nhận ra Tống Ngọc Trạch đang nói chuyện với ai, những lời ấy vô cùng thú vị.

Bước xuống khỏi giường, không buồn rửa mặt chải đầu, Triệu Hương Nông mở cửa sổ ra. Quả nhiên, Tống Ngọc Trạch đang nói chuyện với lũ gà con. Anh mặc chiếc áo khoác màu xám, ngồi xổm vừa cho đàn gà ăn vụn bánh mì vừa nói chuyện cùng bọn chúng, chẳng hạn như cảnh cáo bọn chúng không được làm phiền đến giấc ngủ của người khác.

"Người khác" này không phải là chỉ cô ư?

Triệu Hương Nông ngồi trên bệ cửa sổ, cô cong chân lại đầu ngón chân chống vào một bên khung cửa, tựa lưng vào một bên khung cửa khác, cúi đầu ngắm Tống Ngọc Trạch ở dưới bệ cửa sổ.

Buổi sáng ở vùng nông thôn vô cùng yên bình, có tia nắng ban mai xuyên qua màn sương mờ. Dưới bệ cửa sổ có bồn hoa tươi tốt, có đàn gà con với bộ lông vàng óng, còn có...

Còn có Tống Ngọc Trạch, chàng trai trông như bước ra từ Vườn Địa Đàng.

Làn gió nhẹ khẽ trêu đùa lọn tóc trước ngực cô, khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy giống như gọng nói của Tống Ngọc Trạch. Giây phút này, Triệu

Hương Nông cảm thấy trong tim có một số thứ đang dần nhen nhóm, lan rộng.

Triệu Hương Nông thuận tay cầm mấy món đồ trên chiếc bàn gần cửa sổ ném về phía Tống Ngọc Trạch. Bệ cửa sổ cách mặt đất chưa đến ba mét, cô dễ dàng ném trúng vào đầu Tống Ngọc Trạch, đó là con thú bông nhỏ bằng nắm tay.

Con thú bông trượt xuống khỏi đầu Tống Ngọc Trạch, anh ngẩng đầu lên.

Trong buổi sớm đầu xuân năm Tống Ngọc Trạch 24 tuổi, trong căn phòng rộng 150 mét vuông mà mẹ để lại cho anh, Triệu Hương Nông ngồi trên bệ cửa sổ là khung cảnh mãi mãi không bao giờ phai màu trong tâm trí của anh.

Trên ô cửa sổ màu xanh lục, chiếc áo sơ mi trắng khoác trên người cô sáng tinh khôi, những lọn tóc đen tuyền rủ xuống trước ngực cô, khuôn mặt vừa thức dậy ửng hồng, cánh môi căng mọng, như thế...

Như thể ngậm cánh môi ấy vào trong miệng, khẽ mút một cái là có thể mút ra nước, trong lành như nước suối chảy trong khu rừng ngày thu.

Cô đang cười, ánh mắt cong cong, chút vẻ phúng phính chưa kịp biến mất trên gò má khiến cô giống như một đứa trẻ không rành sự đời, Tống Ngọc Trạch ngơ ngẩn ngắm nhìn khuôn mặt ấy.

Sau đó, con thú bông thứ hai ném về phía anh, đập lên đầu anh một lần nữa. Cú đập đó đã lôi Tống Ngọc Trạch ra khỏi giấc mộng, anh nhanh chóng cúi đầu xuống, tiếp tục cho lũ gà ăn.

Rất nhiều người che giấu những thứ xấu xa bẩn thỉu dưới vẻ bề ngoài, dưới lớp vỏ hoàn mỹ có thể là một quả trứng gà ung thối, như Triệu Hương Nông.

Cũng như anh, Tống Ngọc Trạch!

Gì chứ? Tên khốn Tống Ngọc Trạch này lại dám bơ cô. Thấy khuôn mặt vô cảm kia của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông cũng không biết vì sao mình lại thấy bực bội. Gã khốn này không phải đang thầm cười nhạo cô âu trĩ chứ? Được thôi, thích cười nhạo thì cười nhạo cho đủ này.

Cô vớ lấy con thú bông thứ ba, thứ tư, thứ năm ném về phía Tống Ngọc Trạch.

"Triệu Hương Nông! Nếu còn ném nữa thì sẽ bị phát vào mông đấy." Cái người vẫn cúi đầu không buồn nhìn cô buông lời cảnh cáo nghiêm khắc.

Cái gì? Phát vào mông! Cái tên hai lúa, hạ lưu xấu xa Tống Ngọc Trạch này!

Triệu Hương Nông vơ bừa một thứ trên bàn rồi ném về phía Tống Ngọc Trạch.

Cái thứ sáu... Ặc...

Món đồ thứ sáu đập vào đầu Tống Ngọc Trạch không phải con thú bông mà là một cái giá cắm nến bằng thủy tinh, hơn nữa cái giá cũng không nhỏ chút nào. Nhất định Tống Ngọc Trạch đã bị đập cho đau rồi, đau thì sẽ nổi giận.

Tống Ngọc Trạch từ từ ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy rõ vẻ mặt Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông cảm thấy da đầu tê dại. Cô vội vàng xua tay ra sức biện hộ cho mình: "Tống... Tống Ngọc Trạch, không phải tôi cố ý đâu. Tôi tưởng đó là con thú bông nhẹ bẫng đập vào sẽ không đau một chút nào."

"Triệu! Hương! Nông!" Tống Ngọc Trạch gằn từng tiếng một: "Lúc nãy tôi đã nói thế nào?"

Lúc nãy? Lúc nãy Tống Ngọc Trạch nói còn ném nữa sẽ bị tét mông.

Khi Triệu Hương Nông đang nhớ lại lời mà Tống Ngọc Trạch vừa nói thì anh đã nhảy lên bệ cửa sổ. Một giây sau, Triệu Hương Nông nhận ra chuyện Tống Ngọc Trạch tét mông cô là một chuyệt dễ như trở bàn tay.

Ý thức được chuyện không hay, Triệu Hương Nông co chân chạy trốn.

Vài phút sau, Tống Ngọc Trạch tóm được cô trong phòng khách. Anh ôm chặt cô từ phía sau, lưng cô dán chặt vào lồng ngực anh. Không biết vì cuộc rượt đuổi hay là vì điều gì khác mà hai người đều thở hổn hển.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Bắt lửa (02)

Tống Ngọc Trạch nhảy lên bệ cửa sổ mà Triệu Hương Nông ngồi, Triệu Hương Nông lập tức co giò bỏ chạy. Do tập luyện trượt băng từ nhỏ nên cơ thể Triệu Hương Nông vô cùng nhanh nhẹn, mấy lần Tống Ngọc Trạch sắp sửa tóm được cô thì đều bị cô trốn thoát một cách tài tình. Bọn họ cứ rượt đuổi từ phòng ngủ đến phòng khách như vậy. Cuối cùng, Triệu Hương Nông chạy vào căn phòng dành cho khách, khi cô định khóa cửa lại thì bị một luồng sức mạnh đẩy ra.

Người khóa trái cửa lại biến thành Tống Ngọc Trạch, không cần nhìn mà chỉ cần nghe tiếng chốt cửa của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông liền biết Tống Ngọc Trạch đã tức điên lên rồi. Trong căn phòng nhỏ đến đáng thương này chỉ có một chiếc giường và một tủ quần áo. Triệu Hương Nông chạy về phía tủ quần áo theo phản xạ, còn chưa kịp chạy thì cô đã bị Tống Ngọc Trạch ôm chặt từ phía sau.

Toi đời rồi, Triệu Hương Nông vừa kêu gào trong lòng vừa ra sức giẫy giụa, nhưng bất lực, vòng tay của Tống Ngọc Trạch giống như gông sắt. Sau khi giẫy giụa cũng không thể trốn thoát, Triệu Hương Nông quyết định dùng sở trường của mình, giả vờ đáng thương.

Ngẩng đầu lên, giọng nói vô cùng đáng thương: "Tống Ngọc Trạch, tha cho tôi đi, nhé? Hay là, anh cũng đập tôi giống như lúc nãy tôi đập anh ấy. Cơ mà, Tống Ngọc Trạch, anh có thể nhẹ tay một chút không. Chắc anh chưa biết là từ nhỏ tôi đã sợ đau rồi, hễ đau là nước mắt chảy ròng ròng."

Người đang ôm cô không có phản ứng gì, có nghĩa là chiêu giả vờ đáng thương của cô đã thất bại rồi.

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông tê cả da đầu: "Chắc anh không định tét mông tôi thật chứ? Anh nên biết là những lời ấy là lời mà người lớn nói với trẻ con. Tống Ngọc Trạch, tôi không phải là trẻ con, tôi đã là... cô gái rồi..."

Những lời phía sau càng ngày càng nhỏ. Đúng, cô đã là một cô gái rồi, ít nhất là về phương diện dậy thì. Triệu Hương Nông liếc mắt về phía chiếc gương toàn thân gắn trên cửa tủ, trong gương hiện lên một cô gái đang mặc áo sơ mi trắng của người đàn ông, một cô gái hoàn toàn trưởng thành.

Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình vốn dài đến gần đầu gối, nhưng vì bị người sau ôm lấy nên vạt áo bị kéo lên đến mông cô. Dưới vạt áo sơ mi thoáng hiện ra mép quần lót màu xanh ngọc, một chiếc cúc trước ngực cũng bị bung ra sau cuộc vật lộn, trông giống như cố ý để lộ ra cảnh xuân trước ngực, khiến người khác nhìn mà đỏ mặt tía tai. Nơi chiếc cúc bị bung để lộ một nửa bên ngực được bao trong chiếc áo ngực xanh ngọc. Càng tệ hơn là cuộc rượt đuổi khiến lồng ngực cô phập phồng kịch liệt, mỗi hơi thở đều khiến nơi căng đầy kia nhấp nhô lên xuống.

Mà trong chiếc gương toàn thân ấy cũng xuất hiện một người khác, ánh mắt của anh cũng dán chặt vào đôi nam nữ trong gương giống cô. Đôi nam nữ kia cùng chung một nhịp thở, muốn đè nén lại lồng ngực đang nhấp nhô kia, nhưng...

Hoàn toàn không thể.

"Tống Ngọc Trạch..." Giành lại chút lý trí ít ỏi, Triệu Hương Nông giẫy giụa: "Buông... buông tôi ra..."

Tống Ngọc Trạch cụp mắt xuống thay cho câu trả lời. Triệu Hương Nông chắc chắn rằng lúc này Tống Ngọc Trạch không nhìn cô qua gương nữa mà nhìn thẳng vào cô. Anh chỉ cần cụp mắt xuống là có thể nhìn thấy lồng ngực đang nhấp nhô hít thở của cô, cô còn có thể khẳng định là ánh mắt của anh rất trần trụi.

"Tống Ngọc Trạch, buông tôi..." Dường như Triệu Hương Nông chỉ có thể thốt lên một câu này.

Lần này, đáp lại cô không phải là ánh mắt mà là tay của anh. Một tay anh siết chặt eo cô, còn một tay khác...

Triệu Hương Nông quên cả việc lên tiếng cảnh cáo, cô cứ trơ mắt đứng nhìn bàn tay của anh kéo cổ áo cô xuống qua chiếc gương. Anh kéo một bên cổ áo xuống vai để nơi đầy đặn trước ngực cô hiện ra một góc độ lớn hơn.

"Tống Ngọc Trạch... anh đừng có giở trò bậy bạ..." Ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào gương, giọng nói như mộng du.

Lời cảnh cáo của cô không thu được bất kỳ hiệu quả nào.

Tay của anh luồn vào trong áo cô, ngón tay dịu dàng vuốt ve làn da trắng nõn lộ ra bên ngoài áo lót màu xanh ngọc. Sau đó, ngón tay chui vào bên trong...

Cả khối mềm mại rơi vào lòng bàn tay anh. Lúc này, Triệu Hương Nông vẫn còn một chút lý trí, cô dùng hai tay để gỡ bàn tay đang quấn chặt eo cô, nhưng cũng vô ích như những lần trước.

Đợi đến khi anh dùng sức nắm lấy ngực cô mạnh hơn thì tay cô cũng buông xuôi.

Nơi đầy đặn lập tức bị bàn tay anh trêu đùa, theo động tác vần vò vừa vặn của anh, nó nở rộ rồi bị đè ép, hoặc bị xoay tròn để biểu đạt niềm vui của nó.

Dường như, vẫn chưa có người nào nâng niu nó như lúc này, mỗi lần Bách Nguyên Tú chạm vào nó cũng chỉ là đùa nghịch.

Ưm... cô lặng lẽ cắn môi để mình không bật ra bất cứ âm thanh nào. Những xúc cảm dồn về phía nụ hoa trước ngực khiến nó lặng lẽ nở rộ, dè dặt mà yêu kiều chạm vào lòng bàn tay anh.

Và rồi, cơ thể đang dính chặt lấy cô dường như thoáng khựng lại, sau đó bàn tay ấy chuyên chú trêu đùa nụ hoa bé nhỏ ấy, lòng bàn tay, ngón tay cái.

Khi ngón cái mang theo sự tinh nghịch mà khẽ vân vê nụ hồng, cơn tê dại từ gót chân lan tỏa khắp cơ thể khiến Triệu Hương Nông bật ra tiếng ngâm nga

mà cô vất vả đè nén.

Thời gian như thể đã dừng lại ở khoảnh khắc này, sau đó bên ngoài cửa sổ dường như nổi lên cuồng phong bão bùng, cảnh tượng trong gương không còn là những cái vuốt ve an ủi giữa nam nữ với nhau nữa.

Hình như Tống Ngọc Trạch vô cùng tức giận, bàn tay trong áo cô không ngừng chuyển động, có thể thấy nó đang hứng thú cỡ nào.

Không phải Triệu Hương Nông chưa từng trải qua cơn tê dại chạy khắp cơ thể, cũng không phải là không hiểu. Thế nhưng giây phút này, dường như điều duy nhất cô muốn làm không phải là từ chối, không phải đáp lại, mà chỉ là nhắm mắt lại. Giọng nói dịu dàng khi anh trêu đùa lũ gà dưới bệ cửa sổ vẫn còn đọng lại trong lòng cô, đang quẩn quanh tai cô.

Nhắm mắt lại, để mặc anh.

Dường như, trong khoảng khắc cô nhắm mắt lại, mặt đất dưới chân lập tức rung chuyển. Triệu Hương Nông chợt mở mắt ra, giọng nói đầy mê lực kia cũng không còn nữa.

Thế là, Triệu Hương Nông vội vàng lên tiếng: "Tống Ngọc Trạch, anh đã từng nói chúng ta chỉ là bạn đồng hành đơn thuần."

Mấy phút sau, Tống Ngọc Trạch rời khỏi căn phòng. Trước khi đi khỏi, anh nói lời xin lỗi cô bằng giọng khàn khàn, anh nói về sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Triệu Hương Nông thẫn thờ ngồi trên giường, cài lại hai chiếc cúc áo bị Tống Ngọc Trạch cởi ra. Vừa cài cúc xong cô liền nghe thấy tiếng còi xe vang lên bên ngoài cửa, tiếp đến là tiếng mở cửa rồi Triệu Hương Nông nhanh chóng nghe thấy cuộc đối thoại của đôi nam nữ. Nam là Tống Ngọc Trạch, người nữ có lẽ là một cô gái trẻ. Vì bầu không khí yên tĩnh của buổi sáng sớm nên Triệu Hương Nông có thể nhận ra vẻ đong đưa trong giọng nói của cô gái kia, hay mối quan hệ không tồi giữa hai người thông qua cuộc đối thoại của họ.

Triệu Hương Nông không kìm được sự hiếu kỳ mà mở cửa sổ ra, Tống Ngọc Trạch đang đứng bên một cô gái có thân hình cao ráo. Nếu cô đoán không nhầm thì chắc hẳn cô gái kia là nhân viên của một siêu thị gần đó đến giao hàng. Cô ta bạo dạn khoác tay lên vai Tống Ngọc Trạch để ngầm ám chỉ muốn vào nhà Tống Ngọc Trạch ngồi một lúc.

Liếc mắt về phía thùng xe giao hàng, sau khi nhìn rõ đồ đạc trong thùng xe Triệu Hương Nông nở một nụ cười từ đáy lòng.

"Mang cô gái đáng yêu nhất trong mắt bạn đến New Orleans đi! Nơi đây có bia, cơm và đậu tương."

Trong thùng xe có bia, gạo, đậu tương và một số thứ như hoa quả rau xanh. Triệu Hương Nông mở cửa ra, từng bước chân cô đều in dấu sự khoan khoái, giống như thời khắc đón năm mới mà cô đã chờ đợi mỏi mòn lúc nhỏ ở thôn nghèo kia: trong làn thức ăn của mẹ có gà có vịt và cả táo.

Có ăn thì có làm, Triệu Hương Nông đứng bên cạnh Tống Ngọc Trạch bày ra vẻ mặt lấy lòng biểu đạt cô sẽ chuyển đậu tương giúp anh.

"Tống, đây chính là nguyên nhân anh không cho tôi vào nhà." Giọng nói của cô gái không thân thiện chút nào.

Lúc này Triệu Hương Nông mới nhớ ra ở đây còn có người thứ ba. Cô ả kia đánh giá cô từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên đôi chân lộ ra bên ngoài chiếc áo sơ mi.

"Mặt mũi tạm được, chân giống măng tây trắng Texas." Cô gái tỏ vẻ khinh thường.

Triệu Hương Nông biết cách đối phó với "vại dấm" này, nghe thấy cô gái nói như thế, Triệu Hương Nông kéo áo Tống Ngọc Trạch tỏ ý anh còn không giúp tôi mắng cô ta đi. Tống Ngọc Trạch không buồn nhìn mà kéo cô lại, thơm một cái rõ kêu lên má cô.

Cô ả nói móc chân cô như măng tây trắng Texas nghênh ngang lái xe đi khỏi đó.

Triệu Hương Nông nhíu mày sờ bên má bị Tống Ngọc Trạch hôn, Tống Ngọc Trạch nhét một bao đậu tương to đùng vào lòng cô. Vừa mới ôm chắc bao đậu tương thì mặt đất dưới chân cô bắt đầu hơi rung chuyển. Lần này còn rung mạnh hơn lúc ở trong phòng. Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Triệu Hương Nông là động đất. Triệu Hương Nông vô thức ôm bao đậu tương chui vào lòng Tống Ngọc Trạch, mặt đất hơi rung chuyển kèm theo tiếng ồn của chiếc xe tải cỡ lớn.

Shit! Căn bản không phải là động đất. Triệu Hương Nông vội vàng rời khỏi lồng ngực Tống Ngọc Trạch, quả nhiên, phía xa xa có hai chiếc xe tải cỡ lớn đang đi về phía bọn họ.

Tống Ngọc Trạch kéo cô vào phòng, đưa cô đến căn phòng có ti vi, nói: "Triệu Hương Nông, em ngoan ngoãn ngồi đợi ở đây, không được ra ngoài."

Thấy vẻ mặt nghiêm túc vủa Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Triệu Hương Nông nhón mấy miếng bánh mì lót dạ, sau đó ngoan ngoãn trốn trong phòng xem ti vi. Bầu không khí buổi trưa dần trở nên náo nhiệt, có tiếng nói chuyện, tiếng tranh luận của mười mấy người đàn ông và tiếng nổ máy của động cơ. Hai chiếc xe tải hạng nặng vận chuyển chiếc xe mà Tống Ngọc Trạch dùng để tham gia cuộc thi, bọn họ mang xe đến đây để tiến hành độ xe.

Gần đến trưa, cuối cùng Triệu Hương Nông không thể ở trong phòng thêm được nữa. Khi Triệu Hương Nông xuất hiện trước mặt mấy người kia, cô

cảm thấy bầu không khí trở nên kỳ lạ trong tích tắc. Mười mấy người đàn ông đều dừng tay lại, bao gồm cả Tống Ngọc Trạch, bọn họ đều nhìn cô.

Lúc này cô đang mặc quần áo của Tống Ngọc Trạch, còn rất kín đáo. Biết mình không có chỗ nào bất ổn, Triệu Hương Nông bất chấp nhìn về phía Tống Ngọc Trạch đang nhíu mày.

Không đợi Triệu Hương Nông lên tiếng, Tống Ngọc Trạch nói trước: "Triệu Hương Nông, quay về phòng đi."

"Trong phòng rất chán." Giọng nói của Triệu Hương Nông rất nhỏ. Cô có một tật xấu đó là khi đói bụng thì lòng sẽ hoảng loạn.

"Vậy đi cho gà ăn đi." Giọng điệu Tống Ngọc Trạch bắt đầu mang theo sự ép buộc.

"Bọn chúng ăn no rồi." Sợ Tống Ngọc Trạch không tin, Triệu Hương Nông còn duỗi tay cho Tống Ngọc Trạch ngửi tay mình, ở đó vẫn còn mùi bánh mì.

Hành động này của cô khiến mấy người đàn ông kia vừa cười vừa huýt sáo. Tống Ngọc Trạch đứng lên đẩy Triệu Hương Nông vào phòng, tiếng huýt sáo của đám đàn ông kia càng suồng sã hơn.

"Tống Ngọc Trạch, lúc nãy tôi chỉ muốn bảo anh nấu cơm thôi. Tống Ngọc Trạch anh đừng quên nấu cơm cho tôi nhé, vì đến một quả trứng tôi cũng chẳng biết nấu ra sao." Triệu Hương Nông nói trong lúc bị Tống Ngọc Trạch lôi vào phòng.

Đóng cửa lại, Triệu Hương Nông tiếp tục nói: "Tống Ngọc Trạch, không phải anh nói nơi này có cơm còn có đậu tương sao?"

Tống Ngọc Trạch dừng bước, quay đầu nhìn cô. Vẻ mặt không mấy vui vẻ lúc nãy khẽ hiện lên nét cười, khoanh tay nhìn cô: "Vừa rồi là em đang biểu đạt với tôi là em đói bụng?"

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn chân mình.

Tống Ngọc Trạch thở dài: "Triệu Hương Nông, về sau đói thì bảo đói, không cần vòng vo tam quốc như vậy đâu."

Buổi trưa hôm nay, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng được ăn bát cơm nóng hổi và những hạt đậu tương được hấp chín vàng óng ấy. Sau khi no bụng, Triệu Hương Nông ngoan ngoãn ngồi trong phòng như Tống Ngọc Trạch mong muốn, vừa xem ti vi vừa trông nom bao gạo và đậu tương.

"Triệu Hương Nông, buổi tối em có muốn ăn cơm với đậu tương không? Nếu muốn thì trông chúng nó cho cẩn thận, đừng quên tối hôm qua chúng ta đã làm gì, em nói xem gia đình bị chúng ta trộm khoai tây và bánh mì lúc này có đang đói bụng không?" Lúc rời khỏi phòng Tống Ngọc Trạch nhắc nhở cô như vậy.

Triệu Hương Nông không phải kẻ ngốc, cô hiểu rằng người trưởng thành cần một số thứ để ngụy trang cho bản thân mình. Lời mà Tống Ngọc Trạch vừa nói chẳng qua là không muốn cô đi ra bên ngoài, cũng giống như cách cô quanh co một hồi để biểu đạt cô đói bụng.

Mặt trời ngả về phía Tây, hai chiếc xe tải hạng nặng và mười mấy người đàn ông rời khỏi đó. Xung quanh lại trở nên yên tĩnh, bên ngoài chỉ còn lại Tống Ngọc Trạch và chiếc xe để tham gia cuộc thi. Triệu Hương Nông mở cửa đi đến chỗ Tống Ngọc Trạch, anh đang chuyên chú ngắm xe của mình mà không hề phát hiện ra sự xuất hiện của cô. Anh bất động giống như chiếc xe motor hầm hố kia, Triệu Hương Nông lặng lẽ đứng nhìn.

Một lúc sau, Tống Ngọc Trạch vẫn không phát hiện ra cô. Anh nổ máy, đi quanh xe một vòng rồi ngồi xổm xuống, nghiêng đầu lắng nghe tiếng động cơ xe.

Khoảnh khắc ấy, Tống Ngọc Trạch trở nên chói sáng trong mắt của Triệu Hương Nông, tia nắng chiều cuối cùng dát lên gò má của anh một ánh vàng mê hoặc. Trong lúc ma xui quỷ khiến, cô bước từng bước lại gần anh, cơ thể chầm chậm, chầm chậm kề sát Tống Ngọc Trạch, nghiêng tai lắng nghe âm thanh phát ra từ động cơ giống như anh, cho dù nó đơn điệu như thế.

Tống Ngọc Trạch lại bất ngờ gặp phải cảnh tượng giống hệt buổi sáng, mặt cô và mặt anh chỉ cách nhau vài mét, một khuôn mặt hồn nhiên, ngây thơ.

Đây là một khuôn mặt luôn khiến tâm tình trở nên phiền muộn, Tống Ngọc Trạch không chút nghĩ ngợi in bàn tay đầy dầu nhớt đen xì lên khuôn mặt ấy.

Chiếc bánh kem matcha tươi ngon khiến đứa trẻ vừa không thích vừa ghét bỏ nó ác ý vẩy nước tương vàng khè lên trên, chiếc bánh kem matcha bị phá hỏng khiến tâm trạng của đứa trẻ trở nên dễ chịu.

Nhìn thấy khuôn mặt in năm lốt ngón tay đen sì trong gương xe, Triệu Hương Nông chống nạnh, nghiến răng nói: "Tống Ngọc Trạch, tôi! muốn! cắn! anh!"

Ở khoảng cách gần, Triệu Hương Nông nhìn thấy rõ vẻ thẫn thờ trên khuôn mặt Tống Ngọc Trạch, không biết anh đang thẫn thờ vì điều gì. Nhưng Triệu Hương Nông không quan tâm chuyện đó, điều cô muốn là in lên cổ tay Tống Ngọc Trạch một dấu răng.

Trong đầu cô đang nổi lên một ý đồ không muốn để người khác biết của phái nữ: Lưu lại một thứ gì đó trên cơ thể anh, để anh có thể nhìn thấy nó bất cứ lúc nào, và rồi anh sẽ không thể quên cô nhanh như vậy được, anh chính là người đàn ông đầu tiên của cô. Tâm trạng lúc này của cô cũng giống như Tống Ngọc Trạch khi ấy, anh kể cho cô chuyện anh quyên góp 500 nghìn euro dưới danh nghĩa của cô là vì anh không muốn bị cô lãng quên nhanh chóng.

Nhân lúc Tống Ngọc Trạch đang ngây người, Triệu Hương Nông nhấc cổ tay Tống Ngọc Trạch lên, cúi đầu.

Ngay tức khắc, Triệu Hương Nông hóa đá.

Trên cổ tay trái của Tống Ngọc Trạch đã in một hàng dấu răng nho nhỏ. Nhìn là biết đó là dấu vết của một cô gái, hơn nữa có thể nhận ra dấu răng đó rất sâu.

Dấu răng nho nhỏ biến thành vết sẹo mờ theo năm tháng.

Hóa ra, đã có cô gái khác "đóng dấu" lên người anh trước cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bắt lửa (03)

Triệu Hương Nông thả tay Tống Ngọc Trạch ra, Tống Ngọc Trạch như được giải thoát khỏi cơn mê sảng. Anh nhìn khuôn mặt cô mà bật cười vì cô đã biến thành con mèo nhọ nhem.

Triệu Hương Nông khẽ nhếch miệng cười, màn đêm dần buông xuống khiến niềm vui ngày hôm nay của cô mất sạch. Dường như Tống Ngọc Trạch cũng nhìn ra vẻ rầu rĩ của cô, anh ra vẻ trịnh trọng nói với cô: "Triệu Hương Nông, xét thấy hôm nay em đã hoàn thành tốt nhiệm vụ trông bao gạo nên tôi sẽ cho em sờ chiếc xe một chút."

Nói đoạn Tống Ngọc Trạch kéo tay cô đến trước chiếc xe hầm hố kia, đặt tay của cô lên thân xe, giọng nói không thể che giấu được sự hào hứng: "Em có cảm nhận được hơi thở của nó không?"

Triệu Hương Nông không phản ứng gì.

"Có biết vì sao dạo gần đây tôi phải nhận mấy công việc kỳ quặc kia không? Tôi dồn hết tiền tiết kiệm của tôi vào nó đấy, đã nghe đến BHC-ZZ4 bao giờ chưa?"

Triệu Hương Nông gật đầu, cô biết đó là chiếc motor đắt giá nhất thế giới.

"Chiếc xe này dùng động cơ của BHC-ZZ4, tôi phải dồn hết công sức mới làm được đấy. Vừa rồi em cũng nghe thấy âm thanh của nó rồi, ngầu lắm đúng không?"

"Ừm." Triệu Hương Nông lạnh nhạt đáp một tiếng, rút tay về.

Đôi mắt trên khuôn mặt tràn đầy sự phấn khích của Tống Ngọc Trạch nhìn Triệu Hương Nông với vẻ nghi hoặc. Triệu Hương Nông vỗ vỗ mặt mình để sốc lại tinh thần, quét sạch hình ảnh vết sẹo trên tay Tống Ngọc Trạch khỏi tâm trí. Đó căn bản chẳng là gì cả, đúng vậy, chẳng là gì cả, giống như những gì mà cô nói với Tống Ngọc Trạch lúc sáng, cô và anh chỉ là bạn đồng hành.

Dưới vẻ mặt chờ mong của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông đánh giá con xe đã ngốn hết tiền tiết kiệm của Tống Ngọc Trạch. Chiếc xe được sơn đỏ như một ngọn lửa, kỹ thuật phun sơn của thợ sơn rất khéo léo, rõ ràng là một thứ được làm từ titan khô cứng lại biến thành ngọn lửa rực cháy khi qua bàn tay của họ.

"Tống Ngọc Trạch, những thứ khác tôi không dám bảo đảm, nhưng tôi cá rằng con xe của anh chắc chắn là chiếc motor chói nhất cuộc thi." Triệu Hương Nông nói những lời từ đáy lòng.

"Triệu Hương Nông, em có tin không?" Tống Ngọc Trạch nhìn về phía cô, nói: "Nó không chỉ chói mắt nhất mà tôi còn cam đoan rằng nó sẽ còn bay xa nhất cuộc thi."

Trong ánh mắt đang nhìn cô chăm chú tràn đầy nhiệt huyết và kiên định, khiến cô không khỏi gật đầu.

Gần 12 giờ đêm, Triệu Hương Nông ngủ trên giường, Tống Ngọc Trạch ngủ ở sofa giống như đêm hôm trước. Chiếc sofa không vừa người khiến tư thế ngủ của anh rất không thoải mái. Cũng giống như đêm hôm trước, anh quay mặt vào sofa, Triệu Hương Nông yên lặng nhìn bóng lưng của anh. Như vậy cũng tốt, cô có thể ngắm anh thật lâu.

Dường như, cô đã thích Tống Ngọc Trạch lắm rồi.

Lúc này, trái tim Triệu Hương Nông khá hân hoan, vì ngày mai, ngày mai con xe của Tống Ngọc Trạch cần phải chạy 500 dặm Anh để thử động cơ.

Triệu Hương Nông vui mừng vì 500 dặm Anh kia, như vậy cô có thể áp mặt lên lưng của Tống Ngọc Trạch một lần nữa rồi. Còn một chuyện khiến Triệu Hương Nông vui mừng đó chính là 500 dặm đầu tiên của chiếc xe của Tống Ngọc Trạch thuộc về cô. Quãng đường 500 dặm Anh đó sẽ vĩnh viễn

cộp mác của cô, của Triệu Hương Nông.

Giáo đường gần đó vọng lại tiếng chuông mười hai giờ, từng hồi từng hồi gõ nhịp lên trái tim Triệu Hương Nông, xua tan sự hân hoan mới chớm nở vào tối nay của cô. Ở hồi chuông cuối cùng, Triệu Hương Nông nhắm mắt lại, chuyến đi của cô đã trôi qua một nửa rồi.

Thứ sáu cô sẽ rời khỏi nơi này.

Khi tia sáng đầu tiên của bình minh ghé đến, tiếng động cơ vang lên, Triệu Hương Nông mặc chiếc áo jacket nam đậm chất Punk mà cô vẫn luôn muốn mặc thử. Cô vén lọn tóc rủ trước ngực, buộc nó ra sau bằng chiếc khăn sặc sỡ. Tất nhiên là cô không quên phối thêm cho mình một đôi bốt tán đinh.

Tống Ngọc Trạch ngồi lên xe trước, anh vừa nổ máy vang rền vừa quay đầu nhìn cô, đôi mắt anh như muốn nói: Cô em, đừng đứng đó trải truốt nữa, lên đường mới quan trọng.

Triệu Hương Nông ném về phía Tống Ngọc Trạch ánh mắt quyến rũ, bắt chước tư thế của những cô ả phương Tây quyến rũ mấy anh chàng cao bồi: Hey anh bạn, anh ngầu lắm.

Sau khi áp mặt lên lưng Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông ngồi phía sau mà cười trộm. Cô cảm thấy câu thoại vừa rồi mà dùng với Tống Ngọc Trạch thì phải đổi thành như này: Hey tiểu thịt tươi, anh ngầu lắm.

Khi ánh nắng mai rải trên con đường, đồng hồ công tơ mét hiện lên con số 50 dặm Anh. Chiếc motor của họ chạy trên con đường thẳng tắp, cô mặc chiếc áo jacket nam có tua rua ở hai bên cánh tay. Những tia nắng hắt qua bờ vai Tống Ngọc Trạch chiếu lên mặt cô, Triệu Hương Nông dang rộng hai tay để những tia nắng yếu ớt len lỏi qua những đường tua rua của tay áo. Triệu Hương Nông quay đầu nhìn bóng của mình, bóng cô giống như cánh chim chao liệng trên bầu trời.

Phàm là những thứ liên quan đến bay nhảy đều khiến cô thấy vui vẻ, cô nói với Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, tôi rất vui được cùng anh tới nơi này."

"Triệu Hương Nông, quãng đường vẫn còn dài đấy, đừng có vui mừng sớm như vậy." Tống Ngọc Trạch đáp lời cô.

Đúng thế, quãng đường vẫn còn dài, quãng đường 500 dặm Anh trôi qua chậm chạp hơn tưởng tượng của Triệu Hương Nông. Họ đã đi qua vô số những thôn làng không rõ tên, đâm chết một con sóc nhỏ, đưa một cụ già lạc đường về nhà. Khi đồng hồ hiện lên số 300 dặm, họ bắt gặp một đám đua xe, cuối cùng trong vòng vây của đám đua xe họ chạy trốn vào trong rừng sâu.

Triệu Hương Nông chôn con sóc mà họ đâm chết bên hồ nước. Từ cái bóng phản chiếu xuống mặt nước cô nhìn thấy bộ dạng của mình, chiếc khăn buộc tóc sặc sỡ không biết bị gió thổi bay đi đâu mất, mái tóc của cô rối như tổ quạ. Tống Ngọc Trạch đưa bánh mì và nước đến cho cô, Triệu Hương Nông không thèm nhìn mà hất luôn bánh mì và nước xuống đất.

Trước giờ dù đám bạn của cô đều là những kẻ hiếu thắng thích đấu đá thì cô vẫn chưa phải chịu nỗi uất ức như thế này. Vừa nghĩ đến những lời khó nghe mà đám đua xe kia nói với cô, Triệu Hương Nông lại lạnh lùng mắng Tống Ngọc Trạch: "Đồ nhát gan."

Tống Ngọc Trạch nhặt bánh mì và nước ở dưới đất lên, anh ép cô cầm lấy chúng: "Triệu Hương Nông, tôi không chắc có thể tìm được đường ra khỏi khu rừng này trước khi trời tối hay không, nên em cứ ăn cho no bụng rồi hãy nói."

Quay mặt sang hướng khác, Triệu Hương Nông miễn cưỡng mở giấy gói bánh mì. Quả thực, bây giờ cô rất đói bụng, họ đã tốn một giờ đồng hồ dây dưa với đám đua xe kia mà lỡ mất thời gian ăn trưa.

Tống Ngọc Trạch ngồi xuống bên cạnh cô, ngập ngừng nói: "Bởi vì còn có em nên tôi càng không thể hành động thiếu suy nghĩ."

"Kiếm cớ!" Triệu Hương Nông bực bội nói một câu. Thực ra Triệu Hương Nông biết Tống Ngọc Trạch nói không sai, vừa nhìn đám người hung hăng phách lối kia liền biết chúng là những kẻ liều mạng, huống hồ bọn chúng còn người đông thế mạnh.

"Trong mắt bọn kia không có pháp luật, bọn chúng không quan tâm em có phải là người thừa kế nhà họ Triệu hay không. Triệu Hương Nông em phải thấy may mắn vì lúc này em vẫn còn cơ hội ngồi đây ăn bánh mì. Nếu em mà rơi vào tay bọn chúng thì..." Tống Ngọc Trạch nói đến đây thì ngừng lại.

Giả thuyết mà Tống Ngọc Trạch nói khiến Triệu Hương Nông rùng mình, bên tai còn vang lên câu nói của tên cầm đầu rằng nếu bắt được cô hắn sẽ sung sướng trước rồi nhường cô cho từng người anh em hưởng thụ.

Triệu Hương Nông khó nhọc nuốt miếng bánh mì cuối cùng rồi uống một hớp nước, cô dõi mắt về phía chiếc xe của Tống Ngọc Trạch. Từ mức độ sước sát của chiếc xe có thể nhìn ra Tống Ngọc Trạch đã cố gắng hết sức. Triệu Hương Nông dời mắt nhìn về phía Tống Ngọc Trạch, cánh tay và khóe miệng anh đều có những vết thương do bị cành cây quệt vào.

"Tống Ngọc Trạch, anh cũng ăn bánh mì đi." Triệu Hương Nông lên tiếng chuyển chủ đề.

"Tôi không đói." Tống Ngọc Trạch nói.

Triệu Hương Nông cảm thấy lời của Tống Ngọc Trạch hơi kỳ lạ, cô đến bên chiếc xe rồi mở túi đựng thức ăn ra, quả nhiên bên trong trống hoác. Túi đựng thức ăn bị cắt mấy đường, cũng có thể nói bánh mì và nước cô vừa ăn là sự may mắn duy nhất còn sót lại.

Triệu Hương Nông bối rối vặn xoắn ngón tay, cô đứng trước mặt Tống Ngọc Trạch, ngẫm nghĩ rồi đặt tay lên vai anh, cúi người kề sát vào mặt anh. Trong ánh mắt nghi hoặc của Tống Ngọc Trạch cô hôn anh, vài giây sau anh ôm lấy eo cô, chủ động ngậm lấy cánh môi cô.

Khi lên xe, anh quay đầu lại.

"Triệu Hương Nông, vừa rồi là vì em đang áy náy sao?"

Triệu Hương Nông áp mặt lên lưng Tống Ngọc Trạch.

"Không phải, đó là phần thưởng mà công chúa ban cho kỵ sĩ."

"Công chúa?" Tống Ngọc Trạch gõ nhẹ mũ bảo hiểm của anh vào đầu cô: "Thôi đi, em bây giờ trông giống bà điên thì có."

Triệu Hương Nông càng ôm chặt lấy Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, cho dù chúng ta không tìm được đường ra trước khi trời tối thì tôi vẫn cảm thấy rất vui vì được đến đây."

May mắn là hai người không bị kẹt lại trong rừng, Tống Ngọc Trạch có rất nhiều kinh nghiệm sinh tồn khi dã ngoại, chỉ một giờ đồng hồ bọn họ đã ra khỏi khu rừng.

Quãng đường 500 dặm Anh đã kết thúc. 12 giờ, hai người đứng trước cửa nhà Tống Ngọc Trạch. Xuống xe, Triệu Hương Nông bủn rủn tay chân nhìn Tống Ngọc Trạch, ánh mắt cô như muốn nói tôi mệt quá, không bước nổi thêm bước nào nữa.

Tống Ngọc Trạch vò rối mái tóc đã rối bù của Triệu Hương Nông, anh cúi xuống bế bổng cô lên. Triệu Hương Nông khoác tay lên cổ anh, qua bả vai của anh nhìn về chiếc xe được ánh sao chiếu sáng như sắp rực cháy. Cô mỉm cười, 500 dặm Anh của "cậu chàng" kia thuộc về cô, mãi mãi in dấu cái tên Triệu Hương Nông.

Mà chủ nhân của "cậu chàng" kia là Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch bế cô đi thẳng vào phòng tắm. Giống như lúc trước, anh xả nước, chuẩn bị bàn chải đánh răng cho cô, chỉ khác là anh không rời khỏi đó luôn mà nhìn sâu vào cô.

Triệu Hương Nông ném cho anh ánh mắt cảnh cáo: Tống Ngọc Trạch, còn dám nhìn nữa là tôi móc mắt anh ra bây giờ.

"Triệu Hương Nông."

"Ừm."

"Tôi hy vọng mình có thể biến ngày mai thành một ngày mà Triệu Hương Nông cả đời không thể nào quên." Anh nói, ánh mắt nhìn cô đầy dịu dàng.

Ngày hôm nay, người đàn ông này đã đưa cô thoát khỏi vòng vây của mười mấy chiếc xe, rồi lại đưa cô ra khỏi khu rừng tĩnh lặng đầy chết chóc trước khi trời tối. Cô tin anh nhất định sẽ mang đến cho cô một ngày mà thật lâu thật lâu về sau cô cũng không thể quên nổi.

Lúc đó, cô đâu biết rằng cái ngày mà cô cả đời không thể nào quên ấy lại là một đòn tấn công quan trọng nhất trong âm mưu trả thù cô của anh, cũng là trận đánh cuối cùng.

Có lẽ trận đánh này nên thêm vào một câu dẫn dắt đầy nực cười thế này: Sau ngày hôm ấy, Triệu Hương Nông sẽ hoàn toàn khuất phục trước Tống Ngọc Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bắt lửa (04)

Khi Triệu Hương Nông ngồi phía sau xe của Tống Ngọc Trạch đi vào trường đua, cô cảm thấy như được dẫn vào một thế giới khác. Sân vận động hình tròn, xung quanh sân vận động đặt những ngọn đuốc tỏa khói đen, sân vận động với sức chứa hàng vạn người không còn chỗ trống, âm thanh huyên náo cùng với những câu nói tục tĩu không câu nệ, còn có sự xuất hiện của vô số chiếc mũ cao bồi dường như đã khiến Triệu Hương Nông lạc vào khung cảnh miền Tây nước Mỹ của thế kỷ trước, sự tùy hứng và phóng khoáng bao trùm mọi nơi.

Trong xã hội Mỹ những thứ không bị các điều khoản hay quy tắc gò bó, không thể kiếm được đống tiền, đầy ắp sự nguy hiểm hay không gần gũi với cuộc sống người dân đều bị liệt vào loại văn hóa không được hoan nghênh.

Rõ ràng cuộc thi xe bay cực hạn mà mỗi lần Tống Ngọc Trạch nhắc đến đều sáng mắt lên cũng bị liệt vào văn hóa không được hoan nghênh này. Chẳng ai muốn đổi mạng mình để theo đuổi sự kích thích phút chốc kia, nhưng loại văn hóa này lại có thể sản sinh ra những phần tử không sợ chết, trên người

bọn họ luôn toát ra 200 phần trăm năng lực.

Khi Tống Ngọc Trạch điều khiển chiếc xe rực rỡ như ngọn lửa của mình cua một đường vòng cung dưới sự giới thiệu long trọng của MC, cả trường đua lập tức bùng nổ tiếng vỗ tay vang dội. Trong tràng vỗ tay ấy, nhiều chiếc mũ cao bồi đã được ném về phía Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch xuống xe mỉm cười với khán giả, anh nhặt một chiếc mũ đội lên đầu rồi chào kiểu cao bồi với khán giả trên khán đài.

Nghi thức tượng trưng cho miền Tây đã tạo ra hiệu ứng giống như ngọn lửa cháy lan trên đồng cỏ.

Lần này, không chỉ có mũ được ném về phía Tống Ngọc Trạch, mà còn có rất nhiều hoa tươi. Chàng trai châu Á có khuôn mặt hoàn hảo đẹp đẽ này đã từng nổi tiếng sau một trận đấu ở đây hồi năm ngoái. Nhiều cô gái trẻ chuẩn bị hoa tươi đến đây vì anh, chàng trai châu Á trở nên mê người hơn năm ngoái khiến các cô ả hét vang, trong số ấy còn có người vui đến phát khóc.

Chàng kỵ sĩ mà họ yêu thích cuối cùng đã không phụ sự kỳ vọng của khán giả, lái xe đến trung tâm sân vận động, giống như một người hùng được sùng bái.

Tống Ngọc Trạch của thời khắc đó có một loại mê lực khiến người ta la hét đến độ khản giọng, Triệu Hương Nông ngồi ở khán đài phía Nam cũng không nhịn được mà gọi tên Tống Ngọc Trạch theo những cô gái khác. Chẳng qua cô là cô gái phương Đông khá e dè nên cô không dám gọi quá to.

Dường như Tống Ngọc Trạch nghe thấy tiếng cô gọi anh, anh quay mặt về phía cô. Triệu Hương Nông cười với Tống Ngọc Trạch qua lớp khẩu trang, dường như Tống Ngọc Trạch cũng nhìn thấy nụ cười của cô, anh vẫy tay với cô.

Hai cô gái ngồi cạnh cô lập tức bật khóc, bọn họ chạy khắp nơi rao tin: Anh chàng châu Á đẹp trai đã nhìn cô ta.

Đồ ngốc, Tống Ngọc Trạch đâu có nhìn các cô. Triệu Hương Nông bịt khẩu trang, trong lòng đầy ắp sự đắc ý. Khẩu trang là Tống Ngọc Trạch đeo lên cho cô, vì nơi này có hãng truyền thông địa phương đến để truyền hình trực tiếp cuộc thi.

Sáu biker giành được tấm vé bước vào trận chung kết tiến vào trường đua ở trung tâm sân vận động. Trải qua cuộc bốc thăm, Tống Ngọc Trạch là người cuối cùng bước vào trận đấu, quán quân năm ngoái lại bốc vào vị trí thứ hai từ dưới lên.

Đợi đến khi ban tổ chức cuộc thi vén tấm màn bao quanh trường đua lên, Triệu Hương Nông mới hiểu vì sao lại có nhiều người không ngại lặn lội đường xa đến nơi này. Từ cách bày bố có thể thấy đây là cuộc thi đầy tính thưởng thức, sau quãng đường lấy đà ngắn ngủi tuyển thủ phải lái xe đến một cái bục cao chừng mười mét, sau đó lao đến cái bục phía đối diện, ở giữa hai cái bục này là một hàng bảy chiếc xe tải. Cũng có nghĩa là, các biker nhất định phải bay qua bảy chiếc xe này, hơn nữa khi bay qua bảy chiếc xe này các tuyển thủ còn phải làm những động tác có độ khó cao để giành được ưu ái của ban giám khảo.

Khi biết rõ quy tắc của cuộc thi, Triệu Hương Nông vẫn không cảm thấy quá sợ hãi, dù sao thì cô vẫn chưa từng xem cuộc thi như thế này bao giờ. Thế nhưng, khi chiếc xe của tuyển thủ đầu tiên bay qua bảy chiếc xe tải thì lòng bàn tay Triệu Hương Nông vẫn rịn mồ hôi. May quá, trừ lúc tiếp đất đầu xe hơi tròng trành thì tuyển thủ đầu tiên không gặp bất cứ vấn đề gì. Khiến Triệu Hương Nông thắt tim lại là người thứ hai và người thứ ba, họ không vượt qua được bảy chiếc xe tải, cả người cả xe nặng nề rơi xuống chiếc xe tải. Gần như lúc họ rơi xuống đất ngay tức khắc có nhân viên cuộc thi tiến về phía họ, vài phút sau họ được đặt lên cáng. Lúc này Triệu Hương Nông mới phát hiện mấy chiếc xe cấp cứu đậu ở một lối ra khác của sân vận động.

Điều khiến Triệu Hương Nông kinh ngạc là từ lúc tuyển thủ rơi xuống đất được đặt lên cáng đến khi chiếc xe cấp cứu rời khỏi đó cũng chỉ trong thời gian mười mấy phút, còn khán giả ở đây cũng không quá bất ngờ trước chuyện này. Khi biết các biker phi xe qua những chiếc xe tải đều không có bất kỳ thiết bị bảo hộ nào, Triệu Hương Nông lảo đảo xông vào nơi tuyển thủ chuẩn bị xuất phát.

Điểm xuất phát tạm thời của biker nhìn giống như một cái lồng lớn, ồn ào, bầu không khí bức bối.

Tuyển thủ thứ tư lên xe đợi tiếng súng của trọng tài vang lên. Tuyển thủ thứ năm đang thực hiện động tác làm nóng người. Tống Ngọc Trạch là người thi cuối cùng, anh đang nói chuyện với nhân viên cuộc thi, nhìn thấy cô anh liền nhíu mày.

"Tống..." Vì chạy đến đây mà Triệu Hương Nông không còn hơi sức nói chuyện, điều duy nhất cô có thể làm là động tác lắc đầu, cô ra sức lắc đầu với anh.

Tống Ngọc Trạch đến bên cạnh vỗ lưng giúp cô dễ thở.

"Đừng... Tống Ngọc Trạch!" Cuối cùng Triệu Hương Nông cũng nói ra câu nói khiến cô ngột ngạt: "Đừng mà, không cho phép!"

"Suỵt!" Tống Ngọc Trạch ra hiệu Triệu Hương Nông im lặng, ánh mắt anh dán chặt vào màn hình điện tử trên tường. Màn hình đang chiếu trực tiếp diễn biến của cuộc thi, tiếng súng ra hiệu vang lên, tuyển thủ thứ tư nhanh chóng lao lên bục xuất phát được sơn thành hình cầu vồng nhiều tầng.

Cũng chỉ trong chớp mắt, Triệu Hương Nông nhìn thấy tuyển thủ thứ tư và cả chiếc xe của mình đập mạnh vào xe tải, cô lập tức vùi mặt vào ngực Tống Ngọc Trạch.

Công tác thu dọn lần này càng nhanh hơn, cũng chỉ trong mấy phút ngắn ngủi tiếng xe cấp cứu vang lên. Chốc lát sau, khán giả ở trường đua không bị ảnh hưởng chút nào, họ lại bắt đầu hô to tên của tuyển thủ thứ năm. Qua màn hình, Triệu Hương Nông nhìn thấy khán giả trên khán đài còn bắt đầu tạo ra làn sóng người.

Những người này thực sự điên rồi, Triệu Hương Nông kéo tay Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch chúng ta đi."

Người bị cô lôi kéo không hề nhúc nhích, ánh mắt Tống Ngọc Trạch tập trung vào người tuyển thủ thứ năm đã chuẩn bị xong xuôi.

Đó là quán quân của năm ngoái, anh ta và Tống Ngọc Trạch đều chọn những động tác có độ khó giống nhau. Khi tiếng còi ra hiệu vang lên, quán quân mùa trước còn quay đầu ra dấu tay đầy khinh miệt với Tống Ngọc Trạch.

"Tống Ngọc Trạch, chúng ta đừng để ý đến hắn." Triệu Hương Nông ra sức kéo áo Tống Ngọc Trạch. Kỳ thực trong lòng cô cũng biết rằng cùng với động tác của tên kia, cô muốn kéo Tống Ngọc Trạch rời khỏi nơi này càng khó hơn: "Tống Ngọc Trạch, chúng ta lập tức rời khỏi đây..."

Dường như Tống Ngọc Trạch không nghe thấy lời cô nói, ánh mắt ghim chặt vào màn hình điện tử. Tiếng súng ra hiệu vang lên, tuyển thủ thứ năm lái xe đến bục cao với tốc độ còn nhanh hơn cả tuyển thủ thứ tư. Khi anh ta lái chiếc xe được sơn thành con chim ưng bay qua chiếc xe tải thứ ba, anh ta buông hai tay khỏi chiếc xe rồi dang rộng hai tay giữa không trung, chiếc xe không người điều khiển bay qua chiếc xe tải thứ năm, chiếc xe tải thứ sáu.

Khi chiếc motor bay qua chiếc xe tải thứ bảy, anh ta cầm lại tay lái, vững vàng tiếp đất trong tiếng hò reo của khán giả.

Giây phút chiếc xe tiếp đất, ánh mắt của những người nhân viên đều nhìn về phía Tống Ngọc Trạch, phần lớn những ánh mắt đó đều muốn nói: Cậu không làm nổi đâu!

Tống Ngọc Trạch rời mắt khỏi màn hình, nhìn Triệu Hương Nông.

"Tôi cũng có thể thực hiện động tác y hệt hắn ta, nhưng tôi nghĩ tôi nhất định sẽ không đạt được điểm cao giống hắn ta, vì ban giám khảo đều coi trọng những người đầu tiên."

Tống Ngọc Trạch vừa dứt lời, bên ngoài liền vang lên từng hồi từng hồi tiếng hò reo. Quán quân mùa trước được ban giám khảo đồng loạt cho điểm cao, tổng điểm của anh ta còn cao hơn số điểm mà anh ta đạt được vào mùa trước.

Lời của Tống Ngọc Trạch đã được kiểm chứng, Triệu Hương Nông dịu giọng: "Vậy thì chúng ta đừng thi nữa. Tống Ngọc Trạch, tôi tin anh, tôi cũng tin anh còn làm tốt hơn hắn ta. Tống Ngọc Trạch, cứ coi như tôi cầu xin anh không được sao..."

"Quán quân mùa trước của chúng ta đã chuẩn bị tiệc ăn mừng ở nhà xong xuôi rồi." Tống Ngọc Trạch cắt ngang lời cô, ánh mắt anh nhìn về phía khán giả đang hô vang tuyển thủ số năm: "Triệu Hương Nông, tôi nghĩ tôi nhất định phải biến ly sâm panh trong bữa tiệc của hắn ta thành cốc nước lọc không kẻ nào thèm uống."

Nói đoạn, Tống Ngọc Trạch đi về phía trọng tài, Triệu Hương Nông đi sát phía sau anh. Những lời mà Tống Ngọc Trạch nói với trọng tài cô gần như có thể hiểu, đó chính là Tống Ngọc Trạch muốn thay đổi hệ số độ khó. Từ ánh mắt kinh ngạc của vị trọng tài, cô có thể đoán được động tác có độ khó mà Tống Ngọc Trạch nói ắt hẳn trước nay chưa từng có. Vài phút sau, vị trọng tài quay về phía khán giả tuyên bố, tuyển thủ cuối cùng muốn lập kỷ lục độ cao, hơn nữa khi thiết lập kỷ lục độ cao còn phải thực hiện động tác mang độ khó cao.

Cả trường đua lập tức bùng nổ sau lời tuyên bố của trọng tài, không ai để ý đến tuyển thủ số năm vừa khiến bọn họ vui mừng ban nãy nữa.

Triệu Hương Nông đứng lặng ở đó, từ vẻ mặt "tự cầu nguyện cho mình đi" của đám nhân viên dành cho Tống Ngọc Trạch, cô có thể đoán được động tác mang độ khó cao mà Tống Ngọc Trạch muốn thực hiện chính là chuyện thập tử nhất sinh.

Trong cơn chết lặng, Tống Ngọc Trạch đến trước mặt, cúi người kề sát mặt vào mặt cô, anh gọi cô: Triệu Hương Nông.

Triệu Hương Nông ngước mắt nhìn anh, anh lấy chiếc mũ cao bồi trên đầu mình xuống, đội nó lên đầu cô.

"Triệu Hương Nông, biết câu chuyện của cao bồi Dallas không?" Anh hỏi cô.

Triệu Hương Nông ngơ ngác lắc đầu, tiếng hò reo bên ngoài dường như muốn đâm thủng màng nhĩ cô.

"Vào thế kỷ trước, một đám cao bồi đến Dallas, họ reo vang một khẩu hiệu như này..." Giọng nói Tống Ngọc Trạch đầy kiên nghị: "Chúng ta chẳng có gì, nên chúng ta chẳng sợ gì cả. Năm mươi năm sau, đám cao bồi Dallas này đã làm những tòa cao ốc mọc lên từ vùng hoang mạc ấy."

Bây giờ Tống Ngọc Trạch nói cho cô câu chuyện về cao bồi Dallas là có ý gì? Triệu Hương Nông ngây người nhìn Tống Ngọc Trạch.

"Ngốc!" Tống Ngọc Trạch kéo vành mũ cao bồi của cô: "Bây giờ tài khoản ngân hàng của tôi không còn hào nào, chút tiền còn sót lại trong túi tôi đều mua đồ ăn sáng cho em rồi, cũng có thể nói tôi bây giờ cũng không một xu lẻ giống đám cao bồi Dallas kia."

Anh nhìn thật sâu vào mắt cô rồi nói.

"Triệu Hương Nông, bây giờ tôi chẳng có gì cả, thế nên tôi chẳng sợ gì cả! Triệu Hương Nông, em hiểu không?"

Triệu Hương Nông gật đầu, cô hiểu rồi! Trên người Tống Ngọc Trạch bây giờ chẳng còn đồng nào, chút tiền còn lại trong túi anh đều mua đồ ăn sáng cho cô rồi.

Đợi đến khi Triệu Hương Nông cảm nhận được ý nghĩa khác trong lời nói của Tống Ngọc Trạch thì Tống Ngọc Trạch đã ngồi lên xe. Triệu Hương Nông định xông lên nhưng bị nhân viên ngăn ở phía bên ngoài chỉ cách Tống Ngọc Trạch mấy chục bước, trọng tài đang đợi mọi thứ ổn thỏa rồi nổ súng ra

hiệu.

Tiếng súng vang lên, Triệu Hương Nông gào lên với Tống Ngọc Trạch: Tống Ngọc Trạch, anh không hề trắng tay, anh còn có tôi.

Lúc này, Triệu Hương Nông là đồng minh, bạn đồng hành trung thành nhất của Tống Ngọc Trạch!

Cho dù cô đã dùng hết sức lực để hô lên, nhưng giọng nói của cô vẫn bị tiếng huyên náo ngập trời át đi, tiếng súng ra hiệu vẫn nổ vang trên bầu trời.

Ngay tức khắc, cả trường đua lặng ngắt như tờ.

Triệu Hương Nông nhìn về phía màn hình, cô nghĩ cảnh tượng đập vào mắt họ quá chấn động thế nên họ quên cả việc lên tiếng.

Triệu Hương Nông cũng quên chớp mắt.

Ngọn lửa rực đỏ bay lên dải cầu vồng trong lúc mọi người quên cả việc chớp mắt. Khi mọi người chưa kịp hít thở, nó đã lao đến điểm cao nhất của dải cầu vồng. Khi mọi người cho rằng ngọn lửa rực đỏ đó sắp sửa rơi xuống thì nó lại mạnh mẽ vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, không ngừng bay lên cao giống như ngọn hỏa diễm ngút trời, mang theo khí thế không thể ngăn cản.

"Ôi chúa ơi, cậu ấy đã vượt qua mái vòm của sân vận động rồi, cậu ấy làm được rồi, cậu ấy làm được rồi! Thật không thể tin được!" Giọng nói lạc hẳn đi của vị trọng tài hoạt ngôn qua micro vang vọng khắp trường đua.

Chuyện không thể tin được còn ở phía sau, khi chiếc xe đang bay lên khán giả còn được chiêm ngưỡng màn biểu diễn soạc chân của tuyển thủ. Tư thế ấy đẹp đến độ khiến nhiều người rơi lệ, đẹp đến nỗi chỉ chốc lát sau mọi người tưởng rằng ngọn lửa đỏ rực đó sẽ rơi xuống, sau đó hóa thành từng vệt hoa lửa.

Ngày hôm nay, Tống Ngọc Trạch đã làm được điều mà anh nói, biến ly sâm panh trong bữa tiệc của quán quân mùa trước thành cốc nước lọc chẳng ai thèm ngó ngàng.

Ngọn lửa đỏ tiếp đất vững vàng, hơn nữa động tác tiếp đất còn vô cùng hoàn hảo. Màn hình điện tử hiện lên cảnh quay cận mặt tuyển thủ, anh đang mỉm cười với tất cả mọi người, nụ cười còn đẹp đẽ hơn cả dáng vẻ trên không của anh.

Ở trên khán đài, không biết ai xông lên phá vòng vây trước tiên, và rồi, dòng người như thủy triều hướng về phía chàng dũng sĩ đã mang đến cho họ một bữa tiệc thị giác thịnh soạn.

Khi Triệu Hương Nông chạy về phía Tống Ngọc Trạch, những người kia đã nâng Tống Ngọc Trạch lên. Đứng ở đó, dòng máu đang chảy trong cơ thể cô như muốn sục sôi lên.

Chúng ta chẳng có gì cả, nên chúng ta chẳng sợ gì cả! Ẩn sau câu nói ấy là thơ và mộng trong những năm tháng trẻ tuổi nhất.

Cũng phải, làm gì cũng không được chùn bước!

Lúc rời khỏi đó, màn đêm vẫn chưa thống trị tất cả. Ngọn lửa đỏ rực băng qua đường cao tốc, Triệu Hương Nông áp sát vào lưng Tống Ngọc Trạch. Phía sau con xe của họ treo một bao tải, trong bao tải ấy là một triệu đô la, đó là phần thưởng của ban tổ chức giành cho quán quân.

"Tống Ngọc Trạch, về sau không cho phép anh xuất hiện ở nơi đó nữa, nghe chưa?" Triệu Hương Nông lớn tiếng nói.

"Nghe thấy rồi, về sau tôi sẽ không xuất hiện ở đó nữa, vì tôi đã giành được giải quán quân rồi." Anh lớn tiếng trả lời.

"Tống Ngọc Trạch, chúng ta sẽ đi đâu tiếp theo?"

"Mang theo bao tiền kia đi kiểm chứng xem chúng ta là người may mắn hay kẻ đen đủi!"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bắt lửa (05)

Triệu Hương Nông trợn tròn mắt nhìn bao tiền rỗng tuếch, mới chỉ vài giờ mà khoản tiền một triệu đô kia đã bay sạch không còn đồng nào! Ánh mắt hung dữ lập tức bắn về phía Tống Ngọc Trạch.

Tên khốn, còn nói chỉ cá cược nhỏ thôi, không mất quá nhiều đâu.

Anh chàng đẹp trai bị đám phu nhân giàu có lén sờ mông bao nhiêu lần, nở nụ cười miễn cưỡng. Thực ra anh cũng đang xót khoản tiền một triệu đô của

mình đúng không?

"Tống Ngọc Trạch, chúng ta về kiểu gì bây giờ?" Triệu Hương Nông hung hăng ném bao tiền rỗng vào mặt Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch tằng hắng vài tiếng, nói: "Triệu Hương Nông, em quên mất những lời tôi nói ở sân vận động rồi."

Vẻ mặt Tống Ngọc Trạch viết đầy chữ "Tôi chẳng có gì cả, nên tôi chẳng sợ gì cả!" Anh tỏ vẻ mình có thể làm được, cô phải tin tưởng anh.

"Anh thật sự có thể ư?" Triệu Hương Nông hoài nghi hỏi.

"Đương nhiên." Tống Ngọc Trạch nhấn mạnh một lần nữa. Anh năm lần bảy lượt cam đoan với cô rằng chỉ trong nháy mắt là anh có thể kiếm lại một triệu đô, sau đó đưa cô đến nhà hàng nổi tiếng nhất New Orleans quẩy một bữa đã đời.

Nửa tiếng sau, kết quả cuộc kiểm nghiệm đã có: Hôm nay bọn họ đích thị là kẻ đen đủi không hơn không kém. Đám phu nhân giàu có đã dạy cho hai tay mơ một bài học nhớ đời, tiếp sau đó chính là màn cởi đồ còn hấp dẫn hơn cả trò cá cược.

Tối nay, Triệu Hương Nông phát hiện Tống Ngọc Trạch không chỉ lắm mưu nhiều kế mà anh còn có cái miệng dẻo quẹo. Chỉ mấy phút anh đã thuyết phục được mấy vị phu nhân giàu có rằng không cần anh cởi đồ mà họ vẫn có thể hưởng thụ kích thích thị giác hơn cả màn cởi đồ.

Tống Ngọc Trạch chỉ cần cởi chiếc áo jacket xuống để lộ ra áo sơ mi trắng bên trong; chỉ cần anh xắn tay áo sơ mi trắng lên khuỷu tay; chỉ cần anh vuốt những lọn tóc rủ trước trán anh về phía sau; chỉ cần anh quay mặt về phía những người phụ nữ trên mặt viết đầy vẻ cô đơn kia rồi mỉm cười với họ, lập tức có thể khiến những người phụ nữ đó không tự chủ được mà lấy tay che lại đôi môi tô son đỏ chót kia, tỏ vẻ rằng bọn họ không giống như vẻ ngoài của mình đâu, họ chỉ đang cô đơn mà thôi.

Trong phòng đánh bạc VIP có đàn piano, có nghệ sĩ tinh thông các loại nhạc cụ. Tống Ngọc Trạch bước về phía đàn piano, những ngón tay thon dài trắng trẻo lướt trên từng phím đàn.

Tiếng đàn du dương vang lên, tất cả mọi người như được dẫn vào trong thế giới âm nhạc. Nghệ sĩ thổi saxophone đến bên đàn piano, để tiếng kèn saxophone hòa cùng tiếng piano tạo nên một màn ứng đối đẹp đẽ, biếng nhác, tùy hứng, giống như thành phố mang tên New Orleans này.

Bàn tay đang lướt trên những phím đàn trắng đen kia đã lấy lòng được những người ở nơi này, từ sự xem thường ban đầu, đến cuối cùng ánh mắt của Triệu Hương Nông không thể rời khỏi đôi bàn tay trên phím đàn nữa. Sau đó đôi bàn tay ấy còn tấu lên một bản nhạc giống như mưa rền gió thét: Mặt biển an tĩnh trong đêm trăng, con thuyền đơn độc lênh đênh trên mênh mông sóng nước; những vị khách trên con thuyền ấy đang nhàn nhã đàm luận về rượu ngon cùng mỹ nhân, cơn gió đêm bỗng nổi lên thổi bay tà váy của nữ khách. Đôi tay đeo bao tay lơ đãng kéo tà váy, nàng nghĩ rằng đó chỉ là một cơn gió vu vơ nghịch ngợm. Và rồi, có người kêu lên, tầm mắt của nữ khách men theo tiếng kêu của những người nọ. Chỉ thấy, con sóng khổng lồ che mất ánh trăng bạc trên bầu trời, ào ạt cuộn trào về phía họ. Nàng không kiềm chế được mà há miệng...

Sau đó, mọi thứ giống như được ma thuật phù phép, người đưa mọi người ra biển bằng tiếng đàn lại đột ngột dừng lại ở đoạn nhạc cao trào nhất, mang mọi người đến nơi cao nhất mà quên cả rơi xuống, mọi ánh mắt đều si mê ngắm nhìn đôi tay trên phím đàn kia.

Anh đứng dậy, tiện tay rút bông hồng trong lọ hoa đặt cạnh chiếc đàn. Anh cầm bông hồng đó đến trước mặt một vị phu nhân, gài nó lên vành tai của người đàn bà, mỉm cười: "Thưa quý bà, bà có ngửi thấy mùi thuốc súng được tạo ra từ phím đàn trong bông hồng này không?"

Người đàn bà gật đầu như vừa bừng tỉnh từ giấc mộng, khác hẳn dáng vẻ trên bàn đánh bài vừa rồi. Rõ ràng, chàng trai có đôi mắt trong sáng, khoác chiếc áo sơ mi ngập mùi nắng, cùng với những ngon tay thon dài tạo nên một thế giới khác của anh đã lấy lòng được bà ta.

Hoàn hồn lại, Triệu Hương Nông mới hiểu hóa ra Tống Ngọc Trạch lại giở ngón nghề "Thịt tươi" rồi.

Khi rời khỏi sòng bài, đêm đã về khuya, trong túi của Triệu Hương Nông có 50 nghìn đô. Một bông hồng của Tống Ngọc Trạch đã đổi lại được khoản tiền này. Số tiền 50 nghìn đô này có thể giúp họ mua được hai tấm vé máy bay quay về Chicago, ăn một bữa no say, sau đó tìm một quán bar quẩy thâu đêm.

Sau khi thần kinh luôn căng như dây đàn cả tối nay được giải tỏa, nụ cười của Triệu Hương Nông lại bắt đầu chực nở, là tiếng cười ha hả tùy hứng không chịu bất kỳ gò bó nào. Vừa nghĩ đến cảnh Tống Ngọc Trạch suýt bị lột sạch quần áo thì cô lại cười như điên, Tống Ngọc Trạch càng làm mặt thối thì cô càng cười dữ hơn.

"Triệu Hương Nông, ngậm miệng lại ngay." Tống Ngọc Trạch cảnh cáo.

Sao có thể chứ!

"Triệu Hương Nông, em mà còn không ngậm miệng là tôi ném em vào đài phun nước đó. Đừng tưởng tôi không dám." Tống Ngọc Trạch dừng bước, vẻ mặt sa sầm.

Đài phun nước? Ừm, trước mặt đúng là có đài phun nước. Có điều, Triệu Hương Nông biết Tống Ngọc Trạch không dám làm chuyện như vậy với cô, bởi vì cô đang che chở cho anh mà.

Thế là, Triệu Hương Nông cũng dừng phắt lại, cô bắt đầu học theo bộ dạng ở sòng bài của Tống Ngọc Trạch, vừa cười vừa nhại giọng anh: "Thưa quý bà, bà có ngửi thấy mùi thuốc súng được tạo ra từ phím đàn trong bông hồng này..."

Tiếng "Không" giống như một tiếng hét thất thanh giữa trời quang.

Tên khốn Tống Ngọc Trạch, lại dám dọa dẫm cô, còn vác cô lên vai như vác một cái bánh mì. Anh còn làm ra vẻ như sắp ném cô vào đài phun nước đến nơi. Tên khốn này không định ném cô vào đài phun nước thật chứ?

"Tống Ngọc Trạch, anh dám..."

Chữ "dám" kia biến mất trong làn nước.

Mực nước trong đài phun nước cũng không quá sâu, chỉ cao đến eo, Triệu Hương Nông loạng choạng đứng dậy. Gần đó có mấy người đang nhìn cô, Triệu Hương Nông biết mấy người đó đang nhìn cô giống như một trò hề. Nhất định mấy người đó cho rằng cô và Tống Ngọc Trạch là người yêu, sau đó thầm nghĩ cô gái kia không được chàng trai kia yêu thương nên anh ta mới nỡ lòng ném bạn gái mình vào hồ nước giữa ban đêm như này, chắc nước lạnh thấu tim luôn rồi.

Nước thật sự rất lạnh, Triệu Hương Nông đứng trong nước, nước chảy dài trên gò má. Tên khốn Tống Ngọc Trạch căn bản không hiểu gì cả, anh không hề biết vừa rồi cô cười như điên dại như vậy chính là để che giấu nỗi buồn khi hai người sắp chia xa. Bốn ngày ở New Orleans là bốn ngày cô sống với thân phận Triệu Hương Nông, mà không phải người thừa kế nhà họ Triệu, cũng không phải vợ sắp cưới của Bách Nguyên Tú, hay là bản sao của ai kia.

Tống Ngọc Trạch đứng ở bên ngoài, trưng lên vẻ mặt "Tôi cho em biết tay tôi"

Làn nước lạnh lẽo, những người kia vẫn đang đứng hóng chuyện.

Tên khốn Tống Ngọc Trạch lại nỡ ném cô vào làn nước lạnh lẽo như vậy, nỡ lòng để mấy người kia đến xem dáng vẻ đầy xấu hổ của cô. Không phải nói thích cô sao? Vừa nghĩ đến đây, nước mắt của Triệu Hương Nông càng rơi nhiều hơn. Bởi khi trời vừa sáng thì cô và anh sẽ phải rời khỏi nơi này, một New Orleans có bia, có ngô và đậu tương.

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn bộ dạng mình dưới nước, bóng dáng đầy vẻ bơ vơ lẻ loi. Trong căn nhà rộng lớn đó của cô, bóng cô lúc nào cũng lẻ loi phản chiếu trên bức tường nơi hành lang. Nhà của Bách Nguyên Tú cũng là nơi lầu cao cửa rộng. Tháng ba tới cũng là lúc cô chuyển từ căn nhà rộng lớn này sang một căn nhà rộng lớn khác. Hơn nữa, căn nhà rộng lớn khác còn không có dì Thanh, người phụ nữ vẫn luôn đứng trên bậc tam cấp chờ cô về nhà bất kể gió mưa.

Phải để dì Thanh ở lại với mẹ, mẹ cũng muốn có dì Thanh để bầu bạn.

Triệu Hương Nông khịt mũi, nước mắt rơi lã chã xuống mặt nước.

Ở phía đối diện, Tống Ngọc Trạch gọi một tiếng thăm dò: "Triệu Hương Nông."

Triệu Hương Nông vẫn cúi gằm mặt nhìn bộ dạng mình dưới nước.

Sau đó, có tiếng nước vang lên, có người đang bước vào trong đài phun nước. Mấy bước sau, người nọ bắt đầu chạy đến khiến bọt nước bắn tung tóe, rồi dừng lại trước mặt cô.

Dưới mặt nước, Triệu Hương Nông nhìn thấy một bóng dáng khác, bóng Tống Ngọc Trạch lay động theo ánh đèn neon trong đài phun nước.

"Triệu Hương Nông, tôi đưa em về." Tống Ngọc Trạch nói.

Khi anh vươn tay cầm lấy tay cô, cô lập tức giấu tay ra sau lưng.

"Triệu Hương Nông, tôi xin lỗi. Tôi không nên ném em vào trong nước. Giờ cứ về với tôi đã, về rồi em muốn phạt tôi thế nào cũng được." Tống Ngọc Trạch nói khẽ khàng.

Triệu Hương Nông vẫn không nhúc nhích, tay vẫn giấu tịt sau lưng, cúi gằm mặt. Tống Ngọc Trạch vươn tay định ôm eo cô, Triệu Hương Nông lập tức lùi người về phía sau. Cô vừa lùi lại vừa lạnh lùng bật thốt lên: "Đừng chạm vào tôi"

"Triệu Hương Nông, em đang khóc à?" Tống Ngọc Trạch rút tay về.

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến lòng Triệu Hương Nông trở nên hoảng loạn. Cô không muốn để Tống Ngọc Trạch phát hiện cô đang khóc. Triệu Hương Nông quay đầu, chạy về phía khác của đài phun nước. Chỉ vài bước chân, cô đã bị Tống Ngọc Trạch kéo lại. Trước tiên là bàn tay, rồi chỉ một cái kéo nhẹ, cả người cô bị động xoay lại, đột ngột đối diện với khuôn mặt của anh.

"Em khóc thật rồi này." Tống Ngọc Trạch thầm thì.

Triệu Hương Nông càng khóc nức nở hơn: "Anh đừng nói linh tinh, đó là nước, là nước hiểu không. Là nước chảy từ tóc xuống đó chứ đồ ngốc..."

Đôi tay anh ôm lấy mặt cô, ép cô ngẩng mặt lên.

"Tống Ngọc Trạch..." Những tiếng quát mắng anh biến thành những tiếng nấc nghẹn ngào, những lời trách mắng anh cũng biến thành những lời đầy đáng

thương: "Tống Ngọc Trạch, anh có biết anh làm vậy khiến tôi cảm thấy rất mất mặt không. Tống Ngọc Trạch, anh có biết nước lạnh lắm không. Tống Ngọc Trạch, sao anh lại nỡ ném tôi vào hồ nước lạnh như vậy... sao anh lại nỡ..."

"Xin lỗi em." Anh khàn giọng: "Về sau, tôi sẽ không ném em vào trong nước nữa."

Vừa nói anh vừa kề gần mặt về phía cô, rõ ràng...

Đồ khốn, vừa ném cô vào nước giờ lại muốn hôn cô, mơ đi!

Đợi đến khi anh cách cô thật gần, Triệu Hương Nông dùng hết sức lực, đập trán vào trán anh thật mạnh.

Tên khốn Tống Ngọc Trạch này, đầu anh ta làm bằng sắt sao? Triệu Hương Nông ôm trán, dường như người bị đụng mới là cô, giờ đầu cô đang kêu ong ong từng hồi.

Tay bị kéo ra khỏi trán, giọng nói đầy vẻ quan tâm của Tống Ngọc Trạch vang lên bên tai: "Để tôi xem nào."

Xem cái gì mà xem hả tên khốn! Triệu Hương Nông ra sức giẫy khỏi tay anh, cuộn tay lại thành nắm đấm, đánh vào người anh từng cái không chút lưu tình, còn anh thì đứng im cho cô trút giận.

Đánh đến lúc tay cũng mỏi, từ từ buông lơi. Triệu Hương Nông đứng lặng ở đó, để mặc đôi tay anh bưng lấy mặt cô. Cô mở mắt ra nhìn anh, khi thấy rõ con bão giông nổi lên trong đáy mắt anh, cô nghiêng mặt về phía sau theo phản xạ.

Lần này, anh không cho cô cơ hội trốn tránh.

Ngay tức khắc, anh cúi xuống choát lấy đôi môi cô, tham lam cắn mút.

Có chút gì đó khác thường, cho dù đứng trong làn nước lạnh lẽo, cô vẫn cảm thấy cơ thể đang rung động. Sau lưng cô là pho tượng trong đài phun nước, khi hai đôi môi đang triền miên quấn quít, cô dần dần bị đẩy về phía sau, tựa lưng lên pho tượng, bàn tay đang bưng lấy mặt cô của Tống Ngọc Trạch nhanh chóng rời xuống dưới...

Triệu Hương Nông bị giam cầm giữa người Tống Ngọc Trạch và pho tượng, chỉ có đôi tay vẫn còn tự do. Cô duỗi tay kéo bàn tay đang đặt trên mông cô của Tống Ngọc Trạch. Dáng vẻ mạnh mẽ của Tống Ngọc Trạch khiến cô cảm thấy sợ hãi. Đây là nơi công cộng đấy đồ khốn!

May mắn thay, ánh sáng chói mắt chiếu trên mặt bọn họ cùng với giọng trầm đục của đàn ông đã khiến Tống Ngọc Trạch thôi sờ soạng đùi trong của cô. Anh buông môi cô ra, cúi đầu nhìn cô.

Giọng đàn ông trầm đục đang hô hoán hai người, từ nội dung trong những tiếng hô hoán đó có thể đoán được anh ta là bảo vệ sòng bài. Anh ta cảnh cáo hai người lập tức ra khỏi đài phun nước rồi ngoan ngoãn nộp tiền phạt.

"Nhớ này, chốc nữa tôi bảo chạy thì em phải chay ngay đi nhé." Tống Ngọc Trạch cúi đầu nói khẽ với cô.

Triệu Hương Nông gật đầu.

Tống Ngọc Trạch kéo tay cô chậm rãi bước ra khỏi đài phun nước. Khi đứng trước mặt người bảo vệ, Triệu Hương Nông nhanh chóng túm lấy túi tiền 50 nghìn đô dưới ánh mắt ra hiệu của Tống Ngọc Trạch. Khi Tống Ngọc Trạch hô một tiếng "chạy!" cô lập tức co chân chạy về phía chiếc xe.

Sau khi chạy được một đoạn, Triệu Hương Nông nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của bảo vệ. Chỉ mười mấy giây sau, bàn tay cô nằm trọn trong một bàn tay khác, anh kéo tay cô chạy thật nhanh về phía ngọn lửa đỏ rực của anh.

Triệu Hương Nông lại nghe thấy tiếng gió vút qua bên tai. Cô mỉm cười, nắm ngược lại tay anh.

Tiếng động cơ xe vang lên, Triệu Hương Nông áp sát vào người Tống Ngọc Trạch. Cô ngoảnh mặt lại, dựng ngón giữa với người bảo vệ đang đuổi theo hai người.

Ngọn lửa đỏ rực băng qua ngàn ánh sao ở New Orleans, con đường thẳng tắp như dẫn đến tận cùng của bóng đêm, Triệu Hương Nông áp mặt lên lưng Tống Ngọc Trạch.

"Tống Ngọc Trạch, chúng ta về nhà thôi."

Không đến những nơi chen chúc bóng người mà trở về căn nhà chỉ có hai người và lũ gà con.

- ----------

Ước gì ngày nào cũng có thời gian dịch truyện:(((((

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bắt lửa (Cuối)

Kim đồng hồ chỉ 2h sáng, Triệu Hương Nông nằm trên giường, quay mặt về phía Tống Ngọc Trạch đang nằm trên sofa. Khác với ba đêm hôm trước, Tống Ngọc Trạch không quay mặt vào sofa, mà quay mặt nhìn về phía cô.

Cô cười với anh, anh cũng cho cô thấy nụ cười của mình.

"Tống Ngọc Trạch, mẹ của anh là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi từng thấy." Cô nói với anh.

Triệu Hương Nông đã từng nhìn thấy ảnh của mẹ Tống Ngọc Trạch. Đó là người phụ nữ đẹp nhất mà cô từng thấy. Lúc đó bà khoảng ba mươi tuổi, khoác áo choàng, đẹp đến độ khiến người ta không dám tùy tiện chạm vào. Tống Ngọc Trạch có đôi mắt giống hệt mẹ anh.

"Tôi đoán, chắc hẳn ba anh rất yêu bà ấy."

Hồi lâu sau, Triệu Hương Nông không nhận được lời đáp từ Tống Ngọc Trạch, ngược lại, anh không còn nhìn cô nữa.

"Tôi có thể sang chỗ em không?" Anh thấp giọng hỏi cô.

Triệu Hương Nông gật đầu.

Tống Ngọc Trạch rời khỏi sofa đến bên cô, bọn họ cùng nằm trên một chiếc giường. Cô vẫn giữ tư thế quay mặt về phía sofa như cũ, anh nằm kề bên cô, ôm cô từ phía sau.

"Xinh đẹp cũng khiến người ta mắc bệnh." Giọng nói lạnh nhạt của Tống Ngọc Trạch vang lên trên đỉnh đầu cô: "Triệu Hương Nông, mẹ tôi là một người mắc bệnh yêu bản thân thái quá. Trong quyển nhật ký của mình, lời cuối cùng bà ấy để lại chính là: Tốt quá, mình không cần lo lắng mặt của mình có đầy những nếp nhăn đáng sợ, vòng eo phát tướng gấp đôi nữa rồi.

Lúc bà mất bà mới có 35 tuổi. Vốn dĩ bà ấy có thể rời khỏi phòng mình nhưng bà lại dùng thời gian đó để trang điểm cho mình. Sau đó, lặng lẽ chờ đợi cái chết. Lúc tôi nhìn thấy bà ấy, bà vẫn xinh đẹp như cũ."

Triệu Hương Nông đặt tay lên bàn tay đang đặt trên eo cô.

"Người mắc bệnh yêu bản thân thái quá sẽ coi sắc đẹp là vũ khí tối thượng. Vì để duy trì sắc đẹp, tối ngày bà ấy hô to gọi nhỏ với mấy người đàn ông. Bà coi việc họ đối xử tốt với bà là điều đương nhiên. Ba tôi cũng là một trong số những người đàn ông mà bà ấy sai khiến. Có điều, mẹ tôi chỉ đối xử tốt với ba tôi, nhưng tính khí của bà ấy đã khiến ba tôi giận dữ bỏ đi. Sau khi khiến ba tôi bỏ đi, bà mới phát hiện mình mang thai. Sau khi biết mình mang thai, bà đã rất vui mừng. Bà ấy ảo tưởng đứa bé trong bụng bà chắc chắn sẽ xinh đẹp hệt như bà vậy. Bà cảm thấy đứa bé sẽ thừa hưởng vẻ đẹp của bà, đồng thời cũng nâng tầm sắc đẹp của bà ấy lên."

"Khi sinh tôi ra, mẹ tôi mới 19 tuổi. Lúc ấy, bà phát hiện đứa bé mang nhiều kỳ vọng ấy lại xấu đến độ khiến người ta tan nát cõi lòng, làn da nhăn nheo như một ông cụ non. Thế là, bà gọi điện cho ba tôi, bảo ông mang đứa trẻ đi càng xa càng tốt. Lời của bà khiến ba tôi vô cùng đau lòng. Và rồi, ba đã mang tôi đi, từ đấy không còn gặp bà thêm lần nào nữa."

Triệu Hương Nông quay người lại, vùi mặt vào lòng Tống Ngọc Trạch, dùng hết sức lực ôm chặt lấy anh.

"Triệu Hương Nông, mẹ tôi chỉ là có chút tùy hứng mà thôi. Trong nhật ký bà ấy cũng viết như này: Mình tưởng tượng đứa trẻ kia đến bên mình, xếp lại những đôi giầy vứt tán loạn của mình, sau đó gọi mình là mẹ như bao đứa trẻ khác."

"Triệu Hương Nông, mẹ tôi cũng không xấu xa lắm đúng không?" Tống Ngọc Trạch dè dặt hỏi cô.

"Ừm, mẹ anh không xấu, không xấu xa một chút nào." Cô gật đầu, lên tiếng.

Căn phòng vô cùng tĩnh lặng, ngay cả đám gà con bên ngoài ngớt những tiếng kêu inh ỏi. Triệu Hương Nông nghe thấy giọng nói của mình:

"Tống Ngọc Trạch, tôi nói cho anh một bí mật. Thực ra, tôi còn xấu xa hơn mẹ anh, mẹ anh hướng về cái đẹp, còn tôi lại hướng về sự xấu xí."

Triệu Hương Nông nhắm mắt lại.

"Khi cơn bão Katrina ập tới, tôi cũng 16 tuổi giống anh. Anh mất mẹ, còn tôi đánh mất giầy trượt băng của mình. Một chiếc ốc vít nhỏ nhoi đã hủy hoại tất cả niềm hy vọng của tôi. Về sau, sau khi điều tra rõ ràng, chiếc ốc vít khiến dây chằng ở chân đứt là do người động tay động chân. Mọi cuộc điều tra đều hướng về một người, người đó là người cộng tác với tôi. Sau khi biết được tin này, tôi không hề phẫn nộ cũng không hề tức giận, trái lại, tôi lại cảm thấy vui mừng vì điều này. Người kia như một thiên sứ trong mắt mọi người, là một màu trắng thuần khiết không vương tạp chất. Dáng vẻ lúc nào cũng ngốc ngếch, người khác bắt nạt mình mà cũng không hề hay biết."

"Khi biết một người như vậy cũng có thể làm ra được chuyện như vậy, trong lòng tôi cảm thấy rất sung sướng. Tôi vô cùng vui vẻ, vì màu trắng tinh khôi đã bị nhiễm màu sắc xấu xí. Trước mặt cô ta, tôi rộng lượng bày tỏ sự cảm thông của mình. Tôi nói sẽ tha thứ cho cô ta. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ta khóc. Cô ta vừa khóc vừa phủ nhận không phải cô ta làm. Sự thật đúng là như vậy, vài ngày sau, kẻ thật sự gây ra chuyện này bị điều tra ra, đúng là không phải người kia."

"Sau đó, người kia thay thế tôi đứng trên sân khấu vốn thuộc về tôi. Cô ấy trượt băng còn giỏi hơn tôi. Người đó, cái tôi ghét ở cô ta nhất chính là: Cô ta không tập luyện chăm chỉ như tôi, cô ta cũng không mấy mặn mà với trượt băng, cô ta chỉ cảm thấy chơi vui mới trở thành tuyển thủ trượt băng. Thậm chí cô ta còn định từ bỏ trượt băng để đến một thành phố khác với bạn trai cô ta."

"Hôm ấy, cô ta đứng ở trên sân khấu từng thuộc về tôi, dễ dàng thực hiện động tác có độ khó cao mà tôi vẫn luôn chỉ dám mơ tưởng, rồi nhận được hoa tươi và những lời khen vốn dĩ thuộc về tôi. Tôi biết, nếu như lúc đó đổi lại là tôi, ắt hẳn tôi sẽ không nhận được những tràng vỗ tay nhiệt liệt đến vậy. Hóa ra, trên đời này thật sự có cái gọi là thiên phú, mà thiên phú của người kia là thứ mà tôi luôn khát khao nhưng chưa từng có được."

"Trên người của người kia còn có rất nhiều điều vừa khiến tôi ghét bỏ vừa khiến tôi ngưỡng mộ: một gia đình bình thường, một mối tình trong sáng, trái tim vô tư hồn nhiên. Lúc tôi nhìn cô ta, bỗng nhiên rất muốn làm một chuyện, tôi muốn biết một tấm vải trắng được bỏ vào thùng nhuộm thì kết quả sẽ ra sao. Sau đó, tôi thật sự đã làm chuyện như vậy."

"Sau đó..." Triệu Hương Nông vùi mặt thật sâu vào lòng Tống Ngọc Trạch.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Giọng Triệu Hương Nông thật khẽ khàng: "Chuyện sau đó tôi quên rồi. Ngày nào tôi cũng nói với bản thân mình, phải quên những chuyện kia đi, quên hết mọi thứ. Sau đó, một ngày nọ tôi phát hiện mình thật sự đã làm được, nên tôi không nhớ gì nữa, tôi quên cả rồi..."

Bầu không khí cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn tiếng thì thầm khẽ khàng của cô, sau đó mọi thứ dần chìm vào tĩnh lặng. Tiếp đó, Triệu Hương Nông phát hiện lồng ngực che chở cô đã trở nên giá lạnh tự bao giờ.

Rồi Triệu Hương Nông phát hiện vòng tay ôm chặt lấy eo cô cũng đã rời khỏi đó.

Đôi tay ấy rời đi dường như cũng mang theo cả độ ấm. Triệu Hương Nông duỗi tay kéo bàn tay ấy quay lại eo mình. Nhưng dường như, có gì đó đã thay đổi, bàn tay ấy giống như đã mất hết sức sống.

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông khẽ lên tiếng gọi anh một cách thận trọng.

Không một lời đáp lại.

Cô ngẩng đầu lên từ ngực anh, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy cằm anh. Bỗng nhiên, Triệu Hương Nông không dám đối diện với khuôn mặt Tống Ngọc Trạch, một cảm xúc không tên đang nói cho cô biết không nên nhìn mặt anh.

"Tống Ngọc Trạch" Cô kéo áo anh: "Tống Ngọc Trạch, anh không nói gì khiến tôi thấy sợ đấy."

Tống Ngọc Trạch vẫn không đáp lại một tiếng nào.

Triệu Hương Nông hơi rướn người lên, nghĩ ngợi giây lát rồi ngẩng đầu lên, mơn trớn cằm anh bằng đôi môi của mình.

Hành vi của cô dẫn đến phản ứng giống như đốm lửa vô tình chạm vào con sư tử đang ngủ say, kéo theo một loạt những động tác liền mạch.

Cơ thể cô bỗng bị đẩy nằm ngửa ra, một cơ thể khác nhanh chóng đè lên người cô một cách mạnh bạo không thể kháng cự. Anh nhanh chóng chặn môi cô lại, đồng thời luồn tay vào áo sơ mi của cô, sau đó...

"Xoẹt" một tiếng.

Không cần tốn quá nhiều sức lực, chiếc quần nhỏ mỏng manh của cô đã bị anh xé rách, rút ra ngoài.

Tiếp nữa...

Xuất phát từ phản xạ tự nhiên, Triệu Hương Nông lập tức khép chặt hai chân để ngăn ngón tay muốn xâm nhập vào, cùng lúc đó cô với tay sờ soạng tủ đầu giường.

Chiếc cốc thủy tinh đập vào đầu Tống Ngọc Trạch

Chỉ thoáng chốc, cơ thể đang đè lên cô trở nên mềm nhũn, buông tha môi cô, tay cũng rời khỏi đùi cô.

Anh chống người lên, nhìn cô.

"Tôi xin lỗi."

Chiếc cốc rơi xuống đất, Triệu Hương Nông vung tay cho Tống Ngọc Trạch một cái tát.

"Vừa rồi, tôi đã kích động, tôi chưa từng nói chuyện của mẹ tôi cho người khác bao giờ" Giọng nói khẽ khàng vang lên, mang theo vẻ cay đắng, tự trách.

Một tay vắt lên eo anh, một tay ôm lấy bờ vai anh, ngón tay khẽ luồn vào tóc anh, Triệu Hương Nông để cơ thể Tống Ngọc Trạch áp sát vào người cô.

Cơ thể của người phụ nữ được cơ thể người đàn ông che lấp hoàn toàn, dáng vẻ vô cùng thân mật.

"Tống Ngọc Trạch." Qua bờ vai Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông nhìn lên trần nhà, chầm chậm nói: "Anh không thể làm chuyện như vậy với tôi."

"Tống Ngọc Trạch" Cô khẽ cọ đầu vào mái tóc anh: "Trước đây tôi đã nói với anh, anh là một người đặc biệt với tôi. Vì vậy Tống Ngọc Trạch không thể ức hiếp Triệu Hương Nông. Tống Ngọc Trạch cũng không thể hung dữ với Triệu Hương Nông. Tống Ngọc Trạch càng không thể ném Triệu Hương Nông vào đài phun nước. Bởi vì anh đã từng nhìn thấy vẻ đẹp đẽ nhất của cô ấy và cũng từng nhìn thấy mặt xấu xí nhất của cô ấy."

"Nếu như..." Nước mắt lặng lẽ chảy ra từ khóe mắt: "Trên thế giới này, nếu như ngay cả Tống Ngọc Trạch cũng ức hiếp Triệu Hương Nông, vậy thì Triệu Hương Nông sẽ trở thành kẻ nghèo khó không xu dính túi giống như anh nói. Tống Ngọc Trạch anh phải biết rằng, Triệu Hương Nông tay trắng không giống với Tống Ngọc Trạch tay trắng, vĩnh viễn không giống nhau, hiểu không?"

Người áp chặt lên cô không trả lời.

Triệu Hương Nông vươn tay tìm kiếm bàn tay của anh, tách hai chân ra, đặt tay anh lên eo mình, cô hỏi khẽ: "Tống Ngọc Trạch, muốn tôi không, muốn đi vào không?"

Đêm hôm đó Tống Ngọc Trạch không làm gì cô. Anh rời khỏi giường một lúc rồi quay trở lại với hương sữa tắm và mùi thuốc nhàn nhạt trên người.

Cô nằm trong lòng anh, khẽ nheo mắt lại chốc lát rồi nhìn sắc trời.

Nhanh quá, trời sáng rồi.

"Tống Ngọc Trạch, trời sáng rồi."

"Ừm, trời sáng rồi!"

Đêm cuối cùng ở New Orleans đối với Triệu Hương Nông giống như một buổi lễ rửa tội. Sự tốt đẹp, cái xấu xa đều được gột rửa khi mặt trời mọc, sau đó biến mất không một dấu vết.

Triệu Hương Nông đi đôi giầy gót nhọn tám phân, Tống Ngọc Trạch vẫn đội mũ đen và khoác ba lô như trước. Bọn họ cùng đến sân bay ở New Orleans với nhau. Cô chọn đáp chuyến bay đến New York, sau đó mua vé may bay đến Chicago ở New York, còn Tống Ngọc Trạch sẽ bay thẳng đến Chicago.

Chuyến bay của anh sớm hơn cô nửa tiếng. Cô nhìn bóng lưng rời đi dứt khoát của anh, cô còn không dám hỏi một câu rằng: Tống Ngọc Trạch, anh có thể nhớ tôi bao lâu?

Có lẽ, Triệu Hương Nông cũng chỉ là một cô gái đáng yêu mà Tống Ngọc Trạch đã từng gặp trong cuộc đời anh, cũng giống cô ả đáng yêu hắt rượu vang vào người anh ở tòa nhà Golden Coach vậy.

- ----------

Mị cũng mong đến khúc ngược quá:))))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cô dâu chạy trốn (01)

Khi máy bay hạ cánh xuống Chicago cũng là lúc hoàng hôn. Bách Nguyên Tú lái xe đến sân bay đón Triệu Hương Nông. Giây phút đầu tiên nhìn thấy cô, anh ta lập tức ôm chặt cô, một cái ôm gần như đến nghẹt thở, Triệu Hương Nông đứng lặng trong vòng tay anh ta.

Triệu Hương Nông quay về Chicago cũng đồng nghĩa với hôn lễ của cô và Bách Nguyên Tú sẽ chính thức bước vào giai đoạn đếm ngược. Vào ngày nghỉ, Triệu Hương Nông trải qua cuộc sống như trước kia: Tiệc tùng, xem trình diễn thời trang, tham gia các hoạt động công ích, hẹn hò với Bách Nguyên Tú.

Lúc tham gia những buổi tiệc, Triệu Hương Nông không khỏi quan sát Clara, Clara khốn đốn vì tình là chuyện mà ai cũng biết. Mà nguyên nhân khiến cô ta nếm trải cảm giác thất tình bắt nguồn từ việc cô ta chưa bao giờ che giấu tính cách thật của mình: yêu khóc lóc thích giận dỗi. Bởi nghe đồn rằng Tống

Ngọc Trạch không còn để tâm tới cô ta, bất kể cô ta dùng cách gì thì câu trả lời của anh cũng là: "Clara thân mến, tôi nhất định phải nhắc nhở cô là hợp đồng công việc giữa chúng ta đã kết thúc rồi."

Câu trả lời như vậy tất nhiên không thể thuyết phục được Clara, cô ả được nuông chiều thành quen tuyên bố: Cô ta nhất định phải có được Tống Ngọc Trạch.

Tuần cuối cùng của tháng 3, Clara vác khuôn mặt bầm giập đến gặp Triệu Hương Nông. Cô ta sắp quay về Pháp, vì sau khi vô duyên vô cớ ăn một trận đòn, ba cô ta đã gọi điện bảo cô ta về nước.

"Triệu, đó là người đầu tiên cho tôi biết thế nào là yêu." Clara nhào vào lòng Triệu Hương Nông òa khóc.

Đương nhiên Triệu Hương Nông biết người mà Clara nói là ai. Cô nhỏ giọng nói với Clara: "Quên anh ta đi, có một số người chỉ thích hợp sống trong hồi ức."

Triệu Hương Nông cảm thấy câu nói kia càng giống đang nói cho mình nghe hơn.

Nghe nói, đêm cuối cùng Clara ở Chicago, Tống Ngọc Trạch đã cùng cô ta xem một buổi nhạc kịch. Khi nghe tin này, Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú đang ở Italy, ngày hôm ấy cách hôn lễ của hai người còn bốn ngày.

Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú đến Italy để thăm bạn bè chung của hai người, nhân tiện chụp ảnh cưới luôn. Khi chụp đến shoot hình cuối cùng đã xảy ra một chuyện, một cô gái tự xưng là bạn của Hạ Tiểu Thuần đã xông vào địa điểm chụp ảnh.

Trong lời tố cáo của bạn của Hạ Tiểu Thuần, Triệu Hương Nông hay tin: Sau khi Hạ Tiểu Thuần về nước, bị người thân ép phá thai. Trong quá trình phá thai không may bị mất đi tử cung. Điều này đồng nghĩa với việc từ nay về sau cô ta đã không còn tư cách làm mẹ.

Trong "bài diễn văn" của cô gái nọ, từ đầu đến cuối Bách Nguyên Tú đều nhìn Triệu Hương Nông, khuôn mặt anh ta tái mét giống như bộ vest trên người anh ta vậy. Triệu Hương Nông quay mặt đi, mặt kính in rõ khuôn mặt cô, ngỡ ngàng, trắng bệch.

Tối đến, Bách Nguyên Tú gõ cửa phòng khách sạn của Triệu Hương Nông. Đứng ở cửa, anh ta siết chặt cô trong vòng tay: "Tiểu Nông, em đừng rời xa anh, em càng không thể rời xa anh..."

Triệu Hương Nông rũ mắt nhìn bàn tay ôm chặt eo cô của anh ta.

"Sao có thể như vậy chứ? Tôi sẽ không rời khỏi anh." Cô nói một cách lãnh đạm.

Lúc ấy, Bách Nguyên Tú nghe thấy giọng điệu của Triệu Hương Nông bình thản giống như một hồ nước đã chết lặng. Trong lúc bối rối, anh ta ôm chặt cô hơn, rồi vội vàng hôn cô, dồn hết sức lực vào nụ hôn này. Thế rồi, Bách Nguyên Tú phát hiện rõ ràng vẫn là cánh môi mềm mại ấy, nhưng chẳng hiểu sao nó cũng giống như dòng nước đã chết kia.

Anh ta buông cô ra.

Khẽ hôn lên trán cô.

"Nghỉ ngơi cho khỏe." Anh ta dịu dàng nói với cô.

"Anh cũng vậy."

Bách Nguyên Tú đã đứng trước cánh cửa khép chặt kia cả một đêm.

Lúc Triệu Hương Nông mở cửa phòng ra liền nhìn thấy Bách Nguyên Tú đang đứng ngoài cửa. Cô ngước mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt và quầng thâm mắt của anh ta.

Đau lòng không? Có chứ, cô vẫn thấy đau lòng. Chỉ là đã không còn những trận đau thắt lòng như trước nữa, mà giống như chỉ còn nhiều hơn là sự thương hại. Sự thương hại đó là những gì còn sót lại của tuổi trẻ giữa cô và anh ta.

"Nguyên Tú." Cô kéo tay anh ta, thấy tay anh ta lạnh toát, cô lập tức nắm lấy nó: "Một khi tôi đã đeo chiếc nhẫn khắc tên anh, thì tôi sẽ làm vợ anh một cách nghiêm túc, giống kiểu vợ chồng mà chúng ta quen thuộc ấy. Tôi nghĩ, tôi cũng chỉ có thể bảo đảm với anh chuyện như thế này mà thôi."

Ít ra khi thốt ra những lời này, Triệu Hương Nông hoàn toàn chân thành. Cho dù cô không thể sản sinh bất cứ tình cảm nào với anh ta nữa thì cô cũng sẽ nghiêm túc làm vợ anh ta, xây dựng một cuộc hôn nhân giống bao người mà cô quen biết.

Hơn mười tiếng đồng hồ sau, hình ảnh Triệu Hương Nông nắm tay Bách Nguyên Tú xuất hiện ở sân bay tại Chicago được ca tụng là cặp đôi sắp cưới đang đắm chìm trong hạnh phúc.

Sáng hôm sau, Triệu Hương Nông cũng nhìn thấy những bức hình này. Khi cô nhìn thấy chúng cũng là lúc cô đang nói chuyện điện thoại với Bách Nguyên Tú. Giọng nói của Bách Nguyên Tú mang theo vẻ hả hê cười nhạo khuôn mặt bánh bao của cô. Do góc chụp nên khuôn mặt của Triệu Hương Nông có phần phúng phính.

Triệu Hương Nông ngắm những tấm hình ấy, ngay cả cô cũng cảm thấy bản thân mình trong mấy tấm hình có dáng vẻ rất hạnh phúc. Dì Thanh trêu rằng chắc hẳn lúc này Tiểu Nông chỉ ước có thể mặc váy cưới ngay đi được.

Có thể nói khuôn mặt này của cô mê người biết bao.

Thời gian diễn ra hôn lễ còn hai ngày, Triệu Hương Nông đến nhà thờ nơi diễn ra hôn lễ, đó là nhà thờ cổ kính nhất Chicago. Cô tập duyệt mỗi phần của buổi lễ trước mặt trưởng bối hai nhà và bạn bè của cô. Hôn lễ của cô và Bách Nguyên Tú sẽ được làm thành phim tài liệu để lưu giữ trong bảo tàng. Có thể biết trước một điều rằng nếu như cô và Bách Nguyên Tú mãi giữ hình tượng cặp vợ chồng ân ái xuất hiện ở những nơi công cộng, vậy thì đến khi hai người bạc đầu răng long, thước phim tài liệu này sẽ trở thành một thứ giống như sách giáo khoa, được người đời coi là tấm gương điển hình.

Sau khi hoàn thành tất cả các thủ tục, cha xứ chủ trì hôn lễ nở nụ cười hài lòng. Buổi tập duyệt có một sai sót duy nhất đó là thời gian cha của cô dâu đưa tay con gái mình cho chú rể lâu hơn mấy phút so với thời gian mà cha xứ chỉ định. Trong mấy phút đó vang lên những tiếng cười thiện ý đến từ những vị khách đến chứng kiến buổi tập duyệt. Ai cũng biết Triệu Diên Đình yêu chiều cô con gái độc nhất như nào, vì lẽ đó ông mới không nỡ gả con gái đi.

Thời gian tập duyệt kết thúc, Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú đứng sóng vai nhau, đối diện với Triệu Diên Đình và Lý Nhu. Triệu Hương Nông đang sửa hoa gài áo vest cho ba mình.

"Ba à, hay là... con không lấy chồng nữa." Giọng điệu của Triệu Hương Nông có chút vẻ làm nũng.

Triệu Diên Đình khẽ bật cười, đây là nụ cười đầu tiên trong ba tiếng đồng hồ của buổi tập duyệt, cũng là một trong số những nụ cười ít ỏi kể từ khi hôn lễ được chuẩn bị.

Triệu Hương Nông ngồi xe Bách Nguyên Tú rời khỏi nhà thờ. Chiếc xe đi rất chậm, Bách Nguyên Tú muốn đưa cô đến viện dưỡng lão ở phố người Hoa để phát bánh cưới theo phong tục của người phương Đông.

"Vừa rồi lúc em bảo không lấy chồng nữa làm anh sợ hết hồn." Nhớ lại những lời mà Triệu Hương Nông nói ở nhà thờ, Bách Nguyên Tú thật sự bị hù dọa.

Bách Nguyên Tú vừa nói vừa quan sát nét mặt của cô qua kính xe, từ đầu đến cuối cô đều nghiêng mặt nhìn thế giới ngoài cửa xe, khóe miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười nhạt nhòa, khiến Bách Nguyên Tú cảm thấy hoảng hốt.

Bách Nguyên Tú vô thức vươn tay nắm lấy tay cô, cô không né tránh, để mặc anh ta nắm tay mình.

Không tránh là tốt, không tránh là tốt, Bách Nguyên Tú thầm nói với bản thân.

Xe dừng trước đèn đỏ, bàn tay được Bách Nguyên Tú nắm lấy bỗng giẫy giụa chốc lát. Khi đèn xanh sắp sáng lên, cô rút tay mình ra, nghiêng mặt qua nói với anh ta: "Nguyên Tú, tôi quên mất một chuyện, tôi phải xuống xe ở đây."

Phía sau vang lên tiếng còi xe thúc giục, Bách Nguyên Tú ép mình thôi nhìn bóng lưng dứt khoát của Triệu Hương Nông, lái xe khỏi đó.

Khi xe đến một khúc cua, ma xui quỷ khiến Bách Nguyên Tú quay đầu lái xe về con đường ban nãy, ngay sau đó anh ta liền tìm thấy Triệu Hương Nông. Cô đứng ở trước cửa một cửa hàng đông người, rất nhiều người đang qua lại chỉ có mình cô đứng ở đó, trông về một hướng, đứng im như một pho tượng vô hồn. Từ góc độ của Bách Nguyên Tú không thể nào nhìn rõ nét mặt của Triệu Hương Nông, một xúc cảm mang tên sợ hãi từ từ nảy sinh trong lòng anh ta.

Anh ta biết Tiểu Nông của mình đã khác trước kia rồi.

Cô càng đứng ở đó bao lâu, nỗi sợ trong lòng anh ta càng bành trướng bấy nhiêu. Tiểu Nông của anh ta đang tìm người ư? Cái người dần dần khiến cô đổi thay?

Cuối cùng, bóng hình đó cũng chuyển động rồi, Bách Nguyên Tú thầm thở phào. Bóng người đó chầm chậm đi vào cửa hàng đồ lưu niệm phía đối diện.

Nhìn thấy nơi đó, Bách Nguyên Tú lại thở hắt ra một hơi, thầm mắng mình bị thần kinh, vừa rồi chắc là Tiểu Nông muốn mua quà tặng cho mấy cụ già kia mà thôi.

Bách Nguyên Tú lái xe khỏi con đường đó. Lúc ngoặt xe, một chiếc motor bất ngờ lao về phía xe anh ta. Bách Nguyên Tú tưởng chừng như có thể thấy chiếc xe sắp đâm vào xe mình.

May mắn thay, người lái motor lại bẻ lái, chiếc motor màu đen lướt một đường vòng cung qua xe anh ta rồi lao vào tấm biển quảng cáo bên đường. Đầu xe đập vào tấm biển quảng cáo phát ra một tiếng "Rầm" rồi nằm im không nhúc nhích.

Bách Nguyên Tú lập tức xuống xe đi về phía chiếc motor.

Sau này, Bách Nguyên Tú luôn nghĩ rốt cuộc lần đầu tiên anh ta gặp Tống Ngọc Trạch là khi nào?

Cậu trai nét mặt đầy đau buồn trong lần giáp mặt thoáng qua ở một buổi tang lễ rất lâu về trước? Chàng trai đẹp mã có nụ cười tỏa nắng và đôi mắt trong sáng như chú nai trong rừng làm bao cô nàng si mê? Hay là một tay đua có ánh mắt sắc lạnh xuyên qua tấm kính của mũ bảo hiểm khiến người khác không nhịn được mà lùi bước?

Ánh mắt của người này không mấy tốt đẹp! Dù cách một lớp kính chắn gió của mũ bảo hiểm, Bách Nguyên Tú vẫn nhìn ra ngay lập tức.

Thấy người nọ không có vấn đề gì đáng ngại, Bách Nguyên Tú đưa danh thiếp của mình ra, anh ta cảm ơn người nọ đồng thời bày tỏ rằng mình sẵn lòng chịu mọi trách nhiệm.

Người nọ tựa như không nghe thấy lời Bách Nguyên Tú nói, anh đang kiểm tra chiếc xe của mình. Anh mặc chiếc áo jacket màu đen tuyền cùng màu với chiếc mũ bảo hiểm, cao, thon gầy, đứng bên tấm biển quảng cáo màu đỏ sẫm biểu tượng của Chicago, phong cách cuốn hút giống như áp phích của bộ phim điện ảnh.

"Anh à." Bách Nguyên Tú lại đưa danh thiếp một lần nữa. Hôn lễ vào thứ bảy khiến anh cảm thấy hân hoan từ tận đáy lòng. Niềm hân hoan đó giống như một loại trang sức vô hình: "Vừa rồi anh đánh lái nghệ lắm, động tác vừa rồi của anh có thể sánh ngang với tay đua chuyên nghiệp đấy. Hay là, anh cũng là một tay đua chuyên nghiệp?"

Người nọ dừng động tác, nhìn Bách Nguyên Tú.

Bách Nguyên Tú nở nụ cười thân thiện: "Cuối tuần tôi sẽ kết hôn, tôi rất yêu cô ấy. Việc làm vừa rồi của anh có ý nghĩa rất đặc biệt với tôi, giống như một sự may mắn vậy, vì thế, tôi rất cảm kích anh. Đây là danh thiếp của tôi, sau này nếu anh gặp chuyện gì cần giúp đỡ có thể gọi điện cho tôi, tôi sẽ giúp đỡ hết sức mình."

Nói đoạn, Bách Nguyên Tú chìa tấm danh thiếp ra trước mặt người nọ.

Người nọ đưa tay nhận lấy danh thiếp, ánh mắt vẫn nhìn Bách Nguyên Tú. Bách Nguyên Tú lại một lần nữa cảm nhận được ánh mắt không thân thiện từ phía sau tấm kính mũ bảo hiểm, không, sự bất hảo cũng không thể diễn tả ánh mắt của người nọ.

Ánh mắt đó tựa như mũi tên tẩm độc, khiến Bách Nguyên Tú có một cảm giác như đã từng quen biết.

"Hay là..." Bách Nguyên Tú ngập ngừng hỏi: "Chúng ta đã từng gặp nhau? Hay chúng ta có quen biết?"

Bách Nguyên Tú có thể nhìn thấy rõ người kia đang mỉm cười, nụ cười lan đến khóe mắt khiến nó trở nên cuốn hút, nhưng nụ cười đó lại mang theo vẻ giễu cợt.

Người nọ nhận lấy danh thiếp, ra vẻ chăm chú nhìn tấm danh thiếp, ngón tay khẽ búng lên tấm danh thiếp rồi vứt nó xuống đất, một lần nữa ngẩng đầu lên mỉm cười với Bách Nguyên Tú.

Anh hỏi Bách Nguyên Tú: "Anh sẽ kết hôn vào thứ bảy?"

Không cho Bách Nguyên Tú bất cứ cơ hội trả lời nào, anh thu lại tầm mắt đang xoáy sâu vào người Bách Nguyên Tú, nói: "Ông anh à, tôi có dự cảm vận may của anh sẽ từ từ dùng hết từ buổi chiều ngày hôm nay. Tôi còn có dự cảm cô dâu của anh sẽ tặng anh một món quà khiến anh cả đời khó quên đấy."

Nói xong, anh phóng xe nghênh ngang rời khỏi đó, Bách Nguyên Tú trơ mắt nhìn tấm danh thiếp của mình bị bánh xe nghiến qua.

Điều khiến Bách Nguyên Tú bất ngờ đó là, cô dâu của anh ta thật sự đã tặng cho anh ta một món quà khó quên.

- ----------

Mọi người thấy màn dằn mặt của anh Trạch thế nào =)))))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Cô dâu chạy trốn (02)

Màn đêm buông xuống, Triệu Hương Nông ngồi trên tấm thảm trong phòng, cô cũng không biết Hạ Tiểu Thuần làm cách nào mà có được số điện thoại của cô. Lúc đầu, Hạ Tiểu Thuần nói năng rất tỉnh táo, không thốt lên những câu đại loại như "Tôi thật lòng yêu anh ấy". Triệu Hương Nông lập tức đáp lại Hạ Tiểu Thuần: "Sao hả? Mấy tấm ảnh cưới của tôi và Bách Nguyên Tú khiến cô ngồi không yên rồi sao? Cô tưởng sau khi bạn cô nói cho người trong lòng cô biết cảnh ngộ đáng thương của cô, thì anh ta sẽ vượt mọi chông gai đến tìm cô sao? Nhưng sự thật là không, không những vậy cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối này còn rất hạnh phúc, nên cô sốt ruột rồi phải không?"

Sau khi nghe thấy những lời này, Hạ Tiểu Thuần gào thét như uống nhầm thuốc, nói những lời không đầu không cuối như "Triệu Hương Nông, là cô biến tôi thành người phụ nữ xấu xa."

Khi Hạ Tiểu Thuần lặp lại những lời này lần thứ N, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng không thể nhẫn nhịn nữa: "Cô C thân mến, cô cần biết rõ rằng người khiến cô ra nông nỗi này là Bách Nguyên Tú, không phải Triệu Hương Nông. Hơn nữa, người thật sự bị hại là tôi! Là tôi đấy cô nàng ngu ngốc!"

Không thể nhịn được nữa, Triệu Hương Nông lập tức cúp máy.

Mấy phút sau điện thoại lại đổ chuông, Triệu Hương Nông nhận điện thoại.

Sau đó, thật lâu về sau Triệu Hương Nông cũng không thể quên nổi giọng nói đó, giọng nói của Hạ Tiểu Thuần kỳ dị giống âm thanh căn nhà cũ nát giẫy chết trước khi cơn bão quét qua.

"Triệu Hương Nông, tôi hy vọng cô cũng trở thành người không có được hạnh phúc giống như tôi."

Ấn phím tắt máy, Triệu Hương Nông để điện thoại về chỗ cũ. Cô gối đầu lên đầu gối, nghiêng mặt nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Ngày kia cô sẽ kết hôn với Bách Nguyên Tú.

Xác suất hai người cả đời không gặp lại là bao nhiêu? Dân số thế giới đã vượt mức 7 tỷ người, dân số Chicago gần 3 triệu người. Trong bằng đấy người, có nhiều người không còn duyên phận gặp lại nhau. Hôm nay người lái xe motor mà cô nhìn thấy có phải là Tống Ngọc Trạch không? Từ cái nhìn đầu tiên cô đã biết người đó là Tống Ngọc Trạch. Cô đã nói với mình, Bách Nguyên Tú còn đang nắm tay cô đấy, có phải là Tống Ngọc Trạch hay không thì cũng không liên quan đến cô, hai người đã định trước là những người không còn cơ hội qua lại.

Thế nhưng, điều đáng sợ là cô vẫn xuống xe, ánh mắt cô lướt qua dòng người tấp nập vội vã tìm kiếm bóng hình anh. Cô chỉ muốn nhìn thấy người ấy. Cô thầm nói với mình chỉ trộm nhìn một chút thôi.

Nhưng cô không tìm được anh, điều này dấy lên một suy nghĩ điên cuồng trong đầu cô: Đến nhà anh ấy, chỉ nhìn một cái thôi, trộm nhìn một cái thôi.

May là đúng thời khắc then chốt, Rice đã nhắc cô phải đến cửa hàng lưu niệm một chuyến.

Triệu Hương Nông nhìn chăm chú màn đêm bên ngoài, thời gian dần trôi, trái tim cô cũng ngày càng trĩu nặng tựa màn đêm. Khẽ thở ra một hơi, Triệu Hương Nông rời khỏi phòng mình. Dọc theo hành lang in dấu những bước chân khẽ khàng của cô, cô đến trước cửa phòng mẹ mình.

Cô bối rối xoắn xuýt ngón tay, nên vào hay không vào đây.

Cuối cùng, giai điệu xưa cũ vang ra từ phòng Lý Nhu khiến cô chùn bước.

Khác với vẻ yên tĩnh ở hành lang này là khu vực trước nhà. Ở nơi đó, đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người đang tập trung ở đó để chuẩn bị cho đám cưới được nhiều người chúc phúc nhất vào thứ bảy. Trong số những người đó, Triệu Hương Nông cũng nhìn thấy dì Thanh.

Triệu Hương Nông thầm thở dài, cô quay lại phòng mình, nằm trên giường ngước mắt nhìn trần nhà. Chuông báo 12 giờ vang lên, từng tiếng chuông gõ vào tim cô.

Lại một ngày nữa trôi qua rồi!

Triệu Hương Nông nhắm mắt lại.

Sáng thứ sáu, đám bạn của Triệu Hương Nông lái những chiếc siêu xe của họ đến Triệu công quán. Họ vô cùng hào hứng, sau các buổi tiệc tùng không ngừng nghỉ cả năm trời thì tiệc độc thân chính là một trong những kiểu tiệc tùng bọn họ thích nhất, bởi vì có thể lấy danh nghĩa chia tay thời kỳ độc thân để thực hiện những cuộc vui không cần tiết chế. Ví dụ như, họ đã chuẩn bị cho Triệu Hương Nông một dàn trai đẹp, dĩ nhiên Bách Nguyên Tú cũng được bọn họ chuẩn bị cho một dàn mỹ nữ để chia tay thời kỳ độc thân.

Triệu Hương Nông biết chơi bời và cô cũng hiểu phải chơi bời như thế nào, bởi vì người biết chơi bời sẽ kết được rất nhiều bạn bè. Ánh hoàng hôn rực rỡ đổ lên nóc căn phòng bằng kính, Triệu Hương Nông uống chút rượu. Đôi môi đỏ thắm khẽ mỉm cười trong bầu không khí thích hợp. Vừa cười cô vừa đánh giá dàn trai đẹp mà cô sở hữu quyền ưu tiên. Trong buổi tiệc độc thân này, cô cần sắm vai một cô nàng cởi mở. Cuối cùng, cô chọn đại một người rồi đưa anh ta rời khỏi buổi tiệc.

Chiếc xe băng qua con đường sầm uất nhất Chicago nửa tiếng đồng hồ. Trong thời gian này, Triệu Hương Nông hỏi anh chàng mà cô đã chọn bừa ở buổi tiệc: "Anh cần tiền mua bánh xe mới đến mấy nơi như vậy sao?"

Anh chàng vô danh thoáng ngẩn người. Từ vẻ mặt của anh ta, Triệu Hương Nông có thể đoán được người đàn ông này đang nghĩ nát óc để đưa ra câu trả lời khiến cô hài lòng.

"Xuống xe đi." Triệu Hương Nông nói với anh ta.

Màn đêm dần buông, Triệu Hương Nông lái xe quay về Triệu công quán. Ở cửa Triệu công quán, Triệu Hương Nông nhìn thấy Bách Nguyên Tú đứng dựa vào tường bao màu trắng, vẫy tay với cô.

Triệu Hương Nông không xuống xe, cô chỉ hạ kính xe xuống.

Bách Nguyên Tú đứng bên ngoài xe.

"Em vừa chuồn khỏi buổi tiệc đấy à?" Anh ta gác tay lên khung cửa xe.

Triệu Hương Nông im lặng, cô cảm thấy cô sắp sửa không thể tìm ra những lời phù hợp để nói chuyện với Bách Nguyên Tú rồi. Trước kia, cô có thể nói chuyện điện thoại với anh ta hàng tiếng đồng hồ.

Có lẽ anh ta cũng nhận ra điều đó, anh ta thở dài: "Là lỗi của anh, là anh làm hỏng mọi chuyện. Vì vậy, chuyện thành ra như này ắt hẳn là anh tự làm tự chịu."

Anh ta vuốt ve gò má cô: "Được rồi, không nói chuyện này nữa. Tiểu Nông, dì Thanh biết anh đến đây đã mắng anh một trận té tát, bà ấy nói theo tục lệ của người phương Đông, đêm trước đám cưới cô dâu chú rể gặp nhau sẽ không may."

Lời này khiến Triệu Hương Nông khẽ thót tim, cô vô thức nhìn Bách Nguyên Tú, Bách Nguyên Tú cũng đang nhìn cô.

Anh ta vươn người vào khoang xe, hôn lên trán cô, cảm thán: "Ngày mai, em sẽ trở thành cô dâu của anh rồi."

Xe lái vào trong ga ra, nước mắt lập tức rơi xuống. Triệu Hương Nông nghĩ nếu như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nếu không có sự xuất hiện của những người kia thì giây phút này, nước mắt đang rơi kia là những giọt lệ hạnh phúc chứ không phải nước mắt đau khổ.

Người làm ở Triệu công quán và những nhân viên tổ chức đám cưới đều chúc mừng cô, cô dùng nụ cười ngọt ngào kiểu Triệu Hương Nông để đáp lại từng người.

Rice lén ra dấu OK với cô, có lẽ cô ấy muốn nói rằng đám cưới được chuẩn bị rất hoành tráng rất thành công. Dì Thanh vành mắt hơi đỏ đứng ở phía sau cùng. Trong hôn lễ ngày mai, người phụ nữ trung tuổi đã phục vụ ở nhà cô mười mấy năm trời này sẽ không có cơ hội xuất hiện.

Triệu Hương Nông ôm lấy bà, khẽ gọi một tiếng "dì Thanh".

"Sau này mỗi lần Tiểu Nông về nhà, dì Thanh vẫn sẽ đứng trên bậc tam cấp chờ con." Bà ôm lấy cô, vỗ vai cô: "Nghỉ ngơi cho tốt, dì Thanh cam đoan ngày mai Tiểu Nông sẽ là cô dâu đẹp nhất trên đời."

"Vâng ạ." Cô trả lời.

Nghỉ ngơi cho tốt, chuyện này sao có thể chứ, đêm nay đã định trước là một đêm không ngủ.

Triệu Hương Nông ngẩn người ngồi trên mặt thảm, đồng hồ chỉ 11 giờ rưỡi. Một tiếng trước mẹ cô đã đến phòng cô, dặn dò những chuyện mà một người mẹ nên làm, Triệu Hương Nông một mực cúi đầu lắng nghe. Từ những lời dặn dò đó, Triệu Hương Nông có thể biết được mẹ cô đã chuẩn bị trước, chỉ là do không có yếu tố tình cảm trong đó nên khi nói những lời dặn dò mẹ cô có chút vất vả.

"Mẹ à, những chuyện kia con biết cả rồi." Triệu Hương Nông ngắt lời Lý Nhu.

Lý Nhu thoáng tỏ vẻ nhẹ nhõm, bà còn muốn nói điều gì đó.

"Mẹ ngủ ngon." Triệu Hương Nông nói.

Lý Nhu lúng túng rời khỏi phòng cô.

Sau khi Lý Nhu rời khỏi đó, Triệu Diên Đình say khướt được cấp dưới dìu đến phòng cô. Ông ta bưng mặt cô vừa khóc vừa cười. Người cha phong độ ngời ngời được bao người đàn bà thầm thương trộm nhớ của cô mất hết hình tượng khi say rượu, như một đứa trẻ nói những lời không chút kiêng kỵ. Những câu nói càng lúc càng bất bình thường khiến người trợ lý vừa nhìn Triệu Diên Đình vừa nhìn Triệu Hương Nông.

"Chú Lâm, chú đưa ba cháu về phòng đi ạ, có vẻ ba cháu đã uống không ít." Triệu Hương Nông trưng ra vẻ mặt dở khóc dở cười, nói với người đàn ông có vẻ mặt đầy nghi hoặc kia.

Triệu Diên Đình được trợ lý cùng bác sĩ gia đình kéo ra khỏi phòng Triệu Hương Nông.

Cuối cùng đã yên tĩnh rồi, tiếp theo đây còn ai đến gõ cửa phòng cô không nhỉ? Sau đó, Triệu Hương Nông ngồi trên giường nhìn đồng hồ, nhìn một mạch đến nửa tiếng.

11 giờ rưỡi, ngón tay Triệu Hương Nông bắt đầu động đậy, bỗng nhiên cô muốn làm một chuyện gì đó, như hút thuốc chẳng hạn. Đám bạn của cô đa số đều không thể rời tay khỏi điếu thuốc. Triệu Hương Nông biết đó là thứ đồ chơi khiến người ta nghiện ngập. Năm mười mấy tuổi cô đã hút thuốc vì sự hiếu kỳ, không may là chưa đợi cô nếm thử mùi vị của thuốc lá thì đã bị Triệu Diên Đình nhìn thấy. Đó là lần đầu tiên cô bị đánh, bàn tay to gần bằng khuôn mặt cô đã in lên má cô.

"Nếu không muốn cùng mẹ con quay về cái thôn nghèo kia thì đừng để ba nhìn thấy thứ kia một lần nào nữa." Triệu Hương Nông lạnh lùng răn đe cô.

Kể từ ngày đó, Triệu Hương Nông không còn hiếu kỳ với thuốc lá nữa, nhưng cô vẫn lén lút giấu một ít ở dưới tầng hầm. Cô vẫn luôn cho rằng những điếu thuốc dưới tầng hầm đại diện cho sự phản nghịch của cô: Hey, mọi người xem, tôi không dễ dàng khuất phục như thế đâu.

Khi tiếng chuông cảnh báo vang lên dồn dập, Triệu Hương Nông đang thay quần áo. Điện thoại trong phòng vang lên, bảo vệ của Triệu công quán báo rằng có người đã lẻn vào Triệu công quán, theo phán đoán ban đầu có hai khả năng: Một là tên bợm nhậu say sỉn, hai là kẻ trộm.

"Kẻ trộm", Triệu Hương Nông buồn bã nhận ra đây là từ khiến cô cảm thấy vô cùng đau lòng. Mở cửa phòng ra, trùm mũ áo hoodie lên đầu, Triệu Hương Nông đi về hướng tầng hầm.

Tầng hầm cách phòng cô rất gần, đi được nửa đường, trên đầu có ánh đèn pin tra xét của bảo vệ, Triệu Hương Nông khom lưng tránh khỏi ánh đèn pin, bước nhanh khỏi đó.

Mở cửa tầng hầm ra, Triệu Hương Nông đi thẳng về nơi cô giấu thuốc lá. Khi chạm vào những điếu thuốc thì cũng là lúc có bàn tay vươn ra từ trong bóng tối bịt miệng cô.

"Triệu Hương Nông." Trong bóng tối có người gọi tên cô.

Bàn tay đang cầm thuốc lá chầm chậm buông xuôi.

Tống Ngọc Trạch, đến hẳn nhà cô ăn trộm rồi. Không phải anh nói hành trình đã kết thúc rồi sao? Không phải anh còn tỏ vẻ cool ngầu nói rằng anh biết cách làm thế nào để không mang đến phiền toái cho cô đồng thời cũng để bản thân tránh khỏi rắc rối.

"Triệu Hương Nông, tôi sẽ không nói lời tạm biệt với em đâu. Bởi chúng ta đều biết câu này chẳng có bất cứ ý nghĩa nào với hai ta." Tại sân bay New Orleans, Tống Ngọc Trạch đã nói như vậy với cô, còn nở nụ cười thản nhiên.

Hôm đó, Tống Ngọc Trạch còn đưa ra phương án để khiến cả hai không gặp rắc rối: Không gọi điện thoại cho đối phương, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên làm việc thì làm, nên ngủ thì ngủ. Có lẽ một tháng sau, New Orleans sẽ trở thành nơi cất giữ những hồi ức lãng mạn ngắn ngủi của hai người.

"Tống Ngọc Trạch, anh đúng là cao thủ ở phương diện này." Ngày đó cô nói với anh.

Anh chỉ cười đáp lại cô rồi quay người rời khỏi đó, để lại cho cô một bóng lưng dứt khoát.

Bây giờ, ông anh này lại xuất hiện ở đây với mục đích gì? Triệu Hương Nông giẫy giụa để những tiếng la hét được bật ra.

"Nhanh thôi, Triệu Hương Nông, chỉ một lúc thôi." Anh cứ ôm chặt lấy cô như vậy.

Triệu Hương Nông thôi giẫy giụa, ngừng những tiếng la hét trong cổ họng.

"Tôi đến đây không có ý định gì cả. Triệu Hương Nông, tôi sắp rời khỏi Chicago rồi, tôi chỉ muốn gặp em trước khi rời khỏi đây mà thôi."

Điếu thuốc trong tay rơi xuống đất. Chỉ thoáng chốc, thành phố cô đã sống mười mấy năm dường như chỉ vì câu nói này mà trở nên hoang vắng trong chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Cô dâu chạy trốn (03)

Khi ánh đèn pin chiếu qua cửa thông gió, Triệu Hương Nông kéo Tống Ngọc Trạch ngồi xuống đất để tránh khỏi nó. Hai người vẫn giữ tư thế lúc ban đầu, chỉ khác là bàn tay đang nắm tay anh của cô lại được anh nắm trở lại.

Ánh sáng yếu ớt hắt vào cửa thông gió, Triệu Hương Nông nhìn thấy đôi giầy hơi bạc màu của Tống Ngọc Trạch. Cô nghĩ ngợi rồi lên tiếng: "Tống Ngọc Trạch không phải anh đã nói sẽ không gây phiền toái cho chúng ta sao? Anh xuất hiện ở đây chính là gây phiền phức cho rôi đấy."

Tống Ngọc Trạch tỉnh bơ trước ý cảnh cáo trong đôi mắt của cô: "Sao em lại ở đây?"

Nhặt bao thuốc có vẻ ngoài bình dân vừa rơi xuống đất lên, hẳn là do tài xế đánh rơi mấy ngày trước, khi Triệu Hương Nông nhìn thấy liền lén lút giấu đi.

Triệu Hương Nông xé vỏ bao thuốc, lấy ra một điếu, đốt lên, bắt chước dáng vẻ hút thuốc đầy quyến rũ của đám bạn. Một loạt những động tác làm xong, một bàn tay nhanh chóng lấy mất điếu thuốc từ miệng cô.

Triệu Hương Nông nhặt đại một món đồ trên mặt đất đập lên đầu Tống Ngọc Trạch, tuôn ra một loạt những từ ngữ đanh đá: "Tống Ngọc Trạch, anh muốn đi thì đi đi, anh xuất hiện ở đây đối với tôi giống như một chuyện vừa nực cười vừa đáng ghét. Ai thèm anh đến nhìn chứ, ai thèm anh đến. Tống Ngọc Trạch, tốt nhất là anh cút được bao xa thì cút."

"Tôi đoán..." Tống Ngọc Trạch chậm rãi lên tiếng: "Nhất định Triệu Hương Nông chưa từng hút thuốc, vì ba mẹ cô ấy không cho. Muốn hút không?"

Tống Ngọc Trạch đưa điếu thuốc tự cháy còn một nửa đến trước mặt cô. Triệu Hương Nông muốn cướp mà không cướp được, cô trơ mắt nhìn Tống Ngọc Trạch ung dung hút hết điếu thuốc.

Tên khốn Tống Ngọc Trạch! Triệu Hương Nông nhỏm người sang định trả đũa Tống Ngọc Trạch nhưng bị anh tóm được hai tay một cách dễ dàng.

Một ánh đèn pin lại chiếu qua, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch ngã nhoài ra đất.

Năm Triệu Hương Nông 24 tuổi cuối cùng cô cũng nếm được vị thuốc lá mà cô luôn tò mò. Vị cay cay của nicotin trên đầu lưỡi Tống Ngọc Trạch từng chút từng chút ngấm vào nụ vị giác của cô. Triệu Hương Nông cũng không biết do vị cay của nicotin làm cô mê mệt, hay Tống Ngọc Trạch khiến cô không thể ngừng lại được nữa.

Trong bóng tối, cô đáp lại anh.

Lại có ánh sáng hắt qua, móc áo lót của cô đã được cởi ra, mắc lại trên eo cô. Tống Ngọc Trạch ngậm lấy nụ hoa của cô qua một lớp áo, bàn tay của Triệu Hương Nông đang luồn sâu vào mái tóc anh. Đôi giầy của cô một chiếc còn đi trên chân, một chiếc thì nằm lăn lóc dưới nền nhà. Một chân cô quấn lấy thắt lưng anh, còn chân khác thì cọ sát đùi anh theo sự xao động của cơ thể.

Tiếng bước chân dồn dập hướng đến tầng hầm, Tống Ngọc Trạch tựa như không nghe thấy những tiếng bước chân đó. Khi Triệu Hương Nông đẩy vai anh ra, thì anh càng chuyển động mạnh mẽ hơn. Anh đùa nghịch nụ hoa của cô khiến cơ thể cô không kìm được cơn tê dại.

"Tống Ngọc Trạch, đừng... đừng đi, đừng rời khỏi đây, em không muốn anh đi..." Cơn tê dại từ cơ thể cũng truyền những hồi run rẩy vào giọng nói cô, khẽ khàng mà nhiệt tình.

Trong những tiếng ngắt quãng của cô, anh dừng mọi động tác. Cơ thể anh chậm rãi cọ sát vào người cô, cho đến khi mặt đối mặt, mũi chạm mũi.

"A Nông." Anh gọi một cái tên khác của cô, giọng nói có chút kiềm chế: "Nếu em là em gái bốn mắt A Nông ở trung tâm trượt băng thì tôi sẽ không rời khỏi nơi này. Thế nhưng em lại là Triệu Hương Nông. Vì em là Triệu Hương Nông nên tôi nhất định phải rời khỏi đây. Em cũng biết rằng đây là lựa chọn đúng đắn với hai chúng ta."

Triệu Hương Nông càng quấn chặt lấy anh, giọng điệu mang theo vẻ tùy hứng ngang ngược: "Em không cho anh đi, sao em có thể để anh đi được. Tống Ngọc Trạch à, em có cách khiến anh không đi được đến đâu cả!"

Thực ra, cô muốn nói với anh rằng Tống Ngọc Trạch anh đừng đi, có thể hai ta không còn cơ hội gặp nhau, nhưng xin anh đừng rời khỏi đây. Ít ra làm như vậy em có thể biết anh vẫn còn ở nơi đó, nơi anh sống có cây cầu thang đáng sợ, còn có tên trộm giầy nữa.

Bầu không khí nóng bỏng đã biến mất, giọng điệu cũng không còn vẻ yêu chiều và bao dung như vừa rồi nữa.

"Vậy em định lấy danh nghĩa bà Bách để vụng trộm với tôi sao? Hửm?" Giọng nói của anh vô cùng lạnh lùng.

Triệu Hương Nông ngẩn người, buông tay ra.

Chỉnh lại quần áo, Triệu Hương Nông mở cửa tầng hầm ra. Cô xỏ tay vào túi áo, cúi gằm mặt đi về phía mấy người bảo vệ đang hớt hải chạy đến.

"Mọi người không cần tìm nữa, tôi nghĩ tên trộm mà mọi người nói chính là tôi." Triệu Hương Nông kéo mũ áo xuống, nói với mấy người bảo vệ đang tỏ ra nghi hoặc kia: "Tôi không ngủ được vì hôn lễ ngày mai, nên tôi cảm thấy tôi cần thư giãn một chút."

"Phải nói là hôm nay rồi." Trong mấy người bảo vệ có một người đáp lại như vậy.

Bảo vệ đi khỏi đó, Triệu Hương Nông vẫn đứng ở chỗ cũ. Đúng vậy, nên nói là hôm nay rồi, đồng hồ đã chạy hết mười hai tiếng đồng hồ còn lại của ngày hôm qua rồi.

Cô quay lại tầng hầm lần nữa thì Tống Ngọc Trạch đã đi khỏi đó, không nói không rằng, ngay cả cơ hội nói lời tạm biệt cũng không cho cô.

Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt. Triệu Hương Nông thầm nói với chính mình.

Ngày hôm nay, Chicago trời hửng nắng. Những tia nắng sớm xuyên qua khe hở của những tòa nhà cao tầng chiếu vào cửa xe. Chiếc xe Lincoln đang chậm rãi đi trên con đường thẳng tắp. Chiếc xe này sẽ đưa Triệu Hương Nông đến giáo đường, đến trước mặt Bách Nguyên Tú, và rồi trên ngón vô danh của cô sẽ có thêm chiếc nhẫn kết hôn.

Ngồi cạnh cô là Rice, phía sau là một hàng dài những chiếc xe nối đuôi nhau. Trong đó có bạn bè của cô, đội phù dâu vô cùng rầm rộ. Từ lúc dì Thanh gõ cửa phòng cô, dường như cô lập tức biến thành một con xoay không ngừng chuyển động. Trong lúc đó, cô không ngừng nhắc nhở mình, phải mỉm cười, giống như bao nụ cười vẫn nở trên môi cô lúc bình thường.

Xe càng đi đến gần giáo đường, trái tim cô càng lúc càng hoảng loạn, giống như mình sắp bị ngạt thở. Điều này khiến cô thầm cầu khẩn xe đi chậm lại một chút, chậm lại một chút thôi.

Cuối cùng, cô vẫn nhìn thấy cây thập tự ở trên nóc nhà thờ kia.

Nhìn thấy chiếc xe hoa chậm rãi xuất hiện dưới cơn mưa hoa tươi, Bách Nguyên Tú đứng ở cửa nhà thờ hồi lâu cũng thở phào nhẹ nhõm. Dù anh ta luôn cập nhật tình hình ở đoàn xe, nhưng anh ta vẫn cảm thấy hoang mang. Sự hoang mang đó anh ta không thể nói rõ được, anh ta luôn sợ hãi chỉ một chút bất cẩn, cô dâu của anh ta sẽ bị cướp đi mất.

Cuối cùng, chiếc xe hoa cũng đưa cô dâu đến trước mặt anh ta rồi.

Cửa xe được mở ra, cô dâu khoác trên mình chiếc xường xám màu nude khiến bao người không thể rời mắt khỏi cô. Bách Nguyên Tú bước nhanh đến đón Triệu Hương Nông, cô mỉm cười đáp lại ánh mắt của anh ta, mái tóc được vén sang hai bên tai để lộ ra khuôn mặt trong sáng xinh đẹp của cô.

Bách Nguyên Tú không kiềm chế được mà nói bằng khẩu hình với Triệu Hương Nông "Hôm nay em đẹp lắm".

Không biết Triệu Hương Nông có nhìn thấy không, cô chỉ cụp mắt xuống, hai tay buông xuôi ở hai bên. Tầm mắt của Bách Nguyên Tú rơi xuống trên tay cô. Giây phút ấy, Bách Nguyên Tú bỗng cảm thấy muốn nắm lấy tay cô mà không cần nói thêm điều gì cũng được.

Hôm nay cuối cùng Bách Nguyên Tú vẫn không thể nắm lấy tay Triệu Hương Nông.

Người phụ trách hôn lễ người Ý đứng chắn trước mặt hai người, ném lại một câu: "Bây giờ không phải là lúc anh anh em em, có mặt ở hôn trường mới là bước đầu tiên trong một trăm bước chuẩn bị đấy."

Sau đó, người Ý đó đã mang cô dâu của Bách Nguyên Tú đi hoàn thành chín chín bước còn lại của hôn lễ. Đứng trên mặt thảm màu xanh lá, Bách Nguyên Tú nhìn thấy cô dâu của anh ta biến mất trong vòng vây của đội phù dâu trang điểm lộng lẫy, không ngoảnh lại nhìn anh ta một lần nào.

2 giờ chiều, Triệu Hương Nông đang ở trong phòng hóa trang riêng của cô, còn một tiếng nữa mới đến thời gian cử hành hôn lễ. Cô đã mặc váy cưới, để kiểu tóc nữ thần Hy Lạp, nghe theo mọi sự chỉ đạo của thợ trang điểm. Khi nghe thấy thợ trang điểm nói: "Cô gái à, thả lỏng cơ mặt chút." Triệu Hương Nông mới bắt đầu nhếch miệng cười.

Một trăm bước của hôn lễ đã đến những bước cuối cùng. Đến thời gian được chỉ định, ba cô sẽ đến đón cô và đưa cô đến bên Bách Nguyên Tú trong ánh mắt chúc phúc của mọi người.

Trong phòng hóa trang có chiếu khung cảnh nơi hôn trường, đâu đâu cũng là bóng dáng của nhân viên tổ chức hôn lễ. Những bóng người không ngừng chuyển động đó khiến Triệu Hương Nông hoa mắt. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở giữa ống kính, đó là trung tâm nhà thờ, nơi hôn lễ được cử hành. Ở đó có thảm đỏ trải dài như không có điểm kết, hai bên là khách quý tham dự hôn lễ, những đứa trẻ giúp lễ yên lặng đứng xếp hàng ở hai bên chờ đợi hôn lễ bắt đầu, phía sau cùng là mười mấy bà sơ ngồi ở đó.

Kim đồng hồ đã chỉ 2 giờ rưỡi, thợ trang điểm cũng đã hoàn thành công việc của mình, hai mươi phút tiếp theo sẽ là thời gian để cô dâu và bạn bè nói lời từ biệt.

Lý Nhu mặc lễ phục màu đỏ mà bà rất ít khi mặc. Cho dù vào khoảnh khắc như thế này hai người vẫn không có gì để nói với nhau, bà chỉ nói một câu: "Tiểu Nông hôm nay thật xinh đẹp, giống hệt như mẹ tưởng tượng."

"Cảm ơn mẹ." Triệu Hương Nông lễ phép nói với mẹ mình.

Có điều, khi bóng dáng ốm yếu của Lý Nhu đi đến cửa phòng, Triệu Hương Nông vẫn không nhịn được mà chạy đến ôm lấy bà từ phía sau, nói: "Mẹ ơi, hôn lễ này con không hề vui vẻ."

Không chỉ không vui vẻ mà còn chưa từng kỳ vọng vào tương lai, nhưng cô vẫn không dám nói ra câu này.

"Sau này sẽ từ từ ổn thôi." Lý Nhu vỗ tay cô rồi nói.

Thời gian 5 phút nói chuyện ban đầu chỉ kéo dài hai phút. Lúc bạn bè của Triệu Hương Nông kéo vào phòng hóa trang, cô đang đứng dựa vào tường, tầm mắt dừng trên màn hình. Các ống kính máy quay liên tục chiếu hình ảnh chú rể đang rảo bước trên con đường dẫn đến giáo đường chính, một lúc sau là hình ảnh chú rể đang đứng ở điểm đầu của chiếc thảm đỏ tượng trưng cho hạnh phúc.

"Triệu, váy cưới của cậu đẹp quá."

"Cưng à, cậu trong trẻo giống giọt sương sớm mai vậy."

"Kiểu trang điểm này rất hợp với cậu."

"Kiểu tóc đẹp hết sảy."

Bên tai Triệu Hương Nông không ngừng vang lên những tiếng xuýt xoa khen ngợi.

Cảm giác khó thở lại xuất hiện, chiếc váy cưới bó sát vào eo và ngực khiến cô tức ngực, mớ cặp tóc nặng nề trên đầu khiến cô hoa mắt chóng mặt.

Triệu Hương Nông cúi xuống, tham lam hít lấy từng ngụm không khí. Những khung cảnh quen thuộc thoáng chốc hiện lên trước mắt: Tấm lưng khiến

người ta luôn muốn dựa vào ngủ một giấc, những bông tuyết rơi xuống lòng bàn tay vẫn đầy ấm áp, New Orleans, cơm và đậu tương, chiếc motor giống ngọn lửa đỏ rực, ban đêm, dưới căn tầng hầm, nụ hôn vương mùi khói thuốc lá, cơ thể nam nữ quấn quít trong bóng tối.

"Triệu Hương Nông, tôi sắp đi rồi, tôi sắp rời khỏi Chicago rồi." Giọng nói buồn bã khẽ vang lên trong căn tầng hầm tối tăm.

"Tống Ngọc Trạch, đừng... đừng đi, đừng rời khỏi đây, em không muốn anh đi..." Giọng cô gái đầy vẻ tùy hứng.

Cuối cùng là giọng nói lạnh lùng đầy vẻ giễu cợt.

"Vậy em định lấy danh nghĩa bà Bách để vụng trộm với tôi sao? Hửm?"

Không phải, không phải như vậy, Triệu Hương Nông ra sức lắc đầu, những chiếc kẹp tóc lập tức rơi xuống chân cô.

Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên đối diện với những gương mặt nhìn cô đầy vẻ kinh ngạc.

Triệu Hương Nông chầm chậm gỡ từng món trang sức trên đầu, phá hỏng kiểu tóc mà nhà tạo mẫu đã tốn mất một tiếng đồng hồ. Mái tóc được xõa tung một cách tùy tiện, những cô bạn của Triệu Hương Nông đều há hốc mồm nhìn cô.

Triệu Hương Nông nói với bọn họ: "Mọi người ơi, bây giờ tớ cần sự giúp đỡ của mọi người."

Khi Triệu Diên Đình vào phòng trang điểm để đón Triệu Hương Nông thì chỉ nhận được một đoạn ghi âm. Thợ trang điểm bị nhét vải vào miệng. Một bà sơ trong nhà thờ phát hiện y phục của mình đã bị lấy mất, hơn nữa cô ta còn bị nhốt trong phòng mình một cách kỳ lạ.

Cô ta muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai nói cho cô ta đi!!!!!!!!!!!

- ----------

Nghỉ up truyện một ngày cái là lại lười dịch luôn □

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cô dâu chạy trốn (04)

Cát Đồng lớn lên ở Chicago, chồng của bà đã để lại cho bà một số bất động sản ở khu vực này. Bà cho mấy người lao động với mức lương gần hai ngàn rưỡi đến ba ngàn đô một tháng thuê trọ, Tống Ngọc Trạch là một trong số những người khách trọ đó. Cha của Cát Đồng là một nhà tướng học, vì thế bà cũng ít nhiều học được một chút thuật xem tướng của cha mình. Lần đầu tiên nhìn thấy Tống Ngọc Trạch, Cát Đồng biết dù quần áo trên người chàng trai kia không quá 100 đô nhưng bà vẫn có thể nhìn ra chàng trai ấy không thuộc về nơi này của bà.

Chàng trai trẻ chỉ mất nửa tiếng để thuyết phục Cát Đồng thay đổi ý định không cho cậu ta thuê nhà ban đầu. Trong nửa tiếng đó, Cát Đồng nhận thấy sự tồn tại của chàng trai Tống Ngọc Trạch này chính là mối họa của mấy cô gái. Có một số người trời sinh đã sở hữu một loại khả năng, có thể mê hoặc người khác chỉ bằng một ánh mắt, huống hồ cậu ta còn có tài ăn nói. Những câu nói giả lả lại trở nên thú vị từ miệng cậu ta, hơn nữa lại đầy vẻ chân thành.

Những cô gái đến tìm Tống Ngọc Trạch đã chứng thực phỏng đoán của Cát Đồng, những người đến tìm Tống Ngọc Trạch loại nào cũng có. Khi tâm trạng Tống Ngọc Trạch tốt thì cậu ta chỉ dùng vài ba câu là có thể chọc cho mấy cô gái cười rạng rỡ. Chẳng may lúc cậu ta không vui cậu ta sẽ để cho mấy cô nàng kia đứng đợi dưới chân cầu thang nhà cậu ta mấy tiếng đồng hồ, tất nhiên kết quả cuối cùng lúc nào cũng là các cô gái tự giác rời khỏi đó.

"Cậu có nhiều bạn gái quá đấy." Có một lần, Cát Đồng không nhịn được mà lấy thân phận chủ nhà cảnh cáo Tống Ngọc Trạch.

"Cháu cam đoan về sau họ sẽ không đến đây nữa đâu." Tống Ngọc Trạch cam đoan với bà, vẻ mặt thành thật giống như đứa trẻ.

Quả đúng như vậy, mấy tháng sau đó không có cô gái nào đến tìm Tống Ngọc Trạch nữa. Tất nhiên, cũng có người vẫn không chịu bỏ cuộc. Cô gái đó có dáng vẻ con nhà có điều kiện, ngày nào cô ta cũng đứng dưới cầu thang nhà Tống Ngọc Trạch. Ngày hôm đó trời đổ mưa, Tống Ngọc Trạch đưa cho cô ta một chiếc ô.

Trùng hợp là hôm đó Cát Đồng nghe thấy những lời mà Tống Ngọc Trạch nói với cô gái rằng:

"Cô về đi, về sau đừng đến đây nữa, cô chỉ là một trong số những cô gái mà tôi hẹn hò thôi. Tôi nghĩ tôi nên nói cho cô biết, tôi hẹn hò với mấy cô gái kia không phải vì tôi thích họ, mà chỉ bởi vì tôi cần học cách đoán tâm tư của phụ nữ thông qua họ mà thôi. Chuyện này đối với tôi giống như một môn học vậy, một môn học mà tôi cần nắm chắc kiến thức."

"Sao? Vẫn chưa hiểu à? Cô ngốc thật đấy. Thôi được rồi, để tôi nói cho cô nhé, một khi tôi có thể vận dụng nhuần nhuyễn những gì tôi đã học, lúc đó tôi

sẽ có thể câu được con cá to hơn. Còn ba của cô chỉ là một ông chủ quèn có mỗi hai mươi chiếc xe taxi, mỗi tháng phải nộp phí bảo kê cho bọn xã hội đen mà thôi."

Nước mắt cô gái lập tức rơi lã chã như con diều đứt dây, Tống Ngọc Trạch chỉ vô cảm đứng nhìn. Anh còn nói với cô gái rằng anh đã gọi điện cho ba của cô gái, ông ta đang trên đường đến đây.

Những lời này khiến cô gái nín nhịn tới mức đỏ bừng mặt, cô ta vung tay lên, bàn tay bị Tống Ngọc Trạch chặn lại giữa chừng.

"Tôi không nghĩ ra lí do để cô tát tôi." Anh lạnh lùng lên tiếng.

"Ngày hôm đó, chẳng phải anh khen tôi đáng yêu sao?" Cô gái chịu tổn thương thốt lên một câu.

"Cưng à, đáng yêu và yêu là hai chuyện khác nhau, cô phải biết phân biệt cho rõ ràng."

Ngày hôm đó, cô gái bị ba mình lôi về nhà. Không biết Tống Ngọc Trạch đã làm gì mà khiến người đàn ông kia không ngừng cúi mình xin lỗi Tống Ngọc Trạch, còn cam đoan sau này sẽ không để con gái mình đến làm phiền cậu ta nữa.

Thế nhưng, trong số những cô gái đến tìm Tống Ngọc Trạch cũng có ngoại lệ. Đó là một cô gái châu Á dáng người mảnh mai, dung mạo thanh tú. Cát Đồng nghe thấy Tống Ngọc Trạch gọi cô gái đó là "A Nhan".

Cô gái tên A Nhan kia thỉnh thoảng mới đến tìm Tống Ngọc Trạch. Mỗi lần Tống Ngọc Trạch nói chuyện với cô gái A Nhan đều là vẻ mặt ôn hòa khác hẳn khi nói chuyện với mấy cô nàng khác. Cậu ta thường chở cô gái trên chiếc motor của mình, còn cô gái lúc nào cũng vòng tay ôm lấy thắt lưng rồi áp mặt vào lưng Tống Ngọc Trạch. Cát Đồng thừa nhận, cảnh Tống Ngọc Trạch chở cô gái A Nhan kia phóng xe trên đường là cảnh tượng đẹp mắt nhất ở khu phố này.

Một ngày nọ, Cát Đồng không kìm được sự tò mò mà hỏi cô gái tên A Nhan kia: "Cô là bạn gái của Tống Ngọc Trạch à?"

Khi ấy, cô gái thoáng ngẩn người rồi nở nụ cười.

Lúc cô gái cười lên rất xinh, lộ ra chiếc răng khểnh.

"Bây giờ thì chưa, nhưng về sau sẽ là như vậy." Cô gái trả lời.

Một buổi tối tuần thứ nhất của tháng ba, Cát Đồng nghe thấy tiếng "rầm rầm rầm" phát ra từ nhà Tống Ngọc Trạch. Bà ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người mặc đồ nữ tu đang đập cửa nhà Tống Ngọc Trạch. Từ bóng lưng người đó có thể nhận ra đó là một cô gái.

Cát Đồng lắc đầu, thầm mặc niệm trong lòng, xem ra ngay cả Chúa cũng chịu thua trước Tống Ngọc Trạch rồi. Cát Đồng đã đi một đoạn xa mà vẫn nghe thấy những tiếng "rầm rầm rầm" kia.

Cô gái kia không thấy đau tay sao?

Tống Ngọc Trạch có ở nhà đâu! Dù cô gái kia có đập hỏng cửa cũng chẳng có người mở cửa.

Triệu Hương Nông buông thõng hai tay, tuyệt vọng tựa đầu lên cánh cửa.

Cô đã đến muộn rồi sao? Có phải Tống Ngọc Trạch đã rời khỏi Chicago rồi hay không? Tống Ngọc Trạch không thể đi, phải biết cô đã dùng bao nhiêu dũng khí mới dám đến gõ cánh cửa nhà anh.

Triệu Hương Nông ngã ngồi xuống đất, cô cũng không biết mình đã ngồi đó bao lâu, cô chỉ biết màn đêm đã thay thế ánh sáng mặt trời, có ánh đèn vàng vọt hắt xuống người cô. Đầu óc cô kêu ong ong, những cơn gió len vào trong ống tay áo rộng thùng thình khiến cô rùng mình vì ớn lạnh, nhưng nó cũng khiến cô tỉnh táo phần nào.

Bất chấp cây cầu thang đáng sợ kia, Triệu Hương Nông xách váy từ từ đi xuống cầu thang, chạy về một hướng nào đó. Có lẽ Tống Ngọc Trạch vẫn chưa đi khỏi, hôm nay là cuối tuần, Tống Ngọc Trạch sẽ làm việc công ích ở trung tâm trượt băng. Vì Tống Ngọc Trạch là một anh chàng tốt bụng có tinh thần trách nhiệm, nên muốn đi thì cũng phải làm xong việc ở trung tâm rồi mới đi.

Nghĩ đến đây, Triệu Hương Nông lại gia tăng bước chân.

Bóng người mặc đồ nữ tu vừa biến mất ở khúc ngoặt vào một con ngõ, thì có một bóng người cao gầy đi ra từ một con ngõ khác.

Bóng người cao gầy vừa đi qua cửa sổ, thì cánh cửa lập tức mở toang, người đàn bà để tóc ngắn thò đầu ra gọi: "Tống Ngọc Trạch."

Người kia dừng bước, quay đầu lại chờ người đàn bà lên tiếng.

"Vài phút trước có cô gái mặc đồ nữ tu đến tìm cậu đấy." Người đàn bà nói.

"Nữ tu?" Giọng nói êm tai của chàng trai mang theo vẻ nghi hoặc.

Người đàn bà cố bắt chước động tác đập cửa của Triệu Hương Nông, vừa làm vừa trêu chọc: "Tôi đoán, đó là một nữ tu vội vàng hoàn tục vì cậu, sức hấp dẫn của cậu đến Chúa trời cũng chịu thua rồi."

Ngập ngừng một lúc, người kia quay người đi khỏi, không hề đoái hoài lời của Cát Đồng.

Cát Đồng lại vươn cổ hò to: "Tống Ngọc Trạch, nếu cô tu sĩ kia đập hỏng cửa thì cậu phải bỏ tiền ra đền đấy."

Đóng cửa sổ lại, khi nhớ lại một số chi tiết Cát Đồng mới cảm thấy hôm nay vị khách trọ đẹp trai kia hơi lạ, không còn dáng vẻ niềm nở khi nhìn thấy bà nữa, bóng lưng đó như mang nặng tâm sự.

Kéo rèm cửa lại, Cát Đồng lại dõi mắt vào màn hình ti vi. Bản tin ở Chicago ngày hôm nay rất náo nhiệt, mấy nhà đài chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn chắc hẳn đang cười ngoác mồm vì sung sướng.

Cuộc liên hôn giữa hai tập đoàn lớn là Chế dược Bách thị và Bách hóa Triệu thị đã bị hủy bỏ ngay phút chót. Những diễn biến sau đó đặc sắc giống như một bộ phim điện ảnh Hollywood vậy. Người ra mặt đầu tiên là người đứng đầu tập đoàn Bách thị Bách Chính Sơn. Bách Chính Sơn lên tiếng tuyên bố do bên nhà gái hủy hôn. Đoàn luật sư của Bách thị cũng bày tỏ những thiệt hại kinh tế do người thừa kế nhà họ Triệu hủy hôn gây ra không liên quan đến tập đoàn Bách thị. Đồng thời họ sẽ xem xét những thiệt hại kinh tế mà cuộc hủy hôn gây ra cho tập đoàn của họ, sau đó bắt Triệu thị bồi thường mọi tổn thất kinh tế.

Sau khi tập đoàn Bách thị đưa ra lời tuyên bố, tập đoàn Triệu thị cũng lên tiếng thanh minh, Triệu Diên Đình tự mình đứng ra bày tỏ xin lỗi đồng thời cũng chấp nhận gánh chịu mọi hậu quả do con gái hủy hôn mang lại.

Cát Đồng biết cô thiên kim nhà họ Triệu kia, đó là một cô gái xinh đẹp như búp bê sứ, nụ cười ngọt ngào của cô là minh chứng cho người con gái được nuôi dưỡng như một bông hoa trong nhà kính, dù thế nào cũng không giống người sẽ gây ra những chuyện như vậy.

Cùng với sự kiện rầm rộ kia, Cát Đồng biết thiên kim nhà họ Triệu sắp phải đối mặt với làn sóng to lớn của dư luận. Không lâu trước đây, con gái nhà họ Triệu còn được bọn trẻ bình chọn là người mà chúng muốn thân cận nhất, mà giờ đây hành động huỷ hôn của cô được ví như scandal dùng thuốc cấm bất ngờ bị phanh phui của một ngôi sao thể thao vốn gắn liền với hình tượng trong sáng.

Để cha mình lâm vào tình cảnh như vậy chính là bất hiếu, không giữ lời hứa mà hủy hôn là bất nghĩa. Chắc chắn sau này cô ta sẽ chịu đủ mọi hậu quả, Cát Đồng thở dài tắt ti vi.

"A Tống vừa mới rời khỏi đây không lâu." Đây là câu trả lời mà Triệu Hương Nông nhận được khi đến trung tâm trượt băng. Lời của chú Chung khiến Triệu Hương Nông mừng chảy nước mắt.

Triệu Hương Nông lại xách tà váy nữ tu chạy về nhà Tống Ngọc Trạch một lần nữa, vừa chạy cô vừa vui mừng: May mắn làm sao, sớm hơn một ngày. Chú Chung nói với cô ngày mai Tống Ngọc Trạch sẽ rời khỏi Chicago, về sau anh sẽ không quay lại Chicago nữa.

Trái đất rộng lớn thế này, muốn gặp một người rất khó, rất khó...

Giây phút ấy, Triệu Hương Nông chỉ muốn được nhìn thấy Tống Ngọc Trạch ngay lập tức, sự nôn nóng đó khiến cô làm ra một hành động.

Đứng ở giữa đường, nhắm chặt mắt lại, giang rộng hai tay.

Dù gặp phải cảnh tượng thót tim, nhưng người tài xế tốt bụng vẫn đưa cô đến nhà Tống Ngọc Trạch.

Đứng dưới cây cầu thang, Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên nhìn về phía phòng Tống Ngọc Trạch.

Có ánh đèn, phòng Tống Ngọc Trạch có ánh đèn.

Bước từng bước lên bậc thang, bậc thứ mười, bậc thứ mười một, bậc thứ mười hai, bước thêm một bước nữa sẽ đến trước cửa nhà Tống Ngọc Trạch.

Đứng ở khoảng không gian chỉ dung nạp được hai người, Triệu Hương Nông hít sâu một hơi, khi cô vươn tay định nhấn chuông cửa, cô mới nhớ ra chuông cửa nhà Tống Ngọc Trạch đã bị cô làm hỏng trước kia rồi.

Lại hít sâu một hơi nữa, nhấc tay gõ cửa.

"Cốc, cốc, cốc."

Sau ba tiếng gõ cửa vang lên, cánh cửa được mở ra, Tống Ngọc Trạch đứng ở nơi có ánh đèn êm dịu, nhìn cô, cánh cửa chỉ hé ra một khe hở nhỏ.

Anh đứng ngược sáng nên cô không thể nào nhìn rõ vẻ mặt anh. Nhìn thấy khe hở hẹp của cánh cửa, nước mắt Triệu Hương Nông lập tức tuôn rơi, rõ ràng chủ nhân của căn phòng không hề có ý định để cô vào nhà.

Cô buông rủ rèm mi, bàn tay khẽ nắm chặt lại trong ống tay áo, khẽ nói: "Em biết, chuyện em gây ra ngày hôm nay là chuyện khiến ba mẹ đau lòng. Em cũng biết, chuyện em gây ra ngày hôm nay là một chuyện vô trách nhiệm nhất. Tống Ngọc Trạch, anh biết không, ngày hôm nay em rất mệt, mệt nhất là trái tim, tim mệt, chân cũng mỏi. Nhưng em vẫn đứng ở đây, em cũng không biết vì sao em lại làm như vậy."

Triệu Hương Nông cũng không biết vì sao cô lại làm như vậy, cô chỉ biết lúc đứng ở nơi này gặp được Tống Ngọc Trạch, trái tim cô vô cùng bình yên.

Người đứng trong phòng vẫn không có phản ứng gì, cũng không định mở cửa cho cô đi vào.

Triệu Hương Nông bỗng cảm thấy xấu hổ vô cùng, dường như những gì giữa anh và cô đã không còn nữa, hay là...

"Tống Ngọc Trạch, hay phòng anh đang có người khác à?" Triệu Hương Nông nghe thấy giọng nói lí nhí của mình.

Người đứng ở cửa vẫn đứng im như cũ.

Hóa ra trong nhà Tống Ngọc Trạch thật sự có người khác rồi, có lẽ cô gái đó cũng đến thăm anh lúc đêm hôm giống cô. Triệu Hương Nông gật đầu, cố nói bằng giọng lịch sự: "Xin lỗi, mạo muội làm phiền rồi."

Nói đoạn, Triệu Hương Nông chầm chậm quay người bước đi. Tầm mắt cô trở nên mông lung vì làn nước mắt đang dâng trào, khiến cô không nhìn rõ bậc cầu thang.

Một giây sau, cô bước hụt một cái, cả người sắp sửa ngã xuống cầu thang.

Một luồng sức mạnh kéo cơ thể nghiêng ngả của cô lại, sau đó cô được siết chặt trong vòng tay của một người rồi được người ấy bế bổng lên.

Đôi tay ấy khóa chặt cô, giọng nói anh vẫn chưa hết vẻ sợ hãi: "Triệu Hương Nông, vừa rồi em dọa anh sợ hết hồn."

Triệu Hương Nông càng khóc dữ hơn. Cô cúi xuống hung dữ cắn lên bả vai anh. Tống Ngọc Trạch khốn nạn, sao anh chỉ hé cửa ra tí xíu như vậy.

"Xin... anh, đừng..." Cô bật khóc: "Đau... Tống... Tống Ngọc Trạch... đau quá..."

Chẳng phải người ta nói lần đầu tiên mới đau sao?

Anh thở hổn hển bên tai cô, giọng nói đứt quãng, trầm khàn, ẩn nhẫn đầy vẻ khó chịu: "Lần đầu tiên... lần đầu tiên sẽ đau, sau đó sẽ hết ngay thôi."

- ----------

Hé có lời muốn kêu: Bắt đầu chuỗi ngày xôi thịt tung tóe, tui sợ mấy chương sau quá TTvTT

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Những ngày chung sống (01)

"Triệu Hương Nông, bây giờ đã biết em nhếch nhác thế nào chưa, xấu chết đi được." Tống Ngọc Trạch bế cô đi thẳng vào phòng tắm, để cô soi vào gương.

Trong gương phản chiếu gương mặt lấm lem nước mắt, Triệu Hương Nông ngoảnh mặt sang hướng khác.

"Với lại, em xem em đang mặc cái quỷ gì này?" Tống Ngọc Trạch ghét bỏ kéo kéo ống tay áo của cô. Triệu Hương Nông giật tay áo lại, xị mặt.

"Được rồi, đều là lỗi của anh." Tống Ngọc Trạch vừa dỗ cô vừa xả nước vào ấm đun nước.

Triệu Hương Nông đứng yên lặng một chỗ, cô thấy ấm ức ở trong lòng. Dường như Tống Ngọc Trạch không hề vui vẻ vì sự xuất hiện của cô như trước đây, ngược lại anh còn nói cô xấu, nói cô mặc quần áo không đẹp, lúc nhận lỗi lại chẳng có chút thành ý nào, tùy tiện dỗ cô giống như dỗ một con mèo bỏ nhà đi vậy.

Xả đầy nước vào ấm, Tống Ngọc Trạch xách ấm nước đi đến cửa phòng tắm. Đi được mấy bước, anh dừng lại nhưng không ngoảnh lại, nói: "Anh chưa bao giờ giữ người khác ở lại nhà mình qua đêm."

Triệu Hương Nông không đoái hoài đến anh.

"Người mà anh nói ở đây nói chính là cô gái khác. Cô gái duy nhất ngủ lại đây chỉ có Triệu Hương Nông mà thôi."

Nói xong, Tống Ngọc Trạch liền ra khỏi phòng tắm.

Nghe thấy lời của Tống Ngọc Trạch, khuôn mặt luôn bí xị kia lập tức giãn ra, Triệu Hương Nông lặng lẽ quay mặt nhìn vào gương. Tống Ngọc Trạch nói không sai, bộ dạng cô bây giờ quá xấu xí. Nước mắt làm nhòe lớp trang điểm trên mặt, nói không ngoa rằng khuôn mặt này của cô có thể dọa đám trẻ chết khiếp vào ngày lễ Halloween.

Đương lúc ảo não thì Tống Ngọc Trạch đi vào.

Anh ép cô quay mặt lại, cầm chiếc khăn nhẹ nhàng lau mặt cho cô. Cô không lên tiếng, anh cũng chẳng phá vỡ sự tĩnh lặng này. Hơi thở của anh và cô đan cài trong làn hơi nước tỏa ra từ chiếc khăn.

Đến khi khăn lau đến môi cô, Triệu Hương Nông không tự chủ được mà lặng lẽ ngước nhìn khuôn mặt của anh. Dường như, hơi thở quấn quít kia khiến người ta cảm thấy nóng bức. Hai khuôn mặt gần trong gang tấc, cô có thể nhìn thấy mặt anh thoáng đỏ. Chiếc khăn đi đến khóe môi cô thì dừng lại, không tiếp tục đi xuống nữa.

Hơi thở đan cài dường như đã nhiễm vào đáy mắt cả hai người. Giọt nước từ vòi nước rơi xuống vang lên một tiếng "tách" khẽ khàng, chiếc khăn dừng ở trên môi cô cũng rời khỏi đó.

Triệu Hương Nông lập tức duỗi tay kéo lại người đang muốn rời đi.

Không gian trong phòng tắm quá bé, chỉ vài bước chân cô đã tựa lưng vào tường, rũ mắt, tay nắm cổ áo anh.

Tưởng chừng như môi anh sắp phủ lên môi cô thì nước sôi.

"Chạy cả buổi chắc đau chân rồi phải không? Ngâm chân bằng nước nóng sẽ dễ chịu hơn đấy." Anh thấp giọng nói với cô.

Sau khi tắm rửa gội đầu và ngâm chân, Triệu Hương Nông ngẫm nghĩ rồi quyết định không mặc quần áo Tống Ngọc Trạch chuẩn bị cho cô, mà quấn khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm.

Ánh đèn êm dịu không thể soi chiếu hết đồ đạc trong căn phòng, Tống Ngọc Trạch đang đứng quay lưng lại với cô, dọn sách vở. Ở góc tường có hai túi xách du lịch căng phồng biểu thị chủ nhân của nó sắp phải đi xa.

Triệu Hương Nông nghĩ lại mà sợ, cô suýt nữa đã lạc mất anh.

Cô chầm chậm bước đến phía sau anh.

Đầu tiên là áp mặt vào lưng anh, sau đó vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, cuối cùng là dựa vào người anh.

"Tống Ngọc Trạch, chúng ta suýt nữa đã bỏ lỡ nhau rồi." Cô nói với anh.

Anh tiếp tục sắp xếp đống sách của mình.

"Tống Ngọc Trạch!" Cô đã quen nổi sùng với anh nên khi không nhận được hồi đáp của anh, cô lập tức giậm chân bình bịch.

Tống Ngọc Trạch gỡ tay cô ra, quay người lại, ánh mắt dạo một vòng trên người cô, nhíu mày: "Em không nhìn thấy quần áo anh chuẩn bị cho em sao?"

Triệu Hương Nông im re.

Giọng anh khẽ khàng: "Triệu Hương Nông, lò sưởi chỗ anh bị hỏng rồi, em mặc như vậy..."

Tống Ngọc Trạch nói đến đây thì dừng lại, liếc cô một cái rồi kéo cô quay lại phòng tắm. Vừa vào phòng tắm, anh liền cầm quần áo đã chuẩn bị cho cô ném lên người cô.

"Mặc vào đi!" Ngữ khí của anh mang theo ý trách mắng.

Quần áo từ trên người cô trượt xuống đất. Triệu Hương Nông không thèm quan tâm, cô giậm chân hừ khẽ: "Tống Ngọc Trạch, anh vẫn không hiểu à?"

Ánh mắt anh dừng lại trên đống quần áo dưới đất.

Đôi tay run run đặt trên chiếc khăn tắm trên người, chỉ cần cô khẽ kéo nhẹ một cái, trên mặt đất đã có thêm chiếc khăn tắm. Cô bỏ chiếc dép lê ra, chân trần bước trên đống quần áo, chỉ cần vươn tay ra phía trước là có thể chạm vào tay anh.

Cô cầm lấy tay anh, gỡ từng ngón tay đang nắm chặt lại. Đến khi bàn tay anh xòe ra, cô dẫn dắt tay anh chầm chậm đặt trên xương quai xanh của cô, rồi từ từ trượt xuống dưới.

Cuối cùng, dẫn tay anh đặt lên nơi đầy đặn của cô. Sợ còn chưa đủ, cô khẽ ấn tay anh vào ngực cô, thế là...

Cả khối mềm mại lập tức nằm trọn trong lòng bàn tay của anh.

Đợi mãi không thấy anh có phản ứng nào, cơ thể cô bắt đầu run rẩy, giọng cô nghe giống như sắp khóc đến nơi: "Tống Ngọc Trạch, đồ ngốc nhà anh,

bây giờ anh vẫn không hiểu sao?"

Sự dũng cảm của cô dường như chỉ có thể làm đến bước này mà thôi.

Thế nhưng, đáp lại cô là...

Anh giẫy khỏi tay cô, tắt điện trong phòng tắm.

Trong ánh sáng tờ mờ, anh nhặt quần áo dưới đất lên nhét vào tay cô, giọng anh vô cùng lạnh lùng: "Mặc hay không thì tùy em."

Tiếng cửa phòng tắm đóng lại vang lên, tiếp sau đó là tiếng cửa phòng đóng lại, cuối cùng là tiếng chân vội vàng bước xuống bậc cầu thang.

Ôm chặt đống quần áo trên tay vào lòng, trong đầu Triệu Hương Nông vang lên giọng nói trách móc của Clara: Có lúc Tống giống như con lươn vậy.

Ngay lúc này, Triệu Hương Nông không khỏi nhớ đến vết răng trên cổ tay của Tống Ngọc Trạch. Có phải trong lòng Tống Ngọc Trạch cũng có một số 0 tồn tại vĩnh viễn hay không?

Nếu đúng là như vậy thì cô thật đáng thương.

Có lẽ, cô đến nơi này chính là một sai lầm nghiêm trọng.

Trong bóng tối, Triệu Hương Nông tìm kiếm bộ đồ nữ tu của mình. Mượn ánh sáng yếu ớt, cô mặc lại bộ y phục nữ tu. Khi cô đang mặc món cuối cùng thì cửa phòng tắm bỗng bật mở. Ngay tức khắc, ánh đèn trong phòng tắm sáng lên, soi tỏ bóng dáng Tống Ngọc Trạch đang đứng ở cửa phòng tắm.

Liếc Tống Ngọc Trạch một cái, Triệu Hương Nông cầm món đồ cô chưa kịp mặc đi ra khỏi phòng tắm, nhưng bị Tống Ngọc Trạch ngăn lại.

Khi ánh đèn trong phòng tắm lại bị tắt một lần nữa, Triệu Hương Nông bị ép ngồi trên kệ lavabo, đồ đạc trên đó bị Tống Ngọc Trạch gạt hết xuống đất. Khi cô muốn duỗi tay bật công tắc đèn thì tay cô đã không thể động đậy, một tay anh có thể dễ dàng khống chế hai tay cô, đồng thời ấn hai tay cô lên trên đầu, để chúng dính chặt trên tường.

Cùng lúc đó, tà váy dài của cô bị vén lên, chân cô bị tách ra. Cô không ngừng chửi rủa anh, những lời mắng chửi thậm tệ mà bình thường cô vẫn chỉ dám trốn vào nơi nào đó mắng cho mình nghe. Một loạt tiếng mắng mỏ cuối cùng biến thành tiếng kêu la: Đau...

Triệu Hương Nông thầm nghĩ có phải cô sắp chết rồi hay không, một nơi nào đó của cô như bị xé rách ra, cơn đau khiến nước mắt cô không ngừng rơi xuống.

Cùng lúc đó, thứ xỏ xuyên cơ thể cô vẫn không ngừng lớn mạnh, khiến cô không dám hít thở, thế nhưng...

Anh không cho cô cơ hội điều chỉnh lại nhịp thở, nơi nóng rực vùi trong cô đang thử rút ra khỏi cô.

"Xin... anh, đừng..." Cô bật khóc: "Đau... Tống... Tống Ngọc Trạch... đau quá..."

Chẳng phải người ta nói lần đầu tiên mới đau sao?

Anh thở hổn hển bên tai cô, giọng nói đứt quãng, trầm khàn, ẩn nhẫn đầy vẻ khó chịu: "Lần đầu tiên... lần đầu tiên sẽ đau, sau đó sẽ hết thôi."

Tên khốn này đang nói cái gì vậy? Vì sao tên khốn này vẫn còn động đậy cơ chứ? Tên khốn này có biết anh chỉ nhúc nhích một chút là cũng khiến cô đau đến chết đi sống lại không?

"Tống, Tống Ngọc Trạch, em xin... đừng, đừng... Xin anh để yên một lúc thôi, nhé? Tống Ngọc Trạch... anh vừa động... em liền đau. Cái gì cơ..." Giọng nói vừa rồi còn uất ức đáng thương bỗng nhiên trở nên cao vút: "Lần đầu tiên? Lần đầu tiên gì chứ..."

Chữ "chứ" vỡ vụn trong cơn đau khủng khiếp, cô nghênh đón cú đưa đẩy thứ hai của anh.

Lần đầu tiên của Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch không phải diễn ra ở trên chiếc giường kì quặc trong đêm tuyết nọ, mà xảy ra ở trong phòng tắm chật chội. Cô được đặt ngồi trên kệ lavabo nhỏ đến đáng thương, anh đi vào vô cùng thô bạo, dường như mỗi lần chuyển động đều đong đầy tâm trạng, giống như đang giận ai đó.

Lần đầu tiên của bọn họ không kéo dài quá lâu, chóng vánh, chẳng vui sướng hạnh phúc nhưng cũng khiến đối phương chết đi sống lại. Lúc anh bắn vào trong cô, cơ thể cô vẫn đang run rẩy không ngừng, sau đó cô nhận ra đã xảy ra chuyện gì.

Cô khóc trong im lặng, anh không nói một câu nào, chỉ lặng lẽ ôm cô, anh cũng không rút khỏi người cô. Cơn gió của tháng ba đang gõ lên ô cửa sổ, mùi hương nam nữ triền miên trong phòng khiến nơi này giống như vừa trải qua một mùa hoa đồ mi nở rộ.

Trong phòng tắm mờ tối, anh tắm cho cô. Động tác của anh dịu dàng cẩn thận. Khi anh bế cô ra khỏi bồn tắm, cô lại tặng cho anh một bạt tai giống như ở New Orleans.

Đêm nay được định trước là một đêm không ngủ. Trong căn nhà trọ chật chội, cô và anh nằm quay lưng lại với nhau trên một chiếc giường.

"Vì sao? Vì sao anh không nói rõ chuyện lần đó?" Cô hỏi anh.

"Em nói em sợ đau."

"..."

"Anh... không có kinh nghiệm, sợ làm em đau." Giọng nói buồn bực vang lên.

"Nói dối!"

"Đâu có!"

"Nhất định anh đang nói dối."

"Triệu Hương Nông à, em nên biết là đối với một người đàn ông 24 tuổi mà nói chuyện này chẳng có gì đáng để mang ra khoe khoang cả."

"Vì sao?"

"Vì sao cái gì?"

"Anh là xử..."

"Im miệng! Triệu Hương Nông!" Giọng nói anh đầy vẻ buồn bực: "Thực ra có một số người đàn ông cũng đang âm thầm chờ đợi giống như cánh phụ nữ."

Nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói như vậy, trái tim Triệu Hương Nông cũng lập tức mềm đi. Trong lúc mơ hồ, cô bỗng nhớ lại lời mà Clara nói: "Trực giác nói cho tôi biết Tống nhất định là xử nam."

Sau đó niềm vui sướng dâng trào trong cô, xóa tan những buồn bực khi anh cư xử thô lỗ với cô ở trong phòng tắm. Cảm giác đó giống như lúc ở New Orleans, 500 dặm Anh đầu tiên của chiếc motor của anh đã ghi dấu ấn thuộc về cô, vĩnh viễn không phai mờ. Niềm vui sướng khiến cô không còn tâm trí để ý tới những chi tiết tưởng chừng rất bình thường nhưng nghĩ kỹ lại thì có chút kỳ lạ kia.

Sau đó, bọn họ cùng rơi vào sự trầm mặc.

Cảnh sắc bên ngoài ngoài cửa sổ vẫn nặng nề và ảm đạm như cũ.

"Ngủ rồi à?" Anh bỗng lên tiếng hỏi.

"Chưa!" Dường như anh vừa dứt lời thì cô trả lời ngay lập tức.

Và rồi, tay anh tìm đến tay cô dưới chiếc chăn. Những tiếng sột soạt vang lên, cô nằm thẳng lại, anh lập tức phủ người lên trên cô. Chẳng nói chẳng rằng, chỉ cúi đầu tìm kiếm bờ môi cô. Anh luồn tay vào áo cô, nhẹ nhàng phủ lên nơi mềm mại trước ngực cô, dịu dàng vần vò. Cô rất thích kiểu đụng chạm như này, cô ôm lấy thắt lưng anh để biểu đạt niềm thích thú của cô.

Chỉ mấy giây tiếp xúc cơ thể đã dẫn đến biến hóa rõ ràng, hai cơ thể đang dán chặt vào đối phương đều nhận ra điều đó.

Nhận ra anh định đi vào, cô lập tức khép chân lại theo phản xạ.

"Hửm?" Anh cọ mũi vào mũi cô, bày tỏ sự thắc mắc.

"Vẫn còn đau!" Cô nói lí nhí.

Cảnh tượng trong phòng tắm vẫn còn rõ như in, cảm giác cơ thể như bị xé rách kia giống như một cơn ác mộng, khiến cô vô thức làm động tác tự vệ.

"Anh... bây giờ... khó chịu." Anh nằm trên người cô, thở hổn hển, có vẻ đang rất khó chịu. Môi anh cọ sát bên tai cô, khẽ nói: "Nếu không thì... dùng tay trước. Ừm... làm bằng tay cho quen đã sau đó... mới đi vào, nhé?... có được không? Hửm?"

Chỉ thoáng chốc, trong đầu cô lập tức hiện lên cảnh tượng ở sòng bạc tại New Orleans. Cô nghe lén được cuộc trò chuyện của mấy bà cô giàu có kia, đại loại là muốn để đôi bàn tay đang nhảy múa trên phím đàn kia thắp lửa trên người bọn họ.

Khuôn mặt Triệu Hương Nông lập tức đỏ bừng, cô nhớ lại đôi bàn tay với những ngón tay trắng trẻo thon dài trên phím đàn, khiến tất cả mọi người phải mê mẩn.

- ----------

Cảm thấy cần bổ túc một khóa truyện sắc, vét sạch vốn từ nghèo nàn mới xong được chương này đấy các chụy hiểu hông >_<

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Những ngày chung sống (02)

Anh nằm trên người cô, thở hổn hển, có vẻ đang rất khó chịu. Môi anh cọ sát bên tai cô, khẽ nói: "Nếu không thì... dùng tay trước. Ừm... làm bằng tay cho quen đã sau đó... mới đi vào, nhé?... có được không?"

Chỉ thoáng chốc, khuôn mặt Triệu Hương Nông lập tức đỏ bừng.

"Hửm" Anh cọ mũi vào thái dương của cô, giọng nói trầm khàn: "Bọn bạn anh nói... ai không có kinh nghiệm thì dùng tay... chính là dùng tay trước... em hiểu không?"

Trong đầu Triệu Hương Nông lập tức hiện lên đôi tay với những ngón tay trắng trẻo thon dài, lướt trên mặt phím đàn.

Gò mà cô ửng đỏ như thiêu đốt, trong lòng lặng lẽ nhen nhóm mong chờ, sự mong chờ đó dần dần lan tỏa khắp cơ thể cô.

"Có được không? A Nông?" Anh khẽ gọi tên cô.

"Ừm."

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, bàn tay đang đặt trên ngực cô từ từ đi xuống, men theo bụng cô chạm vào bàn tay đang che đậy của cô, dừng lại.

"A Nông ngoan..." Anh dỗ dành cô.

Bàn tay được lấy ra, đặt trên vai anh. Sau khi dẫn dắt tay cô đặt trên vai mình, anh lập tức chạm vào vùng đất bí mật của cô, lặng lẽ chờ đợi.

Cô đáp lại bằng việc nhắm mắt và mở chân ra. Nhận được tín hiệu của cô, anh dịu dàng vuốt ve đùi non của cô rồi từ từ cầm lấy cổ chân cô. Theo động tác của anh, chân cô được được mở ra thành hình chữ M.

Anh khẽ mút môi cô giống như khen thưởng sự hợp tác của cô: Vừa rồi em làm giỏi lắm.

Anh đúng là một tay mơ không có kinh nghiệm như anh nói, trong đầu nghĩ một đằng nhưng làm lại ra một nẻo.

Anh vẫn làm cô đau, dù chỉ dùng một ngón tay, dù động tác của anh có cẩn thận dè dặt thế nào nhưng cơ thể cứng ngắc của anh vẫn ảnh hưởng đến ngón tay anh.

Hễ đau là cô lại nổi giận với anh, nhất định lúc ở trong phòng tắm anh đã làm của cô bị sưng lên rồi.

"Tống Ngọc Trạch, vẫn đau..." Giọng nói lí nhí cảnh cáo anh.

"Ừm." Anh đáp lại lời của cô.

Vậy mà ngón tay của anh vẫn không có ý định rời khỏi đó.

"Tống Ngọc Trạch!" Cô lại gọi tên anh, ám chỉ rằng em đã nói đau rồi mà anh vẫn không bỏ tay ra mau.

"Ngoan... A Nông ngoan, một lúc là hết đau thôi." Anh khẽ nói bên tai cô, ra chiều dỗ dành.

Giọng nói đó giống như đang thôi miên, trong đầu Triệu Hương Nông lại nhớ đến ngón tay nhảy múa trên phím đàn, tay của Tống Ngọc Trạch mới đẹp làm sao.

Cảm nhận được người cô đã thả lỏng, ngón tay bên trong cô bắt đầu chuyển động nhịp nhàng. Ban đầu, mỗi nhịp đều khiến cô vừa tức vừa đau, nhưng vì nghĩ đến những ngón tay xinh đẹp của Tống Ngọc Trạch thì cô lại cắn môi, ép mình không thốt ra những lời bảo anh đi ra ngoài.

Cơn tê dại dần dần thay thế cho cảm giác đau đớn ban đầu, cô thả môi ra, từ từ ngả đầu về phía sau.

Khi ngón tay thứ hai đi vào, cô lập tức mở mắt ra, trong luồng sáng yếu ớt cô chạm phải ánh mắt anh, dù ánh sáng không đủ nhưng vẫn khiến cô cảm thấy đắm say. Cô từ từ nhắm mắt lại, giao quyền chủ động cho anh.

Cô tưởng rằng khi ngón tay thứ hai đi vào, cô sẽ lại nghênh đón một trận đau đớn nữa, nhưng hình như không có. Thậm chí cô còn chuyển động cơ thể theo nhịp ngón tay của anh.

Sau đó, tiết tấu càng gia tăng, cơ thể cô từ giẫy giụa chuyển sang run rẩy vì cơn tê dại. Bàn tay đang vắt trên vai anh bắt đầu găm sâu vào da thịt anh, cơ thể cũng dán chặt vào anh.

Hóa ra cơ thể cô lại khó chiều như vậy. Anh vừa rời khỏi cô liền nóng nảy, sự nóng nảy đó thôi thúc cô bắt lấy tay anh.

"Đừng..." Cô bắt lấy tay anh, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Trong bóng tối, anh nắm ngược lại tay cô rồi đặt tay cô lên trán anh, ngón tay cô lập tức chạm phải vầng trán mướt mồ hôi. Người đang nằm trên cô cũng đang run rẩy giống như cô. Cô có thể cảm nhận rõ nơi nóng rực của anh đang rục rịch biểu thị ham muốn nguyên thủy nhất của con người.

"Anh... muốn đi vào, có được không?" Giọng của anh khàn đặc giống như nó không thuộc về anh, chàng trai mặc áo sơ mi trắng vương mùi nắng.

Một chiếc gối được nhét dưới eo lưng cô, anh đi vào cô rất chậm. Vì cô quá khẩn trương nên mấy lần anh phải dừng động tác lại, sau đó dùng đôi môi mơn trớn cơ thể cô.

Khi đạt đến nơi sâu nhất, hai người đều nghe thấy hơi thở của đối phương, giống như bọn họ đã trải qua một hành trình dài dặc cuối cùng cũng chạm đến thiên đường mà bọn họ hằng hướng đến.

Nơi nóng rực vùi trong cô vẫn bành trướng sức mạnh, khiến cô sợ hãi. Nhận ra anh sắp bắt đầu chuyển động, cô vô thức ôm chặt lấy thắt lưng anh, thấp giọng cầu xin: "Tống... Tống Ngọc Trạch, anh cẩn thận một chút, em sợ... em sợ đau. Ở trong phòng tắm... em tưởng em sắp chết đến nơi rồi, anh làm em... đau lắm."

"Ừm." Anh khẽ đáp.

Nhưng anh vẫn làm cô đau một lần nữa, cô nằm dưới người anh không ngừng cầu xin, thậm chí một lần anh bỏ ngoài tai lời van xin của cô mà tiếp tục đi vào cô, cô vừa khóc vừa trách móc anh: "Tống... Tống Ngọc Trạch, về sau em sẽ không làm chuyện này với anh nữa. Đồ khốn nhà anh, em thề không bao giờ..."

Những lời phía sau biến thành tiếng nức nở trong cổ họng vì cú thúc vừa sâu vừa mạnh của anh. Cô vừa thút thít vừa mắng mỏ anh.

Nhưng đôi tay vẫn không tự chủ được mà níu lấy bờ vai anh, những tiếng mắng mỏ lại biến thành những lời van xin.

Những cú đưa đẩy của anh dễ dàng đánh vỡ giọng nói của cô. Lúc cô gần như lâm vào hôn mê, dường như cơ thể cô đã có sự thay đổi, không còn đau nữa, cơ thể cũng trở nên lâng lâng để mặc anh thao túng, ngay cả những tư thế có thể khiến cô sung sướng hơn.

Ví dụ như, nghe theo lời anh bảo gác một chân lên vai anh, ngâm nga theo nhịp chuyển động mạnh mẽ của anh. Tiếng ngâm nga vang vọng trong bóng tối, bàn tay không biết để đâu cuối cùng cũng đặt lên bàn tay đang nắm lấy ngực cô.

Trong không gian mờ tối, ngoài tiếng hơi thở nam nữ giao triền còn có âm thanh khi cơ thể hai người va chạm vào nhau, mỗi tiếng đều ẩn chứa ngôn ngữ của tình yêu. Dù âm thanh đơn điệu là vậy nhưng cũng đủ khiến người nào vô tình ngang qua nghe thấy cũng phải đỏ mặt tía tai, lòng bảo dạ mau đi khỏi đó, nhưng chân cứ như mọc rễ. Tần xuất của âm thanh ấy càng lúc càng nhanh khiến người nghe cảm thấy như có con nai chạy loạn trong lòng. Khi con nai sắp nhảy ra ngoài lồng ngực, tiếng ngâm nga đè nén của người phụ nữ bỗng hóa thành tiếng hét chói tai, sau tiếng hét của người phụ nữ là tiếng rên trầm thấp của người đàn ông, sau đó không gian trở nên vô cùng tĩnh lặng. Người vô tình đi ngang qua cửa sổ ôm lấy khuôn mặt nóng ran của mình, lặng lẽ chuồn khỏi đó.

Triệu Hương Nông ngủ một giấc thật dài, lúc tỉnh dậy cũng là lúc mặt trời đã lặn về phía tây. Căn phòng chìm trong ánh hoàng hôn còn chưa to bằng một góc phòng ngủ của cô. Đồ đạc sơ sài trong căn phòng cũng lần lượt hiện lên trước mắt cô, tủ quần áo, giá sách, đến chỗ để ngồi cũng không có. Triệu Hương Nông nằm trên giường, cảm thấy cõi lòng rất trống trải. Tống Ngọc Trạch không có ở cạnh bên, có lẽ anh đã rời đi từ rất lâu rồi, vì vị trí bên cạnh cô là một vùng lạnh lẽo. Cô cũng không biết một mình cô ngủ trong căn phòng đơn sơ này bao lâu.

Cô sờ người mình, phát hiện cơ thể rất sạch sẽ không còn dính dớp như hôm qua nữa, trên người cô đang mặc chiếc áo khoác rộng rãi. Cô kéo cổ áo lên ngửi, có mùi của Tống Ngọc Trạch. Chiếc áo khoác có mùi của Tống Ngọc Trạch khiến tâm trạng của Triệu Hương Nông tốt hơn một chút.

Cô lặng lẽ vùi mặt vào gối của Tống Ngọc Trạch. Triệu Hương Nông nghĩ, nếu như lúc này đèn phòng sáng lên thì hay quá. Dưới ánh đèn rực rỡ, phảng phất hương vị của thức ăn, có giọng nói sốt ruột gọi cô: Triệu Hương Nông, mau dạy đi, Triệu Hương Nông em không đói à?

Triệu Hương Nông sờ bụng mình, cô thật sự đói rồi. Để cô nghĩ xem nào, đã hơn 12 tiếng cô không ăn cơm rồi, cô chỉ mới uống một cốc sữa. Cốc sữa đó cô bị ép uống sau khi Tống Ngọc Trạch làm chuyện đáng ghét với cô.

Triệu Hương Nông ngẩn ngơ nhìn ánh hoàng hôn dần dần ảm đạm. Cũng không biết qua bao lâu, có tiếng bước chân trên cầu thang. Lặng yên nghe còn có thể nghe ra tâm trạng ẩn sau những tiếng bước chân ấy. Mỗi lần cất bước đều rất chậm, giống như người đó đang cân nhắc, nên tiếp tục đi lên hay rời khỏi đây.

Một lúc sau người đó mới đi hết các bậc thang đến cửa phòng. Sau một hồi yên ắng, tiếng cửa mở vang lên, Triệu Hương Nông lập tức nhắm mắt lại, nhanh chóng quay lại chỗ nằm của cô.

Tiếng công tắc đèn bật lên, có tiếng sột soạt vang lên trong căn phòng, sau đó là tiếng bước chân đi về phía giường, cuối cùng có giọng nói khẽ gọi tên cô: "Triệu Hương Nông, Triệu Hương Nông."

Triệu Hương Nông vẫn nhắm nghiền mắt. Sau khi gọi cô vài tiếng, Tống Ngọc Trạch sờ gò má cô. Triệu Hương Nông lập tức hất mạnh tay anh ra.

Cô rất thích giở trò hờn dỗi với Tống Ngọc Trạch. Cô thấy rất ấm ức, rõ ràng tối qua cô đau như vậy mà anh vẫn cố tình đi vào. Còn anh thì hay rồi, xong chuyện là chạy biến đi mất dạng. Anh không hề biết rằng chưa đầy 24 tiếng cô đã làm ra bao nhiêu chuyện khiến cô nhớ lại mà sợ hãi. Mà vốn dĩ cô làm những chuyện như vậy chỉ để đến gặp anh và nói cho anh biết: Triệu Hương Nông chưa từng muốn và sẽ không bao giờ lấy danh nghĩa bà Bách để vụng trộm với anh.

Hơn nữa, khi làm chuyện ấy với anh cô hoàn toàn tỉnh táo. Càng tỉnh táo cô càng thấy tự trách. Năm mười mấy tuổi cô từng đồng ý với mẹ cô sẽ tôn trọng và tuân thủ tín ngưỡng tôn giáo của mẹ: không lên giường trước khi cưới.

"Anh đã mua đồ ăn về, chắc em đói bụng rồi." Sau khi bị cô tránh né, anh thu tay lại, khẽ nói với cô.

Cơn giận bốc lên, cô dứt khoát để lại cho Tống Ngọc Trạch một bóng lưng.

Một thoáng trầm mặc, Tống Ngọc Trạch nhét một xấp báo vào tay cô: "Triệu Hương Nông, có lẽ em nên xem cái này."

Triệu Hương Nông lập tức vo viên xấp báo kia rồi ném xuống đất. Không cần nhìn cô cũng đoán được những tờ báo còn có thể viết gì ngoại trừ tin tức về người thừa kế nhà họ Triệu.

Có lẽ? Tống Ngọc Trạch đang muốn đuổi cô đi sao? Có phải bây giờ trong mắt anh cô đã biến thành một Clara khác. Ý nghĩ này khiến cô không thể ngồi yên được nữa, cô lập tức bật dậy khỏi giường.

Ai ngờ, vì động tác quá nhanh quá đột ngột khiến...

"A đau..." Triệu Hương Nông hít mạnh một hơi, giữ nguyên tư thế vừa rồi.

Người đang đứng bên giường lập tức vọt đến, vội vã hỏi: "Sao thế? Đau ở đâu em?" Vừa hỏi vừa cuống quít kiểm tra khắp người cô.

Ở khoảng cách gần, Triệu Hương Nông nhìn thấy vẻ mặt của Tống Ngọc Trạch, lo lắng, nôn nóng.

Tâm trạng lập tức tốt lên, cô thấy xấu hổ vì ý nghĩa vừa rồi của mình. Người trước mặt là Tống Ngọc Trạch, là người đặc biệt nhất đối với Triệu Hương Nông.

Nắm lấy đôi tay hoảng loạn trên người cô, cô đỏ mặt nói: "Tống Ngọc Trạch, đau ở..."

Anh thoáng ngẩn người, sau đó vẻ mặt lập tức trở nên mất tự nhiên.

"Đói bụng rồi đúng không, anh mua đồ ăn về rồi đấy." Nói xong Tống Ngọc Trạch đưa tay về phía cô, Triệu Hương Nông đặt tay vào tay anh. Nhưng vừa động đậy thì lập tức lại...

Lần này Triệu Hương Nông không dám kêu đau nữa. Cô giữ nguyên tư thế lúc đầu, gọi anh rồi cúi đầu.

Tống Ngọc Trạch dừng động tác kéo cô khỏi giường, hỏi cô bằng giọng điệu dè dặt như ban nãy: "Vẫn đau à?"

Triệu Hương Nông gật đầu, cô nghĩ bây giờ cô đi không nổi rồi, dù có đi được thì cũng vô cùng khó coi. Cô khẽ hắng giọng: "Giờ em vẫn chưa đói."

Vừa dứt lời, bụng cô lập tức lên tiếng phản đối: "Ực ục."

Triệu Hương Nông cuống quít ngẩng phắt lên, chạm phải ánh mắt của Tống Ngọc Trạch. Trong mắt anh đong đầy ý cười, ý cười đó lan đến khóe miệng anh. Sức quyến rũ của nụ cười ấy bao quanh Triệu Hương Nông, như có tính truyền nhiễm, Triệu Hương Nông cũng không tự chủ được mà cong miệng cười.

Giây phút ấy, trong căn phòng chật chội đó có năm tháng tĩnh lặng.

"Anh đã mua ít bánh ngọt, bánh ở tiệm này đều được làm thủ công, muốn nếm thử không, anh lấy cho em nhé?"

Giọng nói của Triệu Hương Nông vô cùng mất tự nhiên: "Nghe đã thấy ngon rồi."

Tống Ngọc Trạch mang bánh ngọt đến bên giường, mở từng gói bánh ra đặt lên đĩa rồi đưa cho cô. Những miếng bánh ngọt làm từ táo và khoai môn ngon vô cùng. Có lẽ do quá đói nên Triệu Hương Nông bắt đầu ăn ngấu nghiến bất chấp Tống Ngọc Trạch đang ngồi bên cạnh.

Cô đói chết mất!

Đến khi cô ăn sạch bánh ngọt Tống Ngọc Trạch mua về, cô mới để ý đến bộ dạng nhếch nhác của mình lúc này, ngon tay và khóe miệng dính đầy bánh kem.

Liếc Tống Ngọc Trạch một cái, Triệu Hương Nông nhíu mày: "Tống Ngọc Trạch, anh ra ngoài một lát."

Tống Ngọc Trạch không nhúc nhích, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Tống Ngọc Trạch, anh không nghe thấy em nói gì à?" Triệu Hương Nông nói to hơn, vừa nói cô vừa cảm nhận được cơn đau truyền đến từ nơi nào đó trên người.

Tống Ngọc Trạch gật đầu, đứng dậy đi ra khỏi căn phòng.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Triệu Hương Nông mới chậm chạp nhích từng chút từng chút một, cô cần phải đến phòng tắm. Đặt hai chân xuống đất, vừa mới nhổm người dậy một chút lập tức ngã ngồi xuống giường.

Lúc cô định đứng dậy một lần nữa, cửa phòng bỗng mở ra.

Triệu Hương Nông ngượng ngùng giữ nguyên tư thế ngồi không ra ngồi đứng không ra đứng vừa rồi, cúi đầu nhìn chân Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch đứng trước giường, hai người lặng im không ai lên tiếng.

"Tống Ngọc Trạch, không phải em bảo anh ra ngoài rồi sao?" Giọng nói tức giận của Triệu Hương Nông phá vỡ sự im lặng.

"Thật sự đau lắm à?" Anh đột ngột hỏi cô.

Đồ khốn, còn dám chêm thêm chữ "thật sự" vào nữa chứ, cũng không nghĩ xem hôm qua anh đã làm gì với cô? Triệu Hương Nông cầm gối ném về phía Tống Ngọc Trạch, thốt ra một tràng: "Đương nhiên là đau thật rồi, còn không phải tại anh cả."

Trong ánh đèn êm dịu phảng phất làn hơi nước khiến người ta cảm thấy biếng nhác. Tống Ngọc Trạch đang đun nước, Triệu Hương Nông vẫn ngồi trên giường như cũ.

"Ngồi đây đợi anh, không được đi lung tung." Vừa rồi Tống Ngọc Trạch đã nói như vậy với cô.

Ngữ điệu khi Tống Ngọc Trạch nói những lời này khiến người khác quyến luyến không thôi. Triệu Hương Nông ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt luôn dõi theo bóng dáng của anh. Nhìn anh xách ấm đi lấy nước, một lúc sau ấm nước bốc khói nghi ngút, rồi Tống Ngọc Trạch cầm chiếc khăn bốc hơi nóng đến bên cô, lau mặt rồi lau tay cho cô.

Lúc này, Triệu Hương Nông dường như rất nghe lời, cô vừa ngoan ngoãn duỗi tay cho Tống Ngọc Trạch lau ngón tay cho cô, vừa lải nhải: "Thế nào anh cũng cho rằng từ nhỏ đến lớn em đều lớn lên trong sự bao bọc giống hệt với đám con nhà giàu kia mà xem. Thực ra không phải như vậy. Lúc em ra đời, ba em vẫn chưa biết đến sự tồn tại của em, vì mẹ đã mang em trốn đi nơi khác. Lúc còn nhỏ, nơi em và mẹ sống chẳng có gì khác ngoài mỏ than đen sì và đoàn tàu đi qua mỗi ngày."

"Tống Ngọc Trạch, từ lúc còn bé tí em đã biết giá rau rợ ở chợ rồi. Không chỉ có giá rau đâu, còn có táo này, gạo này... Thường thì một trăm củ than hòn có thể đổi được gần một cân rau rẻ nhất. Nắm than hòn nửa ngày có thể đổi được hai quả táo, còn giá gạo ăn trong một tuần thì em phải nắm than rất nhiều ngày mới đủ, cơ mà..."

Triệu Hương Nông cụp mắt: "Cơ mà tay em nhỏ quá, nên tốc độ gom tiền rất chậm. Lúc nhỏ em luôn mong mình lớn thật nhanh, như vậy em cũng có một đôi tay của người lớn rồi. Lúc ấy người em lúc nào cũng lấm lem, lần nào về nhà cũng bị mẹ mắng em lúc chơi trốn tìm không được nấp ở mấy đống than nữa, sau đó..."

Không có sau đó, lời của Triệu Hương Nông bị Tống Ngọc Trạch cắt ngang.

"Triệu Hương Nông, em có thể yên lặng hộ anh được không?"

Triệu Hương Nông không nói gì nữa, giống như khi ở New Orleans, cô nói vòng vo tam quốc như vậy cũng chỉ vì muốn biểu đạt sự quyến luyến của cô với anh mà thôi. Hồi cô còn bé, cũng trong một căn phòng đơn sơ chật chội như này, mẹ cô lúc nào cũng không ngại việc đun nước rửa ráy cho cô con gái lần nào đi chơi về cũng lấm lem của mình.

Trong căn phòng nhỏ xíu lúc nào cũng vang lên cuộc hội thoại như này: "Tiểu Nông, rốt cuộc con chơi kiểu gì vậy?" "Mẹ ơi, con chỉ chơi trốn tìm với bạn thôi mà, con thích nhất là trốn sau mấy đống than kia, nên..." "Lý Hương Nông! Mẹ cảnh cáo con, lần sau mà còn như này thì mẹ sẽ đưa con cho người khác đấy."

Nhưng lần nào mẹ cũng không nỡ đưa cô cho người khác nuôi. Lúc ấy, trái tim mẹ vẫn chưa có quá nhiều oán hận, và cô vẫn chưa giống Lý Khả quá nhiều.

Động tác dịu dàng ban nãy bỗng trở nên cứng rắn, bàn tay đang nắm cổ tay cô bỗng siết chặt lại.

"Tống Ngọc Trạch!" Triệu Hương Nông giẫy tay khỏi anh.

Tống Ngọc Trạch thả tay cô ra, đứng dậy rồi quay người đi.

"Vừa nãy anh sao vậy?" Triệu Hương Nông khẽ hỏi. Rõ ràng cô có thể cảm nhận được sự khác thường trên người Tống Ngọc Trạch, mà điều đó bỗng khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Anh không quay đầu lại, giọng điệu không có gì khác thường: "Vừa rồi... anh chỉ là nghĩ lại một số chuyện thôi."

Triệu Hương Nông vừa định lên tiếng thì Tống Ngọc Trạch lại nói tiếp: "Một số chuyện không mấy vui vẻ."

"Chuyện gì vậy? Có liên quan đến em không?" Triệu Hương Nông miễn cưỡng nuốt câu này trở lại. Giác quan thứ sáu khiến cô không dám nói ra câu hỏi này.

Cất khăn về chỗ cũ, Tống Ngọc Trạch sờ túi áo theo thói quen, nhận ra thuốc lá để trong áo khoác treo bên ngoài. Anh đành buông tay, đứng lặng ở đó, nhận ra lòng anh lúc này vô cùng buồn bực. Giây phút ấy, anh vô cùng tỉnh táo mà ý thức được nguồn cơn của sự buồn bực này: Anh chán ghét những lời mà Triệu Hương Nông lải nhải với anh, chán ghét cùng cực. Sự chán ghét đó nhanh chóng biến thành sự phẫn nộ sau khi nghe thấy giọng nói đầy vẻ đáng thương của cô.

Trong cơn phẫn nộ, dường như Tống Ngọc Trạch có thể nhìn thấy mỏ than đen sì, đoàn tàu đi qua đó mỗi ngày, một thôn xóm hẻo lánh nghèo túng, và cả đứa bé đen đúa bất lực ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Phòng tắm có một lỗ nhỏ, ánh mắt cua Tống Ngọc Trạch vô tình nhìn qua cái lỗ ấy, anh có thể nhìn thấy rõ cô gái đang ngồi trên giường, cúi đầu, dáng vẻ hồn nhiên vô tư.

Một giọng cảnh cáo vang lên trong lòng: Tống Ngọc Trạch, không được nhìn

Anh có thể nghe thấy rõ ràng lời cảnh cáo ấy, nhưng bản năng của anh đã hành động trước tư duy của anh, đẩy cửa phòng tắm ra, đi về phía chiếc giường.

Dừng lại trước mặt cô, duỗi tay vuốt đầu cô. Cô không buồn ngó ngàng mà tránh né bàn tay anh. Rõ ràng cô đang giận anh, à không, nên nói là cô lại giận anh rồi.

"Triệu Hương Nông, sao em thích giận dỗi như vậy." Giọng điệu Tống Ngọc Trạch đầy vẻ bất đắc dĩ.

Cô ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, không nói gì mà chỉ nhìn anh.

"Hình như em chưa đánh răng." Tống Ngọc Trạch hạ giọng xuống một chút.

Cô vẫn không chịu lên tiếng. Thế là...

Tống Ngọc Trạch nghe thấy giọng mình như đang dỗ một con mèo đang làm nũng với anh: "Anh đoán, thực ra khi đó, cô bé Tiểu Nông không phải vì chơi trốn tìm mới lấm lem như vậy, mà do cô bé dùng đôi tay nhỏ xíu của mình nắm than hòn, cô bé rất muốn giảm bớt gánh nặng cho mẹ."

- ---

Suy nghĩ của TNT lúc này: Chọn con t(r)ym hay là nghe lúy trúy □□□

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Những ngày chung sống (03)

Tống Ngọc Trạch bế Triệu Hương Nông vào phòng tắm, cô cúi đầu nhận lấy bàn chải mà Tống Ngọc Trạch đưa. Khi ánh mắt cô vô tình rơi trên kệ lavabo kia thì cô lập tức né tránh. Chuyện tối qua vẫn còn rõ mồn một, người phụ nữ vừa khóc vừa kêu la, người đàn ông chỉ trầm mặc chặn lại những tiếng kêu la của cô bằng những cú đưa đẩy và nụ hôn.

"Tống Ngọc Trạch, em cảnh cáo anh một lần nữa, về sau..." Những lời phía sau càng lúc càng nhỏ, giống như tiếng muỗi kêu: "Về sau không được đối xử thô bạo với em như vậy nữa."

Triệu Hương Nông cũng không biết Tống Ngọc Trạch có nghe thấy không, anh bóp kem đánh răng lên bàn chải rồi đưa cho cô, sau đó rời khỏi phòng tắm.

Nhìn bóng lưng của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông bỗng cảm thấy hình như Tống Ngọc Trạch lại trở nên khác thường, cụ thể khác ở đâu cô cũng không thể nói rõ. Vấn đề này kéo dài đến lúc cô ngồi trên tấm thảm ăn đồ Tống Ngọc Trạch mua, cô vẫn không thể nghĩ thông. Ánh mắt vô tình lướt đến góc tường, nhìn thấy đồ đạc ở đó, Triệu Hương Nông đập bộp chiếc cốc xuống bàn: "Tống Ngọc Trạch anh đúng là thằng khốn!"

Hai chiếc túi du lịch vẫn nằm yên ở đó như lúc trước cô nhìn thấy, nhìn kiểu gì cũng thấy chủ nhân của nó có thể rời đi bất cứ lúc nào.

"Tống Ngọc Trạch, có phải anh vẫn có ý định rời khỏi Chicago không?" Giọng Triệu Hương Nông run run.

Tống Ngọc Trạch im lặng, ánh mắt anh cũng rơi trên chiếc túi du lịch ở góc tường.

Gật đầu, Triệu Hương Nông đứng dậy. Cô cảm thấy bản thân rất ngu xuẩn, đào hôn, gõ cửa nhà Tống Ngọc Trạch, thậm chí không một mảnh vải che thân trước mặt Tống Ngọc Trạch đều là những hành vi đơn phương của mình cô. Từ đầu đến cuối Tống Ngọc Trạch chưa từng bày tỏ điều gì. Triệu Hương Nông không thể để mình trở thành một Clara thứ hai.

Cô đứng dậy một cách khó khăn, Triệu Hương Nông nghĩ cô nên mặc lại bộ nữ tu của mình, sau đó rời khỏi nơi này. Đợi đến khi cô muốn rời đi thì Tống Ngọc Trạch lại chặn trước cửa.

"Cút ra!" Cô cúi đầu, hung dữ quát anh.

Tống Ngọc Trạch không mảy may nhúc nhích.

Cô nhấc chân lên đạp anh.

Hành động vừa rồi lại một lần nữa khiến cô phải nhăn nhó mặt mũi.

Một giây sau, cô bị kéo vào lòng anh.

Giọng nói dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu cô: "Được rồi, được rồi. Anh không đi nữa, chỉ cần em muốn anh ở lại thì anh sẽ ở lại, nhé?"

Triệu Hương Nông lặng lẽ rơi lệ khi nghe thấy giọng nói dịu dàng ấy. Không biết vì sao cô lại thích khóc lóc, thích giận hờn, thích những nhẽo trước mặt Tống Ngọc Trạch. Dường như cô sắp trở thành một Clara khác rồi.

"Tống Ngọc Trạch, lúc em tỉnh lại không thấy anh." Giọng nói cô lại trở nên ấm ức.

"Ừm, còn gì nữa?"

"Trong phòng không bật điện, em ghét căn phòng tối tăm, ghét vô cùng."

"Anh biết rồi, anh cam đoan sau này sẽ không như vậy nữa."

"Tống Ngọc Trạch, đừng để em trở thành một Clara khác."

"Được! Còn gì nữa không nhỉ?"

"Còn nữa..." Triệu Hương Nông nhấn mạnh: "Còn nữa, anh không được làm như lúc trong phòng tắm nữa... như vậy... như vậy rất đau, đau như kiểu sắp rách đến nơi ấy."

Trên đầu vang lên tiếng cười khẽ, Triệu Hương Nông mới nhận ra mình lại nói những lời ngu xuẩn, ngu đến mức có thể tìm một cái lỗ để chui xuống rồi.

Bộ y phục nữ tu rơi xuống đất lần thứ N. Triệu Hương Nông mặc quần áo của Tống Ngọc Trạch nằm trên giường. Cô nằm ở phía bên trong gần bức tường, bên cạnh cô là vị trí thuộc về Tống Ngọc Trạch.

Đèn vẫn sáng, rèm cửa được kéo ra hết cỡ, Tống Ngọc Trạch ngồi trước máy tính, quay lưng về phía cô.

Một lúc sau.

"Tống Ngọc Trạch, anh đang làm gì vậy?" Cô hỏi anh.

"Tìm việc." Anh đáp, không hề quay đầu lại.

Muốn ở lại Chicago nên đương nhiên phải tìm việc rồi, Triệu Hương Nông mỉm cười.

Một lúc sau.

"Tống Ngọc Trạch, anh tìm được việc chưa?"

"Ừm!"

"Tìm được việc rồi, sao anh vẫn..." Vẫn chưa đi ngủ đi? Những lời tiếp theo cô không nói ra.

"Anh đang tìm công việc thứ hai."

Một lúc sau.

"Tống Ngọc Trạch, đã muộn lắm rồi." Cô lại nổi cơn tam bành. Thực ra cô muốn nói với anh rằng đã muộn lắm rồi, nên lên giường đi ngủ thôi.

Anh không đáp lời cô, thế là cô lại nhắc anh một lần nữa,

Cuối cùng, Tống Ngọc Trạch tắt máy tính, chậm chạp đến trước mặt cô, đứng trước giường. Anh liếc cô một cái rồi nằm kề bên cô, thấp giọng nói một câu: "Anh biết là đã muộn rồi."

"Vậy sao anh còn..." Cô lẩm bẩm.

"Chẳng phải em nói vẫn còn đau sao?" Anh khẽ nói: "Lỡ như không cẩn thận..."

"Biết rồi, biết rồi!!!" Cô hoảng hốt lên tiếng, cô vội vàng chui vào trong chăn, giọng nói lầm rầm phát ra từ trong chăn.

Ý của Tống Ngọc Trạch rất rõ ràng: Em yêu à, như vậy rất dễ xảy ra chuyện ấy đấy.

Trong lúc cô đang mơ màng ngủ thì chăn được vén lên. Dù đang chìm trong giấc mơ cô vẫn nhớ nhưng độ ấm kia. Cô vui vẻ sà vào vòng tay anh, vội vã áp mặt lên ngực anh. Khi ngửi được mùi thuốc lá trên người anh, cô nhíu mày, mơ màng lẩm bẩm: Tống Ngọc Trạch, sau này anh ít hút thuốc thôi.

Anh không trả lời cô.

"Nghe thấy chưa, Tống Ngọc Trạch?"

Triệu Hương Nông không biết Tống Ngọc Trạch có đồng ý với cô hay không. Chỉ là khi một đêm nữa lại trôi qua, cô vẫn ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh.

Cái giá phải trả cho một đêm phóng túng là cô phải nằm trên giường của Tống Ngọc Trạch hai ngày, hết ngủ lại ăn. Điều khiến Triệu Hương Nông vui vẻ là trừ lần đầu tiên cô tỉnh dậy không thấy Tống Ngọc Trạch, những lần khác khi tỉnh dậy cô đều có thể nhìn thấy anh ngay lập tức.

Thứ hai, cũng chính là ngày thứ ba cô đào hôn. Triệu Hương Nông dậy từ rất sớm, cô ngẫm nghĩ một chốc rồi cẩn thận trèo qua người Tống Ngọc Trạch xuống giường. Cô tìm thấy tờ báo bị cô vo viên ở trong thùng rác ngoài cửa. Quả nhiên, đúng như cô đoán tin tức chính của tờ báo đều có liên quan đến cuộc đào hôn của cô.

"Ba ơi, con xin lỗi, con không thể lấy Bách Nguyên Tú. Ba à, con cầu xin ba, hãy cho con thời gian một tuần." Đây là đoạn ghi âm mà Triệu Hương Nông nhờ bạn bè gửi cho Triệu Diên Đình. Trong đoạn ghi âm, cô vừa khóc vừa nói. Cô biết, ba cô sẽ cho cô thời gian một tuần.

Từ khi hiểu chuyện đến giờ, Triệu Hương Nông chưa từng khóc lóc trước mặt Triệu Diên Đình. Khả Nhi là người phụ nữ sướt mướt nên Triệu Hương Nông không thể để bản thân trở thành người hay khóc lóc giống Khả Nhi.

Tờ báo nhăn nhúm được vuốt phẳng lại, dần dần hiện ra khuôn mặt của Bách Nguyên Tú. Anh đứng trong vòng vây của đám ký giả, trên người vẫn mặc bộ vest chú rể, sắc mặt trắng bệch, mái tóc vốn gọn gàng bị ống kính đám ký giả làm rối tung. Triệu Hương Nông duỗi tay ra, từ từ chạm vào khuôn mặt Bách Nguyên Tú trên mặt báo nhăn nhúm.

Sau đó, Triệu Hương Nông giữ nguyên tư thế đó ngẩn người nhìn mặt trời dần ló rạng. Đến khi chân đã mỏi, cơ thể thấy lạnh lẽo cô mới quay đầu lại. Vừa quay đầu cô liền nhìn thấy Tống Ngọc Trạch đang đứng sau lưng cô. Anh khoanh tay đứng dựa vào khung cửa, từ trên cao nhìn xuống cô.

Triệu Hương Nông lập tức giấu tờ báo ra sau lưng theo phản xạ, nói lắp bắp: "Tống... Tống Ngọc Trạch, anh dậy rồi à, anh đứng ở đấy... bao lâu rồi?"

"Nhớ anh ta rồi à?" Tống Ngọc Trạch hỏi ngược lại cô, giọng nói hờ hững.

"Ai?" Triệu Hương Nông có chút chột dạ.

Ánh mắt Tống Ngọc Trạch dừng trên người cô, giống như muốn xuyên qua người cô để nhìn thấy bàn tay đang giấu sau lưng của cô. Trong ánh mắt ấy, cô chỉ biết cúi gằm mặt.

Gần như lúc cô cúi đầu thì Tống Ngọc Trạch bước lên phía trước, dễ dàng lấy đi tờ báo trên tay cô. Anh nhanh chóng vứt tờ báo vào túi rác, cầm túi rác đi xuống cầu thang. Chiếc cầu thang lung lay trước gió tựa như có thể sập bất cứ lúc nào dưới những bước chân nặng nề của anh.

Tống Ngọc Trạch ném túi rác vào xe rác, nhìn thấy xe rác đi khỏi khu nhà anh mới quay đầu lại. Cầu thang lại vang lên từng tiếng "Rầm rầm" sau mỗi bước chân nặng nề của anh.

Khi Tống Ngọc Trạch đi lướt qua người Triệu Hương Nông, cô vẫn đứng ngẩn ngơ ở chỗ cũ. Chuyện xảy ra trong mấy phút vừa rồi khiến cô lại cảm nhận được sự khác thường của Tống Ngọc Trạch. Cô có một cảm giác, Tống Ngọc Trạch của lúc này tuyệt đối không phải là người kể cho cô nghe công thức một cộng một kia bằng giọng nói êm tai.

Tống Ngọc Trạch của buổi sáng nay khiến lòng Triệu Hương Nông hoảng hốt. Trong lúc lòng cô đang rối như tơ vò thì cánh cửa kia bỗng nhiên đóng sập lại, phát ra âm thanh chói tai.

Nhìn cánh cửa đóng chặt kia, Triệu Hương Nông mơ hồ nghĩ cô bị Tống Ngọc Trạch nhốt ở ngoài cửa rồi sao?

Đột nhiên cánh cửa được mở ra, một bàn tay với những ngón tay thon dài bỗng nắm lấy cổ tay cô rồi lôi phắt cô vào bên trong.

Còn chưa kịp hoàn hồn thì cánh cửa đã đóng sập lại, cơ thể bị đè vào ván cửa. Cô định lên tiếng mắng Tống Ngọc Trạch lên cơn thần kinh gì vậy thì miệng bị chặn lại.

Chỉ thoáng chốc, người cô mềm nhũn trong nụ hôn của anh, dán chặt vào người anh mặc anh muốn làm gì thì làm. Anh luồn tay vào áo cô lần lượt vần vò hai khối mềm mại. Khi ngón cái dày vò nụ hoa trước ngực cô, cơ thể cô càng quấn chặt lấy người anh để chống lại cơn bải hoải.

Anh xòe tay rồi bất ngờ bóp chặt lại, cơn đau truyền đến từ trước ngực khiến Triệu Hương Nông kêu lên.

Sau đó anh buông cô ra.

Trong hơi thở hổn hển, Triệu Hương Nông mãi mới nói ra câu hỏi vừa rồi, nhưng lúc này giọng nói cô mềm nhũn giống như đang làm nũng vậy.

Lời của cô không thu được bất cứ hiệu quả nào, còn khiến Tống Ngọc Trạch nhếch miệng cười. Anh vuốt lại mái tóc của cô, cúi đầu nhìn ống quần vừa tụt xuống của cô.

"Triệu Hương Nông, em không thể mặc quần áo của anh mãi được nhỉ?"

Ngày thứ ba sống ở nhà Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông cùng Tống Ngọc Trạch đi đến khu bách hóa bình dân. Ở đây cô đã tiêu sạch số tiền cuối cùng trong tài khoản của Tống Ngọc Trạch. Hai người mua một đống đồ đôi với nhau, cốc đôi, dép đôi, áo ngủ đôi và cả chiếc gối giống hệt nhau.

Đến khi về nhà trời đã tờ mờ tối. Ánh đèn thắp lên, Tống Ngọc Trạch đang nấu cơm, cô đang bày biện đồ đạc mới mua về, mỗi món đồ đều được cô bày biện bằng cả trái tim.

Cuối cùng là đến gối, nhìn hai chiếc gối nằm kề nhau trên giường, Triệu Hương Nông thoáng đỏ mặt.

Ăn cơm xong Triệu Hương Nông vào phòng tắm thay sang bộ đồ ngủ mua hôm nay. Bộ đồ ngủ trên người cô chỉ có mười lăm độ mà thôi. Giữa kiểu đáng yêu và kiểu gợi cảm cô đã chọn cái thứ hai. Hôm nay lúc ở cửa hàng Triệu Hương Nông hỏi Tống Ngọc Trạch nên chọn kiểu nào, Tống Ngọc Trạch chỉ tay về phía kiểu đáng yêu nhưng ánh mắt lại lơ đãng liếc sang kiểu gợi cảm.

Sùy! Đàn ông!

Trước khi ra khỏi phòng tắm, Triệu Hương Nông không nhịn được mà quay lại soi gương một lượt nữa, cô đỏ mặt kéo cổ áo xuống thấp một chút.

Thời gian một tuần lễ đã trôi qua ba ngày, không lâu nữa sẽ là ngày thứ tư rồi. Triệu Hương Nông biết sau bảy ngày này cô nhất định phải đánh một trận chiến. Cô phải dùng cách của mình khiến ba mẹ chấp nhận Tống Ngọc Trạch, dù không làm người thừa kế nhà họ Triệu cũng không sao, chỉ cần có Tống Ngọc Trạch là được.

Triệu Hương Nông mở cửa phòng tắm ra.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 47: Những ngày chung sống (04)

Gần 9 giờ tối, Triệu Hương Nông mở cửa phòng tắm ra, Tống Ngọc Trạch đang sắp xếp đồ đạc trên giá sách. Cô bước đến ôm lấy anh rồi áp mặt lên lưng anh, nói: "Tống Ngọc Trạch."

Người bị ôm thoáng khựng lại, rồi tiếp tục sắp xếp đồ đạc.

Cô cảm thấy hơi lúng túng, đôi tay càng ôm chặt anh hơn, giọng nói cũng trở nên mềm mại hơn: "Tống Ngọc Trạch."

Tống Ngọc Trạch dừng công việc trong tay, gỡ tay cô ra rồi quay người lại, đặt tay lên vai cô, nói: "Lúc trước anh đã nói với em anh đã tìm được hai công việc."

"Thế cho nên?" Nhận ra điều mà Tống Ngọc Trạch sắp nói với cô, Triệu Hương Nông máy móc trả lời anh.

"Anh phải đi làm ngay bây giờ, chỉ hai tiếng thôi, em cứ ngủ trước đi. Hai tiếng sau anh sẽ về." Giọng điệu của anh như đang dỗ một con mèo lang thang vô tình lạc vào nhà anh mà anh bất đắc dĩ phải nhận nuôi.

"Tống Ngọc Trạch, ý anh là anh sẽ bỏ em lại đây hai tiếng đồng hồ ư?" Triệu Hương Nông hất tay anh khỏi vai cô, lùi về sau vài bước kéo dài khoảng

cách với Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch im lặng. Điều khiến cô tức giận chính là chỉ một thoáng sau đó nước mắt của cô lại tự động chảy xuống như mưa.

Những giọt nước mắt ào ạt kia khiến Triệu Hương Nông vô cùng tức giận. Cô lập tức chui vào chăn, vùi đầu thật sâu vào trong chăn. Cô phải giấu mình đi, vì Tống Ngọc Trạch mà cô sắp biến thành một người đến bản thân cũng không nhận ra nữa rồi.

Có tiếng bước chân đến bên giường, giọng nói khẽ khàng vang lên: "Em ngủ sớm đi, anh sẽ khóa cửa cẩn thận, anh cũng bảo bà chủ để ý nơi này hơn."

"Cút!" giọng nói của Triệu Hương Nông phát ra từ trong chăn.

Tiếng cửa đóng vang lên, Triệu Hương Nông biết Tống Ngọc Trạch đã đi rồi. Tống Ngọc Trạch bỏ cô ở đây hai tiếng đồng hồ, ý nghĩ này khiến cô có cảm giác vô cùng đau đớn.

Càng muốn ngủ, càng không muốn nghĩ tới chuyện kia thì cô càng không ngủ được. Ngọn lửa giận trong lòng khiến Triệu Hương Nông trằn trọc trên giường. Cuối cùng, cô dứt khoát ngồi dậy. Chỉ ít phút sau, cô đã đập phá hết những gì có thể đập được trong nhà Tống Ngọc Trạch. Cô phủi phủi tay, khá hơn chút rồi, Triệu Hương Nông chui lại ổ chăn, đánh một giấc thật say.

Trong lúc mơ hồ có người vuốt mặt cô, ngón tay khẽ vuốt ve mí mắt cô. Có lẽ do ngón tay quá ấm áp nên cô vô thức áp sát mặt lại, ngón tay kia bỗng giật ra như chạm phải điện. Điều này khiến cô không hài lòng, bàn tay cô vô thức duỗi ra kiếm tìm.

Khi tiếng thở dài loáng thoáng vang lên cô mới tìm được bàn tay anh. Cô cầm tay anh mà lòng thỏa mãn, chuyện anh bỏ cô ở đây hai tiếng đồng hồ đã bị cô ném lên chín tầng mây từ lâu, cô kéo tay anh. Tựa như ý thức được điều cô muốn làm, tiếng thở dài càng lúc càng gần bên tai cô hơn, sau đó người bị cô nắm tay ngoan ngoãn nằm kề bên cô.

Gối của Tống Ngọc Trạch là do cô chọn, giống hệt như cái của cô. Cô mang theo ý nghĩ này, vùi đầu vào lòng anh, tiếp tục say giấc nồng.

Nơi ở của Tống Ngọc Trạch nằm gần đường ray tàu hỏa. Triệu Hương Nông luôn bị những tiếng tàu hỏa sáng sớm đánh thức. Khi cơn buồn ngủ vừa biến mất thì cũng là lúc tư duy quay trở lại. Sau đó, chuyện Tống Ngọc Trạch bỏ cô lại đây hai tiếng đồng hồ khiến cô lại bắt đầu chìm trong vướng mắc.

Được rồi, cô đã không còn giận như tối hôm qua nữa, cô cũng biết lúc ở cửa hàng ngày hôm qua, cô đã tiêu sạch tiền trong túi Tống Ngọc Trạch.

Thế nhưng, khi chứng kiến mình đang vùi mặt vào lòng anh, Triệu Hương Nông vẫn cảm thấy buồn bực. Không cần đoán cô cũng biết nhất định là do cô tự động chui vào lòng anh. Triệu Hương Nông buồn bã nhận ra bản thân ngày càng giống Clara.

Trong lúc đang trách mình, Triệu Hương Nông định lấy bàn tay đang đặt trên eo mình ra. Ai ngờ, bàn tay ấy giống hệt như con bạch tuộc, cô lại dùng lực hơn.

"Đừng giẫy." Tống Ngọc Trạch đột ngột lên tiếng cảnh cáo.

Tống Ngọc Trạch đã làm chuyện khiến cô đau lòng còn muốn cô nghe lời anh ư, mơ đi, Triệu Hương Nông dùng sức kéo bàn tay đang đặt trên eo cô.

Vừa mới tách những ngón tay ra thì cô lập tức bị siết chặt vào lòng anh, mặt bị động áp lên lồng ngực anh, giọng nói của anh vang lên bên tai, đó là giọng nói gợi cảm của cánh đàn ông vào lúc sáng sớm chỉ có ở trên ti vi.

"Bây giờ vẫn sớm, ngủ thêm tí nữa, nhé, ngoan nào, đừng động đậy."

Tên khốn này, Triệu Hương Nông khó khăn nhúc nhích cái đầu. Vừa mới kéo giãn khoảng cách với anh một chút, Triệu Hương Nông bỗng nghe thấy những lời tiếp theo của Tống Ngọc Trạch.

"Anh bỏ việc công việc tối qua rồi."

Triệu Hương Nông vô cùng tức giận khi nhận ra tim cô đang đập loạn nhịp vì câu nói này của anh. Cô cố tỏ ra bình thản: "Anh nói gì cơ?"

Nhưng dường như tên khốn này muốn trêu cô hay sao mà anh không ư hử một tiếng nào nữa.

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông bất mãn giẫy giụa trong lòng anh.

"Đừng giẫy!" Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói đè nén, sau một thoáng ngập ngừng, giọng nói đó nhiễm một chút tâm trạng nào đó: "Triệu Hương Nông, anh nói là, anh đã bỏ công việc tối qua rồi."

Trong sáu tiếng đồng hồ vừa qua, Tống Ngọc Trạch không thể hiểu nổi sao bản thân mình lại có thể thốt ra những lời kia một cách dễ dàng như vậy.

"Xin lỗi, tôi nghĩ ngày mai tôi không thể đến đây làm nữa. Tôi không thể bỏ cô ấy ở nhà hai tiếng đồng hồ được. Cô ấy chưa từng sống ở những nơi như vậy bao giờ, tôi nghĩ cô ấy sẽ sợ hãi." Sáu tiếng trước, anh đã nói như vậy với ông chủ trạm xăng.

Ông chủ trạm xăng bày tỏ sự thấu hiểu, ông chủ không hề trách anh, không những vậy ông chủ còn trả cho anh tiền lương của hai tiếng làm việc. Ông chủ hỏi anh, là bạn gái của cậu à?

Anh nhận tiền, ép bản thân không được thốt ra một tiếng nào, vì anh cũng đang sững sờ vì câu nói vừa rồi của mình.

Lúc rời khỏi trạm xăng, ông chủ còn cho anh mấy quả táo, nói rằng đó là những quả táo không phun bất kỳ loại thuốc nào, mấy cô gái ăn vào sẽ có tác dụng làm đẹp. Ông chủ bảo anh mang táo về, Tống Ngọc Trạch cho rằng mình sẽ không nhận mấy quả táo kia, nhưng anh vẫn nhận lấy.

Bây giờ những quả táo ấy đang đặt trong tủ lạnh.

"Triệu Hương Nông, anh nói là, anh đã bỏ công việc tối qua rồi." Lần này, Triệu Hương Nông đã nghe thấy rõ lời của Tống Ngọc Trạch. Sau đó cô rất đỗi vui mừng, vui đến mức cô không kìm được mà cắn nhẹ cằm anh.

Ngay tức khắc, anh đè cô dưới thân mình. Anh cúi đầu nhìn cô, cô cũng không né tránh. Tấm rèm cửa kéo kín mít như đang nói rằng, trời hãy còn chưa sáng tỏ. Lồng ngực anh đang nhấp nhô kịch liệt.

Anh chống khuỷu tay xuống giường, bàn tay khác khẽ vuốt ve mặt cô. Men theo gò má đến vầng trán của cô rồi dịch xuống, khi chạm phải lông mày cô, Triệu Hương Nông lập tức nhắm mắt lại. Ngón tay sượt qua mí mắt cô xuống dưới, rồi dừng lại trên cánh môi cô.

Hàng mi cô không ngừng run rẩy giống như đang chờ đợi điều gì đó, và rồi...

Triệu Hương Nông nghe thấy một tiếng "Ba" lanh lảnh.

Triệu Hương Nông ôm mông, tức giận gào lên: "Tống Ngọc Trạch, anh điên à! Sao anh có thể? Sao anh dám..."

Tên khốn Tống Ngọc Trạch này dám tét mông cô.

"Triệu Hương Nông, mời em nhớ lại tối qua em đã làm những gì." Tống Ngọc Trạch tức giận nói, anh rời khỏi người cô.

Tối qua? Sau một hồi ngẫm nghĩ, Triệu Hương Nông mới nhớ ra hành động vĩ đại tối qua của cô. Tệ nhất là cô cũng đã cho chiếc máy tính đáng tiền nhất trong nhà Tống Ngọc Trạch đi đời nhà ma. Dạo gần đây, trên mạng đang rộ lên kết quả cuộc khảo sát: Những chuyện đàn ông ghét nhất bạn gái mình làm thứ nhất là xem trộm điện thoại, thứ hai là hở một tí là đập đồ.

Đợi đến khi Triệu Hương Nông định mạnh mồm phân bua vài câu rồi xin lỗi thì Tống Ngọc Trạch đã không còn trên giường nữa.

"Tống Ngọc Trạch, em sẽ đền mà." Triệu Hương Nông vươn cổ về phía phòng tắm, gào to với Tống Ngọc Trạch.

Nhưng khi Triệu Hương Nông nhìn thấy căn phòng trở thành đống lộn xộn vì mình, cô lập tức đi đến cửa phòng tắm, yếu ớt nói: "Tống Ngọc Trạch, em không có tật xấu động tí là đập đồ đâu."

Cuối cùng, cô lại có thể ngồi trên xe anh, ôm chặt lấy anh không chút kiêng dè, lúc ôm anh còn tiện tay sờ soạng anh chút đỉnh.

"Triệu Hương Nông, nếu không muốn xảy ra tai nạn thì ngồi yên cho anh." Tống Ngọc Trạch cảnh cáo lần thứ N.

Triệu Hương Nông miễn cưỡng thả lỏng tay ra một chút. Bây giờ bọn họ đang trên đường đến trung tâm trượt băng.

Xe dừng trước cửa trung tâm, Triệu Hương Nông ngoan ngoãn đứng đó để Tống Ngọc Trạch cởi mũ bảo hiểm giúp cô. Sau khi mũ bảo hiểm được cởi ra, Triệu Hương Nông nghiêng người qua.

"Tống Ngọc Trạch, đi cùng nhé?" Triệu Hương Nông kéo áo Tống Ngọc Trạch. Cô nghĩ cùng Tống Ngọc Trạch làm việc ở trung tâm nhất định sẽ là một chuyện vui vẻ.

Tống Ngọc Trạch cúi đầu nhìn tay cô. Một lúc sau anh thấp giọng nói: "Anh thôi việc ở đây rồi, anh không thể..."

Triệu Hương Nông thả tay ra. Tống Ngọc Trạch nghiêng người ôm cô: "Ở đây đợi anh, chiều anh đến đón em về."

Triệu Hương Nông gật đầu.

Lúc rời đi, Tống Ngọc Trạch không kìm lòng được mà đi chậm lại, ánh mắt rơi vào gương xe nhìn bóng dáng càng lúc càng nhỏ dần trong gương.

Khi ôm người ấy có cảm giác mềm mại không xương, khi đi vào cô anh luôn có một ý nghĩ điên cuồng: Xin thời gian hãy ngừng trôi ở giây phút này, không có giây tiếp theo, vậy thì...

Quay phắt đầu lại, ánh mắt anh cũng nhìn về phía trước. Không có vậy thì gì cả, nhất định không có!

Triệu Hương Nông đỏ mặt gọi chú Chung. Chú Chung cũng không tỏ ra quá ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cô, ông chỉ ném chìa khóa tủ đồ cho cô.

Triệu Hương Nông lấy đồ đạc trước kia của cô ở trong tủ đồ ra. Khi đeo chiếc kính to đùng trên mặt, cô chờ đợi kim đồng hồ chỉ 4 giờ chiều, Tống Ngọc Trạch đã nói 4 giờ sẽ đến đây đón cô.

Hôm nay thời gian trôi qua rất chậm chạp, cô đợi mãi mới đến 4 giờ chiều. Nghe thấy tiếng hoan hô "A Trạch đến!" cô vội vội vàng vàng dáo dác tìm kiếm như con ruồi mất đầu.

Khi nhìn thấy Tống Ngọc Trạch đang cười đùa với một gái trong trung tâm, Triệu Hương Nông lập tức dừng bước, lạnh lùng đứng nhìn. Lúc này Triệu Hương Nông mới nhớ ra Tống Ngọc Trạch được mệnh danh là kỵ sĩ chủ nghĩa lãng mạn cổ điển của trung tâm. Lúc này, Tống Ngọc Trạch không những cười đùa vui vẻ với mấy cô ả kia, anh còn xách đồ hộ người ta. Kỳ thật chuyện này rất đỗi bình thường, nhưng Triệu Hương Nông vô cùng ngứa mắt khi nhìn thấy cảnh cô gái nghiêng đầu cười nghiêng ngả với Tống Ngọc Trạch, đến nỗi Triệu Hương Nông muốn tát cho cô ả một phát.

Cô gái là người nhìn thấy Triệu Hương Nông trước tiên, cô ta vẫy tay, mỉm cười chào cô: "Hey, A Nông."

Triệu Hương Nông nhìn sang Tống Ngọc Trạch, Tống Ngọc Trạch cũng đang cười với cô, Triệu Hương Nông quay đầu đi vào một lối đi chật hẹp. Mới đi được một lúc, phía sau có tiếng chân đuổi theo cùng tiếng Tống Ngọc Trạch gọi cô: "Triệu Hương Nông, em lại làm sao vậy?"

Tên khốn Tống Ngọc Trạch này, cô có thể nghe rõ giọng điệu của anh đầy vẻ bất lực ngây thơ vô tội. Cô siết chặt nắm đấm, bước nhanh hơn. Tiếng bước chân đuổi phía sau cũng gia tăng tốc độ. Phía trước là phòng bảo vệ, Triệu Hương Nông nhanh chóng lách vào phòng bảo vệ, cô vừa bước chân vào đó thì Tống Ngọc Trạch cũng theo vào sau.

"Triệu Hương Nông, vừa rồi em đang giận à?" Tống Ngọc Trạch kéo tay cô lại.

Triệu Hương Nông mím chặt môi, chỉ tập trung thoát khỏi bàn tay Tống Ngọc Trạch. Nhưng dù cô có dùng hết sức lực thì cũng chẳng có chút hiệu quả nào với Tống Ngọc Trạch. Trong lúc giẫy giụa, ngón tay cô vô tình sượt qua mặt Tống Ngọc Trạch. Cô quay mặt đi coi như không nhìn thấy vết sước trên sống mũi Tống Ngọc Trạch.

"Triệu Hương Nông, rốt cuộc thì!" Tống Ngọc Trạch cao giọng nói: "Em đang giận dỗi cái gì? Hửm?"

"Anh khiến em mắc ói." Triệu Hương Nông cũng nâng giọng lên. Trước kia, chú Chung từng nói cho cô mười cô gái ở đây thì có chín cô muốn hẹn hò với Tống Ngọc Trạch. Triệu Hương Nông cảm thấy chuyện thành ra như vậy Tống Ngọc Trạch cũng có một phần trách nhiệm, tại anh quá nhiệt tình với người khác rồi.

Vừa dứt lời, cô lập tức bị Tống Ngọc Trạch ấn lên tường, sau đó anh chống hai tay lên tường, nhốt cô trong vòng tay anh và bức tường.

"Nói nghe coi, tôi làm gì mà khiến em mắc ói hả Triệu tiểu thư?" Giọng Tống Ngọc Trạch nhuốm sự tức giận.

Thấy bộ dạng đáng sợ của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông chỉ mím chặt môi, ánh mắt lơ đãng lướt qua vai Tống Ngọc Trạch nhìn lên chiếc ti vi trên tường.

Sau vài giây lơ đãng, ánh mắt Triệu Hương Nông tìm thấy điểm tập trung, cô nhìn thấy Bách Nguyên Tú trên màn hình ti vi. Ống kính máy quay đặc tả khuôn mặt của người trên màn hình, một khuôn mặt đầy vẻ tiều tụy.

"Nguyên Tú..." Cô bỗng thì thầm gọi tên anh ta.

- ---

Chương sau lại đem nồi ra luộc:)))))))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Những ngày chung sống (05)

Gần 4 giờ chiều, trong phòng bảo vệ không người, ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua cửa sổ chớp hắt xuống đất một góc 65 độ.

Một giọng nói như gần như xa vang lên: "Tôi nghĩ đó là lỗi của tôi, là hành vi tồi tệ trước kia của tôi đã khiến cô ấy đưa ra lựa chọn như vậy. Mọi người đừng quên rằng cô ấy mới 24 tuổi. Đây mới chỉ là chu kỳ đầu của người trưởng thành, hoài nghi hay sợ hãi cũng chỉ là hành vi rất đỗi bình thường."

Lướt qua bả vai Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông tìm thấy giọng nói ấy. Trên màn hình ti vi đang chiếu cận cảnh khuôn mặt tiều tụy của người ấy.

"Nguyên Tú..." Cứ thế, cô thì thầm gọi tên người đàn ông trên ti vi.

Vừa thốt ra cái tên ấy, cô bỗng cảm thấy cần cổ tê dại rồi những cơn đau loáng thoáng truyền tới. Triệu Hương Nông không buồn để ý nguồn gốc của những cơn đau kia vì những lời mà Bách Nguyên Tú nói khiến Triệu Hương Nông cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

"Vì vậy, xin mọi người đừng trách cô ấy, cô ấy chỉ muốn ở một mình để suy nghĩ thôi, còn tôi bằng lòng đợi cô ấy. Thế nên, xin mọi người cũng cho cô ấy

thời gian."

Một mình để suy nghĩ? Không không! Không phải như vậy, cô chỉ đang trốn đi mà thôi, sau khi trốn đi cô còn đầu gối tay ấp với người đàn ông khác. Trong khoảng thời gian này, người đàn ông bị cô vứt bỏ ở hôn lễ kia không nằm trong mối bận tâm của cô, thậm chí cô còn cảm thấy chuyện đó chẳng có gì to tát cả. Trước kia đều do cô thu xếp rắc rối cho Bách Nguyên Tú, thế nên để Bách Nguyên Tú thu xếp rắc rối cho cô cũng là chuyện thường tình, coi như là huề nhau.

Nỗi hổ thẹn bỗng dưng xuất hiện khiến Triệu Hương Nông vô thức giẫy khỏi đôi bàn tay đang du ngoạn trên người cô. Ánh mắt cô dán chặt vào màn hình, đẩy người trước mặt ra.

Sau đó, màn hình đột nhiên thoáng chao đảo rồi nối dài trong khung cảnh lắc lư. Mấy giây sau, cơ thể truyền đến cơn đau giống như bị xé rách, cơn đau bất ngờ khiến cô kêu lên: "Aaa..."

Ngay lúc này, lưng cô tựa trên tường, vạt váy của cô bị vén lên tận eo, hai chân của cô đã bị Tống Ngọc Trạch khoác lên eo anh từ lúc nào.

Còn anh đang vùi thật sâu trong cơ thể cô. Nơi mạnh mẽ kia đang tỏ rõ sự tồn tại của mình, khiến cô không thể không rời mắt khỏi màn hình.

Cơn đau khiến nước mắt cô chảy ra từ khóe mắt, từng giọt nước mắt rơi xuống đều bị anh hôn sạch. Sau cùng, những giọt lệ ào ạt chảy xuống khóe môi cô, anh liền cạy mở hàm răng cô ra, hôn sạch vị mặn chát của nước mắt trên đầu lưỡi cô. Sự ngọt ngào anh truyền đến cho cô khiến đôi tay đang đang nện ầm ầm vào vai anh cũng trở nên vô lực. Khi hai đôi môi đang quấn quít, anh vẫn luôn ở bên trong cô, chỉ là...

Trong lúc hai người hôn nhau đến độ gần như ngạt thở, cô có thể cảm nhận được anh vẫn không ngừng lớn mạnh trong cô. Môi lưỡi anh đang không ngừng xoa dịu cơn đau xé lòng kia. Chờ đến khi cô có thể chấp nhận được sự tồn tại của anh, nơi đang vùi trong người cô bắt đầu chuyển động, tốc độ rất chậm, giống như đang muốn làm điều gì đó...

Không, không thể, ít nhất không thể vào lúc này.

Thế là, cô lại duỗi tay đẩy anh ra. Trong hơi thở đứt đoạn, cô lí nhí nói: "Ra ngoài, anh ra ngoài đi..."

Màn hình lại chao đảo mạnh hơn, anh lại đâm mạnh vào cô một lần nữa, cơn đau khiến đôi chân đang quấn trên thắt lưng anh co rúm lại.

Hàng cúc trên áo sơ mi bị cởi ra hết, hai bên vạt áo bị kéo xuống mắc trên cánh tay cô. Áo ngực cũng chịu chung số phận, móc áo bị cởi ra, lỏng lẻo che trước ngực cô. Anh lại hung hăng đưa đẩy một cách không chút thương tiếc, cảm giác bị xỏ xuyên chưa từng có đó khiến cô ngửa đầu ra phía sau. Cô nghe thấy tiếng kêu như khóc như cười của mình. Cuối cùng, xung quanh lại chìm vào sự tĩnh lặng. Cùng lúc đó, có hơi thở nóng bỏng như thiêu đốt phả trước ngực cô. Cô hơi rũ mắt xuống, đập vào mắt cô chính là toàn bộ bầu ngực hình quả lê của mình.

Khi cô vừa duỗi tay định che lại trước ngực, thì cô trơ mắt nhìn hai khối mềm mại trước ngực cô nảy lên như hai chú thỏ đang nhảy nhót vì cú thúc của anh.

Bàn tay đang đặt trên eo cô lướt lên trên, ngón tay men theo đường cong của bộ ngực cô rồi chạm vào nụ hoa nhỏ bên ngực trái cô.

Cảm giác mềm mại như cánh hoa mới nở rộ lập tức truyền đến ngón tay anh. Vốn dĩ anh chỉ muốn làm cô đau để trừng phạt cô, nhưng cặp thỏ trắng trước ngực cô không ngừng nhảy nhót khiến anh không kìm lòng được mà nảy sinh những ý nghĩ vốn không nên có vào những lúc như vậy.

Ban đầu anh chỉ muốn cô nếm trải đau đớn, nhưng cuối cùng lại biến thành sự thương xót vô bờ. Anh sợ, lỡ anh mạnh tay sẽ khiến nụ hoa kia trở nên héo rũ.

Ngón tay cái khẽ che lại nụ hoa quá đỗi hấp dẫn kia, một số ý nghĩ càng trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết. Thế là ngón tay cái rời khỏi đó, thế là anh lại nhìn thấy bông đào đỏ thắm kia. Anh quyết định cúi xuống ngậm lấy nó, như vậy nó sẽ không khiến anh phiền lòng nữa.

Cô dần buông giáp đầu hàng sau những chuyển động của anh, cố níu giữ chút tỉnh táo cuối cùng mà cầu xin anh: "Tống... Tống Ngọc Trạch, đừng làm... đừng làm ở đây, em xin anh..."

Triệu Hương Nông nhắm mắt để không nhìn thấy màn hình trên tường. Dù màn hình đã không còn hình ảnh của Bách Nguyên Tú nhưng cô vẫn chịu đựng sự dày vò đến từ linh hồn lẫn thể xác.

Thế nhưng tiếng van xin của cô lại đổi lấy sự trừng phạt mạnh mẽ hơn. Lời van xin lại biến thành tiếng khóc lóc rấm rức. Khóc để giải phóng sự dằn vặt và cơn xao động trong lòng. Cô chỉ có thể yếu ớt đánh vào vai anh mỗi khi anh đi vào quá sâu.

Tiếng nức nở khẽ khàng như đang lên án khiến Tống Ngọc Trạch cảm thấy buồn bực, anh dấn sâu hơn để giải tỏa nỗi lòng, nhưng dường như càng làm thế anh càng thấy bực bội hơn. Sau đó anh nghe thấy giọng nói hổn hển, giọng nói đó xa lạ giống như không phải anh thốt ra.

"Đừng gọi anh là Tống Ngọc Trạch!"

Cùng lúc đó là cú thúc gần như đoạt mất linh hồn Triệu Hương Nông, khiến khoảng cách mà cô dùng chút lí trí còn xót lại để duy trì cũng biến mất. Đôi chân càng quấn chặt lấy thắt lưng anh hơn, bàn tay vẫn luôn chống trước ngực anh biến thành khoác lên cổ anh.

Khi cô gần như sắp ngạt thở, cô lại nghe thấy anh nói: "Đừng gọi anh là Tống Ngọc Trạch nữa, vậy chúng... chúng ta vào bên trong."

Vào bên trong? Ừm, bên trong không có ti vi.

"Vậy... anh muốn em gọi anh là gì?" Khó khăn lắm cô mới thốt ra nổi một câu.

Anh chỉ dùng cách thức hoang dại nhất để đáp lại cô, cô lại khẽ nức nở. Cơn sóng tình anh mang đến cho cô luôn khiến cô sợ hãi, trên đời này sao lại có thứ tình cảm như thế này, lỡ như...

Lỡ như một ngày nào đó cô mất anh thì cô phải làm sao đây?

"Tống Ngọc Trạch, anh nói đi... rốt cuộc anh muốn em gọi anh là gì... hửm?" Cô nghe thấy tiếng nức nở của mình.

"Lại..." Anh thở hổn hển.

Lại... Đúng rồi, vừa nãy hình như cô lại gọi anh là Tống Ngọc Trạch rồi. Trong những cú dấn người vừa sâu vừa mạnh của anh, cô vội vàng suy nghĩ. Chỉ là... chỉ là, những suy nghĩ vừa mới thành hình lại bị sự mạnh mẽ của anh đánh tan.

Cuối cùng, khi anh cúi đầu ngậm lấy ngực cô, một số cảm xúc nhen nhóm trong tim cô.

"A Trạch, em gọi anh là A Trạch được không?" Cô khẽ nói.

Anh thoáng khựng lại, tay cô nhẹ nhàng vuốt ve tóc anh.

Trong quyển nhật ký nằm lặng lẽ trong căn phòng ở New Orleans có nét chữ xinh đẹp màu xanh ghi lại mối bận tâm của ai đó. Một bà mẹ không hiểu sự đời đang bận lòng với cậu con trai khi dòng thời gian đang dần chảy trôi: Tôi đã gặp nó trong giấc mơ. Ở trong mơ, tôi gọi thằng bé là A Trạch. Dường như gọi như vậy thì quan hệ của chúng tôi sẽ trở nên gần gũi hơn.

Phía trong cùng phòng bảo vệ là giá sách, vừa vặn tạo thành bức tường chắn. Cô chống tay lên tường, để anh đi vào cô từ phía sau.

Khi mọi thứ kết thúc, không biết Tống Ngọc Trạch kiếm đâu ra chiếc khăn, hàng cúc trên áo sơ mi được cài lại. Anh quấn khăn quanh người cô, để cô ngồi trên đống sách. Cô cúi đầu, còn anh ngồi xổm trước người cô, cả hai đều lặng yên không nói năng gì.

Một lúc sau, anh khẽ hỏi: "Đau à?"

Cô vô thức sờ chân mình, những cú dấn người cuối cùng anh không hề tiết chế chút nào.

Anh chạm vào chân cô, khi tay anh lần lên đùi trong của cô thì cô lập tức rụt người lại theo phản xạ. Một giây sau, cô gục đầu lên bả vai anh, anh duỗi tay nhẹ nhành vuốt tóc cô.

Nhận được sự yêu thương, cô lại thấy tủi thân.

"Tống Ngọc Trạch!"

"Ừm."

"Sau này anh phải nghe lời em, dù em có gây hấn vô cớ thế nào thì anh cũng không được phản đối với bất cứ lý do nào." Triệu Hương Nông hung dữ cảnh cáo.

Tống Ngọc Trạch không nói lời nào.

Triệu Hương Nông muốn ngẩng đầu lên thì bị Tống Ngọc Trạch ấn lại. Anh ngập ngừng một chút rồi khẽ nói: "Nghe theo em."

Triệu Hương Nông tựa đầu lên vai Tống Ngọc Trạch, hài lòng mỉm cười.

"Về sau em không muốn nhìn thấy cảnh giống như lúc chiều nữa."

"Cảnh nào?"

"Chính là anh không thể xách túi cho cô ả khác."

"Em giận vì chuyện này à? Triệu Hương Nông à, em phải hiểu đó chỉ là sự giúp đỡ không thể bình thường hơn."

Triệu Hương Nông lại muốn nhấc đầu khỏi vai Tống Ngọc Trạch.

"Rồi, rồi, anh biết rồi." Giọng anh đầy vẻ bất đắc dĩ.

Đợi đến khi người trong trung tâm đã đi vãn, Triệu Hương Nông mới đi sau Tống Ngọc Trạch lén lút rời khỏi phòng bảo vệ. Khi đi đến hành lang, bọn họ đi lướt qua nhân viên bảo vệ đang đi về phía phòng bảo vệ. Triệu Hương Nông cúi gằm mặt, cô vô thức đưa tay sờ mặt mình, nhận ra mặt mình đã

nóng ran từ bao giờ.

Trên đường về nhà, Triệu Hương Nông một mực nhấn mạnh quy tắc thuộc về Triệu Hương Nông với Tống Ngọc Trạch. Khi xe dừng ở đầu đường, cô không nói tiếng nào nữa, cô gỡ mũ bảo hiểm ra rồi nhắm mắt áp mặt lên lưng Tống Ngọc Trạch. Nơi họ đang dừng chân là nơi tập trung nhiều khu thương mại nhất ở Chicago. Một tuần trước ở đây vẫn còn treo biển quảng cáo hai nhà Bách Triệu sắp bắt đầu hợp tác, nhưng bây giờ đã không còn nữa!

Triệu Hương Nông đứng trước cửa sổ một lúc lâu. Lúc này, trong đầu cô tràn ngập khuôn mặt mệt mỏi của Bách Nguyên Tú cùng với tấm biển quảng cáo đã bị gỡ bỏ kia. Điện thoại đang đặt ở nơi cô có thể với tay tới, cô ngây người nhìn chiếc điện thoại.

Khi cô đang định với tay lấy điện thoại, mùi sữa tắm dễ ngửi lập tức bủa vây cô. Triệu Hương Nông vô thức đẩy Tống Ngọc Trạch ra, ánh mắt vẫn dừng trên chiếc điện thoại.

"Không ngủ à? Hửm?" Anh ngậm tai cô, khẽ thì thầm.

"Bây giờ vẫn sớm, mới chín giờ hơn mà." Triệu Hương Nông rụt cổ, cụp mắt xuống.

Còn chưa dứt lời cô đã bị anh bế ngang lên, điện thoại càng lúc càng xa, còn chiếc giường càng lúc càng gần cô. Nằm trong lòng anh, cô lặng lẽ ngước nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô.

Cô như bị bỏ bùa mê, bàn tay khẽ níu lấy cổ áo anh.

Cơn chấn động khi tàu hỏa đi qua lúc đêm khuya khiến Triệu Hương Nông vô thức muốn nép vào lòng người bên cạnh, chuyện này đã trở thành thói quen mấy đêm nay của cô. Trong cơn mơ màng, tay cô chạm vào một vùng lạnh lẽo, cơn buồn ngủ lập tức bay biến. Triệu Hương Nông mở mắt ra, có đốm lửa đỏ trong phòng, người ấy ngồi trên tấm thảm quay lưng về phía cô, bên cạnh anh là cái gạt tàn, căn phòng đầy mùi thuốc lá.

Xem ra, anh đã hút không ít thuốc rồi. Triệu Hương Nông ngẫm nghĩ rồi ngồi dậy.

Khi nhìn thấy cô, Tống Ngọc Trạch đang dí điếu thuốc vào trong gạt tàn. Cô đứng nhìn anh, không ai chịu lên tiếng. Một lúc sau, anh vươn tay kéo cô vào lòng anh.

Thuận thế ngồi trong lòng anh cô khoác tay lên vai anh. Đưa mặt lại gần mặt anh khẽ ngửi, cô nhíu mày, Tống Ngọc Trạch cũng nhíu mày.

"Về sau anh nhất định sẽ không hút thuốc trong phòng nữa." Anh vuốt hàng mày đang cau chặt của cô, giống như muốn xoa dịu nếp nhăn trên đầu mày của cô.

Hàng lông mày của Triệu Hương Nông càng nhăn tít lại.

Tống Ngọc Trạch thở dài: "Được rồi, về sau anh sẽ hút ít đi."

Lúc này Triệu Hương Nông mới giãn nét mặt. Cô biết vì sao Tống Ngọc Trạch lại lén hút thuốc vào ban đêm. Chắc hẳn là anh chàng không có công việc ổn định sống một mình ở một thành phố như Chicago mà không còn đồng nào trong tài khoản đang không biết phải làm gì với sự hiện diện của cô.

Cô chủ động hôn lên môi anh, sau đó khẽ nói một câu mang tính tượng trưng: "Ngoan."

Trong màn đêm tĩnh lặng, chỉ còn anh và cô, ánh đèn êm dịu khiến căn phòng trở nên mờ ảo. Khung cảnh đó khiến Tống Ngọc Trạch sinh ra ảo giác như thể trên thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Xúc cảm mềm mại của cánh môi cô vẫn còn lưu lại trên đôi môi anh, khiến con tim anh dường như cũng trở nên biếng nhác, và một số lời cứ thế tuôn ra.

"Anh vừa đồng ý với em sẽ hút ít đi nhỉ."

"Ừm!"

"Vậy em cũng phải thể hiện chút lòng thành đi chứ."

Triệu Hương Nông dở khóc dở cười. Rõ ràng cô bảo anh hút ít thuốc là vì tốt cho anh, sao lại đến lượt Tống Ngọc Trạch đòi hỏi này nọ với cô rồi.

Hai người cùng lên tiếng, cô nói vô cùng chậm, còn anh lại nói rất nhanh:

"Tống Ngọc Trạch, anh phải biết rằng người hút thuốc là anh!"

"Đừng có lúc nào cũng gọi cả tên lẫn họ anh như vậy."

Sau đó là một hồi yên ắng.

"Không thấy dài dòng à?" Tống Ngọc Trạch khẽ hỏi.

"Em gọi quen rồi mà..." Triệu Hương Nông nói lí nhí.

"Thật sự không thấy dài dòng?" Tống Ngọc Trạch nhấn mạnh hơn, giống như đang giận dỗi ai vậy: "Gọi như lúc chiều ở trung tâm ấy."

Nói xong, Tống Ngọc Trạch khẽ nhìn cô. Triệu Hương Nông nhíu mày, cô thật sự đã quen gọi anh là Tống Ngọc Trạch rồi, chẳng lẽ bắt cô gọi anh là tên trộm rượu vang sao?

Đúng lúc cô đang định thốt ra câu này này thì anh bỗng lên tiếng: "Phòng bảo vệ!"

Phòng bảo vệ? Khi phản ứng lại khóe môi Triệu Hương Nông giật giật. Dưới ánh mắt bức người của Tống Ngọc Trạch, cô khó khăn nói: "Tống Ngọc Trạch, em..."

"Rồi, rồi, em biết rồi." Triệu Hương Nông dịu giọng: "Vậy, Tống... à không, vậy anh muốn em gọi anh là gì?"

Hai người cùng nằm trên giường. Cô nghĩ ngợi thật lâu mà vẫn không biết nên gọi Tống Ngọc Trạch là gì, còn Tống Ngọc Trạch không biết lại giở chứng từ bao giờ. Mấy lần cô nói chuyện với anh anh cũng không đáp lời, giống như anh đang lạc trong một thế giới khác. Triệu Hương Nông mơ hồ nghĩ, trong thế giới kia nhất định không có cô.

Từ lúc nói ra yêu cầu kia, Tống Ngọc Trạch cảm thấy mình điên rồi. Đêm nay, anh cảm thấy bản thân dường như biến thành đoàn tàu sắp trật khỏi đường ray.

Vì sao lại đưa ra yêu cầu kia với cô? Tống Ngọc Trạch nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi. Dường như, bắt đầu từ lúc cô thì thầm cái tên "Nguyên Tú", trái tim anh lập tức ấp ủ một cảm xúc, cảm xúc đó khiến anh nảy sinh một ý nghĩ phá hoại. Thế là, lúc ấy...

Tống Ngọc Trạch nghĩ có lẽ bây giờ anh nên đi vào phòng tắm, rửa mặt rồi hút một điếu thuốc.

Vừa định rời khỏi giường, bên tai lại vang lên giọng nói khẽ khàng.

"A Trạch, em gọi anh là A Trạch có được không?"

Anh khựng người lại, tay cô nhẹ nhàng vuốt ve tóc anh.

Trong quyển nhật ký nằm lặng lẽ trong căn phòng ở New Orleans có nét chữ xinh đẹp màu xanh ghi lại mối bận tâm của ai đó. Một bà mẹ không hiểu sự đời đang bận lòng với cậu con trai khi dòng thời gian đang dần chảy trôi: Tôi đã gặp nó trong giấc mơ. Ở trong mơ, tôi gọi thằng bé là A Trạch. Dường như gọi như vậy thì quan hệ của chúng tôi sẽ trở nên gần gũi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 49: Những ngày chung sống (06)

Đêm khuya, trong căn phòng vô cùng đơn sơ, có tiếng thì thầm của cặp nam nữ.

"A Trạch, em gọi anh là A Trạch được không?" Giọng cô gái vô cùng khẽ khàng.

Không có ai đáp lời cô.

"Tống Ngọc Trạch!" Giọng nói lí nhí mang theo sự tức giận cùng một chút vẻ bối rối. Đây giống như một màn kịch một vai, còn người mở màn chính là cô.

Sự tức giận và bối rối khiến cô muốn thoát khỏi lồng ngực anh, quay lưng lại với anh để bày tỏ sự kháng nghị của cô.

"Đừng giẫy." Anh thấp giọng cảnh cáo. Khi người phụ nữ vẫn tiếp tục giẫy giụa thì anh lại nói: "Về sau gọi anh là A Trạch."

Cô gái bật cười, tiếng cười giống như đứa trẻ đang giận dỗi: "Muộn rồi Tống Ngọc Trạch à! Sau này em chẳng thèm gọi anh như vậy đâu."

"Vậy gọi anh là gì?"

"A Trạch."

Người đàn ông khẽ bật cười. Khi nhận ra mình đã mắc bẫy của anh, người phụ nữ chửi ầm lên: "Tống Ngọc Trạch, anh chẳng chịu nghe những lời em nói với anh lúc chiều gì cả. Đồ khốn này, chẳng phải em đã nói giữa chúng ta em phải sở hữu quyền chủ động tuyệt đối sao?"

"Quyền chủ động tuyệt đối? Ví dụ như..." Giọng điệu của người đàn ông khiến người khác phải liên tưởng xa xôi.

"Tên khốn này!" Người phụ nữ tức điên lên: "Không được nghĩ linh tinh. Quyền chủ động mà em nói chính là về sau dù em đúng hay em sai thì em vẫn luôn đúng! Chuyện như vừa rồi không được phép xảy ra nữa!"

"Được." Người đàn ông đồng ý một cách dứt khoát.

"Thật á?"

"Thật!"

"Tống..."

"Triệu Hương Nông, còn như vậy nữa thì người chịu thiệt là em đấy." Người đàn ông nói một cách đầy ẩn ý.

Hiểu ý của người đàn ông, cô gái ngoan ngoãn nép vào lòng anh, không dám hó hé nửa lời.

Màn đêm vẫn bao trùm vạn vật.

Triệu Hương Nông lại bị tiếng tàu hỏa đánh thức một lần nữa, cô mơ màng lẩm bẩm: "Tống Ngọc Trạch, chỗ này của anh rất tốt, cái dở duy nhất chính là trạm tàu hỏa, trạm tàu hỏa..."

Nói được mấy lời cô lại chìm vào cơn mộng mị.

Tiếng động ầm ĩ lại vang lên, cô lại bắt đầu cằn nhằn: "Tống Ngọc Trạch, chúng ta có nên chuyển nhà không, chỗ nào cũng được chỉ cần không có trạm tàu hỏa..."

Ngẫm nghĩ, Triệu Hương Nông lại lắc đầu: "Thôi không cần chuyển nhà nữa, Tống Ngọc Trạch..."

Lời của cô không nhận được hồi đáp, cô lại tiếng tục nói: "Em thích nơi này, em... em nhớ lần đầu tiên đến đây tìm anh... tên trộm đã trộm mất giày của em... Tống Ngọc Trạch, anh biết không? Khi em biết... biết giày của mình bị trộm mất, em rất vui, vì em chẳng thích đôi giày kia tẹo nào. Tống Ngọc Trạch anh biết không? Ngày hôm đó... ngày hôm đó em đi giày của anh, em cảm thấy rất vui."

"Đôi giày đó..." Cô mỉm cười: "Em đã cất kỹ rồi."

Triệu Hương Nông có một chiếc rương nhỏ, bên trong toàn là những thứ đồ cổ quái. Đó là những thứ cô nhặt được ở trên đường như chìa khóa, túi hay ví tiền. Đôi giày của Tống Ngọc Trạch cũng được cô đặt vào trong đó. Mỗi lần cô cảm thấy buồn bã cô đều mở chiếc rương đó ra.

Trong cơn mơ màng, cô nghe thấy giọng nói như từ phương xa vọng lại bên tai cô: "Triệu Hương Nông, nếu em thông minh hơn một chút thì tốt rồi."

Tống Ngọc Trạch đang chê cô ngốc sao? Có điều bây giờ cô đang rất buồn ngủ, nếu không cô đã nổi đóa lên rồi. Dùng chút lí trí còn xót lại, cô bày tỏ sự bất mãn của mình: "Em đâu có ngốc, em rất thông minh đấy."

Dường như, một lúc sau cô mới nhận được hồi đáp: "Nhưng tôi hi vọng em có thể thông minh hơn chút nữa."

Lúc trời hửng sáng, anh cúi đầu hôn lên trán cô, dặn dò: "Hôm nay ngoan ngoãn ở nhà, đồ ăn sáng anh đã để trong lò vi sóng, tí nữa em dậy hâm nóng lại là được. Anh đi làm đây, nhớ là không được đi lung tung nhé, nơi này không an toàn lắm đâu."

Cô gật đầu, anh vuốt tóc cô. Khi tay anh chạm lên mặt cô, cô liền áp mặt vào lòng bàn tay anh.

Lúc đứng bên xe máy, Tống Ngọc Trạch mới nhận ra thời gian mình đi xuống cầu thang hôm nay chậm hơn bất cứ lúc nào khác. Bởi vì khi anh bước xuống cầu thang, ánh mắt anh cứ dính lấy cánh cửa phòng với vẻ trầm tư.

Anh xòe bàn tay ra nhìn, trong lòng bàn tay tựa như vẫn còn lưu lại hơi ấm của cô, hơi ấm đó như một loại hương bền lâu.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời không có ánh nắng trông xám xịt như khuôn mặt của một người. Những giọt lệ chảy ào ạt trên khuôn mặt ấy. Trong đôi mắt giống như đã nhìn thấy cái chết giăng đầy vẻ không cam lòng và sự bất lực, còn có cả nỗi bi thương: Em chẳng làm gì sai cả.

Tống Ngọc Trạch nhắm mắt lại, ấn tay lên một vật góc cạnh. Chưa đủ đau lại ấn mạnh hơn, cho đến khi cơn đau thay thế độ ấm trong lòng bàn tay anh.

Anh rồ ga thật lớn rồi nhanh chóng phóng xe rời khỏi đó.

Nhất định Tống Ngọc Trạch đang khoe khoang trình xe cộ của mình rồi, tiếng động cơ xe rền vang khiến Triệu Hương Nông nhếch miệng cười. Cô đang thầm hân hoan trong lòng: Tống Ngọc Trạch bảo cô ngoan ngoãn ở trong nhà. Tống Ngọc Trạch còn chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô. Tống Ngọc Trạch bảo cô không được đi lung tung.

Cả ngày Triệu Hương Nông ở trong phòng vừa xem phim vừa nhìn điện thoại. Cô thầm mong điện thoại mau đổ chuông, nhưng từ đầu đến cuối điện thoại đều nằm im lìm ở đó.

4 giờ chiều, Tống Ngọc Trạch về đến nhà. Lúc mở cửa phòng ra, anh liền nhìn thấy người phụ nữ mặc quần áo của anh ngồi trên tấm thảm, nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại.

"Triệu Hương Nông." Tống Ngọc Trạch cảm thấy mình đang tức giận, anh nhìn thấy đồ ăn mà anh chuẩn bị cho cô vẫn còn nguyên xi.

Cô không phản ứng.

Tống Ngọc Trạch đi đến, khẽ đá vào chân cô, giọng anh đầy vẻ bực bội: "Triệu Hương Nông? Em bị điếc hay bị câm vậy?"

Vẫn không trả lời. Khi anh nhìn thấy những giọt nước mắt rơi xuống tay cô, anh nhanh chóng quay mặt cô lại.

Quả nhiên!

"Làm sao vậy?" Tống Ngọc Trạch nghe thấy giọng anh không còn chút vẻ bực dọc nào, thay vào đó là sự lo lắng và hốt hoảng.

Cô cụp mắt xuống, nhưng nước mắt vẫn rơi lã chã. Tống Ngọc Trạch nhớ mình rất ghét con gái khóc lóc. Mỗi lần nhìn mấy cô nàng sướt mướt anh đều cảm thấy cạn lời, nhưng lúc này...

Giọng anh rất đỗi dịu dàng, không dám to tiếng, anh chỉ sợ lỡ nói to quá nước mắt cô lại tuôn ra không ngừng thì phải làm sao?

"Có phải là anh về muộn quá rồi không? Nếu vậy thì về sau anh sẽ tranh thủ về sớm nhé?"

Cô vẫn không hé răng nửa lời, nước mắt vẫn lặng lẽ rơi.

"Chắc em đang giận anh vừa nãy dùng chân đá em hả? Anh bảo đảm về sau anh không làm như vậy nữa."

Cô vẫn không chịu cất lời.

"Hay là tại anh vừa mắng em khiến em giận? Hửm? Nếu không thì anh cho em mắng lại anh đấy. Em mắng Tống Ngọc Trạch anh bị câm hay Tống Ngọc Trạch anh bị điếc ấy." Anh dùng những lời kỳ quặc để dỗ cô thôi khóc.

Cuối cùng, lời của anh cũng làm cô chịu nhìn anh, nhưng cô vẫn không nói gì.

Thôi được rồi!

Đến anh cũng cảm thấy ngượng mồm trước lời giải thích như này: "Triệu Hương Nông, em nghe này, vừa rồi anh giận là vì anh nhìn thấy đồ ăn anh chuẩn bị cho em em không ăn chút nào. Sau đó anh nhận ra có thể là em đã đói bụng lâu rồi. Anh nghĩ có lẽ anh giận vì những chuyện này đấy."

"Đó là vì anh không gọi điện về." Cô như đang lên án hành vi của anh.

Tống Ngọc Trạch sắp tức điên vì lời này của cô rồi. Chỉ vì anh không gọi điện về bảo cô ăn cơm cô liền không ăn? Cái cô Triệu Hương Nông chảnh chọe gọi anh là "Tên trộm rượu vang" đi đâu mất rồi.

"Triệu Hương Nông!" Tống Ngọc Trạch gằn từng chữ một.

"Là lỗi của anh, chẳng lẽ anh không lo lắng cho em một chút nào sao? Em cảm thấy ít nhất anh nên gọi một cuộc điện thoại về mới đúng. Em giận vì chuyện này đấy. Vì giận nên em cũng quên ăn cơm luôn rồi." Cô cao giọng nói. Cái khuôn mặt đáng yêu cùng với đôi mắt to tròn của cô, thật muốn...

Thật sự khiến người khác muốn cắn một phát lên mặt cô. Ừm, nên ra tay từ đâu đây nhỉ?

Đôi môi bị hôn sưng lên, đầu cô vẫn còn lưu lại cơn sóng tình mà ngón tay anh mang lại. Hai người đều không thể kìm nén nổi lòng mình.

Cô được anh bế ngang lên, cảm nhận được anh đang đi về phía giường.

"Tống Ngọc Trạch, em vẫn chưa ăn cơm trưa, giờ em đói rồi." Cô lắp bắp nói: "Em nghĩ, giờ em không có sức lực nào cả."

Ở khoảng cách gần, cô lập tức nhìn thấy mặt anh đỏ bừng lên.

Một tiếng sau, Triệu Hương Nông vui vẻ nhìn đồ ăn mà Tống Ngọc Trạch mua về, thứ nào cũng đều là món cô thích. Nhưng hễ là món ăn được làm từ đậu cô đều thích, ăn mãi mà không thấy chán.

Mở bao thức ăn ra, Triệu Hương Nông nhìn Tống Ngọc Trạch nói: "Tống Ngọc Trạch, sao anh biết em thích ăn những thứ này?"

Tống Ngọc Trạch cúi đầu, ngập ngừng nói: "Trên báo, tạp chí còn có trang web đều viết rành rành như vậy."

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông thầm nghĩ: Anh đang âm thầm quan tâm đến cô. Ý nghĩ này khiến tâm trạng Triệu Hương Nông trở nên vui vẻ. Cô đưa mặt lại gần anh: "Thành thật khai báo, anh để mắt tới em bao lâu rồi? Hử?"

Tống Ngọc Trạch nghiêng mặt đi, lùi về sau một bước, kéo giãn khoảng cách với cô: "Triệu Hương Nông, không phải em bảo đói bụng rồi sao?"

Khi nhìn thấy nhãn hiệu đồ ăn mà Tống Ngọc Trạch mua, Triệu Hương Nông bắt đầu đăm chiêu, cô than thở: "Tống Ngọc Trạch, không lẽ em lại đốt sạch tiền trong túi anh rồi sao?"

Lúc này, Triệu Hương Nông coi việc Tống Ngọc Trạch biết đồ ăn mà cô thích, thậm chí cô thích ăn đồ ăn ở tiệm nào là chuyện hiển nhiên.

Lời của Triệu Hương Nông khiến Tống Ngọc Trạch ý thức được mình đã để lộ sơ hở trước mặt người phụ nữ này, còn là một sơ hở vô cùng sơ đẳng.

Lúc cô nói cô đói bụng, lẽ ra anh nên đáp ứng cô như lúc bình thường, chỉ cần cho cô ăn no là được. Đằng này, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại cầm chìa khóa xe, nói anh đi mua đồ ăn cho em. Lúc đó trong đầu còn nghĩ: Hình như cô gầy đi rồi. Tuy cô không nói nhưng anh có thể nhận thấy cô không thích đồ ăn anh chuẩn bị cho cô.

Tiếp theo đó, một loạt những sai lầm cơ bản nhất bắt đầu diễn ra. Anh lại ngu ngốc đến mức dựa vào tài liệu anh điều tra được mua đồ cô thích ăn về nhà, hơn nữa còn là nhãn hiệu mà cô quen ăn.

Thế mà, người phụ nữ trước mặt vẫn ngu ngốc không phát hiện ra. Anh chỉ tùy tiện bịa ra một câu cô cũng tin ngay. Tống Ngọc Trạch cảm thấy anh cần phải trốn đi hút một điếu thuốc.

Anh cầm chiếc áo vắt ở một bên lên, tay lập tức bị nắm lại.

"Tống Ngọc Trạch, anh định đi đâu vậy?" Triệu Hương Nông cầm tay Tống Ngọc Trạch.

"Anh ra ngoài một lúc rồi về."

"Không!" Triệu Hương Nông gây khó dễ cho Tống Ngọc Trạch: "Anh phải ăn cùng em. Ăn xong anh cũng không được đi đâu."

"Triệu Hương Nông." Tống Ngọc Trạch cúi đầu nhìn tay cô, giọng điệu cứng rắn.

"Nếu không thì, mỗi người nhường một tí. Cùng em ăn xong thì anh hãy đi, nhé?" Triệu Hương Nông dịu giọng: "Em ghét ăn cơm một mình."

Cuối cùng, Tống Ngọc Trạch ngồi xuống trước mặt cô.

Đây là đồ ăn Tống Ngọc Trạch mua cho cô, nghĩ đến đây Triệu Hương Nông lại tỏ ra trân trọng. Tống Ngọc Trạch cúi đầu yên lặng ăn.

Khi Triệu Hương Nông đang ăn bánh chẻo, giọng nói khiến Triệu Hương Nông mất khẩu vị vang lên bên ngoài cửa sổ.

"Tống, em yêu anh!" Tiếng hò lanh lảnh bằng thứ tiếng Trung không mấy lưu loát của cô gái vang lên.

Triệu Hương Nông bỏ cốc xuống, nhìn Tống Ngọc Trạch, đợi anh ngẩng đầu lên để nhìn vẻ mặt bất mãn của cô, nhưng anh vẫn cúi gằm mặt.

Giọng nói khiến người ta mắc ói lại tiếp tục: "Tống, em vì anh mà nỗ lực học tiếng Trung."

Người nói những lời này là cô gái sống ở gần đây, họ đều gọi cô ta là Kylie. Nghe nói hễ cô ta rảnh rỗi đều đến đây làm chuyện như vậy.

"Tống, em muốn hẹn hò với anh, em vẫn giữ nụ hôn đầu cho anh." Cô gái càng ăn nói bạo dạn hơn.

Lời này khiến ngọn lửa giận của Triệu Hương Nông bốc lên đùng đùng, cô đá Tống Ngọc Trạch.

Cuối cùng, Tống Ngọc Trạch ngẩng đầu lên nhìn cô, lông mày anh hơi cau lại.

"Tống Ngọc Trạch, đuổi cô ta đi. Dùng mọi cách để về sau cô ta không xuất hiện ở đây nữa, em ghét cô ta." Triệu Hương Nông cũng nhíu mày.

"Con bé vẫn là một đứa trẻ con." Tống Ngọc Trạch không nhúc nhích.

"Trẻ con? 16 tuổi đã không còn là trẻ con nữa rồi." Triệu Hương Nông cười lạnh: "Hơn nữa, anh không nhìn thấy sao? Mỗi lần cô ta đến đây đều ăn mặc rất mát mẻ."

"Triệu Hương Nông, ba của Kylie đang ở trong tù, nó sống cùng người mẹ tái hôn của mình. Bố dượng nó là kẻ nghiện rượu, cuộc sống của nó rất buồn tẻ."

"Vì thế anh cho rằng hành vi này của cô ta là vì cuộc sống buồn tẻ tạo thành sao?"

"Anh chỉ muốn nói cho em biết Kylie là một đứa trẻ đáng thương."

"Tống Ngọc Trạch, anh nên biết mình không phải nhà từ thiện."

"Triệu Hương Nông..."

"Hay là, em đoán, thực ra trong mắt anh cô ả ăn mặc mát mẻ kia rất đáng yêu, đến mức anh không ngại cùng cô ta xem phim, hoặc ra công viên ngồi hóng mát với cô ta chẳng hạn. Cũng giống như lần trước, anh mượn lễ phục của bạn để tham gia hôn lễ của cô gái mà anh cho là đáng yêu ấy."

Triệu Hương Nông nói một tràng không ngừng nghỉ, nói xong cô nhìn chằm chằm Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch càng cau chặt mày, anh uống một ngụm nước rồi đặt mạnh cốc xuống bàn, lạnh lùng nói: "Xin lỗi nhé Triệu tiểu thư à, chỗ này là nơi công cộng, tôi không có quyền đưa ra lời cảnh cáo giống như cô nói đâu."

"Anh đừng phét lác, em không tin anh không có cách khiến cô ta từ bỏ. Nói không chừng anh còn đang hưởng thụ chuyện này giống như mấy tay tự cho mình là đúng kia ấy chứ."

"Triệu Hương Nông, em vô lý nó vừa." Tống Ngọc Trạch đứng dậy, với tay lấy áo khoác để bên cạnh.

Lấy áo khoác, mở cửa, đi xuống cầu thang.

"Tống, em yêu anh." Cô gái đứng dưới cầu thang mỉm cười với Tống Ngọc Trạch. Anh không mỉm cười nói cảm ơn cô ta như trước kia.

Lúc này, Tống Ngọc Trạch mới phát hiện Triệu Hương Nông nói đúng, Kylie ăn mặc rất thiếu vải.

Anh hút xong một điếu thuốc, xe dừng một bên. Ánh mắt anh từ trên chiếc xe ngước lên nhìn nhà anh, Triệu Hương Nông đang ở trong nhà anh. Hút thêm một điếu thuốc nữa, Tống Ngọc Trạch nghĩ ngợi chốc lát, đôi chân không tự chủ được mà quay về nhà.

Mở cửa phòng ra, Tống Ngọc Trạch nhìn thấy Triệu Hương Nông vẫn giữ nguyên tư thế lúc anh rời khỏi nhà, nhưng đầu cô cúi gằm. Nếu anh đoán không nhầm thì...

"Lại khóc rồi?" Tống Ngọc Trạch nghe thấy giọng nói mất kiên nhẫn của mình.

Cô vẫn cúi gằm mặt.

Tống Ngọc Trạch cúi xuống định chạm vào mặt Triệu Hương Nông, thế là cô lại quay phắt đi. Lại thế rồi...

Sơ hở sơ đẳng kia biến thành cảm xúc tồi tệ khiến Tống Ngọc Trạch vô cùng bực dọc. Anh duỗi tay ép cô quay mặt lại, giọng nói càng lúc càng mất kiên nhẫn: "Triệu Hương Nông, tôi thật sự chịu đủ..."

Những lời phía sau lập tức im bặt khi anh nhìn thấy mặt Triệu Hương Nông, biến thành: "Sao lại như này?"

Đôi môi lúc nãy còn căng mọng của Triệu Hương Nông đã biến thành hai cây xúc xích từ bao giờ.

Bị Tống Ngọc Trạch nâng mặt lên bất ngờ, Triệu Hương Nông có thể nhìn thấy bộ dạng xấu xí của bản thân trong đáy mắt anh. Cô cuống quít giơ tay che miệng mình.

Đôi môi sưng vù khiến cô nói chuyện một cách khó khăn: "Tống Ngọc Trạch, anh không được nhìn."

Bàn tay đang che miệng bị lấy ra, sau đó...

"Triệu Hương Nông, mẹ kiếp em nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?"

Đây là lần đầu tiên Triệu Hương Nông thấy Tống Ngọc Trạch giận dữ đến vậy. Không những nổi giận, anh còn chửi thề. Một Tống Ngọc Trạch như vậy khiến Triệu Hương Nông cảm thấy hơi sợ, cô chỉ tay về phía đồ ăn trên mặt bàn.

"Trong bánh chẻo có bột tôm, em bị dị ứng với tôm."

Bánh chẻo là do Tống Ngọc Trạch mua, vì mải giận dỗi mà cô...

Hai người ngồi trên xe taxi, Tống Ngọc Trạch quấn chiếc khăn lên người cô rồi ôm chặt cô vào lòng. Dị ứng khiến cô nhanh chóng lên cơn sốt, trán cô nóng bỏng như lửa đốt. Gần như lúc vừa lên xe Tống Ngọc Trạch đã bắt đầu giục giã tài xế không ngừng. Dù Triệu Hương Nông bảo Tống Ngọc Trạch không cần lo lắng, cô chỉ bị dị ứng cấp tốc nên cơn dị ứng đến nhanh mà đi cũng nhanh. Nhưng cùng với tình trạng ùn tắc giờ cao điểm, lúc đầu Tống Ngọc Trạch còn lịch sự thúc giục tài xế, về sau lại biến thành những lời thúc giục kèm theo tiếng chửi thề.

Tài xế là phụ nữ, hiển nhiên cô ta cũng bị khí thế của anh chàng đẹp tai này dọa sợ nên không dám hó hé nửa lời. Khi Tống Ngọc Trạch định chửi thề lần thứ n, Triệu Hương Nông lập tức kéo anh lại: "Tống Ngọc Trạch..."

"Em câm miệng cho anh." Tống Ngọc Trạch giận cá chém thớt.

Triệu Hương Nông rất muốn lườm Tống Ngọc Trạch một cái, rõ ràng người khó chịu là cô mà, sao cô lại thấy dường như anh còn khó chịu hơn cô vậy.

Người trút giận lên cô lại bắt đầu trách mắng, rằng trông cô có vẻ hiểu biết vậy chứ thực ra cũng là cô nàng được nuông chiều không thể sống thiếu bảo mẫu giống Clara.

Cô nhớ lời này rồi, kể cả anh nói cô phiền phức cô cũng nhớ rồi nhé, nhưng bây giờ cô không có sức cãi nhau với Tống Ngọc Trạch.

Cô vùi mặt vào lòng anh, nói: "Tống Ngọc Trạch, anh có thể yên lặng một lúc không, em khó chịu."

Lời của cô nhanh chóng thu được hiệu quả.

"Khó chịu lắm à?" Anh khẽ hỏi cô.

Triệu Hương Nông gật đầu, sau đó Tống Ngọc Trạch siết chặt cô vào lòng, không lên tiếng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Những ngày chung sống (07)

Dịch: Hé

Cuối cùng xe cũng đến bệnh viện. Lúc này, sốt cao đã khiến Triệu Hương Nông chìm vào cơn mê man. Bên tai loáng thoáng vang lên tiếng Tống Ngọc Trạch nói chuyện với một người đàn ông khác. Trong lúc ý thức mơ hồ, Triệu Hương Nông nghe thấy ngữ khí của Tống Ngọc Trạch lúc này không còn vẻ hiền lành khiêm tốn như lúc bình thường.

Triệu Hương Nông tưởng rằng mình đã ngủ rất lâu, lúc mở mắt ra cô phát hiện mới gần 9 giờ tối. Cô đang nằm trong căn phòng vô cùng trang nhã, Tống Ngọc Trạch đang ngồi bên cạnh giường. Từ mùi nước khử trùng xung quanh cô có thể đoán được mình đang nằm trong phòng bệnh VIP. Từ cách bài trí của phòng bệnh cô có thể xác định đây là căn phòng dành cho bệnh nhân cấp kim cương. Tống Ngọc Trạch cần phải làm việc rất lâu mới có thể trả hết được chi phí của phòng bệnh này.

Triệu Hương Nông vội vàng bật dậy khỏi giường, Tống Ngọc Trạch đưa tay ngăn cô lại. Trong ánh mắt nghi hoặc của Tống Ngọc Trạch, cô nói một câu: "Em muốn đi lại một chút.

Cô xuống khỏi giường, bước thử vài bước. Cô phát hiện trừ đôi môi vẫn còn hơi tê tê thì cơ thể cô đã hồi phục gần như bình thường. Cô bước đến trước cửa sổ, khi nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, Triệu Hương Nông lại kêu rên trong lòng. Không cần hỏi cũng biết đây chắc chắn là bệnh viên tư nhân, còn là loại bệnh viện cao cấp đến mức người bình thường chỉ có thể nghe nói đến.

"Tống Ngọc Trạch..." Triệu Hương Nông nói chậm rì rì, cô chạm vào đôi môi mình, vừa chạm vào cô liền không dám ngoảnh đầu lại. Triệu Hương Nông đứng đờ ở đó, thầm tính toán thời gian.

Có tiếng bước chân vang lên sau lưng cô.

"Bây giờ vẫn khó chịu sao?"

"Không."

"Anh gọi bác sĩ đến kiểm tra cho em lần nữa nhé?"

"Không cần!"

Một hồi yên ắng...

"Triệu Hương Nông?"

Tĩnh lặng....

"Em đang giận à?"

Sao tên khốn này lúc nào cũng hỏi cô câu này vậy, nhìn cô giống loại người động tý là giận dỗi hay sao? Ngẫm nghĩ lại một hồi, Triệu Hương Nông mới nhận ra mình đúng là cô gái động tí là giận dỗi. Nhưng... cũng chỉ ở trước mặt Tống Ngọc Trạch. Dường như, cũng chỉ có thể, chỉ muốn nổi giận trước mặt Tống Ngọc Trạch mà thôi.

Triệu Hương Nông cúi đầu xuống.

"Anh xin lỗi." Tống Ngọc Trạch khẽ nói một tiếng.

Nhận ra Tống Ngọc Trạch cũng đến trước cửa sổ, đứng kề bên cô, Triệu Hương Nông vội vàng quay mặt đi, muốn trốn trên giường không cho Tống Ngọc Trạch nhìn thấy đôi môi xúc xích của cô. Cô biết bộ dạng lúc này của mình có thể lọt vào top 50 cô gái xấu xí của nước Mỹ hằng năm.

Thế nhưng, Tống Ngọc Trạch lại kéo tay cô lại. Anh chỉ cần kéo nhẹ một cái, cô đã đứng đối mặt với anh, hai tay thì bị anh khống chế, nên cô không có cơ hội che đi đôi môi xúc xích của mình. E rằng cái dáng vẻ vừa xấu xí vừa kỳ quặc này sẽ khiến người khác không thể nào quên. Lỡ về sau lúc bọn họ thân mật...

Nghĩ đến đây, Triệu Hương Nông chỉ muốn chết đi cho rồi.

"Tống Ngọc Trạch, nhắm mắt lại, ngay và luôn!" Cô ra lệnh cho Tống Ngọc Trạch.

"Vì sao chứ?"

Giọng điệu rất bình thường là thế nhưng lọt vào tai Triệu Hương Nông lại biến thành lời chế giễu.

"Nhanh lên, nhắm mắt lại." Cô giậm chân.

"Nói rõ lý do!" Anh không chịu bỏ qua.

"Tống Ngọc Trạch, anh không thấy môi em giống hai cái xúc xích sao?" Trong cơn giận, lời này cứ thế tuôn ra.

Có tiếng cười khe khẽ vang lên, nụ cười khiến đuôi mắt anh trở nên hẹp dài trông vô cùng quyến rũ. Trong đôi mắt ngập tràn ý cười của anh, Triệu Hương Nông lại nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của mình. Đôi môi xúc xích khiến mặt cô nhìn có vẻ béo lên một chút. Dạo này mặt cô khó khăn lắm mới gầy đi một ít!

"Tống Ngọc Trạch, anh nhắm mắt lại có được không." Giọng cô đầy vẻ đáng thương.

"Không giống xúc xích một chút nào."

Sao có thể không giống chứ, cô tự nhìn cũng thấy giống, hơn nữa còn là loại xúc xích sắp chín trong lò nướng nữa chứ. Cơ mà, cô nghe nói có câu "Người tình trong mắt hóa Tây Thi", hay là...

Một chậu nước lạnh cứ thế hắt thẳng vào cô.

"Anh thấy giống mỏ vịt hơn, một cô vịt đáng yêu."

Triệu Hương Nông lập tức quay phắt lại. Cô càng muốn khóc hơn, cô cảm thấy chắc hẳn khóe mắt mình đã đỏ hoe rồi.

"Triệu..." Giọng anh hơi hoảng: "Triệu Hương Nông, em đừng khóc, anh vừa nói em đáng yêu rồi mà."

"Giống con vịt thì còn đáng yêu cái nỗi gì?" Cô lại giậm chân, hành động này khiến nước mắt trong hốc mắt rơi xuống.

Sau đó...

Anh lập tức hôn cô.

Khi tách ra, hai khuôn mặt đỏ bừng hiện lên kính cửa sổ. Sau khi điều chỉnh lại hơi thở, người đàn ông cúi đầu im lặng, người phụ nữ vẫn không thôi rầu rĩ.

"Tống Ngọc Trạch, vừa rồi anh có cảm thấy đang hôn hai cái xúc xích không?" Giọng nói mềm nhũn vang lên.

Tống Ngọc Trạch quay sang nhìn khuôn mặt kia, khóe mắt hơi đỏ. Anh lập tức ôm cô vào lòng.

Một giây sau, cơ thể hai người dán chặt vào nhau, không một khe hở. Sau đó...

Giống như chạm phải điện, Triệu Hương Nông đẩy Tống Ngọc Trạch ra, nhưng vô ích. Cô cúi mặt, để mặc nơi nóng rực kia của anh...

... Chọc vào cô.

"Bây giờ còn nghĩ như vậy nữa không?" Anh thấp giọng hỏi cô với chất giọng trầm khàn.

Tống Ngọc Trạch tự thấy câu hỏi này rất ngu xuẩn, lại còn do anh nói ra nữa chứ. Trong năm phút vừa qua, anh không những nói lời ngu ngốc mà còn làm chuyện ngu ngốc như hôn lên hai cây xúc xích kia, lúc cô chực khóc anh liền dùng hành động thực tế để nói cho cô biết rằng dù mặt cô có giống như đang treo hai cây xúc xích thì cô vẫn có sức hấp dẫn trí mạng.

Tiếng nước trong phòng tắm vang lên, Triệu Hương Nông trốn trong chăn. Nhiệt độ trên khuôn mặt tiếp tục gia tăng theo tiếng nước trong phòng tắm.

Gần 10 giờ, cửa phòng được mở ra. Khi nhìn thấy người bước vào phòng, Triệu Hương Nông khẽ giật mình. Y thuật và danh tiếng của người trước mắt đều nổi tiếng như nhau, đó là Lewis, bác sĩ da liễu nổi tiếng. Người ta khen ngợi y thuật của ông ta nhưng cũng đau đầu vì hành vi quái đản của ông ta. Lewis là một người theo chủ nghĩa chủng tộc, công khai không chữa bệnh cho người da màu. Có tin đồn rằng, Lewis có rất nhiều tật xấu như không khám bệnh cho người nghèo, không khám bệnh cho hạng giàu có phẩm chất thấp. Trong số những người đó cũng có Triệu Diên Đình. Năm mười mấy tuổi, Triệu Hương Nông cũng từng bị dị ứng tôm. Triệu Diên Đình đưa cô đến nhờ Lewis giúp đỡ, kết quả họ bị từ chối không gặp. Lúc ấy, cô và Triệu Diên Đình đứng ở ngoài cửa nhìn vị bác sĩ Lewis mang tiếng không có nhà kia đang đùa giỡn với thú cưng của mình.

Đến bây giờ, người kia xuất hiện trước mặt cô, vẻ mặt lấy lòng khiến người ta hoàn toàn không thể liên tưởng đến nhân vật có danh tiếng không mấy hay ho kia. Thậm chí, ông ta còn bợ đỡ bằng cách khen dung mạo của cô. Lúc Lewis kiểm tra cho Triệu Hương Nông, Tống Ngọc Trạch đứng ở bên cạnh xem. Những điều cần chú ý nghe có vẻ đang nói với Triệu Hương Nông, nhưng Triệu Hương Nông cảm thấy giống như đang nói cho Tống Ngọc Trạch đúng hơn. Những lời dặn dò kia càng giống đang lấy lòng người khác hơn.

Sau khi Lewis đi khỏi, Triệu Hương Nông bắt đầu thu xếp rời khỏi bệnh viện.

"Vì sao?" Người hỏi nhíu mày.

"Từ nhỏ em đã ghét bệnh viện rồi." Triệu Hương Nông tìm bừa một cái cớ. Cô không dám nói với Tống Ngọc Trạch rằng thực ra cô đang xót tiền trong ví anh.

Gần 10 giờ rưỡi, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch rời khỏi bệnh viện. Lúc rời khỏi bệnh viện, môi cô đã trở lại dáng vẻ ban đầu, Lewis đích thân tiễn họ ra về. Ngồi trên taxi, Triệu Hương Nông không kìm được mà quay đầu nhìn bệnh viện tọa lạc ở khu vực đắt đỏ ở Chicago kia. Một cảm xúc không rõ tên loáng thoáng hiện lên trong đầu cô. Cảm giác mông lung đó khiến cô vô thức nhíu mày.

"Sao vậy?" Anh vừa hỏi vừa sờ trán cô.

Triệu Hương Nông liếc mắt nhìn Tống Ngọc Trạch, không nói năng gì.

Vài phút sau.

"Cảm thấy việc anh quen bác sĩ Lewis danh tiếng lẫy lừng kia lạ lắm sao? Triệu Hương Nông, em cảm thấy anh không nên quen biết ông ta à? Chỉ vì anh sống trong căn phòng trọ giá mấy trăm đô, mà một đôi giày da của vị kia đã có giá mấy trăm đô?" Anh hờ hững nói.

Những lời của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông vô cùng xấu hổ, cô ngập ngừng nói: "Không phải, không phải, em... em không có ý khác."

Một lúc sau.

"Lewis là bạn của ba anh." Tống Ngọc Trạch lên tiếng.

"Ba của anh lại có một người bạn như vậy." Triệu Hương Nông buột miệng. Sau đó, cô phát hiện những lời vô tâm của cô lại biến thành sai lầm nghiêm trọng.

Vừa dứt lời, ánh mắt Tống Ngọc Trạch nhìn cô lập tức trở nên lạnh lùng, sau vẻ lạnh lùng đó là sự giễu cợt.

Triệu Hương Nông rời mắt đi, cô có thể đọc được ý nghĩ sau ánh mắt anh nhìn cô: Triệu Hương Nông, em cũng chỉ có thế mà thôi.

"Em xin lỗi..." Triệu Hương Nông khẽ nói: "Vừa rồi em không cố ý. Mười mấy năm qua em sống cùng với hạng người như này, bạn bè của em đều như vậy. Gặp ai cũng nhìn giày dép, quần áo, bối cảnh, trường đại học của người ta để đánh giá xuất thân của họ. Lâu dần em cũng trở thành hạng người như vậy. Tống Ngọc Trạch, em không hề có ác ý."

Tống Ngọc Trạch không quan tâm đến lời của Triệu Hương Nông.

Thế là, Triệu Hương Nông lại lên tiếng: "Tống Ngọc Trạch, nếu anh không thích em như vậy thì em sẽ sửa. Nhưng em nghĩ em cần chút thời gian."

Đến khi xe dừng lại, Triệu Hương Nông vẫn không nghe thấy Tống Ngọc Trạch đáp lại cô.

Lối vào chật hẹp đã bị chiếc xe khác chặn mất, xe của họ chỉ có thể dừng lại ở đầu ngõ. Xuống xe, Triệu Hương Nông cầm trong tay túi thuốc mang từ bệnh viện về. Khi Tống Ngọc Trạch định cầm túi thuốc hộ cô thì bị cô tránh né. Vừa đi được mấy bước cô được anh bế ngang lên.

"Đừng giẫy." Tống Ngọc Trạch cảnh cáo, nói với vẻ bất lực: "Anh không thể hiểu nổi sao em lại giận dỗi nhiều nhiều như vậy."

Thế ư, sao có thể chứ? Triệu Hương Nông cảm thấy cô là người khá lạnh nhạt. Cô cảm thấy cô đang dần trở nên giống như mẹ cô, nhưng cô đã gặp được Tống Ngọc Trạch.

May mắn sao? Đúng, may mắn. May sao vẫn còn một người làm cô khóc làm cô cười, làm cô có thể vui buồn hờn giận, thậm chí còn gây sự vô lý mà không cần phải tiết chế.

Cô vùi mặt vào ngực Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, em chỉ như vậy với anh thôi, nên có những lúc anh phải nhường em. Em không phải người

không hiểu chuyện, nếu em sai em sẽ xin lỗi, nhưng anh cũng phải cho em chút thời gian để hiểu rõ mọi chuyện."

Nói đoạn, cô khẽ kéo cổ áo anh.

"Ừm." Anh lạnh nhạt trả lời.

Con phố vốn tĩnh lặng, vòng tay của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông thầm vui vẻ, thế nhưng!

"Tống, anh về rồi?" Thứ tiếng Trung sứt sẹo lại vang lên.

Triệu Hương Nông chưa kịp nổi đóa, Tống Ngọc Trạch đã lên tiếng trước cô: "Kylie, về sau cô đừng đến đây nữa."

"Vì sao?" Bị người mình ngưỡng mộ đuổi về, cô gái ăn mặc mát mẻ chịu đả kích lớn: "Tống, anh chưa từng đối xử với em như này, có phải vì chị ta không?"

Nói xong cô ta chỉ tay về phía Triệu Hương Nông. Triệu Hương Nông càng níu lấy cổ Tống Ngọc Trạch, trưng ra vẻ mặt "Cô em à, đương nhiên là chị rồi." cho Kylie thấy.

Tống Ngọc Trạch không trả lời, anh chỉ nói với cô gái rằng anh biết số điện thoại của cô giáo chủ nhiệm và cha xứ đang dạy kèm cho cô ta. Một khi anh gọi hai cuộc điện thoại kia thì e rằng ngay cả thời gian đến đây cô ta cũng không có.

Xuyên qua từng nan hoa trên tay vịn cầu thang, Triệu Hương Nông nhìn thấy khuôn mặt lạc lõng của Kylie. Ánh mắt cô ta nhìn Tống Ngọc Trạch với vẻ si mê. Ánh mắt đó không đơn thuần chỉ là si mê và sùng bái đâu nhỉ?

Triệu Hương Nông bảo Tống Ngọc Trạch thả cô xuống.

Cô đứng trên cầu thang nhìn xuống, cách tay vịn cầu thang Triệu Hương Nông chạm vào mái tóc bù xù của Kylie, nói: "Anh ấy không thuộc về cô, về sau cô sẽ gặp được người thực sự thuộc về cô."

Kylie tránh khỏi tay cô, lùi lại một bước rồi ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng rực nhìn cô, cất giọng bướng bỉnh: "Tôi nghĩ, anh ấy cũng không thuộc về chị."

Triệu Hương Nông không để ý tới cô ta nữa, cô đặt tay vào trong tay Tống Ngọc Trạch.

Giọng nói bướng bỉnh biến thành vẻ hả hê, từng chữ từng chữ chui vào tai cô: "Xe của Tống đã từng chở cô gái khác, cùng một cô gái. Tôi có thể thề với danh nghĩa của mẹ tôi, số lần còn nhiều hơn chị rất nhiều."

Triệu Hương Nông bỗng cảm thấy rất mệt. Cô bỗng không muốn cãi nhau với Tống Ngọc Trạch vì câu nói này. Cô nhận ra số lần bọn họ cãi nhau hơi nhiều.

Tay cô vẫn được anh nắm chặt, bước từng bước đi lên. Bước hết bậc cầu thang, Triệu Hương Nông đứng sau Tống Ngọc Trạch, đợi anh mở cửa.

Cửa mở ra, Tống Ngọc Trạch nhường chỗ cho cô đi vào trước. Vừa cất bước cô đã không kìm được mà quay lại, hỏi anh: "Cô ta là ai?"

Là người đã lưu lại dấu răng trên cổ tay anh sao? Cuối cùng cô vẫn không thể hỏi câu hỏi này.

Tống Ngọc Trạch nhíu mày, từ vẻ mặt của anh cô có thể nhìn ra anh hoàn toàn không có ý định giải thích. Triệu Hương Nông gật đầu rồi bước vào nhà.

Vào nhà, tựa lưng lên tường, Triệu Hương Nông nhắm mắt lại, một tràng câu hỏi cứ thế tuôn ra: "Tống Ngọc Trạch, cô ta xinh không? Giọng cô ta hay không? Dáng cô ta có đẹp hơn em không? Cô ta có thích giận dỗi không? Cô ta tên là gì? Vì sao cô ta lại rời khỏi anh?"

Sau một tràng câu hỏi nhanh như chớp, cô lại khẽ hỏi: "Tống Ngọc Trạch, bây giờ trong lòng anh vẫn nhớ cô ta sao?"

Triệu Hương Nông từng nhìn thấy Tống Ngọc Trạch ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong đôi mắt giăng đầy nỗi nhớ. Anh càng nhìn bầu trời lâu cô càng cảm thấy sợ hãi.

Nước mắt làm hoen bờ mi, có ngón tay dịu dàng lau khóe mắt cô. Giọng anh như đang than thở: "Cô ấy là em gái."

Triệu Hương Nông bất chợt mở mắt ra: "Em gái?"

Tống Ngọc Trạch cụp mắt, giọng nói nhẹ tênh: "Cô gái ngồi trên xe anh là... là em gái."

Giây phút ấy, Triệu Hương Nông đang chìm trong niềm vui sướng mà không để ý đến giọng điệu Tống Ngọc Trạch vô cùng miễn cưỡng và ngập ngừng. Cô tựa đầu lên vai anh, bày tỏ sự xấu hổ của mình: "Em tệ quá phải không? Hừm, phải không, phải không? Tống Ngọc Trạch, anh phải biết rằng..."

Gần sáng, Tống Ngọc Trạch vắt tay lên trán mình, nhận ra trán mình mướt mồ hôi thì lập tức mở mắt ra. Mấy phút sau, anh đẩy cái đầu đang gối lên ngực mình ra, khẽ khàng dịch người.

Bước xuống khỏi giường, Tống Ngọc Trạch mở cửa phòng ra, nhìn màn đêm tĩnh lặng.

Trong một căn nhà khác của anh có bốn bức thư. Bốn bức thư đó ghi lại tâm trạng vào từng giai đoạn khác nhau của một cô gái. Ngoài tuyệt vọng ra thì cũng chỉ có tuyệt vọng, là sự tuyệt vọng không thể nói bằng lời, chỉ có thể khắc họa dưới từng nét chữ.

Bốn bức thư đó không ngừng lưu lạc rồi mới đến tay anh sau bảy năm. Từng câu từng chữ xé toạc vết sẹo trong lòng anh một lần nữa.

Hỏi Tống Ngọc Trạch lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Hương Nông là lúc nào, là trong trung tâm trượt băng như anh nói với cô ư? Đương nhiên không phải!

Sớm hơn trước đó, Tống Ngọc Trạch đã gặp Triệu Hương Nông.

Mái tóc đen dài, khuôn mặt ngây ngô, quần áo nghiêm chỉnh. Lúc ấy, khó khăn lắm anh mới trốn khỏi đám vệ sĩ. Anh đang vội vàng đi gặp một người. Có điều, còn chưa đợi anh gặp được người kia thì đám vệ sĩ của anh đã xuất hiện rồi.

Trong bãi đỗ xe của trường học, anh hỏi cô gái đang đứng đợi tài xế của mình: "Tôi có thể đi nhờ xe cô một đoạn không? Ra khỏi bãi đỗ xe tôi sẽ xuống ngay."

Cô liếc anh một cái, lúc ấy anh đội chiếc mũ bóng chày được kéo xuống rất thấp.

"Không thể." Cô từ chối dứt khoát. Trên khuôn mặt xinh xắn viết đầy vẻ "Tôi không muốn gặp rắc rối vì hạng tiểu tốt như anh".

Sau đó xe cô nổ máy rời đi, anh cũng bị tóm lại. Ngày hôm đó, Tống Ngọc Trạch không gặp được người mà anh muốn gặp. Vài ngày sau anh mới gặp được người ấy.

"Chu Nhuận, bạn cặp của em thật khó tiếp xúc." Lúc ấy, anh nói với cô như vậy.

"Tống Ngọc Trạch, anh không được nói bạn em như vậy." Cô dọa dẫm anh.

Anh vuốt dấu răng trên cổ tay, sắc trời ảm đạm khiến anh không buồn nhìn. Anh nhắm mắt lại, khẽ hỏi: "Nhuận à, bây giờ em đang nhìn chứ?"

Nếu như, lúc này cô ấy đang nhìn vậy thì chắc chắn cô ấy sẽ thất vọng. Hôm nay, anh đã để lộ quá nhiều sơ hở rồi. Nếu Triệu Hương Nông thông minh hơn một chút thì cô có thể nhìn ra, ví dụ như cái vị bác sĩ Lewis trước giờ chỉ khám bệnh cho những kẻ giàu có quyền thế.

Nghĩ đến chi tiết này, Tống Ngọc Trạch bỗng thấy nực cười. Rõ ràng, trong lúc cấp bách, anh đã đọc địa chỉ bệnh viện ra, một nơi không hề dính dáng gì đến một người như anh, vậy mà anh lại coi mọi thứ là chuyện rất đỗi hiển nhiên. Đến khi rời khỏi bệnh viện, anh mới cảm thấy hết sức hoang đường.

Lấy một điếu thuốc, châm lửa. Nhất định là chiến tuyến đã kéo dài quá rồi, đến anh cũng bất giác nơi lỏng cảnh giác, đây là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm.

Có lẽ, đến lúc này anh nên ra tay dứt khoát đánh nhanh thắng nhanh. Dù hiệu quả không như anh mong đợi, nhưng tay Tống Ngọc Trạch bỗng xuất hiện ở phòng vệ sinh sẽ khiến Triệu Hương Nông phải nhớ anh ta rất lâu rất lâu. Đồng thời cô ta cũng phải nhớ rằng, mỗi người trên thế giới này đều phải chịu trách nhiệm vì hành vi của mình.

Hành vi càng sai trái bao nhiêu, cái giá phải trả càng nặng nề bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51: Người tình ánh trăng (01)

Dịch: Hé

Thứ bảy, ngày cuối cùng trong thời gian mà Triệu Hương Nông hẹn với Triệu Diên Đình. Cô cùng Tống Ngọc Trạch đến trung tâm, hai người một trước một sau bước vào trung tâm. Trên đường đi, Triệu Hương Nông ngồi trên xe Tống Ngọc Trạch, đón lấy những tia nắng mai. Cô đang thầm hân hoan trong lòng, hôm nay cô sẽ làm một chuyện vì Tống Ngọc Trạch.

Người ở trung tâm không tỏ ra bất cứ sự hoài nghi nào khi thấy hai người cùng đến trung tâm. Họ không biết hai người đang sống cùng với nhau, không biết hai người ở cùng một nhà chung một chiếc giường, đêm đến làm chuyện thân mật nhất giữa nam nữ với nhau. Cũng giống trước kia, ai làm việc của người ấy, thỉnh thoảng mới giao lưu với nhau vì công việc mình được giao.

Sau bữa trưa, Triệu Hương Nông ôm một đống đồ đạc vào nhà kho. Vừa bước vào liền bắt gặp Tống Ngọc Trạch và một nhân viên khác đi ra. Tống Ngọc Trạch tỏ ra vô cùng tự nhiên nói: “Tôi giúp cô” rồi thản nhiên bê giúp cô đống đồ đạc lỉnh kỉnh trong tay cô.

“Cảm ơn.” Triệu Hương Nông nói với vẻ mất tự nhiên. Cô và Tống Ngọc Trạch kề vai bước đi, không ai nói gì. Sau khi bỏ đống đồ đạc về chỗ cũ,

Triệu Hương Nông vừa đứng thẳng dậy thì bị người Tống Ngọc Trạch chặn lại.

Được đống đồ đạc lỉnh kỉnh che chắn, Tống Ngọc Trạch thò tay vào trong áo Triệu Hương Nông, mục đích rất rõ ràng. Anh nắm lấy nơi mềm mại của cô, lần lượt nắn bóp hai bên, cuối cùng tập trung vào một bên. Anh nắm trọn lấy khối mềm mại vào lòng bàn tay, tuỳ tiện vần vò thành hình dạng mà anh muốn.

"Anh điên rồi, chỗ này có người đấy." Triệu Hương Nông thấp giọng cảnh cáo anh.

Lời cảnh cáo của cô không thu lại bất cứ hiệu quả nào, ngược lại anh còn mạnh tay hơn. Đôi tay muốn đẩy anh ra cũng biến thành những hờ khoác lên vai anh theo con tê dại mà tay anh mang lại. Cô cũng chỉ có thể thầm cầu nguyện bọn họ không bị phát hiện.

Có người đi vào, hơn nữa từ tiếng nói chuyện và tiếng bước chân có thể phán đoán họ đang đi về phía bên này.

"Tống Ngọc Trạch." Cô khẽ cầu xin.

Anh bóp mạnh một cái cuối cùng, khiến Triệu Hương Nông đau đến xuýt xoa, sau đó tay anh cuối cùng cũng bỏ ra.

Vừa cài lại móc áo lót, tiếng con gái lanh lảnh đầy vẻ vui mừng vang lên "A Tống", sau đó giọng nói ra vẻ yếu đuối: "A Tống, em đang tìm anh khắp nơi. A Tống à, anh nhất định phải giúp em một việc."

Triệu Hương Nông lập tức ném cho Tống Ngọc Trạch một ánh mắt cảnh cáo.

Triệu Hương Nông hài lòng rời khỏi nhà kho, Tống Ngọc Trạch rất nghe lời cô. Mấy ngày nay cánh con gái trong trung tâm ai cũng ủ rũ mặt mày. Họ phát hiện chàng kỵ sĩ của bọn họ lúc nào cũng tìm đủ mọi cách để từ chối yêu cầu giúp đỡ của họ. Cứ như vậy, bọn họ đã mất đi cơ hội ở bên cạnh A Tống.

Chung Khoa vô thức đi chậm lại, chàng trai dựa lên tường, vừa hút thuốc vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời kia khiến ông thầm giật mình. Ông cảm thấy, ở cái nơi không người lúc hoàng hôn sắp ập xuống này, dáng vẻ của chàng thanh niên kia hoàn toàn khác với những gì cậu ta thể hiện lúc bình thường.

Lúc này, trên người Tống Ngọc Trạch như thể chia thành hai thái cực: Nhiệt đới và cực địa, một bên có ánh nắng chói chang một bên u ám tựa vực sâu.

Sợ mình hoa mắt nhìn nhầm, Chung Khoa gọi một tiếng thăm dò: "A Tống?"

Bàn tay đang kẹp điếu thuốc khựng lại giữa chừng, Tống Ngọc Trạch quay lại mỉm cười với Chung Khoa. Anh thả tay xuống, cùng lúc ấy tàn thuốc cũng vẽ một vòng đẹp đẽ trên không trung.

Ánh mắt sáng ngời của Tống Ngọc Trạch khiến Chung Khoa nghi ngờ đầu óc mình có vấn đề gì hay không? Bỗng nhiên ông muốn tìm ra một điều gì đó từ chàng trai trẻ này.

"Chú Chung." Tống Ngọc Trạch lại gọi ông lần nữa: "Chú tìm cháu có việc gì ạ?"

Lúc này Chung Khoa mới nhớ ra mục đích đến nơi này của mình. Mấy phút trước Triệu Hương Nông vui mừng hớn hở đến phòng làm việc tìm ông: "Chú Chung, chú nhất định phải giúp cháu một việc."

Từ tin đào hôn nổi rần rần của người thừa kế nhà họ Triệu đến lúc nhìn thấy cô gái bốn mắt A Nông và chàng kỵ sĩ A Tống cùng nhau đến trung tâm, Chung Khoa biết rốt cuộc hai người này đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn theo bóng lưng của Tống Ngọc Trạch, ánh mắt của Chung Khoa dừng lại nơi Tống Ngọc Trạch vừa đứng. Rốt cuộc lúc ấy Tống Ngọc Trạch đang nhìn cái gì nhỉ?

Mang theo sự tò mò, Chung Khoa cũng dựa vào tường giống như tư thế ban nãy của Tống Ngọc Trạch. Sau đó ông ngẩng đầu lên, trước mắt là bầu trời rộng lớn. Ánh hoàng hôn sắp ghé đến khiến cho bầu trời tĩnh lặng giống như khuôn mặt của người chết.

Khuôn mặt của người chết? Ý nghĩ này không khỏi khiến Chung Khoa rùng mình. Ông cúi đầu xuống liền nhìn thấy mười mấy đầu lọc thuốc là bên cạnh đấy, từ số lượng đầu thuốc lá có thể đoán Tống Ngọc Trạch đã đứng ở đây rất lâu. Chung Khoa cố gắng nhớ lại lúc mình gặp Tống Ngọc Trạch lần đầu tiên.

Một chàng trai đẹp trai đến nỗi khiến người ta cảm thấy tự ti, vừa mới từ New Orleans đến Chicago, có một người bạn yêu trượt băng nhưng đã mất trong vụ tai nạn.

Chung Khoa còn nhớ khi đó mình còn tiện mồm hỏi Tống Ngọc Trạch một câu: "Có phải bạn của cậu từng tập luyện ở đây không?" Lúc ấy Tống Ngọc Trạch trả lời thế nào nhỉ? À, phải rồi, lúc ấy cậu ta trầm mặc một lúc rồi nhanh chóng lái sang chủ đề khác.

Trầm mặc? Hay là bạn của cậu ta từng tập luyện ở đây? Chung Khoa thầm giật mình, ông nhớ trong kho tài liệu có danh sách đội viên luyện tập ở đây.

Tống Ngọc Trạch đứng dưới sân khấu, trung tâm trượt băng lúc nào cũng đầy tiếng lưỡi giày lướt trên mặt băng lúc này không một bóng người. Ánh đèn xung quanh đều bị tắt hết, chỉ để lại ánh đèn chiếu xuống sân trượt băng hình tròn.

Bầu không khí vô cùng yên tĩnh.

“Triệu Hương Nông.” Tống Ngọc Trạch buồn bực gọi một tiếng.

Đúng vậy, anh đang buồn bực, là kiểu buồn bực dễ dàng khiến anh bộc lộ cảm xúc của mình. Cảm giác buồn bực đó bùng lên trong lồng ngực anh từ lúc anh rời khỏi nhà kho, giống như cơn phẫn nộ.

Cơn phẫn nộ không thể nói thành lời kia xuất phát từ việc anh bỗng như bị ma nhập mà thò tay vào trong áo cô. Giây phút ấy, ngón tay anh chỉ khẽ chạm vào ngón tay cô, thế là ham muốn liền nổi lên. Sau đó, bản năng đã chiến thắng lý trí làm chuyện trái ngược với mong muốn của anh.

Khi tiếng “Triệu Hương Nông” đầy vẻ mất kiên nhất vọng lại trong không gian tĩnh lặng, tiếng “Triệu Hương Nông” mất kiên nhất lại vang lên lần thứ hai.

“Triệu Hương Nông, nếu em còn không xuất hiện thì anh đi khỏi đây đấy.”

Vừa dứt lời, ánh đèn trên đầu tối hơn một chút, cuối cùng chỉ còn lại quầng sáng bàng bạc. Chùm sáng bạc bao trùm mặt sân băng, giống như ánh trăng rọi xuống mặt đất. Dần dần, có tiếng nhạc chậm rãi vang lên, xa xôi như tiếng nước chảy. Cùng với giai điệu chậm rãi xa xôi đó là tiếng “Soạt...”

Có bóng dáng màu trắng ngà tạo ra âm thanh ấy, bóng dáng ấy bay bổng tựa cơn gió mùa thu khẽ thổi qua từng con sóng bạc trên mặt biển. Sau một thoáng dừng lại, đôi chân cô chuyển động theo giai điệu du dương, từ từ giang rộng đôi tay.

Gió thổi tà váy cô bay bay chạm vào ngón tay cô. Cô hướng lòng bàn tay lên trên như đang chờ đợi ánh trăng rót xuống lòng bàn tay mình. Lưỡi giày lướt trên mặt băng, lùi lại, tiến bước, xoay tròn, như là thơ ca, như là ảo mộng.

Khi giai điệu xa xôi đến khúc chuyển ngoặt, ánh trăng cuối cùng cũng rơi xuống tay cô. Nhưng chỉ trong giây lát, còn chưa đợi cô nắm chặt lấy, chúng đã chảy xuống từ kẽ ngón tay cô.

Ngay tức khắc, bóng tối bao trùm xung quanh, bóng dáng màu trắng ngà lay động ở giữa mặt sân băng giống như chiếc lá đang run rẩy trong gió. Cho dù có kiên trì mạnh mẽ thế nào thì mùa đông vẫn đến, chiếc lá lìa khỏi cành, cô đơn chao liệng. Chiếc lá nhỏ bé ấy khiến người ta cảm thấy một giây sau nó sẽ bị vùi lấp trong cuồng phong bão táp, nhưng đúng lúc ấy nó lại xuất hiện trước mặt mọi người một lần nữa.

Khi giai điệu du dương lại vang lên, có một ánh trăng xuyên thủng chân trời. Như nghe thấy lời vẫy gọi, chiếc lá đang vật lộn trong cơn cuồng phong bỗng bày ra một tư thế uyển chuyển. Chỉ trong nháy mắt, chiếc lá lại phiêu diêu như cơn gió, tà váy bay bay như làn khói mỏng lượn lờ.

Chiếc lá nhỏ bé kia, cuối cùng cũng đợi được ánh trăng trong lòng.

Trong giai điệu bi thương, ánh đèn xung quanh vụt tắt, khiến khung cảnh như biến thành vùng hoang vu không người.

“Triệu Hương Nông.” Trong bóng tối, Tống Ngọc Trạch lại nghe thấy tiếng mình gọi cái tên này. Có điều lần này không còn là giọng điệu mất kiên nhẫn nữa mà là hoảng hốt. Như thể nếu lúc này anh không gọi cô thì cô sẽ biến mất như ánh trăng cuối cùng nơi chân trời kia.

Ánh đèn từ từ sáng lên, lúc này Triệu Hương Nông đang đứng dưới ánh đèn ở giữa sân khấu, chậm rãi lên tiếng.

“Bắt đầu từ lúc em ngã trên sân khấu, em chưa từng chạm vào đôi giày này.”

“Thế nhưng Tống Ngọc Trạch à, em sợ sang năm em không thể trượt nổi nữa, nên em muốn biểu diễn cho anh xem, vì đây là thứ mà Triệu Hương Nông yêu thích suốt đời. Tống Ngọc Trạch, em rất tiếc, em không thể thực hiện động tác xoay ba vòng trước mặt anh. Dẫu vậy, em vẫn rất vui mừng, vì người đang xem là anh.”

Tống Ngọc Trạch đứng lặng ở dưới sân khấu. Triệu Hương Nông vừa tự cho mình là thông minh làm ra một chuyện rất đỗi ngu ngốc. Trượt băng, niềm yêu thích trượt băng, động tác xoay ba vòng đều là những thứ thần thánh nhất trong tim Tống Ngọc Trạch, không thể chạm vào, và đó là những thứ thuộc về một người khác.

Anh đứng im nhìn cô bước từng bước về phía mình. Cô đến trước mặt, cầm tay anh, giọng nói thoáng chút ngượng ngùng: “Tống Ngọc Trạch, anh thấy vừa rồi em trượt có đẹp không?”

“Ừm!” Anh mỉm cười, đáp: “Nếu Tống Ngọc Trạch là ban giám khảo thì anh ta nhất định sẽ cho Triệu Hương Nông số điểm tối đa.”

Niềm vui sướng từ từ lan tràn trên khuôn mặt cô: “Em vừa biểu diễn cho anh xem điệu “Người tình ánh trăng” mà em thích nhất. Tống Ngọc Trạch, lần đầu tiên nghe thấy giai điệu ấy, em liền biết nó thuộc về mình.”

Một năm nữa lại đến, khi đối diện với mặt biển Đại Tây Dương phủ đầy ánh trăng, cuối cùng Tống Ngọc Trạch mới hiểu ra vì sao Triệu Hương Nông lại nói “Người tình ánh trăng” thuộc về cô.

Chiếc motor lại băng qua khu thương mại sầm uất nhất Chicago, hàng chữ Bách hoá Triệu thị nằm ở nơi bắt mắt nhất.

Trong mắt nhiều người, Bách hoá Triệu thị là một thương hiệu vàng. Tổ tiên của nhà họ Triệu đã gây dựng lên Bách hoá Triệu thị từ con số không. Thế mà, những người kẻ nhiều chuyện kia lại móc nối hành vi của cô và công ty nhà cô lại với nhau, với ý đồ chụp lên công ty nhà cô cái danh không có uy tín.

Áp mặt vào lưng Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông nhìn tấm biển hiệu của Triệu thị, nói: "Tống Ngọc Trạch, mai em phải quay về rồi."

"Ừm." Triệu Hương Nông nghe thấy Tống Ngọc Trạch hờ hững đáp một tiếng.

"Tống Ngọc Trạch, em nhớ em đã từng nói sẽ che chở cho anh nhỉ?"

"Ừm."

"Em biết vì sao đêm đến anh hay lén trốn đi hút thuốc. Tống Ngọc Trạch anh không cần lo lắng đâu, trước kia em nói ba em rất đáng sợ là doạ anh thôi. Ba em tuyệt đối còn thương em hơn cả anh tưởng tượng. Em chỉ cần làm nũng với ba em, làm mấy việc lấy lòng ông ấy là có thể giải quyết được ông ấy luôn."

Khi Triệu Hương Nông đang nói những lời này, xe của Tống Ngọc Trạch va vào chiếc xe khác. Ông anh bị va chạm xăm trổ đầy mình, vóc dáng vạm vỡ.

Trong căn phòng chật chội lần thứ n vang lên giọng nói cao vút của cô gái: "Tống Ngọc Trạch! Hôm nay anh uống nhầm thuốc à?"

Đối với Triệu Hương Nông, việc Tống Ngọc Trạch đánh lộn với người ta là một trạng thái vô cùng bất bình thường. Hơn nữa! Còn là Tống Ngọc Trạch khiêu khích người ta trước nữa chứ. Lúc ở khu thương mại, ông anh hổ báo kia đã định rời đi sau khi được cô hết lời can ngăn, thế mà Tống Ngọc Trạch lại bước đến đấm người ta một phát đau điếng. Kết quả, hai bên không thể hoà giải lao vào đập nhau. Cả quãng đường về nhà, Tống Ngọc Trạch đều lâm vào sự trầm mặc.

Về đến nhà, Triệu Hương Nông lập tức lấy hộp sơ cứu giúp Tống Ngọc Trạch làm sạch vết thương. Ai ngờ, anh hoàn toàn không biết cảm kích, nhấc tay hất lọ thuốc sát trùng trong tay Triệu Hương Nông xuống đất.

"Tống Ngọc Trạch, hôm nay anh uống nhầm thuốc à?"

Tống Ngọc Trạch không buồn để tâm đến tiếng gầm của cô. Trong lúc tức giận, Triệu Hương Nông cúi xuống rút phích cắm máy tính ra. Cuối cùng, Tống Ngọc Trạch cũng chịu nhìn cô, nhưng vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Không biết vì sao nét mặt lạnh lùng của Tống Ngọc Trạch luôn khiến cô chùn bước, giọng cô trở nên lí nhí: "Có phải hôm nay em nói che chở cho anh làm anh tổn thương rồi không? Tống Ngọc Trạch, em không có ý đấy, em muốn nói là em tin anh."

Vẻ lạnh lùng dần dần lên nhuốm vào đáy mắt anh. Cuối cùng, giọng cô mang theo sự khẩn cầu: "Tống Ngọc Trạch, anh đừng như vậy, anh như vậy khiến em sợ. Tống Ngọc Trạch, hay là..."

Buổi tối trước khi chia ly, Triệu Hương Nông cố gắng quan sát khuôn mặt có vẻ xa lạ kia. Dần dần, niềm hân hoan khẽ bùng lên, khiến trái tim cô đầy ắp sự ngọt ngào.

"Tống Ngọc Trạch, có phải anh đang không nỡ để em đi không?" Cô lại hứa hẹn: "Em chỉ về nhà xin sự tha thứ của mọi người, em vẫn..."

Câu "Em vẫn sẽ thường xuyên đến đây." chưa kịp nói hết thì đã bị câu nói lạnh lùng "Triệu Hương Nông, lúc nào em cũng tự mình đa tình vậy à?" của Tống Ngọc Trạch chặn lại trong cổ họng.

Triệu Hương Nông nhanh chóng bỏ bộ đồ nữ tu vào túi xách, còn chưa đợi cô xách đi thì đã bị giằng mất, cô cứ trơ mắt nhìn chiếc túi bị ném ra ngoài cửa sổ.

Cô được anh ôm lấy từ phía sau, giọng nói trầm khàn truyền đến từ sau lưng.

"Anh không nhìn nổi điệu bộ nói ngon nói ngọt của em với gã đàn ông khác, nên... nên anh liền ra tay."

Đến giây phút này, Tống Ngọc Trạch cũng không thể phân biệt lời nào là thật, lời nào là giả nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Người tình ánh trăng (02)

Dịch: Hé

Sáng sớm, xe taxi đậu dưới nhà, tài xế ngồi đợi hơi sốt ruột mà ấn còi lần nữa. Khi nghe thấy tiếng còi xe vang lên, bàn tay không còn sức lực lại ngăn bàn tay đang luồn vào đùi non cô. Lúc này, cơ thể cô đang bị động dán chặt lên tường, Tống Ngọc Trạch một tay ôm eo cô, một tay luồn vào trong

quần jean của cô.

Cô vừa ngăn anh lại, tay anh càng suồng sã hơn. Ngón tay chạm vào khu vực tam giác của cô, chà sát qua một lớp vải mỏng manh, khiến đôi chân cô mềm nhũn.

"Tống..." Giọng cô run rẩy. Cô phải quay về rồi, hôm nay là chủ nhật, nếu quay về sớm có lẽ cô còn có thể gặp được Triệu Diên Đình. Càng quấn quít bên anh, cô càng muốn giải quyết mọi việc nhanh chóng. Sau đó, họ sẽ giống như cặp tình nhân bình thường khác, gặp gỡ, hẹn hò và ngủ cùng nhau.

Còn chưa đợi cô nói hết thì anh đã chặn môi cô bằng nụ hôn vô cùng mãnh liệt. Chiếc kính to đùng đeo trên mặt trượt xuống sống mũi vì động tác kịch liệt của hai người. Chiếc kính bị lấy đi mất, nụ hôn men theo khoé miệng cô đi xuống dưới.

Tài xế dưới nhà ấn còi mấy lần liên tiếp, Triệu Hương Nông đẩy cơ thể đang đè trên người cô ra, cầu xin: "Tống... Tống Ngọc Trạch, em... em phải quay về rồi, thật sự phải quay về."

Anh không để tâm, nụ hôn vẫn tiếp tục, khiến tài xế taxi lại bắt đầu nhấn còi, Triệu Hương Nông lại bắt đầu đẩy Tống Ngọc Trạch.

Môi anh dừng lại trên xương quai xanh của cô, nhịp thở hỗn loạn, nói: "Để anh bảo anh ta đi rồi anh đưa em về, nhé?"

Cô vẫn tiếp tục đẩy anh.

Một giây sau ngón tay đang dừng trên nơi nhạy cảm của cô len vào lớp vải mỏng manh, chạm vào cô.

Chiếc xe taxi đã đi khỏi đó.

Chiếc kính to đùng rơi một bên, mặt cô dán lên tường, thừa nhận anh.

Cô áp tay lên tường, muốn tìm một chỗ để bấu víu, nhưng mỗi cú thúc vừa sâu vừa mạnh của anh khiến cánh tay cô chỉ có thể vô lực buông xuôi. Cuối cùng, cô duỗi tay ra sau níu chặt lấy bờ vai anh, tựa đầu lên bả vai anh, phối hợp theo tiết tấu của anh.

Khi mặt trời ló dạng, đôi chân bủn rủn của Triệu Hương Nông bước xuống từng bậc cầu thang. Tống Ngọc Trạch đi ở phía sau cô, mấy bậc cuối cùng, Tống Ngọc Trạch dứt khoát bế cô lên.

Đi hết bậc cầu thang anh liền thả cô xuống, hỏi lại một lần nữa: "Không để anh đưa em về thật à?"

Triệu Hương Nông lắc đầu. Ngập ngừng một lúc, cúi đầu nói: "Tống Ngọc Trạch, em nghĩ chúng ta tạm thời không thể gặp nhau nữa. Trong khoảng thời gian này anh cũng đừng gọi điện cho em."

Lời của cô không nhận được lời hồi đáp, cô ngẩng đầu lên vội vàng nói: "Vừa rồi em không có ý gì khác, em..."

Những lời tiếp theo không thể nói ra được, dường như nói kiểu gì cũng sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Tống Ngọc Trạch, dù cô hoàn toàn không có ý đó.

Trong ánh mắt lo lắng của cô, vẻ mặt lạnh nhạt của anh dần trở nên dịu dàng. Anh duỗi tay chạm vào mặt cô, nở nụ cười trấn an cô.

Triệu Hương Nông liền kiễng chân lên, dù như thế môi cô cũng chỉ có thể chạm tới cằm anh. Tựa như biết cô định làm gì, Tống Ngọc Trạch hơi cúi mặt xuống.

Cô chạm vào môi anh như mong muốn rồi nói tạm biệt Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch dựa vào cầu thang vẫy tay với cô. Ánh mặt trời mới ló dạng khiến khuôn mặt anh trở nên sáng láng. Triệu Hương Nông quay đầu, đi về phía xe taxi.

Lúc bưng cà phê ra ngoài ban công, Cát Đồng nhìn thấy cánh cửa chiếc xe taxi đậu ngoài ngõ đóng lại. Trên cửa kính xe hiện ra một bên mặt của cô gái trẻ, tóc dài, đeo kính to sụ, trông rất ngốc nghếch. Nếu Cát Đồng đoán không nhầm thì cô gái ngốc nghếch này chính là người phụ nữ đầu tiên được qua đêm ở nhà Tống Ngọc Trạch. Gần 9 giờ tối mấy bữa trước, Tống Ngọc Trạch có đến nhà bà, nhờ bà để ý phòng cậu ta nhiều hơn. Đưa ra yêu cầu đó cậu ta còn nói thêm một số chuyện, nào là trong nhà cậu ta có khách, người đó không quen khu vực này, cậu ta mong bà có thể thực hiện trách nhiệm của người chủ nhà trọ.

Sau đó Cát Đồng bắt đầu để ý động tĩnh nhà Tống Ngọc Trạch, rồi bà phát hiện mấy ngày liền Tống Ngọc Trạch và một cô gái bị mái tóc bù xù và chiếc kính to bản che hết hai phần ba khuôn mặt ra ra vào vào.

Bây giờ, Cát Đồng đã nhìn thấy cảnh cô gái rời khỏi đây, Tống Ngọc Trạch tận tình đưa tiễn, ít ra ngoài mặt thì là như vậy.

Khi chiếc xe biến mất nơi cuối con đường, Tống Ngọc Trạch quay đầu lại. Từ góc độ của Cát Đồng có thể nhìn thấy rõ biểu cảm thay đổi nhanh chóng trên mặt của chàng khách trọ điển trai. Nụ cười trên gương mặt cậu ta lập tức vụt tắt, được thay thế bằng sự lạnh lùng như thể ngày tận thế cũng chỉ là chuyện nhỏ như cơm bữa.

Khi bước đến bậc thang thứ ba, anh chàng mặt lạnh kia hơi cau mày, giẫm lên bậc thang như đang thử sức bền của cây cầu thang. Sau vài cú giẫm chân,

đầu lông mày cậu ta lại nhíu chặt lại.

Mấy phút sau, Tống Ngọc Trạch đứng trước cửa nhà bà. Cậu ta đưa cho bà 1000 đô với yêu cầu: Thay chiếc cầu thang khác, cái mới phải chắc chắn hơn một chút.

Dì Thanh và Rice vẫn đứng trên bậc tam cấp màu trắng như trước. Dì Thanh không hề trách cứ nửa lời mà chỉ vuốt tóc cô, dịu dàng nói: "Về là tốt rồi."

Vì Tống Ngọc Trạch mà Triệu Hương Nông đã bỏ lỡ cơ hội gặp Triệu Diên Đình. Thay sang bộ quần áo khác, Triệu Hương Nông đến trước mặt mẹ mình.

Khuôn mặt Lý Nhu đầy vẻ mệt mỏi, vừa nãy dì Thanh nói với cô một tuần qua mẹ cô đi khắp nơi để dập tắt ngọn lửa. Tất nhiên, ngọn lửa này chính là do cô làm nhóm lên.

"Cảm ơn mẹ vì chuyện mấy ngày qua." Triệu Hương Nông buông thõng hai tay.

Lý Nhu nhìn cô mà không nói gì. Dưới ánh mắt như máy quét của bà, Triệu Hương Nông vô thức túm lấy tà váy.

"Xin lỗi mẹ, con làm mẹ thất vọng rồi." Cô lại cất lời.

"Triệu Hương Nông." Lý Nhu gọi cô.

"Vâng thưa mẹ." Triệu Hương Nông đáp lại. Lúc nhỏ mỗi lần cô chọc tức Lý Nhu, bà đều gọi cả tên lẫn họ cô. Về sau khi cô đã hiểu chuyện, cô không còn làm những chuyện khiến Lý Nhu tức giận nữa.

"Mẹ đang nghĩ." Giọng điệu trống rỗng, không chút tình cảm vang lên: "Dù con không giống mẹ nhưng tính cách của con cũng giống mẹ phần nào. Có điều gần đây mẹ mới phát hiện tính cách con không giống mẹ chút nào mà giống ông ta hơn."

Triệu Hương Nông biết, "ông ta" trong lời Lý Nhu là ai. Tâm tình cầu mà không được khiến lòng bà ngập tràn nỗi oán hận, vì sao bà hy sinh vì ông ta nhiều như vậy mà ông ta vẫn không yêu bà.

Lý Nhu đến gần Triệu Hương Nông, những chữ tiếp theo như muốn đâm thủng màng nhĩ cô: "Con đã không giống mẹ rồi, vì sao đến tính cách cũng không giống mẹ nốt. Tiểu Nông, đây mới là điều con khiến mẹ thất vọng nhất."

Nỗi oán hận tích luỹ theo năm tháng trở thành một căn bệnh.

"Mẹ à." Triệu Hương Nông nhìn thẳng vào mắt Lý Nhu: "Con chẳng giống ai cả, con chỉ là chính con! Con không giống Lý Khả, không giống Triệu Diên Đình cũng chẳng giống Lý Nhu. Con là Triệu Hương Nông, mẹ ạ!"

Đây là lần đầu tiên Triệu Hương Nông nhắc đến cái tên "Lý Khả" trước mặt Lý Nhu một cách rõ ràng. Trong thoáng chốc, ánh mắt Lý Nhu như nhìn thấy ma.

Triệu Hương Nông duỗi tay ôm lấy mẹ mình.

"Mẹ à, xin mẹ công bằng với con một chút. Con cũng có thứ mà con muốn theo đuổi, con mong mẹ dù là lần đầu tiên dùng tấm lòng thấu hiểu cho điều mà con muốn, con cũng cảm kích lắm rồi. Dù mẹ không muốn thử hiểu con cũng không sao, con chỉ mong lúc con nắm tay anh ấy đến trước mặt mẹ thì có thể nhận được lời chúc phúc của mẹ. Dù mẹ không chúc phúc cũng không sao, mẹ chỉ cần biết đó là người con thích là được. Mẹ ơi, mẹ sẽ làm như con mong muốn chứ?"

"Tiểu Nông, đừng quên là mới đây thôi con còn nói với mẹ rằng người con thích là Nguyên Tú." Lý Nhu đáp lại cô bằng giọng điệu giễu cợt.

"Nếu như!" Triệu Hương Nông nhấn mạnh ngữ khí: "Nếu mẹ có thể làm như con mong muốn, con sẽ dùng cách của con giành lấy những lợi ích mà mẹ nên nhận được giống trước kia. Mẹ à, mẹ cũng biết rằng rất nhiều người đàn bà đang nhòm ngó cái danh "Bà Triệu" mà. Thực ra mẹ hiểu rõ hơn ai hết rằng mất đi sự ủng hộ của con mẹ sẽ nhanh chóng mất đi cái danh "Bà Triệu".

"Con biết mẹ căn bản không để ý cái danh "Bà Triệu" sẽ khiến mẹ vinh quang nhường nào, điều mẹ để ý chính là thứ mà tôi không có được, người phụ nữ khác cũng đừng hòng có được."

Sau khi nói những lời này, Triệu Hương Nông nhận được lời hồi đáp của Lý Nhu: "Triệu Hương Nông, cô điên rồi."

Khẽ đóng cửa lại, Triệu Hương Nông bước đi trên hành lang yên ắng như trước kia. Cô biết, kể từ giây phút này cô sẽ không còn nhận được chút tình cảm nào từ mẹ cô nữa, dù chỉ là chút xíu lòng thương hại.

Triệu Hương Nông siết chặt bàn tay, không có cũng chẳng sao, cô còn Tống Ngọc Trạch. Cô muốn sinh một đàn con cùng Tống Ngọc Trạch. Cô muốn con của cô nhận được tình mẹ đong đầy mà cô hằng khát khao nhưng không sao có được, nhất định là như vậy!

Trong tuần này, Triệu Hương Nông cảm thấy mình như đang chạy sô. Tạm biệt Tống Ngọc Trạch đi gặp Lý Nhu, sau khi gặp Lý Nhu đến lượt Triệu Diên Đình, sau Triệu Diên Đình chính là Bách Nguyên Tú.

Triệu Hương Nông đã đứng đội nắng ngoài trời một lúc lâu. Vị trí cô đứng thay đổi theo phạm vi hoạt động của chiếc gậy golf trong tay Triệu Diên Đình. Nếu thời tiết cho phép, Triệu Diên Đình sẽ cùng bạn bè ông đến câu lạc bộ golf vừa chơi vừa bàn chuyện.

Triệu Diên Đình ngó lơ trước sự xuất hiện của Triệu Hương Nông. Triệu Hương Nông biết cuộc đào hôn của cô không chỉ khiến Bách hóa Triệu thị chịu thiệt hại kinh tế to lớn mà còn khiến Triệu Diên Đình mất hết mặt mũi.

Khi quả bóng golf rơi xuống hồ nhân tạo, Triệu Diên Đình ngăn người nhặt bóng đi vớt bóng, cũng không có ý đổi bóng khác. Đứng ở dưới tán ô tránh nắng, ánh mắt Triệu Diên Đình dừng trên người Triệu Hương Nông.

Xách tà váy, dưới những ánh mắt kinh ngạc, thông tỏ hay cười trước nỗi đau người khác, Triệu Hương Nông bước từng bước về phía hồ nhân tạo. Khi cô định cởi giày cao gót thì nghe thấy tiếng Triệu Diên Đình quát người nhặt bóng. Triệu Hương Nông dừng động tác cởi giày, Triệu Diên Đình cũng ngừng quát mắng người nhặt bóng.

Ba cô đang gây khó dễ cho cô, đồng thời cũng muốn cô hiểu rằng: Không có ông, cô cũng chẳng bằng một đứa nhặt bóng.

Mang đôi giày cao gót sáu phân, Triệu Hương Nông bước về phía hồ nhân tạo. Bình thường mực nước trong hồ nhân tạo chỉ cao đến đầu gối, muốn nhặt quả bóng kia cũng không phải chuyện khó. Có điều, dưới đáy hồ toàn là cát, đôi giầy cao gót khiến cô bước đi rất khó khăn. Cho dù cô có cẩn thận giữ thăng bằng, nhưng do cô muốn nhanh chóng lấy được quả bóng kia mà ngã nhào. Khi đầu chưa chìm trong nước, Triệu Hương Nông nghe thấy vài tiếng cười giòn giã, ẩn sau những tiếng cười đó là những ý nghĩ chẳng hay ho gì. Cô tin rằng ngày mai dáng vẻ chật vật này của cô sẽ lan truyền trong cả cái giới này. Có người thích cô đương nhiên cũng có người không thích cô.

Cuối cùng, Triệu Hương Nông giao quả bóng cho Triệu Diên Đình. Triệu Diên Đình nhận lấy quả bóng rồi bảo người nhặt bóng vứt quả bóng đi. Thay quả bóng mới, Triệu Diên Đình tiếp tục đánh golf với bạn bè, còn Triệu Hương Nông tiếp tục xách tà váy ướt sũng, dè dặt đứng sau ba mình.

Sau khi đánh một cú Birdie đẹp mắt, trên mặt Triệu Diên Đình mới xuất hiện ý cười, ánh mắt nhìn theo quả bóng lăn vào lỗ một cách duyên dáng, nụ cười trên mặt Triệu Diên Đình càng đậm hơn. Triệu Hương Nông thầm thở phào trong lòng. Cô bước lên phía trước, gọi một tiếng "Ba ơi".

Tóc tai lẫn quần áo đều ẩm ướt, Triệu Hương Nông đi theo cấp dưới của Triệu Diên Đình đứng trước mặt ông.

Người cấp dưới khẽ khép cửa lại, trong phòng chỉ còn hai người là Triệu Hương Nông và Triệu Diên Đình, sắc mặt của Triệu Diên Đình u ám.

Triệu Hương Nông biết đã đến lúc ba mình nổi giận rồi. Cô siết chặt tay, ngẩng đầu đón lấy ánh mắt của Triệu Diên Đình.

Tầm mắt của Triệu Diên Đình nhìn chằm chằm vào một chỗ, dù không nhìn thấy cô cũng biết ba cô đang nhìn gì. Đó là dấu hôn mà Tống Ngọc Trạch để lại trên cổ cô lúc sáng nay. Chiếc khăn che dấu hôn đã rơi từ lúc nào không hay, vì mải đoán sắc mặt của Triệu Diên Đình mà Triệu Hương Nông cũng quên mất chuyện này.

Như vậy cũng tốt, cô đỡ phải tốn nhiều nước bọt.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 53: Người tình ánh trăng (03)

Dịch: Hé

"Tống Ngọc Trạch, ngứa..." Cô vừa cười khúc khích vừa trốn tránh nụ hôn của anh. Đáp lại cô là tiếng hít thở hổn hển. "Tống Ngọc Trạch, nhẹ một chút, xin... anh nhẹ một chút..." Những lời phía sau cũng trở nên ngắt quãng.

Lúc tài xế xe taxi thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô, cô cũng không để ý. Lúc ra khỏi nhà, dì Thanh gọi cô lại, chỉ vào cổ cô rồi đưa cho cô một chiếc khăn lụa. Lúc ấy Triệu Hương Nông mới biết có chuyện gì xảy ra.

Đối diện với ánh mắt của Triệu Diên Đình, Triệu Hương Nông không hề che giấu, thậm chí cô còn đáp lại ánh mắt ấy bằng vẻ kiêu hãnh. Cô muốn để ba cô hiểu rằng, niềm kiêu hãnh của cô là do một người đàn ông trao cho cô.

"Triệu Hương Nông!" Vì phẫn nộ mà giọng nói kia giống như tiếng kim loại cọ sát khiến người ta không thể không bịt tai lại.

"Vâng thưa ba." Cô trả lời. Sợ Triệu Diên Đình đang trong cơn giận mà nghe không rõ lời cô, Triệu Hương Nông nói một cách chậm rãi: "Có lẽ ba cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì đúng chứ?"

Lần đầu tiên chứng kiến vẻ giận dữ đến bật cười của Triệu Diên Đình, Triệu Hương Nông vẫn tỏ ra hết sức kiêu hãnh: "Ba à, ba không cần lo lắng, anh ấy đối xử với con rất tốt. Con có thể cam đoan với ba, anh ấy sẽ không làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến con."

Khuôn mặt ngập tràn lửa giận vì lời nói của cô đã có chút vặn vẹo.

Triệu Hương Nông cắn răng, nói tiếp: "Ba à, con đã trưởng thành rồi, con cũng có năng lực phán đoán giống như ba. Ba, xin ba hãy tin tưởng con."

Đáp lại lời của Triệu Hương Nông là sự trầm mặc kéo dài. Sau đó, vẻ giận dữ trên khuôn mặt Triệu Diên Đình được thay thế bằng sự bình tĩnh. Ông bình thản bảo cấp dưới hủy bữa cơm sau đấy, rồi ông bảo tài xế đến đón mình. Khi làm những việc này từ đầu đến cuối Triệu Diên Đình không nhìn Triệu Hương Nông một cái nào.

"Ba à, trước khi đến đây con đã gọi điện cho chú Trình rồi." Triệu Hương Nông gọi giật Triệu Diên Đình lại. Chú Trình mà cô nói chính là luật sư của nhà họ Triệu.

Quả nhiên, nghe thấy lời của Triệu Hương Nông, Triệu Diên Đình lập tức dừng bước.

"Con đã nhờ chú ấy tư vấn chuyện từ bỏ quyền thừa kế." Triệu Hương Nông thấp giọng nói: "Gây ra chuyện này con cảm thấy mình không còn xứng với những thứ kia nữa."

Sau sự trầm mặc đến rợn người, Triệu Diên Đình tức giận gằn từng chữ một: "Triệu! Hương! Nông!"

"Ba ơi, con xin lỗi, chuyện ra nông nỗi này con cũng không muốn. Con cũng biết tội của con rất lớn, nên con còn chuẩn bị một thứ." Triệu Hương Nông vừa nói vừa lấy tập tài liệu trong túi ra. Tập tài liệu này cô đã chuẩn bị xong từ mấy ngày trước. Đó là tập tài liệu về chuyện cắt đứt quan hệ cha con mà cô nhờ một người có kinh nghiệm dùng danh nghĩa của Triệu Diên Đình soạn ra.

Cô kính cẩn giao tập tài liệu đó cho Triệu Diên Đình, sau đó rũ tay chờ đợi.

Triệu Hương Nông biết làm cách nào để khiến Triệu Diên Đình thỏa hiệp. Chuyện này nghe có vẻ vô cùng hợp tình hợp lí, cô con gái phạm sai lầm dùng hành động thực tế để gánh vác trách nhiệm. Còn thực tế đây lại là một kiểu uy hiếp mềm mỏng của cô đối với Triệu Diên Đình.

Ánh mắt của Triệu Diên Đình rời khỏi tập tài liệu.

Dù nỗi sợ đã khiến đôi chân cô mềm nhũn, cô vẫn nhắm mắt lại, đứng yên đón nhận cái bạt tai như trời giáng kia.

Cô biết, đây là cái mà cô nhất định phải nhận.

Không màng đến cái bạt tai nặng nề kia, Triệu Hương Nông vội vàng đứng dậy. Nhân lúc Triệu Diên Đình đang chìm trong nỗi ân hận khi đánh cô, Triệu Hương Nông nói với vẻ cầu xin: "Thưa ba, con xin lỗi ba. Con xin ba đừng tức giận, đó đều là lỗi của con."

Ngập ngừng một lúc, giọng cô khẽ hơn: "Là con trêu chọc anh ấy trước, từ đầu đến cuối đều là như vậy. Thế nên... con không hy vọng vì con mà anh ấy phải chịu bất cứ tai bay vạ gió nào."

Nói xong những lời này, Triệu Hương Nông nếm được vị rỉ sắt trong khoang miệng. Cô không buồn lau máu rỉ trên khóe miệng, mở cửa phòng cho Triệu Diên Đình rồi lẳng lặng đi theo ông đến bãi đỗ xe của câu lạc bộ.

Vừa chạm tay vào chốt cửa xe, tài xế đã nhanh tay mở cửa xe cho Triệu Diên Đình, Triệu Hương Nông nghe thấy một tiếng lạnh lẽo: "Cút."

Nghe thấy chữ đó, Triệu Hương Nông thầm thở phào. Cô biết mình đã thành công một nửa, vừa rồi Triệu Diên Đình đã ném tập tài liệu cô chuẩn bị vào thùng rác.

"Cảm ơn ba ạ." Triệu Hương Nông buông tay đứng một bên.

Thấy chiếc xe Triệu Diên Đình biến mất ở khúc cua, Triệu Hương Nông nhũn chân, ngã ngồi trên nóc capo. Cô vuốt tóc che lại khóe miệng rướm máu, hít một hơi thật sâu. Cuối cùng, chỉ còn lại một trận chiến nữa, cũng là trận chiến mà cô không muốn đối mặt nhất.

Cầm điện thoại mà tim Triệu Hương Nông trĩu nặng. Lần đầu Triệu Hương Nông không thể gọi cho Bách Nguyên Tú, lần thứ hai cũng như vậy, điện thoại của Bách Nguyên Tú luôn trong trạng thái không có người bắt máy.

Chiếc điện thoại trên bàn làm việc không ngừng đổ chuông, Bách Nguyên Tú ngồi im nhìn nó vang lên hết lần này đến lần khác. Sau một hồi inh ỏi, cuối cùng nó đã yên tĩnh trở lại.

Bách Nguyên Tú cũng thầm đoán được mục đích Triệu Hương Nông gọi điện cho anh ta, có lẽ anh ta nên làm như này: Ấn nút nhận điện thoại, đi đến chỗ hẹn, sau đó ngồi yên nghe cô giãi bày. Cuối cùng bày tỏ những điều mà anh nói trước các nhà truyền thông rằng anh hiểu cô, nên sẽ tha thứ cho cô đồng thời đợi chờ cô.

Đúng vậy, tha thứ cho cô rồi đợi chờ cô! Có điều anh cần nói những điều này vào thời gian thích hợp nhất, mà thời gian thích hợp nhất đương nhiên không phải vào lúc này.

Nếu hỏi Bách Nguyên Tú khoảnh khắc hoảng loạn nhất trong hai mươi tám năm qua là lúc nào thì đó chính là lúc Triệu Diên Đình một mình xuất hiện nơi cuối thảm đỏ. Còn chưa đợi Triệu Diên Đình nói lời nào, Bách Nguyên Tú đã biết xảy ra chuyện gì. Sau đó, anh lập tức lựa chọn tha thứ cho cô: Tiểu Nông chỉ bùng một tiết học thôi.

Trong thâm tâm Bách Nguyên Tú hiểu rõ, Triệu Hương Nông bùng học nhất định là có nguyên nhân nào đó, hoặc là một người hoặc cũng có thể là một chuyện nào đó. Bây giờ, anh ta nhất định phải tìm ra nguyên nhân này, đồng thời loại bỏ nó.

Vì vậy, bây giờ vẫn chưa phải là lúc gặp Triệu Hương Nông.

Triệu Hương Nông trực tiếp lái xe đến nhà họ Bách. Bảo vệ nhà họ Bách lập tức ngăn lại: Nơi này không hoan nghênh cô. Cô quay đầu lái xe đến căn hộ mà Bách Nguyên Tú ở, nhận được tin ngài Bách dạo này không ở đó. Phòng thư ký của Bách Nguyên Tú nói với Triệu Hương Nông rằng Bách Nguyên Tú đã đi công tác. Còn bạn bè của Bách Nguyên Tú không ai muốn nghe điện thoại của cô.

Lê cơ thể mệt mỏi về nhà, Triệu Hương Nông chỉ nhìn thấy một mình Rice đứng trên bậc tam cấp mà không nhìn thấy dì Thanh. Rice giao bức thư mà dì Thanh để lại cho cô.

Về đến phòng, nước mắt rơi tí tách xuống lá thư. Hôm nay cô vừa ra khỏi nhà, dì Thanh đã bị quản gia gọi đến, rồi bà nhận được khoản tiền nghỉ hưu. Nam chủ nhân của nhà họ Triệu hy vọng bà cầm số tiền lương hưu này về quê an hưởng tuổi già.

“Tiểu Nông à, con đừng buồn, dì Thanh không đi đâu cả, dì Thanh chỉ trốn đi rồi đợi Tiểu Nông đón dì về nhà.” Dì Thanh viết trong bức thư, phía dưới còn viết địa chỉ nơi bà sống và một cái mặt cười hài hước.

Nhìn cái mặt cười trên giấy, Triệu Hương Nông không ngừng gật đầu. Cô sẽ đón dì Thanh về nhà, cô tự nhiên có cách đón dì Thanh về nhà.

Ngày hôm sau, Triệu Diên Đình bay đi Pháp. Ông không hỏi cô thích quà gì trước khi đi công tác như trước kia nữa, cũng không cho cô tiễn ông lên xe. Từ lúc rời khỏi câu lạc bộ golf ông chỉ nói với cô một câu duy nhất: "Triệu Hương Nông, trước khi ba còn chưa nghĩ rõ ràng thì đừng có hành động thiếu suy nghĩ. Con nên biết rằng khiến một người biến mất không rõ tăm hơi là một chuyện quá đỗi dễ dàng với ba."

“Con biết rồi thưa ba.” Triệu Hương Nông kính cẩn trả lời.

Đúng như dự đoán của cô, dáng vẻ chật vật của cô ở câu lạc bộ golf đã bị tung lên các trang mạng xã hội, đương nhiên cũng có cả nửa khuôn mặt bị đánh sưng vù của cô. Dù đôi mắt đã được xử lý, nhưng từ những dòng mô tả cặn kẽ của người đăng ảnh rất nhiều người biết đó là cô, mà tung ra vô số những tin đồn xấu xa đến cực điểm xung quanh tin đào hôn của cô.

Tin đồn cũng lan truyền đến tai bọn trẻ. Khi Triệu Hương Nông đến tổ chức từ thiện dạy học cho bọn trẻ, chúng hỏi cô rằng: Cô thật sự vì kích thích mới làm chuyện như vậy sao? Sao cô có thể làm chuyện như vậy trước mặt Chúa cơ chứ?

Bọn trẻ dùng cách trực tiếp nhất để bày tỏ sự thất vọng của chúng, chúng đồng loạt rời khỏi lớp của cô.

Phản ứng của bọn trẻ vẫn còn nhẹ, tồi tệ hơn là những kẻ vì chuyện đào hôn của cô mà bắt đầu suy đoán ác ý cuộc sống cá nhân của cô. Triệu Hương Nông lựa chọn im lặng trước những lời chất vấn kia. Cô học ngành xử lý khủng hoảng nên cô biết rõ hơn ai hết có những lúc im lặng là cách xử lý tốt nhất trước những tin đồn vô căn cứ kia.

Lúc này, điều cô cần làm chính là yên lặng chờ đợi một tin hot mới xảy ra, rồi ánh mắt của người ta sẽ tập trung vào sự kiện và nhân vật mới.

Chu Nhan nở nụ cười tươi rói chào hỏi bà chủ nhà dễ gần, cô ta biết ấn tượng về cô của bà chủ nhà không tệ chút nào.

“Đến tìm Tống Ngọc Trạch à?” Bà chủ nhà tiện mồm hỏi cô ta.

Gật đầu, cười ngọt ngào, nói to: “Vâng ạ.”

Đi về phía phòng Tống Ngọc Trạch, lúc bước lên bậc thang thứ ba Chu Nhan phát hiện Tống Ngọc Trạch đã thay cầu thang rồi. Sờ vào tay vịn cầu thang, chân giẫm mạnh lên cầu thang, rất chắc chắn. Điều này khiến cõi lòng Chu Nhan nở hoa, mười mấy ngày trước cô ta còn nhõng nhẽo với Tống Ngọc Trạch:

“Anh, thay cầu thang khác đi nhé? Lúc nào em cũng cảm thấy có thể rơi từ trên xuống luôn được ý.” Tống Ngọc Trạch không tỏ rõ thay hay không thay cầu thang mà chỉ nói một câu: "Một thời gian nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây rồi."

Từ cái cầu thang liên tưởng đến hai chữ “chúng ta” mà Tống Ngọc Trạch nói, Chu Nhan vô cùng vui vẻ.

Từ lúc anh mang cô ta khỏi chỗ kia, cô ta và anh đã biến thành "chúng ta" rồi. Lúc ấy, anh tìm thấy cô ta rồi ôm chặt cô ta vào lòng, không ngừng hứa hẹn: “Từ nay về sau anh sẽ không để những tên kia ức hiếp em nữa.”

Ngày hôm đó, nước mắt cô ta thấm ướt áo anh.

Anh đưa cô đến Chicago, anh gọi cô ta là “A Nhan”. Anh dùng tiền anh kiếm được nộp học phí cho cô ta, cô ta và anh đã biến thành “chúng ta”.

Lấy chìa khóa mở cửa phòng, đặt túi xuống, đứng trước giường rồi nghĩ ngợi. Chu Nhan tung người nằm dài trên giường, ngửi mùi hương thuộc về Tống Ngọc Trạch rồi nhắm mắt lại.

Máy tính đã thay, gối cũng thay mới, một số đồ đạc nhỏ trong nhà cũng thay. Ngón tay lướt trên giấy dán tường đến tủ đồ. Đứng trước tủ đồ mấy giây,

Chu Nhan mở cánh cửa tủ ra. Quả nhiên, cô ta nhìn thấy những món đồ mà cô ta phỏng đoán trong đầu. Cặp gối đôi, cốc đôi, bàn chải đánh răng đôi nằm trơ trọi ở đó. Chu Nhan làm mặt quỷ với mấy món đồ đó. Từ trong chiếc gương gần đó, cô ta nhìn thấy vẻ mặt sung sướng của mình: Người phụ nữ kia...

Người phụ nữ tên Triệu Hương Nông kia nhất định không thể ngờ được là, những món đồ tượng trưng cho sự thân mật và tình yêu mà cô ta dày công lựa chọn này, khi cô ta vừa đi khỏi liền bị người mình yêu đóng gói rồi vứt một xó.

Nhưng, tất nhiên như này vẫn chưa là gì, Chu Nhan còn muốn trái tim mình sung sướng hơn nữa.

Mở máy tính lên, dù những bức ảnh kia cô ta đã xem rất nhiều lần nhưng cô ta vẫn không ngại xem lại vài lần nữa. Ánh mắt lướt trên những dòng chữ: Một cô thiên kim tiểu thư cũng có những khoảnh khắc chật vật của mình, như rơi xuống hồ, như ngã một cách khó coi, như...

Ánh mắt của Chu Nhan dừng lại trên tấm hình cuối cùng, chạm tay lên khuôn mặt của người phụ nữ trong tấm hình. Đúng là đáng thương, mặt bị đánh sưng cả lên rồi. Xem ra Triệu Diên Đình xuống tay không hề nhẹ.

"Triệu Hương Nông, lúc ăn đánh chắc đau lắm nhỉ?" Chu Nhan lẩm bẩm một mình.

Phụ nữ yêu vào rất dễ làm chuyện ngu xuẩn. Nhanh thôi, Triệu Hương Nông sẽ biết, cái bạt tai mà cô ta chịu khi tranh thủ cơ hội được ở bên người mình yêu kia sau cùng sẽ trở nên đau thấu tim gan.

Nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang Chu Nhan vội tắt trang web, rút sách từ trong cặp ra. Cửa phòng được mở ra, cô ta quay đầu lại cười ngọt với người bước vào, gọi một tiếng giòn tan: "Anh!"

Bóng dáng cao gầy hơi khựng lại khi nhìn thấy cô ta. Chu Nhan đứng dậy, bước từng bước về phía anh. Ngẩng mặt lên, ngoan ngoãn giao chìa khóa vào tay anh, giơ tay lên thề thốt: "Đây đúng là lần cuối cùng, em thề!"

- ----------

Heo Nhan và Tống khốn nạn lên sàn cùng nhau ngược....

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Người tình ánh trăng (04)

Dịch: Hé

Đa phần những lúc Tống Ngọc Trạch không nói gì đều là lúc anh đang không vui. Nếu lúc anh không nói một tiếng nào mà nhìn bạn thì có nghĩa là tâm trạng anh đang ngày càng xấu đi.

Ngoan ngoãn giao chìa khóa vào tay Tống Ngọc Trạch. Chu Nhan có rất nhiều cách để lấy được chìa khóa nhà Tống Ngọc Trạch, khiến Tống Ngọc Trạch không thể nổi giận với cô ta được.

Anh nhận lấy chìa khóa, định cảnh cáo cô ta thì Chu Nhan lại cướp lời trước: "Anh, ngày mai em lại phải đến chỗ kia rồi, anh cũng biết em sợ nhất là cảm giác đó mà."

Quả nhiên, khuôn mặt đang đanh lại kia nhanh chóng dịu lại. Anh đưa tay vuốt tóc cô ta, nói: "Tối nay muốn ăn gì, anh nấu cho em."

Hoàng hôn buông xuống, tiếng xe motor rền vang vẫn còn văng vẳng nơi cuối phố thì chiếc xe đã đi đến đầu phố. Chu Nhan giơ tay lên, hát vang bài ca có thể khoe cá tính hòa cùng tiếng động cơ xe.

Chuyện Chu Nhan thích nhất là ngồi xe Tống Ngọc Trạch, thứ hai là ăn cơm Tống Ngọc Trạch nấu, thứ ba là đi dạo siêu thị với Tống Ngọc Trạch. Cô ta có cái đầu nhỏ, chiếc răng nanh nhỏ, cộng thêm khuôn mặt trẻ con nên nhiều người nghĩ cô ta là học sinh cấp ba. Khi cô ta ngồi sau xe Tống Ngọc Trạch, nhiều người cho rằng cô ta và Tống Ngọc Trạch là anh em.

Chỉ tay vào bột cà ri, Tống Ngọc Trạch liền lấy bột cà ri. Chỉ tay vào hộp bánh bích quy, Tống Ngọc Trạch liền lấy bánh bích quy. Chỉ tay về phía...

Chu Nhan mãn nguyện nhìn tay mình đang chỉ vào thứ đồ khiến người ta phải đỏ mặt. Mấy cô gái xung quanh không khỏi ngưỡng mộ nhìn anh chàng soái ca bỏ món đồ mà cánh phụ nữ dùng một lần một tháng vào trong giỏ hàng.

Chu Nhan vui vẻ nhìn khuôn mặt hơi đỏ của Tống Ngọc Trạch. Cô ta muốn để anh biết rằng cô ta đã là một người phụ nữ chân chính. Cô ta tự nhiên có nhiều cách để anh biết điều đó.

Đèn được bật sáng, Chu Nhan gõ dao nĩa vào chiếc đĩa để biểu đạt cô ta đã đói rồi. Tống Ngọc Trạch đang làm cơm cà ri cho cô ta, bởi vì A Nhan thích ăn cơm cà ri nhất.

Chén sạch đĩa cơm cà ri thơm ngon vào bụng, Chu Nhan cười ranh mãnh: "Anh, em có thể chơi game một lúc không?"

Tống Ngọc Trạch không đáp lời, trên mặt anh viết đầy dòng chữ: Không được, bây giờ đã muộn rồi, em nên về trường rồi.

Chu Nhan lập tức xị mặt, cúi đầu sụp vai chậm chạp đi lấy cặp sách. Cô ta nhìn Tống Ngọc Trạch một cái rồi khẽ nói: "Vậy em về đây, không cần tiễn em, em gọi xe là được rồi."

Nói xong cô ta lại chậm chạp bước về phía cửa phòng. Vừa chạm tay vào cửa, phía sau vang lên giọng nói cô muốn nghe đúng như dự liệu.

"Đừng có chơi lâu quá."

Khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, đương nhiên Chu Nhan không muốn đi khỏi đây nhanh như vậy. Lần nào cô ta cũng có cách ở lại đây đến muộn mới về.

Game hoàn toàn không hấp dẫn Chu Nhan, người hấp dẫn Chu Nhan chính là người đàn ông đang ở bên ngoài nhà. Không cần đoán cũng biết nhất định lúc này người đàn ông kia đang trốn bên ngoài hút thuốc. Chu Nhan rón rén đi tới trước cửa sổ.

Quả nhiên, Tống Ngọc Trạch đang hút thuốc, vừa hút thuốc vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời giống như nhiều lần trước đây. Nếu hỏi Chu Nhan ghét điều gì nhất, vậy thì câu trả lời của Chu Nhan chính là như này, thứ nhất là ghét dáng vẻ Tống Ngọc Trạch ngẩn ngơ nhìn bầu trời, thứ hai vẫn là dáng vẻ Tống Ngọc Trạch ngẩn ngơ nhìn bầu trời, thứ ba... thứ ba cũng như vậy.

Mỗi khi Tống Ngọc Trạch trầm mặc nhìn bầu trời đến ngẩn người, Chu Nhan liền biết Tống Ngọc Trạch lại nhớ chị ta rồi.

"Chị ta" mà Tống Ngọc Trạch nhớ nhung cùng họ với cô ta. Chị ta là Chu Nhuận, là chị gái của cô ta. Từ lúc Chu Nhan một tuổi đến mười bốn tuổi, Chu Nhuận chính là chị gái của cô, người chị tốt nhất trên đời. Còn từ lúc mười bốn tuổi về sau, từ người chị tốt nhất trên đời Chu Nhuận đã biến thành tình địch của cô ta.

Có điều, cô không thể ghét chị gái của cô ta. Không chỉ không được ghét mà cô ta còn phải yêu quý chị gái mình. Bởi cô ta hiểu rõ hơn ai hết, những tình cảm kia là mối ràng buộc gắn kết cô ta với Tống Ngọc Trạch lại với nhau. Sự nuông chiều mà Tống Ngọc Trạch dành cho cô ta xuất phát từ việc cô ta có người chị gái tên là Chu Nhuận.

Lúc Tống Ngọc Trạch ném đầu lọc thuốc đi, Chu Nhan lặng lẽ quay về trước máy tính. Lúc Tống Ngọc Trạch mở cửa phòng, cô ta đã dán mặt lên màn hình máy tính.

Sau khi vào phòng, Tống Ngọc Trạch đi đi lại lại trong phòng. Một lúc sau, Chu Nhan nghe thấy Tống Ngọc Trạch đột ngột lên tiếng.

"A Nhan, anh sắp rời khỏi Chicago rồi."

Một hồi sau, Chu Nhan tắt máy tính, quay đầu nhìn về phía Tống Ngọc Trạch. Sau đó...

Tống Ngọc Trạch né tránh ánh mắt cô ta. Chu Nhan ý thức được một điều khiến cô ta không khỏi liên tưởng đến những tờ báo bị vo tròn ném trong thùng rác. Trong báo có nhắc đến Triệu Hương Nông, nhân vật gần đây vì đánh mất uy tín mà biến thành kẻ không được chào đón nhất Chicago. Sau đó, trái tim Chu Nhan đập thình thịch.

"Anh, lời anh vừa nói là thật sao? Vì sao chứ?" Chu Nhan khiến giọng điệu của mình nghe có vẻ không thể tin được: "Lẽ nào anh đã quên chuyện chúng ta phải làm khi đến đây rồi sao? Triệu Hương Nông..."

Cụp mắt xuống, Chu Nhan tỏ ra đau buồn: "Bài học mà Triệu Hương Nông nhận được lúc này còn lâu mới bằng một phần nghìn nỗi đau mà chị em gánh chịu. Hơn nữa, chúng ta vẫn chưa nghe thấy những tin tức kia. Em muốn tận mắt nhìn thấy cô ta bị người người xa lánh, thất bại thảm hại, sau đó... biến thành một Chu Nhuận khác."

Tống Ngọc Trạch đến bên cạnh cô ta, đặt tay lên đỉnh đầu cô ta, nói: "Những chuyện kia, anh sẽ cho em nhìn thấy."

"Vậy..." Giọng Chu Nhan rất bé: "Anh, lúc nào em mới có thể nhìn thấy cô ta biến thành Chu Nhuận khác?"

Tống Ngọc Trạch buông thõng tay, không nói một lời nào. Chu Nhan thầm hoảng hốt trong lòng, một số ý nghĩ đang nổi lên trong lòng cô ta.

"Anh, có phải anh..."

"A Nhan, bây giờ đã muộn lắm rồi, anh đưa em về nhé?"

Chu Nhan đứng dậy, to tiếng: "Có phải anh đã nảy sinh lòng thương hại với cô ta không? Hay là..."

Lời cô ta bị một giọng nói to hơn cắt ngang: "Chu Nhan, đừng ăn nói vớ vẩn."

Chu Nhan cúi đầu.

“Anh không thương hại cô ta.” Giọng anh lạnh lùng, không xúc cảm: “Càng không có chuyện anh có tình cảm với cô ta như em tưởng tượng. Tình cảm của Tống Ngọc Trạch này đều dành cho cô gái tên là Chu Nhuận rồi. Chỉ là anh không muốn ở lại thành phố này nữa mà thôi.”

“Chu Nhan, mười lăm ngày sau mọi chuyện sẽ kết thúc. Lúc đó chúng ta sẽ rời khỏi Chicago quay về New Orleans. Sau này chúng ta sẽ không quay lại đây nữa.”

Tiếng động cơ xe vang lên trong đêm khuya. Nếu chú tâm lắng nghe có thể nghe thấy cuộc đối thoại của cặp nam nữ lẫn trong tiếng động cơ xe.

“Anh, vừa nãy anh nói chúng ta đấy, đó có phải chỉ anh và em không?”

“Ừm.”

“Vì thế, mười lăm ngày sau, Tống Ngọc Trạch và Chu Nhan sẽ rời khỏi Chicago về New Orleans?”

“Ừm.”

“Sau đó, chúng ta sẽ mãi mãi sống ở New Orleans không về Chicago nữa?”

“Ừm.”

“Vậy chúng ta sẽ ở căn nhà mẹ anh để lại cho anh sao?”

“Ừm.”

“Vậy, anh vẫn sẽ kiếm tiền nuôi em học xong đại học chứ?”

“Ừm.”

“Anh, em thích New Orleans, thích lắm luôn. Vì ở New Orleans có bia, có cơm và đậu tương, còn có bài nhạc đồng quê cũ rích.”

Tiếng phanh gấp vang lên, đột ngột, vội vã, chói tai!

Phút chốc Chu Nhan gần như sắp bắn khỏi xe vì cú phanh gấp của Tống Ngọc Trạch. Trong lúc hốt hoảng, cô ta ôm chặt lấy eo anh.

Xe của họ dừng trước đèn đỏ, qua gương xe, Chu Nhan nhìn thấy sắc mặt Tống Ngọc Trạch có chút trắng bệch.

Ngày thứ bốn Triệu Hương Nông về nhà, cô vẫn không thể liên lạc được với Bách Nguyên Tú. Ngày thứ năm, Triệu Hương Nông nhìn thấy Bách Nguyên Tú trên ti vi. Anh xuất hiện ở Hawaii với thần thái thoải mái. Khi phóng viên phỏng vấn anh những vấn đề xoay quanh cuộc đào hôn, anh ta không trốn tránh.

“Chúng tôi chỉ hoãn lễ cưới lại mà thôi.” Anh ta trả lời một cách hời hợt. Trên ngón vô danh của anh ta vẫn đeo chiếc nhẫn đính hôn của hai người như cũ.

Giây phút này Triệu Hương Nông cảm kích Bách Nguyên Tú. Chính bởi vì lời thanh minh ban đầu của anh ta đã có tác dụng hòa hoãn sự việc. Một số nhà đầu tư vì lời thanh minh của Bách Nguyên Tú mà tỏ thái độ sẵn lòng chờ đợi. Triệu Hương Nông biết, một khi những nhà đầu tư kia đồng loạt rút vốn thì Bách hóa Triệu thị sẽ đối mặt với sự thiếu hụt nguồn vốn trầm trọng.

Trong năm ngày này, Triệu Diên Đình đang công tác ở nước ngoài không hề gọi điện hỏi han cô giống như trước kia nữa. Ông không gọi điện cho cô, mà Triệu Hương Nông gọi điện thì ông không bắt máy. Lần này, cô thật sự đã chọc giận ba mình rồi. Cuộc đào hôn của cô khiến đội ngũ cố vấn cùng với bộ phận PR của công ty đau đầu.

Còn Lý Nhu, dường như bà đã tìm được cái cớ đường hoàng để xa lánh cô. Trong năm ngày này, hai người không hề tiếp xúc với nhau. Ánh mắt lạnh nhạt của bà khiến Triệu Hương Nông không dám thốt lên tiếng “Mẹ”.

Mỗi tối trước khi đi ngủ, Triệu Hương Nông đều mặc niệm trước gương: Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi, cũng sẽ qua thôi.

Đúng thế, rồi cũng sẽ qua thôi. Mười lăm ngày? Một tháng? Hai tháng? Và sau đó cô có thể ở bên Tống Ngọc Trạch rồi, bọn họ sẽ có được niềm vui thật lâu thật lâu, niềm vui đó nhất định là hạnh phúc.

Ngày thứ sáu, khi Triệu Hương Nông tham dự một hoạt động công ích thì nhận được một tờ giấy từ Tống Ngọc Trạch.

Trong đêm trăng, khi trời sắp sang nửa đêm, Triệu Hương Nông mặc chiếc áo khoác to đùng. Cô đội chiếc mũ áo lên đầu giống như lúc trước, nhét tay trong túi, cúi đầu đi về một hướng. Bây giờ, Triệu Hương Nông sắp đi gặp Tống Ngọc Trạch.

“Anh muốn gặp em.” Đây là điều mà Tống Ngọc Trạch viết trong tờ giấy mà anh nhét vào tay cô lúc chiều. Chỉ một câu ngắn ngủi cũng đã trở thành sự ngọt ngào nhất cả buổi chiều của cô.

Tên khốn Tống Ngọc Trạch này, chẳng phải đã bảo anh không cần làm gì hết sao? Anh không biết làm như này không chỉ khiến cô mang tội "đào hôn" mà còn mang thêm tội danh "cặp bồ".

Thế nhưng cô vẫn đến, vì cô cũng nhớ anh, muốn nép vào lòng anh giãi bày nỗi uất ức.

Công viên lúc đêm khuya thanh vắng không một bóng người. Có ánh trăng bàng bạc cùng ánh đèn vàng hắt xuống đất. Triệu Hương Nông đứng giữa công viên, cô không tìm thấy Tống Ngọc Trạch.

Cô khẽ gọi vài tiếng "Tống Ngọc Trạch", sau đó có một cánh tay thò ra từ phía sau giá bóng rổ túm lấy tay cô.

Độ ấm quen thuộc nơi lòng bàn tay khiến Triệu Hương Nông cong miệng, không khỏi muốn bật cười. Cô cúi đầu, mặc anh kéo cô.

Một chiếc xe màu đen đậu trong góc khuất của công viên, Tống Ngọc Trạch mở cửa xe ra.

Triệu Hương Nông vừa ngồi vào xe, cơ thể và bờ môi của Tống Ngọc Trạch lập tức ghé đến, bao trùm lấy cô.

Sau nụ hôn nồng nàn, khoang xe vô cùng yên ắng. Chiếc áo khoác rộng thùng thình của cô đã bị kéo xuống, quây quanh eo cô. Cô ngồi trên đùi anh, hơi thở của anh vấn vương trước ngực cô, nóng rực, dày đặc, như thể chỉ nháy mắt sẽ thẩm thấu vào lỗ chân lông cô.

Điều chỉnh lại hơi thở, đôi tay quấn lấy eo cô, cô ngồi trên đùi anh. Sau đó...

"Chẳng phải đã bảo anh khoảng thời gian này đừng làm chuyện gì sao? Mới có mấy ngày..." Cô hờn mát, giọng nói đầy tràn niềm hạnh phúc.

Đáp lại lời cô lại là...

Móc áo lót bị cởi ra, hai khối tuyết trắng thoát khỏi trói buộc, bật ra ngoài, khẽ run rẩy theo nhịp thở của cô.

Cô cúi đầu xuống.

Trơ mắt nhìn cặp thỏ trắng nhảy ra trước mắt anh, như đồi núi đang vươn cao trập trùng, cũng giống như đang chờ đợi.

Chỉ cần anh ghé mặt đến...

Là có thể, ngậm nó vào miệng.

- ----------

Hé: Trên đầu chữ sắc có con dao, có con dao sao vẫn lao đầu vào làm chi □□

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Người tình ánh trăng (05)

Dịch: Hé

Anh và cô đều không không thể bình tĩnh, tay anh vẫn khoác trên eo cô, tay cô quấn anh vai anh, hai người giữ nguyên tư thế này. Xảy ra tình huống này là vì câu nói "Tống Ngọc Trạch, bây giờ không được, em..." của Triệu Hương Nông.

Cô kề sát tai Tống Ngọc Trạch khẽ nói một câu, rồi cô nghe thấy tiếng chửi thề buồn bực. Sau đó anh áp mặt vào hõm vai cô, thở dốc từng hồi.

"Anh đã đợi em bốn tiếng." Giọng nói trầm khàn nhuốm vẻ bất mãn giống đứa trẻ không được ăn cây kem.

Từ góc độ của cô có thể nhìn thấy cảnh tượng khiến mặt cô bùng cháy. Mặt anh đang gối lên một bên đỉnh núi của cô, còn một bên khác...

Một bên khác không gì che chắn, trắng muốt, vun cao, nơi đỉnh nhọn e ấp một nụ hồng đỏ tươi. Quanh nụ hồng đỏ tươi đó còn lưu lại dấu răng chưa kịp mờ của anh.

Tay cô vừa chạm vào chiếc áo khoác quấn quanh eo lập tức bị anh đè lại.

"Làm gì vậy?"

"Áo... của em." Cô khẽ nói.

Áo khoác trở về trên người cô, nhưng cũng chỉ trong mấy phút. Áo ngực lại bị anh cởi ra, anh thò tay vào áo cô nhào nặn ngực cô. Hơi mạnh tay một chút cô liền khẽ khàng kháng nghị. Cô càng kháng nghị anh càng hung hãn hơn. Cuối cùng, dưới sự trêu chọc của anh, cô không tự chủ được mà dựa cả người vào anh.

Mấy phút nữa lại trôi qua.

Lại... lại bị cắn rồi.

Cô sờ cái đầu đang vùi trước ngực cô qua lớp áo, khe khẽ rên rỉ, thỉnh thoảng lại đẩy anh ra theo lực đạo hàm răng anh.

Mấy phút sau, ánh sáng tờ mờ trong khoang xe tối tăm chiếu sáng vầng trán mướt mồ hôi của anh. Gần trong gang tấc, Triệu Hương Nông nhìn thấy huyệt thái dương nổi lên.

"Sao thế?" Cô duỗi tay chạm vào vầng trán ẩm ướt của anh.

Anh chỉ yên lặng nhìn cô, trong đáy mắt anh nổi lên cơn sóng cuồn cuộn. Cơn sóng tình đó giống như làn sóng đáng sợ. Khoảnh khắc ấy, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng nhìn thấy thứ hiện lên trong đáy mắt Tống Ngọc Trạch mà Clara vẫn luôn muốn nhìn thấy.

Tư duy đang cảnh cáo Triệu Hương Nông, nhưng ánh mắt không nghe theo sai khiến, cứ si mê ngắm nhìn anh. Anh kề mặt lại gần cô, mũi chạm vào mũi cô.

"Triệu Hương Nông, Triệu Hương Nông..." Anh gọi tên cô, giọng nói như con thú bị giam cầm.

Cùng lúc đó anh cầm tay cô, men theo bụng anh xuống dưới...

Triệu Hương Nông nhếch miệng định nói gì đó nhưng không thốt nổi một lời.

Cuối cùng bàn tay bị dẫn dắt đã đến nơi mà nó phải đến. Dù cách một lớp vải mỏng manh nhưng vẫn nóng bỏng kinh người.

Hơn nữa, tay cô như chạm vào mạch đập của toàn cơ thể, nóng bỏng, cường hãn! Gươm súng sẵn sàng!

Triệu Hương Nông nhếch miệng, giọng nói run rẩy, A... A Trạch.

Tiếng "A Trạch" của cô như nhóm thêm ngọn lửa trong khoang xe.

"Không thể đi vào, chết tiệt không thể đi vào!" Giọng nói đè nén vô cùng gợi cảm, mê người.

Giây phút này, người đàn ông khiến Triệu Hương Nông say đắm, đến độ...

Một số ý nghĩ không thể chi phối, một số lời nói không thể làm chủ.

"Hay là, anh... anh, cẩn thận một chút, cẩn thận đi vào, nhé?"

Anh lắc đầu.

"Nếu không... anh nói nên làm thế nào?" Cô khẽ thì thầm, Triệu Hương Nông hoàn toàn mất hồn mất vía.

Anh không nói gì, nhịp thở của anh càng lúc càng mạnh hơn, gấp gáp, khó chịu.

Một số ý nghĩ đang nảy sinh trong đầu cô, môi cô kề sát tai anh: A Trạch...

Tống Ngọc Trạch nhìn cái đầu đang chầm chậm trượt xuống dưới, mái tóc dài rủ xuống bờ vai cô. Những cái ve vuốt vừa rồi khiến tóc cô lộn xộn. Đôi tay run rẩy cô đang lần sờ, gỡ bỏ thứ đang trói buộc anh. Có điều, hình như không thuận lợi lắm.

Bả vai cô run rẩy không ngừng, hẳn là cô chưa từng làm chuyện như này nhỉ? Tay anh dịu dàng đặt lên đỉnh đầu cô, sự đụng chạm dịu dàng giống như phần thưởng tốt nhất. Cuối cùng...

Không còn vật gì che chắn!

Việc đầu tiên Triệu Hương Nông muốn làm là trốn tránh, nhưng đầu cô bị ấn xuống. Dù lực đạo rất nhỏ, những vẫn truyền đạt khát vọng của anh. Thế nhưng...

Triệu Hương Nông ngẩng đầu nhìn Tống Ngọc Trạch. Cô hơi sợ, sợ rằng...

Tống Ngọc Trạch rũ mắt nhìn gương mặt đang dõi về phía anh. Nhìn kiểu gì cũng giống như... có lẽ cô đã bị dọa sợ rồi? Anh vuốt má cô, biểu đạt những lời nói không thể nói thành lời.

Giống như nhận được mệnh lệnh, cô cụp mắt xuống. Chiếc mũ áo nghiêng về một bên, mang theo những lọn tóc của cô. Tóc cô che mất nửa khuôn mặt cô, sau đó, cô cúi thấp đầu xuống.

Khi đôi môi mềm mại của cô lướt qua nơi cường hãn của anh, đã dấy lên trong anh một trận co rút tựa như sắp ngạt thở, giương mắt nhìn...

Giây cuối cùng anh kéo cô lại, ngón tay kéo tay cô vẫn còn nguyên xúc cảm mềm mượt của mái tóc cô. Khoảng khắc ấy, xúc cảm lưu lại nơi ngón tay anh dường như là bất tận, chỉ cần anh bất cẩn một chút là sẽ tràn vào tim anh, từng cơn đau đớn loáng thoáng lan tràn trong tim anh.

Đêm khuya, ánh trăng đã lên cao, phủ xuống khắp công viên một màu trắng bạc.

Chiếc xe màu đen vẫn đậu trong góc khuất.

Triệu Hương Nông nằm nhoài trong lòng Tống Ngọc Trạch. Cô áp mặt lên lồng ngực anh, nghiêng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài cửa xe. Cơn gió đêm lay động hàng xích sắt dưới khung giỏ bóng rổ phát ra tiếng "leng keng". Âm thanh đến một cách bất ngờ khiến Triệu Hương Nông lập tức bừng tỉnh, sau đó cô mất tự nhiên mà nhét tay vào túi áo.

Dù đã nhét tay vào túi áo, nhưng nhiệt độ do sự ma sát cấp tốc vẫn còn trên ngón tay cô, khiến Triệu Hương Nông vô thức nắm chặt áo, nhằm đánh lạc hướng sự ngượng ngùng của mình.

"Trước kia cũng làm cho anh ta rồi sao?" Tống Ngọc Trạch vốn đang trầm mặc bỗng hỏi một câu.

Sau khi phản ứng lại, Triệu Hương Nông im lặng.

Đêm nay, chuyện cô làm cho Tống Ngọc Trạch trong khoang xe này cũng đã từng phát sinh với Bách Nguyên Tú. Chuyện xảy ra khi cô hai mươi tuổi, nhưng không thành công. Vì cô quá khẩn trương nên dường như càng làm càng tệ. Cuối cùng là Bách Nguyên Tú tự mình giải quyết.

Còn lần này, cô đã thành công khiến anh phóng thích trong lòng bàn tay cô.

"Mấy lần? Rất nhiều lần? Hay cụ thể mấy lần ngay cả em cũng không rõ?" Anh lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo tựa ánh trăng ngoài cửa xe.

Triệu Hương Nông ngồi dậy, cô cảm thấy ấm ức trong lòng. Gặp anh trong khoảng thời gian này đã là một chuyện rất khó khăn, hơn nữa cô còn...

Khi những nóng bỏng bắn ra lòng bàn tay cô, giây phút ấy lòng cô vô cùng hoảng hốt.

"Em phải về rồi." Triệu Hương Nông chỉnh sửa lại tóc tai, đội chiếc mũ áo lên đầu. Triệu Hương Nông cố ý làm thật chậm, vì cho anh thời gian dỗ dành cô, giống như anh đã dỗ cô trước kia. Trong khoảng thời gian này bọn họ chắc hẳn sẽ rất khó gặp nhau. Cô không muốn cuộc gặp gỡ ngắn ngủi của họ kết thúc không vui.

Nhưng anh chẳng nói lời nào, cũng chẳng có bất cứ cử chỉ mang tính trấn an nào.

Nghiến răng, Triệu Hương Nông đặt tay lên chốt cửa xe.

"Trên tay anh ta vẫn đeo nhẫn đính hôn của hai người. Khi anh ta tuyên bố với mọi người em là vị hôn thê, ti vi chỉ cách anh một cánh tay. Bạn anh nói với anh, em và anh ta là cặp đôi rảnh rỗi sinh nông nổi điển hình. Cậu ta và một đứa bạn khác của anh cược với nhau rằng chưa đầy một tháng hôn lễ kia sẽ tiếp tục. Hơn nữa, còn có thể nhận được lời chúc phúc của tất cả mọi người như thường."

"Vì sao anh lại nghĩ như vậy?" Triệu Hương Nông cũng lạnh giọng.

Bọn họ đã như vậy rồi, vì sao Tống Ngọc Trạch còn nghĩ như vậy.

"Triệu Hương Nông, thỉnh thoảng em sẽ hoài nghi việc em đến nhà anh, gõ cửa phòng anh chỉ là một hành vi phản nghịch vì bị o bế trong khoảng thời gian dài. Anh vẫn cảm thấy thời kỳ phản nghịch của Triệu Hương Nông rất ngắn ngủi. Một tuần sau, buổi sáng anh tỉnh dậy sẽ phát hiện tờ séc 500 nghìn euro em để lại. Ý nghĩa sau tờ séc đó là: Cưng à, hành trình hoang đương của tôi đã kết thúc rồi."

Tên khốn Tống Ngọc Trạch! Triệu Hương Nông mở cửa xe ra.

"Là như vậy sao, Triệu Hương Nông?"

"Anh muốn nghĩ như nào thì nghĩ!" Triệu Hương Nông xuống xe, cô không muốn để ý đến tên khốn này nữa.

"Anh biết, rất nhiều phụ nữ muốn phát sinh chuyện gì đó với Bách Nguyên Tú. Anh ta phù hợp với giấc mộng đẹp đẽ trong lòng các em. Còn em, sở dĩ có thể đi đến bước này cùng anh thì Bách Nguyên Tú chính là nhân tố đóng vai trò rất lớn." Dần dần, giọng anh từ lạnh lùng dần biến thành sự ảm đạm: "Từ những lời anh ta nói có thể nhận ra Bách Nguyên Tú không định buông tay. Hơn nữa, anh ta cũng tin rằng sau cùng anh ta vẫn sẽ nghênh đón hôn lễ của hai người."

Vì lần gặp gỡ này Triệu Hương Nông phải canh đồng hồ gần bốn tiếng mới thay áo khoác, dưới sự giúp đỡ của Rice mới thuận lợi chuồn ra từ cánh cửa bí mật phía sau nhà. Vậy mà lần gặp gỡ này lại tan rã trong sự không vui.

Lúc Triệu Hương Nông đi bộ về, xe của Tống Ngọc Trạch nhanh chóng lướt qua cô.

Một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau là chủ nhật. Triệu Hương Nông cố sốc lại tinh thần xuất hiện ở đài truyền hình Chicago. Đây là lần đầu tiên cô xuất hiện ở nơi công cộng từ sau lần đào hôn kia. Chương trình cô tham gia là buổi trò chuyện phát sóng trực tiếp được sắp xếp nửa tháng trước. Lúc ấy, tổ chế tác chương trình muốn mượn lần phỏng vấn đầu tiên sau khi kết hôn của Triệu Hương Nông để tăng tỉ suất người xem, nhưng ai ngờ giữa chừng lại gặp chuyện cô đào hôn.

Đây là một chương trình có tầm ảnh hưởng rất lớn. Người dẫn chương trình nổi tiếng miệng lưỡi độc địa. Triệu Hương Nông tin rằng kinh nghiệm và năng lực của mình có thể ứng phó được, nhưng người dẫn chương trình vẫn dựa vào sự chua ngoa của cô ta xoáy sâu vào những vấn đề liên quan đến cô và Bách Nguyên Tú.

"Tôi và anh ấy đã không còn khả năng nữa rồi." Một đêm không ngủ cùng với những lời dẫn dắt của MC nhanh chóng khiến Triệu Hương Nông có những lúc trực tiếp nói ra những lời trong đầu mình.

Sau khi nói những lời này, Triệu Hương Nông ngẩn người. Một giây sau, trong đầu cô lập tức vang lên những lời Tống Ngọc Trạch nói "Từ những lời anh ta nói có thể nhận ra Bách Nguyên Tú không định buông tay. Hơn nữa, anh ta cũng tin rằng sau cùng anh ta vẫn sẽ nghênh đón hôn lễ của hai người."

Tối qua, Triệu Hương Nông đã nghiền ngẫm lời của Tống Ngọc Trạch. Sau đó cô đã tha thứ cho anh, giống như nguyên lý mà Tống Ngọc Trạch từng nói "Anh sống trong căn phòng trọ giá mấy trăm đô, mà mấy trăm đô cũng chỉ đáng giá một đôi giày đi trên chân của một số người khác".

Anh chỉ là một chàng trai tay trắng sống ở Chicago, mà những người khác cái gì cũng có, vì vậy anh mới tự ti. Sự tự ti khiến lời của anh đầy tính cà khịa.

Tên ngốc Tống Ngọc Trạch này.

Thở ra một hơi, Triệu Hương Nông hạ quyết tâm, khi nào MC muốn đào bới chuyện gì cô sẽ bày ra vẻ mặt gợi đòn, mỉm cười.

"Tối qua tôi đã gọi điện thoại cho Bách Nguyên Tú. Chúng tôi đã đạt được thỏa thuận chia tay trong hòa bình. Tôi nghĩ không lâu nữa, mọi người có thể nhìn thấy chúng tôi đưa ra lời thanh minh cùng một lúc."

Những lời nói giống như đòn phủ đầu của Triệu Hương Nông nhanh chóng lan truyền chỉ vẻn vẹn mấy phút sau đó.

Lúc rời khỏi đài truyền hình, trái tim Triệu Hương Nông nặng trịch. Người đầu tiên gọi điện thoại cho cô là Martin. Martin, người đàn ông hiền hậu, nhân vật trung tâm trong đội ngũ cố vấn do Triệu Diên Đình mời gọi. Lúc này, ngữ khí nói chuyện của người đàn ông hiền lành này như đang gánh bao thuốc nổ, chắc hẳn chuyện này có liên quan đến việc dạo gần đây ông phải xử lí quá nhiều rắc rối.

"Cháu xin lỗi." Triệu Hương Nông xin lỗi ông, sau đó cô nói với người đàn ông rằng cô sẽ tự giải thích với ba mình.

Tắt điện thoại, Triệu Hương Nông đi ra một lối ra khác của đài truyền hình. Bắt một chiếc taxi, Triệu Hương Nông bảo lái xe đưa cô đến địa chỉ nhà Tống Ngọc Trạch.

Ngày hôm nay, Triệu Hương Nông đã gặp được cô gái ngồi xe Tống Ngọc Trạch rất nhiều lần ở nhà Tống Ngọc Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chân tướng được phơi bày (01)

Dịch: Hé

Buổi chiều cuối cùng của tháng ba, vì hôm nay là ngày chủ nhật nên con phố vốn an tĩnh cũng trở nên ồn ào hơn. Đám trẻ đạp xe, chơi bóng rổ hai bên đường. Xe taxi dừng ở đầu phố. Vừa đặt chân xuống đất thì một quả bóng rổ lăn đến bên chân cô, cô nhặt quả bóng trả cho đứa trẻ kia.

Sau đó, cô men theo con đường mà cô nhớ nhung mấy ngày nay đến dưới cầu thang nhà Tống Ngọc Trạch. Lúc nhìn thấy cầu thang đã được thay, Triệu Hương Nông thầm vui vẻ trong lòng, sự vui vẻ đã làm cô quên đi cuộc điện thoại mắng cô té tát không lâu trước.

Đứng dưới bậc cầu thang, Triệu Hương Nông nhìn thấy xe của Tống Ngọc Trạch. Con xe hầm hố kia khiến lòng Triệu Hương Nông nở hoa, Tống Ngọc Trạch ở nhà.

Hôm nay, cô mặc chiếc váy dáng lửng, thiết kế mới nhất trong bộ sưu tập xuân hè "Secret garden" bản kỉ niệm mà Dior dành riêng cho hội viên VIP. Triệu Hương Nông nhanh chóng bước lên cầu thang, cô muốn nói cho anh biết cô đã chấm dứt quan hệ với Bách Nguyên Tú, sạch sẽ không chút dây dưa nào nữa. Nếu anh muốn, cô có thể khoác tay anh cùng anh gặp bạn bè của anh để nói rõ quan hệ của hai người.

Tà váy dài cản trở bước chân của cô, cô đành bước từng bậc một. Bước qua bậc thang cuối cùng, Triệu Hương Nông nhìn thấy đôi giầy khác. Đó là một đôi giầy nữ, màu cam, rất chóe.

Đôi giầy kia khiến đầu óc Triệu Hương Nông trống rỗng trong giây lát. Cô đờ đẫn nâng tay lên, dồn toàn lực gõ cửa.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra, Tống Ngọc Trạch mở cửa cho cô.

Khoảnh khắc đó, Triệu Hương Nông vô cùng chán ghét bản thân. Cô đẩy Tống Ngọc Trạch ra, vội vã lao vào trong phòng. Cô lập tức vén chăn lên, kiểm tra phòng bếp. Cuối cùng cô mở cửa phòng tắm, sau đó tay cứng đờ trên tay nắm cửa, ánh mắt không thể rời đi được nữa.

Cô gái kia mặc quần áo của Tống Ngọc Trạch đang đánh răng, vừa đánh răng vừa nhìn cô với đôi mắt tròn tròn. Ánh mắt đờ đẫn rời khỏi gương mặt cô gái đến quần áo trên người cô ta.

Bộ quần áo đó Triệu Hương Nông cũng đã từng mặc. Sao quần áo cô đã từng mặc lại có thể ở trên người cô gái khác, sao có thể?

"Cởi quần áo ra." Triệu Hương Nông nghe thấy giọng mình biến đổi.

Phía sau có tiếng bước chân, dừng ở sau lưng cô. Triệu Hương Nông bước lên trước một bước, duỗi tay định cởi quần áo cô gái xuống. Có lẽ vẻ mặt cô đã dọa cô gái, cô ta co rúm người lại dõi mắt về phía sau cô. Triệu Hương Nông biết cô ả đang nhìn ai, ánh mắt cô ta muốn nói lên điều gì nhỉ? Rõ ràng đó là ánh mắt cầu cứu giữa những người thân thiết nhất với nhau mới có.

Cô siết chặt tay. Một đêm không ngủ, giọng điệu thất vọng khi người đàn ông từ nhỏ đến lớn vẫn gọi cô là "Tiểu Nông" một cách thân thiết kia gọi điện cho cô, cùng với năm phút ngắn ngủi từ lúc đứng dưới nhà Tống Ngọc Trạch đến khi Tống Ngọc Trạch mở cửa phòng đã mang đến cho cô một cú sốc lớn khiến cô quay đầu lại, giơ tay lên, dùng toàn bộ sức lực vào cái tát ấy.

Sau tiếng "Ba" vang lên trên má Tống Ngọc Trạch, cô thét lên: "Tống Ngọc Trạch, tôi đã vì anh mà hy sinh nhiều như vậy, vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?"

Trong không gian yên tĩnh, giọng nói kia xa lạ, đáng sợ nhưng cũng rất quen thuộc.

Năm mười mấy tuổi, trong một buổi tối khuya khoắt, cô tỉnh giấc bởi tiếng cãi vã ầm ĩ. Cô tìm đến nơi vọng ra tiếng cãi vã kia rồi cô nghe thấy giọng của người phụ nữ. Đó là giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ, thảm thiết đến nỗi khiến cô không tự chủ được mà bịt tai lại.

Nhưng giọng nói đó vẫn đâm vào màng nhĩ cô.

"Triệu Diên Đình, tôi đã hy sinh vì anh nhiều như vậy, vì sao anh còn đối xử với tôi như vậy? Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy chứ?"

Triệu Hương Nông bịt chặt miệng, dùng hết sức lực ngăn những lời nói xấu xa không bật ra từ miệng mình. Cô vừa bịt miệng vừa nhắm mắt lại, không nhìn cô gái đang mặc quần áo của Tống Ngọc Trạch, cũng không nhìn gương mặt của Tống Ngọc Trạch.

Khung cảnh cô gái Triệu Hương Nông tô son đỏ chót đang đấu võ mồm với chàng trai Tống Ngọc Trạch như bước ra từ Vườn Địa Đàng cũng chỉ mới xảy ra mấy tháng trước mà thôi.

Muốn thay lòng đổi dạ rồi sao?

Giây phút này, Triệu Hương Nông không hề biết trong lúc cô nhắm mắt, cô gái với vẻ mặt hoảng sợ kia vừa làm mặt quỷ với dấu tay trên má Tống Ngọc Trạch.

Chủ nhân của nông trường sắp đón mùa thu hoạch của mình, ngư dân đánh cá ngoài biển cũng đã đến lúc thu lưới, loài động vật bị nhốt lâu trong công viên khó khăn lắm mới trốn thoát khỏi lồng giam thì lại rơi vào cái bẫy của thợ săn.

Nghe nói, trước khi thu hoạch, lòng dạ con người vô cùng nhân từ.

Sự tĩnh lặng bao trùm khắp không gian, một giọng nói trong trẻo mang theo vẻ tinh nghịch vang lên: "Chị gái à, lúc nào chị cũng không nói năng gì đã cho người khác một bạt tai sao? Chị không ngửi thấy mùi cà ri trong phòng à? Tình huống này rất dễ đoán mà, nước cà ri làm bẩn quần áo tôi, thế là tôi đành cởi quần áo ra. Thay quần áo xong, mùi cà ri trong miệng khiến tôi khó chịu, thế là tôi cầm bàn chải lên, rồi chị xuất hiện."

Triệu Hương Nông đứng đực ở đó. Cô nghĩ bây giờ cô nên quay về rồi, tài xế vẫn đang đợi cô ở cửa đài truyền hình, nhưng đôi chân cô giống như đã mọc rễ. Cô thầm nghĩ, sao Tống Ngọc Trạch vẫn chưa giải thích với cô chứ, anh vẫn chưa nói cho cô vì sao cô gái này lại xuất hiện ở đây. Đây lại là một Kylie khác hay là một Clara khác?

Giọng điệu tinh nghịch kia lại biến thành vẻ hả hê: "Anh trai, bị đánh có đau không?"

Cách xưng hô kia đã khiến Triệu Hương Nông bừng tỉnh khỏi sự rối bời. Bên tai vang lên lời của Tống Ngọc Trạch không lâu trước "Người ngồi trên xe anh là... là em gái."

Người ngồi trên xe Tống Ngọc Trạch nhiều lần hơn cô là em gái của Tống Ngọc Trạch!

Cảm xúc xấu hổ, tức giận, tự trách, đau lòng khiến cô bỏ bàn tay đang che miệng xuống, đôi mắt đang nhắm nghiền cũng mở ra. Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy cô gái kia cười với cô, để lộ chiếc răng khểnh rất đáng yêu. Đối diện với khuôn mặt tươi cười đó, Triệu Hương Nông cảm thấy mình đã mất hết mặt mũi rồi.

Cô cũng muốn nở nụ cười với cô gái nhưng không thành, cô chỉ lắp bắp nói: "Xin... xin lỗi."

Cô gái mỉm cười: "Em hiểu. Chị à, chắc chắn chị rất thích anh em đúng không?"

Triệu Hương Nông cúi đầu xuống.

Cô gái cầm tay cô: "Em rất vui vì chị thích anh ấy như vậy."

"Em rất vui vì chị thích anh ấy như vậy!" Đây là lời thật lòng của Chu Nhan, thật hơn cả vàng bạc.

Triệu Hương Nông càng yêu Tống Ngọc Trạch bao nhiêu, vậy thì sau này cô ta càng đau lòng bấy nhiêu, đau đớn muốn chết đi cho rồi.

Vả lại, chuyện vừa xảy ra với Chu Nhan mà nói mang tính thưởng thức rất cao: Mọi người xem này, cái cô thiên kim mới nhận được thiệp mời tham gia vũ hội đầu năm của các thiên kim tiểu thư, thực ra lúc nổi đóa lên cũng chẳng khác gì mụ đàn bà chanh chua là mấy.

Mấy người kia nói cô ta thế nào nhỉ: Cơn gió trong lành trên cánh đồng sớm mai, cây kem matcha ngày hè.

Ánh mắt dừng trên chiếc váy Dior, nụ cười trên mặt Chu Nhan càng sâu hơn. Secret garden? Thật đúng lúc! Cám dỗ và nguy hiểm cùng tồn tại!

Ngày hôm nay, trong mắt Triệu Hương Nông cô gái mặc quần áo của Tống Ngọc Trạch là người đáng yêu, vừa thông minh vừa đáng yêu, giống như một tiểu tinh linh giỏi đoán ý người.

"Em là Tiểu Dã, chị là cô gái đầu tiên nỡ lòng tát anh trai em mà em gặp." "Lời này nghe có vẻ giống như anh trai em rất trăng hoa, chứ chị đừng hiểu lầm, đều là mấy cô gái kia thích anh em." "Em biết anh em chắc chắn đang giấu một người phụ nữ trong nhà mà, người phụ nữ đó là chị đúng không?" "Em còn đang đoán xem người phụ nữ mà anh trai em giấu có dáng vẻ như thế nào, vừa nghĩ như vậy thì chị đến rồi." "Vừa đến đã cho anh em cái tát, chất!"

Cô gái có vẻ là người nhiều chuyện, tự mình lải nhải một mạch. Khi cô ta cầm tay cô nói không ngừng nghỉ, Tống Ngọc Trạch từ đầu đến cuối chỉ đứng một bên, Triệu Hương Nông cúi đầu không dám nhìn anh.

Hẳn là Tống Ngọc Trạch đang giận, vì chuyện xảy ra trong mười mấy phút vừa rồi chứng tỏ cô không tin tưởng anh.

Cuối cùng, nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói một câu "Em nên về rồi" cô gái mới lưu luyến buông tay cô ra, đồng thời bày tỏ cô ta rất vui nếu có thể nhìn thấy ngày cô trở thành thành viên mới trong nhà cô ta.

Không biết vì sao, trong nụ cười cuối cùng của cô gái, Triệu Hương Nông lại cảm thấy lòng mình bất an.

Lúc cô gái rời khỏi, căn phòng vô cùng yên ắng. Triệu Hương Nông cúi đầu đến bên Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch đang sắp xếp lại đống chăn chiếu, gối dựa mà cô vừa lật tung lên. Trên mặt anh vẫn in năm vết ngón tay.

Sau lần thứ N bị Tống Ngọc Trạch từ chối ý định giúp đỡ của cô, Triệu Hương Nông ôm lấy eo anh, giống như đứa trẻ đang ăn vạ. Cô áp mặt lên lưng anh, ấm ức bật khóc, vừa khóc vừa giải bày.

"Tống Ngọc Trạch, anh đừng như vậy, em biết lỗi rồi, em biết em không nên không tin tưởng anh. Thế nhưng, những chuyện đó đều có nguyên nhân cả, em tưởng em có thể tự mình xử lý ổn thỏa mọi chuyện nhưng hình như không dễ dàng chút nào. Chú Martin nói với em rằng vì những lời em nói ở đài truyền hình mà nhà em sẽ đối mặt với rắc rối lớn. Ông ấy nói những rắc rối mà nhà em sắp gặp phải với em. Lúc đó em mới biết, hóa ra ba em không phải là người không gì là không thể làm. Hành động xốc nổi nhất thời của em đã mang đến tai vạ không thể cứu vãn. Vừa nghĩ đến chuyện này em liền khó chịu, khó chịu đến mức muốn gặp anh. Vì vậy em mới làm chuyện như vậy, hại anh mất mặt trước em gái."

Cúi đầu, Tống Ngọc Trạch định gỡ đôi tay đang ôm chặt lấy eo anh ra. Bởi vì, đã không cần thiết nữa rồi, bởi vì đã đến giai đoạn đếm ngược rồi.

"Nhưng mà Tống Ngọc Trạch à." Cô áp sát mặt vào lưng Tống Ngọc Trạch, nước mắt rơi như mưa: "Em nhận ra em chỉ khó chịu, em nhận ra em không hối hận chút nào. Em còn cảm thấy nếu cho em lựa chọn một lần nữa, em vẫn sẽ nói như vậy. Bởi em rất muốn được ở bên cạnh anh, nắm tay anh quang minh chính đại gặp mặt bạn bè anh."

Trầm mặc...

Một lúc lâu sau, Triệu Hương Nông mới đợi được Tống Ngọc Trạch đặt tay lên mu bàn tay cô, bàn tay to hơn bao trọn lấy bàn tay nhỏ nhắn, giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ.

"Triệu Hương Nông, em lúc nào cũng hở ra là khóc sướt mướt thế này sao?"

Lắc đầu, không phải! Cô chỉ khóc sướt mướt trước mặt anh thôi.

“Triệu Hương Nông, em để anh thay quần áo đã.”

Lúc này, Triệu Hương Nông mới phát hiện nước mắt của cô đã làm áo Tống Ngọc Trạch có thể vắt ra nước được rồi.

Sắc trời nhanh chóng trầm xuống, Triệu Hương Nông nghĩ cô nên về rồi, còn không về thì những người kia sẽ tìm thấy cô. Thế nhưng, cảm giác hoảng hốt bất an xuất phát từ giác quan thứ sáu khiến ánh mắt cô dán chặt vào anh, như thể giây phút này là quãng thời gian tốt đẹp cuối cùng của bọn họ.

Khuôn mặt đã hoàn toàn sạch sẽ, tay cô cầm lấy túi.

“Triệu Hương Nông, sắc trời...” Tống Ngọc Trạch đã nói lời này rất nhiều lần.

“Em biết, sắc trời đã không còn sớm nữa, em nên về rồi.” Triệu Hương Nông gật đầu, tay siết chặt túi, nhìn anh: “Vậy em về đây.”

Tống Ngọc Trạch gật đầu. Cô đi phía trước, Tống Ngọc Trạch đi phía sau, từng bước đi về phía cửa phòng.

Chạm tay lên tay nắm cửa, Triệu Hương Nông nhìn tay mình, ngón tay cô vẫn lưu luyến không muốn rời.

“Những lời em nói ở đài truyền hình anh đã nghe thấy chưa?”

“Ừm.”

Vậy là được rồi, vậy là được rồi.

Cô khẽ vặn nắm cửa, cánh cửa hé ra một khe hở, khe hở đó càng lúc càng lớn.

Một giây sau, cô dùng sức, khe hở biến mất, cánh cửa bị đóng lại, cô quay lại.

“Sao vậy?” Anh hỏi cô.

Cô nắm lấy cổ áo anh, giọng nói khẽ khàng.

“Sáng nay đã hết rồi.”

“Cái gì?”

Cô khẽ giậm chân, đầu cúi thấp hơn, giọng nói lí nhí.

“Em nói, cái kia hết rồi.”

Người đang gần trong gang tấc không nhúc nhích.

Bàn tay nắm cổ áo anh rời xuống dưới. Càng xuống dưới càng run, cuối cùng bàn tay run rẩy cũng nắm lấy tay anh.

“Thật sự hết rồi, không tin anh sờ mà xem.”

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chân tướng được phơi bày (02)

Dịch: Hé

"Triệu Hương Nông, xin lỗi em."

****

Tống Ngọc Trạch biết bàn tay cầm tay anh đang run rẩy, mềm mại không xương. Chỉ cần anh khẽ vung tay một cái là có thể thoát khỏi nó. Sau khi giẫy tay ra anh nên nói với cô, giọng điệu khi nói còn tùy thuộc vào tâm trạng của anh. Lúc anh vui sẽ dịu dàng một chút, lúc anh không vui sẽ lạnh lùng một chút.

Nói những lời như này chẳng hạn: “Bây giờ em nên về rồi, hôm nay em đã quá mệt, nghỉ ngơi cho tốt.”

Đúng thế, Triệu Hương Nông cần nghỉ ngơi cho tốt, bởi vì khi tia nắng đầu tiên xuyên thủng bầu trời, khi mặt trời mọc cũng là lúc cô mất tất cả. Khó khăn đến từ bốn phương tám hướng sẽ khiến cô mệt rã rời. Đợi đến khi cô xuất hiện ở đây một lần nữa, anh sẽ dùng cách của mình nói lời tạm biệt cô, không, mãi mãi không gặp lại nữa.

"Bây giờ em nên về rồi, hôm nay em đã quá mệt, nghỉ ngơi cho tốt." Tống Ngọc Trạch thật sự nói ra những lời trong đầu mình. Có điều, tay anh không nghe theo sự sai bảo, thậm chí còn bị động mặc cho bàn tay nhỏ nhắn yếu ớt kia sai khiến...

Khóa kéo của chiếc váy được thiết kế ở phía trước. Khóa kéo chầm chậm trượt xuống. Sau đó anh nghe thấy giọng nói như lời nguyền kia, khẽ khàng như tiếng của loài động vật đáng yêu: A Trạch...

Tống Ngọc Trạch nghĩ, người đàn ông đang bế người phụ nữ kia không phải Tống Ngọc Trạch.

Trời vừa sẩm tối, tấm đệm đặt bên trên mấy cái bánh xe kia đang rung lắc, Triệu Hương Nông vùi mặt vào gối, thứ vùi trong người cô đang cần mẫn chuyển động.

Bọn họ không hề trò chuyện với nhau, cô được đặt trên tấm đệm. Cơ thể nằm thẳng được lật lại, sau đó cơ thể anh lập tức đè lên.

Đi thẳng vào chủ đề.

Lúc đầu, cô vẫn còn kháng nghị, nhưng do cô khởi ra trước nên sự kháng nghị của cô cũng chỉ làm cho có vậy, cuối cùng cô vẫn mềm oặt dưới người anh.

Lúc phát hiện chiếc gối không phải cái ban đầu cô mua, cô không muốn làm nữa. Cô trốn anh, mang theo tâm trạng không vui trốn khỏi sự xâm nhập của anh. Cơ thể vừa trốn tránh liền bị lôi lại.

Một bàn tay dễ dàng nắm chặt eo cô. Chiếc gối không phải cô mua giờ có tác dụng làm điểm tựa, bị nhét vào dưới bụng cô và tấm đệm, sau đó anh không nói lời nào đi vào cô...

Sâu quá rồi, cô bật khóc, âm thanh như mang theo vẻ nũng nịu, ngắt quãng: "Tống... Tống Ngọc Trạch, anh... anh phải thay gối lại đi."

Đáp lại cô là cơn sóng cuộn trào mà anh dấy lên ở nơi sâu nhất của cô.

Cứ thế, giọng nói của cô như bị vỡ vụn.

Sau tiếng kêu như khóc lại như cười cùng với tiếng gầm trầm khàn của người đàn ông, mọi thứ lại chìm trong sự tĩnh lặng.

Anh vẫn còn vùi trong người cô, cô nghiêng đầu áp mặt trên giường. Một bàn tay nắm chặt chăn, một bàn tay khác được anh nắm trong lòng bàn tay.

"Triệu Hương Nông."

"Ừm."

Anh đột ngột cất lời: "Em không biết nhà anh cụ thể là ở đâu. Em không biết nhà anh có bao nhiêu người, thậm chí em cũng không biết hai mươi tư năm qua anh lớn lên trong hoàn cảnh như thế nào, sao em..."

"Sao em còn lựa chọn tin tưởng anh, đây là lời mà anh muốn nói sao?" Cô tiếp lời anh.

Anh không trả lời.

"Khi anh dùng cơ thể chắn chiếc xe kia... Giây phút ấy..." Cô kéo tay anh đặt lên tim cô: "Giây phút ấy, nơi này như bị đụng một cái, rất đau, muốn rơi lệ. Sau đó em bắt đầu khẩn cầu Chúa, đừng để người ấy gặp chuyện gì, cầu xin ngài đấy."

"Tống Ngọc Trạch, đó là lần đầu tiên em khẩn cầu Chúa. Khoảnh khắc anh mở mắt ra, nơi nay liền có thêm tin ngưỡng. Em thề đợi đến Đêm bình an sắp tới, em sẽ cầu nguyện giống như bạn bè em, sau đó học cách cảm tạ."

Khi màn đêm đã đậm hơn, Triệu Hương Nông đi tìm quần áo rơi trên đất. Anh chỉ cởi bỏ bộ váy trên người cô, còn... cái quần bé xíu kia vẫn mắc trên cổ chân cô. Cô đỏ bừng mặt mặc đồ vào, Tống Ngọc Trạch đã làm hỏng nó rồi, có mấy chỗ đã lỏng ra.

Chân tìm được giày, cô quay lưng lại với Tống Ngọc Trạch, khẽ nói: "Anh làm hỏng hết rồi, lần sau... chú ý một chút."

Đi giày, Triệu Hương Nông vừa định đứng dậy thì bất ngờ bị đôi tay kéo lại.

Tống Ngọc Trạch ôm cô từ phía sau, anh áp mặt lên lưng cô, giọng nói vang lên sau lưng cô: "Triệu Hương Nông, xin lỗi em."

Lúc nghe được câu xin lỗi có vẻ nghiêm túc của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông không khỏi mỉm cười. Cô định nói gì đó, nhưng lại nghe thấy tiếng của Tống Ngọc Trạch.

"Vừa rồi là lấy danh nghĩa Tống Ngọc Trạch xin lỗi Triệu Hương Nông."

Vừa bước xuống bậc thang, Triệu Hương Nông vừa ngoảnh lại vẫy tay với Tống Ngọc Trạch. Lần này Tống Ngọc Trạch không xuống cầu thang cùng cô, anh chỉ đứng lặng ở cửa phòng, ánh đèn phía sau hắt lên anh như một bức tượng.

Đi hết cầu thang, Triệu Hương Nông liền nhìn thấy chiếc xe đến đón cô dừng ở đầu phố. Mở cửa xe ra, Triệu Hương Nông nhìn thấy Rice. Rice cho cô biết Triệu Diên Đình đang trên chuyến bay về Chicago. Doanh nghiệp Bách thị đã chính thức đưa ra danh sách khoản bồi thường cho Triệu thị. Cán bộ cấp cao ở Bách hóa Triệu thị đang nghỉ cuối tuần cũng nhận được điện thoại khẩn cấp, cổ đông của công ty đang mở cuộc họp khẩn. Đây là chuyện xảy ra sau khi Triệu Hương Nông rời khỏi đài truyền hình. Triệu Hương Nông biết, những chuyện phát sinh trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi này mới chỉ là giai đoạn đầu.

Có giai đoạn đầu thì tất nhiên sẽ có giai đoạn hai, giai đoạn ba...

Cửa phòng của Lý Nhu đóng chặt, mục đích rất rõ ràng, bây giờ bà không muốn gặp cô.

“Sốc lại tinh thần rồi ngủ một giấc thật ngon.” Đây là lời góp ý của Rice.

Cuối cùng, Triệu Hương Nông nhận thuốc an thần từ Rice. Quả thực, cô cần ngủ một giấc thật ngon. Cô còn nhớ trước khi ngủ cô còn nói với Rice rằng: "Tôi chắc chắn tôi đã chọc giận ba tôi rồi."

“Đương nhiên rồi.” Người phụ nữ có bản lĩnh mỉm cười. Nụ cười của cô ấy có thêm yếu tố tình cảm, không còn vẻ công thức hóa như trước nữa.

Giây phút cuối cùng trước khi chìm vào giấc ngủ, Triệu Hương Nông vẫn nắm chặt tay Rice, giọng nói lộ ra chút cầu mong: “Chuyện sẽ nhanh chóng trôi qua đúng không?”

“Đúng vậy, chuyện sẽ nhanh chóng trôi qua.”

Lúc Triệu Hương Nông tỉnh dậy là gần 10 giờ sáng. Năm phút sau khi mở mắt ra, Triệu Hương Nông phát hiện bầu không khí trong phòng mình rất đỗi kỳ lạ. Triệu Hương Nông không biết sự kỳ lạ đó đến từ đâu, cô chỉ cảm thấy lòng mình bất an cực điểm.

Xuống giường, làm vệ sinh buổi sáng.

Lúc mở cửa phòng ra, Triệu Hương Nông nhìn thấy hai vệ sĩ đang đứng trước cửa phòng cô.

“Mời cô quay về phòng.” Một người trong số đó mặt không cảm xúc nói với cô.

Sau khi quay về phòng, Triệu Hương Nông phát hiện điện thoại, máy tính hay bất cứ thứ gì có thể lên mạng đều biến mất. Mở cửa phòng ra lần nữa, cô lớn tiếng với hai người vệ sĩ: “Nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tôi muốn gặp ba tôi, các người cút ra!!!”

Càng lớn tiếng bao nhiêu, lòng Triệu Hương Nông càng hoang mang bấy nhiêu. Có phải ba cô thực sự đã bị chọc tức rồi không, rồi Tống Ngọc Trạch...

Vừa nghĩ đến đây, giọng điệu của Triệu Hương Nông càng tỏ ra dữ dằn hơn. Trong lúc đang quát um lên cô nhìn thấy Rice đang đi về phía mình.

Quay về phòng một lần nữa, Rice đẩy đồ ăn đến trước mặt cô, nói: “Ăn hết chỗ này đi, ăn xong tôi sẽ nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì.”

Triệu Hương Nông nhanh chóng ăn hết đồ ăn, uống hết một cốc nước. Cô nắm chặt tay Rice, ánh mắt vô cùng nôn nóng.

Thế mà Rice vẫn mím chặt môi, ánh mắt cô ấy nhìn Triệu Hương Nông mang theo vẻ thương xót.

“Có phải là... có phải anh ấy đã xảy ra chuyện?” Chất giọng run rẩy đưa ra câu hỏi. Triệu Hương Nông biết Rice biết “anh ấy” mà cô nói là ai, chẳng qua cô ấy vờ như không biết mà thôi.

Triệu Hương Nông còn định nói gì đó nhưng cô nhận ra đầu lưỡi mình tê rần, đầu óc cô càng lúc càng nặng trình trịch. Tầm mắt cô dừng ở trên chiếc cốc kia. Quả nhiên, nước cô vừa uống có bỏ thêm thuốc ngủ.

“Vì sao?” Khóe môi cô run run, thì thào, mí mắt như nặng ngàn cân.

Trong lúc còn chút ý thức cuối cùng, Triệu Hương Nông nghe thấy lời của Rice: “Tôi cũng không biết ngài Triệu làm như này là đúng hay sai, nhưng Tiểu Nông à, ngài Triệu thực sự là một người cha tốt.”

Ngày hôm nay, là thứ hai, thật lâu về sau khi Triệu Hương Nông nhớ lại ngày này đều cảm thấy đây là màn mở đầu của cơn ác mộng.

Cốc nước kia làm Triệu Hương Nông ngủ say ba mươi tiếng đồng hồ. Nằm trên giường, Triệu Hương Nông ngước mắt nhìn trần nhà một lúc lâu. Đúng 4 giờ, cô xuống giường, sửa soạn, thay quần áo. Lúc làm những việc này cô cố gắng không cho mình phát ra bất cứ tiếng động nào.

Sau khi sửa soạn xong xuôi, Triệu Hương Nông lấy khẩu súng cô giấu trong két ra.

Mở cửa phòng, quả nhiên hai tên vệ sĩ vẫn còn ở đó. Lúc một người trong số đó quay lại, khẩu súng đã chĩa vào thái dương anh ta: “Tôi muốn biết đã xảy ra chuyện gì.”

Tiếp theo đó, mọi thứ trở nên vô cùng hỗn loạn. Một vệ sĩ khác đến cướp súng của cô, trong lúc vật lộn tiếng súng vang lên. Tiếng súng đã thu hút sự chú ý của người làm trong Triệu công quán, trong đó có bảo vệ, người làm và cả quản gia.

Nhìn những tên vệ sĩ kia, Triệu Hương Nông nghiến răng, chĩa nòng súng vào thái dương mình, ánh mắt lướt qua từng khuôn mặt kia: "Các người chắc chắn biết đã xảy ra chuyện gì, mau nói cho tôi."

Những người đó cụp mắt, không dám nhìn cô.

Lòng cô càng lúc càng hoảng loạn, ngón trỏ chạm vào cò súng, nói từng chữ một: "Không nói cho tôi à?"

Cuối cùng, trong góc vang lên một giọng nói già nua: "Tiểu Nông, ba con làm thế là tốt cho con."

Đó là quản gia nhà họ Triệu, người nhìn cô lớn lên giống như dì Thanh.

Tất cả mọi người đều tản ra, Triệu Hương Nông đi phía sau quản gia. Đi một mạch hết hành lang, cầu thang rồi cuối cùng dừng trước cửa phòng ở tầng năm.

Căn phòng này Triệu Hương Nông biết, rất nhiều chuyện quan trọng trong nhà họ Triệu đều quyết định trong căn phòng này. Quản gia mở cửa phòng ra rồi đứng ở bên ngoài cửa phòng.

Triệu Hương Nông bước từng bước vào trong, vừa đi vừa nhìn khắp xung quanh, mỗi món đồ trong đây cô đều nhìn thật kỹ. Ngay từ ban đầu, căn phòng gây cho cô cảm giác lộn xộn. Những món đồ bị quẳng vỡ cùng với những chiếc ghế nằm la liệt đều nói rõ rằng, một loại cảm xúc phẫn nộ cùng cực đã từng bao trùm căn phòng này.

Chiếc điều khiển bị ném giữa phòng, chiếc thảm dày đã cứu vớt nó. Bỗng nhiên, một nơi nào đó trong tim cô nảy lên, cô cúi xuống nhặt chiếc điều khiển lên.

Cô đứng cách màn hình khoảng ba bước, hướng điều khiển về phía màn hình. Hình ảnh chất lượng thấp hiện lên, góc độ máy quay này không hề lạ lẫm trên mạng, chúng có chung một tên gọi đó là quay lén.

Ánh trăng mờ ảo, bóng cây dưới ánh trăng, khung bóng rổ, chiếc xe màu đen đậu trong góc khuất của công viên giống như một bức tranh không có sức sống.

Một lát sau, khung cảnh vì sự xuất hiện của một người mà bắt đầu chuyển động. Áo khoác to rộng, mũ áo che kín mặt, đứng dưới khung bóng rổ. Nhìn thân hình được giấu sau chiếc áo khoác rộng thùng thình có thể đoán được đó là một cô gái trẻ.

Cánh tay cầm điều khiển từ từ buông xuống. Chiếc điều khiển trong tay nặng quá, cô cầm không nổi nữa rồi, chiếc điều khiển rơi xuống đất.

- ----------

Chuyện gì đến cũng phải đến, thương A Nông □□□

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chân tướng được phơi bày (03)

Dịch: Hé

Cánh tay đang cầm điều khiển từ từ buông xuống, chiếc điều khiển trong tay nặng quá, cô không cầm nổi nữa rồi. Khi chiếc điều khiển rơi xuống đất, khung cảnh tĩnh lặng như tờ trên màn hình vì sự xuất hiện của một người mà bắt đầu chuyển động.

Bóng người nhỏ nhắn bị cánh tay thò ra từ sau khung bóng rổ ôm lấy, sau đó bóng dáng cao lớn lập tức xuất hiện trong ống kính. Vì góc quay nên không thể nhìn rõ mặt mũi của hai người, nhưng từ thân hình có thể phán đoán đó là một nam một nữ. Bóng dáng hai người bước vào xe, rồi sau đó...

Kính xe chưa kéo lên để lộ ra một tấm lưng trắng muốt của người phụ nữ, cái đầu đang trượt xuống bụng người đàn ông...

Kính xe từ từ kéo lên, che mất cái đầu đang động đậy của người phụ nữ. Người phụ nữ đang làm gì, tin chắc nhiều người dùng đầu ngón chân cũng đoán được.

Tưởng rằng đóng cửa là không sao nữa à? Không, sai rồi. Ánh đèn khắp công viên xuyên qua kính xe phản chiếu hai cái bóng trong xe. Mọi người xem kìa, hai cái bóng vẫn đang chuyển động.

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn tay mình, dường như lúc này lòng bàn tay cô vẫn còn nóng rẫy như thể chỉ chạm nhẹ một cái tay cô sẽ tan biến mất.

Một giọt nước rỏ xuống lòng bàn tay cô, óng ánh trong suốt giống như nước mắt của ai. Triệu Hương Nông đờ đẫn nhìn nó. Thực ra, cụ thể đã xảy ra chuyện gì cô không rõ lắm, cô không dám nghĩ đến chuyện đó.

Nhiều tiếng chân vội vã đi lại, cô nghiêng tai lắng nghe, hình như tiếng bước chân đang đi về phía này. Tiếng bước chân giống như có thiên quân vạn mã, Triệu Hương Nông lại lắng nghe, sau đó cô nghe thấy hai người đàn ông gọi cô, vô cùng gấp gáp: "Tiểu Nông."

Theo hai tiếng gọi ấy, cô nhìn thấy hai người đó. Phía sau hai người đó còn có những người khác. Bọn họ đang nhìn cô, ánh mắt vô cùng lo lắng.

Cô quay phắt lại, màn hình lớn vẫn đang chuyển động, hai bóng người kia vẫn đang động đậy. Làm sao đây, làm sao bây giờ? Cô lên tiếng, đừng xem, các người không được xem.

Những người kia vẫn không nghe lời cô. Triệu Hương Nông cuống lên, vì sao họ vẫn còn nhìn, vì sao họ vẫn còn nhìn! Cái này có gì hay mà xem chứ. Đó đâu phải chuyện không thể tha thứ gì, đôi nam nữ trong xe, chỉ là họ quá yêu đối phương mà thôi! Bọn họ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn, vất vả lắm bọn họ mới gặp nhau một lần.

Bách Nguyên Tú theo sát phía sau Triệu Diên Đình đẩy cánh cửa phòng ra. Cái anh ta nhìn thấy là khuôn mặt trắng bệch của Triệu Hương Nông, cô đang ra sức dùng cơ thể mình che lại màn hình phía sau cô. Miệng cô còn lẩm bẩm không ngừng, các người đừng xem, đừng xem, nghe thấy không, tôi bảo các người đừng xem.

Trong mắt cô, dường như có hàng vạn người xuất hiện trong căn phòng này. Thực ra, chỉ có bốn người mà thôi, anh ta, vợ chồng Triệu Diên Đình và quản gia của nhà họ Triệu.

Nhìn ánh mắt hoảng loạn của cô, trái tim Bách Nguyên Tú như bị dao cứa từng nhát từng nhát. Nhanh thôi, Tiểu Nông của anh ta sẽ biết, đoạn clip sau lưng cô mỗi giây mỗi phút lúc này đang bị hàng vạn con mắt xem, chia sẻ.

Có lẽ, sự cuồng loạn trong mắt Triệu Hương Nông đã dọa cặp vợ chồng kia, bọn họ chỉ đứng đờ ở đó. Bách Nguyên Tú bước thật khẽ về phía cô.

Duỗi tay ra, dịu dàng gọi: "Tiểu Nông."

Tiếng "Tiểu Nông" kia khiến đôi mắt to tròn của cô chảy nước mắt không ngừng. Cô hỏi anh ta, Nguyên Tú, chẳng phải chuyện gì to tát đúng không?

"Đúng vậy, không phải chuyện gì to tát." Anh ta nói với cô.

Cô gật đầu, ánh mắt cô lướt qua vai anh ta nhìn người đứng sau lưng anh ta. Sau một chốc gián đoạn sắc mặt cô càng tái nhợt hơn, sau đó cô lại chầm chậm quay đầu lại.

"Đừng nhìn, Tiểu Nông." Bách Nguyên Tú xông lên định bịt mắt cô lại.

Không bịt mắt cô được, ngược lại anh ta lại đỡ được cơ thể suy sụp của Triệu Hương Nông. Đoạn kết của clip dài mười mấy phút là khuôn mặt của người phụ nữ vừa xuống xe. Miệng người phụ nữ mím chặt như đang tức giận. Cảm xúc trào ra từ đáy mắt cô rất rõ ràng. Máy quay ẩn đã quay rõ ngũ quan của người phụ nữ. Lúc này những người từng xem qua nhất định sẽ không khỏi bật thốt một câu: Hóa ra là Triệu Hương Nông, thế mà lại là Triệu Hương Nông?

Ở Chicago rất nhiều người quen biết Triệu Hương Nông, cô và cái tên của cô đều ngọt ngào trong trẻo giống nhau. Hình tượng lành mạnh của cô là một cô gái tốt trong mắt rất nhiều người, là chị gái thiên thần trong mắt đám trẻ.

Khi xác nhận đó là Triệu Hương Nông, sau mười phút chìm trong kinh ngạc, những người kia sẽ xem lại clip lần nữa. Lần này, tâm trạng xem clip rất vi diệu. Người phụ nữ trong clip là Triệu Hương Nông, bờ môi mềm mại của cô...

12 triệu, đây là số người nhấn nút xem đoạn clip cặp nam nữ trong công viên tính từ 7 giờ sáng thứ hai đến 7 giờ sáng thứ 6. Con số này vẫn chỉ là số lượng trong phạm vi nước Mỹ.

Nước Mỹ có hơn hai trăm triệu dân*, có nghĩa là cứ trong hai mươi người thì có một người từng xem đoạn clip này. Trong những người đó có lẽ có người thân, bạn bè, bạn học, giáo viên của đương sự trong clip.

*Loan viết truyện này năm 2014, nhưng mị tra gg thì từ năm 2006 dân số Mỹ đã chạm ngưỡng 300 triệu rồi, không biết bà có nhầm lẫn gì không, nhưng mị cứ để theo bà ý nhé:3

Người xem clip cũng bao gồm cả Bách Nguyên Tú. Anh ta rút phích cắm máy tính ra. Dù anh ta và Triệu Diên Đình đã nghĩ mọi cách những vẫn không thể ngăn được số lượt xem không ngừng tăng lên. Trang web đăng tải chính thức đã nhận được thư của luật sư mà xóa clip, nhưng bọn họ vẫn không thể ngăn chặn độ hot của clip kia. Những người kia coi đoạn clip là vật sở hữu của mình, chia sẻ, bình luận, xoi mói, chỉ trỏ. Cuối cùng, như thể bọn họ là một đương sự khác trong đoạn clip, giọng điệu lộ vẻ hài lòng: Vóc dáng Triệu Hương Nông không tệ, chỗ cần to thì to chỗ cần nhỏ thì nhỏ. Vóc dáng ấy cộng với khuôn mặt ngọt ngào không màng sự đời kia, quả đúng là cực phẩm.

Còn cánh phụ nữ từng xem đoạn clip thì bình luận nhanh gọn hơn: Triệu Hương Nông đúng là con đ* khoác trên mình vẻ ngoài ngọt ngào.

Bách Nguyên Tú còn nhớ cuộc điện thoại vào sáng thứ hai, đám bạn anh ta dùng giọng điệu hả hê nói với anh, Triệu Hương Nông bị nghiệp quật rồi. Cuối cùng, còn chêm thêm một câu, dáng người Triệu Hương Nông không tệ chút nào.

Khi nhận cuộc điện thoại đó, Bách Nguyên Tú đang trong trạng thái chưa tỉnh rượu. Khi Triệu Hương Nông tuyên bố chia tay trên sóng truyền hình trực tiếp, anh ta đang dùng bữa trưa. Sau đó anh ta ngồi ở đó thật lâu, mãi đến khi bầu trời dần ảm đạm, anh ta gọi điện cho bạn anh ta rồi chìm vào cơn say chất ngất.

Sau khi nhận được cuộc điện thoại đó, Bách Nguyên Tú lại ngủ tiếp. Năm phút sau, liên tục có những cuộc gọi đến máy anh ta. Sau đó, khi Bách Nguyên Tú nhìn thấy đoạn clip đó, anh ta lập tức tỉnh rượu. Cảm xúc tràn ngập trong đầu anh ta trước tiên là đố kỵ, phẫn nộ, chỉ ước rằng có thể đến trước mặt Triệu Hương Nông rồi cho cô cái tát.

Bách Nguyên Tú mua vé máy bay từ Hawaii về Chicago. Khi Bách Nguyên Tú nhìn thấy Triệu Hương Nông lặng lẽ ngủ say nhờ tác dụng của thuốc, vành mắt anh ta đỏ quạnh: Trong đêm sao ngập trời đó, anh ta hôn lên môi cô, cánh môi cô mềm mại làm sao. Rõ ràng cô chẳng hiểu chuyện gì cả.

Thế là, cảm giác đau lòng đã thay thế sự đố kỵ và phẫn nộ. Sau đó, Bách Nguyên Tú quyết định giúp đỡ Triệu Diên Đình. Thiết nghĩ, Triệu Diên Đình cũng từng trải qua cảm giác phẫn nộ cho đến thương xót giống như anh ta.

Giây phút ấy, dường như Bách Nguyên Tú mới thật sự hiểu rằng yêu một người đến một lúc nào đó sẽ trở nên rất đơn giản, chỉ cần cô ấy (anh ấy) khỏe mạnh vui vẻ là được rồi.

Bách Nguyên Tú và Triệu Diên Đình nhanh chóng đưa ra một kết luận: Từ góc quay đến thời gian tung clip đều chứng tỏ có người đã đặt bẫy. Từ đặc điểm suốt đoạn clip chỉ để lộ thân phận đằng nữ có thể thấy đương sự khác trong clip chính là kẻ tình nghi lớn nhất.

Còn chưa đợi Bách Nguyên Tú và Triệu Diên Đình điều tra ra thân phận của kẻ tình nghi kia, thứ ba có một người đàn ông tự xưng là "Tống Ngọc Trạch" tìm đến cửa.

Sáng thứ ba, gần 8 giờ, một thanh niên ăn mặc vô cùng đơn giản đứng ở phòng khách nhà họ Triệu. Từ cái nhìn đầu tiên, Bách Nguyên Tú đã nhận ra người đàn ông kia. Người đó từng cùng Clara xuất hiện ở buổi tụ tập. Khuôn mặt đó cùng với thần thái khiến anh ta trông rất giống áng thơ làm say lòng người nhất, hoàn hảo đầy sức sống.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tống Ngọc Trạch, Bách Nguyên Tú bỗng bừng tỉnh ngộ, mọi thay đổi của Triệu Hương Nông đều bắt nguồn từ người đứng trước mặt. Hắn ta có thể mê hoặc Clara thì tất nhiên cũng có thể mê hoặc Triệu Hương Nông. Sự mê hoặc đó giống như một định luật đã có từ lâu về trước: Chàng hoàng tử ở buổi vũ hội luôn bị cô nàng lọ lem thanh thuần mê hoặc. Nàng công chúa ở buổi vũ hội cũng luôn âm thầm trao trái tim cho chàng trai nghèo khó kể cho nàng ta những câu chuyện thú vị xảy ra trong khu chợ náo nhiệt.

"Tôi là Tống Ngọc Trạch, tối qua tôi mới xem được đoạn clip kia." Giọng Tống Ngọc Trạch vô cùng rõ ràng, vẻ mặt thản nhiên, nói: "Người còn lại trong đoạn clip là tôi. Tôi cũng không biết vì sao lại có đoạn clip này. Tôi đến đây là muốn hỏi tôi có thể giúp đỡ được chuyện gì không..."

Anh cúi đầu, giọng nói trầm xuống một chút: "Chỉ cần có thể giảm bớt sự tổn thương cho cô ấy."

Sau khi nói xong những lời này, Tống Ngọc Trạch bị vệ sĩ của Triệu Diên Đình lôi đi, ý của Triệu Diên Đình là trước khi chuyện chưa được làm rõ thì mong anh đến phòng nghỉ của nhà họ làm khách.

Tống Ngọc Trạch không có dị nghị nào, chỉ là trước khi đi khỏi, ánh mắt anh dõi về phía cửa phòng khách. Ngoài cửa có một tấm thảm trải dài đến cầu thang, hết bậc cầu thang rồi đi tiếp một đoạn là đến phòng Triệu Hương Nông. Chủ nhân của căn phòng đó vẫn đang chìm trong giấc nồng, hoàn toàn không biết rằng đoạn clip mà cô làm nhân vật chính đã dấy lên một trận rùm beng trên mạng.

Tống Ngọc Trạch chỉ xuất hiện mười mấy phút ngắn ngủi. Trong mười mấy phút ấy, Bách Nguyên Tú vẫn luôn quan sát Tống Ngọc Trạch. Đó là một tên đẹp mã rất dễ làm người khác nảy sinh hảo cảm. Bách Nguyên Tú vẫn luôn cho rằng sáng láng sạch sẽ là một loại khí chất, một loại khí chất có thể nhìn thấu qua ánh mắt, mà khí chất ấy càng được thể hiện rõ trên người Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch đi qua người Bách Nguyên Tú, anh nghiêng mặt qua nhìn anh ta. Bách Nguyên Tú siết chặt nắm đấm, từ lúc anh xuất hiện, Bách Nguyên Tú vẫn luôn muốn hung hãn đấm cho anh một phát: Thằng khốn, sao mày có thể để cô ấy làm chuyện đó, tao còn không nỡ để cô ấy làm chuyện đó nữa là.

Lúc hai người lướt qua nhau, Bách Nguyên Tú vung nắm đấm về phía khuôn mặt kia, cú đấm đó thành công khiến khóe miệng Tống Ngọc Trạch bật máu.

Bách Nguyên Tú túm cổ áo Tống Ngọc Trạch, ánh mắt khóa chặt trên mặt anh, nói bằng khẩu hình: Thằng khốn, sướng không?

Sau khi nắm đấm đó vung ra, Bách Nguyên Tú không hề nhận được bất cứ sự phản kháng nào. Người bị ăn đấm chỉ bình thản nhìn anh ta, ánh mắt hờ hững đó khiến Bách Nguyên Tú không kìm được mà muốn đấm cho Tống Ngọc Trạch phát nữa.

Cú đấm thứ hai bị chặn lại giữa chừng, Tống Ngọc Trạch chặn lại nắm đấm của anh ta, nói bằng giọng điệu như ban nãy: "Có một điểm tôi có thể xác định là, khi tôi và cô ấy ở bên nhau, thân phận của chúng tôi là người tự do. Vì vậy, tôi cảm thấy tôi không cần tỏ ra áy náy với anh Bách đây. Hơn nữa, tôi phải cho anh Bách biết rằng, người thực sự khiến tôi và cô ấy trở nên gần gũi là người phụ nữ tên Hạ Tiểu Thuần."

Tống Ngọc Trạch đã rời khỏi đó, nắm đấm của Bách Nguyên Tú vẫn dừng giữa không trung.

Bảy tiếng sau khi Tống Ngọc Trạch rời đi, Triệu Hương Nông đã xem được đoạn clip đó. Từ sự hoảng loạn ban đầu cuối cùng biến thành tiếng kêu la om sòm. Cuối cùng, bác sĩ gia đình phải cưỡng chế tiêm cho cô một mũi an thần, làm cô lại chìm vào giấc ngủ say.

Sáng thứ tư, luật sư nhà họ Triệu đã gửi thư đến nhiều trang web, một số trang web chính quy rối rít xóa clip. Chiều thứ ba, kẻ tung clip lên mạng bị bắt, sau đó, chân tướng được phơi bày.

Người tung clip là Parker, đến từ một văn phòng hoạt động bí mật. Theo dõi chụp lén là nguồn thu nhập chủ yếu trong văn phòng anh ta, cũng có thể nói bọn họ chỉ phục vụ cho những người trả tiền cho họ. Sở dĩ có clip này đều bắt nguồn từ người phụ nữ tên là Clara.

Thế là, cùng với sự xuất hiện của Clara, mọi chuyện lập tức trở nên dễ đoán, chẳng qua là một màn vì yêu mà sinh hận. Còn vì sao đoạn clip chỉ để lộ thân phận người phụ nữ còn che giấu thân phận người đàn ông cũng có thể giải thích rằng: Rõ ràng, tiểu thư Clara vẫn chưa dứt tình với Tống Ngọc Trạch.

Bách Nguyên Tú gọi điện thoại cho Clara. Bên đầu dây kia, Clara tỏ ra vô cùng hả hê. Cô ta không ngừng nhấn mạnh Triệu Hương Nông là con ả mặt dày nhất, đoạn clip là món quà cô ta tặng Triệu Hương Nông.

Tối thứ tư, Triệu Hương Nông tỉnh dậy, cùng lúc đó, Tống Ngọc Trạch cũng rời khỏi phòng nghỉ nhà họ Triệu.

- ----------

Vote mạnh để mị ra chương mới nhanh nha □□□

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chân tướng được phơi bày (04)

Dịch: Hé

Tối thứ tư, Triệu Hương Nông tỉnh dậy, cùng lúc đó Tống Ngọc Trạch cũng rời khỏi phòng nghỉ nhà họ Triệu. Tối hôm đó, sau khi Triệu Hương Nông tỉnh dậy vẫn luôn ở trong phòng không muốn gặp ai.

Sáng thứ năm, quản gia nhìn thấy Triệu Hương Nông đang ăn ngấu nghiến bánh mì trong nhà bếp. Cô giải thích với quản gia rằng cô đói chết mất. Buổi trưa, Triệu Hương Nông đến trước mặt Triệu Diên Đình, cô nói với ba mình rằng: "Ba à, không cần tốn thời gian nữa. Bọn họ thích xem thì cứ để họ xem đi, đợi họ xem chán rồi tự nhiên sẽ dừng lại thôi. Ba, tin con đi, sẽ qua cả thôi."

7 giờ sáng thứ sáu, số lượng người nhấn xem clip dừng lại ở con số 12 triệu người, đúng như những gì Triệu Hương Nông nói: Đợi họ xem chán rồi tự nhiên sẽ dừng lại. Ba, tin con đi, sẽ qua cả thôi, lượt xem đang giảm đi từng ngày.

Nhưng! Hiệu ứng bươm bướm mà đoạn clip gây ra đang ngày càng lan rộng: Văn phòng của Tống Liên Tố đưa ra thông cáo sa thải Triệu Hương Nông. Hình ảnh của Triệu Hương Nông bị mấy tổ chức từ thiện gỡ xuống. Học viện nghệ thuật Hoàng gia Anh gạch tên Triệu Hương Nông khỏi kho tài liệu. Đại học Chicago thu hồi huy chương sinh viên tốt nghiệp loại ưu của Triệu Hương Nông.

Trong thời đại này, clip sex khá nhiều và cũng chẳng xa lạ gì. Điều mà người ta khó chấp nhận đó chính là nữ chính trong clip là Triệu Hương Nông. Bọn họ đã từng dành cho cô gái châu Á có nhan sắc ngọt ngào xinh đẹp kia những lời khen có cánh, thanh thuần, tốt đẹp, nhưng cô gái đó lại là một con điếm khoác trên mình lớp vỏ ngọt ngào. Thế là, bọn họ cảm thấy bọn họ đã bị đùa giỡn và lừa dối. Nhưng phàm là những gì có liên quan đến lừa dối đều sẽ thăng cấp thành vấn đề đạo đức. Càng đạo mạo đứng đắn càng để ý những lời tâng bốc kia. Đoạn clip đã gây lên cuộc khẩu chiến ở khắp nơi. Trong cuộc tranh luận của những kẻ có ý xấu, bắt đầu có người khởi xướng: Bắt Triệu Hương Nông công khai xin lỗi. Nếu không xin lỗi sẽ tẩy chay những mặt hàng có liên quan đến Bách hóa Triệu thị.

Cơn phong ba rút vốn do Triệu Hương Nông công khai tuyên bố chia tay đã làm Triệu thị gặp rắc rối liên miên, nếu còn bị tẩy chay hàng hóa thì đúng là họa vô đơn chí.

Trưa thứ sáu, Bách Nguyên Tú nhận được cuộc gọi của Triệu Hương Nông.

Ở nhà hàng mà bọn họ thích nhất lúc trước, Bách Nguyên Tú dõi mắt qua mặt kính thủy tinh nhìn Triệu Hương Nông đang bước về phía bên này.

Người đội tóc giả đeo chiếc kính to đùng, cúi đầu bước đi khiến Bách Nguyên Tú nhìn mà đau xót. Giống như cô đã nói, cô chẳng làm sai chuyện gì, cô nên đường đường chính chính xuất hiện trên con đường ngập tràn ánh nắng tháng ba.

Khi Triệu Hương Nông gỡ tóc giả xuống, ngồi trước mặt Bách Nguyên Tú, anh ta có cảm giác đã cách mấy đời, sau khi bùng một tiết học, cô gái nhỏ

kia ngã một cú máu chảy ròng ròng.

Duỗi tay ra, muốn lấy chiếc kính đen to sụ trên mặt cô xuống. Cô gái ngốc nghếch này không biết đeo kính râm càng làm cô trở nên kỳ quặc hơn sao.

Triệu Hương Nông nên cười rạng rỡ chứ không nên giấu mình đi như này.

Tay vẫn chưa chạm vào chiếc kính đã bị cô tránh né.

Cô đẩy chiếc kính, cô gọi một tiếng: "Nguyên Tú."

"Nguyên Tú, xin lỗi anh." Cô nói. Có lẽ cô muốn nói rất nhiều, nhưng hình như vừa đến miệng liền biến thành như này.

Giống những lần hẹn hò trước đây của họ, Bách Nguyên Tú đặt đồ ăn cô thích vào trong đĩa của cô, nghe cô nói chuyện. Khi nghe được câu nói "Tối qua, em nhận được điện thoại của chú Martin" Bách Nguyên Tú ngẩng đầu lên.

Chiếc kính đen to đã che mất hai phần ba khuôn mặt cô, nên Bách Nguyên Tú không thể nhìn rõ vẻ mặt của cô, anh ta chỉ nhìn thấy khóe miệng cô đang động đậy, giọng cô có chút ngây dại.

"Chú Martin khuyên em nên xin lỗi. Khi nhận được cuộc điện thoại của chú ấy, em biết rắc rối mà em gây ra nhất định đã làm ba em trăn trở suy nghĩ. Em đã đi hỏi ba em, ông nói với em không sao cả. Nguyên Tú, em muốn nghe lời thật lòng, tình hình công ty nhà em có phải rất tồi tệ hay không?"

"Không đâu, đừng tự dọa mình thế chứ." Bách Nguyên Tú nói tiếp: "Không tệ như em nghĩ đâu Tiểu Nông, những chuyện kia em không cần nghĩ ngợi, ba em sẽ có cách. Hơn nữa, anh có thể cam đoan, mọi chuyện sẽ nhanh chóng trôi qua."

Như thể không nghe thấy lời của Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông nói tiếp: "Em đã suy nghĩ cả đêm qua, em nghĩ nếu xin lỗi có thể giúp ba em thì em sẽ ra mặt xin lỗi. Sáng nay, em đã gọi điện cho chú Martin rồi, chú ấy đã sắp xếp mọi thứ để em đưa ra lời xin lỗi. Một tiếng rưỡi nữa em phải đến buổi họp báo. Bây giờ, bản xin lỗi vẫn đang để trong túi em."

Lời này khiến Bách Nguyên Tú trực tiếp đứng dậy, vô thức kéo tay Triệu Hương Nông. Ngay cả nghĩ Bách Nguyên Tú cũng không dám nghĩ đến cảnh tượng ấy. Nói là buổi họp báo nhưng đó chẳng khác gì một phiên tòa xét xử đạo đức. Khoảng thời gian này người thừa kế nhà họ Triệu vẫn luôn là đối tượng bàn tán của người Chicago. Bách Nguyên Tú có thể tưởng tượng được các nhà đài hay tạp chí nhất định sẽ phái những phóng viên miệng lưỡi cay nghiệt nhất của họ tới. Những kẻ đó nhất định sẽ dùng mọi cách để moi thật nhiều tin tức từ miệng Triệu Hương Nông. Bọn họ không cần quan tâm đối tượng mà họ phỏng vấn mới chỉ là cô gái trẻ vừa tròn 24 tuổi.

Giẫy tay ra, ra hiệu cho Bách Nguyên Tú quay lại chỗ cũ, Triệu Hương Nông uống một ngụm nước rồi quay mặt về phía anh ta.

Mấy giây sao, Bách Nguyên Tú nhìn thấy hai hàng lệ chảy ra từ sau chiếc kính râm. Còn chưa đợi anh lau những giọt lệ đó đi, anh ta đã nghe thấy Triệu Hương Nông cất giọng: "Nguyên Tú, em có thể không đi được không? Hử?"

Cánh tay vừa muốn duỗi ra lại thu lại. Bách Nguyên Tú muốn nói với Triệu Hương Nông có thể. Đương nhiên có thể rồi, nhưng nghe xem, tiếp đó anh ta lại nghe được gì.

"Nguyên Tú, em không muốn đi không phải em sợ. Em không muốn đi vì nếu em xin lỗi thì những chuyện xảy ra giữa em và anh ấy sẽ biến thành một sai lầm. Em nghĩ, nếu anh ấy mà nhìn thấy, trong lòng anh ấy nhất định rất khó chịu. Nguyên Tú, anh biết không? Từ nhỏ anh ấy đã mất mẹ, anh ấy chỉ có một người bạn yêu thích trượt băng, vậy mà ngay cả người bạn ấy cũng mất trong một tai nạn. Căn phòng anh ấy thuê, giày dép hay quần áo anh ấy mặc đều dùng bằng tiền anh ấy tự kiếm được. Anh ấy không giống anh, cái gì cũng có, anh ấy..."

Bàn tay định lau nước mắt cho cô siết chặt lại. Cô vẫn còn nói liên miên, mỗi câu đều liên quan đến cuộc sống của một người đàn ông khác. Rõ ràng chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà cô nói như trời sắp sập đến nơi.

Duỗi tay, lấy chiếc kính râm che gần hết mặt cô.

Kính được gỡ xuống, Bách Nguyên Tú nhìn thấy đôi mắt sưng húp vì khóc nhiều. Có thể tượng tượng được, từ sau khi cô nhận được cuộc điện thoại kia cô cũng không ngừng rơi lệ như lúc này. Mà bây giờ đôi mắt kia vẫn còn rơi lệ. Bách Nguyên Tú dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, những giọt nước mắt này đều là vì câu "anh ấy không có gì cả".

Phụ nữ đúng là động vật dễ thay đổi. Trước kia không phải nói thích anh ta sao, mới chỉ mấy tháng đã bắt đầu nhung nhớ gã đàn ông khác rồi.

Nỗi ghen ghét thôi thúc Bách Nguyên Tú lên tiếng: "Triệu Hương Nông, không phải em nói muốn nghe lời thật lòng sao?"

Lời của anh ta cuối cùng cũng thành công khiến cô ngậm miệng.

Sau đó, Bách Nguyên Tú bắt đầu nói những lời thật lòng mà Triệu Hương Nông muốn nghe. Cô con gái tùy hứng gây chuyện khiến ba cô ta phải gánh chịu áp lực kinh tế. Xung quanh ông ta đâu đâu cũng như là băng mỏng. Bởi vì, chỉ bất cẩn một chút thôi ông ta sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng. Dù ông ta đã rất cẩn thận, nhưng mọi thứ vẫn phát triển theo chiều hướng tồi tệ hơn.

"Vì vậy Tiểu Nông à." Bách Nguyên Tú dịu dàng nói: "Anh cũng cảm thấy em nên xin lỗi."

Giây phút này, Bách Nguyên Tú rất muốn người đàn ông tên Tống Ngọc Trạch kia nhìn thấy Triệu Hương Nông xin lỗi cả thế giới với dáng vẻ hèn mọn, ân hận.

Cô ngẩn ngơ nhìn anh ta, lời của anh ta khiến khuôn mặt cô như bị phong ấn trong kỉ băng hà. Cái duy nhất làm người cảm thấy còn sự sống là hàng nước mắt không ngừng chảy ra từ hốc mắt cô.

Cắn chặt răng, Bách Nguyên Tú đeo kính lại cho cô. Làm như vậy, anh ta không cần nhìn thấy hai hàng lệ tuôn rơi không ngừng kia.

Cô gật đầu rồi cúi gằm xuống. Một lát sau, cô cầm lấy túi sách trên bàn, khẽ nói một câu: "Em biết rồi, em sẽ xin lỗi."

"Tí nữa anh đưa em đi." Bách Nguyên Tú nói.

"Không cần đâu, tài xế đang đợi em bên ngoài." Cô nói.

Bách Nguyên Tú không nói gì nữa, chỉ nhìn Triệu Hương Nông đội lại mớ tóc giả. Nhìn cô đội tóc giả xong cô liền đứng dậy.

"Vậy em đi đây."

Người cô va vào cạnh bàn, cạnh bàn khiến cô suýt té ngã. Bách Nguyên Tú vươn tay định đỡ cô nhưng bị cô né tránh. Sau khi lấy lại thăng bằng, cô quay mặt về phía anh, Bách Nguyên Tú loáng thoáng nhìn thấy đôi mắt cô đang nhìn anh ta qua lớp kính.

"Cẩn thận một chút." Bách Nguyên Tú trốn tránh ánh mắt của cô.

Qua chiếc kính râm, Triệu Hương Nông nhìn thấy con đường màu đen, xe cộ màu đen, mọi người cũng có màu đen, ngay cả ánh mặt trời hắt xuống đất cũng màu đen nốt. Nhắm mặt lại, từ chối thế giới màu đen kia ngoài mí mắt. Tập trung tinh thần, Triệu Hương Nông bắt đầu tập trung nhẩm lại bài xin lỗi.

Sau đó, Triệu Hương Nông bắt mình ghi nhớ những yếu tố mà bộ phận PR muốn cô nhấn mạnh khi xin lỗi: Ánh mắt nhìn về phía trước, không được trốn tránh, giọng điệu phải thành khẩn.

Giọng điệu phải thành khẩn? Triệu Hương Nông muốn bật cười. Cô thật sự đã bật cười, vừa cười vừa rơi lệ. Sau đó cô nói với tài xế, quay đầu xe.

Còn một tiếng nữa mới đến cuộc họp báo, Triệu Hương Nông nghĩ trước khi đi cô muốn gặp Tống Ngọc Trạch. Mấy ngày nay Triệu Hương Nông vẫn luôn không gọi được cho Tống Ngọc Trạch, máy anh vẫn luôn trong tình trạng tắt nguồn.

Khi gặp Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông muốn nói cho anh rất nhiều chuyện. Chẳng hạn như chuyện clip cô không để trong lòng; nói rằng cô biết chuyện anh bị ba cô mời đến phòng nghỉ làm khách; mấy ngày gần đây cô không đến tìm anh vì không muốn anh gặp phiền phức vì cô; những tin tức về cuộc sống cá nhân hỗn loạn của cô trên mấy tờ tạp chí lá cải kia đều là giả;...

Cuối cùng cô muốn nói với anh bài xin lỗi của cô không phải thật lòng. Lời xin lỗi của cô chỉ là một loại thỏa hiệp trước mặt lợi ích mà thôi.

Bước hết mười mấy bậc cầu thang, Triệu Hương Nông vui vẻ khi nhìn thấy đôi giày của Tống Ngọc Trạch đặt bên ngoài. Tống Ngọc Trạch đang ở nhà, Triệu Hương Nông vội vàng ấn chuông cửa. Thời gian không còn nhiều nữa, cô phải tranh thủ để nói rõ mọi chuyện cho Tống Ngọc Trạch.

Ấn chuông mấy lần liên tiếp mà cánh cửa vẫn đóng chặt, Triệu Hương Nông đổi sang dùng tay gõ cửa.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra một góc 45 độ. Dáng vẻ bây giờ của người mở cửa cho cô cũng giống hệt như lần đầu tiên cô đến nơi này.

Người đàn ông đang định đi tắm thì nghe thấy tiếng gõ cửa gấp gáp đành mặc vội chiếc quần ra mở cửa. Chỉ là, lần này người đàn ông cởi trần không còn làm gò má cô nóng ran nữa. Bởi, người đàn ông có cơ bụng hoàn mỹ này là của cô.

Tống Ngọc Trạch đứng ở khe cửa rộng một góc 45 độ, không nói năng gì, cũng chẳng làm gì, chỉ lặng lẽ đứng ở đó, cúi đầu nhìn cô.

Ý thức được bộ dạng lúc này của mình, Triệu Hương Nông thầm buồn cười, cô hờn mát: "Tống Ngọc Trạch, là em."

"Tôi biết là em." Giọng điệu anh vẫn như thường.

"Biết rồi mà còn..." Triệu Hương Nông duỗi tay đẩy Tống Ngọc Trạch ra, ý bảo anh tránh ra: "Chúng mình vào trong nói chuyện."

"Em xác định muốn vào sao?" Giọng anh nhuốm chút vẻ lạnh lùng.

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông nghiêm mặt, nổi đóa với anh.

Vài phút sau Triệu Hương Nông mới hiểu vì sao Tống Ngọc Trạch lại hỏi cô như vậy.

Lâu la không mở cửa không phải vì anh đi tắm.

Áo T-shirt nam màu xám và chiếc váy liền màu xanh bạc hà xếp lẫn lộn trên sàn nhà, cơ thể trốn trong chăn đang run bần bật.

Đứng trước giường, Triệu Hương Nông có chút ngỡ ngàng. Cô quay lại nhìn Tống Ngọc Trạch, chạm phải ánh mắt cô anh lập tức cụp mắt xuống.

Thế là, Triệu Hương Nông đã hiểu ra đôi chút, cô túm lấy góc chăn vén lên.

Có một khoảnh khắc, Triệu Hương Nông còn tưởng mình nhìn thấy một Hạ Tiểu Thuần khác. Xuyên qua Hạ Tiểu Thuần là một người khác, một người phụ nữ, không, nên nói là cô gái. Cô gái đó còn chưa kịp trở thành một người phụ nữ thì sinh mệnh đã sớm lụi tàn.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chân tướng được phơi bày (05)

Dịch: Hé

"Là Tiểu Dã phải không?" Triệu Hương Nông nghe thấy giọng nói run run của mình.

Cô gái cười rộ lên có chiếc răng khểnh, nói rất thích cô đó.

Tống Ngọc Trạch chỉ nói một câu: "Triệu Hương Nông, về đi, tôi đưa em về."

"Nếu anh nói cô ta là Tiểu Dã, vậy em sẽ coi cô ta là Tiểu Dã. Sau đó em sẽ nghe lời anh, rời khỏi đây." Triệu Hương Nông cố chấp nói từng chữ một.

"Về đi Triệu Hương Nông." Tống Ngọc Trạch kéo tay cô.

Tống Ngọc Trạch vừa chạm tay vào cô, Triệu Hương Nông vô thức hất ra như bị điện giật. Có lẽ bàn tay vừa chạm vào cô vừa rồi đã sờ soạng trên người cô gái khác. Ý nghĩ này vô cùng mãnh liệt, khiến giọng cô như một nốt nhạc lạc điệu.

"Tống! Ngọc! Trạch!"

Tống Ngọc Trạch liếc cô một cái, đi lướt qua người cô, cầm bao thuốc đặt ở đầu giường. Ánh mắt cô thuận theo đó mà nhìn thấy đôi bông tai đặt cạnh bao thuốc, một đôi bông tai rất nhỏ.

Tiểu Dã không có lỗ tai.

Thế là, Triệu Hương Nông đã hiểu, cô vén góc chăn lên.

Có một khoảnh khắc, Triệu Hương Nông tưởng mình nhìn thấy một Hạ Tiểu Thuần khác. Cô gái trạc tuổi cô đang co rúm người lại. Dè dặt túm chăn dưới ánh mắt cô, lại dè dặt che chăn trước người.

Triệu Hương Nông sững sờ nhìn cô gái trên giường, cơn hoảng loạn đến bất ngờ khiến cô giống như con chim mất đi sự che chở. Giống Hạ Tiểu Thuần, cũng giống cái người đã từng xuất hiện trong đời Triệu Hương Nông rất lâu về trước.

Triệu Hương Nông có thể khẳng định mặt mũi cô gái chẳng hề xinh đẹp hơn cô.

Vì sao đàn ông trên đời này đều thích những cô gái như này, thuần khiết, không biết toan tính, giống như một tờ giấy trắng.

Loại gái như này có gì tốt chứ, kiểu người này nhất định khiến cánh đàn ông sống trong lo lắng, đi trên đường chỉ bất cẩn một chút thôi là cô ta sẽ bị bắt đi mất...

Triệu Hương Nông nghĩ cô nên cho Tống Ngọc Trạch một cái tát, nhưng cô lại nghĩ nhỡ cô đánh nhầm như lần trước thì phải làm sao? Thế là Triệu Hương Nông lên tiếng hỏi Tống Ngọc Trạch.

"Các người đã làm chưa?"

Tống Ngọc Trạch đang hút thuốc.

Triệu Hương Nông đã hiểu, xem ra anh ta bị ăn tát là không oan rồi.

Triệu Hương Nông vẫn không chạm vào Tống Ngọc Trạch được, cô gái trên giường chồm xuống ôm chặt lấy cô, nói những lời ngu xuẩn: "Không có, không có, không có làm. Lúc chúng tôi đang định làm thì cô đến. Là tôi không đúng, anh ấy đã nói với tôi anh ấy đang qua lại với một cô gái. Tôi cũng biết tôi đến đây là sai, nhưng xin cô nghe tôi nói. Tôi đã thích anh ấy từ lâu rồi, tôi không định chen vào hai người, tôi..."

Giọng cô gái ngẹn ngào: "Ngày kia tôi về nước rồi, bạn trai tôi đang đợi tôi kết hôn với anh ấy. Sau khi kết hôn tôi sẽ không quay lại đây nữa, nên... tôi

muốn..."

Muốn làm gì thì cô gái không nói tiếp nữa, cô ta cứ lẩm bẩm nói tôi không định chen ngang hai người, tôi thật sự không...

Triệu Hương Nông cảm thấy cảnh ngộ mà cô gái có vẻ rất giống cảnh ngộ cô đã từng gặp.

"Tống Ngọc Trạch, anh đúng là một nhà từ thiện." Triệu Hương Nông nói với Tống Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông thầm nói với mình, bây giờ, việc cô cần làm là rời khỏi đây. Tất nhiên trước khi đi khỏi cô nên tặng Tống Ngọc Trạch một câu "Tống Ngọc Trạch, chúng ta xong rồi."

Nói xong câu này tài xế sẽ đưa cô đến buổi họp báo. Cô tin rằng đến lúc đó, cô nhất định sẽ đọc hết bài xin lỗi với giọng điệu chân thành.

Sau đó, dùng cách của Triệu Hương Nông để lãng quên cái gã Tống Ngọc Trạch này, thế nhưng...

Tiếng bạt tai lanh lảnh vang lên, cô gái ôm mặt nhìn cô, Triệu Hương Nông nghe thấy mình nói với cô gái kia: "Cái tát vừa rồi là tôi thay bạn trai cô tặng cho cô. Bây giờ, cầm lấy quần áo của cô rồi cút khỏi đây."

Ánh mắt của cô gái chuyển sang phía Tống Ngọc Trạch.

Sau đó, Triệu Hương Nông nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói ra một câu.

"Triệu Hương Nông, cô đừng quên cô cũng từng đến đây với tình cảnh như vậy."

Lúc này, Triệu Hương Nông mới nhớ ra, vì sao những lời cô gái nói lại khiến cô có cảm giác quen thuộc như vậy. Hóa ra, cô cũng đến nhà Tống Ngọc Trạch với tình trạng đã có hôn ước.

"Cho nên?" Qua kính râm, Triệu Hương Nông nhìn Tống Ngọc Trạch.

Một thoáng trầm mặc qua đi.

"Cho nên, câu kia là do cô nói."

"Câu nào?"

Vẻ mặt và giọng nói của người

àn ông ẩn sau làn khói lượn lờ.

"Triệu Hương Nông, cô vẫn còn không hiểu sao? Tôi cảm thấy nếu còn tiếp tục, cô sẽ biến thành loại phụ nữ lúc nào cũng xem trộm danh bạ điện thoại của bạn trai. Chẳng phải trước kia có cuộc khảo sát trên mạng sao? Đàn ông ghét nhất kiểu phụ nữ gì, tôi cũng giống như những người làm khảo sát kia, chính là xếp loại phụ nữ xem trộm danh bạ điện thoại của bạn trai lên đầu tiên. Triệu Hương Nông, tôi không muốn cô biến thành loại phụ nữ như vậy."

"Tống Ngọc Trạch..." Triệu Hương Nông đờ đẫn gọi anh.

"Sao vậy? Muốn nói cô chưa từng xem danh bạ của tôi à, nhưng với tôi mà nói, đó là chuyện sớm muộn thôi."

"Tống Ngọc Trạch..."

Những lời phía sau bị giọng điệu mất kiên nhẫn của Tống Ngọc Trạch cắt ngang.

"Không lẽ bây giờ cô định nói, Tống Ngọc Trạch tôi đã hy sinh vì anh nhiều như vậy sao anh còn đối xử như vậy với tôi? Triệu Hương Nông, đối với đàn ông mà nói những lời này là đại kỵ. Phụ nữ mà suy nghĩ được mất quá sẽ khiến đàn ông nảy sinh cảm giác chán ngán, dù người phụ nữ kia có xinh đẹp thế nào.

Trong làn khói lượn lờ, Triệu Hương Nông nhìn thấy ánh mắt của Tống Ngọc Trạch dừng trên mặt mình. Cô nhìn thấy sự chán ghét trong đôi mắt anh, như thể anh đúng như những gì anh nói, đã bắt đầu chán ngấy cô, dù cô có xinh đẹp đến nhường nào.

Trong lúc nhất thời, mùi khói thuốc dày đặc trong phòng tựa như đã làm cô mắc chứng mất tiếng. Cô chỉ ngẩn ngơ nhìn anh đến trước mặt cô, duỗi tay ra.

"Tôi đoán, hẳn là cô đang khóc nhỉ?" Khi những lời này được nói ra, chiếc kính râm trên mặt cô cũng được anh gỡ xuống.

Ngón tay cầm kính cứng đờ, có một khoảnh khắc... Tống Ngọc Trạch quay mặt đi, không nhìn đôi mắt đỏ hoe, cùng với vẻ chết lặng trong đôi mắt ấy.

Chớp mắt, làn nước trong hốc mắt rơi xuống, trước mắt trở nên mông lung. Triệu Hương Nông nhìn thấy Tống Ngọc Trạch đang mỉm cười, sau nụ cười ấy là ý nghĩ: Tôi biết mà.

"Triệu Hương Nông, tôi cho cô biết phụ nữ thỉnh thoảng rơi lệ sẽ khiến đàn ông động lòng. Nhưng, một khi khóc lóc quá nhiều sẽ trở thành cơn ác mộng mà cánh đàn ông chỉ ước có thể xua đuổi. Chẳng có thằng đàn ông nào thích việc lúc nào cũng nơm nớp lo sợ về nhà muộn một chút sẽ nhìn thấy một khuôn mặt khó đăm đăm ở nhà." Anh mỉm cười quay mặt sang phía cô gái đang ngồi trên giường: "Cô ấy hơi giống người tình trước đây của Bách Nguyên Tú nhỉ. Hôm đó tôi lén đi theo cô nhìn rồi. Lúc đó chẳng có cảm giác gì, nhưng bây giờ tôi đã hiểu một chút."

Tống Ngọc Trạch nói đến đây thì dừng lại.

"Hiểu cái gì?" Triệu Hương Nông hỏi.

Triệu Hương Nông nghe thấy Tống Ngọc Trạch trả lời, từng câu từng chữ, chậm chạp, rõ ràng.

"Những cái khác tôi không dám khẳng định, nhưng có một điều mà tôi có thể khẳng định là, lúc làm, nếu so sánh giọng cô và giọng cô ấy thì chắc chắn giọng cô ấy sẽ đáng yêu hơn cô."

Cái tát kia cuối cùng cũng thành công rơi trên mặt Tống Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông rất muốn hung hăng mắng anh một trận, nhưng cô phát hiện một câu cô cũng không thốt ra được. Cảm giác truyền ra từ trái tim khiến đầu lưỡi cô cứng lại, làm cô mất đi khả năng ngôn ngữ.

Cô ngây dại rời khỏi phòng Tống Ngọc Trạch, xuống cầu thang, tìm thấy xe của mình, mở cửa xe, nói với tài xế đưa cô đến buổi họp báo.

Cô nói rất khó khăn, ngắc ngứ, sau đó tài xế nói với cô rằng bây giờ đã quá thời gian diễn ra buổi họp báo rồi.

"Vậy... vậy về... về nhà thôi." Lưỡi cô như líu lại.

Tống Ngọc Trạch nhìn chiếc xe của Triệu Hương Nông đi khỏi. Anh đứng hồi lâu trước cửa sổ, cho đến khi phía sau vang lên một giọng nói sợ hãi: "Tống... Tống Ngọc Trạch."

Sau khi gọi cái tên mà cô ta đã từng thầm gọi trong lòng hàng nghìn hàng vạn lần, Cao Mỹ Mỹ càng nắm chặt chăn che trước ngực mình.

Cao Mỹ Mỹ từng cùng Tống Ngọc Trạch làm thêm trong một nhà hàng. Từ cái nhìn đầu tiên, cô ta đã thích anh. Trước lúc rời khỏi Chicago, Cao Mỹ Mỹ nhận được cuộc gọi của Tống Ngọc Trạch. Trong điện thoại, Tống Ngọc Trạch mời cô ta đến nhà anh chơi, anh còn ám chỉ muốn nhìn thấy cô ăn mặc gợi cảm một chút.

Ý thức được ý tứ của Tống Ngọc Trạch, Cao Mỹ Mỹ mừng đến suýt khóc đến nơi. Cô ta cảm thấy nhất định là lời cầu nguyện mỗi tối của cô ta đã được Chúa nghe thấy.

Thay sang bộ đồ gợi cảm nhất cô ta gõ cửa nhà Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch mở cửa mỉm cười chào hỏi cô ta. Sau khi hàn huyên vài câu, bọn họ bắt đầu đi vào chuyện chính. Cô ta cởi đồ ra, chỉ để lại nội y trên người rồi nằm trên giường anh chờ đợi. Khi tiếng gõ cửa vang lên, Tống Ngọc Trạch đang ở trong phòng tắm. Nghe thấy tiếng gọi "Tống Ngọc Trạch" của cô gái kia, Cao Mỹ Mỹ liền đoán được đã xảy ra chuyện gì. Căn phòng này quá nhỏ, cô ta không biết nên trốn vào đâu, thế mà biểu hiện của Tống Ngọc Trạch làm cô ta cảm thấy kinh ngạc. Anh từ phòng tắm đi ra, sau khi dặn dò cô ta không cần phải sợ, anh mới thong thả đi mở cửa.

Đợi đến khi Tống Ngọc Trạch đi mở cửa, Cao Mỹ Mỹ vẫn quyết định trốn trong chăn.

Bây giờ, chỉ còn cô ta và Tống Ngọc Trạch trong phòng. Sau khi biết cô gái tát Tống Ngọc Trạch là Triệu Hương Nông, Cao Mỹ Mỹ thầm ái mộ Tống Ngọc Trạch thêm vài phần. Trên thế giới này, có mấy ai nhận được nhiều ưu ái như Triệu Hương Nông, vậy mà người cô ta thầm thương trộm nhớ lại vì cô ta mà đuổi Triệu Hương Nông đi.

Người đứng trước cửa sổ như thể không nghe thấy cô ta gọi anh, anh vẫn đứng lặng ở đó như cũ. Cao Mỹ Mỹ gọi tiếng thứ hai, tiếng thứ ba anh vẫn không quay lại.

"Tống... Tống Ngọc Trạch." Lòng Cao Mỹ My có chút hoảng hốt, chỉ sợ giấc mộng đẹp của cô ta sắp tan thành mây khói.

Cuối cùng, anh cũng quay lại nhìn cô ta.

Khi anh quay lại nhìn cô ta, Cao Mỹ Mỹ buông tay để chiếc chăn che trước ngực mình trượt xuống. Chiếc áo ngực màu đen ép ngực cô ta thành dáng vẻ gợi cảm chẳng khác người mẫu trên mấy quyển tạp chí. Chăn trượt xuống chân cô ta, cô ta liền lấy chiếc chăn ra, để lộ đôi chân trắng trẻo cân đối.

Người đàn ông trước cửa sổ tựa như đã bị bộ dạng cô ta hấp dẫn, anh chậm rãi bước về phía cô ta. Cao Mỹ Mỹ si dại nhìn khuôn mặt Tống Ngọc Trạch. Con tim cô ta đang đập cuồng loạn, chờ đợi ngón tay thon dài của anh cởi móc khóa áo lót của cô ta.

Nhưng người trước mặt mãi không hành động, anh chỉ đứng trước mặt cô ta. Ánh mắt người đàn ông không có sự nóng bỏng mà rất lạnh lùng hững hờ.

Ánh mắt lạnh lùng của Tống Ngọc Trạch khiến cô ta cảm thấy cả người mất tự nhiên, Cao Mỹ Mỹ kiếm chuyện để nói: "Hóa ra cô gái mà anh đang qua lại là Triệu Hương Nông. Em biết cô ta, sự tình gần đây của cô ta nổi đình nổi đám. Đoạn... đoạn clip kia anh cũng xem rồi nhỉ. Những người kia nói... người đàn ông trên xe là trai bao của quán bar nổi tiếng nhất Chicago. Có người... có người nhìn thấy không lâu trước Triệu Hương Nông từng xuất hiện ở đó. Bọn họ nói cô ta và gã kia có quan hệ rất gần gũi. Tống... Tống Ngọc Trạch, anh cũng đừng buồn quá, những người kia nói con nhà nhà giàu đều

như vậy. Bạn em cũng nói Triệu Hương Nông là con điếm khoác trên mình vẻ ngoài ngọt ngào."

Cao Mỹ Mỹ nói xong, căn phòng tĩnh lặng lại vang lên tiếng tát tai giòn giã. Cao Mỹ Mỹ ôm mặt ngỡ ngàng nhìn Tống Ngọc Trạch. Chỉ chưa đầy mười mấy phút mặt cô ta đã liên tiếp ăn hai phát tát, của Triệu Hương Nông và của Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch đang đứng trước mặt cô ta rõ ràng không phải chàng trai nhiệt tình, sáng láng mà cô ta quen biết.

Lúc này, Tống Ngọc Trạch đang đứng trước mặt cô ta như thể ác quỷ Tu La có đôi mắt lạnh lẽo đến từ thế giới hắc ám.

Có thể khẳng định, cái tát mà Tống Ngọc Trạch cho cô ta còn đau hơn gấp nhiều lần cái tát của Triệu Hương Nông.

Trong tiếng ong ong mà cái tát gây ra, Cao Mỹ Mỹ nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Tống Ngọc Trạch.

"Vốn dĩ, vừa rồi tôi còn định chừa cho cô chút thể diện rời đi, sau đó định nói mấy lời thỏa mãn lòng hư vinh của cô, nhưng những lời cô vừa nói khiến tôi cảm thấy nhất định phải khiến cô ghi nhớ rằng có những người không phải người như cô có thể đánh giá vớ vẩn."

Cao Mỹ Mỹ ngơ ngác, có vài chỗ cô ta nghe không hiểu.

"Cô gái ngu ngốc, giờ vẫn còn chưa hiểu sao?"

Cao Mỹ Mỹ giờ mới hiểu ra: "Là vì Triệu Hương Nông ư?"

Tống Ngọc Trạch không trả lời, mà nhặt quần áo dưới đất ném lên người cô ta rồi anh đến trước cửa mở cửa ra.

Tống Ngọc Trạch nói với cô ta: "Đừng cảm thấy bất hạnh, nếu tôi đoán không nhầm thì hẳn là cô cầm tiền của bạn trai đến Chicago học hành. Còn nữa, có một điều tôi nhất định phải nhắc nhở cô là, kể từ lúc cô bước vào căn phòng này, tôi hoàn toàn không yêu cầu cô làm những chuyện kia. Quần áo là cô tự cởi, lúc leo lên giường tôi cô cũng chẳng hỏi ý kiến của tôi."

Dưới ánh mắt giễu cợt của Tống Ngọc Trạch, Cao Mỹ Mỹ nhanh chóng tháo chạy khỏi đó.

- ----------

Thông báo là chuỗi ngày có chương liên tục sắp hết, quay lại thời kì nhỏ giọt đây □□□

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chân tướng được phơi bày (06)

Dịch: Hé

Ra khỏi nhà Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông bảo tài xế đưa cô về Triệu công quán. Bước lên bậc thang cẩm thạch, tựa đầu lên cánh cửa, hít sâu rồi đi vào nhà.

Về phòng, thay quần áo, rồi Triệu Hương Nông nhìn thấy Rice đến phòng cô. Từ vẻ mặt của cô ấy, Triệu Hương Nông có thể đoán được việc cô cho mấy trăm phóng viên "leo cây" chắc hẳn lúc này đã ầm ĩ trên mạng, từ đó chứng thực cái tội tùy hứng, khinh nhờn và bất tín của người thừa kế nhà họ Triệu.

Gần 6 giờ tối, quản gia gõ cửa phòng Triệu Hương Nông: Đã đến giờ ăn tối rồi.

Mở cửa phòng ra, tà váy dài lay động theo từng bước chân của cô. Ánh đèn trong phòng ăn vẫn như vậy, Triệu Diên Đình vẫn ngồi ở ghế chủ nhân như cũ. Ánh mắt Triệu Hương Nông nhìn về vị trí của Lý Nhu, nơi đó vẫn để trống như mấy ngày gần đây.

Cô đã khiến mẹ của cô đến giả vờ cũng không muốn nữa rồi.

"Ba." Triệu Hương Nông khẽ chào một tiếng rồi ngồi xuống vị trí của mình.

Bữa tối bắt đầu.

Nheo mắt lại, Triệu Diên Đình nhìn Triệu Hương Nông. Ánh đèn hắt xuống mặt cô, khiến sắc mặt cô có chút nhợt nhạt, nhưng khuôn mặt ấy vẫn điềm tĩnh và xinh đẹp như thường. Đó chính là khuôn mặt khiến ông không thể giận nổi, dù cô đã gây ra chuyện tày đình thì ông vẫn không nỡ giận cô.

Đặt cốc xuống, ánh mắt Triệu Diên Đình vẫn dừng ở trên người Triệu Hương Nông.

"Tiểu Nông."

"Vâng."

"Những thứ như buổi họp báo xin lỗi sẽ khiến ba tức giận."

"..."

"Ba không cần con làm những việc như sự việc chiều nay."

"Vâng!"

"Ba đã đặt vé máy bay đi Thụy Sĩ cho con, chú Lý muốn con đến nhà chú ấy chơi."

"Vâng!"

"Ba muốn con sống ở đó một thời gian, điều chỉnh lại tâm trạng."

"Vâng!"

Triệu Diên Đình cau mày, khi bọn họ trò chuyện, từ đầu đến cuỗi Triệu Hương Nông đều cúi gằm mặt, giọng nói rất kỳ lạ.

"Triệu Hương Nông." Triệu Diên Đình bất mãn quát lên.

Tiếng quát của ông như một trận gió, còn Triệu Hương Nông ngồi bên cạnh là người giấy, cùng với tiếng quát của Triệu Diên Đình, cái đầu của Triệu Hương Nông từ từ gục xuống mặt bàn.

Triệu Hương Nông đã ngủ một giấc thật say và mơ một giấc mơ thật dài. Trong giấc mơ có một đôi tay mềm mại dẫn linh hồn cô thoát khỏi thể xác.

Theo sự dẫn dắt của đôi tay ấy, Triệu Hương Nông như được quay lại thời thiếu nữ một mình đến rạp chiếu phim xem phim. Rạp chiếu phim không một bóng người, trên màn hình trắng lóa là những hình ảnh màu đen, những hình ảnh ấy tạo thành một câu chuyện xưa cũ.

Câu chuyện bắt đầu từ chiếc ốc vít, chiếc ốc vít ấy chầm chậm rơi xuống mặt sân băng, chậm đến nỗi làm người xem cho rằng hình ảnh đã bị tạm dừng. Khi mọi người đợi đến mức sốt ruột thì có một bóng hình ngã xuống mặt sân băng. Đó là một thiếu nữ đi giày trượt băng, tiếng khóc tuyệt vọng và thảm thiết của cô tựa như muốn đâm thủng màng nhĩ của người khác.

Sau đó hình ảnh bắt đầu chuyển động rất nhanh, trong những khung cảnh chóng vánh ấy từ đầu đến cuối chỉ xoay quanh hai khuôn mặt thiếu nữ. Cùng với hai khuôn mặt ấy là những khung cảnh không ngừng biến ảo: trang phục, phòng hóa trang. Cuối cùng, hình ảnh dừng lại ở tờ cáo phó, dòng chữ màu đen viết: Thiếu nữ thiên tài trước kia đã chết trong một sự cố y tế.

Tờ cáo phó đó đã khiến cô gái ngồi lẻ loi trong rạp chiếu phim rơi lệ đầy mặt.

Trong làn nước mắt, khung cảnh bắt đầu chuyển động, chầm chậm quay trở lại thuở ban đầu, thuở ban đầu đẹp nhất và hồn nhiên nhất.

Một buổi tối mùa hè, cô và cô ấy vừa luyện tập xong, người ướt đẫm mồ hôi ngồi trên bãi cỏ trong sân trường, ngẩng đầu ngắm sao.

Dưới bầu trời sao, hai cô gái đang tám chuyện với nhau. Hai người trạc tuổi nhau, đều có một gương mặt trong sáng. Nội dung của cuộc trò chuyện dài lê thê đều xoay quanh một chàng trai, một người nói một người nghe.

Giọng nói đong đầy tình yêu đang kể rằng: "Những điều liên quan đến anh ấy á, anh ấy rất đẹp trai, anh ấy không dẻo mỏ nịnh nọt người khác như mấy anh chàng khác, nhưng tớ vẫn rất thích anh ấy. Mỗi lần anh ấy xuất hiện đều rất bất ngờ. Có những lúc sự bảo vệ của anh ấy với tớ chính là hành động của siêu nhân. Anh ấy cũng có chỗ đang thương là anh không có mẹ. Tớ không thể tưởng tượng được anh đã trải qua một tuổi thơ không có mẹ như nào, anh ấy..."

Sau giọng nói chìm trong tình yêu ấy, thời gian lại tua ngược lại buổi chiều thứ sáu mấy ngày trước. Trong sân bóng rổ, cô gái vừa luyện tập xong, khoác ba lô trên lưng nhìn thấy bạn cặp của cô và một chàng trai khác đứng ở giữa sân bóng rổ. Chàng trai có vóc dáng cao ngất khiến cô gái đứng cạnh cậu ta giống như con chim đang nép vào người cậu ta.

Cô gái men theo hàng ghế trong sân bóng rổ đi vào một lối ra. Cô gái có chút tò mò tướng mạo của chàng trai. Phải biết rằng, bạn cặp của cô đã khen cậu ta lên tận trời. Điều này khiến cô tức tối, vì lúc đó trong lòng cô Nguyên Tú mới là chàng trai soái nhất trên đời.

Đi qua khúc ngoặt kia, hai bóng người càng lúc càng gần, chỉ cần cô rẽ vào khúc ngoặt ấy cô sẽ nhìn rõ bộ dạng của cậu ta. Khi cô sắp rẽ vào khúc ngoặt thì điện thoại cô vang lên. Tiếng chuông khiến hai người ở giữa sân bóng rổ quay đầu lại, cô cúi đầu quay người đi nghe điện thoại.

Thời gian thấm thoát trôi đi, thiếu niên thiếu nữ trưởng thành, khung cảnh phai mờ theo năm tháng. Trong chớp mắt, cô mở cánh cửa ra, anh đứng trong Vườn địa đàng rực rỡ chói mắt.

Thời gian như dừng lại ở giây phút ấy.

Cô gái ngồi một mình trong rạp chiếu phim đứng lên, giấc mộng khép lại sau bức màn dày dặc.

Triệu Hương Nông khó khăn mở mắt ra, lúc này đang là sáng sớm, xung quanh có mùi nước sát khuẩn nhàn nhạt. Rice đang ngủ trên một chiếc giường khác. Nghiêng mặt qua, Triệu Hương Nông liếc đồng hồ điện tử một cái, giấc ngủ này của cô dài những hai ngày liền.

Cô ngước mắt ngẩn người nhìn trần nhà. Cô vô thức đưa tay sờ lên khóe mắt, ở đó vẫn còn vệt nước mắt đã khô, còn mái tóc của cô mướt mồ hôi lúc nằm mơ.

Một lúc lâu sau, ánh mắt Triệu Hương Nông nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Sắc trời ảm đảm và nặng nề, ánh bình minh đang nấp sau những tầng mây u ám, rục rịch thức dậy.

Cô rón rén xuống giường, khẽ mở cửa phòng ra. Lúc Triệu Hương Nông rời khỏi bệnh viện, hừng đông vẫn chưa ló dạng.

Dẫm trên ánh sáng tờ mờ buổi sáng sớm, Tống Ngọc Trạch bước hết các bậc thang liền nhìn thấy cô, Triệu Hương Nông.

Tháng ba, trong buổi sớm yên tĩnh, có những cột khói lãng đãng của khu công nghiệp. Bóng người đang tựa lưng lên tường trông thật mỏng manh, giống như người giấy. Như thể chỉ một cơn gió thổi qua liền biến mất. Cô cứ dựa sát vào tường ngẩng đầu nhìn bầu trời, không hề đoái hoài đến sự xuất hiện của anh.

Đứng lại, Tống Ngọc Trạch phát hiện mình không dám hít thở, chỉ sợ vừa hít thở thì bóng người kia sẽ biến mất. Dạo gần đây không biết vì sao mỗi khi có tiếng bước chân trên cầu thang, anh sẽ dỏng tai lên nghe ngóng. Tiếng bước chân trên bậc cầu thang vô cùng khẽ khàng, thấp thỏm bước hết bậc cầu thang rồi gõ cửa nhà anh như bao lần. Đợi tiếng gõ cửa vang lên, anh sẽ dừng động tác lại, vắt óc nghĩ xem nên dùng lời lẽ như nào để đuổi người phụ nữ cứng đầu kia đi. Khi đã nghĩ xong anh mở cửa phòng ra thì phát hiện bên ngoài chẳng có ai. Hẳn là trò nghịch ngợm của đám trẻ sống gần đó. Tần xuất của trò đùa này xảy ra ngày càng nhiều, khiến anh bực mình, đi ra ngoài, đứng trên bậc thang cảnh cáo đám trẻ: Còn gõ cửa lung tung nữa sẽ bị tóm đến cục cảnh sát đấy.

"Bọn em có làm gì đâu, với lại bọn em không nhìn thấy bất cứ một người nào đến gõ cửa nhà anh cả." Bọn trẻ lao nhao nói với anh.

Tống Ngọc Trạch quay vào trong phòng, điện thoại vang lên. Anh đứng trước điện thoại, mấy giây sau, chiếc điện thoại đã bị anh đập nát, sau đó Tống Ngọc Trạch liền ra khỏi nhà.

"Anh, lúc nào chúng ta rời khỏi đây, em đã nộp đơn xin chuyển trường cho nhà trường rồi." Tối qua, Chu Nhan gọi điện cho anh, lúc đó Tống Ngọc Trạch mới nhận ra anh nên rời khỏi thành phố này, rồi dẫn Chu Nhan đến New Orleans đúng như trong kế hoạch anh lập ra.

Trời vừa sáng, Tống Ngọc Trạch quay về nhà để thu dọn hành lý. Bước hết bậc cầu thang, Tống Ngọc Trạch liền nhìn thấy Triệu Hương Nông, Triệu Hương Nông mỏng manh như một tờ giấy.

"Triệu Hương Nông!" Tống Ngọc Trạch thử gọi một tiếng.

Cô quay đầu về phía anh.

Tống Ngọc Trạch lạnh mặt, cau mày.

Dường như cô không nhìn thấy vẻ mặt mất kiên nhẫn của anh. Cô cười với anh, nụ cười ngọt ngào, ngây thơ hồn nhiên thuộc về Triệu Hương Nông.

"Triệu Hương Nông, tôi không thể hiểu nổi nguyên nhân cô xuất hiện ở nơi này. Tôi tưởng rằng hôm đó tôi đã nói rất rõ ràng rồi." Tống Ngọc Trạch lạnh lùng nói, trong lòng thầm nghĩ làm cách nào đuổi Triệu Hương Nông đi khỏi đây nhanh nhất có thể, sau đó thu dọn đồ đạc rời khỏi đây, vì sự kiên nhẫn của anh đã hết rồi.

"Tống Ngọc Trạch, không mời em vào sao?" Cô nói với anh với giọng điệu nũng nịu: "Em đứng ở đây rất lâu rồi. Tống Ngọc Trạch, chân em tê cả rồi."

Những lời nói ác độc sắp thốt ra khỏi miệng thì bị mắc ở trong cổ họng vì câu nói này, điều khó tin là anh lại mở cửa để cô vào nhà.

Đợi đến khi tiếng cửa phòng vang lên thì Tống Ngọc Trạch mới hoàn hồn, sau đó anh tựa lưng lên cửa, nói với Triệu Hương Nông: "Chẳng phải cô nói đừng khiến cô trở thành một Clara khác sao? Triệu Hương Nông à, nếu cô còn tiếp tục như này thì chẳng bao lâu nữa cô sẽ biến thành một Clara khác. Hơn nữa, tôi còn thấy cô còn điên cuồng hơn cả Clara."

Clara? Clara đáng thương! Triệu Hương Nông cảm thấy Clara là một kẻ đen đủi.

Người trước mặt đã lên tiếng đuổi khách với lời lẽ rất khó nghe: "Nếu còn không đi thì tôi sẽ nghĩ cô đến đây để quan hệ lần nữa đấy."

Đau lòng, dù giây phút này câu nói nhẹ tênh kia đã khiến con tim cô thắt lại, nhưng lúc này cô vẫn không thể rời khỏi căn phòng này.

"Tống Ngọc Trạch, hôm nay em đến đây là muốn kể cho anh nghe một câu chuyện. Em cam đoan kể xong chuyện này em sẽ không xuất hiện ở nơi này nữa." Triệu Hương Nông nhắm mắt lại, không nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người kia.

Không để cho Tống Ngọc Trạch bất cứ cơ hội ngắt lời nào, Triệu Hương Nông bắt đầu nói.

Giọng nói vang vọng trong căn phòng giống như lòng sông đã cạn khô: "A và B là hai cô gái trạc tuổi nhau. Trước năm 14 tuổi hai người không có bất cứ dây dưa nào. A là cô gái mỗi ngày được tài xế đưa tới trường, B là cô gái hàng ngày chen chúc trên xe bus đi học. Hai người sống trong quỹ đạo cuộc sống của mình, yên bình sống qua ngày. Thời điểm khiến họ chính thức chạm mặt là vào năm hai người 14 tuổi. Ngôi trường danh tiếng mà bao học sinh bình thường mơ ước đã dành cho B một cơ hội học tập, vì thành tích trượt băng xuất sắc của mình mà B được trở thành một học sinh của ngôi trường danh tiếng ấy."

"Từ ngày hôm đó, A và B trở thành bạn học. Bọn họ có rất nhiều cơ hội đi lướt qua nhau, nhưng từ đầu đến cuối họ rất khó có cơ hội nói chuyện với nhau. A cũng là một tuyển thủ trượt băng được đặt nhiều kỳ vọng. A có nơi tập luyện riêng biệt, còn B chỉ có thể tập luyện cùng người khác trong phòng tập luyện xập xệ. Lúc bọn họ 15 tuổi bọn họ mới chính thức trở nên thân thiết. Năm 15 tuổi, A và B trở thành bạn cặp của nhau. Giáo viên phụ đạo cố ý sắp xếp như vậy nhằm làm nổi bật ưu điểm của động tác có độ khó cao của A, trong chuỗi động tác ấy B chỉ là nhân vật làm nền. Nhà trường đặt rất nhiều kỳ vọng vào bọn họ, bọn họ có cơ hội tiến sâu vào vòng chung kết giải trượt băng thanh thiếu niên Mỹ. Thời gian bước sang năm bọn họ 16 tuổi. Năm này, bọn họ là đối thủ nặng ký nhất của vòng chung kết, bọn họ cũng không phụ sự kỳ vọng mà vượt qua hết các vòng loại, nhưng..."

"Nhưng trong cuộc tuyển chọn cuối cùng, một chiếc ốc vít rơi ra đã khiến A ngã khụy trên sân khấu. Bác sĩ tuyên bố từ giờ trở đi A không thể theo đuổi con đường trượt băng nữa, cùng lúc đó nhà trường cũng nhận được tấm vé vào trận chung kết của cuộc thi. Khi nhận được tấm vé đó, nhà trường đã quyết định để B thay thế vị trí của A, để một người khác thay thế vị trí trước kia của B."

"Một tháng sau, A chống gậy tận mắt nhìn thấy B mặc trang phục trượt băng vốn thuộc về A, biểu diễn động tác khó mà A định biểu diễn. Tất cả mọi người trên khán đài bao gồm cả A đều bị năng lượng của bóng dáng nhỏ nhắn linh hoạt trên sân khấu thu hút. B đã giành được giải quán quân, giây phút ấy B không biết rằng có một loại cảm giác mang tên đố kỵ đã vùi sâu trong lòng A."

"Anh tưởng câu chuyện đến đây là hết rồi sao?" Triệu Hương Nông lắc đầu: "Không, chưa hề, câu chuyện tàn khốc thực sự ở phía sau cơ."

"Trong những tiếng reo hò vang đội dành cho B, A đến trước mặt B và nói y hệt như những người khác: "Bạn yêu, cậu giỏi thật đấy, cậu có bằng lòng làm bạn mình không? Những người bạn chân chính của nhau ấy." B vẫn luôn mang lòng áy náy với A đương nhiên đồng ý với vẻ mong chờ. Cô ta không hề biết rằng người trước mặt cô ta đang giấu thanh kiếm được sinh ra từ lòng đố kỵ. Thế là, A khoác tay B đến trước mặt bạn bè mình. A đã tổ chức buổi tiệc long trọng cho B. Bởi A biết rõ hơn ai hết, những chàng trai mà cô mời đến dự tiệc có lẽ sẽ nảy sinh hứng thú với B. B thuần khiến giống như một bông hồng trắng, A mong ngóng từ tận đáy lòng, một ngày nào đó bông hồng trắng kia sẽ tan nát dưới gót chân cô."

- ----------

Chương sau THN bị ăn tát, ai tát chắc mọi người cũng đoán được nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chân tướng được phơi bày (07)

Dịch: Hé

Sáng sớm, đoàn tàu hỏa đi qua đường ray dài ngoằng ngoẵng. Đường ray cũ kỹ phát ra tiếng thở đầy nặng nhọc, âm thanh ấy ảnh hưởng tới căn phòng cũng cũ kỹ như đường ray gần đó. Căn phòng nghênh đón những cơn chấn động nhẹ, sau đó lại trở nên yên lặng. Căn phòng hướng Nam lại chìm vào sự tĩnh lặng sau cơn rung lắc. Qua ô cửa sổ có thể nhìn thấy người phụ nữ có khuôn mặt tái nhợt đang tựa lưng lên tường.

Triệu Hương Nông dựa sát lên tường để chống đỡ đôi chân tê mỏi. Từ sáng tinh mơ cô đã đi một quãng đường rất xa và nói rất nhiều. Cô rất muốn thời gian ngừng trôi để cô không cần phải nói gì nữa.

Thế nhưng, không được! Có một chuyện cô nhất định phải biết, phải xác nhận.

Triệu Hương Nông mở đôi mắt vẫn luôn nhắm nghiền ra, nhìn Tống Ngọc Trạch, đọc:

Phụ nữ à, những viên kim cương rực rỡ và trang sức lấp lánh

Khiến bạn ảo tưởng mình là nữ hoàng

Nhưng đâu biết những gì xung quanh bạn chỉ là chất độc của quyền lực, hương vị của sự kiêu ngạo

Mùi hương đó có thể quyến rũ cũng có thể giết người

Phụ nữ à, khi bạn một lần nữa ở đỉnh cao của danh vọng và giàu có

Xin đừng hỏi con chim họa mi đã từng cất tiếng hót bây giờ đã bay về phương trời nào

Bởi vì cổ họng của nó đã khô khốc

Giọng ca vàng đã bị hủy diệt để tôn vinh sự thật và sự trong sáng của linh hồn

*Đây là đoạn trích trong vở kịch "Giấc mộng đêm hè" của Shakespeare. Cũng được Sam Thái (bản Đài) đọc lúc đánh đàn trong tập 10. Bản dịch là mình tham khảo từ bản vietsub trên zingtv, đây là link nhé các bạn: https://tv.zing.vn/video/Vuon-Sao-Bang-I-Tap-10/IWZB00BE.html

Đọc xong, Triệu Hương Nông mỉm cười với Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, câu chuyện tiếp sau đây rất dễ đoán. B đã quên con chim họa mi hót vang, trong mắt cô ta chỉ còn lại, chỉ nhìn thấy kim cương trang sức lấp lánh, mà mọi chuyện cũng chỉ xảy ra trong vòng ba tháng mà thôi."

Nụ cười càng lan rộng trên khuôn mặt cô tạo thành một tràng tiếng cười: Ha ha ha ha...

Nhìn chằm chằm vào Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông vừa cười vừa nói: "Thực ra A đã sớm đoán được hướng đi của câu chuyện, bởi từ lần đầu tiên A gặp B, chỉ vì bộ trang phục trượt băng xinh đẹp mà A và B mới chọn mang chiếc giày trượt băng. So với đôi giày trượt băng, B càng thích bộ trang phục đẹp đẽ kia hơn. Mà A lại trái ngược lại với B, cái A yêu thích nhất chính là đôi giày trượt băng có thể cho cô giang rộng đôi tay và bay thật cao."

"Trong ba tháng đó, B học được cách trang điểm. Từ lớp trang điểm sương sương đến lớp phấn dày cộm. Từ những đôi giày thể thao biến thành những đôi cao gót lóng lánh chói mắt. Từ lúc ban đầu từ chối nói chuyện với cánh đàn ông về sau biến thành cô ta có thể ve vãn tán tỉnh đàn ông bất cứ lúc nào. Ánh mắt cô ta chỉ chăm chăm vào đống hàng hiệu trên tạp chí. Cô ta tìm mọi cách để cánh đàn ông mua trang sức hàng hiệu đắt đỏ cho cô ta. Ngày nào đến đón cô ta lúc tan học cũng là những chiếc xế hộp đắt tiền. Cô ta luôn có cách để cánh đàn ông chi tiền cho cô ta, cô ta..."

"Câm miệng!" Giọng nói phẫn nộ đột ngột vang lên.

Triệu Hương Nông nhìn khuôn mặt Tống Ngọc Trạch chăm chú. Sự phẫn nộ trong đôi mắt anh như ngọn lửa rực cháy, huyệt thái dương gồ lên như muốn xuyên thủng làn da.

Triệu Hương Nông tiếp tục nói, giọng điệu đầy cay nghiệt.

"Chẳng bao lâu sau, dáng vẻ của B đã lấn lướt A. Tôi đoán thực ra B cũng thầm đố kỵ trong lòng giống như A. Đố kỵ với cô gái trạc tuổi cô ta hàng ngày được mặc những bộ cánh xinh đẹp, có tài xế đưa đón riêng, sống một cuộc sống mà bao cô gái hằng ao ước. Ngày B cũng được sống cuộc sống như A thì cũng là lúc dã tâm của cô ta bắt đầu bành trướng. Cuối cùng, B ra tay với người trong lòng A để chứng tỏ rằng người đàn ông mà cô yêu, tôi chỉ cần ngoắc ngón tay là có thể giành được anh ta..."

"Chu Nhuận không phải người như vậy!"

Chỉ vài chữ ngắn ngủi mà như sấm giật ầm trời. Hai chữ "Chu Nhuận" đã rất lâu rồi cô mới nghe lại.

Trong câu chuyện, A là Triệu Hương Nông, B là Chu Nhuận.

Triệu Hương Nông nhếch miệng cười khổ: Hóa ra thật sự là anh.

Rất lâu rất lâu về trước, hễ rảnh rỗi là Chu Nhuận sẽ tám chuyện về "anh ấy" trong lòng cô ta, nhưng cuối cùng thì...

"Tống Ngọc Trạch, nhưng cuối cùng thì cô ta lại rời bỏ anh. Khuôn mặt đẹp trai của anh không bì được những thứ trang sức lóng lánh kia, anh chỉ là con chim họa mi từng hót vang mà thôi."

Che lại gò má nóng ran như lửa đốt, Triệu Hương Nông nói với giọng điệu vô cùng khinh thường.

Tống Ngọc Trạch nhìn cô, cơn bão táp đã biến mất trong mắt anh, để lại sự đau khổ tựa biển sâu, nỗi đau nhuốm vào giọng nói của anh.

"Triệu Hương Nông, có một kiểu triết học là, trái tim cô xấu xa thì thứ mà cô nhìn được cũng chỉ có những điều xấu xa mà thôi. Tôi cả thấy câu này rất thích hợp với cô. Cô hoàn toàn không hiểu cũng chẳng biết gì cả. Những chuyện xảy ra với Chu Nhuận trong ba tháng kia: Người mà cô ấy yêu bỗng dưng chia tay cô ấy, thậm chí nguyên nhân chia tay cũng không thể đưa ra."

Tống Ngọc Trạch còn nhớ, khi anh chia tay Chu Nhuận, sắc mặt cô tái hẳn đi, sau đó nói những lời ngốc nghếch: Tống Ngọc Trạch, nếu chia tay em anh sẽ tốt hơn sao? Anh gật đầu rồi cô cũng gật đầu, sau đó cô dùng giọng điệu vô cùng hèn mọn hỏi Tống Ngọc Trạch em có thể đợi anh không. Lúc ấy, anh keo kiệt đến nỗi đến một niệm tưởng cũng không muốn cho cô. Khi màn đêm sắp buông xuống, anh nhìn thấy cô lặng lẽ khóc trong công viên. Bóng dáng bé nhỏ, nhưng tiếng khóc lại rất to. Lúc ấy cô mới chỉ 16 tuổi mà thôi.

"Triệu Hương Nông." Tống Ngọc Trạch nhìn xoáy vào Triệu Hương Nông, cô cũng nhìn thẳng vào anh: "Lúc đó, Chu Nhuận mới có 16 tuổi. Khi người yêu đòi chia tay cô ấy cũng lặng lẽ chấp nhận. Sau khi chia tay thì ba cô ấy bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư. Đứa em gái sống với mẹ và dượng ở Nhật Bản cũng gửi thư mong cô ấy đón con bé về bên cô, mẹ kế của cô ấy sau khi biết ba cô ấy mắc bệnh thì vơ vét sạch tài sản trong nhà chạy trốn. Khi ấy, Chu Nhuận cần một khoản tiền rất lớn. Cuối cùng, cô ấy nghĩ đến người bạn tên là Triệu Hương Nông, người ta nói Triệu Hương Nông là rất ấm áp dễ gần và luôn giúp đỡ mọi người. Thế là cô ấy tìm đến Triệu Hương Nông, lấy hết can đảm để mượn tiền. Triệu Hương Nông gần như đồng ý mà không chút đắn đo. Nhưng mấy ngày sau Chu Nhuận vẫn không nhận được tiền của Triệu Hương Nông. Cô đến nhà họ Triệu, người làm nhà họ Triệu chỉ cho

phép cô đứng đợi ngoài cửa. Bảy tiếng sau cô ấy cũng gặp được Triệu Hương Nông. Khi Triệu Hương Nông nhìn thấy Chu Nhuận thì rất đỗi kinh ngạc, sau đó Chu Nhuận mới hiểu ra Triệu Hương Nông hoàn toàn không để tâm lời cô nói."

"Mấy ngày sau, khi Triệu Hương Nông khoác tay Chu Nhuận đến dự tiệc, trái tim Chu Nhuận đang thầm rỉ máu, vài lần khen thưởng của mấy người kia có thể trả được tiền phẫu thuật của ba cô. Thế là, cô bắt đầu học những mánh khóe để nhận được sự giúp đỡ. Đợi đến khi cô kiếm được khoản tiền kia thì cô cũng phát hiện mình đã dính vào cocain. Điều khiến cô tuyệt vọng hơn cả là cô đã đánh đổi tất cả nhưng vẫn không đổi được mạng sống của ba. Người yêu và ba mình rời xa khiến cô càng hãm sâu vào con đường nghiện ngập."

"Triệu Hương Nông, sở dĩ Chu Nhuận trở nên như vậy đều là tại cô. Chỉ vì lòng đố kỵ, tự cho mình là đúng của cô đã hủy hoại một người. Chuyện hủy hoại cô ấy triệt để là trò cá cược của cô và đám bạn cô. Cô nói với đám bạn cô rằng Chu Nhuận là người có nội tâm thanh cao, trang sức kim cương không thể hấp dẫn ánh mắt của cô ấy. Thế là, đám bản rảnh rỗi của cô đã biến cô gái đáng thương thành vật thí nghiệm. Chẳng bao lâu sau đó cô đã nhìn thấy điều mà cô muốn thấy."

Tai cô như ù đi, Triệu Hương Nông đang cố gắng nhớ lại khuôn mặt của người xưa, đôi môi đỏ tươi, đôi mắt mê ly, nằm trong vòng tay của bao gã đàn ông. Có những thứ không thể lừa người được, Triệu Hương Nông biết trong lòng Chu Nhuận nhất định cũng có một con quỷ giống như cô.

Triệu Hương Nông ra sức lắc đầu, không ngừng phân bua: "Anh bị lừa rồi, nếu anh biết thủ đoạn quyến rũ Nguyên Tú của cô ta anh sẽ biết cô ta rất biết lừa gạt người khác. Không tin thì anh đọc những bài báo lúc đó đi. Trên mấy tờ báo đều viết rằng vì tiền mà chuyện gì cô ta cũng làm. Cả ngày cô ta đều chơi bời với đủ loại đàn ông, cái chết của cô ta là do lòng tham của cô ta tạo nên..."

"Ba" một tiếng, Triệu Hương Nông ôm má quên cả nói chuyện, sững sờ nhìn người trước mặt.

"Triệu Hương Nông, đến lúc này rồi cô vẫn còn cho rằng Chu Nhuận chết vì lạm dụng thuốc sao? Vì sao cô không đi hỏi ba cô ấy."

Đầu óc, lỗ tai kêu ong ong, Tống Ngọc Trạch đang nói gì cô cũng không nghe rõ, cô chỉ biết nhìn trân trân vào Tống Ngọc Trạch. Vừa rồi anh đã đánh cô, rất đau, đau đến mức cô phải bật khóc.

Trong những mảnh hồi ức đen trắng xưa cũ, trong một đêm mưa to gió lớn, cô gái biến mất nửa năm bỗng đến gặp cô. Thân xác héo khô, mặt trắng bệch như ma, lẳng lặng nhìn cô. Triệu Hương Nông bước về phía cô ta, lần đầu tiên cúi đầu nhận lỗi: "Chu Nhuận, xin lỗi cậu, tớ không biết chuyện sẽ ra nông nỗi này. Chu Nhuận, đó chỉ là trò đùa thôi, tớ thật sự không cố tình khiến chuyện ra nông nỗi này."

"Chu Nhuận, để tớ giúp cậu, tớ có thể giúp cậu." Cô cầu xin cô ta, chỉ thiếu nước quỳ xuống trước mặt cô ta.

Nhưng Chu Nhuận lại từ chối dứt khoát: "Triệu Hương Nông, tôi như ngày hôm nay đều là do cô ban tặng. Cô có tin không, một ngày nào đó cô sẽ nhận được báo ứng."

Quả nhiên... báo ứng đến rồi!

Bàn tay đánh cô đã từng ôm lấy khuôn mặt cô, giọng nói rất đỗi dịu dàng: Tôi phải làm sao để dỗ cô ấy vui, để cho tôi có thể ngậm lấy cánh môi cô ấy.

Đó là khoảnh khắc khiến cô rung động, hóa ra đều là giả, đều là giả.

Đúng vậy, mọi thứ đều là giả, chàng trai trong vườn địa đàng kể cô nghe câu chuyện công thức một cộng một bằng hai, có bờ lưng ấm áp khiến người ta muốn ngủ gật kia cũng là giả, đều là giả.

Người đàn ông chìm đắm trong mối tình cũ, mang trong mình âm mưu báo thù mà tìm đến cô mới là thật.

Cô buông thõng tay, cô hiểu rồi, vậy thì cô nên quay về được rồi. Trước khi về cô nên nói gì với Tống Ngọc Trạch nhỉ, hình như không cần thiết nữa rồi.

"Tôi về đây." Triệu Hương Nông nói khẽ khàng. Cô quay người đi về phía cửa, nhưng chưa mở cửa ra ngay.

Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn chân mình, cô vẫn còn đi đôi dép lê trong bệnh viện. Triệu Hương Nông biết Tống Ngọc Trạch đang nhìn cô, ánh mắt phía sau khiến sống lưng cô run rẩy.

Cuối cùng cô vẫn quay lại nhìn Tống Ngọc Trạch và nói: "Tống Ngọc Trạch, anh đâm một dao vào cuộc đời thảm hại của Triệu Hương Nông, anh còn làm cô ấy tuyệt vọng hơn cả chiếc ốc vít kia. Anh thành công rồi đấy, trên đời này chỉ có Tống Ngọc Trạch mới có thể làm Triệu Hương Nông đau thấu tim gan như này."

Triệu Hương Nông mở cửa ra, cô nghĩ cô nên đi rồi, còn ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng đôi chân mãi chẳng muốn rời, còn tâm hồn cô thì đang chờ đợi, chờ cô cất lời.

Vì sao vẫn chưa chịu chết tâm đi, vì sao vẫn còn lưu luyến cơ chứ?

Cô không dám quay đầu lại, hỏi anh với giọng run run: "Tống Ngọc Trạch, lúc anh cản chiếc xe kia giúp tôi, có phải cũng là giả hay không?"

Cô không nhận được câu trả lời.

Như vậy cũng tốt, trả hết nợ rồi, không ai nợ ai nữa rồi.

"Vậy..." Cổ họng như tắc nghẹn lại, cô nói vô cùng khó khăn: "Đoạn clip cũng là do anh bày ra sao?"

Vẫn không nhận được câu trả lời, cơn gió thổi qua khe cửa như thể đang cười nhạo sự ngây thơ và ngu dại của cô.

Như vậy cũng tốt, từ nay về sau không còn nợ nần chuyện gì nữa, cũng có thể từ bỏ được rồi.

Cuối cùng có thể chết tâm được rồi.

Triệu Hương Nông bước từng bước xuống bậc thang. Khu vực này rất khó gọi xe taxi, Triệu Hương Nông phải đi bộ một quãng thật xa mới bắt được một chiếc. Tài xế nhìn cô với vẻ hoài nghi, Triệu Hương Nông biết dáng vẻ lúc này của mình rất nhếch nhác, sắc mặt cực tệ, bộ đồng phục bệnh nhân trên người cũng tồi tệ không kém.

Ngồi vào xe, tài xế hỏi cô muốn đi đâu, Triệu Hương Nông đọc địa chỉ bệnh viện để tài xế đưa cô quay lại bệnh viện.

"Cô nói gì cơ?"

Triệu Hương Nông nhíu mày, kiên nhẫn nói lại một lần nữa.

Đợi cô nói xong, Triệu Hương Nông phát hiện người tài xế kia đang nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc. Anh ta bắt đầu vừa dùng tay ra hiệu vừa hỏi cô: "Cô là người câm điếc à?"

Người câm điếc?

"Anh đang nói vớ vẩn gì vậy." Triệu Hương Nông hung dữ mắng người tài xế kia.

Sau đó...

Cầm chiếc điện thoại mà tài xế cho cô mượn, Triệu Hương Nông gọi đến số máy cá nhân của Triệu Diên Đình, đầu dây bên kia vang lên giọng nói mất kiên nhẫn.

Cổ họng cô nghẹn ứ, một chuỗi âm thanh mắc lại trong cổ họng.

Ba ơi ba, làm sao đây ba, con không nghe thấy giọng nói của con nữa. Ba ơi, con sợ lắm, con sợ sau này con không thể nghe thấy giọng nói của con nữa.

Cuộc đời của Triệu Hương Nông đã thảm hại lắm rồi, không phải sao? Vì sao đến giọng nói của cô cũng muốn cướp đi, có phải sự trừng phạt đối với cô vẫn chưa đủ hay không.

Lúc nhỏ, Triệu Hương Nông cùng Triệu Diên Đình tham gia trò chơi sinh tồn trong rừng rậm. Lúc ấy ông tận tay dạy cô một số ký tự bằng âm thanh.

"Tiểu Nông, hiểu chưa con?"

"Con hiểu rồi ba, con sẽ nhớ chúng."

Men theo miền ký ức trở lại cánh rừng kia, bàn tay run rẩy gõ trên màn hình, tạo thành một chuỗi âm thanh biểu hiện ý nghĩa: "Ba-ơi-con-cần-ba!"

Sau khi gõ xong một chuỗi ký hiệu kia, đầu dây bên kia chìm trong im lặng, sau đó...

Tiếng "Tiểu Nông" truyền qua điện thoại đến tai cô.

Nước mắt Triệu Hương Nông lập tức chảy như mưa.

"Tiểu Nông, con người là động vật tình cảm, biết yếu đuối biết sợ hãi. Một ngày nào đó khi con sợ hãi, cứ mạnh dạn cầu cứu, có thể mạnh dạn nói với người khác, tôi cần bạn."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 63: Ảo giác xuất hiện (01)

Dịch: Hé

8 giờ sáng tại miền đông nước Mỹ, Tống Ngọc Trạch bắt đầu thu dọn hành lý, vừa rồi Triệu Hương Nông đến đây đã làm lỡ dở thời gian của anh. Những thứ anh cần mang đi không nhiều, nửa tiếng sau anh đã thu dọn xong mọi thứ.

Sau khi thu dọn đồ đạc xong, Tống Ngọc Trạch nhận được điện thoại của Chu Nhan.

"Anh, mua vé máy bay chưa?" Cô ta hỏi anh.

"Chưa!" Tống Ngọc Trạch nghe thấy mình nói: "Anh vẫn chưa mua vé máy bay."

Cúp điện thoại, Tống Ngọc Trạch không hiểu vì sao mình lại nói như vậy. Trong túi hành lý của anh có hai vé máy bay từ Chicago đi New Orleans lúc 4 giờ chiều nay.

Móc một điếu thuốc, mở cửa phòng rồi đứng trên bậc cầu thang chật chội kia, tựa lưng lên tường rồi đốt thuốc. Khi vị tê cay của nicotin lan tỏa trên đầu lưỡi, Tống Ngọc Trạch bắt đầu ngẩng đầu nhìn bầu trời theo thói quen. Bầu trời buổi sáng cuối tháng ba của Chicago là sắc điệu mà Tống Ngọc Trạch ghét nhất. Thoạt nhìn thì giống như bụng con cá chết nằm phơi mình trên bờ cát, nhìn kỹ hơn thì càng giống khuôn mặt một người, khuôn mặt của một người sắp chết, người đó là Chu Nhuận.

Lần cuối Tống Ngọc Trạch gặp Chu Nhuận là ở Australia. Lúc đó Tống Ngọc Trạch cũng không biết Chu Nhuận làm cách nào mà có được địa chỉ nhà ở Australia của anh. Khi Chu Nhuận đứng trước mặt anh, thật sự đã khiến anh sợ hãi. Ngày hôm ấy, cô trang điểm đậm đứng cạnh bể bơi nhà anh. Ánh nắng chói chang của Australia khiến khuôn mặt cô trắng toát như người chết.

Tống Ngọc Trạch không biết vì sao Chu Nhuận lại đến đó, Tống Ngọc Trạch cảm thấy mệt mỏi với sự xuất hiện của Chu Nhuận. Quãng thời gian đó là thời kỳ tăm tối nhất cuộc đời anh, anh chỉ muốn một mình trốn trong thế giới của anh nếm trải nỗi đau khổ nhói lòng để trừng phạt bản thân mình.

Mà Chu Nhuận lại giống như ánh mặt trời trong cuộc đời Tống Ngọc Trạch, anh sợ anh sẽ bị cô cảm hóa mà quên đi tội lỗi của bản thân mình.

"Em có thể đợi anh không?" Đôi môi đỏ thắm thốt ra câu nói ấy.

Tống Ngọc Trạch không trả lời câu hỏi ấy, anh chỉ dẫn Chu Nhuận tham quan nhà anh. Cuối cùng họ đứng ở trong phòng thờ tổ tiên của nhà anh, để cô nhìn kỹ những bức ảnh treo trên tường. Những bức ảnh trên tường là tổ tiên nhà họ Tống và những bức ảnh chụp cùng những chính khách của các quốc gia trong những giai đoạn khác nhau. Đợi đến khi Chu Nhuận nhìn hết các bức ảnh, Tống Ngọc Trạch cho cô hay địa chỉ nơi anh đang sống xếp thứ nhất trong các từ khóa được tìm kiếm trên mạng dạo gần đây. Bởi người ta đồn nhau rằng vòi nước trong nhà vệ sinh, tay vịn cầu thang hay trần nhà nhà anh đều được mạ vàng.

"Chu Nhuận, bây giờ em cũng biết những lời đồn thổi kia không phải là giả. Đến giờ vẫn chưa hiểu sao? Đây là nguyên nhân khiến tôi nói lời chia tay em." Anh lạnh nhạt nói với cô: "Chàng hoàng tử trong vũ hội rất dễ dàng bị cô nàng lọ lem đơn thuần thu hút. Người ta gọi sự thu hút ấy là tình yêu, nhưng thực ra tôi cảm thấy đó giống một loại phản ứng hóa học được sinh ra từ hoàn cảnh chênh lệch, cảm giác mới mẻ không còn thì phản ứng cũng hết."

Sau đó, anh nhìn cô chật vật lê bước rời khỏi đó, dần dần đi xa. Lúc đó, Tống Ngọc Trạch hoàn toàn không có lòng dạ để ý đến Chu Nhuận đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng bao lâu sao, Tống Ngọc Trạch tham gia tang lễ của Chu Nhuận, sau đó anh mới biết: Lúc đó Chu Nhuận đã lấy hết dũng khí đến gặp anh để hỏi câu "Em có thể đợi anh không?"

Cô gái đó vẫn muốn sống tiếp, cô vẫn còn một tia hy vọng, tia hy vọng đó mang tên Tống Ngọc Trạch. Trong vở bi kịch của Chu Nhuận, Triệu Hương Nông chính là người tạo ra bi kịch đó, còn người kết thúc vở kịch đó là Tống Ngọc Trạch.

Từ ngày hôm đó, cô gái trát lớp phấn dày như bức tường trắng đã trở thành một vết thương trong lòng Tống Ngọc Trạch, càng muốn quên lãng thì nó càng lúc càng đau âm ỉ.

Bảy năm sau, bốn bức thư mà Chu Nhuận viết cho anh mới đến tay anh, nội dung của bốn bức thư đã khiến lòng anh nổi lên cơn cuồng phong.

Thế là, Tống Ngọc Trạch đến Chicago, vì nơi đó có Triệu Hương Nông, nhân vật được các nhà phê bình ưu ái, là chị gái thiên thần trong mắt bọn trẻ: Cô ấy và bạn bè cô không giống nhau, cô ấy đáng yêu, xinh đẹp và lương thiện.

Người ta càng khen cô thì anh càng phẫn nộ.

Bây giờ, anh đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, nên anh phải rời khỏi Chicago rồi đến một thành phố khác để lãng quên tất cả.

Ngày hôm sau Tống Ngọc Trạch vẫn chưa rời khỏi Chicago.

Chỉ trong một đêm, người đàn ông tên là Triệu Diên Đình đã dấy lên một trận bão táp ở Chicago. Từ đêm qua đến rạng sáng nay Triệu Diên Đình chính thức đưa ra tuyên bố: Những kẻ khốn kiếp âm thầm miệt thị người thừa kế nhà họ Triệu, tôi sẽ khiến các người phải trả giá.

Một phút sau khi lời tuyên bố được đưa ra, phàm là những máy tính gõ những từ khóa tìm kiếm liên quan đến Triệu Hương Nông và đoạn clip của cô trên mạng đều bị nhiễm vi-rút. Chỉ nháy mắt sau khi bị nhiễm vi-rút, tài liệu cá nhân của người tìm kiếm sẽ biến mất, sau đó trên màn hình sẽ hiện ra biểu tượng của trang web hacker nổi tiếng. Từ đó, người ta mới biết có những chuyện nên có chừng có mực. Một số người tỉnh dậy phát hiện trong hòm thư điện tử của mình có một email, mở email ra, bất ngờ phát hiện hệ thống internet nổi tiếng nhất phương Tây gửi email cho họ. Bức email đó viết rằng nếu

bọn họ đã tải đoạn clip của Triệu Hương Nông thì lập tức xóa bỏ, đồng thời chuyển tiếp email cho người thân bạn bè của họ.

Nhận được email, những người đã tải đoạn clip kia tay chân bủn rủn, vội vàng tìm đoạn clip rồi xóa ngay. Sau khi xóa clip, bọn họ rất nghe lời mà chuyển tiếp email, vì người gửi email cho bọn họ là tổ chức dấu mặt đến chính phủ Mỹ cũng phải bó tay. Tổ chức đó có tầm ảnh hưởng lớn ở phương Tây, không gì là không nhúng tay vào. Nghe nói hội viên của tổ chức lên tới hàng trăm triệu. Có khả năng đồng nghiệp, người thân, bạn bè và người yêu bạn chính là hội viên của tổ chức này.

Mười tiếng sau khi Triệu Diên Đình đưa ra lời tuyên bố, không còn ai dám bình luận về đoạn clip của Triệu Hương Nông nữa. Nhưng mọi người cũng đang thầm đoán, Triệu Diên Đình làm ầm lên như vậy nhất định là đã có chuyện chạm vào giới hạn cuối cùng của ông ta, mà giới hạn cuối cùng đó ắt hẳn là Triệu Hương Nông.

Thế là mọi người lại thầm thắc mắc: Có lẽ Triệu Hương Nông đã xảy ra chuyện?

Sau đó, một bức hình chụp Triệu Hương Nông mặc quần áo bệnh nhân của một bệnh viện nào đó được tung lên mạng. Triệu Hương Nông đứng bên đường đợi xe giống như một người giấy gió thổi một cái là bay.

Lúc nhìn thấy bức ảnh đó, Tống Ngọc Trạch đang ở sân bay. Gần 3 giờ chiều, anh phải nhìn một lúc mới nhận ra người trong ảnh là Triệu Hương Nông. Sau đó, Tống Ngọc Trạch phát hiện ra đồng phục bệnh nhân trên người Triệu Hương Nông anh không hề thấy lạ lẫm, vì ngày hôm đó cô cũng mặc bộ đồ này đứng ngoài cửa nhà anh.

Chu Nhan hớn hở xuống xe, kéo vali đi vào sân bay. Tắc đường đã khiến cô ta lãng phí một tiếng đồng hồ trên đường, may mà không làm cô ta lỡ chuyến bay. Bây giờ là 3 giờ 10 phút, một tiếng nữa cô ta sẽ cùng Tống Ngọc Trạch bay đến New Orleans.

"Sau này chúng ta sẽ sống ở New Orleans." Đây là lời Tống Ngọc Trạch nói với cô tối qua. Nghe thấy lời này, Chu Nhan vô cùng vui vẻ, vì quãng thời gian mà Tống Ngọc Trạch nói là khoảng thời gian lâu dài, khoảng thời gian thuộc về cô ta và anh.

Thời gian là đấng tạo hóa tạo ra lễ vật đẹp đẽ nhất. Chu Nhan nhếch miệng, đương nhiên cô ta sẽ dùng món quà quý giá này thật cẩn thận.

Vừa bước vào sân bay, Chu Nhan đã nhìn thấy Tống Ngọc Trạch đi từ xa tới. Cô tay vẫy tay, hô to: "Anh, em ở đây."

Tống Ngọc Trạch như thể không nghe thấy lời của cô ta, lúc này Chu Nhan mới nhận ra ánh mắt của Tống Ngọc Trạch không nhìn cô ta mà cứ nhìn mãi về phía cửa ra vào sân bay.

Đứng ở nơi đó cõi lòng Chu Nhan vô cùng sung sướng. Ít nhất vào giây phút ấy cô ta nghĩ rằng, vì đợi mãi không thấy cô ta nên Tống Ngọc Trạch đang tìm cô ta.

Trong lòng như đang kêu gào, Tống Ngọc Trạch, mau phát hiện ra em đi!

Thế nhưng anh tựa như không nghe thấy tiếng cô ta gọi anh. Cánh tay vừa vẫy khựng lại giữa không trung, Chu Nhan cứ trơ mắt nhìn Tống Ngọc Trạch lướt qua người cô ta, chạy về phía cửa sân bay, bước chân sao mà gấp gáp và hốt hoảng.

Lúc phản ứng lại, Chu Nhan mới đuổi theo Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch nhanh chóng biến mất ở cửa sân bay, đợi Chu Nhan ra khỏi sân bay thì Tống Ngọc Trạch đã lên một chiếc xe, gần như cửa xe vừa đóng lại thì chiếc xe đã lao vút đi. Chu Nhan nghe thấy có người báo cảnh sát, đó là tài xế chiếc xe taxi vừa đưa cô ta đến sân bay.

Tống Ngọc Trạch cướp xe taxi, còn nguyên nhân vì sao anh lại cướp xe thì vẫn chưa rõ.

Chu Nhan trấn an tài xế bằng cách đưa hộ chiếu và thẻ căn cước cho anh ta rồi bắt một chiếc xe khác đi theo hướng Tống Ngọc Trạch bỏ đi.

Một lúc sau, Chu Nhan nhìn thấy chiếc xe của Tống Ngọc Trạch đâm vào chiếc xe khác.

Buổi chiều Chu Nhan vẫn luôn ở bên cạnh Tống Ngọc Trạch, cô ta cùng anh đến cục cảnh sát lấy lời khai, rồi đi đến bệnh viện một chuyến. Lúc ra khỏi bệnh viện thì trời đã chuyển tối. Tay trái Tống Ngọc Trạch có thêm một đai cố định, bàn tay không bị thương thì vuốt tóc cô ta: "Xem ra chúng ta phải đợi một thời gian nữa rồi."

Dù đã nghĩ mọi cách nhưng Chu Nhan vẫn không thể ở lại nhà Tống Ngọc Trạch qua đêm.

"Anh, em có thể sống cùng anh không?"

"Không được."

"Giờ em không được ở trong trường nữa."

"Vừa rồi không phải anh đã nói với em là anh đã đặt phòng khách sạn ở gần đây cho em rồi sao?"

"Em ghét ở trong khách sạn."

"Chu Nhan!"

"Anh! Vì sao người phụ nữa kia có thể ở đây còn em thì không?"

"Rầm" một tiếng, Tống Ngọc Trạch gạt hết đồ đạc trên giá sách xuống đất.

11 giờ đêm Chu Nhan rời khỏi nhà Tống Ngọc Trạch, trước lúc ra về Tống Ngọc Trạch nói với cô ta: "A Nhan, hình như em đã nhầm lẫn rồi, để cô ta sống ở đây là kế hoạch đã bày ra trước kia, nhớ đấy."

Giây phút đó, Chu Nhan cảm thấy những lời kia càng giống như anh đang nói cho bản thân anh hơn.

Đêm hôm đó, Tống Ngọc Trạch đã mơ một giấc mơ. Mơ thấy cơn gió đêm biến thành tiếng bước chân của một người. Tiếng bước chân khẽ khàng bước trên bậc cầu thang đến trước cửa phòng anh. Sau đó người ấy mở cửa phòng anh ra, mùi hương quyến rũ bủa vây lấy anh. Cô vén chăn lên, nhẹ nhàng nằm xuống cạnh anh, mùi hương biến thành giọng nói khẽ thầm thì bên tai anh, khiến lòng anh vừa phiền vừa ngứa ngáy. Một giọng nói ẩn nấp trong lòng anh đang kêu gào: Mau đẩy cô ra!

Nhưng khi cơ thể kia kề đến bên anh thì tiếng nói trong lòng anh lập tức biến mất, sau đó anh bắt đầu hôn lên bờ môi mềm mại của cô. Vừa chạm vào cánh môi cô anh càng muốn nhiều hơn. Và rồi, anh thò tay vào áo sờ cô.

Nắm lấy hai khối tuyết lê trước ngực cô, mềm mại và tuyệt diệu làm sao. Lực đạo nơi bàn tay anh lúc nặng lúc nhẹ theo sự hưng phấn của anh, khiến cô thở dốc, Tống... Tống Ngọc Trạch, nhẹ... nhẹ chút, ngứa...

Trong mơ, anh không hài lòng chút nào. Nghĩ kỹ lại anh mới biết vì sao mình không hài lòng. Ừm, lúc nào cô cũng gọi Bách Nguyên Tú là "Nguyên Tú" "Nguyên Tú", còn lúc gọi anh thì lôi cả tên lẫn họ anh ra mà gọi.

Anh nắm chặt lấy nơi mềm mại kia, nạt nộ: "Triệu Hương Nông, anh nói với em bao nhiêu lần rồi, hửm, sao em quên nhanh như vậy..."

"A Trạch..."

Tiếng gọi khẽ khàng khiến Tống Ngọc Trạch như bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Ngồi trên giường, trong ánh đèn mờ tối Tống Ngọc Trạch nhìn bàn tay của mình. Lòng bàn tay anh như thể vẫn còn lưu lại mùi hương của một người, mùi hương đó vẫn còn vấn vít trong bàn tay anh. Khi anh muốn nắm chặt tay để giữ nó lại thì nó lại lọt qua kẽ tay anh, hóa thành một cơn gió đêm bay khỏi phòng anh.

Mùi hương không biết đến từ nơi nào đó để lại sự dày vò cả về lý trí lẫn con tim.

Tống Ngọc Trạch lao vào phòng tắm, thẫn thờ đứng dưới vòi hoa sen, để dòng nước lạnh xối xuống người anh. Dù anh đã ngó lơ nhưng nơi nào đó vẫn ngẩng cao đầu. Anh đập mạnh bàn tay bị thương lên tường, cơn đau đớn ngắn ngủi chí ít có thể khiến trung khu thần kinh của con người tê liệt.

Trước khi quay về giường, Tống Ngọc Trạch đã đóng chặt cửa sổ và cửa chính, không để lọt chút khe hở nào, làm như vậy anh sẽ không cảm thấy bị quấy rầy nữa.

Tựa như lạc vào thế giới hỗn loạn thuở sơ khai, Tống Ngọc Trạch nhìn thấy một gương mặt đẫm nước mắt, cô đang khóc, khiến người ta cảm thấy vô cùng buồn bực. Đó là sự buồn bực khiến con tim người ta thắt lại từng cơn. Thế là...

Tống Ngọc Trạch dùng cách trực tiếp nhất: Chặn miệng cô lại...

Khi bị Tống Ngọc Trạch hôn, Chu Nhan đã đứng hình mất mấy giây rồi cô ta lập tức nhắm mắt tiếp nhận. Giây phút này chính là khoảnh khắc mà cô ta đã mong chờ từ rất lâu rất lâu về trước.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ảo giác xuất hiện (02)

Chu Nhan đã rời khách sạn để đến nhà Tống Ngọc Trạch từ sớm. Hôm nay cô ta sẽ cùng anh đến bệnh viện khám tay cho anh. Leo lên hết các bậc thang, Chu Nhan cảm thấy có gì đó sai sai, cửa nhà và cửa sổ nhà Tống Ngọc Trạch đang mở toang. Sau khi đóng cửa chính và cửa sổ lại, Chu Nhan phát hiện phòng tắm là một đống lộn xộn.

Trước khi Tống Ngọc Trạch chặn môi cô ta, tay cô ta đang đặt trên trán Tống Ngọc Trạch, cô ta nhận ra anh đang bị sốt. Cô ta vừa định lên tiếng thì bàn tay đang đặt trên trán anh bị bắt lấy, ngay tức khắc cô ta bị anh kéo mạnh rồi ngã nhào lên người anh. Một giây sau anh lật người đè cô ta xuống, sau đó môi cô ta bị chặn lại.

Hai đôi môi dán lên nhau, chỉ trong nháy mắt Chu Nhan quyết định nhắm mắt lại, khẽ níu lấy cổ áo anh.

Như mồi rơm vừa bén lửa, đôi môi anh lưu lại trên môi cô ta một hồi rồi lướt đến thùy tai cô ta, ngậm lấy, khẽ thì thầm.

"Sao em vào được vậy, anh đã đóng kín cửa rồi mà. Nói cho anh biết sao em lại vào được thế?"

Nếu nghe kỹ có thể nhận ra giọng điệu của anh có chút mừng rỡ. Có thể đi vào từ cửa sổ chỉ có...

Cắn răng, Chu Nhan chủ động hôn lên thái dương Tống Ngọc Trạch, một ngày nào đó cô ta sẽ tống khứ hình bóng của Chu Nhuận ra khỏi trái tim Tống Ngọc Trạch.

Khoác tay lên cổ Tống Ngọc Trạch, đáp lại anh.

Cuối cùng, tay anh lần đến trước ngực cô ta, cách một lớp áo nắm lấy nơi mềm mại của cô ta. Gần như vừa chạm vào liền bắt đầu cuộc xâm lược, mấy giây sau thì ngừng lại, rồi...

Tống Ngọc Trạch phải mất một lúc nới nhận ra khuôn mặt của người anh đang đè dưới thân.

Ngay lập tức, anh nhổm dậy như bị điện giật.

Từ lúc đến bệnh viện đến lúc ra khỏi bệnh viện, phần lớn thời gian Tống Ngọc Trạch đều im lặng, có vài lần Chu Nhan nói chuyện với anh mà anh làm như không nghe thấy. Anh và cô ta đang ngồi trên xe taxi, ánh mắt của anh vẫn luôn nhìn ra bên ngoài cửa xe.

"Anh à." Chu Nhan gọi một tiếng.

Dường như anh vẫn không nghe thấy như mấy lần trước.

Chu Nhan đành chạm vào tay anh, to tiếng hơn một chút: "Anh!"

Tống Ngọc Trạch nghiêng mặt qua nhìn cô ta, ánh mắt từ khuôn mặt cô rơi xuống bàn tay đang đặt trên tay anh, anh lập tức hất tay cô ta ra giống như lúc ở trên giường sáng nay.

"Anh, em biết đó là hiểu lầm, em không để ý đâu." Chu Nhan nhìn bàn tay bị anh hất ra.

"Chu Nhan, có một chuyện anh muốn hỏi ý kiến em." Dường như Tống Ngọc Trạch không muốn tiếp tục chủ đề vừa rồi: "Có muốn làm em gái của anh không, chính là kiểu quan hệ thân nhân được pháp luật công nhận ấy."

"Anh có ý gì?" Lờ mờ đoán được ý của Tống Ngọc Trạch, lòng Chu Nhan rất hoảng loạn.

Quả nhiên!

"Mấy ngày trước anh đã hỏi qua rồi, hai người không có chung huyết thống có thể trở thành người thân thông qua pháp luật."

Một lúc sau.

"Anh à, chuyện này em cần hỏi ý kiến mẹ em." Chu Nhan nói.

Lúc này Chu Nhan biết Tống Ngọc Trạch đã đánh hơi được điều gì đó, trước mắt việc quan trọng hơn cả là đập tan sự nghi ngờ của Tống Ngọc Trạch. Chẳng hạn như bảo mẹ cô ta gọi cho Tống Ngọc Trạch một cú điện thoại, giọng điệu thành khẩn hợp tình hợp lý một chút, còn cô ta sẽ tạm thời yên phận trong khoảng thời gian này, vậy thì tin chắc rằng cô ta và Tống Ngọc Trạch sẽ có thể trở về trạng thái như lúc trước. Cô ta cần biến bản thân mình thành một thói quen của Tống Ngọc Trạch, Chu Nhan biết thói quen là một sự ỷ lại đáng sợ.

Về đến nhà Tống Ngọc Trạch, đi siêu thị mua ít đồ dùng sinh hoạt, giục anh uống thuốc rồi ngồi trong phòng anh chơi game như lúc trước. Khi trời dần tối, cô ta lấy cớ có hẹn với bạn để ra về. Khi đi đến cửa nhà, cô ta chỉ vào tay Tống Ngọc Trạch: "Anh, mình anh có ổn không?"

Anh vẫy tay với cô ta.

Đợi cánh cửa kia đóng lại, Tống Ngọc Trạch ngồi trên thảm. Cơn sốt khiến anh trở nên mệt mỏi, mệt hơn bất cứ lúc nào. Anh nhấc chân ấn vào công tác đèn, nháy mắt căn phòng chìm vào bóng tối.

Anh ngửa đầu ra sau gối lên đệm giường.

Trong cơn mơ màng, Tống Ngọc Trạch lại nghe thấy tiếng bước chân, âm thanh luôn khiến anh không tự chủ được mà dỏng tai lên lắng nghe.

Người phụ nữ ngốc nghếch này, sao đuổi mãi không đi vậy.

"Em đi đi." Anh đuổi cô đi, giọng nói vô cùng mềm yếu.

"Tống Ngọc Trạch, anh bị ốm rồi." Cô đang than thở.

"Đi đi!" Anh tiếp tục nói.

Sau đó Tống Ngọc Trạch không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa, bầu không khí tĩnh lặng khiến anh hoảng loạn.

"Triệu Hương Nông?" Giọng anh vô cùng hoảng hốt.

Không ai đáp lời anh, cô bị anh đuổi đi rồi sao?

"Triệu Hương Nông, đừng đi."

Sau đó, có bàn tay áp lên trán anh, hơi thở dịu dàng quanh quẩn bên tai anh, khiến anh rất đỗi vui mừng.

Cô ngoan ngoãn vùi trong lòng anh.

Anh khẽ thầm thì với cô: "Người ta nói em bị bệnh rồi, anh cảm thấy đây không phải vấn đề anh nên quan tâm, nhưng anh không nhịn được mà lướt xem những tin tức dạo gần đây. Thế nhưng, chẳng có gì cả, em đang bị bệnh sao? Đau ở đâu? Hửm?"

Trong bóng tối, anh chạm lên mặt cô, cô có gầy đi không?

Trong bóng tối, anh chạm vào khuôn mặt đẫm nước mắt của cô. Những giọt lệ kia khiến tay anh ẩm ướt. Cô quay mặt đi nhưng anh lại bưng lấy mặt cô.

"Chẳng phải anh nói ghét phụ nữ suốt ngày khóc lóc sao?" Giọng cô đầy vẻ ấm ức.

"Ngốc ạ, bây giờ em vẫn không hiểu sao?" Giọng anh đè thật thấp để biểu đạt sự thỏa hiệp: "Đó là vì em vừa khóc anh lập tức không biết nên làm thế nào mới hay."

Cúi đầu, hôn sạch những giọt lệ trên mặt cô, rồi hai đôi môi chạm vào nhau, anh lập tức đặt cô nằm dưới người anh.

Anh trực tiếp nắm lấy nơi mềm mại trước ngực cô, không to nhưng cũng không nhỏ, rất vừa vặn với bàn tay anh. Anh khẽ bóp chặt khiến nơi mềm mại kia tràn ra từ kẽ tay anh. Lần này anh vô cùng vui mừng, bởi vì anh không nhận nhầm người khác thành cô.

Đương nhiên, như vậy vẫn chưa đủ.

Tìm đến mục tiêu, chọc vào cô. Sự cường hãn của anh tựa như khiến cô sợ hãi, cô bắt đầu rụt người lại. Anh lại dịu dàng dỗ dành cô bằng giọng điệu ngọt lịm tim.

"A Nông, nó rất nhớ em."

"Vậy anh có nhớ em không?"

"Không."

"Phét lác, tối qua em đã nhìn thấy anh mở toang cửa rồi, anh sợ em không vào được."

Thế là anh không cãi lại cô nữa, anh kề sát tai cô khẽ thầm thì, những lời vô cùng hư hỏng. Cô nổi đóa lên, nhưng đôi tay vẫn ngoan ngoãn cầm chặt lấy nó.

Gần như lúc cô chạm vào thì âm thanh như con thú bị nhốt lập tức phát ra từ trong cổ họng anh.

Tống Ngọc Trạch bị tiếng rên của mình đánh thức, sau đó...

Cảm giác kia rất đỗi xa lạ tối qua nhưng đến hôm nay đã trở nên quen thuộc khiến anh vô cùng sợ hãi. Trong bóng tối, anh mở cửa phòng tắm ra.

Nửa tiếng sau, Tống Ngọc Trạch châm một điếu thuốc. Anh vẫn không dám bật điện lên, trong bóng tối tâm trí anh phiêu du tận nơi đâu. Cuối cùng tập trung ở một nơi nào đó: ngoài cửa sổ, có vài cây sồi. Những cái cây lớn lên mà không được ai chăm sóc, cành lá của nó đan cài vào nhau tạo nên một màn chắn tự nhiên. Trên cành cây vươn vào cửa sổ nhà anh có mắc một thứ. Anh nhìn một lúc mới nhận ra món đồ mắc trên cành cây là cái mà anh đã ném ra ngoài cửa sổ trong lúc giận sôi, đó là bộ đồ nữ tu cô mặc khi đến gõ cửa nhà anh.

Tống Ngọc Trạch đóng cửa sổ lại, mắt không thấy tâm không phiền.

Một lúc sau, có tiếng mở cửa sổ.

Đợi đến khi anh chạm tay vào bộ nữ tu đó, Tống Ngọc Trạch cho rằng đó chỉ là ảo giác do tác dụng của aspirin gây ra, đến mai khi anh khỏi ốm thì ảo giác cũng biến mất.

Nhờ tác dụng của hai viên thuốc ngủ, cuối cùng Tống Ngọc Trạch cũng ngủ một giấc thật say mà không bị quấy rầy lần nào nữa. Khi anh tỉnh dạy, ánh nắng bên ngoài đã chói chang, anh sờ trán, cuối cùng cũng đã hạ sốt rồi.

Việc đầu tiên Tống Ngọc Trạch làm sau khi tỉnh dậy là ném bộ đồ nữ tu mà tối qua anh đã tốn rất nhiều công sức mới lấy được vào thùng rác bên ngoài cửa, anh đứng nhìn nó bị ném vào xe rác và bị mang đi.

Khoảnh khắc khi anh đặt chân lên bậc thang đầu tiên, Tống Ngọc Trạch nghĩ nên đến lúc kết thúc thật sự rồi, cũng giống như lúc mẹ rời khỏi anh, lúc Chu Nhuận rời khỏi anh hay lúc ba rời khỏi anh vậy.

Một tuần sau, Tống Ngọc Trạch đến trung tâm trượt băng rồi đẩy cánh cửa văn phòng chú Chung ra. Vừa đi vào cửa, người đàn ông Đài Loan luôn có vẻ mặt ôn hòa dễ gần kia lập tức vung một đấm về phía anh. Anh nghiêng người theo bản năng, nắm đấm của người đàn ông bị chặn lại giữa chừng.

"Chú Chung?" Tống Ngọc Trạch cau mày.

"Câm mồm!"

Hai khuôn mặt đối diện nhau, một khuôn mặt đầy vẻ hoài nghi, một khuôn mặt bừng bừng phẫn nộ.

"Chú Chung, có phải chú hiểu lầm cháu chuyện gì không?" Tống Ngọc Trạch nhẫn nhịn hỏi.

"Hiểu lầm?" Chung Khoa lạnh lùng nói: "Hôm qua tôi đã nhìn thấy Triệu Hương Nông."

Trong gang tấc, Chung Khoa nhìn thấy Tống Ngọc Trạch vẫn giữ nguyên vẻ mặt ban nãy, anh chỉ hờ hững hỏi: "Thế cho nên?"

"Thế cho nên?" Cô gái ngồi trên ghế dài ngẩn ngơ nhìn bầu trời khiến lòng Chung Khoa phừng phừng lửa giận: "Sau khi nhìn thấy Triệu Hương Nông tôi quay về bắt đầu tra tài liệu. Khi tôi nhìn thấy Chu Nhuận trong tài liệu tôi mới hiểu ra. Tôi cũng đoán được rồi, cậu đến đây là vì Chu Nhuận, mà cậu tiếp cận Triệu Hương Nông cũng là vì Chu Nhuận. Cô giáo hướng dẫn Triệu Hương Nông và Chu Nhuận là bạn tôi, những chuyện xảy ra với họ tôi ít nhiều cũng hiểu đôi chút."

"Tống Ngọc Trạch, ai mà chả làm ra vài chuyện ngu ngốc, sai trái lúc tuổi trẻ dại dột. Tôi cho rằng chuyện mà Triệu Hương Nông làm khi ấy không nghiêm trọng đến mức khiến cô ấy chịu sự trừng phạt nặng nề như bây giờ."

"Nếu chú đã hiểu chút chuyện thì chú nên biết rằng Triệu Hương Nông cũng góp một tay hủy hoại cuộc đời Chu Nhuận, chú cũng biết chuyện xảy ra với Chu Nhuận là một bi kịch từ đầu đến cuối." Giọng nói hờ hững trở nên cao hơn đầy sự phẫn nộ: "Chẳng lẽ lương thiện cũng là sai sao? Chỉ vì đố kỵ mà Triệu Hương Nông đã hủy hoại cuộc đời của một người. Chú Chung, lúc Chu Nhuận chết cô ấy mới vừa tròn 17 tuổi."

Hai người như thể đang âm thầm giằng co với nhau, men theo những ký ức xa xôi Chung Khoa nhớ lại những chuyện trước kia.

"Tống Ngọc Trạch, nếu tôi nói Chu Nhuận của trước kia không hề vô tội như cậu tưởng tượng thì sao. Tôi đã từng nhìn thấy cô ta của khi ấy, không lâu sau khi cô ta giành được giải quán quân của cuộc thi, tôi từng nhìn thấy cô ta ngồi trong xe của người đàn ông khác. Lúc ấy Chu Nhuận khiến tôi cảm thấy cô ta đã thay đổi quá nhanh, cả về ngoại hình lẫn bản chất."

Tống Ngọc Trạch bỗng cảm thấy người đàn ông Đài Loan đang kể lể những chuyện ngày xưa là một chuyện vô cùng ngu xuẩn. Người đàn ông không hiểu rõ chân tướng này đang nói những chuyện ở góc nhìn phiến diện.

Bỏ tay ông ta ra, quay người đi khỏi đó, Tống Ngọc Trạch cảm thấy bây giờ mình không cần phải tốn nước bọt nói mấy câu dài dòng như "Chú Chung, lần này cháu sẽ rời khỏi đây thật" hay "Chú Chung, tạm biệt" nữa.

Vừa chạm tay vào nắm đấm cửa.

"Tống Ngọc Trạch, nếu tôi đoán không nhầm cậu đến để nói lời tạm biệt với tôi nhỉ? Cậu thật sự có thể yên tâm thoải mái mà rời khỏi đây sao? Tống Ngọc Trạch à, câu có biết cái gọi là báo thù của cậu đang đẩy một cô gái khác xuống vực sâu không. Tôi vừa mới nói hôm qua tôi đã nhìn thấy Triệu Hương Nông, cậu biết tôi gặp con bé ở đâu không?"

Tống Ngọc Trạch không thèm quan tâm, anh mở cửa, bước ra ngoài.

"Ở bệnh viện."

Bước chân vừa bước lên phía trước liền thu lại.

"Cho nên?"

"Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông đã mất giọng rồi, cô ấy không thể nói được nữa."

"Ông có ý gì?" Nếu nghe kỹ có thể nhận ra giọng nói kia đang thoáng run rẩy, mà ẩn giấu trong giọng nói run rẩy đó là sự hoảng loạn đến tột cùng.

"Chứng mất ngôn ngữ, người ta nói Triệu Hương Nông bị mắc chứng mất ngôn ngữ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Ảo giác xuất hiện (03)

Dịch: Hé

Chiều hôm nay, những người đang làm việc trong trung tâm đều bị giật mình bởi giọng nói đột ngột vang lên, giọng nói đó giống như âm thanh vượt quá đơn vị đề xi ben mà các kim loại nặng phát ra, bén nhọn, chói tai: "Các người lập tức ra ngoài cho tôi..."

Theo hướng giọng nói đó phát ra, mọi người nhìn thấy Tống Ngọc Trạch, chàng kỵ sĩ A Tống mà bao cô gái trong trung tâm thầm thương trộm mến. Anh đứng ở cửa ra vào, vì ở khoảng cách xa nên mọi người không thể nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt anh.

Trong lúc đang ngơ ngác thì Tống Ngọc Trạch lại lên tiếng một lần nữa, lần này giọng nói đã bình tĩnh lại: "Xin mọi người rời khỏi đây, tôi cần ở một mình một lát."

Đợi đến khi trung tâm không còn một ai, Tống Ngọc Trạch men theo lối đi ở giữa đến nơi mà anh từng đứng xem Triệu Hương Nông biểu diễn bài "Người tình ánh trăng" cho anh.

Giây phút này, trong trung tâm không một bóng người, người có tâm hồn như một ánh trăng không còn ở đây nữa, không còn ở đây nữa rồi, về sau cũng chẳng còn nữa.

Tống Ngọc Trạch từ từ ngồi xuống, đưa tay vuốt mặt mình, có những suy tư không thể gọi tên, có giọng nói vang bên tai anh.

"Tống Ngọc Trạch, em sợ năm sau em không trượt băng được nữa, thế nên em mới muốn cho anh xem, vì đây là thứ mà Triệu Hương Nông yêu thích cả đời."

Giọng nói đó hãy còn rõ ràng như vậy, đến nỗi khiến trái tim anh như thể sắp nhảy ra ngoài lồng ngực. Anh ấn tay lên vị trí trái tim, không nhịn được mà quay đầu nhìn lại.

Không có ai cả! Vẫn chẳng có một ai hết! Giống như rất nhiều lúc gần đây, anh chẳng nhìn thấy hay nghe thấy gì hết.

Sao anh có thể nghe được giọng của Triệu Hương Nông nữa, bây giờ Triệu Hương Nông đã là một người mắc chứng mất ngôn ngữ rồi.

Chứng mất ngôn ngữ do tâm lí là một kiểu của chứng mất ngôn ngữ, có tính tạm thời, đa số nguyên nhân gây bệnh đều do chịu kích thích quá mãnh liệt dẫn đến bán cầu não trái bị tổn thương mà mất đi khả năng tạo và thấu hiểu ngôn ngữ.

Ngày hôm ấy, ngày hôm ấy cô vẫn còn nói nhiều như vậy, có phải mỗi chữ đều phải dùng hết sức lực mới nói ra được hay không?

Lúc này, xung quanh tĩnh lặng như tờ, một ý nghĩ hiện lên trong đầu Tống Ngọc Trạch: Từ nay về sau, cô không còn đến gõ cửa nhà anh nữa rồi.

Ý nghĩ này khiến Tống Ngọc Trạch lập tức quay đầu bỏ đi, khiến anh chạy như điên dại qua những con ngõ lộn xộn. Chạy đến khi quần áo ướt đẫm mồ hôi dán vào người anh, anh nằm trên cánh đồng cỏ bao la nhìn bầu trời để tìm lại niềm tin từ tận đáy lòng anh, thầm nói với mình: Chẳng có gì to tát cả, chẳng có gì to tát cả!

Nhắm mắt lại, mặc niệm trong lòng một nghìn lần: Chẳng có gì to tát cả.

Đọc xong, anh mở mắt nhìn bầu trời cao xa vời vợi.

Triệu Hương Nông vì anh mà mất đi giọng nói, vậy anh sẽ trả lại cô giọng nói, sau đó không ai nợ ai nữa.

Tống Ngọc Trạch gọi điện thoại cho một người. Điện thoại thông, anh gọi một tiếng: "Cô ơi."

"Cô, con muốn cô giúp con một chuyện."

Đối phương nhanh chóng đồng ý với yêu cầu của anh, sau đó không nằm ngoài dự đoán, người kia lại tuôn ra một tràng những lời lẽ cũ rích: "Tiểu Trạch, nghe lời cô về thăm ông đi. Tính khí của ông con như nào con cũng biết, thế nên Tiểu Trạch à, con nhường ông một chút nhé. Con phải tin lời cô, từ lâu ông đã không trách con nữa rồi. Cô biết ông ấy cũng biết bản thân mình khi đó đã hơi quá đáng. Tiểu Trạch à, cô đoán ông con chắc chắn đang đợi con về nhà, Tiểu Trạch..."

"Cô à, lời cô nói con đã nghe bao nhiêu lần rồi, nghe đến phát chán lên rồi." Nói đoạn, Tống Ngọc Trạch lập tức cúp máy.

Buổi chiều hôm nay, giống như nhiều lúc khác kể từ khi cô ở trong bệnh viện, Triệu Hương Nông thích làm một việc đó là đứng lặng trước cửa sổ.

Người ta đều nói cô đã mất đi khả năng ngôn ngữ. Cô đã nói với họ bao nhiêu lần rằng cô chỉ lười nói chuyện mà thôi. Thật đấy, cô chỉ lười nói chuyện mà thôi.

Lười nói chuyện là vì cô cảm thấy mất mặt, vì một người như vậy mà khiến bản thân trở thành cái dạng gì rồi. Những người kia không thể hiểu được cảm giác mỗi ngày ý thức của cô đều đến hành hạ cô. Sau khi hành hạ cô xong, nó luôn nói với cô rằng, đừng lo, mày cần thả lỏng, một thời gian sau sẽ tốt hơn thôi.

Đến bây giờ, Triệu Hương Nông cũng lười để ý đến mấy người kia, cô đã ở viện gần mười ngày rồi. Trong mười ngày này, việc cô thích làm nhất chính là đứng ngắn người trước cửa sổ. Triệu Hương Nông rất sợ bị làm phiền, may mà Triệu Diên Đình đã phong tỏa mọi tin tức cô nằm viện. Nhưng dù như vậy, bạn bè thân thiết của cô vẫn xuất hiện trước mặt cô, trên mặt viết đầy sự thương hại. Triệu Diên Đình đã từ chối tất cả cuộc xã giao sau khi tan ca đều vào bệnh viện với cô. Có lẽ dáng vẻ ngày hôm đó của cô đã khiến tất cả mọi người sợ hãi. Ngay cả người ghét nhìn thấy mặt cô như Lý Nhu mấy ngày hôm nay cũng liên tục đến viện thăm cô, thậm chí mấy lần Triệu Hương Nông còn nhìn thấy vành mắt bà đỏ hoe.

Người xuất hiện ở đây nhiều nhất là Bách Nguyên Tú. Lần nào anh ta đến cũng làm như chưa có chuyện gì xảy ra, kể cho cô nghe những mẩu chuyện thú vị bằng giọng điệu thoải mái, dỗ dành cô bằng những lời lẽ giống như trước kia. Triệu Hương Nông không dám nổi đóa trước mặt bạn bè, Triệu Diên Đình hay Lý Nhu, nhưng cô dám nổi đóa trước mặt Bách Nguyên Tú. Cô ném những bó hoa anh ta mang đến vào thùng rác, cô mở cửa ra rồi nói bằng khẩu hình với anh ta: Cút!

Anh ta ra về nhưng ngày hôm sau lại đến như thường. Triệu Hương Nông viết một dòng chữ trên giấy: Bách Nguyên Tú, đừng có đứng trước mặt con câm mà khoe giọng.

Dòng chữ cô viết khiến sắc mặt anh ta tái hẳn đi. Kể từ ngày hôm đó, Bách Nguyên Tú không còn nói chuyện với cô nữa, anh viết lời của mình lên giấy, anh vẽ hoa vẽ cảnh vật lên giấy cho cô xem. Ngày hôm đó, khi Triệu Hương Nông nhìn thấy Bách Nguyên Tú vẽ thiếu nữ cưỡi ngựa dưới bầu trời trong xanh, nước mắt cô lặng lẽ tuôn rơi. Ngày hôm đó, Triệu Hương Nông mới biết hóa ra mình còn có thể khóc.

Bách Nguyên Tú lau nước mắt cho cô, anh ta nói với cô rằng nhất định anh ta sẽ nghĩ cách làm cô có thể gọi tiếng "Nguyên Tú" một lần nữa.

Lời của Bách Nguyên Tú khiến Triệu Hương Nông cảm thấy băn khoăn, cô thật sự có thể sao?

Những lúc không có ai ở đó, Triệu Hương Nông lén tập phát âm, nhưng cô thật sự không thể nói được một tiếng nào. Hễ cứ mở miệng là lưỡi cô cứng đơ như khúc gỗ, từng giọt mồ hôi không ngừng chảy trên trán cô, nhưng cô vẫn không thể nói nên lời.

Ngày nào Triệu Hương Nông tỉnh dậy cũng nghe thấy câu: "Cô gái, tình trạng của cháu đang tốt lên từng ngày." Những lời này có thể là bác sĩ nói, có thể là bạn bè cô nói, cũng có thể Bách Nguyên Tú nói, nhưng Triệu Hương Nông biết cô không hề chuyển biến tốt. Não cô giống như một miệng núi lửa sắp chìm vào cơn ngủ say.

Ngày thứ mười một nằm viện, Triệu Hương Nông gặp một đám người, sự xuất hiện của đám người ấy khiến Triệu Diên Đình vui mừng khôn xiết. Triệu Hương Nông biết những người kia, bọn họ là những chuyên gia người Đức nổi tiếng trong lĩnh vực điều trị chứng mất ngôn ngữ do tâm lí. Trước kia Triệu Diên Đình từng tìm họ, bọn họ đều lấy lí do công việc bận rộn để từ chối đến Chicago.

Vậy mà hôm nay đám người này lại chủ động đến gặp cô, bọn họ tiến hành hội chẩn cho cô, cuối cùng bọn họ chẳng nói chẳng rằng, chỉ để lại một người phụ nữ Đan Mạch ở lại.

Người phụ nữ Đan Mạch ở lại trong phòng cô, kể từ ngày đó Triệu Hương Nông không còn gặp Triệu Diên Đình và Lý Nhu nữa. Đám bạn cũng không còn đến thăm cô, ngay cả Bách Nguyên Tú cũng không thấy tăm hơi đâu. Ở bên Triệu Hương Nông mỗi ngày là người phụ nữ Đan Mạch. Mỗi ngày việc mà người phụ nữ Đan Mạch làm là cùng cô tản bộ, mát xa cho cô, cùng cô xem phim nghe nhạc.

Bước sang tháng tư, tuần đầu tiên của tháng tư, sau khi Triệu Hương Nông được người phụ nữ Đan Mạch mát xa xong liền đi tắm, sau khi tắm xong sắc trời đã tối. Người phụ nữ Đan Mạch bảo Triệu Hương Nông ngồi xem phim để đợi bà ấy, bà ấy có lời muốn nói với cô. Triệu Hương Nông ngoan ngoãn ngồi trên sofa. Ti vi đang chiếu một bộ phim ngày xưa, bộ phim vô cùng trầm lắng, trong phòng có một mùi hương rất thơm, mùi hương đó khiến người ta thả lỏng, Triệu Hương Nông xem mà ngủ lúc nào không hay.

Trong cơn mơ màng, có người đến bên cô, người đó ngồi bên cô, gọi cô một tiếng "Tiểu Nông."

Là dì Thanh, Triệu Hương Nông thích dì Thanh vô cùng. Khi đó, cô mới đến Chicago, lần nào ra ngoài cũng nghe thấy những ngôn ngữ khiến cô không thể hiểu, điều này khiến cô phiền khiến cô hoang mang. Thế là cô bắt đầu ghi nhớ một loại ngôn ngữ, càng nhớ càng kháng cự ngôn ngữ mới. Vì vậy cô học tiếng Anh rất chậm, mà Triệu Diên Đình vì muốn cô nhanh chóng hòa nhập vào môi trường mới nên ông quy định mỗi người làm trong Triệu công quán đều phải nói tiếng Anh. Điều này khiến Triệu Hương Nông cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều vô cùng khổ sở. Lúc ấy may mà có dì Thanh. Lần nào dì Thanh cũng lén đến phòng cô kể chuyện cho cô nghe. Đương nhiên dì Thanh kể chuyện bằng tiếng Trung. Dì Thanh là người Bắc Kinh, tiếng Trung rất tốt, giọng kể dịu dàng và những câu chuyện mang đậm văn hóa Trung Quốc luôn khiến cô nghe đến say mê, tưới tắm tuổi thơ cô.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân rón rén vang lên, Triệu Hương Nông liền biết dì Thanh lại lén vào phòng cô để kể chuyện cho cô rồi.

Quả nhiên.

"Tiểu Nông, có muốn nghe dì Thanh kể chuyện không nào?"

Tất nhiên là con muốn rồi, Triệu Hương Nông gật đầu, hình như lâu lắm rồi cô không nghe dì Thanh kể chuyện.

Dì Thanh làm bộ bày ra dáng vẻ của vị học giả cao tuổi.

"Câu chuyện này xảy ra vào thời cổ đại, không ai biết rõ cụ thể nó xảy ra ở chiều đại nào, châu nào, huyện nào, năm nào. Người ta chỉ nhớ rằng khi ấy trời đã không đổ mưa một khoảng thời gian rất dài. Trời không mưa khiến hồ nước sông ngòi trên mặt đất cạn khô. Nhân vật chính của câu chuyện là một chàng thanh niên lương thiện. Một ngày nọ chàng thanh niên nhặt được một con ốc, chàng ta thả con ốc vào vại nước ở trong nhà. Mấy ngày sau, chàng thanh niên đi làm ruộng về nhà thì phát hiện ra một bàn thức ăn đầy không biết người tốt bụng nào đã nấu cho chàng. Sau đó, liên tục mấy ngày chàng thanh biên đều gặp tình huống tương tự. Trong sự hiếu kỳ cực độ, chàng thanh niên quyết định tìm ra thực hư. Ngày hôm đó, chàng trai về nhà sớm hơn bình thường một chút. Khi gần về đến nhà, chàng trai đi chậm lại, áp tai lên cánh cửa để nghe ngóng động tĩnh bên trong, sau khi nghe thấy tiếng động bên trong, chàng trai lập tức đẩy cửa ra."

"Tiểu Nông, con đoán xem, lúc chàng trai đẩy cửa ra đã nhìn thấy gì?"

Dì Thanh ấy à, lần nào kể chuyện cũng thích đánh đố, khiến cô nôn nóng, đến khi cô vô cùng sốt ruột mới đắc ý kể nốt câu chuyện.

Chỉ là, lần này dì Thanh đã sai rồi, người kể chuyện đã quên bà ấy đã từng kể câu chuyện này rồi.

Triệu Hương Nông thầm cười trộm trong lòng, bắt chước giọng điệu của dì Thanh.

"Chàng trai mở cửa ra, chàng ta nhìn thấy một cô nương xinh đẹp đang nấu cơm cho chàng. Cô nương xinh đẹp nói với chàng trai nàng là con ốc được chàng nhặt về nhà. Khi chàng thanh niên nhặt được nó thì nó đã thoi thóp sắp chết. Sau đó, chàng trai và cô nương ốc cưới nhau. Câu chuyện muốn truyền đạt rằng, mỗi trái tim thiện lương đều sẽ nhận được sự báo đáp."

Không gian bỗng nhiên thật tĩnh lặng.

"Dì Thanh, con nói đúng chứ?" Triệu Hương Nông nghe thấy giọng nói của mình, vô cùng rõ ràng.

Quãng thời gian mất tiếng dài khiến giọng cô từ âm "Mi Fa" biến thành âm "Đô Rê", từ giọng nói thánh thót trước kia giờ đã có thêm chút trầm thấp trong đó.

Cô vừa dứt lời, một giọng nói đang dần trở nên già nua vang lên, đong đầy vẻ mừng rỡ.

"Đúng vậy, Tiểu Nông nói quá đúng rồi."

Vẫn sợ đây là mơ, Triệu Hương Nông mở mắt ra, cô nhìn thấy dì Thanh rồi. Cô đưa tay chạm lên khuôn mặt bà, gọi một tiếng thăm dò: "Dì Thanh?"

Tiếng "Dì Thanh" kia vô cùng rõ ràng.

Giọng cô quay trở lại rồi, quay trở lại rồi! Không phải cô lười phát âm, chỉ là vì cô quá đau khổ nên mới không thể nói nên lời.

Cô ôm chầm lấy Dì Thanh, òa khóc thật to để xua tan nhưng đau khổ kia. Đây là lần cuối cô khóc vì anh, là lần cuối cùng Triệu Hương Nông khóc vì Tống Ngọc Trạch.

Vì đau lòng nên giọng cô như tiếng đồ vật bị vỡ tan.

"Dì Thanh, con đau khổ quá, con thật sự rất đau. Anh ta đẩy con ra trước mặt 12 triệu người, điều này làm con sống không bằng chết."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ảo giác xuất hiện (04)

Dịch: Hé

Ánh đèn êm dịu cùng hương tinh dầu vị cỏ phảng phất trong căn phòng khiến tinh thần thư thái. Cô gái chịu uất ức cần tìm một bờ vai thân thuộc nhất để òa khóc, sau đó tất cả những bi thương sẽ bốc hơi cùng những giọt lệ kia.

"Tiểu Nông, dì Thanh cũng xem đoạn clip kia rồi. Con có biết xem xong đoạn clip kia dì Thanh có cảm giác gì không? Wow, Tiểu Nông nhà chúng ta dáng đẹp quá, tấm lưng xinh đẹp như vậy nếu mặc bộ váy lộ lưng chắc chắn sẽ thu hút ánh mắt của tất cả mọi người."

"Tiểu Nông à, dì nói này, con đừng quá để ý đến những chuyện kia, cứ coi như đó là một lần con mặc bộ váy lộ lưng tham gia một buổi tiệc đặc biệt. Chủ đề của buổi tiệc đó là trưởng thành, đến khi rời khỏi buổi tiệc thì cũng có nghĩa Tiểu Nông đã trưởng thành rồi."

"Tiểu Nông, lời dì Thanh nói con có hiểu không?"

Thật lâu sau, mới có giọng nói đầy nghẹn ngào đáp lại: "Con hiểu rồi dì Thanh."

Người phụ nữ Đan Mạch rời khỏi đó vào thứ ba, bà ấy từ chối tấm séc Triệu Diên Đình đưa cho bà. Bà ấy nói bà ấy đến đây vì nhận được ủy thác của người khác, cụ thể là ai thì bà ấy không tiết lộ.

Thứ tư, Triệu Hương Nông xuất viện về nhà, cùng về với cô còn có dì Thanh.

Đứng trước gương Triệu Hương Nông nhìn thấy gương mặc mình đã có sự thay đổi nho nhỏ, đôi má phúng phính đã biến mất, cằm nhọn hơn lúc đầu một chút, đôi mắt cũng trở nên to hơn.

Tối thứ tư, Triệu Hương Nông gọi một cuộc điện thoại cho trưởng bộ phận truyền thông của Triệu thị.

Khi Triệu Hương Nông gọi điện cho bộ phận truyền thông thì Tống Ngọc Trạch cũng đang nhận cuộc điện thoại từ Đức. Sau khi nghe được những tin tức mình muốn nghe, Tống Ngọc Trạch nói với chính mình bây giờ anh có thể yên tâm rời khỏi đây rồi.

Thu dọn đồ đạc xong, Tống Ngọc Trạch gọi điện cho Chu Nhan.

Nửa đêm, Tống Ngọc Trạch lại lao vào phòng tắm. Sau khi dội nước lạnh, anh tựa lưng lên vách tường trong phòng tắm, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Chỉ lơ đãng một chút thôi cô đã chui vào lòng anh, mặc chiếc áo sơ mi khi ở New Orleans, cơ thể mềm mại dán chặt vào anh. Cô chẳng nói lời nào, chỉ dùng bờ môi mơn trớn cằm anh.

Tống Ngọc Trạch cười khổ, Triệu Hương Nông đã chạy từ giấc mơ của anh ra bên ngoài rồi. Tống Ngọc Trạch cho rằng mình chẳng đoái hoài đến cô sẽ là cách đuổi người tốt nhất. Tống Ngọc Trạch cho rằng chỉ là mình bị mê hoặc nhất thời thôi vì Triệu Hương Nông để lại quá nhiều thứ ở đây.

Cắn răng, mặc cho cô luồn tay vào quần áo anh, chỉ cần rời khỏi đây anh sẽ nhanh chóng quên đi mọi thứ ở Chicago này.

Tống Ngọc Trạch ép mình đứng yên như một pho tượng.

Hồi lâu không thấy anh đáp lại, cô vô cùng buồn bã, nước mắt cô rơi xuống đầu ngón tay anh, ấm áp và nóng bỏng hệt như con người cô vậy.

"Đừng khóc." Anh nói với cô.

Những giọt lệ vẫn không ngừng rơi tí tách xuống ngón tay anh.

Anh duỗi tay ôm lấy cô.

"A Nông, đừng khóc, nhé?"

Vòng tay anh siết chặt cô hơn.

Anh khẽ thầm thì: "Đừng khóc, là lỗi của anh, tại anh hết. Làm em khóc, khiến em tức giận đều là lỗi của anh. Anh tưởng rằng sau khi mình làm xong những chuyện kia thì sẽ rất vui vẻ, nhưng không, anh chỉ biết bản thân đang hoảng loạn, thời gian càng trôi đi, sự hoảng loạn càng lúc càng lớn."

Cô vẫn đang khóc, nghe sao mà bi thương, cơ thể cô cũng run rẩy theo những tiếng nức nở kia.

Để cô thôi run rẩy, anh đè cô lên tường.

Anh lên tiếng dỗ dành cô bằng giọng điệu lấy lòng.

"A Nông, chỉ cần em không khóc thì muốn anh làm chuyện gì anh cũng bằng lòng. Hửm? Giết người, phóng hỏa, thậm chí giao nộp cả mạng sống của anh anh cũng bằng lòng."

Thế là cô ngừng khóc.

Khoảnh khắc ấy, anh muốn quỳ phục xuống dưới chân cô, hôn lên làn váy của cô.

Hai người không nói gì nữa, chỉ siết chặt lấy cơ thể đối phương. Anh cúi đầu tìm môi cô, khi gần chạm vào đôi môi ấy, người trong lòng bỗng hóa thành hư không chui qua khe cửa sổ chạy trốn mất.

Tựa như bừng tỉnh khỏi bùa mê, Tống Ngọc Trạch đấm thật mạnh lên tường, cơn đau khiến anh tỉnh táo trở lại. Tống Ngọc Trạch mở cửa phòng ra, làm cái việc mà gần đây anh vẫn hay làm: Chạy!

Tảng sáng, Tống Ngọc Trạch nằm trên bãi cỏ trong công viên, nhìn hừng đông sắp xuyên qua bầu trời.

Chu Nhan đến sân bay đúng giờ Tống Ngọc Trạch đã hẹn, anh cũng đến sân bay gần như cùng lúc với cô ta. Cô ta hỏi anh: "Anh, lần này chúng ta sẽ đi

thật chứ?"

Anh cười với cô ta, khẽ vuốt tóc cô ta: "Đương nhiên."

Bọn họ ngồi trong phòng chờ máy bay, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ bay. Chu Nhan uống cà phê Tống Ngọc Trạch mua. Ti vi trong phòng chờ đang chiếu chương trình của đài truyền hình Chicago. Gần 9 giờ rưỡi, lời dẫn của MC truyền hình khiến bầu không khí trong phòng chờ trở nên tĩnh lặng. Ánh mắt của Chu Nhan không tự chủ được mà nhìn về phía ti vi, vì cô ta vừa nghe thấy MC nhắc đến Triệu Hương Nông.

Nửa tiếng trước, Triệu Hương Nông đã tổ chức cuộc họp báo trong vòng 15 phút, nội dung của cuộc họp báo chính là đưa ra lời xin lỗi.

Triệu Hương Nông xuất hiện trên ti vi, tóc tai gọn gàng trang điểm nhẹ nhàng, mặc bộ đồ màu đỏ thắm mà người Chicago thích nhất. Kiểu tóc, trang điểm, trang phục cộng với vẻ mặt của cô đều toát lên sự nghiêm cẩn nhưng cũng không thiếu sự chân thành.

Khi nhìn thấy Triệu Hương Nông trên ti vi, Chu Nhan lập tức tìm Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch đang buộc dây giày cho một đứa trẻ, vừa rồi dây giày của đứa bé bị tuột ra, vì chưa biết cách buộc dây giày thế nào nên nó đành nhìn Tống Ngọc Trạch bằng ánh mắt cầu cứu.

Những người trong phòng chờ đều bị nội dung của chương trình ti vi thu hút, Triệu Hương Nông trên ti vi vô cùng xinh đẹp, còn Tống Ngọc Trạch...

Chu Nhan thầm sung sướng trong lòng vì Tống Ngọc Trạch hoàn toàn không để ý đến Triệu Hương Nông trên tivi, anh đang chuyên chú buộc dây giày cho đứa bé. Những hành vi bất thường của Tống Ngọc Trạch dạo gần đây khiến lòng Chu Nhan cảm thấy bất an. Cảm giác bất an đó không thể nói rõ, một suy nghĩ lúc gần lúc xa trong đầu cô ta.

Có điều, dáng vẻ lúc này của Tống Ngọc Trạch khiến Chu Nhan nghĩ có lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi.

Giọng của Triệu Hương Nông phát ra từ ti vi kéo ánh mắt Chu Nhan quay về chỗ cũ. Chu Nhan khoanh tay, cô ta rất tò mò không biết Triệu Hương Nông sẽ xin lỗi như thế nào đây.

Bài xin lỗi của Triệu Hương Nông cứng nhắc, nhưng bài xin lỗi như vậy lại khiến Triệu Hương Nông trông vô cùng chân thành: Trong tay không cần cầm bất cứ giấy tờ gì, ánh mắt nhìn thẳng không lảng tránh, giọng điệu thành khẩn.

Nói xong bài xin lỗi, Triệu Hương Nông cụp mắt xuống. Lúc này Chu Nhan mới phát hiện ra Triệu Hương Nông đã gầy đi không ít, dáng vẻ cúi mặt cụp mắt khiến Triệu Hương Nông có vẻ rất đáng thương.

Chu Nhan thầm khinh bỉ người phụ nữ giả dối này, cô ta chuyển tầm mắt sang phía Tống Ngọc Trạch. Một bên giày đã buộc xong, Tống Ngọc Trạch đang buộc dây cho chiếc giày còn lại.

Ti vi lại vang lên tiếng của Triệu Hương Nông.

"Lời xin lỗi vừa rồi là dùng thân phận người thừa kế của Triệu thị. Còn bây giờ, tôi sẽ lấy danh nghĩa cá nhân xin lỗi những người đã tin tưởng tôi."

Ả này đúng là thích làm màu, lần nọ khi ở nhà Tống Ngọc Trạch cô ta đâu có dáng vẻ như bây giờ. Chu Nhan nhếch miệng nhìn Triệu Hương Nông trên ti vi, tiếp sau đây Triệu tiểu thư sẽ diễn trò gì cho mọi người xem nhỉ, màn khóc lóc sụt sùi sao?

Chu Nhan lắng nghe Triệu Hương Nông từ từ lên tiếng.

"Một người thân thiết nhất của tôi đã nói với tôi rằng: "Không cần quá để ý những chuyện kia, cứ coi đó là một lần con mặc bộ váy lộ lưng tham gia một buổi tiệc đặc biệt. Chủ đề của buổi tiệc đó gọi là trưởng thành, đến khi rời khỏi buổi tiệc cũng có nghĩa Tiểu Nông đã trưởng thành rồi", thế nên tôi quyết định nghe lời bà ấy."

Cái gì cơ? Như này mà cũng được coi là xin lỗi hả? Chu Nhan cảm thấy những lời nhẹ bẫng này của Triệu Hương Nông nhất định sẽ gây náo loạn. Quả nhiên, Triệu Hương Nông vừa dứt lời, hội trường họp báo liền trở nên ồn ào.

Trong tiếng ồn ào đó, Triệu Hương Nông lùi về sau một bước, khom lưng thật thấp. Cô giữ tư thế khom lưng đó trong mấy phút, hội trường buổi họp báo vì hành động của Triệu Hương Nông mà yên tĩnh trở lại.

Đến khi Triệu Hương Nông đứng thẳng lại, đôi mắt cô đã thoáng ẩm ướt, dáng vẻ đó cũng khiến giọng nói của cô mang theo vài phần bi thương.

"Trong buổi tiệc có chủ đề trưởng thành đó, tôi cũng đã trả giá cho chính mình rồi. Cái giá đó là gì thì tôi tin mọi người cũng rõ trong lòng rồi. Vì vậy, xin mọi người đừng đánh đồng hành vi cá nhân của tôi với gia tộc của tôi, đây chính là mục đích hôm nay tôi đến đây."

Buổi họp báo kết thúc, Triệu Hương Nông quay người đi, sau đó có người đặt ra câu hỏi: "Cô đã hối hận vì hành vi của mình rồi sao? Ý tôi là hành vi đào hôn của cô ấy."

Triệu Hương Nông dừng bước vì câu hỏi này.

Nhìn bóng lưng Triệu Hương Nông, Chu Nhan rất mong có thể nghe được câu "Tôi hối hận rồi" từ miệng Triệu Hương Nông. Câu "Tôi hối hận rồi" của Triệu Hương Nông nhất định sẽ làm màn báo thù của Tống Ngọc Trạch thành công hơn nữa. Ừm, Triệu tiểu thư nhận được ngàn vạn ưu ái sau khi ngã một cú đau điếng, cuối cùng cũng cúi cái đầu cao quý xuống rồi.

Triệu Hương Nông không quay đầu lại, nhưng cô vẫn đáp lại từng chữ từng chữ một.

"Đúng vậy, tôi hối hận rồi!"

Chất! Quá chất! Đặc biệt là câu nói được thốt ra từ cái miệng xinh xắn kia, đúng là không gì sánh bằng!

Triệu Hương Nông vừa dứt lời, phòng chờ yên tĩnh bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc ré lên: "Chú buộc dây giày chặt quá, đau."

Theo tiếng kêu khóc ấy, Chu Nhan nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của đứa trẻ và bóng lưng đang rời khỏi đó của Tống Ngọc Trạch. Cô ta cúi đầu nhìn dây giầy của đứa trẻ, một bên rất bình thường, một bên thì bị thắt thật chặt. Khi Chu Nhan ngẩng đầu tìm Tống Ngọc Trạch lần nữa thì bóng dáng anh đã biến mất khỏi đó.

Trong phòng chờ có những cây cột hình vuông, Tống Ngọc Trạch tựa lưng lên đó. Anh chỉ muốn tìm một nơi để giấu mình, chỉ như vậy thôi. Tưởng rằng trốn tránh thì sẽ không có chuyện gì nữa ư? Không, không phải, giọng nói đó vẫn còn vang vọng xung quanh.

Sau câu "Đúng thế, tôi hối hận rồi" người ấy bắt đầu nói.

"Tôi nghĩ, mỗi người sẽ tự có nhận biết và định hướng trong hoàn cảnh trưởng thành của mình. Tôi sai ở chỗ không nên dễ dàng tin vào những thứ như công thức một cộng một bằng hai, rồi sùng bái một cách mù quáng. Cô bé bán diêm trong đêm bình an cứ ngỡ đốt hết những que diêm kia thì sẽ có được hơi ấm, nhưng thực ra, đó chỉ là một loại ảo tưởng."

"Sau nay, sẽ không bao giờ có chuyện đó nữa."

Chu Nhan gỡ dây giày ra rồi buộc lại cho đứa bé, sau khi đứa bé đi khỏi Chu Nhan quay lại chỗ của mình. Triệu Hương Nông nói những gì cô ta cũng không có hứng thú quan tâm. Bây giờ, chuyện cô ta cần quan tâm là lần này cô ta và Tống Ngọc Trạch có rời khỏi Chicago được hay không.

Thời gian dần trôi, càng lúc càng gần thời gian máy bay cất cánh. Chu Nhan đan chặt tay vào nhau, ánh mắt bần thần nhìn xuống đất, bao đôi chân đi đi lại lại trên mặt đất, mà chẳng có đôi giày mà cô ta quen thuộc. Đến khi Chu Nhan chờ đợi đến sắp tuyệt vọng thì cô ta nghe thấy giọng nói quen thuộc gọi cô ta: "A Nhan."

Ngẩng đầu lên, Chu Nhan nhìn thấy Tống Ngọc Trạch đang khẽ cau mày, vẻ mặt anh như muốn nói "Đến giờ rồi sao còn chưa đi."

Nụ cười lập tức nở rộ, Chu Nhan đứng dậy khoác tay Tống Ngọc Trạch.

Chu Nhan không hề hỏi ban nãy vì sao Tống Ngọc Trạch lại rời khỏi đó. Cô ta không thể hỏi, bởi vì hỏi ra thì sẽ mất vui, giống như tình huống không lâu trước đó.

"Anh, vì sao phải thay đổi kế hoạch chứ? Kế hoạch ban đầu của chúng ta không phải như vậy."

"Anh cảm thấy đã đủ rồi, cô ta đã nhận được bài học mà cô ta đáng nhận được rồi."

"Không đủ, căn bản không đủ."

"..."

"Anh, em muốn nghe lời giải thích của anh."

"Anh không cần giải thích bất cứ điều gì với em. Chu Nhan, anh vẫn muốn khuyên em một câu, nên biết một vừa hai phải và biết dừng lại đúng lúc."

Ngày hôm đó, lần đầu tiên Chu Nhan nhìn thấy Tống Ngọc Trạch nổi giận.

Máy bay lao lên không trung, Chu Nhan thầm thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng đã thoát khỏi Chicago rồi, về sau cô ta sẽ không bao giờ quay lại thành phố này nữa.

- ----------

Đang mải buồn thì dịch chương sau, trước đọc đoạn ngược này cứ nghĩ TNT quá đáng như vậy sao THN vẫn còn lấy hắn nhỉ, rồi khi đọc đến chương sau mới ngỡ ra, à hóa ra là như vậy, đúng là đẹp trai không bằng chai mặt (À phải nhà giàu nữa nhá):)))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hôn lễ tháng tư (01)

Dịch: Hé

Trung tuần tháng tư, tại vùng ngoại ô Canberra, Australia có một tòa nhà màu trắng nhìn từ xa giống như một vương quốc thu nhỏ. Một hàng dài những chiếc xe sang trọng đỗ ở bên ngoài tòa nhà. Người ở Canberra này đều biết chủ nhân của tòa nhà đó là Tống Học Nhữ.

Tống Học Nhữ, ông trùm ngành năng lượng, tuổi quá lục tuần, sở hữu nhiều khu khoáng sản, mỏ dầu, mỏ khí đốt tự nhiên. Cây cao su là con đường làm giàu của tổ tiên nhà họ Tống, vì thế những người phương Tây đã từng ăn quả đắng của Tống Học Nhữ đều tặng ông ta danh hiệu "Cá sấu nhai kẹo cao su". Người Tây không thích Tống Học Nhữ, cái lão người châu Á nhìn giống một vị học giả kia luôn cướp mất miếng thịt của họ một cách dễ dàng, chẳng hạn như quyền khai thác mỏ khoáng sản ở châu Phi, mỏ dầu khí ở Trung Đông và mỏ khí đốt ở Nga.

Trái ngược với người phương Tây, Tống Học Nhữ lại được người Úc yêu quý. Những người sống ở những địa phương lạc hậu đều biết, con đường bọn họ đi hay những ngôi trường mà bọn trẻ học đều là do Tống Học Nhữ đầu tư xây dựng. Bọn họ cảm kích Tống Học Nhữ từ tận đáy lòng, trong những buổi cầu nguyện vào cuối tuần, bọn họ không khỏi thêm vào một câu: Xin cho cháu trai của ngài Tống sớm trở về bên cạnh ngài ấy.

Trái ngược với những thành công to lớn mà Tống Học Nhữ có được trong sự nghiệp chính là hoàn cảnh gia đình ông. Tống Học Nhữ hồi trẻ góa vợ, về già thì mất con, còn đứa cháu trai duy nhất cũng rời xa Tống Học Nhữ sau khi ba anh ta mất không lâu. Nghe nói, là Tống Học Nhữ đuổi anh ta đi, cụ thể vì sao lại đuổi người thế duy nhất của nhà họ Tống đi thì không thể biết được. Người ta chỉ biết rằng đứa cháu trai đó chưa từng quay lại.

Trung tuần tháng tư hàng năm, Tống Học Nhữ đều tổ chức tiệc phẩm rượu tại gia. Đám trẻ ở Canberra đều đến tụ tập quanh tòa nhà từ sớm, vì khách mời đến dự tiệc ngoài những quan chức chính phủ ra còn có những minh tinh trong làng giải trí lẫn thể thao.

Cũng giống tháng tư những năm trước, đám trẻ được gặp thần tượng trong lòng mình đúng như mong ước. Nhìn thần tượng của mình đi vào tòa nhà kia rồi bắt đầu chờ đợi cơ hội duy nhất được xin chữ ký khi thần tượng quay về xe của họ.

Gần 3 giờ chiều, đám trẻ nhìn thấy một chiếc taxi hoàn toàn lạc quẻ với nơi này. Chiếc taxi bị bảo an chặn lại từ phía xa, sau đó có một chàng trai cao lớn đội mũ khoác ba lô bước xuống xe, được bảo an dẫn đến trạm kiểm soát thứ hai.

Bảo an cấp cao phụ trách an ninh cho buổi phẩm rượu của Tống gia không cho chàng trai đi qua. Một lúc sau quản gia Tống gia đi ra. Phản ứng đầu tiên khi người quản gia nhìn thấy chàng trai là ngỡ ngàng, sau đó vội vàng chạy trở vào tòa nhà.

Thế là chàng trai cứ đứng im ở khu vực mà bảo an chỉ định. Dù không được mời vào trong nhưng cũng không có ai đuổi anh ta đi, dáng vẻ đó giống như chàng trai đang bị phạt đứng vậy.

Khách khứa được Tống Học Nhữ mời tham gia buổi phẩm rượu phát hiện sau khi người quản gia ghé tai báo cáo thì chủ nhân của buổi tiệc trở nên mất tập trung. Mấy lần còn phải nhờ đến lời nhắc của cấp dưới, không phải gọi sai tên hãng rượu thì cũng là ngẩn người một hồi lâu.

Cuối cùng, sau mấy tiếng đợi chờ, đám trẻ cũng đợi được lúc buổi tiệc kết thúc. Bọn họ đã xin được chữ ký của thần tượng như mong ước. Lúc rời khỏi đó, đám trẻ phát hiện chàng trai kia vẫn còn đứng ở đó.

Đứng chờ bên ngoài tòa kiến trúc đã lưu giữ bao kỉ niệm tuổi thơ của anh đến khi màn đêm sắp buông xuống, cuối cùng Tống Ngọc Trạch đã đợi được kết quả mà anh muốn.

Vị quản gia già nhìn anh lớn lên mừng rỡ đi về phía anh: "Chú biết Tiểu Tống sẽ trở thành một anh chàng đẹp trai mà."

Đi theo sau quản gia, Tống Ngọc Trạch đi qua những bậc tam cấp, hành lang quen thuộc đến căn phòng thờ tổ tiên nhà họ Tống.

Đứng ở bên ngoài.

"Tiểu Tống, có phải cháu về thì sẽ không đi nữa không?" Quản gia đưa ra thắc mắc.

"Vẫn phải đi một chuyến nữa ạ, nhưng một thời gian sau cháu sẽ dẫn một người khác về cùng cháu." Anh đáp lại quản gia.

Thế là vị quan gia mách anh trước khi ông lão nổi giận thì nhất định phải gọi một tiếng "Ông nội".

Tống Ngọc Trạch mở cửa phòng ra.

Trong căn phòng treo rất nhiều bức ảnh đen trắng, sắc điệu khiến người ta không khỏi đè nén hơi thở, thả chậm bước chân. Tống Ngọc Trạch bước từng bước về phía người đang đứng quay lưng lại với anh.

Hít sâu một hơi, một, hai, ba!

Cất lời: "Ông nội."

*****

Một buổi tối thứ năm, Triệu Hương Nông cùng Bách Nguyên Tú tham dự một buổi tiệc sinh nhật, khi Bách Nguyên Tú kéo cô rời khỏi buổi tiệc cô cũng không phản đối.

Trong một hành lang mờ tối, cô tựa lưng lên tường, Bách Nguyên Tú nhốt cô lại giữa đôi tay anh ta và bức tường. Khi Bách Nguyên Tú chạm tay lên môi cô, Triệu Hương Nông nhắm mắt lại. Trước khi rời khỏi buổi tiệc Triệu Hương Nông biết sẽ xảy ra chuyện gì nên cô đã uống hết một ly rượu đầy. Mọi chuyện đã được định đoạt trong buổi chiều ngày hôm nay, kể cả thời gian tổ chức hôn lễ ở Hawaii hay là trường đại học mà cô sắp theo học ở Hawaii.

Hôn lễ được ấn định vào cuối tuần tuần sau, thứ hai cô và Bách Nguyên Tú sẽ bay đến Hawaii để chuẩn bị hôn lễ. Triệu Hương Nông biết hôn lễ giữa cô và Bách Nguyên Tú nhất định phải tổ chức, vì rất nhiều người đang chờ đợi cô đeo trên tay chiếc nhẫn của Bách Nguyên Tú, những người kia sẽ tạo nên lợi ích chung vì hai nhà Bách Triệu.

Ngón tay trên môi cô dịch xuống, miết lấy cằm cô, nụ hôn của Bách Nguyên Tú lập tức ập xuống.

Cánh môi cô vẫn còn vương hương rượu mạch nha, anh ta cuốn lấy hương vị ấy vào miệng mình, dùng mọi cách có thể lấy lòng cô, rồi chờ đợi đôi tay cô khoác lên cổ anh ta.

Nhưng Bách Nguyên Tú đợi mãi mà không thấy điều anh muốn, ngược lại là những tiếng bước chân gấp gáp vang lên từ đầu kia hành lang. Tiếng bước chân cùng với cái người đang cứng đờ trong ngực khiến lòng Bách Nguyên Tú vô cùng bực bội. Sự bực bội ấy thôi thúc anh ta thò tay vào áo cô kiếm tìm nơi mềm mại kia.

Tìm thấy rồi nắm chặt, một lát sau từ khẽ giẫy giụa Triệu Hương Nông bắt đầu mang theo sự cảnh cáo mà giẫy giụa. Khi cơ thể cô đang giẫy khỏi tầm tay của anh ta, miệng cô cũng không ngừng cảnh cáo "Nguyên Tú, buông ra" "Bách Nguyên Tú, mau bỏ tay ra".

Lời cảnh cáo như vậy trong hành lang mờ tối này nghe như thể người phụ nữ đang ra vẻ ỡm ờ với đàn ông. Bách Nguyên Tú nghe thấy thế thì cảm thấy vô cùng hưởng thụ, Tiểu Nông của anh ta đang làm nũng với anh ta, có tin một giây sau anh ta sẽ khiến cô kêu lên không.

Còn chưa đến giây tiếp theo thì đầu Bách Nguyên Tú đã bị đập một cú thật mạnh. Khi cú đập thứ hai giáng xuống, Bách Nguyên Tú mới ý thức được có người đang vung nắm đấm về phía anh ta. Bách Nguyên Tú vô thức ôm đầu nghiêng mặt sang bên trái. Có bóng đen lao về phía anh ta, sau đó lướt qua người anh ta.

Bách Nguyên Tú không đợi được cú đập thứ hai giáng xuống đầu mình, đợi đến khi anh ta tỉnh táo lại thì phát hiện trong ngực mình trống hoắc, vừa rồi rõ ràng Tiểu Nông vẫn ở trong ngực anh ta mà.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, Bách Nguyên Tú ngoảnh mặt về bên phải, có một bóng dáng cao lớn và một dáng người nhỏ nhắn đang đi về hướng khác của hành lang. Phản ứng đầu tiên của Bách Nguyên Tú chính là: Có kẻ cướp Tiểu Nông của anh ta rồi.

Bách Nguyên Tú còn chưa kịp đuổi theo hai người thì anh ta đã bị chặn lại một góc, mấy người đàn ông cao to vung nắm đấm về phía anh ta.

Trước khi chìm vào hôn mê, Bách Nguyên Tú nghe thấy giọng nói hoảng hốt của mình vang vọng trong hành lang "Tiểu Nông!!!"

Nghe thấy tiếng hô của Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông đang ra sức giẫy thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô. Cô vừa giẫy giụa vừa lên tiếng cảnh cáo: "Anh là ai? Nếu anh còn mục đích khác thì tôi có thể nói cho anh biết rằng anh chọc nhầm người rồi đấy. Còn nếu như đây hành động giúp đỡ thì tôi nghĩ anh đã hiểu lầm rồi, người ban nãy là vị hôn phu của tôi."

Lời của Triệu Hương Nông khiến tay cô càng bị siết chặt một cách thô bạo, người kia lôi cô về một lối đi vừa hẹp vừa tối. Triệu Hương Nông không biết chuyện phát sinh trong mấy phút ngắn ngủi này là gì. Bắt cóc? Trả thù? Hay trò đùa ác ý? Triệu Hương Nông chỉ biết người đang kéo cô đi là đàn ông, một người đàn ông bàn tay thon dài, hơn nữa...

Hơn nữa, có gì đó rất quen thuộc.

Cô đang ở trong một hội sở tư nhân ở Chicago, nó có tên là "Mê cung", câu khách bằng những hành lang huyền bí. Đương nhiên những người đến đây không phải là những đứa trẻ tràn đầy sự hiếu kì, mà là những nam nữ trưởng thành. Chuyện bọn họ thích làm nhất là ôm ấp trong những hành lang huyền bí, để biểu đạt nhu cầu của đối phương. Càng là những nơi tối tăm thì càng được yêu chuộng. Triệu Hương Nông bị một gã đàn ông xuất hiện một cách kỳ lạ lôi kéo xuyên qua một hành lang u tối. Cô ra hiệu cầu cứu với những cặp đôi đang dính chặt lấy nhau hai bên đường nhưng chẳng ai để ý đến cô, ngược lại tay cô càng bị nắm chặt hơn.

Bàn tay đang siết chặt lấy tay cô tạo cho cô một cảm giác quen thuộc. Dần dần Triệu Hương Nông không kêu cứu nữa, một xúc cảm không rõ tên khiến ánh mắt cô tìm tòi trong bóng tối. Cuối cùng, ánh mắt thẫn thờ dừng lại ở sau gáy người đàn ông.

Đi hết dãy hành lang dài dằng dặc, khi ánh sáng bao phủ trở lại, Triệu Hương Nông khẽ nheo mắt lại.

Quả nhiên!

Cô bị anh kéo đến bãi đỗ xe, Triệu Hương Nông cũng không giẫy giụa nữa mà để mặc anh kéo tay cô.

Khu A của bãi đỗ xe chỉ có một chiếc xe, bọn họ dừng lại bên cạnh chiếc xe ấy. Anh không buông tay cô ra nhưng cũng không quay đầu lại. Triệu Hương Nông cũng không định giẫy khỏi bàn tay ấy, cô chỉ im lặng chờ đợi.

Cuối cùng, anh quay đầu lại, ánh mắt hai người bất ngờ chạm vào nhau, chẳng ai lên tiếng, người né tránh trước là anh.

Anh dời mắt sang chỗ khác, gọi cô một tiếng: "Triệu Hương Nông."

Triệu Hương Nông không thể hiểu vì sao cái người này lại xuất hiện ở đây. Sao cái người này còn dám gọi tên cô cơ chứ. Có điều, dường như chuyện này đã không còn quan trọng nữa. Những kỉ niệm từng đẹp đẽ đến mức khiến cô không nhịn được mà muốn rơi lệ kia đều là giả, đều là giả dối.

Ánh mắt Triệu Hương Nông vượt qua vai anh nhìn chiếc xe phía sau anh, mỉm cười: "Bugatti Super Sports, đến tôi cũng không có vị trí trong bãi đậu xe này, còn là khu A cơ đấy!"

Nụ cười càng sâu hơn, sau đó cô nhìn khuôn mặt kia: "Tống Ngọc Trạch, tôi đoán hẳn là anh lại đeo bám được một người có máu mặt nhỉ, xem mức độ này thì nhất định là bỏ xa Clara mấy con phố. Tống Ngọc Trạch à, tôi rất tò mò vì sao anh lại xuất hiện ở những nơi như này. Hay là, tôi mạo muội suy đoán một chút nhé, gã nhà quê từ New Orleans trong thời gian báo thù đã phát hiện một cách kiếm tiền vừa nhanh vừa dễ, còn đối tượng anh đang phục vụ là chủ nhân của con Bugatti này?"

Những lời phỏng đoán của cô không hề khiến sắc mặt anh hiện lên bất cứ vẻ khó chịu nào, ánh mắt anh rơi xuống môi cô, Triệu Hương Nông nhíu mày.

"Triệu Hương Nông, anh rất vui vì còn có thể nghe được giọng nói của em." Tống Ngọc Trạch nói với cô, giọng nói thật thấp.

"Vậy sao?" Cô liếc nhìn bàn tay Tống Ngọc Trạch đang nắm lấy tay cô: "Tống Ngọc Trạch, việc anh nên làm bây giờ là buông tay tôi ra, sau đó tôi về nơi tôi nên về, còn anh cũng về nơi mà anh nên về."

Tống Ngọc Trạch vẫn siết chặt lấy tay cô, nói: "Anh đưa em về."

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông muốn bật cười, cô không thể không nhắc nhở cái vị kia: "Tôi không nghĩ ra lí do để anh đưa tôi về. Tài xế của tôi vẫn đang đợi tôi ở bãi đậu xe dưới lầu, còn vị hôn phu của tôi cũng đang đợi tôi."

Triệu Hương Nông vừa dứt lời thì bị Tống Ngọc Trạch đẩy vào trong xe, cưỡng chế thắt đai an toàn cho cô, sau đó anh nổ máy, lái xe ra khỏi bãi đậu xe, một chuỗi hành động xảy ra chỉ trong vòng mấy phút.

Trên đường đi, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch không hề trò chuyện với nhau. Lần duy nhất xảy ra đụng chạm là khi Triệu Hương Nông vừa chạm vào điện thoại trong khoang xe thì lập tức bị Tống Ngọc Trạch giật đứt dây điện thoại.

Chiếc xe nhanh chóng về đến Triệu công quán, anh không xuống xe luôn mà dõi mắt về phía xa xa, Triệu Hương Nông nói với Tống Ngọc Trạch: "Chúng ta hãy quên hết chuyện tối nay đi. Tống Ngọc Trạch à, trước kia tôi cũng nói với anh rồi, tôi sẽ không trách cứ anh nữa, tôi sẽ coi sự xuất hiện của anh là..." Triệu Hương Nông khó khăn nói: "Sự trừng phạt thích đáng mà cuối cùng tôi cũng phải nhận được, hay một bài học mà tôi phải nộp một khoản học phí đắt đỏ. Cụ thể ai đúng ai sai tôi cũng không so đo, tôi cũng không muốn làm những người quan tâm tôi phải phiền lòng nữa. Vì vậy, đây là lần cuối tôi cho phép anh xuất hiện trước mặt tôi. Anh nên nhớ trước kia tôi đã từng nói với anh một câu, tôi có cách khiến một người ở lại Chicago vĩnh viễn thì cũng có cách khiến một người lặng lẽ biến mất ở thành phố này."

"Cho nên, anh tự giải quyết cho tốt!""

Gỡ dây an toàn ra, Triệu Hương Nông mở cửa định xuống xe nhưng tay lại bị kéo lại.

"Triệu Hương Nông..."

Cau mày, bàn tay được tự do thì cầm ống nghe điện thoại lên, đập mạnh vào đầu Tống Ngọc Trạch: "Cẩu tạp chủng, anh câm miệng cho tôi! Trên thế giới này ai cũng có tư cách gọi tên tôi, chỉ mỗi anh! Tống Ngọc Trạch không có tư cách ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Hôn lễ tháng tư (02)

Dịch: Hé

Cởi dây an toàn ra, Triệu Hương Nông mở cửa định xuống xe thì bị kéo lại.

"Triệu Hương Nông..."

Cau mày, bàn tay được tự do thì cầm ống nghe điện thoại lên, đập mạnh vào đầu Tống Ngọc Trạch: "Cẩu tạp chủng, anh câm miệng cho tôi!" Triệu Hương Nông gằn từng chữ một: "Trên thế giới này ai cũng có tư cách gọi tên tôi, chỉ riêng anh! Tống Ngọc Trạch là không có."

Tống Ngọc Trạch vẫn nắm tay cô, lặng lẽ nhìn cô.

Triệu Hương Nông giễu cợt: "Có phải Tống tiên sinh đang nghĩ thầm trong lòng rằng đáng lẽ tôi phải giống Clara hoặc cái cô hắt rượu vang vào anh... À, xin lỗi nói sai rồi, tôi đoán căn bản chẳng có cô gái hắt rượu vang vào anh đâu nhỉ? Tống Ngọc Trạch, nếu anh còn tưởng tôi sẽ trở thành một Clara thứ hai thì anh nhầm rồi, Tống Ngọc Trạch anh chẳng là cái đinh gì trong mắt tôi cả."

Nói đoạn, Triệu Hương Nông lập tức bấm còi inh ỏi, tiếng còi xe thu hút sự chú ý của bảo vệ Triệu công quán.

Tống Ngọc Trạch lái xe rời khỏi đó.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, anh nói với cô một câu: "Đừng kết hôn với Bách Nguyên Tú."

Nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói như vậy, Triệu Hương Nông lập tức bụm miệng bật cười.

Ánh đèn trong khoang xe hắt lên mặt anh khiến sắc mặt anh có chút nhợt nhạt: "Triệu Hương Nông, chẳng bao lâu nữa em sẽ biết lời của anh chẳng buồn cười chút nào đâu. Anh có cách làm em không lấy được Bách Nguyên Tú lần một thì cũng có cách khiến hai người phải hủy hôn lần hai."

"Vì cớ gì? Tống Ngọc Trạch, vì sao lại làm chuyện lạ lùng như vậy?" Triệu Hương Nông hỏi anh.

Tống Ngọc Trạch chẳng nói một lời nào.

Triệu Hương Nông cười nghiêng ngả, cô bảo bảo vệ nhìn cho kỹ mặt mũi của Tống Ngọc Trạch: "Sau này hễ người này xuất hiện ở đây thì các anh có thể trực tiếp báo cảnh sát."

Về đến nhà, Triệu Hương Nông gọi điện thoại cho Bách Nguyên Tú, nhưng điện thoại của anh ta vẫn luôn trong tình trạng không có người nhận máy. Sau khi không gọi cho Bách Nguyên Tú được, cô lại gọi điện đến nhà Bách Nguyên Tú. Từ sau khi tuyên bố kết hôn, Bách Nguyên Tú liền chuyển về sống trong nhà. Người nhận điện thoại là Bách Chính Sơn, ông ta nói với Triệu Hương Nông rằng vì công ty có việc đột xuất nên Bách Nguyên Tú cần đi xử lý.

Ngày hôm sau, Triệu Hương Nông mặc chiếc sườn xám mà Rice chuẩn bị cho cô. Hai ngày trước Triệu Diên Đình gọi điện thông báo hôm nay cô không được đi đâu vì hôm nay Triệu công quán sẽ có vị khách vô cùng quan trọng. Vì vị khách quan trọng này mà từ hai ngày trước Triệu công quán đã bắt đầu chuẩn bị, sửa sang lại phòng ăn, thực đơn bữa tối ngày hôm nay đã được chuẩn bị xong từ hai ngày trước.

Vị khách quan trọng mà Triệu Diên Đình phải tiếp đón là Tống Học Nhữ, Triệu Hương Nông không hề xa lạ với ông ta vì đó là cha của cấp trên của cô. Trước kia, để có thể vào đội truyền thông của Tống Liên Tố một cách thuận lợi, Triệu Hương Nông đã tìm tư liệu về Tống Liên Tố, vì thế cô cũng được tìm hiểu về "Cá xấu nhai kẹo cao su" lẫy lừng kia. Sự việc ông lão làm gần đây mà khiến cho mọi người bán tán đó là cho 50 nghìn công nhân nghỉ việc tập thể để đi bỏ phiếu phản đối trong cuộc trưng cầu dân ý về việc thu hút nhà bán lẻ phương Tây của chính phủ Ấn Độ. Những ông trùm ngành bán lẻ phương Tây đang lăm le tiến vào thị trường Ấn Độ phải nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng chỉ dám âm thầm tỏ vẻ bất mãn mà thôi. Những nhà kinh tế học phương Tây dự đoán năm 2020 toàn cầu sẽ bước vào thời đại của năng lượng, ngành năng lượng sẽ chiếm vị trí chủ yếu trong cơ cấu kinh tế và trên trường chính trị. Những nguồn năng lượng trong tay Tống Học Nhữ sẽ khiến ông ta có tầm ảnh hưởng cực lớn trên mọi phương diện.

Triệu Diên Đình rất coi trọng lần gặp gỡ Tống Học Nhữ này. Bấy lâu nay Triệu Diên Đình luôn hi vọng Bách hóa Triệu thị dưới thời ông có thể hướng đến quốc tế hóa. Đặt cửa hàng ở các sân bay quốc tế lớn của các nước là bước đi đầu tiên trong quá trình quốc tế hóa mà ông vạch ra. Có điều, bước đi đầu tiên này vì mối quan hệ có hạn mà bị gác lại nhiều năm. Mấy ngày trước Triệu Diên Đình bất ngờ nhận được cuộc điện thoại từ Australia, còn người gọi điện thoại cho ông lại là Tống Học Nhữ.

Một ngày sau cuộc điện thoại đó, Triệu Diên Đình gặp gỡ người đại diện của Tống Học Nhữ ở văn phòng đồng thời đưa ra yêu cầu hợp tác. Bước đầu trong hợp tác là điều mà Triệu Diên Đình vẫn luôn mong muốn, có vị trí trong các sân bay quốc tế trên toàn cầu. Chẳng bao lâu sau hai bên đã ấn định thời gian gặp mặt. Xét thấy Tống Học Nhữ đã cao tuổi, nên đội truyền thông của Triệu thị đã biến buổi gặp gỡ thành buổi tiệc tối kiểu gia đình. Hôm nay Triệu Diên Đình sẽ ở nhà để lo liệu tiếp khách.

Đúng 6 giờ tối, Triệu Hương Nông và Lý Nhu theo sau Triệu Diên Đình đứng chờ ở bên ngoài Triệu công quán. 6 giờ 15 phút, một chiếc xe Rolls-Royce dừng lại trước cửa, Triệu Diên Đình tiến lên nghênh đón, Triệu Hương Nông đi theo sau ba mình.

Khi cửa xe mở ra, Triệu Hương Nông phát hiện ánh mắt của Tống Học Nhữ không nhìn vào đối tác của ông ta mà nhìn thẳng vào cô. Ánh mắt của Tống Học Nhữ mang theo vẻ quan sát, hơn nữa còn có vẻ ông ta đang nóng lòng để được gặp cô vậy. Dưới ánh nhìn chăm chú ấy, Triệu Hương Nông vô thức nghiêng mặt sang bên, rồi nép người vào sau ba mình.

Ngay sau đó có một chiếc xe thứ hai dừng lại trước cửa Triệu công quán, điều khiến Triệu Hương Nông kinh ngạc là người bước xuống xe lại là Tống Liên Tố. Sau khi chào hỏi Lý Nhu xong, Tống Liên Tố đến trước mặt cô, trao cho cô cái ôm chào hỏi.

"Bộ sườn xám này mặc lên người cô quả là rất đẹp." Bà khen cô.

Một đoàn người bước vào Triệu công quán, Triệu Hương Nông đi ở phía sau, sự xuất hiện của Tống Liên Tố khiến tái tim cô bắt đầu nổi lên sự bất an. Là vì cái họ khiến cô nghĩ đến mà hoảng hốt kia sao? Hay là khí chất đặc biệt trên người Tống Học Nhữ và Tống Liên Tố dường như cũng từng có ở một người khác?

Hình như lại có xe đi vào, Triệu Hương Nông ngoảnh lại, qua cánh cửa chạm trổ hoa văn, cô loáng thoáng nhìn thấy có xe thứ ba đi vào.

Sau màn hàn huyên lịch sự thì mọi người bắt đầu ngồi vào bàn ăn. Chiếc ghế chủ xị của bàn ăn 12 người bỏ trống, Triệu Diên Đình ngồi đối diện Tống Học Nhữ, Lý Nhu ngồi trước mặt Tống Liên Tố, còn ghế đối diện Triệu Hương Nông thì để trống. Chiếc ghế đối diện Triệu Hương Nông dành cho vị khách thứ ba, lúc này, vị khách ấy có chút việc nên không kịp đến đúng giờ.

Vị khách thứ ba là cháu trai Tống Học Nhữ, do trước kia Tống Liên Tố đã bày tỏ bà sẽ không thừa kế tài sản của nhà họ Tống nên cháu trai Tống Học Nhữ liền trở thành người thừa kế duy nhất của nhà họ Tống. Người ta không mấy hay biết về người thừa kế duy nhất của nhà họ Tống này, họ chỉ có thể biết đến sự tồn tại của nhân vật này từ bức ảnh cả gia đình. Đó là một chàng trai vô cùng đẹp trai, người từng nhìn thấy bức ảnh gia đình kia đều nói như này: Xét thấy những người có tiền có thói quen giữ kín như bưng cuộc sống cá nhân của mình nên mọi người cũng không hề bới móc chuyện này.

Triệu Hương Nông cũng không biết rõ về người thừa kế duy nhất của nhà họ Tống, tối qua cô mới nhận được tư liệu, trong tư liệu chỉ ghi chép vài dòng ít ỏi: Năm nay 24 tuổi, tên tiếng anh là Adolp, chính xác mà nói đây là một cái tên tiếng Đức, theo ngữ tộc German thì nó có nghĩa là người anh hùng cao quý.

Nếu Triệu Hương Nông nhớ không nhầm thì cô đã từng nghe qua sự tích về cái vị tên Adolp này rồi. Thiên kim của một vị chính khách Đức đã từng kể lại một trải nghiệm đáng sợ của cô ta: Trong một buổi tiệc, một con chó Caucasus đã vật ngã cô ta xuống đất, cậu thiếu niên anh tuấn tên là Adolp đã giải cứu cô ta. Sau đó cô ta vẫn luôn quan tâm đến tin tức của thiếu niên đó, nhưng chẳng thu hoạch được gì. Cho đến khi cô ta lấy chồng vào năm ngoái, cô ta vẫn nhớ mãi không quên chàng thiếu niên đẹp trai ấy.

Mà cái vị Adolp này là đối tượng mà Triệu Hương Nông phải lấy lòng, phải thông qua cuộc trò chuyện thân thiết để lấy được sự tín nhiệm và tán thưởng của đối phương.

7 giờ 10 phút, bữa tối đã trôi qua được một phần ba thời gian, vị trí đối diện Triệu Hương Nông vẫn trống huơ trống hoắc. Tống Liên Tố thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn cô, ánh mắt của bà ấy mang theo vẻ chờ kịch vui. Ánh mắt của Tống Liên Tố khiến Triệu Hương Nông càng lúc càng bất an.

7 giờ 15 phút, người đại diện của Tống Học Nhữ và quản gia của Triệu công quán cùng đi vào rỉ tai với chủ nhân của mình, sau đó Tống Học Nhữ rời khỏi vị trí của ông ta, ngay sau đó Triệu Diên Đình cũng rời khỏi vị trí của mình, hai người một trước một sau rời khỏi phòng ăn.

Mười phút trôi qua, Triệu Hương Nông cuối cùng cũng đã nhìn thấy vị khách thứ ba, sự xuất hiện của vị khách này đã khiến sắc mặt Triệu Diên Đình xanh mét.

Triệu Hương Nông không thể nào hình dung được tâm trạng khi nhìn thấy Tống Ngọc Trạch đi phía sau Tống Học Nhữ.

Dưới ánh đèn lưu ly, khuôn mặt ấy như thể bị chia cắt thành vô số hình ảnh trong kính vạn hoa, tách rời, tập hợp rồi biến ảo, cuối cùng hợp thành một khung cảnh. Trong khung cảnh đó, vẻ mặt cô đầy tự tin, giọng nói của cô cũng vậy, giọng nói ấy còn đang nói: Tống Ngọc Trạch, sau này tôi che chở anh.

Ngày đó có bao nhiêu hả hê tự đắc thì bây giờ có bao nhiêu khờ khạo ngu ngốc.

Lúc ấy, cô dựa vào đâu mà tự tin, dựa vào cái gì mà che chở cho anh. Nghe nói tại Australia có không dưới năm mươi công viên mang tên Adolp, mọi người đều biết đó là món quà mà Tống Học Nhữ tặng cho cháu trai mình.

Mà mới đây thôi, người cha nâng niu cô như châu báu trong lòng bàn tay, không để cô chịu bất cứ ấm ức gì đã nói: "Tiểu Nông, ngoài làm con gái của ba ra thì con cũng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Triệu. Gia nghiệp của ba phải được con thừa kế và truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác."

Cô hiểu lời của Triệu Diên Đình, cô biết cái người khiến Triệu Diên Đình nói ra những lời như vậy nhất định là một người có máu mặt. Nếu có thể lấy được sự tín nhiệm của ông ta thì Bách hóa Triệu thị sẽ dành được 60% thị phần ở các sân bay quốc tế trên toàn cầu.

Chỉ là, lần này Triệu Hương Nông thật sự không biết nên lấy lòng người trước mặt như thế nào. Hay là nói rằng "Tống Ngọc Trạch, tôi che chở anh" ư?

Anh được quản gia dẫn đến vị trí của mình, anh gật đầu mỉm cười với cô, vẻ mặt anh như thể bọn họ mới gặp nhau lần đầu vậy. Cũng đúng, Tống Ngọc Trạch có thừa khả năng diễn xuất mà.

Triệu Hương Nông cũng muốn diễn như Tống Ngọc Trạch, nhưng tình huống bất ngờ này khiến trái tim cô nhỏ máu: Hóa ra, ngoại trừ cái tên Tống Ngọc Trạch thì tất cả mọi thứ đều là giả.

Đều là giả!

Triệu Hương Nông cúi đầu, bây giờ cô không thể cầm cốc nước trước mặt hắt vào mặt Tống Ngọc Trạch. Thời gian bữa tối còn nửa tiếng nữa, chỉ cần cầm cự qua nửa tiếng này là được rồi.

Người không thể ngồi yên là Triệu Diên Đình, mười phút sau Triệu Diên Đình ném mạnh khăn ăn xuống mặt bàn, nói một câu: "Tiễn khách."

Sáu người đang ngồi trên bàn ăn chỉ có mình Triệu Diên Đình đứng lên, năm người còn lại đều ngồi yên ở vị trí của mình.

"Tiểu Nông!" Triệu Diên Đình gọi một tiếng.

Triệu Hương Nông đứng lên, khi cô đang định rời đi thì Tống Ngọc Trạch lên tiếng: "Lần này đến cùng chúng tôi còn có giám đốc ngân hàng chuyên quản lí tài sản của nhà chúng tôi. Tôi biết Bách hóa Triệu thị đang đối mặt với vấn đề thiếu hụt nguồn tài chính khổng lồ, ông ấy sẽ chứng minh chúng tôi có thể lấp đầy lỗ hổng tài chính ấy chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ."

"Tiễn khách!" Triệu Diên Đình lại ra lệnh đuổi khách một lần nữa.

Tống Ngọc Trạch đến trước mặt Triệu Diên Đình, nói: "Nếu ngài Triệu còn hi vọng cuộc liên hôn giữa hai nhà Bách Triệu sẽ tạm thời kìm chế nguy cơ tài chính thì e rằng ngài phải thất vọng rồi."

Anh liếc đồng hồ một cái rồi nói: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì bây giờ hẳn là Bách Chính Sơn sẽ xuất hiện trên truyền hình để bác bỏ tin đồn về hôn lễ ở Hawaii đang gây sốt gần đây."

Quản gia bật ti vi lên.

Quả nhiên! Bách Chính Sơn đang ở trên ti vi.

Bách Chính Sơn đưa ra lời thanh minh đơn giản: Không có hôn lễ ở Hawaii, bây giờ không có sau này cũng không có. Hôn lễ ấy chỉ là tin đồn mà mà kẻ xấu tung ra nhằm giải quyết khó khăn tài chính mà thôi.

Tiếng thủy tinh vỡ vang lên, một giây sau, Triệu Diên Đình hung dữ nắm lấy cổ áo Tống Ngọc Trạch.

Người bị túm cổ áo lên tiếng, giọng điệu chân thành: "Ngài Triệu, xin ngài hãy gả Tiểu Nông cho tôi."

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến ánh mắt của tất cả mọi người tập trung vào Triệu Hương Nông. Sau khi nghe rõ lời Tống Ngọc Trạch nói, Triệu Hương Nông cười như điên dại.

Rốt cuộc cái gã này phải hận cô đến nhường nào?

- ----------

Lại được cùng các chế đón thêm cái tết nữa rồi. Chúc các chế Trung thu vui vẻ □□□

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Hôn lễ tháng tư (03)

Dịch: Hé

10 giờ tối thứ tư, Triệu Hương Nông đến nơi Tống Ngọc Trạch ở tại khu vực phía Bắc Chicago. Giống như những gì Tống Ngọc Trạch đã nói trước khi rời khỏi nhà cô: "Anh không vội, anh cảm thấy người phải vội là em đấy, có lẽ em sẽ vội vàng đến gõ cửa nhà anh mà xem."

Lúc ấy, vì câu nói này của Tống Ngọc Trạch mà cô đã thẳng tay cho anh một phát tát rồi nói với Triệu Diên Đình: "Ba, đây chính là câu trả lời của con."

Giây phút ấy, cơn giận đã khiến cô không nhìn ra sắc mặt thảm bại của ba cô.

Từ ngày Tống Ngọc Trạch và Tống Học Nhữ đến nhà cô đến bây giờ cũng chỉ vỏn vẹn bốn ngày ngắn ngủi.

Đối với Triệu Hương Nông, bốn ngày này giống như trời đất bị đảo lộn. Lúc này người ba vạn năng của cô đang nằm trong bệnh viện, từ lúc trưa được đưa vào viện đến bây giờ ông đã hôn mê 7 tiếng đồng hồ.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh! Nhanh đến mức tất cả mọi người đều không kịp trở tay.

Thứ hai, vì các nhà đầu tư rút vốn cùng với lời thanh minh của Bách Chính Sơn đã khiến giá cổ phiếu của Bách hóa Triệu thị giảm mạnh. Đến trưa, IRS* đi vào tổng bộ của Triệu thị trong giờ làm việc rồi lấy đi nhiều máy tính ở bộ phận kế toán. Thứ 3, giá cổ phiếu của Triệu thị tiếp tục giảm, đến trưa nhiều cán bộ cấp cao ở Triệu thị bị điều tra. Sáng thứ tư, IRS đến công ty dẫn Triệu Diên Đình đi khi ông đang họp. Trong ba tiếng đồng hồ bị tra hỏi, Triệu Diên Đình mất đi tri giác liền được đưa vào bệnh viện mà IRS chỉ định. Khi Triệu Hương Nông và Lý Nhu đến thì ông đã hôn mê được bốn tiếng đồng hồ.

*IRS (The Internal Revenue Service) - Sở Thuế Vụ là cơ quan thu thuế của nhà nước Hoa Kỳ và đồng thời là cơ quan quản lý-điều hành bộ luật thuế do Quốc Hội ban hành. Nhiệm vụ của IRS là phục vụ đắc lực người đóng thuế ở Hoa Kỳ qua công tác giúp đỡ họ hiểu và thi hành nhiệm vụ đóng thuế, và qua việc thực thi luật thuế công bằng và vô tư đối với mọi người.

Nếu không được tận mắt nhìn thấy cảnh Triệu Diên Đình nằm trên giường bệnh thì Triệu Hương Nông vẫn ngỡ rằng những gì cô nghe được chỉ là tin vịt.

"Ba ơi, ba!" Cô đứng bên cạnh giường bệnh gọi Triệu Diên Đình, nhưng ông chẳng có bất cứ phản ứng nào.

Triệu Hương Nông đờ đẫn ra khỏi phòng bệnh, cô thử gọi điện cho Bách Nguyên Tú nhưng điện thoại của anh ta vẫn không có người nhận. 6 giờ tối, Triệu Hương Nông đứng ở nhà Tống Ngọc Trạch, cố gắng nhớ lại những chi tiết của buổi tối thứ bảy. Cô vẫn còn nhớ Tống Học Nhữ và Triệu Diên Đình đã nói chuyện nửa tiếng trong thư phòng. Khi Tống Học Nhữ ra khỏi thư phòng thì Triệu Diên Đình vẫn còn ở trong. Thế là Triệu Hương Nông mở cửa thư phòng ra liền nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Triệu Diên Đình. Thế nhưng, lúc đó cô đang giận điên lên nên hoàn toàn không nghĩ đến trong nửa tiếng kia đã xảy ra chuyện gì, ngược lại còn cậy vào thân phận người thừa kế nhà họ Triệu mà cho Tống Ngọc Trạch một bạt tai.

Lúc ấy, Triệu Hương Nông tưởng rằng cái tát của cô chỉ đánh bay cái hợp đồng 60% thị phần ở các sân bay quốc tế kia chứ không chú ý đến ánh mắt ảm đạm và vẻ mặt mệt mỏi của ba mình.

Giờ đây Triệu Hương Nông cuối cùng đã biết, đã hiểu nhưng cô đã triệu hồi ác quỷ trong chiếc hộp Pandora đến với gia tộc của mình. Lúc này, cô đứng ở nơi đây, ôm trong mình ý nghĩ đồng quy vô tận.

Trước khi đến đây, Triệu Hương Nông đã gọi điện cho Tống Ngọc Trạch. Đây là khu Michigan lake ở phía Bắc Chicago, phần lớn diện tích nơi này được bao phủ bởi cỏ cây rậm rạp. Men theo con đường quốc lộ nấp dưới những tán cây, cuối cùng cũng đến nơi mà Tống Ngọc Trạch ở. Triệu Hương Nông đứng dưới tán cây nhìn tòa nhà hình tròn màu ngà lộ ra ánh đèn.

Người làm mặc đồng phục dẫn cô đi qua con đường dài rồi cuối cùng cũng đến phòng của Tống Ngọc Trạch. Đứng ở bên ngoài, Triệu Hương Nông nhớ đến căn phòng chật chội có cây cầu thang lung lay chực rơi xuống kia, Triệu Hương Nông cười cay đắng.

Duỗi tay, gõ cửa.

Một lúc sau, cánh cửa mở ra, người mở cửa cho cô vẫn có một đôi mắt nai và nụ cười rạng rỡ.

Nửa tiếng sau, Triệu Hương Nông mới biết một chuyện, hóa ra ba cô bí mật nuôi một đám người. Mỗi người trong đám người này đều biết cách lách luật để đề xuất các kiểu tiết kiệm tiền cho ông chủ của mình. Cách tiết kiệm tiền này còn có một cái tên khác, chính là trốn thuế. Còn những người khác trong đám người này thì phụ trách biến những khoản tiền trốn thuế thành tiền hợp pháp qua mọi con đường, khâu này chính là rửa tiền. Hơn nữa, đám người này đã tồn tại được mười mấy năm rồi, cũng có nghĩa là...

Triệu Hương Nông bủn rủn chân tay, suýt chút nữa ngã khụy xuống đất thì một đôi tay đỡ cô lại, cô mềm nhũ dựa vào lòng Tống Ngọc Trạch.

"Triệu Hương Nông, có một số chuyện ba em vẫn chưa biết đó là đám người dưới trướng ba em còn giữ quan hệ lâu năm với những tên buôn bán vũ khí và ma túy. Trong lúc làm việc cho ba em thì chúng cũng phục vụ cho những người kia. Anh nói như vậy em có hiểu không?"

Đôi chân Triệu Hương Nông run lẩy bẩy, cô nhớ đến bà mẹ gầy guộc ốm yếu như chiếc lá của mình, trước khi đến đây cô còn nói với bà rằng cô sẽ nghĩ mọi cách.

Mẹ cô đã nói với cô rằng: "Tiểu Nông, mẹ hận ông ấy nhưng cũng yêu ông ấy. Mẹ không muốn ông ấy xảy ra chuyện gì. Tiểu Nông, mẹ chẳng biết phải làm gì cả."

"Con biết, con biết, mẹ hãy tin ở con." Cô đã cam đoan với mẹ như vậy.

"Có biết khái niệm chuỗi thức ăn không? Ba em, đám người dưới trướng ba em và những tên buôn bán vũ khí ma túy kia. Những tên buôn vũ khí bán vũ khí cho tổ chức cực đoan, rồi tổ chức cực đoan dùng chỗ vũ khí đó để gây ra những vụ tấn công khủng bố, mà ba em lại là một mắt xích trong chuỗi thức ăn ấy." Người kia tốt bụng nhắc nhở cô: "Triệu Hương Nông, em cũng biết mỗi năm nước Mỹ đã tốn bao nhiêu kinh phí vào việc chống khủng bố mà."

Đúng vậy, cô biết, cô hiểu! Cô tin ba cô cũng biết rõ điều đó! Vì vậy con người mạnh mẽ như vậy lần đầu tiên phải nhập viện. Mà tất cả mọi chuyện đều là tại cô, là cô mang đến tai họa cho gia tộc cô.

Chuyện đã đến nước này thì phải làm sao đây? Cô thật sự chẳng có cách nào.

Thế là, cô dí súng vào tim anh: "Tống Ngọc Trạch, tất cả là tại anh."

"Triệu Hương Nông, em nghe anh nói." Giọng anh vẫn không có bất cứ sự hoảng loạn nào.

Ha ha, lại muốn giải thích phải không? Ngón trỏ chạm vào cò súng, chỉ cần cô bóp nhẹ một cái thì Tống Ngọc Trạch sẽ đi đời luôn, vậy thì tên ác ma trong chiếc hộp Pandora cũng sẽ lập tức biến mất.

"Chuyện của ba em sớm muộn gì cũng bị vạch trần. Anh cho rằng biết sớm còn có lợi hơn biết muộn. Triệu Hương Nông, nếu anh nói anh có thể biến cục diện bị động bây giờ thành cục diện chủ động thì sao?"

Giết anh ta mau giết anh ta đi! Còn nghe anh ta nói nhảm làm gì?

"Triệu Hương Nông, em đừng quên em cũng là một thành viên nhà họ Triệu."

Đúng thế, Triệu Hương Nông nhớ lại mấy ngày trước ba cô cũng nói với cô như vậy.

Khẩu súng rơi xuống đất, Triệu Hương Nông thoát ra khỏi lồng ngực kia. Cô nhìn chăm chú Tống Ngọc Trạch, giọng nói đờ đẫn: "Vì sao, vì sao, tôi đã trả giá cho lỗi lầm tôi phạm phải thời niên thiếu rồi mà."

Anh duỗi tay che mắt cô lại.

"Triệu Hương Nông, anh cũng không biết, anh cũng không biết là vì cái gì. Anh chỉ biết làm xong những chuyện kia anh không hề vui vẻ."

"Cho nên?" Cô lên tiếng.

"Ở bên anh!" Anh nói với cô.

11 giờ, căn phòng của Tống Ngọc Trạch giờ đây chỉ còn bật đèn sát tường. Bên ngoài, vầng trăng đã nhô cao, ánh trăng xuyên qua những tán lá hắt xuống ban công phòng Tống Ngọc Trạch. Lan can ban công cao đến eo Triệu Hương Nông, cô dựa lưng vào lan can đón nhận nụ hôn của Tống Ngọc Trạch. Đầu lưỡi của hai người còn vương mùi rượu vì không lâu trước họ đã uống một chút rượu.

Nụ hôn của Tống Ngọc Trạch triền miên quấn quít, giống như đang đùa giỡn với thú cưng. Triệu Hương Nông nheo mắt nhìn ánh trăng, đôi môi Tống Ngọc Trạch dời khỏi cánh môi cô xuống cần cổ cô. Nụ hôn của anh khiến cô muốn rụt người lại nhưng anh không cho cô bất cứ cơ hội né tránh nào mà áp chặt vào người cô hơn.

"Ngứa..." Cô nói.

Anh càng hôn ác hơn.

Cô thở hổn hển nói với anh: "Tống Ngọc Trạch, đừng kết hôn được không? Không phải anh nói muốn em ở bên anh sao, vậy thì em sẽ ở bên anh. Em bảo đảm anh gọi thì em sẽ đến luôn, nhé..."

Tay anh nắm lấy ngực cô cách lớp áo, cô liền ưỡn ngực lên hùa theo anh.

"Được không, Tống Ngọc Trạch, hửm?" Cô lắc eo, ánh mắt vẫn nhìn về phía ánh trăng, miệng đang nói những lời nũng nịu.

Bàn tay đang nắm ngực cô bỗng buông ra, môi anh dừng lại trên xương quai xanh của cô.

"Sao thế? Hửm?" Giọng cô lộ vẻ nghi hoặc. Một hồi sau cô mới nhớ ra: "Đúng rồi, lúc này anh không thích em gọi anh là Tống Ngọc Trạch."

Cô khoác tay lên cổ anh, chủ động dán vào người anh: "Được không? A Trạch? Chúng ta không cần kết hôn cũng được. Vừa rồi không phải anh nói anh không vui sao? Nếu không thì em sẽ có trách nhiệm mang vui vẻ đến cho anh nhé?"

Triệu Hương Nông vừa nói vừa cọ chân vào bộ phận nhạy cảm của anh.

Khuôn mặt hướng về phía ánh trăng bị anh ép quay lại đối mặt với anh. Triệu Hương Nông lập tức nhắm mắt lại, cự tuyệt nhìn Tống Ngọc Trạch.

"Triệu Hương Nông, mở mắt ra."

"Không đâu Tống Ngọc Trạch, tính tình của tôi không tốt lắm, tôi sợ vừa mở mắt ra tôi sẽ không nhịn được mà nhổ nước bọt vào mặt anh."

"Nếu anh nói anh thích em nhổ nước bọt vào mặt anh thì sao?"

Triệu Hương Nông vẫn mím chặt môi.

Tống Ngọc Trạch ôm lấy cô, để cô tựa đầu lên bờ vai anh.

"Triệu Hương Nông, có những lời anh chỉ nói một lần, đừng giở trò với anh, kết hôn là chuyện chắc chắn phải làm. Đương nhiên, trước khi chúng ta kết hôn, anh sẽ cho em thấy thành ý của anh."

Ngừng một lúc, Tống Ngọc Trạch nói tiếp: "Thật sự có cô gái hắt rượu vào anh. Lúc ấy, anh cũng thật sự chỉ thuê được căn phòng chật chội kia, tiền trong túi anh thật sự có thể tiêu sạch bất cứ lúc nào."

Triệu Hương Nông ngây người, không phản ứng gì.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng thở dài của anh, xa xăm tựa cơn gió len lỏi qua con ngõ dài.

Một lúc sau, anh buông cô ra, nắm lấy tay cô: "Anh đưa em về."

Lúc Triệu Hương Nông về đến Triệu công quán thì đêm đã khuya. Xe của Tống Ngọc Trạch dừng lại trước cổng, Triệu Hương Nông vừa chạm tay vào dây an toàn thì bị Tống Ngọc Trạch nắm lấy, thế là cô không gỡ dây an toàn nữa.

Ánh đèn trong khoang xe được chỉnh yếu đi, nơi chiếc xe đang đậu rất kín đáo, khi bóng đen phủ xuống người cô thì Triệu Hương Nông nhắm mắt lại.

Trong khoang xe có hai luồng âm thanh, một tiếng hít thở cực kỳ đều đặn, một tiếng hít thở đầy hỗn loạn nặng nề.

Chỉnh lại móc khóa áo lót xong, Triệu Hương Nông cúi đầu cài lại những chiếc cúc áo bị Tống Ngọc Trạch cởi ra. Sau khi cài lại cúc áo, Triệu Hương Nông cởi dây an toàn, lần này Tống Ngọc Trạch không ngăn cô.

Vừa chạm tay vào cửa xe, Tống Ngọc Trạch liền lên tiếng: "Hôn lễ của chúng ta được định vào thứ ba tuần sau. Ngày cử hành hôn lễ anh sẽ để ba em nhận lại hộ chiếu. Triệu Hương Nông, chắc em cũng biết những người kia trả lại hộ chiếu cho ba em có nghĩa là gì nhỉ?"

"Lát nữa về nói với mẹ em một tiếng, mười giờ tối mai anh sẽ đến đón em đến sống ở nhà anh."

Vốn dĩ, Triệu Hương Nông nên mở cửa xe rồi coi những lời Tống Ngọc Trạch như không khí, sau đó về phòng mình ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng, cuối cùng vẫn là...

Cô cầm chiếc túi đập vào đầu Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, không có cái hôn lễ kia đâu, vĩnh viễn sẽ không có, tôi thề!"

Sáng thứ năm, mấy công ty đầu tư lớn dẫn đầu thị trường đồng loạt tuyên bố Bách hóa Triệu thị sẽ trở thành một trong những mục tiêu đầu tư trọng điểm của bọn họ. Tin tức này đặt trong bối cảnh doanh nghiệp Triệu thị đang tiếp nhận kiểm xét của IRS và Triệu Diên Đình đang nằm viện chắc chắn sẽ khiến người ta phải kinh ngạc. Chiều thứ năm, IRS lên tiếng làm sáng tỏ cuộc kiểm xét nhằm vào doanh nghiệp Triệu thị là một sự hiểu lầm. Sau khi IRS đưa ra lời thanh minh không lâu, doanh nghiệp Triệu thị cũng tuyên bố họ đã dành được cơ hội hợp tác với sân bay quốc tế của các quốc gia trên trang chủ của mình. 6 giờ tối, các bản tin kinh tế lớn đều đặt tin tức này lên vị trí hàng đầu, giật tít "Triệu Diên Đình đã có một cú chuyển mình đẹp mắt, Bách hóa Triệu thị khởi tử hồi sinh".

Gần 8 giờ tối, Martin xuất hiện ở Triệu công quán, ông để chiếc ipad có một dãy số Ả Rập dài dặc trên màn hình trước mặt Lý Nhu.

Ông nói chuyện với Lý Nhu nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Triệu Hương Nông đang ngồi bên cạnh Lý Nhu: "Đây là khoản thuế mà bộ phận kế toán đã nộp cho IRS, cùng với khoản tiền phạt nộp hết một lần."

"Sao lại có nhiều tiền như vậy, chẳng phải công ty chúng ta đang đối mặt với việc thiếu vốn trầm trọng sao?" Mẹ của Triệu Hương Nông ngơ ngác hỏi: "Có phải chuyện này đồng nghĩa với việc Triệu Diên Đình đã không có chuyện gì nữa rồi? Bọn họ sẽ không bắt ông ấy đi nữa?"

Người đàn ông Mỹ phụ trách đoàn cố vấn của Triệu thị không đáp là "Phải" hay là "Không phải", ánh mắt của ông vẫn dừng lại trên người Triệu Hương Nông. Triệu Hương Nông liền đứng dậy nói với Lý Nhu rằng: "Đúng vậy, mẹ à, về sau ba sẽ không có chuyện gì nữa, con cam đoan."

Ánh mắt của người đàn ông Mỹ hiện lên ý cười, sau đó ánh mắt ông ta cuối cùng cũng chuyển sang phía nữ chủ nhân, gật đầu thật mạnh.

10 giờ đúng, Triệu Hương Nông xách hành lí đơn giản đứng trên bậc tam cấp.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 70: Hôn lễ tháng tư (04)

Dịch: Hé

10 giờ, Triệu Hương Nông mang theo hành lí đơn giản đứng ở trên bậc tam cấp, chiếc Bugatti Super Sports đang đỗ trước cửa. Triệu Hương Nông mở cửa ra ngồi vào ghế phụ, Tống Ngọc Trạch liền giúp cô thắt dây an toàn. Sau khi thắt dây an toàn xong, ngón tay anh khẽ chạm vào má cô, anh khẽ nói: "Gầy rồi."

Triệu Hương Nông nghiêng mặt đi, ngón tay anh liền rơi xuống xương quai xanh của cô. Triệu Hương Nông lại nghe thấy anh nói một câu: "Không sao, anh sẽ nuôi em béo trở lại."

Từ Triệu công quán đến nhà Tống Ngọc Trạch mất gần nửa tiếng đồng hồ. Nhà Tống Ngọc Trạch được thiết kế theo phong cách trang viên, có tường bao quanh, cửa sắt, bãi cỏ, con đường kéo dài đến bậc tam cấp. Xe dừng lại trước bậc tam cấp, xuống xe, Tống Ngọc Trạch đón lấy hành lí trong tay Triệu Hương Nông, còn bàn tay khác thì nắm lấy tay cô, hai người một trước một sau đi lên bậc tam cấp.

Đêm khuya, Triệu Hương Nông lười biếng dựa vào bồn tắm, Tống Ngọc Trạch đang đợi cô ở bên ngoài. Đây là căn phòng của Tống Ngọc Trạch, từ chiếc giường đơn đã đổi thành chiếc giường đôi rộng rãi.

Hình như cô đã ở trong phòng tắm quá lâu, lâu đến nỗi khiến cho người đang đợi cô phải sốt ruột. Bên tay trái cô có một ly rượu vang đã vơi một nửa,

vừa rồi khi Tống Ngọc Trạch gọi cô cô đã nhấp vài ngụm. Trong ly rượu vang đó có cho thêm một viên thuốc ngủ, cô đã mang theo mình một lọ thuốc ngủ từ nhà cô.

Khi Tống Ngọc Trạch đẩy cửa đi vào thì viên thuốc ngủ đang bắt đầu phát huy tác dụng. Triệu Hương Nông mơ màng nhìn Tống Ngọc Trạch bước về phía cô, chậm rãi ngồi bên cạnh bồn tắm, anh nói với cô: "Em đã ở đây lâu lắm rồi."

Khi tay anh định gạt cánh hoa trên mặt nước ra, Triệu Hương Nông liền bắt lấy tay anh.

Mượn men say và tác dụng của thuốc, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng hỏi cái vấn đề luôn khiến cô phải tò mò: "Tống Ngọc Trạch, vì sao lại kết hôn với tôi? Tôi không muốn nghe, cũng không tin cái lí do vớ vẩn kiểu như anh không vui đâu."

Tống Ngọc Trạch không nói gì, bàn tay rảnh rang áp lên trán cô, sau đó khẽ nhíu mày.

Triệu Hương Nông nhếch miệng cười giễu: "Tôi đoán lí do anh làm như vậy là có hai khả năng. Bây giờ tôi sẽ nói ra khả năng thứ nhất, đó là anh bị kích thích bởi tin kết hôn của tôi và Bách Nguyên Tú. Có lẽ trong thâm tâm anh cảm thấy chúng tôi có thể kết hôn, nhưng không được nhanh như vậy. Chính vì quá nhanh nên anh cảm thấy cuộc báo thù của anh đã thất bại, kẻ thù của anh không hề đau khổ như anh đã tưởng tượng, ngược lại ngày nào họ cũng xuất hiện trên các mặt báo lớn với bộ dạng vô cùng hạnh phúc. Điều này khiến anh cảm thấy phẫn nộ, anh cảm thấy hạnh phúc của chúng tôi không thể nào khiến người trong lòng anh được yên nghỉ. Vì thế, cũng giống như những gì anh nói, anh có cách khiến tôi không lấy được Bách Nguyên Tú lần một thì cũng có cách khiến chúng tôi không thể kết hôn lần hai. Thế là, anh quyết định lấy tôi, sau đó khiến cả tôi và Nguyên Tú đau khổ."

"Nguyên Tú?" Tống Ngọc Trạch càng cau chặt mày hơn.

"Còn khả năng thứ hai..." Lực chú ý của Triệu Hương Nông dần dần tan rã: "Tống Ngọc Trạch, có phải anh đã mê đắm cơ thể của tôi không. Từ cái kỹ thuật nát lần đầu tiên của anh tôi có thể đoán lần đầu mà anh nói hẳn là thật. Nghe nói, đàn ông và phụ nữ đều có tâm lý xử nữ."

Triệu Hương Nông cười nắc nẻ: "Tống Ngọc Trạch có phải như vậy không? Hửm, nên anh mới dùng cái cớ vụng về như vậy."

"Triệu Hương Nông!" Giọng nói Tống Ngọc Trạch nhuốm vẻ không vui.

Triệu Hương Nông chậm chạp kéo tay Tống Ngọc Trạch gạt cánh hoa trên mặt nước ra, cơ thể cô dần dần hiện ra trong làn nước, eo thon, chân dài, bộ ngực không quá to nhưng kết hợp với eo và cặp giò lại tạo thành một tỉ lệ hoàn mỹ.

Triệu Hương Nông quan sát Tống Ngọc Trạch, ừm, cô rất vui vì nhìn thấy ánh mắt của Tống Ngọc Trạch nhìn vào trong nước. Cô cầm tay anh thò vào nước, để bàn tay anh phủ lên nơi mềm mại trước ngực cô, cô bắt đầu thuyết phục anh.

"Tống Ngọc Trạch, nếu là khả năng thứ hai thì chúng ta làm một cuộc giao dịch, tôi sẽ làm tình nhân của anh. Nghe nói, nếu lấy nhu cầu sinh lý làm xuất phát điểm thì cảm giác mới mẻ của một người đàn ông với cơ thể phụ nữ chỉ kéo dài ba tháng hoặc nửa năm. Tống Ngọc Trạch, tôi hứa với anh, trước khi anh vẫn chưa chán cơ thể tôi thì tôi sẽ không rời khỏi anh."

Lời của cô lập tức khiến mặt nước trong bồn tắm bắn tung tóe, Tống Ngọc Trạch hất mạnh tay cô ra. Lúc này, Triệu Hương Nông không còn hơi sức mà bắt lấy tay Tống Ngọc Trạch lần nữa, cơn buồn ngủ khiến đầu cô từ từ chìm vào trong làn nước. Khi cằm vừa chạm vào mặt nước thì cô lại bị lôi lên.

"Triệu Hương Nông!" Người kia lớn tiếng gọi cô, giọng nói vô cùng hoảng hốt.

Cơn buồn ngủ đã bị giọng nói kia xua đi phần nào, níu giữ chút lí trí còn xót lại, Triệu Hương Nông nói với Tống Ngọc Trạch: "Sao chúng ta có thể kết hôn được, không thấy hoang đường sao? Anh đừng quên, giữa chúng ta vẫn còn một người, anh vì cô ta mà dùng bao thủ đoạn để dạy cho tôi một bài học. Tống Ngọc Trạch, sở dĩ anh muốn kết hôn với tôi nhất định là vì... cơ thể của tôi. Anh chỉ bị mê hoặc nhất thời bởi ham muốn thể xác mà thôi."

Tống Ngọc Trạch làm như không nghe thấy lời cô nói, anh tìm thấy lọ thuốc ngủ của cô, anh liền túm chặt lấy tay cô: "Triệu Hương Nông, vừa rồi em đã uống thuốc ngủ?"

Triệu Hương Nông gật đầu.

Tống Ngọc Trạch lập tức bóp chặt quai hàm ép cô mở miệng ra, rồi định đưa tay vào móc họng cô.

"Không chết được đâu, chỉ... một... một viên." Triệu Hương Nông khó nhọc lên tiếng.

Nói đoạn, cả người cô bị đẩy vào trong nước, một giây sau, cô lại bị lôi lên khỏi mặt nước.

"Vì sao?" Anh hỏi cô, lời nói cũng khó khăn để thốt ra giống như cô, vừa khổ sở vừa cay đắng.

Vì sao ư, để cô nghĩ xem nào, ừm, hẳn là như thế này.

Thế là Triệu Hương Nông nói với Tống Ngọc Trạch: "Bởi vì tôi đã quá chán ghét bản thân mình. Nếu như tôi nhìn thấy mình trèo lên giường của anh thì tôi càng chán ghét bản thân hơn. Anh bảo tôi dọn đến chỗ này không phải là vì chuyện đó sao? Viên thuốc ngủ kia có thể khiến tôi không cần nhìn thấy cảnh anh đang đè tôi."

Thế là, cơ thể cô lại chìm trong làn nước.

Khi bị lôi khỏi nước một lần nữa, Triệu Hương Nông nghe thấy Tống Ngọc Trạch lên tiếng, từng câu từng chữ.

"Triệu Hương Nông, không phải em tò mò vì sao tôi lại kết hôn với em sao? Em đoán đúng rồi, chính là khả năng thứ nhất mà em vừa nói, tôi muốn ngày nào cũng nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của em, sau đó ngày qua ngày quên đi mùi vị của hạnh phúc."

Triệu Hương Nông nghe rõ câu trả lời của Tống Ngọc Trạch, như vậy cũng tốt, tên khốn Tống Ngọc Trạch này còn không nhận ra từ lâu Triệu Hương Nông đã quên mất mùi vị của hạnh phúc rồi sao.

Người khiến cô nhớ lại mùi vị của hạnh phúc là Tống Ngọc Trạch, một Tống Ngọc Trạch khác, biết lái motor và nghèo khó.

Hai ngày tiếp theo, Triệu Hương Nông đều không nhìn thấy Tống Ngọc Trạch, thay vào đó Rice đã theo cô chuyển vào sống ở nhà Tống Ngọc Trạch. Trong hai ngày này Triệu Hương Nông đều ngồi xe mà Tống Ngọc Trạch sắp xếp cho cô đến bệnh viện. Triệu Diên Đình vẫn chìm trong hôn mê, bác sĩ nói với cô Triệu Diên Đình đã không còn gì đáng ngại, việc ông tỉnh dậy chỉ là vấn đề thời gian. Mỗi ngày Triệu Hương Nông cũng sẽ nhận được cuộc điện thoại báo cáo tình hình công ty, Triệu Hương Nông cũng biết được các quản lí cấp cao của công ty đã quay lại vị trí của bọn họ. Cổ phiếu của Bách hóa Triệu thị liên tục tăng trong mấy ngày liền. 6 giờ tối mỗi ngày, tài xế sẽ đón cô về nhà của Tống Ngọc Trạch.

Chủ nhật, trong một hội sở kiểu đình viện, Triệu Hương Nông nhìn thấy Tống Học Nhữ, trong gian phòng đậm chất cổ kính không chỉ có Tống Học Nhữ mà còn có Lý Nhu. Khi nhìn thấy hai người ngồi cùng nhau, Triệu Hương Nông thầm cảm thấy tuyệt vọng, sự yên bình của hai ngày nay khiến Triệu Hương Nông tưởng rằng chuyện kết hôn mà Tống Ngọc Trạch nói chỉ là hành vi lúc anh ta nhất thời nổi hứng.

Từ lúc Triệu Hương Nông đi vào, Lý Nhu liền né tránh ánh mắt của cô. Chắc chắn một số người đã phân tích kỹ lưỡng cái được và mất của hôn lễ này cho bà nghe, thế nên bây giờ bà xuất hiện ở đây để tỏ rõ thái độ.

Triệu Hương Nông ngồi xuống bên cạnh mẹ mình rồi cầm lấy tay bà. Sao cô lại không biết mẹ cô làm như vậy đều xuất phát từ cùng một mục đích.

Cuộc gặp gỡ giữa gia trưởng hai nhà trước khi cử hành hôn lễ thoạt nhìn rất long trọng, hai bên đều bày tỏ sự mong đợi với đám cưới này. Sau nửa tiếng ngắn ngủi, Tống Học Nhữ đã gọi cô là "Tiểu Nông" thay cho "Cô Triệu" ban đầu, thậm chí ông ta còn đùa rằng đứa bé mà Tiểu Trạch và Tiểu Nông sinh ra nhất định sẽ rất xinh đẹp.

Khi Tống Học Nhữ rời đi, Triệu Hương Nông đã tìm một cơ hội chặn ông lão nhìn có vẻ hiền hòa dễ gần kia lại: "Ngài Tống, cháu và Tống Ngọc Trạch không hề giống như ông nghĩ đâu, cháu và anh ta..."

Triệu Hương Nông khó khăn nói: "Chúng cháu chẳng vui vẻ hạnh phúc gì."

Lúc ấy, Tống Học Nhữ đã nói với Triệu Hương Nông một câu: "Hai đứa có hạnh phúc hay không với ta không quan trọng, quan trọng là nó đã quay về rồi, hơn nữa nó sẽ chiếu theo yêu cầu của ta mà biến thành một Tống Ngọc Trạch mà ta muốn nhìn thấy."

Tối đến, Triệu Hương Nông gọi điện thoại cho Tống Ngọc Trạch, nội dung của cuộc điện thoại rất đơn giản: "Mọi thứ trong hôn lễ đều giản lược, càng ít người biết càng tốt."

Thứ hai, bên phía bệnh viện báo tin mừng, Triệu Diên Đình đã có dấu hiệu phục hồi ý thức, sáng hôm nay ông đã tỉnh táo được ba phút. Ngày hôm nay, Triệu Hương Nông không đến bệnh viện thăm Triệu Diên Đình mà ở bên Tống Ngọc Trạch cả ngày. Khi cô thức dậy liền nhìn thấy anh, sau đó bọn họ đi thử đồ cưới. Thử đồ cưới xong, bọn họ đến hôn trường, đúng như những gì mà Triệu Hương Nông mong muốn, không chỉ lễ phục mà hôn trường đều hết sức đơn giản.

Theo truyền thống của người Trung Quốc, trước khi xuất giá cô dâu nhất định phải quay về nhà mình. Khi màn đêm sắp hạ xuống, Tống Ngọc Trạch đưa cô về Triệu công quán. Chiếc xe vẫn dừng ở góc khuất vô cùng kín đáo, sau khi đèn xe phụt tắt, Tống Ngọc Trạch liền cầm lấy tay Triệu Hương Nông.

"Ở lại thêm một lúc nữa." Tống Ngọc Trạch nói với cô.

Ánh đèn xuyên qua kẽ lá hắt xuống kính chắn gió, rồi hắt xuống đôi bàn tay đang nắm chặt của bọn họ. Giọng nói của người vừa nói rất quen thuộc, lúc trước giọng nói này từng ở rất gần rất gần trái tim cô.

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông khó khăn mở lời: "Bây giờ buông tay vẫn còn kịp. Tôi nghĩ nếu bây giờ mà buông tay thì tôi sẽ cố gắng quên đi những gì đã xảy ra giữa chúng ta."

Anh buông tay cô ra.

"Về nhà đi, ngủ sớm chút."

"Tống Ngọc Trạch..."

"Triệu Hương Nông, anh hi vọng em đừng có nghiện cái trò chạy trốn khỏi hôn lễ." Tống Ngọc Trạch bật đèn xe lên, trong ánh mắt anh nhìn về phía người đối diện hiện lên dáng vẻ giống như cái tên tiếng Đức của anh, cao quý, không thể lại gần!

Ánh sáng đột ngột khiến Triệu Hương Nông ý thức được những lời vừa rồi của mình ngớ ngẩn biết bao.

Sau khi về đến phòng mình, Triệu Hương Nông nhận được đoạn video mà Tống Ngọc Trạch gửi cho cô. Trong đoạn video, Triệu Diên Đình đang ăn tối với đám người kia. Đương nhiên Triệu Hương Nông biết những người kia là những loại người gì, cô cũng biết những thứ mà Tống Ngọc Trạch nắm trong tay chắc chắn không chỉ có cái này.

Cô chán chường ngồi trên giường, nếu như lúc trước còn cảm thấy may mắn thì đến bay giờ đã không còn sót lại chút gì.

Thứ ba, khi Bách Nguyên Tú ra khỏi căn phòng kia anh ta phát hiện thế giới của mình đã hoàn toàn đảo lộn. Trận đòn bất ngờ tại câu lạc bộ có tên là "Mê cung" kia đã khiến anh ta chìm vào hôn mê. Sau khi tỉnh lại, anh ta phát hiện anh ta đang ở trong phòng mình. Không thể tin được anh ta lại bị ba mình giam lỏng, nguyên nhân mà Bách Chính Sơn trầm ngâm hồi lâu mới đưa ra là: "Chúng ta không dây vào người kia được."

Cuối tháng tư, ánh mặt trời yếu ớt chiếu tỏa. Trong nhà thờ, Bách Nguyên Tú đã nhìn thấy Triệu Hương Nông, một Triệu Hương Nông khoác trên mình chiếc váy cưới. Khuôn mặt cô bị chiếc mạng che mặt khuất, cô đang cúi đầu đeo chiếc nhẫn lên tay gã đàn ông kia.

"Quên con bé đi." Bách Chính Sơn đã nói như vậy với anh ta.

Anh ta bước lên phía trước một bước.

"Bách Nguyên Tú, nếu như con muốn cơ nghiệp hai nhà Bách Triệu bị hủy trong phút chốc thì cứ lên cho thằng kia một đấm." Ba anh ta nói.

Sau đó, bước chân kia gượng gạo thu về.

Bách Nguyên Tú, 28 tuổi, tư tưởng của anh ta đã được định vị từ lâu theo hoàn cảnh trưởng thành của anh ta, thế giới của anh ta đã bị trói chặt trong một số giá trị quan.

Quay về chỗ cũ, Bách Nguyên Tú đờ đẫn nói với ba mình.

"Không quên! Sẽ không quên! Không thể quên!"

Câu nói đó giống như lời của đứa trẻ đang giận dỗi, giống như hồi anh ta còn bé tí, anh ta muốn đá bóng, muốn lăn lộn trên sân cỏ cùng những đứa trẻ khác thì bị ba mình cho hay: "Nguyên Tú à, con không có thời gian để đá bóng đâu." Mồm anh ta nói "Con chỉ muốn đá bóng, con cứ muốn đá bóng đấy." nhưng cũng chỉ nói cho có vậy, dưới sự thúc giục của ba mình, anh ta vẫn thay đôi giày đá bóng thành đôi giày da.

Hôn lễ với nghi thức hết sức đơn giản chỉ kéo dài nửa tiếng đồng hồ. Từ đầu đến cuối, Bách Nguyên Tú đều không nhìn thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt của cô dâu, là hạnh phúc, là vui mừng, là bi thương hay là mờ mịt.

- ---

Mấy nay đang chán đời quá nên chẳng có tâm trạng dịch ấy gì huhu

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Hạnh phúc lẫn khổ đau (01)

Dịch: Hé

Triệu Hương Nông thầm nghĩ cô đã đứng ở đây quá lâu, lâu đến nỗi cô tưởng mình đã biến thành một bức tượng, nếu như không phải vừa rồi cành cây đập vào cửa sổ thì cô còn tưởng thời gian đã ngừng trôi. Cô nhìn đồng hồ, bây giờ đã 11 giờ rưỡi, qua nửa tiếng nữa thì đêm tân hôn của cô sẽ trôi qua.

Không có tuần trang mật, không có tiệc cưới ồn ào huyên náo. Khách khứa trong hôn lễ của cô và Tống Ngọc Trạch còn chưa đến ba mươi người. Triệu Diên Đình vẫn còn nửa tỉnh nửa mê trong bệnh viện, Martin đã thay Triệu Diên Đình khoác tay Triệu Hương Nông đi trên thảm đỏ. Còn mẹ cô lần đầu tiên nói với cô bằng giọng điệu chân thành: "Tiểu Nông, cảm ơn con." Hình như cô đã nhìn thấy Bách Nguyên Tú trong hôn lễ, người đàn ông mà cô muốn lấy làm chồng từ năm mười mấy tuổi kia ngồi ở vị trí rất xa.

Sau khi cử hành hôn lễ xong, hai nhà đã ăn một bữa cơm đơn giản. Sau đó Triệu Hương Nông cùng Tống Ngọc Trạch đi ra sân bay tiễn Tống Học Nhữ. Dưới sự thúc giục cuả mẹ, cô chào tạm biệt Tống Học Nhữ.

"Tiểu Nông, phải gọi là ông nội." Lý Nhu nhắc cô.

Triệu Hương Nông cúi đầu, nói một tiếng: "Ông nội đi mạnh khỏe."

Tống Học Nhữ nhìn Tống Ngọc Trạch nói: "Tiểu Nông, sang năm sau ông sẽ tổ chức đám cưới cho các cháu ở Canberra. Đến lúc đó ông sẽ để các cháu nhận được lời chúc phúc của tất cả mọi người ở Canberra."

Triệu Hương Nông cảm ơn Tống Học Nhữ.

Từ sân bay về, Tống Ngọc Trạch cùng Triệu Hương Nông vào bệnh viện một chuyến, hôm nay Triệu Diên Đình đã tỉnh táo được nửa tiếng. Ra khỏi bệnh viện thì trời đã sẩm tối, Triệu Hương Nông cùng Tống Ngọc Trạch về Triệu công quán ăn cơm. Theo truyền thống của người Trung Quốc thì Tống Ngọc Trạch sẽ phát lì xì cho tất cả mọi người ở Triệu công quán, chiếc lì xì dày cộp khiến những người ngoài cuộc cười tươi như hoa.

Lúc ra về, Tống Ngọc Trạch lễ phép nói với Lý Nhu: "Mẹ à, bọn con về đây."

Người mẹ giống như dây tơ hồng của cô đã khẩn cầu Tống Ngọc Trạch: "Xin con hãy đối xử tốt với Tiểu Nông, mẹ sẽ cảm kích con."

Tống Ngọc Trạch liếc cô một cái rồi gật đầu.

Về đến nhà Tống Ngọc Trạch đã gần 10 giờ, sau khi tắm rửa thay quần áo Triệu Hương Nông liền đứng ngẩn ngơ trước cửa sổ. Bây giờ trong phòng chỉ còn một mình cô, không lâu trước Tống Ngọc Trạch đã ra ngoài nhận điện thoại. Có lẽ anh sẽ nhanh chóng quay lại, Triệu Hương Nông nghĩ cô phải tìm thấy lọ thuốc ngủ trước Tống Ngọc Trạch quay lại. Lọ thuốc ngủ lần trước đã bị Tống Ngọc Trạch vứt đi, không lâu sau cô đã lén mua về một lọ.

Tìm một vòng không thấy thứ mà cô muốn, càng tìm không thấy lòng cô càng hoảng loạn. Đêm nay là đêm tân hôn, đêm tân hôn cần làm cái gì không phải cô không biết, nên cô cần lọ thuốc ngủ kia.

Đổ hết đồ đạc trong túi xách ra đất, cô vẫn không tìm thấy lọ thuốc kia. Sau đó có tiếng bước chân vang lên sau lưng cô, Triệu Hương Nông vẫn cố chấp cúi đầu lục tìm.

"Anh biết em đang tìm cái gì?" Tống Ngọc Trạch nói: "Anh có thể khẳng định với em rằng, anh sẽ không cho thứ đồ kia bất cứ cơ hội nào xuất hiện ở chỗ này. Thế nên Triệu Hương Nông à, về sau em không cần phải tốn tâm tư mang nó vào đây."

Tống Ngọc Trạch đừng dậy, quay đầu lại, vừa cất bước thì tay lại bị nắm chặt.

Tống Ngọc Trạch đã đi khỏi đó, 11 giờ rưỡi có mấy chiếc xe đến đón anh. Tống Ngọc Trạch không nói anh định đi đâu, Triệu Hương Nông cũng không hỏi.

"Thời gian này anh sẽ rời khỏi đây một thời gian." Lúc đi anh đã nói với cô.

Triệu Hương Nông không nói năng gì.

"Anh sẽ cố gắng giành chút thời gian để về nhà."

Triệu Hương Nông vẫn im lặng.

Sau đó anh không nói gì nữa, khi bóng cây ngoài cửa sổ bị gió lay động che mất hai khuôn mặt trên kính cửa sổ, Tống Ngọc Trạch mới nghiêng mặt về phía Triệu Hương Nông, cô quay mặt đi, anh liền vùi mặt vào hõm vai cô. Cô nói một câu: "Anh vẫn chưa trả hộ chiếu của ba tôi cho tôi."

Khi quyển hộ chiếu của Triệu Diên Đình nằm trong tay cô, Triệu Hương Nông liền nhắm mắt lại đón nhận nụ hôn mãnh liệt của Tống Ngọc Trạch.

Đứng trước cửa sổ nhìn xe Tống Ngọc Trạch đi xa, Triệu Hương Nông thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cô chạm tay lên môi mình, ở đó vẫn còn vết rách do Tống Ngọc Trạch cắn, bây giờ cảm giác tê dại đau đớn càng rõ rệt hơn.

Một tuần sau khi kết hôn với Tống Ngọc Trạch không hề gian nan như Triệu Hương Nông tưởng tượng. Bạn bè cô đều không biết tin cô và Tống Ngọc Trạch tổ chức hôn lễ, ngày nào bọn họ cũng gọi điện mời cô dự tiệc, Triệu Hương Nông phải lấy lí do ba không khỏe để từ chối bọn họ. Trong tuần này cuộc sống Triệu Hương Nông rất đơn giản, cô dành phần lớn thời gian để trò chuyện với Triệu Diên Đình. Thời gian tỉnh táo mỗi ngày của Triệu Diên Đình càng ngày càng dài, Triệu Hương Nông vẫn chưa nói chuyện cô và Tống Ngọc Trạch kết hôn cho ông nghe. Một tuần nhanh chóng trôi qua, trong thời gian này Triệu Hương Nông cảm thấy may mắn khi doanh nghiệp Triệu thị đã vượt qua sóng gió dần dần bước vào quỹ đạo bình thường.

Ngày thứ tám Tống Ngọc Trạch đi vắng, Triệu Hương Nông nhận được cuộc điện thoại anh. Cuộc điện thoại đó được gọi vào lúc tối, lúc ấy Triệu Hương Nông đang ở một club ở Chicago. Ngày mai Bách Nguyên Tú sẽ đi Hawaii, anh ta đã gọi cho cô bốn cuộc điện thoại cô mới đến nơi này. Trong mắt người khác cô vẫn là bạn gái, vị hôn thê, người yêu của Bách Nguyên Tú, bọn họ hò hét bắt hai người hôn nhau.

Bách Nguyên Tú đứng dậy kéo Triệu Hương Nông đi khỏi đó.

Trong hành lang tối tăm, khung cảnh này vô cùng quen thuộc. Men rượu khiến thế giới của Bách Nguyên Tú trở nên hỗn loạn, anh ta cứ ngỡ cái gã từ đâu chui ra cướp mất Triệu Hương Nông của anh ta chỉ là một giấc mộng Nam Kha. Khi nụ hôn của anh ta ghé đến, Triệu Hương Nông nghiêng đầu đi, nụ hôn của anh ta rơi xuống cổ cô, cô nói Nguyên Tú anh say rồi.

Nói đoạn, điện thoại trong túi cô liền đổ chuông.

Triệu Hương Nông nhận điện thoại.

"Đừng để anh nhìn thấy cảnh đó thêm lần nào nữa." Tống Ngọc Trạch nói trong điện thoại: "Triệu Hương Nông, lập tức quay về cho anh."

"Được!" Triệu Hương Nông đáp một tiếng.

Cúp điện thoại, Triệu Hương Nông nói với Bách Nguyên Tú rằng cô phải về, chúc anh lên đường may mắn.

Khi Triệu Hương Nông đi lướt qua anh ta, Bách Nguyên Tú vô thức bắt lấy tay cô: "Tiểu Nông, hắn có đối tốt với em không?"

Cô không trả lời anh ta, cô chỉ nói cho anh ta một chuyện, Bách Nguyên Tú, lúc công ty và ba em xảy ra chuyện ngày nào em cũng gọi cho anh mười mấy cuộc điện thoại.

"Lúc ấy anh..." Bách Nguyên Tú thì thào.

"Em biết, anh bị ba anh giam lỏng." Giọng cô lạnh nhạt hờ hững: "Bọn họ nói đúng, kết cấu trái tim của đàn ông và phụ nữ không giống nhau. Chuyện này nếu đổi thành phụ nữ thì họ nhất định sẽ kề dao vào cổ mình, dù đầu rơi máu chảy cũng phải có được cơ hội rời khỏi đó, còn đàn ông thì không đời nào làm như vậy."

Tại tầng thứ 78 của Willis Tower, khi Tinsley vừa đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy chiếc điện thoại bị đập nát. Cảnh tượng này khiến anh ta hoàn toàn bất lực, buổi chiều hôm nay anh ta vừa mới dành hai tiếng để giảng cho chàng trai này vấn đề tu tâm dưỡng tính.

Năm nào Tinsley cũng nhận một công việc, những tỷ phú mang người thừa kế của bọn họ đến chỗ anh ta, trợ lí của anh ta sẽ chọn ra người có tư chất tốt nhất trong đám người đó, sau đó chuyển tư liệu của những người được chọn đến tay anh ta, thế là công việc mới của anh ta lập tức bắt đầu.

Một tuần trước, Tinsley từ Úc đến Chicago, học trò mới của anh ta là Tống Ngọc Trạch. Tinsley vẫn còn có chút kinh ngạc với đối tượng mà trợ lí của anh ta chọn ra, vì anh ta chưa từng dạy người châu Á bao giờ.

"Mười năm sau, anh ta sẽ mang lại cho sếp tiền tài danh vọng, sẽ càng có nhiều người biết đến sếp vì anh ta." Trợ lí của anh ta đã nói như vậy.

Đến làm việc ở tầng 78 của Willis Tower không chỉ có mình Tinsley, Tống Học Nhữ còn mời những người khác đến. Những người kia và Tinsley đều có một mục đích giống nhau, bọn họ đều là những người xuất sắc trong lĩnh vực phân tích thị trường, thời cuộc, xã giao, tài chính, đầu tư. Những doanh nghiệp đời thứ hai, đời thứ ba đang hô phong hoán vũ trên thương trường đều do ghi dấu công lao của bọn họ.

Khi Tinsley nhìn thấy lịch trình hằng ngày của Tống Ngọc Trạch thì anh ta vô cùng khiếp sợ, bảng lịch trình kia có thể nói là giáo trình của ma quỷ.

"Một lúc tiếp thu nhiều kiến thức như vậy cậu có theo được không?" Tinsley từng hỏi Tống Ngọc Trạch.

"Dĩ nhiên rồi." Tống Ngọc Trạch đã trả lời anh ta như vậy.

Một tuần tiếp theo, Tinsley phát hiện Tống Ngọc Trạch đúng là một cậu học trò giỏi, không chỉ hiếu học mà khả năng lĩnh ngộ vô cùng cao. Người dậy sớm nhất là cậu ta, người ngủ muộn nhất là cậu ta, cậu ta giống như một cái máy đã được lập trình chuẩn xác từng giây tiếp thu những số liệu dài lê thê kia.

Tinsley không biết Tống Học Nhữ đã làm thế nào để thuyết phục cháu ông ta tiếp nhận kiểu huấn luyện khép kín biến thái như này, trong mắt anh ta kiểu huấn luyện này còn khô khan hơn cả trong quân đội.

"Tống Ngọc Trạch, cậu có bạn gái không?" Tối qua anh ta hỏi Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch không trả lời.

Không trả lời cũng chính là mặc nhận, thế là anh ta lại hỏi Tống Ngọc Trạch: "Vậy cậu có nhớ cô ấy không?"

"Đây không phải vấn đề anh cần quan tâm." Tống Ngọc Trạch đáp lại: "Việc anh phải làm là khiến tôi có thể nhanh chóng rời khỏi đây."

Tối qua còn nói muốn nhanh chóng rời khỏi đây mà hôm nay đã ném điện thoại rồi, sau bài giảng tu tâm dưỡng tĩnh dài hai tiếng, Tống Ngọc Trạch không biết hành vi này của cậu ta sẽ bị ghi lại sao?

"Anh có thể ra ngoài một lúc không? Nếu tôi nhớ không nhầm thì bây giờ là thời gian cá nhân của tôi." Tống Ngọc Trạch ra lệnh đuổi khách.

Thời gian cá nhân mỗi ngày của Tống Ngọc Trạch bị bòn rút xuống còn nửa tiếng đồng hồ. Có một lần vì tò mò mà Tinsley đã lén quan sát nửa tiếng nghỉ ngơi của Tống Ngọc Trạch, ông phát hiện trong nửa tiếng kia phần lớn thời gian Tống Ngọc Trạch đều ngẩn người nhìn điện thoại. Sau đó, Tinsley vô tình nhìn thấy trong điện thoại của Tống Ngọc Trạch có một chuỗi những hình ảnh cô gái đang ngủ, mặc áo sơ mi của nam, khuôn mặt trắng trẻo mịn màng.

Nửa tháng sau khi Triệu Hương Nông kết hôn với Tống Ngọc Trạch thì Triệu Diên Đình đã tỉnh lại. Ngày hôm ấy, khi Triệu Hương Nông đẩy cửa phòng bệnh ra liền nhìn thấy Triệu Diên Đình đang ngồi trên xe lăn, mái tóc được chải chuốt gọn gàng, lần đầu tiên gọi tên cô sau khi chìm vào hôn mê: "Triệu Hương Nông."

"Vâng ba." Triệu Hương Nông rũ tay, đứng bên cạnh Triệu Diên Đình.

"Con đã kết hôn rồi?" Triệu Diên Đình hỏi cô.

"Vâng."

Triệu Diên Đình đặt tay lên tay vịn xe lăn, ông đang cô gắng đứng dậy. Khi Triệu Hương Nông muốn giúp ông, thì tay cô bị hất mạnh ra.

Cuối cùng, Triệu Diên Đình cũng đứng dậy được, ông quay sang phía cô.

"Với Tống Ngọc Trạch?"

"Vâng, với Tống Ngọc Trạch."

Câu trả lời của cô khiến Triệu Diên Đình bị kích động đến đỏ bừng mặt mũi, giọng ông bắt đầu run rẩy: "Triệu Hương Nông, cô coi tôi là cái gì, Triệu Diên Đình tôi không cần phải bán con gái."

Nói xong câu này Triệu Diên Đình liền ngã sõng soài ra đất, ông muốn ngồi dậy nhưng không có sức lực để ngồi dậy. Triệu Hương Nông muốn đỡ ông dậy thì bị ông đẩy ra. Ông chỉ tay vào cô, mấp máy môi mà không nói nổi một lời.

Triệu Hương Nông bị dọa sợ, cô chưa từng nhìn thấy Triệu Diên Đình chật vật như vậy bao giờ. Cô lập tức quỳ trước mặt ông giãi bày: "Ba ơi, anh ấy đối xử rất tốt với con. Ba ơi, anh ấy không cố ý làm như vậy đâu, chỉ vì anh ấy không chịu được cảnh con lấy người đàn ông khác nên mới dùng mọi thủ đoạn như vậy. Ba à, anh ấy đã hứa từ nay về sau sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với con. Con cũng quyết định tin tưởng anh ấy rồi. Ba, xin ba hãy tin anh ấy giống như tin con..."

Triệu Hương Nông không ngừng lặp lại những lời vừa nói, dáng vẻ không nói nên lời của Triệu Diên Đình khiến cô sợ đến bật khóc. Cô cho rằng người ba vạn năng của cô cũng sắp biến thành một người mắc chứng mất ngôn ngữ, cô biết không nói được là một chuyện vô cùng khổ sở.

Cuối cùng, tay của Triệu Diên Đình chầm chậm nắm lấy gáy cô.

"Nó thật sự đối xử tốt với con?"

Trong làn nước mắt, Triệu Hương Nông nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Diên Đình, vẻ mặt ấy như thể nếu cô nói "Không tốt" thì sẽ lập tức lấy mạng ông vậy.

Thế là, Triệu Hương Nông ra sức gật đầu.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Triệu Hương Nông liền gọi điện cho Tống Ngọc Trạch. Người nhận điện thoại không phải Tống Ngọc Trạch, một giọng đàn ông vô cùng máy móc nói cho Triệu Hương Nông rằng bây giờ Tống Ngọc Trạch không có thời gian nhận điện thoại, đồng thời người đó còn nói với Triệu Hương Nông nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng gọi điện cho Tống Ngọc Trạch nữa.

"Anh nói với anh ta, tôi có việc cần nói với anh ta, cả ngày hôm nay tôi sẽ đợi điện thoại của anh ta." Triệu Hương Nông nói.

Gần 10 giờ tối Triệu Hương Nông mới nhận được điện thoại của Tống Ngọc Trạch.

"Tìm anh có việc gì?" Anh hỏi cô.

"Ừm, ngày mai bố tôi sẽ xuất viện, tôi mong ngày mai anh có thể đến."

Đầu dây bên kia thoáng im lặng, xong đó đáp án đưa ra là: Không thể!

"Tống Ngọc Trạch!" Triệu Hương Nông cao giọng: "Chúng ta giao dịch nhé, anh phối hợp với tôi một lần thì tôi phối hợp với anh một lần!"

"Triệu Hương Nông..." Người ở đầu dây bên kia ngập ngừng, khẽ hỏi: "Có phải em lại khóc không?"

- ---

Có mấy phần mình dịch tên chương theo nội dung, chứ không dịch theo tác giả. Tên chương phần này hơi khó dịch, nếu dịch ra rất dài. Các chế đọc và thử đặt tên chương cho phần này nhé, nếu hợp lí mị sẽ sửa:))))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hạnh phúc lẫn khổ đau (02)

Dịch: Hé

Mãi đến chiều muộn Tống Ngọc Trạch mới đến bệnh viện, đúng lúc anh đến thì Triệu Diên Đình đang làm thủ tục xuất viện. Anh đến trước mặt Triệu Diên Đình giải thích rằng anh vừa mới xuống máy bay, từ sân bay đến bệnh viện lại bị tắc đường. Triệu Diên Đình nghiêm mặt, Triệu Hương Nông bước đến bên cạnh Tống Ngọc Trạch, khẽ gọi một tiếng: "Ba."

Nghe thấy tiếng "Ba" đó Triệu Diên Đình cau chặt mày, ánh mắt dừng trên người cô và Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch nắm lấy tay Triệu Hương Nông, Triệu Hương Nông không hề né tránh.

Triệu Diên Đình và Lý Nhu ngồi trên một chiếc xe, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch ngồi trên chiếc xe khác, một đoàn người rời bệnh viện về Triệu công quán.

Gần ba mươi phút của bữa tối, từ đầu đến cuối ánh mắt của Triệu Diên Đình mang theo sự quan sát. So với vẻ thấp thỏm bất an của Triệu Hương Nông thì Tống Ngọc Trạch lại tỏ ra vô cùng thản nhiên, nên mỉm cười thì mỉm cười, khi cần tỏ ra chân thành thì tỏ ra chân thành. Ngay cả màn thể hiện tình cảm cũng thật đến nỗi không nhìn ra bất cứ sơ hở nào.

Cuối cùng bữa tối cũng kết thúc, trước mặt Triệu Hương Nông, Triệu Diên Đình mời Tống Ngọc Trạch vào thư phòng của ông.

Tống Ngọc Trạch thoáng nhìn Triệu Hương Nông rồi đáp: "Vâng, ba."

Triệu Hương Nông đứng dậy cùng Tống Ngọc Trạch, cô kéo tay anh, nghiêng người về phía anh, vừa giúp anh chỉnh lại cổ áo vừa nói nhỏ với anh: "Tống Ngọc Trạch, anh đối xử với tôi như nào thì hãy đối xử với ba tôi như vậy. Việc anh cần làm là khiến ba tôi cảm thấy việc tôi lấy anh là một chuyện không cần ông phải bận lòng sau này."

"Được." Anh thấp giọng đáp, khẽ hôn lên thái dương cô.

Đợi đến khi Tống Ngọc Trạch và Triệu Diên Đình rời khỏi phòng ăn, Triệu Hương Nông phát hiện ngoài Lý Nhu ra thì sắc mặt của những người khác có gì đó thiếu tự nhiên. Vẻ mặt của quản gia gượng gạo, hai nữ giúp việc chuẩn bị thu dọn bàn ăn thì thoáng đỏ mặt, ánh mắt của họ lộ ra sự ngưỡng mộ. Xem ra, màn diễn vừa rồi của Tống Ngọc Trạch đã thành công, ít ra thì dáng vẻ hạnh phúc của cô và Tống Ngọc Trạch trong mắt những người kia trông rất chân thật.

Gần 9 giờ, Tống Ngọc Trạch rời khỏi thư phòng của Triệu Diên Đình. Từ biểu cảm trên khuôn mặt anh, Triệu Hương Nông đoán rằng một số chuyện đã trôi qua. Ví dụ như Tống Ngọc Trạch đã thành công khiến ba cô thừa nhận anh là chồng của Triệu Hương Nông.

10 giờ rưỡi, Triệu Hương Nông dẫn Tống Ngọc Trạch đi tham quan nhà cô theo yêu cầu của Tống Ngọc Trạch, rồi hai người quay về phòng của cô.

"12 giờ anh phải đi rồi, anh muốn xem phòng của em." Thế là Triệu Hương Nông liền dẫn anh vào phòng của cô.

Sau khi vào phòng, cô và anh ngồi trên sofa. Sau nửa tiếng trầm mặc, Tống Ngọc Trạch hỏi cô: "Em không tò mò nửa tháng nay anh đi đâu hả?"

Triệu Hương Nông không trả lời mà mở ti vi lên.

Tiếng ti vi đã phá vỡ bầu không khí yên ắng, cô vẫn không nói chuyện với anh. Khi màn hình ti vi hiện lên cảnh nam nữ hôn nhau, Tống Ngọc Trạch liền nghiêng mặt về phía cô.

Triệu Hương Nông không trốn tránh, cô lên tiếng: "Ban nãy không phải anh hỏi tôi không tò mò nửa tháng nay anh đi đâu sao?"

"Rồi sao?" Anh khẽ mân mê thùy tay cô, mũi cọ khẽ vào mũi cô.

"Nếu tôi nói rằng, tôi không những không tò mò anh đi đâu mà tôi còn mong trạng thái này vẫn được duy trì."

Ngón tay trên thùy tai cô lập tức cứng đờ.

Triệu Hương Nông khẽ nói: "Gần đây tâm tình tôi cũng tạm ổn, chuyện này hẳn là anh rõ hơn ai hết. Tôi đoán, những người kia sẽ báo cáo chuyện tôi đi xem buổi trình diễn thời trang gần đây, chuyện tôi thưởng cho một người mẫu, tôi tăng mấy lạng,..."

Hai khuôn mặt gần trong gang tấc, Triệu Hương Nông nhìn thấy Tống Ngọc Trạch khẽ nhíu mày, anh hơi kéo dãn khoảng cách giữa hai khuôn mặt.

"Ừm, em nói đúng rồi, bọn họ nói với anh em tăng cân rồi." Anh duỗi tay về phía cô rồi nhéo mặt cô: "Nhưng anh lại thấy khuôn mặt này ít thịt đi nhỉ."

Anh mỉm cười nhìn cô: "Mấy lạng thịt dồn vào chỗ nào rồi nhỉ? Để anh đoán xem nào..."

Tống Ngọc Trạch kéo dài giọng, ngón tay nhéo mặt cô khẽ dịch xuống dưới, sau đó len vào cổ áo cô, cách lớp nội y ôm lấy hai khối mềm mại trước ngực cô, khẽ bóp nhẹ, khàn giọng nói: "Có phải thịt dồn hết vào đây rồi không?"

Nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói vậy, bàn tay đang định kéo tay Tống Ngọc Trạch ra bỗng khựng lại giữa chừng, rồi buông xuống. Tống Ngọc Trạch nói với cô: "Triệu Hương Nông, không phải em nói anh phối hợp với em một lần thì em sẽ phối hợp với anh một lần sao?"

Thấy cô buông tay xuống, bàn tay đang nắm lấy nơi mềm mại kia càng tỏ ra càn rỡ. Tựa như chưa đủ ghiền, anh liền cởi áo lót của cô ra, đổi thành thò tay vào từ dưới vạt áo của cô. Một tay khác thì siết lấy eo cô kéo về phía anh, bàn tay đang bóp ngực cô rõ ràng như đang mang theo cảm xúc.

Cô đành nín nhịn hành động hư hỏng của anh, ánh mắt anh nhìn chăm chú và khuôn mặt cô như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Có phải đang đợi vẻ mặt si mê của cô như lúc trước không?

Triệu Hương Nông nhìn thẳng vào mắt Tống Ngọc Trạch, cười giễu cợt: "Tống Ngọc Trạch, bây giờ anh chỉ là một người xa lạ với tôi, nên sẽ không có cái chuyện mà anh đang chờ đợi đâu."

Cảm xúc ngây ngất từ từ tan biến, Tống Ngọc Trạch bỏ tay khỏi áo cô sau đó giúp cô chỉnh lại quần áo.

Khi đêm dần về khuya, căn phòng chỉ còn lại chiếc đèn ngủ nhỏ, Triệu Hương Nông không nhớ ai đã biến căn phòng thành dáng vẻ này.

Ánh sáng từ chiếc ti vi hắt lên khuôn mặt hai người đang ngồi trước ti vi, Triệu Hương Nông vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu. Có điều, cũng không biết là ánh sáng của chiếc đèn quá mê ly hay những khung cảnh không ngừng biến ảo trên màn hình ti vi khiến người ta có cảm giác lạc vào thời không khác; cũng không biết sao ánh mắt của cô lại nhanh chóng rời khỏi màn hình ti vi chuyển sang khuôn mặt của người kia. Ánh mắt dừng lại càng lâu, cô cảm thấy con tim cô càng trở nên tham lam. Dường như cô đã nhìn thấy hơi nước bốc lên từ ấm nước sôi, chàng trai cởi trần đang nói với giọng bất lực: Chỗ này không có bình nóng lạnh.

Trong làn khói lượn lờ, hai khuôn mặt kia cuối cùng cũng quay lại nhìn cô. Triệu Hương Nông rất đỗi vui mừng, khó khăn lắm cô mới đợi được đến lúc họ quay lại nhìn cô, thế là cô nhếch miệng mỉm cười.

Khi nụ hôn của anh ghé đến, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Khi tay anh luồn vào trong áo cô, cô chỉ giãy giụa một chút rồi để mặc anh. Anh để cô nằm thẳng trên sofa, còn cô bưng lấy khuôn mặt anh, chờ đợi.

Sự tiếp xúc thân mật ban nãy đã khiến hai người rạo rực từ lâu. Sau khi đợi mãi không thấy anh làm gì, cô liền cọ mũi ngón chân vào đùi anh.

"A Trạch..." Cô gọi người kia với giọng ngọt lịm, lí nhí yêu cầu: "Có thể rồi, có thể đi vào rồi... um? A... Trạch?"

Trong chữ "Trạch" kéo dài đến ghẹo người kia, căn phòng bỗng sáng bừng lên. Triệu Hương Nông vô thức nheo mắt lại, sau đó người kia liền rời khỏi người cô. Triệu Hương Nông còn chưa hay đã xảy ra chuyện gì thì cô đã nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên.

Căn phòng trở nên trống vắng, chỉ còn nhân vật tự mình chìm vào câu chuyện của họ trong ti vi. Cô co chân lên, chống tay lên đầu, khung cảnh vừa rồi đang quẩn quanh trong lòng cô.

Bác sĩ đã nói cô không thể quá dựa dẫm vào thuốc an thần, nhất định là do thuốc khiến cô sinh ra ảo giác. Người có bờ lưng ấm áp khiến cô dựa vào liền muốn ngủ gật kia chân thật quá, Triệu Hương Nông không dám nói cho bất cứ ai rằng cô vô cùng nhớ người ấy và quãng thời gian ấy.

Rõ ràng người ấy và quãng thời gian ấy là ảo mộng được biên soạn ra!

Triệu Hương Nông luồn tay vào tóc mình, dùng cái cách mà cô đã dùng vào rất nhiều: Thầm mặc niệm trong lòng một nghìn lần, đây là lần cuối cùng, đây là lần cuối cùng!

Khi chiếc xe dừng lại trước đèn đỏ, ánh mắt Tống Ngọc Trạch lơ đãng nhìn thấy chiếc motor đang dựng trước cửa hàng. Chủ nhân của nó vừa vào cửa hàng mua đồ, ông anh đãng trí đó đã quên rút chìa khóa xe, chiếc chìa khóa vẫn còn đang khẽ rung rinh. Vài giây sau, Tống Ngọc Trạch mở cửa xe ra, bước về phía chiếc xe đó.

Chiếc motor đi xuyên qua ngóc ngách ở Chicago, con ngõ nằm kề bên tòa nhà chọc trời trông giống như một khe hở không có điểm kết thúc, khiến anh cảm thấy ngộp thở.

Giờ đây lòng anh càng buồn bực bao nhiêu thì anh càng phóng nhanh bấy nhiêu, lúc này đã có mấy chiếc xe cảnh sát đuổi theo phía sau anh.

Tiếng gió vi vút qua tai anh, nó dần hình thành một giọng nói, vang vọng xung quanh: Vậy mà Triệu Hương Nông lại nhớ mãi không quên nhân vật ảo mà anh tạo ra, nực cười biết bao, ngu ngốc và điên dại biết bao!

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường phát ra âm thanh chói tai, chiếc xe đâm vào cột nước bên đường, cột nước bị đâm gẫy khiến nước phun ra khắp nơi. Tống Ngọc Trạch tựa đầu lên đầu xe, bàn tay thì cắm sâu vào tóc mình.

Chẳng lẽ Triệu Hương Nông không biết sao? Căn bản chẳng có người ngu ngốc đến độ dùng cơ thể mình để chặn chiếc xe kia giúp cô, âm thầm đổi chiếc giày da luôn khiến cô phồng rộp chân hay làm bộ làm tịch kể cô nghe về công thức một cộng một bằng hai...

Đó đều là để lừa cô thôi, cô gái ngu ngốc!

Khi một bàn tay đặt lên vai anh, Tống Ngọc Trạch quay lại vung nắm đấm về phía người đó.

Rạng sáng Tống Liên Tố nhận được điện thoại của Tống Ngọc Trạch, một câu không đầu không cuối: "Cô, con cần cô giúp con một việc."

Lại...

"Cô, con mong cô có thể đưa cô ấy về bên cạnh cô, sau đó giao cho cô ấy thật nhiều việc để cô ấy không có cơ hội suy nghĩ vớ vẩn nữa."

Khi Tống Liên Tố phản ứng lại thì bà mới hiểu "Cô ấy" mà Tống Ngọc Trạch nói hẳn là Triệu Hương Nông.

Sau khi ngắt điện thoại, Tống Liên Tố mới biết Tống Ngọc Trạch dám lén chuồn khỏi Tòa nhà Willis. Không những thế, Tống Ngọc Trạch còn vào đồn cảnh sát. Xem tên tiểu tử Tống Ngọc Trạch đã làm những gì: Cướp xe, phá hoại của công, hành hung cảnh sát.

Hành động của Tống Ngọc Trạch khiến ông già nổi cơn thịnh nộ, cơn thịnh nộ này nhất định sẽ khiến Tống Ngọc Trạch nhận được sự dạy dỗ hà khắc hơn.

Tống Liên Tố đoán sở dĩ Tống Ngọc Trạch lén chốn ra ngoài nhất định là vì nhớ vợ. Trước kia bà rất tò mò vì sao Tống Ngọc Trạch đòi lấy Triệu Hương Nông bằng được.

"Tiểu Trạch, con thích cô ấy hả?"

"..."

"Tống Ngọc Trạch, con bị cô ấy hớp hồn rồi à?"

Tống Ngọc Trạch không chịu mở miệng, thế là Tống Liên Tố lại thầm cảm thán trong lòng, Tiểu Trạch của bà chẳng đáng yêu một chút nào. Từ ngày anh trai đưa cậu bé về nhà, Tống Liên Tố đã mê tít thằng nhóc xinh đẹp như thiên thần kia. Có thể nói Tống Liên Tố gần giống như người mẹ của Tống Ngọc Trạch. Chàng trai thiên thần được tất cả mọi người thương yêu, vì nó mà anh trai bà mãi không chịu lấy vợ hai.

Dần dần, cậu nhóc thiên thần trong tòa thành sa hoa đã trưởng thành, có thể hiểu được mùi vị của cô đơn, biết hướng về cuộc sống vô lo vô nghĩ của những đứa trẻ bình thường, biết lén đi làm thêm vào kỳ nghỉ hè để kiếm tiền mua quà sinh nhật tặng cô gái mình yêu, cô gái giống như ánh mặt trời mà cậu miêu tả. Tiểu Trạch của bà cũng có tình yêu đầu đời giống như bao chàng trai bình thường khác.

Sau đó, chàng trai thiên thần vẫn luôn sống trong sự thuận lợi dần trở nên phản nghịch. Nguồn cơn của sự phản nghịch đó đến từ cái chết của mẹ cậu. Từ trước đến giờ người ta luôn nói mẹ cậu đã không còn trên đời, bỗng một ngày cậu nhận được thông báo đến nhận thi thể rồi tận mắt nhìn thấy thi thể của mẹ mình, câu bắt đầu ghim thù những ai đã lừa dối cậu. Sau đó cậu bắt đầu âm thầm trốn khỏi nhà rồi cuối cùng công khai bỏ nhà đi.

Vào một đêm mưa to gió lớn, cảnh sát Úc nhìn thấy chiếc xe cheo leo trên mép cây cầu bị đứt lìa, có cậu thiếu niên với khuôn mặt thẫn thờ đang ngồi trên ghế phó lái. Vài tiếng sau cảnh sát tìm được thi thể của cha cậu thiếu niên dưới cây cầu. Rõ ràng vì không muốn chiếc xe chịu thêm trọng tải nên cha của cậu thiếu niên đã lựa chọn dành cơ hội sống sót cho cậu con trai của mình. Cậu thiếu niên trong câu chuyện đó tên là Tống Ngọc Trạch. Vì áp lực quá lớn dồn nén trong lòng nên cuối cùng Tống Ngọc Trạch cũng bỏ nhà đi vì câu nói "Mày hại chết con trai ta" của ông nội mình.

Lần này, không có ai đi tìm cậu nữa.

Tống Ngọc Trạch bỏ nhà đi tám năm liền.

Bây giờ, Tiểu Trạch của bà cuối cùng đã quay về. Một ngày nọ Tống Liên Tố đã phát hiện ra một chuyện thú vị, ngày nọ Tống Ngọc Trạch đã uống chút rượu đang ngồi nói chuyện với không khí: "Em lại khóc rồi có đúng không? Lúc nào em cũng khóc, khiến anh phiền chết đi được."

Vì tò mò nên Tống Liên Tố đã đến trước mặt Tống Ngọc Trạch, sau đó Tống Ngọc Trạch bắt lấy tay bà, nói những lời ngốc nghếch.

"Em sắp kết hôn với anh ta rồi, cũng có nghĩa là sau này em chỉ khóc trước mặt anh ta thôi, đúng không? Ừm, hẳn là như vậy, nhưng anh cảm thấy em đến làm phiền anh tốt hơn đấy."

Lúc đó, Tống Liên Tố thầm cười trộm, gì mà phiền chết đi được, gì mà làm phiền anh tốt hơn? Rõ ràng nó có vẻ vô cùng hưởng thụ và đã sẵn sàng cho cuộc chiếm đoạt trường kỳ rồi mà.

Lúc đó, khi Tống Liên Tố nghe nói Tống Ngọc Trạch đã về nhà, cùng với cái tin vì lấy được Triệu Hương Nông mà Tống Ngọc Trạch đã ký một loạt những điều khoản hà khắc với ông nội mình, lúc đó Tống Liên Tố biết Tiểu Trạch của bà nhất định vô cùng thích Triệu Hương Nông

- ---

Cuối tuần vui vẻ cả nhà!!!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 73: Hạnh phúc lẫn khổ đau (03)

Dịch: Hé

Cuối tháng năm, Triệu Hương Nông nhận được điện thoại từ văn phòng của Tống Liên Tố. Tống Liên Tố đích thân gọi điện cho cô, giọng điệu vẫn giống như trước kia: "Triệu Hương Nông, cô rất tán thưởng năng lực làm việc của cháu. Cô hi vọng cháu có thể quay lại làm việc cho cô."

Một ngày sau, Triệu Hương Nông đã đồng ý với lời mời của Tống Liên Tố. Ngày hôm nay là tròn một tháng cô kết hôn với Tống Ngọc Trạch. Cho tới bây giờ, mọi thứ có vẻ rất hoàn hảo. Hôn lễ khiến gia tộc cô có được lợi ích rất lớn, Bách hóa Triệu đã ổn định hơn so với sự bấp bênh của một tháng trước, giá cổ phiếu của Triệu thị tăng đều theo từng ngày.

Điều khiến Triệu Hương Nông sợ hãi là mười ngày trước chính phủ Mỹ thông qua đường dây của một tay buôn vũ khí đã bắt được một tổ chức rửa tiền, mà sau khi điều tra tổ chức rửa tiền này lại tóm được một loạt các nhân vật. Thế là, một cuộc càn quét rầm rộ được triển khai. Trong cuộc càn quét này, rất nhiều người bị bắt vì giữ liên lạc với tổ chức khủng bố. Trong số những người bị bắt này, không thiếu những tinh anh trong xã hội, hay những quản lí cấp cao của các công ty.

Nghĩ lại chuyện xảy ra vào những ngày gần đây, Triệu Hương Nông lại cảm thấy sợ hãi, may mà trong sự kiện này không có ai nhắc đến Triệu Diên Đình.

Bây giờ, Triệu Diên Đình đã trả phép quay lại công ty làm việc, Lý Nhu cũng quay lại cuộc sống như trước kia, còn cô vẫn trang điểm lộng lẫy xuất hiện ở những buổi xã giao quan trọng. Mọi thứ có vẻ không có gì thay đổi, chỉ duy có một điều không giống là buổi tối mỗi ngày Triệu Hương Nông sẽ không ngủ ở Triệu công quán nữa, ngày nào tài xế cũng đón cô và Rice về tòa nhà hình tròn màu ngà được bao quanh bởi cây cỏ kia. Rất nhiều người kể cả bạn cô cũng không biết cô đã kết hôn, cô đã lấy người đàn ông tên là Tống Ngọc Trạch.

Nếu như không phải ngày nào cô cũng quay về căn phòng có treo ảnh cưới của cô và Tống Ngọc Trạch, thì e rằng đến cô cũng sẽ quên mất sự thực cô đã kết hôn. Từ sau khi Tống Ngọc Trạch rời khỏi Triệu công quán, Triệu Hương Nông không còn gặp lại Tống Ngọc Trạch nữa, cũng không nhận được điện thoại của anh.

Hơn nữa, những người mà Tống Ngọc Trạch sắp đặt xung quanh cô cũng không thấy nữa. Sở dĩ Triệu Hương Nông nhận lời mời của Tống Liên Tố là vì cô cần một công việc để gạt đi những ngày ăn không ngồi rồi. Cô luôn cảm thấy ắt hẳn là cuộc sống của cô quá nhàn rỗi nên ngày nào cô cũng mất ngủ.

Thời gian làm việc chính thức của Triệu Hương Nông là vào mùng một tháng sáu. Cô bắt đầu trải qua những chuỗi ngày chen chúc trên tàu điện ngầm để đi làm. Ngày làm việc đầu tiên, Triệu Hương Nông được Tống Liên Tố gọi vào văn phòng của bà, sau đó Triệu Hương Nông có một bàn làm việc trong văn phòng của Tống Liên Tố, giúp bà xử lí những chuyện nhỏ nhặt trong công việc và trong cuộc sống.

Vài ngày sau, Triệu Hương Nông phát hiện lượng công việc giao đến tay cô nhiều đến đáng sợ. Ngày nào cô cũng là người về muộn nhất. Cũng không biết vì lượng công việc hay là vì sao mà mấy ngày nay Triệu Hương Nông cứ về nhà là díu mắt lại. Mấy lần cô đã ngủ gật trong lúc đang ngâm mình trong bồn tắm.

Một tháng làm việc liên tục, Triệu Hương Nông vui mừng nhận ra quầng thâm luôn hiện dưới mắt cô một tháng trước đã biến mất.

Tháng bảy, Triệu Hương Nông nhận một cuộc điện thoại gọi đến văn phòng Tống Liên Tố. Khi cô nhấc máy thì đối phương một mực im lặng, khi Triệu Hương Nông hỏi mấy lần thì điện thoại bị dập máy.

Nửa tiếng sau, chuông điện thoại lại vang lên, vẫn là số máy ban nãy, nhưng lần này là Tống Liên Tố đích thân nghe điện thoại.

Tống Liên Tố vừa nhìn Triệu Hương Nông vừa nghe điện thoại: "Nói."

Đây là cuộc điện thoại mà Tống Liên Tố nhận được cố định một lần một tuần. Nội dung của cuộc điện thoại không có gì khác ngoài những câu hỏi về cuộc sống gần đây của "Cô ấy": Cô ấy có khỏe không, mặt đầy hơn chưa, có cười nhiều hay không, cô có chỉ trích cô ấy vì công việc...

Một lần Tống Liên Tố bực lên: "Tống Ngọc Trạch, sao con không tự gọi điện hỏi trực tiếp nó ấy."

Ở đầu dây bên kia, một lúc sau Tống Ngọc Trạch mới nói: "Con sợ con lại trốn khỏi nơi này giống như lần trước, con cũng sợ bị cô ấy ảnh hưởng đến tiến độ học tập."

Ánh mắt của Tống Liên Tố khiến Triệu Hương Nông bối rối. Từ sau khi bà ấy nhận cuộc điện thoại kia, Tống Liên Tố vẫn luôn nhìn cô, Triệu Hương Nông đánh bạo đến trước mặt Tống Liên Tố.

"Thưa bà, tôi muốn đi ra ngoài một lát, bà có muốn tôi mang cho bà một cốc cà phê không ạ?"

Nghe thấy tiếng của Triệu Hương Nông, giọng nói bên đầu dây bên kia bỗng chốc im bặt. Tống Liên Tố nghĩ có phải cái người kia đang dỏng tai lên hóng hớt hay không.

Nghĩ mà xem, Tiểu Trạch của bà sao lại đáng thương thế nhỉ.

Thế là, Tống Liên Tố gọi giật Triệu Hương Nông lại: "Triệu Hương Nông, Tiểu Trạch vẫn luôn gọi cô là cô."

Triệu Hương Nông nhìn bà, không nói năng gì.

"Triệu Hương Nông, cô cũng muốn nghe thấy cháu gọi cô là cô giống như Tiểu Trạch."

Triệu Hương Nông vẫn im lặng.

"Yêu cầu của cô rất quá đáng sao?"

Bên kia điện thoại, Tống Ngọc Trạch thấp giọng nói: "Cô, con cảnh cáo cô đừng có làm khó cô ấy..."

Những lời tiếp theo vì tiếng "Cô" của Triệu Hương Nông mà nhỏ dần rồi im bặt.

Cùng với tiếng đóng cửa phòng, thì đầu dây bên kia cũng cúp máy. Lúc này Tống Liên Tố mới nhớ ra chàng trai thiên thần nói sẽ phụng dưỡng bà đến già vì cô vợ của nó mà dám cảnh cáo bà, shit!

Tống Liên Tố ngẫm nghĩ, Tiểu Trạch của bà nhất định rất yêu Triệu Hương Nông.

Ba rưỡi chiều, Tống Liên Tố lại nhận được điện thoại của Tống Ngọc Trạch: "Cô ơi, bảo cô ấy đến trước cửa sổ."

Bảo cô ấy đến trước cửa sổ, bảo cô ấy đến trước cửa sổ? Rốt cuộc Tống Ngọc Trạch đang nói cái gì vậy? Sau đó Tống Liên Tố khẽ nói: "Tống Ngọc Trạch, con lại lén chốn ra ngoài rồi?"

Đầu dây bên kia thoáng trầm mặc: "Cô, cô cứ bảo cô ấy đến trước cửa sổ đi, con chỉ nhìn cô ấy một cái rồi đi ngay."

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến cõi lòng Tống Liên Tố xót xa. Những chuyện xảy ra giữa Tống Ngọc Trạch và Triệu Hương Nông bà ít nhiều cũng biết. Tống Liên Tố cũng hiểu, muốn Triệu Hương Nông tha thứ cho Tống Ngọc Trạch là một chuyện không hề dễ dàng.

Triệu Hương Nông đến trước cửa sổ theo yêu cầu của Tống Liên Tố. Cô kéo cửa sổ chớp lên, định rời khỏi đó thì Tống Liên Tố ra hiệu cho cô tạm thời đứng ở đó.

Bây giờ Triệu Hương Nông đang đứng trước cửa sổ, ánh mắt lơ đãng phóng ra ngoài cửa sổ. Dòng suy nghĩ được thả trôi, như thể đã quay về một khoảnh khắc trước kia. Lúc ấy cô cũng làm việc ở nơi này, có người nói với cô bên ngoài có người tìm cô. Ngày hôm đó, cô nhìn thấy một người, người đó mặc đồng phục của một công ty xe hơi, đi xe motor đến tìm cô. Cô chỉ dám trốn trước cửa sổ nhìn anh dần đi xa.

Nhận ra mình sắp rơi vào vòng xoáy mê hoặc kia, Triệu Hương Nông vội vàng quay đầu lại không nhìn ra bên ngoài cửa sổ nữa, thầm mặc niệm trong lòng: Đó là giả, đó chỉ là ảo tưởng được đắp nặn nên để tiếp cận cô mà thôi.

Tầm mắt rời khỏi cửa sổ thì bất ngờ chạm phải ánh mắt của Tống Liên Tố, Triệu Hương Nông vội vàng né tránh sau đó quay lại vị trí của mình.

Một lúc sau, Tống Liên Tố đưa chìa khóa căn hộ của bà cho cô: "Triệu Hương Nông, ngày mai ông xã của cô sẽ đến, cô cần tham gia buổi gặp mặt với ông ấy. Cháu giúp cô chọn một bộ lễ phục, chọn xong cháu có thể tan ca luôn."

Triệu Hương Nông cầm chìa khóa rời khỏi đó, năm phút sau Tống Liên Tố gọi điện cho Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, có muốn gặp cô ấy không?"

Bên kia trả lời bà: "Còn nửa tiếng nữa là con đến Tòa nhà Willis rồi."

"Một tiếng sau Triệu Hương Nông sẽ đến căn hộ của cô, cô trực tiếp cho cô ấy tan ca ở đó luôn."

"Chuyện này chẳng liên quan đến con."

"Tống Ngọc Trạch à, hôm nay cô sẽ ở lại nhà bạn cô đến muộn mới về."

"Con cảm thấy phu nhân Juan nên báo cáo chuyện này cho ngài Juan mới phải."

Thằng nhãi này vẫn còn giả vờ.

"Tiểu Trạch à, vừa rồi con cũng nhìn thấy mặt cô ấy rồi, nhưng chắc chắn con không nhìn thấy bộ quần áo cô ấy mặc hôm nay. Hôm nay Triệu Hương Nông mặc rất sexy, eo cô ấy nhỏ đến nỗi khiến cô ghen tỵ, cô ấy..."

Tống Liên Tố còn chưa nói hết thì đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Mười mấy phút sau, điện thoại của Tống Liên Tố lại kêu lên.

"Tối nay cô sẽ ở nhà bạn cô đến mấy giờ?" Tống Ngọc Trạch hỏi bà.

Đặt lễ phục, giày và găng tay ở nơi dễ thấy, Triệu Hương Nông vừa đóng cửa phòng thay đồ của Tống Liên Tố lại thì nhìn thấy Tống Ngọc Trạch.

Sự xuất hiện bất ngờ của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông giật nảy mình rồi mất thăng bằng, người cô đổ về phía sau khiến cánh cửa bật mở, cô liền ngã nhào ra đất, cùng lúc đó chân cô cũng bị trẹo theo.

Ánh sáng bên ngoài bị bức rèm che khuất đang dần ảm đạm, Triệu Hương Nông ngồi trên giường, thẫn thờ nhìn những tia nắng chiếu xuyên qua rèm cửa. Lúc này Tống Ngọc Trạch đang bôi thuốc lên chỗ bị trẹo cho cô.

Từ lúc Tống Ngọc Trạch vào phòng đến lúc cô bị trẹo chân, rồi đến lúc anh ôm cô đến phòng dành cho khách, đến lúc anh bôi thuốc cho cô, từ đầu đến cuối hai người không nói với nhau câu nào.

Triệu Hương Nông nhìn tia nắng chiếu trên rèm cửa đến thất thần, đợi đến khi có bàn tay nắm lấy bàn tay đặt trên đầu gối của cô thì cô mới nhớ ra ở đây vẫn còn Tống Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch sóng vai ngồi trên giường. Bọn họ vẫn duy trì sự trầm mặc. Một lúc sau, Triệu Hương Nông gỡ tay Tống Ngọc Trạch ra, cô định đứng dậy thì bị Tống Ngọc Trạch kéo lại, cô đành ngồi xuống giường.

Sau đó, cô không giẫy giụa nữa.

Dần dần, nhịp hô hấp của người bên cạnh cô dần trở nên gấp gáp, bàn tay khoác trên vai cô dần đi xuống. Sau một hồi chậm chạp nó cũng dừng lại trên vạt áo của cô, rồi cứ thế chui vào áo cô. Bàn tay đó dán chặt vào lưng cô nhích lên từng chút một. Đợi đến khi tay anh chạm vào khóa áo lót của cô, Triệu Hương Nông đứng dậy, cùng lúc đó bàn tay kia cũng trượt khỏi lưng cô.

Khi Triệu Hương Nông chạm tay vào tay nắm cửa: "Triệu Hương Nông!" Tống Ngọc Trạch gọi cô.

Tay Triệu Hương Nông dừng lại trên tay nắm cửa, không có ý định rời đi hay ở lại.

Một số ý nghĩ đang dần hình thành, lộ liễu một cách tiêu cực.

Khi cơ thể Tống Ngọc Trạch dán vào lưng Triệu Hương Nông, tay cô siết chặt lấy tay nắm cửa. Tống Ngọc Trạch đặt tay lên tay cô, kéo tay cô khỏi tay nắm cửa. Sau đó, anh điều khiển robot quản gia của căn phòng, trên màn hình robot hiển thị sáu tiếng sau căn phòng mới tự động mở khóa, cũng có nghĩa là sau sáu tiếng nữa bọn họ mới có thể rời khỏi căn phòng.

Khi Tống Ngọc Trạch ôm cô từ phía sau, Triệu Hương Nông cũng không giẫy giụa, vì cô không giẫy giụa nên đôi tay kia càng trở nên bạo dạn.

Đầu lưỡi cuốn lấy dái tai cô, khẽ mút, lại buông ra, khẽ thì thầm: "Cô nói hôm nay em mặc rất sexy, thế là anh liền muốn..."

Ngón tay anh lưu luyến trên chiếc áo lửng cửa cô, chiếc áo chỉ có một chiếc cúc, chiếc cúc bị cởi ra dễ dàng, chỉ còn lại chiếc váy. Răng anh chốc chốc lại trêu đùa dây váy của cô, tiếng anh như vọng ra từ lỗ chân lông của cô, mê loạn, giống như tiếng than thở: "Anh liền muốn... anh phải đến nhìn em, xem em có sexy giống như cô nói hay không."

"Triệu Hương Nông..." Giọng anh như đang than thở.

Triệu Hương Nông vẫn đứng im, đợi đến khi anh kéo khóa váy, đợi đến khi chiếc váy chầm chậm trượt xuống, đợi đến khi tay anh chạm vào vùng tam giác của cô cách lớp nội y, cô mới ngăn tay anh lại.

"Sao thế, hửm?"

"Tống Ngọc Trạch!"

Anh khẽ gặm cắn vai cô, Triệu Hương Nông rụt vai, ánh mắt nhìm đăm đăm vào rèm cửa bị ánh hoàng hôn nhuộm thành màu sẫm, lên tiếng.

"Sáu tiếng tiếp theo tôi sẽ thuộc về anh. Khi rời khỏi đây tôi muốn có được đoạn video ba tôi ở cùng những kẻ kia mà anh đã gửi cho tôi trước kia."

- ----------

Chương sau lại phải động não rồi, hừm hừm:3

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hạnh phúc lẫn khổ đau (04)

Dịch: Hé

Tống Ngọc Trạch dán sát vào người Triệu Hương Nông, dùng nơi cứng rắn của anh chọc vào cô, như thăm dò như ám thị. Triệu Hương Nông không trốn tránh, ánh mắt của cô nhìn đăm đăm vào rèm cửa bị ánh hoàng hôn nhuộm thành màu sẫm, cô nói: "Sáu tiếng tiếp theo tôi sẽ thuộc về anh. Lúc rời khỏi đây tôi muốn nhận được đoạn video ba tôi ở cùng những kẻ kia mà anh đã gửi cho tôi lúc trước."

Dường như thời gian đã dừng trôi vì câu nói này, sau một hồi lâu như đã trôi qua cả thế kỉ, giọng nói anh mới vang lên sau lưng cô.

"Triệu Hương Nông, em thật sự không phải người phụ nữ đáng yêu."

Cô biết, cô biết chứ! Nhưng đó là cách tồn tại của cô, có một số thứ cần cô bảo vệ, cần cô phán đoán! Thế nhưng...

"Tống Ngọc Trạch, anh cũng biết mà, tôi cũng đã từng đáng yêu, không phải sao?"

Đáp lại cô là nụ hôn như cướp đoạt của anh, anh chỉ kéo nhẹ một cái, bộ váy mỏng manh đã bị xé rách, cứ thế trượt xuống eo cô.

Môi anh dán lên động mạch ở cổ cô: "Triệu Hương Nông, nhất định phải như vậy sao?"

"Đúng thế, nhất định phải như vậy."

Trời đã sẩm tối, Triệu Hương Nông dán mặt lên cửa. Mọi thứ trong căn phòng này kể cả chiếc rèm cửa ban nãy vẫn còn bất động đều bị ảnh hưởng bởi cuộc xâm lược của Tống Ngọc Trạch. Sự chiếm đoạt như cơn gió lốc quét qua khiến cô đau như thể bị xé rách ra.

Vì sao lại có giây phút hoang đường như thế này? Là vì nguyên nhân như cô đã nói, đàn ông cũng nhớ mãi không quên đối tượng lần đầu tiên của mình giống phụ nữ sao?

Tống Ngọc Trạch không biết chính xác mình muốn gì, anh chỉ biết lúc này anh đã không phân rõ đâu là hiện thực đâu là ảo mộng rồi. Anh nhung nhớ cảm giác ngây ngất mà cơ thể cô mang lại, giống như mọi thứ trong thế gian đều biến mất.

Rời khỏi Chicago đến New Orleans, anh cứ ngỡ rằng rời khỏi căn phòng có quá nhiều dấu ấn của Triệu Hương Nông kia thì anh sẽ không còn mơ thấy cô nữa.

Vậy mà, hằng đêm anh vẫn mơ thấy cô, giọng nói, tiếng cười, một chốc lại phát cáu, một chốc lại lặng lẽ rơi lệ, một chốc lại gào khóc om sòm. Mọi thứ chân thật đến nỗi khiến anh ngày nào cũng mong mỏi được vào trong giấc mộng, để được hôn cô, sờ cô, chọc cô vui vẻ, sau đó dỗ dành cô đáp lại anh.

Tống Ngọc Trạch cảm thấy sợ hãi vì điều này. Nhưng điều khiến anh sợ hãi hơn cả là Triệu Hương Nông dường như không còn an phận trong giấc mơ của anh nữa. Cô còn xuất hiện lúc ban ngày, những nơi không có người với dáng vẻ hớp hồn người khác. Thế là anh bắt đầu nói những lời ngốc nghếch với cô. Dù là những lời rất ngu ngốc nhưng cô vẫn bằng lòng nghe.

Dần dần Tống Ngọc Trạch cảm thấy Triệu Hương Nông sắp biến thành căn bệnh dày vò anh. Với sự ương ngạnh và suy nghĩ phá hoại, và để thoát khỏi căn bệnh kia, Tống Ngọc Trạch đã thử hẹn hò với cô gái nói thích anh. Sau khi xem xong một xuất phim chiếu lúc đêm, anh liền được cô gái kia đưa về nhà.

Cô gái kia tên là gì Tống Ngọc Trạch cũng không nhớ rõ, anh chỉ nhớ cô ta cũng có khuôn mặt phúng phính giống Triệu Hương Nông. Sau khi uống một chút rượu, anh đã cởi đồ của cô ta xuống. Bởi vì cô gái cũng nói một câu giống Triệu Hương Nông từng nói "Em là lần đầu tiên" "Người ta nói lần đầu tiên rất đau, em sợ đau" khiến Tống Ngọc Trạch bắt đầu hoảng loạn. Sau đó anh chạy trốn khỏi căn phòng đó, rồi anh chống tay lên chiếc motor không ngừng nôn mửa.

Đêm hôm đó, màn đêm ở New Orleans mang đến cho anh cảm giác chìm sâu vào sự tuyệt vọng. Anh buồn bã nhận ra rằng Triệu Hương Nông đã biến thành căn bệnh mà cả đời Tống Ngọc Trạch không muốn chữa khỏi.

Điều khiến Tống Ngọc Trạch càng tuyệt vọng hơn là cái ngày ở Chicago lan truyền tin tức Triệu Hương Nông kết hôn với Bách Nguyên Tú. Trên độ cao mười ngàn mét, Tống Ngọc Trạch chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu: Không thể để Triệu Hương Nông lấy bất cứ người đàn ông nào khác trên thế giới này.

Khi rời khỏi New Orleans, Tống Ngọc Trạch đã chôn những bức thứ Chu Nhuận gửi cho anh xuống đất. Anh không ngừng nói lời xin lỗi với cô gái đã từng giống như ánh mặt trời trong cuộc đời anh.

Bây giờ, giây phút này, anh đang vùi thật sâu trong cơ thể cô. Có điều, Triệu Hương Nông đã nói những lời chẳng đáng yêu chút nào, thế nên...

Cơ thể sắp trượt xuống lại bị anh sốc lên, sau đó bị siết chặt lấy rồi đón nhận đợt xâm nhập cực nhanh của anh. Từng cú dấn người vừa sâu vừa mạnh khiến cơ thể Triệu Hương Nông bắt đầu run rẩy không ngừng. Bàn tay vẫn luôn chống đỡ trên cánh cửa bắt đầu trượt xuống, rồi đến lượt cơ thể cô cũng trượt theo. Thế nhưng người kia không cho phép, anh chuyển động nhanh hơn để thể hiện sự mạnh mẽ của anh, Triệu Hương Nông biết anh đang trừng phạt sự không đáng yêu của cô.

Đến giai đoạn chạy nước rút, Triệu Hương Nông chỉ biết cắn chặt răng, không để mình phát ra bất cứ âm thanh nào, vì ngay cả cô cũng không biết miệng cô sẽ phát ra âm thanh như thế nào, đau khổ cầu xin? Rên rỉ sung sướng?

Triệu Hương Nông bắt mình nhớ rõ một điều: Đây là một cuộc giao dịch giá cả rõ ràng, không có bất cứ liên quan đến vui vẻ. Rồi một ngày nào đó cô

sẽ dùng cách của cô để có được tự do cho riêng mình.

Cô có một chiếc máy bay, sang năm cô có thể lấy được bằng lái máy bay rồi. Cô muốn lái máy bay băng qua mặt biển Đại Tây Dương mênh mông, để ngắm bầu trời đêm trên Đại Tây Dương.

Ừm, cứ như thế đi, Triệu Hương Nông nhắm mắt lại, chờ đợi...

Cuối cùng cô cũng nghe được tiếng rên trầm khàn của anh. Mặt và người cô dán chặt vào cánh cửa, cơ thể anh lại dán chặt vào cơ thể cô. Cô bị vây lại giữa cơ thể anh và cánh cửa. Cơ thể đang dán sát vào cô đang run rẩy kịch liệt. Triệu Hương Nông mở mắt ra, ánh mắt dừng lại trên tấm rèm trước cửa sổ.

Sau khi xong việc, anh bế cô lên giường. Vừa nằm lên giường, cô liền quay lưng lại với anh, Tống Ngọc Trạch cũng không nói gì. Sau đó hai người rơi vào sự trầm mặc, thời gian cứ thế trôi đi, 7 giờ, 8 giờ, 8 giờ 50 phút...

Gần 9 giờ, màn hình robot quản gia hiển thị còn ba tiếng nữa mới có thể rời khỏi căn phòng. Từ đầu đến cuối Triệu Hương Nông đều nằm quay lưng lại với Tống Ngọc Trạch.

"Triệu Hương Nông."

"Ừm."

Sau một hồi im lặng, hơi thở anh bủa vây lấy cô.

Dây váy của cô đã bị anh kéo đứt, bây giờ chiếc váy chỉ có công dụng như một chiếc khăn tắm. Anh dễ dàng kéo chiếc váy xuống, ngón tay anh đang khẽ mân mê nụ hoa trước ngực cô, sau đó...

Cơ thể đang nằm nghiêng đổi thành nằm ngửa ra, anh lập tức áp lên người cô. Anh chống khuỷu tay xuống, khuôn mặt của hai người chỉ cách nhau ba nắm tay. Anh ngắm khuôn mặt cô rồi men dần xuống, sau đó dừng lại trước ngực cô.

Một lát sau, anh cúi đầu, anh chào hỏi nụ hoa kia bằng đôi môi của anh, rồi anh ngậm nó vào trong miệng. Đầu lưỡi như một con chó nhỏ, cuốn lấy, thả ra, rồi lại cuốn lấy, khẽ mút.

Khi chiếc quần lót bị kéo xuống, Triệu Hương Nông định lật người để anh đi vào từ phía sau, nhưng anh lại nắm lấy eo không cho cô động đậy. Triệu Hương Nông nhìn khuôn mặt của Tống Ngọc Trạch mà ngẫm nghĩ. Một lát sau, cô rũ mắt xuống, với tay định bật đèn đầu giường lên. Ánh sáng trong căn phòng hơi tối, như vậy rất nguy hiểm với cô, nó khiến cô sợ hãi, bởi vì...

Triệu Hương Nông không thể bật chiếc đèn đầu giường lên.

Tống Ngọc Trạch nhìn chăm chú khuôn mặt của người đang nằm bên dưới anh, một số cảm xúc đang dần nhen nhóm, xấu xa đến nỗi tựa như đã thôi thúc ý nghĩ phá hoại ẩn giấu trong anh. Ví dụ như khiến cô đau, cũng giống như chuyện vừa xảy ra ban nãy, đợi đến khi anh phát tiết xong, anh mới phát hiện cơ thể cô giống như phiến lá trước tiết tấu mạnh bạo của anh. Dáng vẻ của cô khi ấy khiến anh nhớ đến cô và đoạn nhạc "Người tình ánh trăng" của cô.

Hai bàn tay cùng đặt trên chiếc tủ đầu giường, không ai động đậy.

Anh nhìn cô, nhưng cô thì không nhìn anh.

Sau đó, cả hai người đồng thanh nói:

"Tống Ngọc Trạch."

"Triệu Hương Nông."

Tống Ngọc Trạch muốn nói với Triệu Hương Nông rằng, Triệu Hương Nông, dù em có lấy được những thứ kia từ tay anh thì anh vẫn có cách khiến em ở bên anh mãi mãi, không thể đi đâu được.

Lời của cô đã chặn đứng những lời anh định nói, khiến trái tim anh bắt đầu đập điên cuồng.

"Tống Ngọc Trạch, bật đèn rồi làm có được không?"

Kỳ thực, đây là những lời rất đỗi bình thường, nhưng những lời bình thường như vậy vì nụ cười của Triệu Hương Nông mà khiến trái tim anh đập thình thịch trong lồng ngực anh, từng nhịp từng nhịp.

"Vì sao?"

"Bởi vì..." Cô kéo dài giọng, khóe môi nhếch lên, nũng nịu nói: "Em thích vậy đấy, không được à?"

Đương nhiên là được!

Ánh đèn trong phòng sáng bừng lên, ánh mắt và đôi môi cô lóng lánh tựa có thể vắt ra nước. Tống Ngọc Trạch nhắm mắt lại không dám nhìn, anh sợ nhìn xong anh sẽ không thể ở yên trong tòa nhà Willlis nữa.

Anh cầm lấy tay cô, hai đôi tay đan vào nhau đặt cùng một chỗ. Anh dướn người, tìm kiếm nơi sâu nhất trong cơ thể cô, dùng hết sức lực để đến được đó.

Cảm nhận được sự căng chặt khiến người ta muốn nghẹt thở kia, anh vùi đầu vào hõm vai cô thở hổn hển, sự chặt khít của cô khiến anh càng muốn nhiều hơn.

Đầu cô trượt khỏi gối, mái tóc che mất nửa khuôn mặt cô. Từ đầu đến cuối cô đều nhìm chằm chằm lên trần nhà, nhìn trần nhà lay động theo từng nhịp chuyển động của anh. Nhẹ thì cô cắn môi, mạnh hơn một chút thì cô ngẩng đầu ra sau. Khi môi anh tìm đến môi cô, cô liền né tránh, sau đó cô để bản thân bật ra những tiếng cười khúc khích cầu xin: Đừng mà... ngứa...

Có lẽ giọng nói của cô đã làm anh vui, anh càng ra sức vùi sâu trong cơ thể cô, thế là đầu cô lại cách xa chiếc gối hơn một chút.

Đây là chiếc giường cá nhân, chỉ cần vươn tay là chạm đến chiếc đèn đầu giường. Chiếc đèn đầu giường không biết đã bị ai đụng rơi xuống đất, căn phòng lập tức trở nên tối hơn.

Tống Ngọc Trạch cảm thấy anh sắp điên mất rồi, khi cô chủ động hôn anh, khi cô nhận được ám thị của anh mà ngồi lên người anh, khi tay anh siết lấy eo cô dẫn dắt nhịp điệu của cô, khi cặp thỏ trắng trước ngực không ngừng nhảy nhót theo chuyển động của cô, đều khiến Tống Ngọc Trạch phải điên cuồng.

"A Nông... A Nông." Anh nắm lấy eo cô, rên rỉ. Vừa điên dại hôn lên những chỗ anh có thể hôn đến, vừa gọi tên cô.

"A Trạch..." Cô khoác một tay lên cổ anh, giọng như rên khóc, một tay khác thì chủ động nắm lấy bàn tay đang siết eo cô, cơ thể lay động không ngừng. Trong thời gian cực ngắn, cô ngậm lấy tai anh, hôn lên mũi anh, đáp lại anh.

Thời khắc lên đỉnh, cô bật khóc, cô đánh vào vai anh, dáng vẻ oán trách giống như trước kia, Tống Ngọc Trạch, mấy ngày nay em đều không tìm được anh, không tài nào tìm được anh.

Anh dỗ cô, A Nông đừng khóc, em yêu cầu xin em đừng khóc, là lỗi của anh, đều là lỗi của anh.

Khi bắn vào trong người cô, hai cơ thể giống như đã đến cực hạn, chạm đến đỉnh cao sung sướng, hai người vẫn quấn chặt lấy nhau, cùng chung một nhịp thở, cung nhau run rẩy.

Khi Tống Ngọc Trạch mở mắt ra nhìn khuôn mặt đang gần trong gang tấc kia, anh đã hoảng loạn.

"Triệu Hương Nông... mở mắt ra!"

"Suỵt!" Triệu Hương Nông vẫn nhắm nghiền mắt, cô nói với anh: "Tống Ngọc Trạch, đừng nói nữa, anh làm lũ gà con dậy bây giờ. Tống Ngọc Trạch, anh biết vì sao em lại bảo anh mua lũ gà đó không? Em cảm thấy chúng rất giống em, chúng cũng lớn lên trong sự cô độc giống như em vậy."

Khoảnh khắc đó, Tống Ngọc Trạch cảm thấy mình nên bảo Triệu Hương Nông mở mắt ra, nhìn cho rõ đây là Chicago chứ không phải New Orleans.

Thế nhưng không, anh chỉ ôm chặt lấy cô hơn, để cô tựa đầu lên vai anh. Anh thì thầm với cô, được, anh không nói nữa, không nói nữa.

Sau đó anh nghe thấy tiếng hơi thở đều đặn của cô.

- ----------

Lâu không gặp, mọi người vẫn nhớ mị chứ:))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Hạnh phúc lẫn khổ đau (05)

Dịch: Hé

Nửa đêm, Triệu Hương Nông đứng bên dưới căn hộ của Tống Liên Tố, chờ tài xế đến đón cô. Mới đứng có năm phút mà chân cô đã bắt đầu bủn rủn, chuyện xảy ra trong năm tiếng đồng hồ ở căn hộ của Tống Liên Tố đã vắt cạn thể lực của cô, khiến cô không thể không tìm một nơi để dựa vào.

Lúc cô tỉnh dậy Tống Ngọc Trạch đã không còn ở đó, cô gọi điện cho anh anh cũng không bắt máy.

Bây giờ, cô rất đói bụng, cô cần ăn một bữa thật no, nhưng tài xế của cô giống như đang chống đối cô mà mãi không thấy xuất hiện.

Khi chiếc motor cua một vòng đẹp mắt rồi dừng lại trước mặt cô, Triệu Hương Nông lập tức nhíu mày.

Người phụ nữ đang cau có kia khiến Tống Ngọc Trạch than thở trong lòng, nhưng lúc này anh chỉ muốn nghĩ mọi cách để hàng mày cô giãn ra. Tống Ngọc Trạch nghĩ anh đúng là hết thuốc chữa rồi, thế là anh thử mỉm cười với cô, dùng giọng điệu như lúc trước để nói với cô: "Triệu Hương Nông, đói rồi nhỉ? Anh đưa em đi ăn."

Hàng mày cô càng cau chặt hơn.

Tống Ngọc Trạch thầm thề với lòng mình, đây là lần cuối, thật sự đây là lần cuối cùng. Thế là, anh lại nở nụ cười, dùng giọng nói và biểu cảm mà cô thích nói với cô: "Triệu Hương Nông, còn ngẩn người ở đấy làm gì? Anh biết ở đâu có cơm và đậu tương ngon đấy."

Khi cô ngồi trên xe anh, dè dặt ôm lấy thắt lưng anh, Tống Ngọc Trạch nghĩ thế giới này thật sự hoang đường biết bao, dù biết rõ là hoang đường nhưng cũng có một loại tâm tình gọi là bằng lòng chịu đựng.

Nửa tiếng trước Triệu Hương Nông đã gọi điện thoại cho anh, lúc đó anh đang trên đường quay về tòa nhà Willis. Cuộc điện thoại của Triệu Hương Nông khiến anh thấy phiền đến nỗi anh không muốn nhận điện thoại. Sau đó, nhìn qua kính xe anh thấy tấm biển quảng cáo bên ngoài nhà hàng Trung Quốc, rồi anh mới nhớ ra ắt hẳn lúc này Triệu Hương Nông đang rất đói bụng. Ý nghĩ này khiến anh đứng ngồi không yên, trùng hợp là Tống Ngọc Trạch lại nhìn thấy một chiếc motor bên ngoài một cửa hàng tiện lợi.

Tống Ngọc Trạch nghĩ, kết quả của lần trốn ra ngoài này chắc chắn lại là kết quả tồi tệ là anh phải vào cục cảnh sát, lần này chắc chắn anh sẽ bị phạt nặng hơn cả lần đầu. Vì sao lại phải làm như vậy, Tống Ngọc Trạch cũng không rõ. Anh chỉ nghĩ Triệu Hương Nông nhất định rất nhung nhớ quãng thời gian kia, dù đó chỉ là những giả dối, nên anh mới trộm chiếc xe kia.

Bát cơm nóng hổi được bưng lên, bên trên là đậu tương vàng óng và gà thái hạt lựu. Xem ra Triệu Hương Nông rất đói bụng, cô cầm chiếc thìa lên ăn từng thìa cơm lẫn đậu tương và gà. Đây là lần đầu tiên Tống Ngọc Trạch tận mắt nhìn thấy dáng vẻ ăn cơm của cô, giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn lặng lẽ. Anh cứ thế nhìn cô ăn một mạch hết ba bát cơm.

Cô nhìn bát cơm trống rỗng, nghiêng đầu, cô đang nghĩ có lẽ bụng cô có thể chứa thêm một bát nữa không?

Ừm, hẳn là như vậy, bạn xem cô ấy đang nhìn xung quanh, nhất định cô ấy đang quan sát những người xung quanh xem họ có để ý đến dáng vẻ ham ăn của cô không.

Cô gái ngốc, ở đây chẳng có ai để ý đến em đâu. Khoảnh khắc đó, bộ dạng của Triệu Hương Nông khiến vành mắt Tống Ngọc Trạch cay cay. Nếu như không có những chuyện tồi tệ kia thì nhất định Triệu Hương Nông sẽ sống mãi trong sự ngây ngô như lúc này.

Trên đời này có ai không muốn ngây thơ đơn thuần?

Khi Triệu Hương Nông quay đầu lại, miệng cô lập tức bị khóa chặt, Tống Ngọc Trạch vươn người qua bàn, kéo gáy cô để cô ngẩng đầu đón nhận nụ hôn của anh. Triệu Hương Nông cố gắng đẩy anh ra nhưng không thể, trong lúc giằy giụa đã làm bát đĩa trên bàn rơi xuống đất. Cô tiện tay vơ chiếc cốc thủy tinh đập vào người anh, nhưng anh vẫn không chịu nhúc nhích!

Màn đêm càng thêm sâu lắng, Triệu Hương Nông đứng bên ngoài nhà hàng Trung Quốc, chiếc xe chở cô đang đậu ở bãi gửi xe bên đường đối diện, Tống Ngọc Trạch và cô đứng cạnh nhau.

Đây thật sự là một đêm dài, hệt như ánh đèn trong khu phố không ngủ kia. Triệu Hương Nông nhìn ánh đèn rực rỡ, nói với Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, ban nãy tôi mới gọi điện thoại cho anh."

"Ừm, anh biết."

"Tôi gọi điện thoại để nhắc anh nhớ giao đoạn video của ba tôi..."

"Triệu Hương Nông!"

"Lúc đó anh không từ chối, không từ chối tôi coi như anh đã đồng ý."

Sau đó Triệu Hương Nông nghe thấy Tống Ngọc Trạch bật cười, Triệu Hương Nông đứng yên đợi Tống Ngọc Trạch thôi cười.

"Triệu Hương Nông, anh rất tò mò vì sao em phải làm như vậy." Anh hỏi cô, giọng nói nhuốm sự buồn phiền.

"Đây là cách có thể thoát khỏi anh mà tôi đã nghĩ rất lâu mới nghĩ ra. Một ngày nào đó anh sẽ chán ngán cuộc giao dịch này, sau đó bị cô ả đáng yêu khác thu hút."

"Nếu anh nói không thể thì sao?"

"Chuyện tương lai chẳng ai nói trước được điều gì. Năm mười mấy tuổi tôi cũng cho rằng người tôi mãi yêu là Bách Nguyên Tú, sau đó chẳng phải tôi vẫn trốn khỏi hôn lễ với anh ấy để ăn nằm với người đàn ông khác sao." Triệu Hương Nông nhìn dấu răng mờ trên cổ tay Tống Ngọc Trạch: "Còn anh, tôi đoán khi anh cầm tay Chu Nhuận chắc chắn anh cũng có suy nghĩ giống như tôi, chính là cô ấy, về sau cũng chỉ có cô ấy. Nhưng bây giờ thì sao, tôi không lấy Bách Nguyên Tú, còn anh..."

"Câm miệng, Triệu Hương Nông, em câm miệng lại cho anh." Tống Ngọc Trạch đột ngột xách cổ áo cô lên.

Rõ ràng, trong giọng nói của người này đầy sự sợ hãi, mà sự sợ hãi này chắc hẳn đến từ Chu Nhuận, người đàn ông vừa lên giường với người phụ nữ khác khi đối mặt với mối tình đầu của mình: Xin lỗi, em yêu, anh cũng không hiểu vì sao lại ra nông nỗi này.

Trong ánh mắt bức người của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Lúc Tống Ngọc Trạch rời đi, Triệu Hương Nông đã nói: "Tôi hi vọng ngày mai có thể nhìn thấy thứ tôi muốn nhìn thấy, nếu không lần sau anh đừng mơ động vào tôi."

Giọng điệu của cô như muốn truyền đạt cô sẽ liều chết cùng anh vậy.

Hôm sau, Triệu Hương Nông nhận được đồ mà cô muốn, Triệu Hương Nông lập tức ném nó vào hồ nước.

Tháng 5 trôi qua, rồi đến tháng 6, tháng 7, tháng 8 cũng qua đi, Triệu Hương Nông đều không gặp Tống Ngọc Trạch, cũng không nhận được điện thoại của anh. Cô vẫn sống với thân phận người thừa kế nhà họ Triệu, ban ngày chạy đi chạy lại giữa New York và Chicago vì công việc ở văn phòng Tống Liên Tố, cuối tuần tham dự một số buổi tiệc và hoạt động công ích. Rice vẫn giúp cô xử lí một số email, cũng sắp xếp cho cô những buổi học sức khỏe tích cực. Thỉnh thoảng cô sẽ cùng Triệu Diên Đình và Lý Nhu đến những buổi tiệc. Bây giờ, rất ít người nhắc đến lần đào hôn của cô, hay đoạn clip mà cô làm nữ chính kia.

Dần dần, Triệu Hương Nông cũng đã quen với việc mỗi ngày đi làm rồi quay về tòa nhà được cây cối bao quanh kia. Quen với việc buổi sáng mỗi ngày lũ chim chóc hót vang bên tai giục cô mau thức dậy. Quen với việc bị Rice thúc giục chạy bộ mỗi sáng sớm cuối tuần.

Hôm nay, Triệu Hương Nông lại bị cấp trên bảo đứng trước cửa sổ. Đứng trước cửa sổ Triệu Hương Nông nghĩ kỹ lại mới phát hiện cứ gần một tháng là Tống Liên Tố lại bảo cô đứng trước cửa sổ một lần.

Vừa rồi Tống Liên Tố đã nói với Triệu Hương Nông: "Cháu cứ đứng yên ở đó."

"Vì sao ạ?" Cô hỏi bà.

Tống Liên Tố liếc ra cửa sổ một cái, vẻ mặt mất tự nhiên: "Đây là sở thích đặc biệt của cô, cháu có thích lời giải thích này không?" =))))

Nhìn thấy ánh mắt quan sát của Triệu Hương Nông, Tống Liên Tố kêu rên trong lòng, Tống Ngọc Trạch đáng chết hại bà biến thành người kỳ quặc. Tháng nào Tống Liên Tố cũng nhận được yêu cầu từ Tống Ngọc Trạch: Bảo cô ấy đứng trước cửa sổ.

Ban đầu là mười phút, sau đó là mười lăm phút, rồi đến giờ biến thành nửa tiếng. Bà có thể tưởng tượng chàng trai đang nấp ngoài cửa sổ đang nhìn người phụ nữ đứng trước cửa sổ bằng ánh mắt như thế nào.

Tống Liên Tố nghĩ: Tiểu Trạch của bà nhất định yêu Triệu Hương Nông vô cùng.

Nghĩ đến đây, Tống Liên Tố lén nhìn Triệu Hương Nông. Mấy phút sau, từ ghen tị với vòng eo con kiến của Triệu Hương Nông, Tống Liên Tố lại ghen tị với làn da căng mịn như có thể bóp ra nước của cô. Bà dời mắt xuống dưới, nhìn thấy nơi phập phồng trước ngực Triệu Hương Nông, Tống Liên Tố nghĩ chỗ đó càng căng đầy hơn, mà...

Mà tên tiểu tử Tống Ngọc Trạch nhất định đã sờ qua.

Đợi Triệu Hương Nông rời khỏi đó, Tống Liên Tố mới hỏi Tống Ngọc Trạch: "Có muốn cô bảo Triệu Hương Nông đến căn hộ cô lấy lễ phục lần nữa không?"

Khi nói những lời này, Tống Liên Tố đang cười trộm trong lòng, bà nhớ lại ngày đó lúc bà về nhà nhìn thấy cảnh tượng trong phòng dành cho khách kia. Từ chiếc đèn, chiếc gối rơi xuống mặt đất cùng với mức độ nhăn nhúm của chăn đệm bà có thể đoán cảnh tượng lúc ấy vô cùng kịch liệt.

Đầu bên kia cúp máy mà không nói nửa lời.

Tháng 9, người Chicago đón một vị khách vô cùng tôn quý của họ: Ông trùm ngành năng lượng Tống Học Nhữ.

Vị khách tôn quý này đã mang đến cho thành phố công nghiệp này nguồn vốn đầu tư khổng lồ. Xuất hiện cùng Tống Học Nhữ còn có người người thanh niên anh tuấn. Khi người thanh niên đó hiện diện, mọi người đều thầm kêu lên: Hóa ra là anh ta!

Người đàn ông đứng bên cạnh Tống Học Nhữ là đối tượng mà người Chicago đang bàn tán xôn xao dạo gần đây: Mười ngày trước, một người đàn ông trẻ tuổi mang mười ngàn đô la đến phòng giao dịch ở Chicago. Sau khi rời khỏi phòng giao dịch, số tiền mười ngàn đô của người đàn ông đã biến thành một triệu không trăm mười nghìn đô. Chuyện này cũng chỉ xảy ra trong vòng một tuần lễ. Trẻ tuổi, thần bí, có cảnh ngộ truyền kỳ, khi những đặc điểm được người Mỹ yêu thích này xảy ra trên lãnh thổ Mỹ đã trở thành một sự kiện nổi tiếng sau một đêm, mà nhân tố của sự kiện này là người đàn ông khi

nghiêm túc thì như ác quỷ Tu La trong điện thờ, khi vui vẻ thì đơn thuần giống như loài nai trong rừng sâu, đã trở thành chủ đề hot thu hút ánh mắt người khác. Người Chicago hoàn toàn bị người đàn ông đến tên tuổi cũng không rõ kia mê hoặc.

Khi sự kiện nóng hổi này lên đến đỉnh điểm thì người đàn ông xuất hiến, anh ta đang đứng ngay bên cạnh Tống Học Nhữ.

"Đây là cháu của tôi." Tống Học Nhữ giới thiệu ngắn gọn người đàn ông kia.

Thế là, người ta mới vỡ lẽ, sau đó thầm cảm thán trong lòng: Hóa ra là như vậy, chẳng trách!

Sau khi bừng tỉnh ngộ, có người vội vàng hỏi về chuyện xảy ra ở phòng giao dịch Chicago.

Người đàn ông nở nụ cười dễ thương: "Đó chỉ là một vụ cá cược giữa tôi và ông nội. Nếu như trong vòng một tuần tôi có thể kiếm được một triệu đô thì ông ấy sẽ phải cắt cỏ một tuần."

Chỉ là một câu chuyện kiểu Mỹ, ấm áp, thoải mái và hài hước, khiến người ta nảy sinh hảo cảm. Câu chuyện cũng dễ thương và thú vị giống như sự kiện ngài Tổng thống mải mê tự sướng với người phụ nữ khác khiến Đệ nhất phu nhân nổi cơn ghen, khiến mọi người vui vẻ bàn tán.

Mà những người viết bài cũng từ chuyện nhỏ này mà viết thành một bài báo dài dằng dặc để ca ngợi sự tương tác giữa hai ông cháu.

Chuyện này trong mắt người đời rất tốt đẹp, nhưng đối với những người làm trong ngành quan hệ truyền thông thì đây chính là môt kế hoạch được sắp đặt hết sức công phu.

Câu chuyện của người thừa kế nhà họ Tống đã đạt được thành công lớn, điều này Triệu Hương Nông phải thừa nhận rằng thành công này đã nhận được những hồi đáp có lợi cho việc mở rộng thị trường Bắc Mỹ của Tống Học Nhữ. Trung tuần tháng 9, Năng lượng Tống thị lên sàn chứng khoán ở New York. Một tuần sau, cổ phiếu của Năng lượng Tống thị tăng mấy chục lần. Nửa tháng sau, nó trở thành một trong những cổ phiếu quyền lực nhất sàn chứng khoán.

Sau khi nhận được sự chú ý lớn, Tống Học Nhữ tuyên bố ông ta sẽ đặt văn phòng ở Chicago, rồi giao toàn quyền công ty ở Chicago cho Tống Ngọc Trạch. Khi tuyên bố tin tức này, Tống Học Nhữ cũng bố trí một đội ngũ nhân viên cùng làm việc với Tống Ngọc Trạch. Khi mọi người biết được những người trong đội ngũ này có mấy vị học giả, chuyên gia danh tiếng lẫy lừng hoặc những nhân tài mới nổi, họ đều đoán rằng: Vị thương nhân dã tâm bừng bừng kia cuối cùng cũng vươn tay về miếng bánh kia – năng lượng hạt nhân.

Quả nhiên, mấy ngày sau, Tống Ngọc Trạch đích thân tuyên bố: Trong những năm tiếp theo, công ty mới thành lập sẽ tập trung khai thác năng lượng hạt nhân và họ sẽ dành một phần cho ngành hàng không

Ngày hôm đó, cổ phiếu ngành hàng không của Năng lượng Tống thị lập tức tăng mạnh.

Tháng 10, Tống Ngọc Trạch trở thành một người có quyền lực nhất trong vòng xã giao ở Chicago nói riêng và khu vực Đông Mỹ nói chung. Tất nhiên, những người quen biết Tống Ngọc Trạch đều lựa chọn lãng quên tính lựa chọn thân phận "Thịt tươi" trong lòng Clara của Tống Ngọc Trạch. Thỉnh thoảng có người âm thầm nhắc lại, tất nhiên sẽ bị cánh phụ nữ bị Tống Ngọc Trạch hớp hồn phản bác: Xì! Đó chỉ là trò đùa của anh ấy và mọi người thôi!

Dù Triệu Hương Nông đã cực lực tránh đụng mặt Tống Ngọc Trạch ở bất cứ trường hợp nào nhưng cô vẫn không thể tránh khỏi.

Triệu Hương Nông gặp lại Tống Ngọc Trạch là vào thượng tuần tháng 10. Trong buổi tiệc từ thiện của một vị chính khách Chicago, Triệu Hương Nông đi cùng Triệu Diên Đình, Tống Ngọc Trạch là vị khách quý mà vị chính khách kia đặc biệt gửi lời mời. Trong buổi tiệc đó, Bách Nguyên Tú cũng tham dự, mà người theo đuổi Triệu Hương Nông mới xuất hiện gần đây cũng có mặt ở buổi tiệc này.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hạnh phúc lẫn khổ đau (06)

Dịch: Hé

Đây là buổi tiệc kỷ niệm được tổ chức vì những cựu chiến binh Mỹ, mục đích của buổi tiệc chủ yếu là để quyên góp. Buổi tiệc mới diễn ra một nửa mà Triệu Hương Nông đã bắt đầu thấy đau đầu. Người đàn ông đang bám theo cô tên là Si Jun Hwa, người Hàn Quốc, tự xưng là đã yêu cô từ cái nhìn đầu tiên. Nghe anh ta nói anh ta đã cố tình học tiếng Trung vì cô. Lúc này, anh ta đang đứng cạnh cô thể hiện tiếng Trung mà anh ta mới học với cô. Thứ tiếng Trung mà người đàn ông kia đang nói với vẻ đắc chí khiến Triệu Hương Nông thấy vô cùng tệ.

Tất nhiên là cô không thể nổi đóa lên với anh ta, vì người đàn ông Hàn Quốc này vừa mới trở thành một trong những đối tác làm ăn với Bách hóa Triệu thị. Người đàn ông Hàn Quốc đang gọi cô với cái tên "Hương Hương", anh ta cảm thấy Hương Hương là một cái tên rất đẹp. Khi người đàn ông gọi cái tên đẹp kia lần thứ N, Triệu Hương Nông bắt đầu đánh mắt cầu cứu với Bách Nguyên Tú ở phía đối diện cô.

Khi thấy Bách Nguyên Tú đi về phía cô, Triệu Hương Nông thầm thở phào trong lòng. Ban nãy cô cầu cứu Bách Nguyên Tú có lẽ là một loại bản năng, thói quen được hình thành trong nhiều năm dường như rất khó từ bỏ trong thời gian ngắn. Từ trước đến giờ đều như vậy, khi gặp phải những đối tượng theo đuổi cô, Bách Nguyên Tú luôn có có thể nghĩ ra cách để bọn họ bỏ chạy.

Bây giờ, Triệu Hương Nông biết cô đã không thể làm như vậy nữa, vì cô đã kết hôn. Từ sau khi Triệu Hương Nông kết hôn với Tống Ngọc Trạch, Bách Nguyên Tú vẫn gọi điện cho cô như thường. Đối với những cuộc điện thoại của Bách Nguyên Tú, Triệu Hương Nông bắt máy mang tính lựa chọn, ban ngày nhận, ban đêm không nhận. Sau mấy lần, Bách Nguyên Tú không còn gọi điện cho cô vào buổi tối nữa. Thỉnh thoảng đụng mặt nhau ở buổi tiệc nào đó, Triệu Hương Nông cũng cố ý giữ khoảng cách nhất định với Bách Nguyên Tú.

Chỉ là những thói quen kia rất khó để thay đổi trong nhất thời.

Bách Nguyên Tú đi đến bên cô, thản nhiên khoác tay lên vai cô, sau đó ánh mắt hai người không hẹn mà gặp nhìn về phía người đàn ông Hàn Quốc kia. Thường thì, gặp phải trường hợp này người thông minh sẽ biết điều mà bỏ đi, vì biểu cảm trên khuôn mặt của Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú như muốn nói: Thưa anh, tôi nghĩ tôi không cần dùng lời nói để giải thích với anh nữa nhỉ? Chúng tôi là một đôi!

Rõ ràng, người đàn ông Hàn Quốc đã có chuẩn bị mà đến, anh ta dùng thứ tiếng Trung sứt sẹo để nói: "Hai người đã chia tay rồi, vả lại tôi khẳng định hai người sẽ không có khả năng tái hợp."

Nghe thấy vậy, Bách Nguyên Tú bật cười: "Chắc hẳn anh đã nghe những tin vịt này trên mấy tờ báo lá cải nhỉ? Mấy cái tin vớ vẩn như vậy mà anh cũng tin."

Nói đoạn, Bách Nguyên Tú dán môi vào tai Triệu Hương Nông làm như đang thì thầm gì đó, Triệu Hương Nông giả bộ chăm chú lắng nghe, vừa nghe vừa cười với người đàn ông Hàn Quốc. Triệu Hương Nông nghĩ biểu hiện lúc này của cô và Bách Nguyên Tú y như cặp nam nữ yêu đương thắm thiết, nếu không thì sắc mặt của người đàn ông Hàn Quốc kia sẽ không tệ đến như vậy.

Triệu Hương Nông lơ đãng nhìn về phía Triệu Diên Đình, sau đó cô nhìn thấy nụ cười cứng ngắc của Triệu Diên Đình, mắt ông đang nhìn về phía cửa hội trường. Theo ánh mắt của Triệu Diên Đình, Triệu Hương Nông nhìn thấy Tống Ngọc Trạch. Rất rõ ràng, người phụ nữ đang đứng kế bên Tống Ngọc Trạch làm Triệu Diên Đình không vui. Người cùng Tống Ngọc Trạch đi vào là thiên kim của chủ nhân của bữa tiệc, một cô gái đáng yêu được cưng chiều khác tên là Emilia.

Hai người với dáng vẻ ung dung ở cửa hội trường giống như luồng ánh sáng thu hút ánh mắt của mọi người. Khách khứa trong hội trường không tự chủ được mà nói nhỏ lại, có người còn dứt khoát dừng cuộc trò chuyện lại, chăm chú nhìn nhân vật hot mới của Chicago – Tống Ngọc Trạch.

Lúc này, Triệu Hương Nông đã quên cả đóng kịch, cô đang thầm cầu nguyện Tống Ngọc Trạch đừng làm Triệu Diên Đình tức giận.

Giây phút này, phía sau đã xảy ra chuyện gì, vì sao phía sau bỗng dưng yên ắng như vậy Bách Nguyên Tú hoàn toàn không để tâm. Ôm ý nghĩ hèn mọn tham lam kề gần lại hương thơm tỏa ra từ cơ thể cô, sau đó mơ một giấc mơ đảo ngược thời gian.

Giọng nói phá vỡ mộng cảnh kia là cơn ác mộng của Bách Nguyên Tú, ngày hôm ấy, trong nhà thờ nhỏ, sau khi người kia nói "Con đồng ý" thì cứ thế mang Tiểu Nông của anh ta đi.

Bây giờ, người kia đang nói: "Tôi xuất hiện không phải lúc sao?"

Tiếng Anh chính gốc với âm điệu dễ nghe, để lộ khí chất người có giáo dưỡng. Bách Nguyên Tú quay đầu lại liền nhìn thấy Tống Ngọc Trạch, trùng hợp là ánh mắt của Tống Ngọc Trạch đang nhìn về phía bên này.

Ảo tưởng tốt đẹp vừa rồi bị sự xuất hiện của Tống Ngọc Trạch đánh cho tan tác. Tiểu Nông của anh ta bắt đầu thất thần, màn diễn vừa rồi của họ đã thất bại. Thế là, người đàn ông Hàn Quốc kia lại tìm lại được sự tự tin mà bắt đầu lấy lòng người mình thương. Trùng hợp là Tống Ngọc Trạch cũng đang lấy lòng cô gái đi cùng mình.

Đến cuối buổi tiệc, MC thông báo đã đến thời gian khiêu vũ. Một nửa điệu nhảy đã trôi qua, Emilia phát hiện bạn nhảy của cô ta đã chuồn mất, Si Jun Hwa cũng gặp cảnh tượng tương tự.

Đi qua phòng vệ sinh rồi rẽ trái, lại rẽ phải ở lối đi vào vườn hoa, người phụ nữ mặc lễ phục màu trắng dừng lại ở ngã tư đường, khẽ gọi: "Tống Ngọc Trạch."

Không có ai đáp lại cô, ngập ngừng một lúc, cô xách váy đi sang bên phải. Người phụ nữ nhanh chóng đi vào vườn hoa, vừa đi vừa dáo dác nhìn quanh. Khi đi qua hai hàng cây cao bằng hai người được cắt tỉa gọn gàng, một đôi tay bất ngờ vươn ra kéo người phụ nữ vào lùm cây.

Người phụ nữ định hét lên theo bản năng thì bị bịt miệng, hai luồng hơi thở đan cài vào nhau trong gang tấc.

Khi nhìn rõ người bịt miệng cô là Tống Ngọc Trạch thì Triệu Hương Nông gỡ từng ngón tay đang bịt miệng cô ra, nghe anh hỏi cô: "Vừa rồi anh nghe thấy em gọi anh?"

"Ừm," Triệu Hương Nông nhìn về phía hội trường sáng trưng kia: "Tống Ngọc Trạch, cho tôi một lí do vì sao anh lại cùng Emilia xuất hiện ở nơi này. Một lí do để tôi còn biết đường ăn nói với ba tôi."

Trong ánh sáng tờ mờ, biểu cảm của khuôn mặt đang gần trong gang tấc kia vô cùng lạnh lùng, lạnh lùng đến mức khiến cơn phẫn nộ mà cô mang lại cho anh trong buổi tiệc giờ đây đã lên đến đỉnh điểm.

Tống Ngọc Trạch ép cô tựa đầu lên vai anh, cố tình không nhìn khuôn mặt ấy, không thấy sẽ không nổi giận với cô. Thời gian này muốn có những giây phút như lúc này là một chuyện không hề dễ dàng với anh, anh ấn gáy cô, nói: "Đợi sau khi bữa tiệc kết thúc, anh sẽ ký một hợp đồng bí mật với ba của Emilia. Nhìn bề ngoài thì anh đang móc tiền ra để lấy lòng Emilia nhưng thực ra anh đang âm thầm cho ba cô ta tiền vốn để vận động tranh cử."

Nhận được đáp án thỏa đáng, Triệu Hương Nông định rời khỏi đó. Vừa mới dịch người thì bị anh kéo lại. Triệu Hương Nông nghe thấy Tống Ngọc Trạch thấp giọng nói với cô: "Ở lại thêm lúc nữa, anh sẽ không làm gì đâu."

"Tống Ngọc Trạch, đừng nói những lời ngu ngốc vô nghĩa như vậy nữa." Triệu Hương Nông đứng im, nói.

Lời của cô khiến người đang ôm cô cứng đờ, Triệu Hương Nông nhân cơ hội đẩy anh ra. Cô vừa quay người đi thì bị lôi lại, anh nói với cô bằng chất giọng lạnh lùng như cô vừa nói: "Triệu Hương Nông, dựa vào quan hệ vợ chồng được pháp luật bảo vệ, vừa rồi anh đã trả lời câu hỏi của em, còn em có phải cũng nên trả lời câu hỏi của anh hay không?"

"Anh rất tò mò lúc nãy Bách Nguyên Tú đã nói gì với em. Anh đoán chắc chắn hắn ta cũng nói những lời vô nghĩa như anh vừa nói, nhưng vừa rồi anh nhìn thấy hình như em nghe rất vui vẻ. Người ta nói với anh dạo này em đang qua lại với một người Hàn Quốc, có vẻ tin này cũng không phải là bịa đặt." Nói đến đây, Tống Ngọc Trạch miết cằm Triệu Hương Nông: "Anh còn nghe nói, dạo này Bách Nguyên Tú không hẹn hò với người khác nữa, không biết nguyên nhân có phải vì em không. Hay là, kỳ thực hai người vẫn luôn bí mật hẹn hò? Triệu Hương Nông, anh cảm thấy nhất định phải bố trí vài người xung quanh em mới được. Tình cũ tái hợp là một cái gì đó rất khó nói. Triệu Hương Nông à, bây giờ anh vô cùng hoài nghi em không công khai tin em đã kết hôn có phải còn có mục đích khác, ví dụ như có thể quang minh chính đại tơ tưởng người yêu cũ của em chẳng hạn."

"Có phải như vậy không hả Triệu Hương Nông?"

Không gian quá nhỏ, lời nói và giọng điệu của Tống Ngọc Trạch lập tức khiến tần xuất hô hấp của Triệu Hương Nông tăng cao. Cô vừa đẩy cơ thể đang ép cô lên cây kia, vừa nói: "Tống Ngọc Trạch, thu lại những suy nghĩ bẩn thỉu của anh lại..."

Bất thình lình, một luồng sáng chiếu về phía hai người, kèm theo đó là giọng một người đàn ông đang hô lên: "Ai, ai ở đó?"

Có tiếng bước chân lại gần chỗ hai người, người kia có lẽ là bảo vệ ở chỗ này.

Triệu Hương Nông vội vàng bịt chặt miệng, một giây sau cô lập tức bị kéo vào nơi sâu nhất trong lùm cây. Bọn họ len người vào khe hở được cành cây che chắn như một chiếc mền.

Triệu Hương Nông nghiêng đầu nghe ngóng tiếng bước chân, nụ hôn của Tống Ngọc Trạch đến vô cùng bất ngờ tựa như muốn đoạt mất hơi thở của cô.

Lúc này, Triệu Hương Nông không dám nhúc nhích, đành để mặc anh, sau đó...

Đường khóa váy bên hông bị kéo xuống, Tống Ngọc Trạch thò tay vào từ đường khóa đó. Khi ngón tay anh chạm vào miếng dán ngực của cô, Triệu Hương Nông giẫm mạnh đôi giày cao gót lên chân anh. Tống Ngọc Trạch vẫn không chút suy chuyển, ngược lại còn không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của cô mà kéo miếng dán ngực xuống.

Triệu Hương Nông nghiêng đầu sang một bên cố gắng không nhìn cái đầu đang vùi trước ngực cô. Bộ váy của cô đã trượt xuống tận eo cô, miếng dán ngực cũng bị gỡ ra. Bây giờ Triệu Hương Nông không thể đẩy Tống Ngọc Trạch ra, cũng không thể để mình phát ra một tiếng nào. Sau khi không thấy điều gì bất thường, tên bảo vệ kia đứng hút thuốc ở một chỗ cách hai người không xa. Lúc này, điều đúng đắn nhất mà Triệu Hương Nông phải làm đó là yên lặng chờ đợi tên bảo vệ hút thuốc xong.

Cuối cùng, tên bảo vệ cũng hút thuốc xong rồi đi khỏi đó. Cái đầu vùi trước ngực cô chầm chậm di chuyển trên vai cô.

"Em có thấy chuyện vừa rồi giống với chuyện xảy ra ở sòng bài tại New Orleans không?" Tống Ngọc Trạch nói với Triệu Hương Nông.

Tống Ngọc Trạch nói xong câu này liền hối hận, trong lúc mê loạn một số lời cứ thế tuôn ra. Tống Ngọc Trạch biết anh đã chạm phải điều tối kỵ của Triệu Hương Nông.

Quả nhiên...

Trong ánh sáng yếu ớt, sắc mặt cô lập tức trắng bệch giống như bộ váy trắng trên người cô.

Sau khi nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói như vậy, Triệu Hương Nông nghĩ có lẽ cô nên cho anh một bạt tai giống như trước kia, chỉ là, dường như cô đã không còn hơi sức mà tức giận nữa.

Không nhận được cái tát như dự đoán, lòng Tống Ngọc Trạch bắt đầu hoảng loạn. Trong lúc hoảng loạn, Tống Ngọc Trạch đã làm một việc: chủ động cầm tay cô, để tay cô tát mạnh lên má anh.

Tiếng tát tai lanh lảnh vang lên, đổi lại là hai gương mặt sững sờ. Triệu Hương Nông rũ mắt xuống, duỗi tay chỉnh lại váy vóc và đầu tóc.

Hai người một trước một sau đi trên lối đi nhỏ, Triệu Hương Nông đi phía trước, Tống Ngọc Trạch đi theo sau. Khi đi đến ngã tư, Tống Ngọc Trạch gọi

cô lại: "Triệu Hương Nông, bây giờ em không thích hợp để ra ngoài."

Khi nói những lời này, ánh mắt của Tống Ngọc Trạch như có như không quanh quẩn trước ngực cô. Lúc này Triệu Hương Nông mới phát hiện không có miếng dán ngực, trên bộ váy với chất liệu mềm mại nhô lên hai điểm nho nhỏ.

"Em vào phòng vệ sinh đợi anh." Tống Ngọc Trạch khẽ nói với cô.

Hôm nay, một người phụ nữ đến dự tiệc phát hiện miếng dán ngực dự bị cô ta để trong túi xách đã không cánh mà bay. Nhìn quanh hội trường, cô ta nhận ra chẳng có ai giống kẻ đi trộm miếng dán ngực cả. Khi ánh mắt chạm phải Tống Ngọc Trạch, cô ta vô thức dừng lại lâu hơn một chút. Muốn rời mắt khỏi người đàn ông kia là một chuyện chẳng dễ dàng, người đàn ông kia đúng là được ông trời ưu ái, vừa có sự quyến rũ của một người đàn ông vừa có sự lãng mạn ngây ngô của một chàng trai.

Ôi chúa ơi! Anh ấy cũng nhìn thấy mình, anh ấy đang cười với mình. Dưới ánh mắt cuốn hút của anh, cô ả đã sớm ném chuyện mình mất miếng dán ngực lên chín tầng mây.

Khóa trái cửa phòng vệ sinh lại, Triệu Hương Nông cầm miếng dán ngực Tống Ngọc Trạch đưa cho cô. Trong phòng vệ sinh sáng trưng, trên ngực cô chi chít những dấu hôn màu hồng, trong những dấu hôn đó có những dấu răng chỗ đậm chỗ nhạt. Triệu Hương Nông ngây ngẩn nhìn những dấu răng ấy qua gương, lúc này, chúng khiến cô nhìn mà phát hoảng.

Sự hoảng hốt khiến cô chợt bừng tỉnh, dường như có âm thanh chui vào tai cô.

Thế là, cô men theo âm thanh ấy, bước từng bước về phía...

- ----------

Mị thả nhẹ một chương rồi mị chuồn đây, tuần này hơi lười dịch nên bỏ bê truyện quá, sr các anh em thiện lành:(((

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Hạnh phúc lẫn khổ đau (07)

Dịch: Hé

Trong phòng vệ sinh không người, dường như lại có âm thanh chui vào tai cô, thế là, cô liền men theo âm thanh ấy, bước từng bước về phía...

Khung cảnh này vô cùng quen thuộc, phòng vệ sinh không người, cánh cửa khóa trái. Cô run rẩy mở cánh cửa phòng vệ sinh cuối cùng ra, bên trong không có một ai!

Không có chàng trai trong vườn địa đàng.

Cô từ từ ngồi sụp xuống, gác đầu lên đầu gối, cơn đau truyền ra từ ngực cô dường như đã chạm vào trái tim cô.

Trong không gian vắng lặng, cô nghe thấy giọng nói của mình lặp đi lặp lại: "Tống Ngọc Trạch, đồ khốn, Tống Ngọc Trạch..."

Cô vẫn đang nhớ đến "anh", "anh" có căn nhà ở New Orleans, biết lái motor và có cuộc sống nghèo khó.

Hơn một tiếng sau, Triệu Hương Nông nói với Triệu Diên Đình: "Ba, trước khi đến đây anh ấy đã báo cho con biết rồi."

Triệu Hương Nông giải thích chuyện Tống Ngọc Trạch sẽ ký hợp đồng bí mật với ba của Emilia cho Triệu Diên Đình nghe. Triệu Diên Đình không nói gì, ông chỉ quay sang nhìn cô.

Bộ lễ phục cô mặc hôm nay là do Triệu Diên Đình bảo Rice mang đến cho cô, là màu trắng mà ông thích nhất. Triệu Hương Nông cụp mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe để tránh khỏi ánh mắt Triệu Diên Đình.

Lúc Lý Khả chết là năm bà 26 tuổi, đó là quãng thời gian tình yêu của bà ta và Triệu Diên Đình đang vào lúc đẹp nhất. Triệu Hương Nông sắp đón sinh nhật thứ hai mươi lăm của mình.

Hơi lạnh trong xe và ánh mắt chòng chọc kia dần xuyên qua váy thấm vào lỗ chân lông của cô, làm cô nổi da gà.

Khi Lục Quân cầm bản hợp đồng từ chỗ Tống Ngọc Trạch thì anh ta thở phào nhẹ nhõm. Anh ta biết rõ hơn ai hết có bao nhiêu đôi mắt đang âm thầm nhắm vào bản hợp đồng này. Tống Ngọc Trạch có thể ký được bản hợp đồng này chắc hẳn cũng phải kể đến một phần công sức của thiên kim thượng úy hải quân. Cô sinh viên ưu tú Emilia yêu Tống Ngọc Trạch là một sự kiện được cả thành phố bàn tán.

Mang danh "nhân tài mới nổi" Lục Quân làm việc cho Tống Ngọc Trạch vừa tròn hai tháng. Đối với chàng trai ít hơn mình năm tuổi kia, từ sự không phục ban đầu đến bây giờ Lục Quân đã một lòng một dạ với Tống Ngọc Trạch. Những người được xếp vào đội ngũ tinh anh kia cũng giống anh ta, vì thế những người ấy tình nguyện ở lại công ty lúc 11 giờ đêm để tăng ca.

Tống Ngọc Trạch mới 24 tuổi đã có khí chất lãnh đạo, khiêm tốn, quả cảm, tài trí, không kiêu ngạo mù quáng, có tầm nhìn nhạy bén trời sinh. Một tháng qua, những tinh anh trong giới học thuật hay cán bộ đáng tuổi cha chú Tống Ngọc Trạch đều tình nguyện gọi anh một tiếng "Ngài Tống."

11 giờ rưỡi, Tống Ngọc Trạch xuất hiện ở văn phòng, anh đã mang đến cho mọi người thứ mà họ muốn nhìn thấy.

11 giờ 50 phút, ánh đèn trong văn phòng phụt tắt, cô nàng Serena quyến rũ nhất trong đám nhân viên đẩy chiếc bánh sinh nhật vào văn phòng của Tống Ngọc Trạch. Mười phút nữa Tống Ngọc Trạch sẽ đón sinh nhật thứ hai mươi lăm của mình, chỉ là đúng vào ngày sinh nhật của Tống Ngọc Trạch thì công ty lại có bao việc.

Hát bài hát chúc mừng sinh nhật, mở sâm panh, ước nguyện, vui đùa cùng mọi người... trong lúc làm những việc này, Lục Quân để ý dường như Tống Ngọc Trạch không tập trung lắm, ví dụ như anh đã gọi nhầm tên của Serena, mấy lần hỏi một đằng thì anh trả lời một nẻo. Nếu là lúc bình thường, những chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra với Tống Ngọc Trạch.

Đội ngũ gần một trăm người này chỉ có Tống Ngọc Trạch và Lục Quân là người da vàng mắt đen. Đặc điểm chung này khiến Tống Ngọc Trạch và Lục Quân có cơ hội ngồi nhâm nhi chén rượu, hay hút dăm ba điếu thuốc.

Lúc Tống Ngọc Trạch gọi sai tên của Serena lần thứ hai, Lục Quân không nhịn được trêu đùa: "Có phải bị Emilia mê hoặc rồi không?"

Cô nàng kia đúng là báu vật trời sinh.

Tống Ngọc Trạch cau mày, đáp án rõ ràng là không phải.

"Hay là..." Lục Quân nói tiếp: "Cô nàng quyến rũ nào đó trong bữa tiệc?"

Tống Ngọc Trạch làm như không nghe thấy lời anh ta nói, anh chỉ mỉm cười bày tỏ cảm ơn, sau đó anh nói anh phải ra ngoài hút điếu thuốc để thư giãn.

Trong làn khói lượn lờ, dường như Tống Ngọc Trạch loáng thoáng nhìn thấy cảnh tượng như này: Hai điểm nho nhỏ nổi lên trên bộ váy có chất liệu mềm mại. Tống Ngọc Trạch tưởng tượng khung cảnh lúc bộ váy trượt xuống, nhất định vô cùng đáng yêu. Đáng yêu đến nỗi khiến anh không nhịn được mà cúi xuống ngậm lấy nó.

Ham muốn được khơi dậy, Tống Ngọc Trạch hạ kính xe xuống để mình tỉnh táo lại. Anh biết hễ chạm vào cô là không dứt ra được, ham muốn đó luôn khiến lực chú ý của anh giảm xuống, tinh thần không thể nào tập trung.

Thở dài, nhắm mắt lại.

Khi nhắm mắt lại, mọi thứ càng trở nên tệ hơn. Trong không gian chật chội kia, ngực cô phập phồng lên xuống, khiến anh...

Dường như sự ngọt ngào vẫn còn lưu lại trong khoang miệng anh, Tống Ngọc Trạch cắn răng, cố kìm nén không nghĩ đến thời gian bốn mươi lăm phút lái xe từ đây về nhà, anh chỉ cần nghĩ đến lúc anh có được bản hợp đồng khác thì cũng là lúc anh có thể về nhà vào mỗi cuối tuần.

Trong cơn mơ màng, Triệu Hương Nông cảm thấy có người đang đến gần cô, hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ. Cái đụng chạm nhẹ như lông hồng, từ mái tóc của cô đi xuống dưới. Khi nó chạm vào cổ cô, cô vô thức rụt cổ lại. Cô sợ nhất là bị người khác cù lét, lúc nhỏ dì Thanh thích cù cô nhất.

Cô giẫy giụa, cười khanh khách, rúc người vào chiếc chăn mềm mại, lên tiếng xin tha: "Dì Thanh, con không dám nữa..."

Trong nháy mắt, người đang chọc cô đã biến thành người khác. Người đó có ngón tay thon dài, cách cù lét cũng không giống như dì Thanh nữa.

Sau đó, giọng xin tha của cô cũng thay đổi, mang theo vẻ nũng nịu: "Tống Ngọc Trạch... em không dám nữa, em thật sự không dám nữa đâu... Tống Ngọc Trạch, anh dám! Tên khốn này... đừng chọc chỗ đó, tên... khốn."

Anh không nghe lời cảnh cáo của cô, ngón tay tiếp tục thắp lửa trên người cô.

Cô thở hổn hển, nói đứt đoạn: "A Trạch... A Trạch..."

Sau đó...

Cơn đau vì sự xỏ xuyên đột ngột khiến Triệu Hương Nông lập tức mở mắt ra, vừa mở mắt ra thì khung cảnh bắt đầu lay động.

Sau vài lần thì mọi thứ lại trở về dáng vẻ ban đầu.

Thời gian như bị thứ gì đó níu giữ, nặng nề không thể chuyển động được.

Gần như lúc đi vào cô anh liền hối hận.

Dự định ban đầu của anh cũng chỉ là: Âm thầm đến nhìn cô một cái rồi lặng lẽ đi khỏi đó.

Tống Ngọc Trạch nghĩ, từ rất lâu về trước anh đã thấy dáng vẻ khi ngủ của Triệu Hương Nông rất giống một quả táo mọng khiến người ta thèm muốn, lúc nào cũng mời gọi người nhìn phải cắn một miếng lên mặt cô.

Một miếng đủ không? Đương nhiên là không đủ, thế là anh sờ cô. Nếu như cô không cười một cách ngây thơ đơn thuần như vậy thì anh nghĩ chắc chắn lúc này anh đã rời khỏi căn phòng này.

Cô vừa cười một cái thì hai khối mềm mại trước ngực cũng lay động theo, khiến anh nhìn mà rạo rực. Thế là, anh nghĩ có lẽ anh có thể lén... sau đó mọi thứ không thể cứu vãn sau tiếng "Tống Ngọc Trạch" mà cô gọi.

Tống Ngọc Trạch vốn không định làm chuyện xấu.

Nguyên nhân khiến Tống Ngọc Trạch làm chuyện xấu chính là Triệu Hương Nông.

Chính cô đã gọi cái tên "A Trạch" kia với giọng ngọt lịm. Tống Ngọc Trạch biết rõ hơn ai hết, căn bản không có người như "A Trạch" tồn tại. Giây phút này, ảo tưởng đã trở thành kẻ địch của anh. Có lẽ trên đời này thật sự có một người như vậy, biết lái motor, có thể cháy túi bất cứ lúc nào. Đúng thế, người mà Triệu Hương Nông yêu chính là người như vậy, đó hoàn toàn trái ngược với cuộc sống của anh.

Cơn giận khiến anh cần tìm một lối thoát để trút bỏ, làm cô đau giống như nỗi đau mà anh đang gánh chịu.

Tống Ngọc Trạch càng đau lòng bao nhiêu thì anh sẽ làm Triệu Hương Nông đau lòng bấy nhiêu.

Trong lúc triền miên, Triệu Hương Nông cố gắng nhìn rõ khuôn mặt gần sát kia. Khi đã nhìn rõ, cô bắt đầu nổi giận, càng nhiều hơn sự tức giận là hoảng hốt và ngượng ngùng.

Tiếng "A Trạch" vẫn còn đâu đây khiến cô lưu luyến không thôi.

Trong đêm khuya khoắt, người kia lén đến đây, đánh cắp tâm sự của cô, những tâm sự mà cô đang nỗ lực để che giấu.

Cơn giận khiến cô giẫy giụa loạn xạ, nhưng anh lại dễ dàng đè chặt đôi tay đang vùng vẫy của cô. Cảm giác truyền đến từ cổ tay và nơi đang bị anh vùi sâu vào kia vô cùng đau đớn.

Sau đó, trần nhà lại lắc lư kịch liệt, kéo theo những giọt lệ không ngừng chảy ra từ trong hốc mắt cô.

Tống Ngọc Trạch chạm tay vào khuôn mặt giàn giụa nước mắt thì bắt đầu hoảng sợ, người bên dưới như thể đã biến thành dáng vẻ lúc cô nhảy điệu "Người tình ánh trăng" trên sân khấu rộng lớn cho anh xem, tựa như một giây sau có thể biến mất, bởi vì trên đời này đã không còn thứ khiến cô lưu luyến nữa rồi.

Anh ra sức hôn sạch những giọt nước mắt trên mặt cô để những giọt lệ không thể chảy xuống nữa, nhưng cô vẫn rơi lệ không ngừng.

Thế là, anh bắt đầu cầu xin cô: "Đừng khóc, đừng khóc mà Triệu Hương Nông. Là anh không tốt, tất cả là tại anh... anh không tốt. Nói cho anh biết, phải làm sao thì em mới không khóc nữa, Triệu Hương Nông cầu xin em nói cho anh..."

Cô quay mặt đi.

Giọng anh càng khẽ khàng hơn, tựa như đang dỗ dành: "Có phải đau không? Được, vậy anh không động nữa, không động nữa."

Nơi vùi trong cô lập tức án binh bất động, nhưng nụ hôn của anh vẫn không ngừng chạm vào những giọt nước mắt của cô.

Trái tim Tống Ngọc Trạch hoảng loạn vô cùng, anh đang vắt óc nghĩ cách để cô thôi khóc, anh không ngừng lẩm bẩm như mê sảng.

Nghe xem, để dỗ dành cô anh đã nói những gì này.

"Triệu Hương Nông, xin em đừng khóc, anh hứa sẽ cho em những thứ em thích, những thứ em muốn..."

Sau đó, không gian trở nên tĩnh lặng, và rồi cô không còn khóc nữa, cũng thôi giẫy giụa. Cô chỉ lặng lẽ nhìn anh, còn anh...

Giây phút ấy, anh vui sướng biết bao, cuối cùng anh cũng tìm ra cách để cô ngừng khóc rồi. Anh như đang reo hò trong niềm vui sướng ấy: Cuối cùng cô ấy cũng chịu nhìn thẳng vào mắt anh.

Cúi đầu, hôn lên đôi môi cô, đầu lưỡi khẽ lướt qua cánh môi cô. Em yêu ơi, xin em hãy đáp lại anh, giống như trước kia. Cánh môi cô hơi nhúc nhích, anh cảm thấy cô đang đáp lại anh, thế là anh vội vã ngậm lấy cánh môi ấy.

Hôn thôi làm sao đủ được?

Nơi đang vùi sâu trong cô liên tục truyền những thông tin mẫn cảm nhất đến não bộ của anh, sự cứng rắn và nóng bỏng, mỗi một tấc đều có được sự

bao dung đáng yêu của cô.

Chỉ là...

Anh nhẹ nhàng che mắt cô lại, em yêu, xin em đừng nhìn anh với ánh mắt lạnh nhạt như vậy. Xin em hãy tin anh, một ngày nào đó anh sẽ khiến đôi mắt ấy lộ ra sự nóng bỏng như trước kia.

Sau khi khiến cô nhắm mắt lại theo ý anh, anh bỏ tay khỏi mặt cô, khẽ hôn lên mi mắt cô.

Còn nữa, em yêu, xin hãy tin anh, một ngày nào đó Tống Ngọc Trạch sẽ biến Triệu Hương Nông thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.

Anh bắt đầu thử chuyển động, một lúc sau, cô nhẹ nhàng khoác tay lên vai anh.

Triệu Hương Nông, đúng là không đáng yêu!

Ngày hôm nay, Tống Liên Tố phát hiện một người chưa từng đến muộn như Triệu Hương Nông đã đến muộn. Khi bà gọi điện thoại cho Triệu Hương Nông thì nghe thấy giọng nói quen thuộc bên đầu bên kia. Giọng Tống Ngọc Trạch hơi ngượng ngập, cô, hôm nay cô cho cô ấy nghỉ một ngày nhé.

Lúc gần ngắt máy, Tống Liên Tố ngẫm nghĩ rồi nói một câu, Tiểu Trạch, sinh nhật vui vẻ.

Đầu bên kia lâm vào trầm mặc, không nói câu gì đã cúp máy.

Sau 17 tuổi, Tống Ngọc Trạch không còn đón sinh nhật nữa, anh cũng vô cùng ghét phải nghe thấy câu "Chúc mừng sinh nhật" trong ngày này. Bởi vì Tống Ngọc Trạch đã mất ba vào đúng ngày sinh nhật 17 tuổi. Nơi xảy ra tai nạn là một cái cầu đã không còn sử dụng từ lâu. Từ đầu đến cuối Tống Ngọc Trạch đều không nói rõ nguyên nhân vì sao lại lái xe đến đó. Sau khi dự đám tang xong, anh đã nhốt mình trong phòng một thời gian dài.

Sáng hôm nay, người làm trong tòa nhà hình tròn màu ngà này nhận ra nam chủ nhân đã lâu không thấy mặt sáng ra đã xuống phòng bếp, mà từ những dấu hiệu khác cho biết nữ chủ nhân hôm nay không đi làm.

Lúc người làm lâu năm ở đây nhìn thấy nam chủ nhân bưng trên tay bữa sáng ngon miệng, bà ta không nhịn được mà hỏi đùa: "Bữa sáng tình yêu?"

Nam chủ nhân đang khoác tạp dề đáp lại bà ta bằng nụ cười mê người, sau đó bưng khay thức ăn lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Hạnh phúc lẫn khổ đau (08)

Dịch: Hé

Khắp nơi trong căn phòng đều lưu lại dấu vết của cuộc hoan ái đêm qua, chăn đệm nhàu nhĩ, đồ đạc rơi xuống đất, mùi hoan ái, người phụ nữ ngồi trên giường tóc tai rối bời mang đầy những dấu hôn trên người... đều toát lên sự điên cuồng của đêm qua.

Triệu Hương Nông cầm điều khiển mở rèm ra, ánh nắng mai xuyên qua kẽ lá hắt vào cửa sổ giống như những dải cầu vòng. Triệu Hương Nông nhìn đến thất thần mà không để ý đến tiếng cửa mở.

"Triệu Hương Nông." Người kia khẽ gọi tên cô.

Triệu Hương Nông quay sang thì nhìn thấy Tống Ngọc Trạch, một Tống Ngọc Trạch của trước kia. Triệu Hương Nông lập tức cụp mắt xuống, phải mất một lúc mới đuổi hình ảnh Tống Ngọc Trạch của lúc ấy khỏi đầu.

Triệu Hương Nông lại nhìn Tống Ngọc Trạch, hờ hững nói: "Tống Ngọc Trạch, sao anh lại xuất hiện ở đây?"

Triệu Hương Nông cũng biết lời của mình rất vô lí, nhưng lúc này một Tống Ngọc Trạch như vậy khiến lòng cô không dễ chịu.

"Đói rồi phải không?" Anh làm như không nghe thấy lời cô nói.

Rời giường, làm vệ sinh cá nhân, ăn hết bữa sáng Tống Ngọc Trạch mang lên dưới cái nhìn của anh. Sau khi ăn xong, Triệu Hương Nông nhìn Tống Ngọc Trạch, cô biết lúc này vẻ mặt cô như muốn nói: Tống Ngọc Trạch, anh nên đi khỏi đây rồi.

Anh cũng nhận ra điều đó, anh lúng túng giải thích với cô: "Anh đã hoãn hết công việc ngày hôm nay rồi."

Triệu Hương Nông không nói gì nữa, cô bắt đầu chuẩn bị đi làm, khi Triệu Hương Nông ngồi trước bàn trang điểm thì Tống Ngọc Trạch đến bên cạnh

cô: "Anh đã giúp em xin cô nghỉ phép một ngày rồi."

Triệu Hương Nông máy móc cầm lược chải đầu, cuộc triền miên kịch liệt đêm qua khiến tóc cô rối bù. Tống Ngọc Trạch nhận lược từ tay cô, còn chưa chạm vào tóc cô thì cô đã đứng lên, quay người lại nhìn anh: "Tống Ngọc Trạch, ai bảo anh giúp tôi nghỉ phép?"

Tống Ngọc Trạch không nói năng gì, chỉ yên lặng nhìn cô. Triệu Hương Nông lại nằm lên giường, cô nói với Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, đừng quên chuyện anh đồng ý với tôi đêm qua, tôi muốn ngày mai nhận được đoạn video của ba tôi."

Đợi đến khi Tống Ngọc Trạch đi khỏi phòng, Triệu Hương Nông mới vùi mặt thật sâu vào gối, cô thật sự sắp biến mình thành người không đáng yêu nhất rồi.

Hôm nay, người làm vườn nghe thấy nam chủ nhân trẻ tuổi của bọn họ đang gọi điện thoại, giọng điệu vừa gấp gáp vừa kích động. Nếu đoán không nhầm thì có lẽ anh ta đang bực tức với ông nội mình. Nội dung cuộc điện thoại đại khái là nếu ông nội còn ép buộc anh ta thì anh ta không ngại phá hỏng mọi thứ.

Sau khi gọi điện xong, anh ta ngây ngẩn nhìn màn hình điện thoại. Sau đó anh ta ném điện thoại vào thùng rác, nhưng còn chưa đến năm phút sau anh ta lại nhặt lại chiếc điện thoại từ trong thùng rác.

Tống Ngọc Trạch cũng không biết sao mình lại quay lại phòng ngủ nữa, sau khi nhìn thấy khuôn mặt đang say ngủ kia, anh lại bắt đầu ngẩn ngơ.

Canberra, mấy tiếng sau cuộc điện thoại giữa Tống Học Nhữ và Tống Ngọc Trạch, ông ta lại gặp cô gái tên là Chu Nhan kia. Cô ta xuất hiện ở cửa lớn nhà ông giống như bao buổi sáng khác, ngoan ngoãn gọi một tiếng "ông nội".

Những gì Tống Học Nhữ biết về cô gái Chu Nhan này chính là: Từ nhiều phương diện có thể thấy đây là cô gái bất hạnh. Theo mẹ đến Nhật Bản tái giá, mấy năm sống ở Nhật Bản luôn bị bố dượng ngược đãi, thậm chí là xâm hại tình dục. Cuối cùng, một ngày nọ, cô gái gọi điện cho chương trình pháp luật, đồng thời tiết lộ đoạn ghi âm giữa mình và bố dượng cho đài truyền hình, sau đó nhà đài đã phơi bày sự việc này. Thế là, cô gái xuất hiện ở tòa án để tố cáo bố dượng mình, vì thế bố dượng cô ta bị tống giam. Vì không thể nào đối mặt với mẹ mình và ánh mắt dị nghị của đám bạn mà cô ta đã bị chướng ngại tâm lí. Sau đó, Tống Ngọc Trạch đã tìm ra cô ta đồng thời đưa cô ta rời khỏi viện tâm thần. Cuối cùng, Chu Nhan vẫn luôn sống cùng Tống Ngọc Trạch.

Trước khi Tống Ngọc Trạch rời khỏi Canberra, anh đã đưa Chu Nhan đến chỗ Tống Học Nhữ, không nói cụ thể câu chuyện mà chỉ bảo ông ta chăm sóc cô ta. Bây giờ Chu Nhan đang theo học một trường nội trú ở Canberra, tuần nào cũng có bác sĩ tâm lí được Tống Ngọc Trạch chỉ định đến tìm cô ta.

Tống Học Nhữ từng hỏi bác sĩ tình trạng của Chu Nhan, vị bác sĩ đó đáp rằng: "Ngài đã nghe nói thiên tài và kẻ điên là cùng một loại người chưa? Chỉ cần cô ta muốn, cô ta có thể trở thành thiên tài ở bất cứ lĩnh vực nào."

Cuối cùng, bác sĩ còn vỗ vai ông ta, cười nói: "Không cần lo lắng, cô ta chỉ là một đứa trẻ nghịch ngợm thôi."

Không lâu sau đó, Tống Học Nhữ mới biết Tống Ngọc Trạch là người giám hộ của Chu Nhan. Bây giờ, hộ chiếu của Chu Nhan đang nằm trong tay Tống Ngọc Trạch, nên bây giờ ngoài Canberra ra, Chu Nhan không thể đi bất cứ nơi nào khác.

Tống Học Nhữ đã từng gặp Chu Nhan, cô gái đó rất dẻo miệng, tin chắc rằng chẳng ai nhận ra cô gái có khuôn mặt bừng bừng sức sống đó lại là một bệnh nhân tâm thần đang tiếp nhận điều trị.

Tống Học Nhữ cho người dẫn Chu Nhan vào nhà.

"Ông nội, anh cháu bao giờ mới về ạ?" Cô gái có chiếc răng khểnh hỏi ông ta.

"A Nhan, cháu thích Tiểu Trạch?" Tống Học Nhữ bình thản hỏi Chu Nhan.

Cô ta cười hì hì, lắc đầu: "Sao có thể chứ, đó là người mà chị gái cháu thích."

"Nhưng chị gái của cháu đã mất rồi." Tống Học Nhữ nói tiếp.

Chu Nhan nhíu mày: "Ông à, dù chị ấy không còn nữa thì anh ấy vẫn là người chị ấy thích. Hơn nữa, vì sao cháu phải thích anh ấy chứ, vì câu hỏi cháu vừa hỏi ông ư? Vì cháu hỏi câu đó nên đồng nghĩa với việc cháu thích anh ấy?"

Dưới ánh mắt thẳng thắn kia, Tống Học Nhữ bỗng cảm thấy câm nín, lời mà Chu Nhan nói giống như được một đứa trẻ nói ra, nghe thì chẳng có tí logic nào nhưng ngẫm lại thì lại thấy cũng có lí.

Thấy ánh mắt lúng túng của ông già kia, Chu Nhan vẫn thấy có chút đắc ý. Đến những tên phóng viên, quan tòa, thẩm phán kinh nghiệm đầy mình hay mẹ cô ta, thậm chí cả bác sĩ tâm lí cô ta còn lừa được thì đương nhiên cô ta cũng dám lừa cả Tống Học Nhữ.

Chu Nhan biết, trên đời này càng là kẻ mạnh, đặc biệt là khi cánh đàn ông thấy kẻ yếu vươn tay cầu cứu mình, họ sẽ không biết ẩn sau đôi mắt đáng thương kia sẽ là cảnh tượng gì.

Trước mắt, việc quan trọng nhất với Chu Nhan chính là nghĩ cách rời khỏi đây. Từ những tin tức trên báo đài, cô ta biết Tống Ngọc Trạch đang ở

Chicago.

Chicago, đó là thành phố khiến cô ta căm ghét, nhưng vì sao Tống Ngọc Trạch lại xuất hiện ở đấy, không phải anh đã nói vĩnh viễn không quay lại thành phố đó nữa sao? Vì sao Tống Ngọc Trạch lại để cô ta ở lại Canberra.

Điều khiến Chu Nhan cảm thấy bất an hơn cả là Triệu Hương Nông cũng ở thành phố kia. Bây giờ Chu Nhan vẫn chưa có cách rời khỏi Úc, nhưng cô ta cần tìm hiểu vì sao Tống Ngọc Trạch lại chọn phát triển sự nghiệp ở Chicago. Lúc này, dường như người duy nhất có thể cho cô ta đáp án chỉ có Tống Học Nhữ.

Ừm, vậy thì ra tay với ông già này vậy.

Lúc Triệu Hương Nông thức giấc cũng là lúc hoàng hôn. Chủ nhân khác của chiếc giường đôi này vẫn còn ở đó. Lúc này, hai người đầu gối tay ấp giống như cặp vợ chồng bình thường.

Vừa mở mắt ra Triệu Hương Nông đã nhìn thấy khuôn mặt của Tống Ngọc Trạch. Anh đang nhìn cô chăm chú, khi chạm phải ánh mắt của cô thì anh mỉm cười, đuôi mắt cũng trở nên hẹp dài. Tựa như có ánh sáng trong trẻo lạc vào ánh mắt của anh, chỉ cần bạn bất cẩn một chút thôi lập tức chìm đắm trong ánh mắt ấy.

Triệu Hương Nông nhắm mắt lại.

Một lúc sau, anh áp tay lên má cô, ngón tay khẽ chạm vào hàng mày của cô. Khi tay anh đến bên khóe môi cô, Triệu Hương Nông nghe thấy anh nói: "Triệu Hương Nông, chúng ta thử xem nhé?"

Trong khoảng cách gần, Tống Ngọc Trạch nhìn thấy hàng mi Triệu Hương Nông khẽ run rẩy, đáng yêu giống như đứa trẻ làm chuyện xấu cố tỏ ra bình tĩnh nhưng lại bị hàng mi run rẩy lật tẩy.

Anh vươn tay kéo đầu cô gối lên vị trí trái tim anh, để cô nghe thấy tiếng con tim anh đập rộn ràng, cùng với tâm trạng sau những nhịp đập ấy: Triệu Hương Nông, muốn nói ra những lời như vậy không hề dễ đâu.

Sau khi câu này được nói ra, cũng đồng nghĩa với cô gái bất hạnh đã chết vào năm mười bảy tuổi kia đã trở thành cầu nối cho hai người.

Vậy mà, dường như cô không muốn lắng nghe tâm tư của anh, cô quay mặt đi, nằm quay lưng lại với anh.

Còn anh như thể cũng đánh mất tâm tình vừa rồi, bầu không khí xung quanh hai người lập tức trở nên cứng ngắc.

Đêm xuống, trong phòng tắm, Triệu Hương Nông ngẩn người nhìn hơi nước tỏa ra xung quanh, nước từ vòi hoa sen chảy ào ạt xuống đầu cô. Sau bữa tối, Tống Ngọc Trạch nói với người làm rằng tối nay anh sẽ ở nhà.

Tối nay Tống Ngọc Trạch sẽ ở nhà, điều này khiến Triệu Hương Nông cảm thấy phiền não, sau phiền não là bối rối vì cô không biết nên ở cùng với người kia như nào, vì thế...

Có âm thanh khẽ vang lên sau lưng cô, Triệu Hương Nông còn chưa quay lại thì đã nghe thấy tiếng của Tống Ngọc Trạch: "Em bảo tài xế đến đón em về nhà?"

Người này vào đây từ lúc nào vậy? Triệu Hương Nông vô thức lùi lại, với tay lấy khăn tắm vắt một bên quấn lên người dưới ánh nhìn của Tống Ngọc Trạch. Sau đó, cô cúi đầu đứng ở đó, Triệu Hương Nông có thể cảm nhận được ngọn lửa giận trên người Tống Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông nghiêng người định ra khỏi phòng tắm, Tống Ngọc Trạch chỉ nhấc chân đã chặn cô lại.

"Nói nghe coi có chuyện gì vậy?" Giọng nói tức giận của Tống Ngọc Trạch vang lên trên đỉnh đầu cô.

"Hôm nay tôi muốn về nhà." Triệu Hương Nông lạnh lùng nói.

"Triệu Hương Nông!"

Triệu Hương Nông ngẩng đầu nhìn Tống Ngọc Trạch, nói: "Tống Ngọc Trạch, về sau đừng có nói với tôi những lời ngu ngốc kiểu như chúng ta thử xem nữa, những lời đó khiến tôi thấy không dễ chịu."

Triệu Hương Nông thoáng ngập ngừng, không bận tâm ánh mắt ngập tràn lửa giận của Tống Ngọc Trạch, cô nói tiếp: "Nếu anh còn muốn duy trì trạng thái này thì tôi sẽ phối hợp với anh, nhưng..."

Những lời tiếp theo mắc lại trong cổ họng cô, vừa đắng vừa chát, nhưng cô vẫn cắn răng nói ra từng câu từng chữ: "Tống Ngọc Trạch à, nếu như anh vẫn muốn tôi ghen vì anh, khóc vì anh, hay làm những chuyện ngu ngốc như ở bên cạnh anh thì tôi có thể nói cho anh biết những chuyện đấy đều không thể xảy ra, vĩnh! viễn! không! Tôi vĩnh viễn sẽ không quên mục đích anh tiếp cận tôi. Ngày ấy tôi rung động với anh bao nhiêu thì mục đích đó càng xấu xí bấy nhiêu."

Dòng nước không ngừng chảy xuống đầu hai người. Từ trong đôi mắt của đối phương, họ như nhìn thấy đống tro tàn của ngày tận thế.

Triệu Hương Nông là người dời mắt trước, Tống Ngọc Trạch lúc này khiến cô sợ hãi, lúc nào người sợ hãi trước cũng thua trước.

Tài xế đang đợi để đưa cô chủ về nhà nhận được thông báo ở đây không còn việc của ông ta nữa. Trong phòng tắm có dấu vết vật lộn, khăn tắm rơi xuống sàn nhà, đồ đạc rơi vãi khắp nơi. Trên bức tường kính vẫn còn lưu lại dấu bàn tay, một loáng là biến mất, sau đó lại có thêm dấu vết mới. Xuyên qua bức tường kính có thể thấy bóng dáng hai người dán chặt vào nhau. Nếu nhìn kỹ hơn có thể nhận ra động tác của hai người không hề hòa hợp, một người thì chiếm đoạt còn người kia không muốn phối hợp.

Sau đó, không gian bỗng trở nên tĩnh lặng.

"Triệu Hương Nông, hôm nay là sinh nhật của anh." Giọng của người đàn ông vô cùng trầm thấp: "Sau 17 tuổi, anh rất sợ ngày này đến, ba anh đã rời xa anh vào ngày này. Hôm đó, những người kia đang đuổi theo anh, vì để thoát khỏi sự đeo bám của những người kia, ba anh đã mạo hiểm lái xe lên cây cầu kia. Sau đó, cầu sập, anh túm được tay ba anh, nhưng vì không muốn xe chịu thêm trọng lượng nên ba đã gạt tay anh ra... Anh cứ trơ mắt nhìn ba anh rơi xuống rồi bị nước cuốn trôi."

"Ngày hôm đó ba anh mặc chiếc áo gió màu xám, lúc rơi xuống ông ấy vẫn còn cười với anh. Triệu Hương Nông, chuyện này anh chưa từng nói cho ai, anh ngỡ rằng cả đời này anh cũng sẽ không nói ra chuyện này."

Một lúc sau, cửa phòng tắm bật mở, người đàn ông bế người phụ nữ ra khỏi phòng tắm, đặt cô lên giường.

Vừa nằm lên giường, Triệu Hương Nông lập tức vùi mặt vào gối, người ở trên cô càng áp chặt vào cô khiến mặt cô càng vùi sâu vào gối hơn.

Giọng anh như đang than thở, van nài, Triệu Hương Nông, đừng ngó lơ anh cũng đừng đẩy anh ra, ít nhất là ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 79: Này người tôi yêu (01)

Dịch: Hé

Sáng sớm, Tống Ngọc Trạch thức dậy, khi anh định hôn lên mặt Triệu Hương Nông thì cô né tránh, anh cũng không tiếp tục nữa, anh chỉ nhàn nhạt nói với cô: "Từ tháng sau anh có thể về nhà mỗi cuối tuần."

Lời của anh không nhận được bất cứ hồi đáp nào. Anh vươn tay vuốt nhẹ tóc cô: "Hôm nay ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, anh sẽ xin cô cho em nghỉ thêm một ngày nữa."

Nói đoạn, Tống Ngọc Trạch đứng dậy, đang định đi thì có bàn tay kéo lấy áo anh, ánh mắt của Tống Ngọc Trạch rơi xuống bàn tay ấy.

Trong căn phòng, trên chiếc giường vẫn còn lưu lại mùi hương mà bọn họ tạo ra đêm qua, mê hoặc mà hư ảo. Khi những thứ này lan truyền đến tim anh, ánh mắt anh bắt đầu thay đổi. Tống Ngọc Trạch tin một ngày nào đó anh sẽ có cách để bàn tay cô nắm vào chỗ cần nắm, giống như trong giấc mơ anh vẫn thường mơ.

Tối qua, dù cô không phối hợp với anh nhưng cũng không cự tuyệt anh. Anh nhớ lúc lên đỉnh, cơ thể cô cũng run rẩy như cơ thể anh vậy, rõ ràng cô cũng đã động tình.

Anh đặt tay lên tay cô, định dỗ dành cô bằng giọng điệu dịu dàng nhất thì...

"Đừng quên trước đó anh đã nói sẽ đưa cho tôi thứ mà tôi muốn."

Shit! Shit! Quả nhiên là không có tụt hứng mà chỉ có tụt hứng hơn!

Bàn tay đang kéo áo anh bị anh gỡ ra, anh quay lại nhìn cô.

"Triệu Hương Nông, anh hỏi em, tối qua được coi là gì?"

Triệu Hương Nông không trả lời, cô chỉ quay lưng lại với anh. Không nghe thấy tiếng bước chân rời khỏi đó, Triệu Hương Nông ngẫm nghĩ rồi nói: "Tôi cảm thấy nguyên nhân là gì không quan trọng, quan trọng là tối qua anh đã nhận được kết quả mà anh muốn, không phải sao?"

Tiếng đóng cửa ầm ĩ hòa lẫn giọng nói lạnh lùng của Tống Ngọc Trạch: "Triệu Hương Nông, tôi điên rồi mới nói những chuyện kia với em, về sau tôi sẽ không bao giờ làm thế nữa."

Đây là một thứ hai đầy năng lượng tiêu cực, hầu hết những người ở văn phòng trên tầng bốn mươi ba đều biết boss của họ tâm trạng không tốt. Từ một người không mắng mỏ người khác, lần đầu tiên Tống Ngọc Trạch đã mắng té tát hoa khôi văn phòng Serena. Nguyên nhân là cô ta đã ăn mặc quá lồng

lộn. Mọi người đều nhìn thấy khuôn mặt "đứng hình" của Serena sau khi Tống Ngọc Trạch nói câu "Đây là nơi làm việc chứ không phải tiệc xã giao."

Thế là, nhiều nữ nhân viên tô son rực rỡ đều âm thầm đến nhà vệ sinh để lau bớt son môi.

Đến trưa, một nhân viên nam một tay cầm cà phê, tờ báo kẹp nách, một tay cầm điện thoại đã trở thành kẻ xui xẻo nhất thứ hai này. Lẽ ra anh ta đã có cơ hội chuyển chỗ làm từ tầng ba mươi lên tầng bốn mươi ba. Phải biết rằng, ở đây chỗ làm càng cao thì có nghĩa tiền lương càng cao. Vậy mà, cốc cà phê đã trực tiếp đẩy kẻ xui xẻo này từ tầng ba mươi xuống tầng thứ hai mươi, vì quý ngài đen đủi này đã bất cẩn hắt cà phê lên người Tống Ngọc Trạch. Trong lúc luống cuống, anh ta đã lấy luôn tờ báo làm giấy ăn, kết quả khỏi cần nghĩ cũng biết.

Lúc đó, Lục Quân đang đứng bên cạnh Tống Ngọc Trạch, ban đầu khuôn mặt của Tống Ngọc Trạch vẫn lạnh tanh, sau đó không biết vì sao cậu ta lại giật tờ báo khỏi tay cậu nhân viên kia. Sau đó, cả tờ báo bị vo viên rồi đáp lên mặt nhân viên nam kia, sau đó rơi xuống chân Lục Quân. Từ tờ báo bị vo tròn kia, Lục Quân có thể nhìn thấy khuôn mặt của một nam một nữ, một lúc sau Lục Quân mới nhận ra hai người đó, Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú.

Lục Quân cũng biết Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú. Chuyện tình hợp tan tan hợp của hai người giống như một bộ phim truyền hình dài tập trong mắt người Chicago. Bộ phim này gần như đã khép lại sau bài đính chính của Bách Chính Sơn, nhưng một số tuần báo thỉnh thoảng vẫn đưa hai người lên chuyên mục tin tức giải trí. Nếu Lục Quân đoán không nhầm, tờ báo dưới chân anh ta là báo tuần trước, ảnh Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú cùng ăn cơm với nhau đã chiếm nửa mặt báo. Thêm vào đó, còn miêu tả khái quát về nhà hàng kia, nghe nói đó là nhà hàng mà trước kia Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú yêu thích.

Khi Tống Ngọc Trạch lên tiếng hỏi tên của nhân viên kia, Lục Quân mới nhận ra mình đã nghĩ quá xa. Hôm nay Tống Ngọc Trạch mặc bộ vest màu nhạt nên vết cà phê trên áo vô cùng khó nhìn, nhưng cũng không đến mức phải giáng chức nhân viên này xuống tận mười tầng.

"Anh bạn, chẳng qua tôi chỉ dùng cách của tôi để anh nhớ rõ một điều..." Tống Ngọc Trạch chỉ tay vào điện thoại của cậu nhân viên: "Chẳng có công ty nào bằng lòng trao cơ hội thăng chức cho một nhân viên tám chuyện bóng bánh với bạn trong giờ làm việc đâu."

Lúc đi khỏi đó, Lục Quân nhìn thấy Tống Ngọc Trạch giẫm lên tờ báo vo tròn kia. Không lâu sau đó, Lục Quân mới hiểu, kẻ hại cậu nhân viên kia không phải cốc cà phê, cũng không phải vì anh ta bình luận bóng đá với bạn, mà là vì tờ báo trên tay anh ta, hay chính xác hơn là vì người phụ nữ tên Triệu Hương Nông trên tờ báo kia.

Sau bốn ngày Tống Ngọc Trạch đi vắng, Triệu Hương Nông nhận ra cô đã bị nhốt ở trong nhà, những người đứng chặn trước cửa nói rằng bây giờ cô không thể ra ngoài. Triệu Hương Nông và Bách Nguyên Tú cùng nhận nuôi mấy đứa trẻ, trong đó có một đứa bé mấy hôm trước bị ốm đã gọi điện thoại cho cô nói rằng hy vọng có thể gặp cô và Bách Nguyên Tú. Thế là, Triệu Hương Nông gọi điện thoại cho Bách Nguyên Tú, bọn họ hẹn nhau cùng đi thăm bọn trẻ.

Đối diện với những khuôn mặt vô cảm của mấy người đàn ông, Triệu Hương Nông gọi điện thoại cho Tống Ngọc Trạch, điện thoại của Tống Ngọc Trạch trong trạng thái không có người nhận.

Đợi đến ngày hôm sau, Triệu Hương Nông mới gặp được đứa bé bị ốm kia. Đứa bé nói hôm qua Bách Nguyên Tú đã đến thăm nó, còn nó thì cảm thấy vô cùng thất vọng khi hai người không đến cùng nhau.

Sau khi Bách Nguyên Tú rời khỏi Chicago, những người kia cũng không xuất hiện nữa, Triệu Hương Nông cũng gọi được cho Tống Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông bình thản nói với Tống Ngọc Trạch: "Đừng làm những chuyện đó với tôi, tôi rõ hơn ai hết cái gì có thể xảy ra, cái gì không thể xảy ra, thế nên anh đừng làm như vậy nữa."

"Em và Bách Nguyên Tú cùng nhận nuôi bảy đứa trẻ. Hai người cùng sở hữu bốn tài khoản ngân hàng dùng cho việc từ thiện, hơn nữa còn cam kết bốn tài khoản này có hiệu lực lâu dài. Hai người là tình nguyện viên của hội chữ thập đỏ quốc tế, chỉ cần có yêu cầu thì hai người sẽ cùng nhau xuất hiện ở những nơi hai người cần xuất hiện." Giọng điệu của Tống Ngọc Trạch đầy mỉa mai: "Triệu Hương Nông, chẳng lẽ em muốn những chuyện vớ vẩn này xảy ra ngay dưới mí mắt anh sao?"

"Tống Ngọc Trạch!"

"Triệu tiểu thư lại tức giận rồi à? Anh cảm thấy người nên tức giận là anh mới phải! Dạo này anh đọc không ít tin tức về em và Bách Nguyên Tú. Ừm, người ta nói hai người lại tái hợp rồi. Anh ngẫm nghĩa mấy bức ảnh kia thì cảm thấy hình như người ta nói cũng có lí. Có phải anh quá loi lỏng em nên em đã nảy sinh ảo tưởng rằng em vẫn còn độc thân?"

"Triệu Hương Nông, anh cho em một ngày để giải quyết những chuyện vớ vẩn giữa em và Bách Nguyên Tú, hơn nữa anh muốn thấy em đích thân xử lí."

Triệu Hương Nông cố tình bỏ ngoài tai những lời mà Tống Ngọc Trạch nói. Một ngày sau, Triệu Hương Nông nhận được cuộc điện thoại từ viện phúc lợi. Nhân viên của viện phúc lợi khéo léo truyền đạt bọn họ cần phải đưa ra lựa chọn với những đứa trẻ mà cô và Bách Nguyên Tú cùng nuôi. Không loại trừ khả năng chúng sẽ bị đưa khỏi nước Mỹ. Cũng có nghĩa là những đứa trẻ luôn sống cùng nhau sắp đối mặt với sự chia ly. Ngày kế tiếp, Triệu Hương Nông nhận ra những chuyện bình thường giải quyết rất dễ dàng bây giờ lại trở nên vô cùng khó khăn. Tối đó, khi nhìn thấy những đôi mắt đỏ hoe vì khóc của những đứa trẻ, Triệu Hương Nông lập tức gọi điện cho Tống Ngọc Trạch.

"Tống Ngọc Trạch, cho tôi thêm một ngày nữa." Cô nói với anh.

Một ngày sau, Triệu Hương Nông đã xử lí xong xuôi những gì liên quan giữa cô và Bách Nguyên Tú. Sau khi giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, Triệu

Hương Nông đến tiệm bánh ngọt mua một chiếc bánh kem, sau đó cô mặc đồng phục shipper đứng đợi trước cửa công ty Tống Ngọc Trạch. Thật lâu sau cô mới đợi được Tống Ngọc Trạch. Cùng Tống Ngọc Trạch đi ra cánh cửa xoay kia còn có Emilia đang qua lại gần gũi với Tống Ngọc Trạch dạo gần đây. Trùng hợp là tóc của Emilia lại vô tình mắc vào khe hở của cửa xoay. Cô ta nghiêng đầu nhìn về phía Tống Ngọc Trạch, dáng vẻ đầy lúng túng. Tất nhiên là Tống Ngọc Trạch không bỏ qua cơ hội tốt để lấy lòng cô ta.

Gần 4 giờ chiều, trai đẹp gái xinh, cảnh tượng cũ rích trong phim lại được Tống Ngọc Trạch diễn một cách lãng mạn tự nhiên như vậy, khiến bao nhân viên nữ phải nán lại nhìn thiên kim của trung tá hải quân bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Sau khi gỡ được tóc của Emilia, Tống Ngọc Trạch lại cầm lấy túi của cô ta. Hành động của Tống Ngọc Trạch khiến cô nàng cười duyên không ngớt. Sau đó, bọn họ đi về phía Triệu Hương Nông.

Triệu Hương Nông kéo vành mũ xuống thấp, cô không thể để người khác nhận ra cô. Khi Triệu Hương Nông đang nghĩ xem nên ném bánh kem vào nơi nào trên người Tống Ngọc Trạch thì Tống Ngọc Trạch đi chậm lại.

Lúc này, Tống Ngọc Trạch chỉ cách cô vài bước chân. Triệu Hương Nông khẽ nâng chiếc kính to đùng trên mặt, gỡ hộp bánh ra.

Khi cô định ném chiếc bánh vào gáy Tống Ngọc Trạch thì có một bàn tay vươn ra túm chặt lấy cổ tay cô. Triệu Hương Nông đã quên mất chuyện quan trọng nhất đó là vệ sĩ của Tống Ngọc Trạch.

Ngay lập tức, cô bị quật ngã xuống đất, cổ tay truyền đến cơn đau khiến cô không tự chủ được mà kêu lên. Mũ và kính đều bị xô lệch, sau đó Triệu Hương Nông nhìn thấy một đôi giày da màu nâu đến trước mặt mình. Vừa rồi cô đã nhìn thấy rõ, đó chính là đôi giầy thuộc về Tống Ngọc Trạch.

Giây phút này, Triệu Hương Nông mới thật sự ý thức được cô đã bị cơn giận chi phối mà làm ra một chuyện vô cùng ngu xuẩn. May mà cô vẫn còn mũ và kính, có lẽ sẽ không ai nhận ra cô đâu.

Triệu Hương Nông cúi gằm mặt, cố gắng để người khác không nhận ra cô. Cô nghĩ Tống Ngọc Trạch sẽ nhanh chóng biết đó là cô, sau đó anh nhất định sẽ xử lí.

Mấy phút sau, xung quanh đó chỉ còn lại Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch. Vệ sĩ và những người đứng xem đều bị đuổi đi, Emilia cũng lái xe rời khỏi đó.

Lúc Tống Ngọc Trạch vươn tay định nắm tay Triệu Hương Nông thì bị hất mạnh ra, Triệu Hương Nông đứng dậy, kẻ đen đủi dạo gần đây là cô phát hiện cô đã bị trẹo chân. Triệu Hương Nông bước khập khễnh về phía bãi đỗ xe, vừa đi được mấy bước thì cô lập tức được Tống Ngọc Trạch bế bổng lên.

Triệu Hương Nông bị Tống Ngọc Trạch nhét vào trong xe, xe đi đến một phòng khám tư nhân. Sau khi bác sĩ chỉnh lại khớp thì đã là lúc nửa đêm.

Tống Ngọc Trạch lái xe đến trước cửa một tiệm bánh ngọt.

Anh dõi mắt về phía tiệm bánh, hỏi cô: "Có phải chiếc bánh lúc trước là để ném vào anh? Muốn ném lên mặt hay lên tóc anh?"

Triệu Hương Nông không trả lời.

Tống Ngọc Trạch mở cửa xe rồi đi vào tiệm bánh. Khi quay lại, trên tay anh có thêm một chiếc bánh kem.

Anh đặt chiếc bánh lên tay cô, gỡ chiếc mũ trên đầu cô xuống rồi chỉnh lại chiếc kính trên mặt cô.

"Khi nhìn thấy chuyện giữa em và Bách Nguyên Tú, anh liền nghĩ vì sao anh không có, không cùng nuôi những đứa trẻ với em, không có những tài khoản ngân hàng đứng chung tên với em. Vì sao anh không có trải nghiệm làm từ thiện ở Châu Phi với Triệu Hương Nông. Người ta nói với anh, những điều này đã tồn tại từ lúc hai người mười mấy tuổi. Chuyện này khiến anh vô cùng tức giận. Triệu Hương Nông, những điều anh đang nói với em lúc này em có hiểu không? Nếu không hiểu thì..."

Chiếc bánh kem bỗng đập mạnh vào mặt Tống Ngọc Trạch, bao phủ hết khuôn mặt Tống Ngọc Trạch.

Khoang xe trở nên yên ắng, hai người đều nhìn thẳng vào đối phương.

"Triệu Hương Nông!"

Triệu Hương Nông mím chặt môi, cô tiếp tục nghe Tống Ngọc Trạch nói.

"Nếu chiếc bánh kem đập vào mặt anh là vì cảnh tượng xảy ra lúc ở cửa xoay thì anh sẽ mở cửa ra, sau đó chạy dọc theo con đường này rồi nói với tất cả mọi người trên con phố này rằng, tôi vô cùng hưởng thụ khoảnh khắc này, vợ của tôi là Triệu Hương Nông, cô ấy là người phụ nữ rất thích ghen tuông. Bởi vì cử chỉ gần gũi của tôi và người phụ nữ khác đã chọc giận cô ấy, nên cô ấy mới ném bánh kem vào mặt tôi. Em đoán xem, đến lúc đấy người ta có coi anh là một kẻ điên không?

"Triệu Hương Nông, em muốn thấy anh vì em mà biến thành một kẻ điên sao?"

- ----------

Sắp tới TNT sẽ làm chuyện đáng ghét, nhưng đó là tật xấu chung của dàn nam chính nhà Loan rồi, nên mong mọi người đừng chửi rủa ông ý nhé, ông ý được làm nam 9 thì cũng có lí do cả:3

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Này người tôi yêu (02)

Dịch: Hé

"Triệu Hương Nông, em muốn thấy anh biến thành kẻ điên vì em sao?"

Triệu Hương Nông vẫn nhìn chăm chú về phía trước, khi Tống Ngọc Trạch đặt tay lên cửa xe, cô hỏi anh: "Tống Ngọc Trạch, anh hận tôi lắm sao? Hận đến nỗi định khiến tôi rơi vào bẫy của anh lần thứ hai, hay là anh đã lừa người đến nghiện rồi? Những lời anh vừa nói nếu là mấy tháng trước thì chắn chắn tôi sẽ ngu ngốc mà khóc lóc vì lời dỗ dành của anh, còn bây giờ tôi nghĩ dù anh có làm chuyện gì thì tôi cũng thấy đó chỉ là một vở kịch mà thôi. Tôi còn có thể khẳng định với anh rằng, chiếc bánh gato chuẩn bị cho anh tuyệt đối không phải vì anh qua lại với người phụ nữ khác, mà là vì anh đã lợi dụng những đứa trẻ ngây thơ kia để đạt được mục đích của mình."

Nói xong Triệu Hương Nông định xuống xe thì bị Tống Ngọc Trạch kéo tay lại.

Lúc này, Tống Ngọc Trạch cảm thấy mình như bị ma nhập, nếu không làm sao anh lại có thể nói ra những lời như vậy: "Anh và Emilia không như những gì em nhìn thấy đâu. Anh với cô ta chẳng có chuyện gì cả, hơn nữa, về sau cũng sẽ không xảy ra chuyện gì hết."

"Vậy à?" Triệu Hương Nông gật đầu, mở cửa xe. Cô nghe thấy giọng nói tức giận của Tống Ngọc Trạch đang gọi tên cô.

Quay đầu lại, Triệu Hương Nông ngẫm nghĩ rồi lấy khăn giấy lau sạch bánh kem trên mặt Tống Ngọc Trạch. Cô cười với anh: "Lúc này tôi có nên nói một tiếng tôi tin anh không?"

Tống Ngọc Trạch cau mày.

Triệu Hương Nông đưa mặt lại gần Tống Ngọc Trạch: "Không sao đâu, tôi có thể cam đoan với anh là tôi sẽ không làm chuyện ngu ngốc như tát anh nữa đâu. Cưng à, tôi nói vậy anh có hiểu không?"

Ngày hôm sau, Emilia khoe trên trang cá nhân người nào đó đã đích thân nấu cơm cho cô ta. Tất nhiên, mọi người đều đoán được "người nào đó" trong miệng cô ta là ai. Thế nhưng, mấy ngày sau "người nào đó" lại xuất hiện trước cửa căn hộ của một cô người mẫu quyến rũ nào đó, hơn nữa còn là thời điểm vô cùng nhạy cảm.

Tống Liên Tố vô cùng đau đầu với việc Tống Ngọc Trạch thay bạn gái như thay áo mấy ngày nay. Thằng nhãi này rốt cuộc định làm gì vậy, từ trước đến giờ nó chưa từng làm những chuyện như vậy. Mỗi lần những bản tin bên lề nổ ra, Tống Liên Tố đều lén quan sát vẻ mặt của Triệu Hương Nông. Sau đó bà nhận ra dường như Triệu Hương Nông không mấy quan tâm mấy chuyện này.

Hôm nay, Tống Liên Tố không nhịn được mà đặt mấy tấm ảnh Tống Ngọc Trạch cùng người đẹp thanh thuần nào đó đi ra từ cửa hàng trang sức tối qua trước mặt Triệu Hương Nông. Người đẹp thanh thuần trong hình tên là Lan Thấm, Hoa kiều, sinh viên năm nhất đại học Chicago. Lan Thấm người cũng như tên, dù xuất thân trong một gia đình bình thương nhưng vẻ đẹp và sự dịu dàng của cô ta đã chinh phục được một đám thiếu gia ở Chicago. Hơn nữa, Tống Liên Tố có thể khẳng định rằng cô gái xuất thân từ gia đình bình thường này không giống Emilia, đối với Tống Ngọc Trạch mà nói Lan Thấm không hề có một chút giá trị lợi dụng.

Tờ báo được đặt trên bàn làm việc của Triệu Hương Nông, Tống Liên Tố chỉ tay vào khuôn mặt trẻ trung trong sáng của Lan Thấm: "Triệu Hương Nông, nhìn thấy tấm hình này cháu có suy nghĩ gì không?"

Triệu Hương Nông ngẩng đầu nhìn bà, không nói gì.

Tống Liên Tố thở dài não nề, đương sự còn không gấp, ngược lại hành động vừa rồi khiến bà giống như một con gà mẹ. Bà cao giọng hơn: "Triệu Hương Nông, có phải cháu nên bảo chồng cháu bớt bớt lại chút?"

Ánh mắt Triệu Hương Nông dừng lại trên bức hình, lạnh nhạt nói một câu: "Vâng, cháu sẽ nói với anh ấy."

Shit! Tống Liên Tố đâu phải đầu gỗ, sao bà lại không nhìn ra Triệu Hương Nông chỉ trả lời cho có lệ vậy.

Tối đến, Tống Liên Tố gọi điện cho Tống Ngọc Trạch, người nhận điện thoại lại là một cô gái.

"Lan Thấm?" Tống Liên Tố hỏi dò.

Đầu dây bên kia im lặng.

Thế là, Tống Liên Tố biết rằng bà không đoán sai. Tên khốn Tống Ngọc Trạch này, không xem bây giờ đã là mấy giờ rồi? 11 giờ! Hơn nữa trong điện thoại cũng không có bất cứ tạp âm nào, rõ ràng Lan Thấm không nhận điện thoại ở nơi công cộng.

"Bảo Tống Ngọc Trạch nghe điện thoại."

Người kia vừa nhận máy, Tống Liên Tố liền nói: "Tống Ngọc Trạch, nếu vừa nãy người gọi điện thoại là Triệu Hương Nông thì con xong đời rồi đấy!"

Điện thoại truyền đến tiếng cười khe khẽ. Vừa nghe thấy điệu cười đó của Tống Ngọc Trạch, Tống Liên Tố liền cảm thấy đau đầu.

"Tống Ngọc Trạch, con uống say rồi?"

"Vâng!"

"Uống với Lan Thấm?"

"Vâng!"

"Tống Ngọc Trạch, cô cảnh cáo con, có những cuộc chơi nên biết dừng lại đúng lúc, một khi đi quá giới hạn thì không thể sửa chữa được đâu."

"Cô có ý gì vậy?"

"Ý gì ấy hả?" Tống Liên Tố đè thấp giọng: "Thằng nhãi, nếu cô đoán không nhầm con đang muốn thử xem Triệu Hương Nông sẽ có phản ứng gì đúng không?"

Người bên kia giống như nghe được một câu chuyện hết sức buồn cười: "Con đâu có ấu trĩ như vậy. Cô à, con nghe nói phụ nữ tiền mãn kinh rất thích nghĩ vớ nghĩ vẩn. Xem ra những lời này không phải không có lí."

Cái... cái gì? Phụ nữ tiền mãn kinh? Phụ nữ tiền mãn kinh mà Tống Ngọc Trạch nói là bà sao? Đây là những lời Tiểu Trạch của bà nói với bà ư? Còn nữa, thằng oắt này rốt cuộc có biết đếm không vậy, bà còn lâu mới đến thời kỳ mãn kinh nhé!

"Tống Ngọc Trạch, đừng tốn công làm những chuyện kia nữa." Hễ nhắc đến chuyện tuổi tác là Tống Liên Tố cảm thấy mình như biến thành cô gái bị bức bách đến giậm chân bình bịch: "Những chuyện con làm Triệu Hương Nông không hề để tâm đâu. Chiều nay nó còn hẹn bạn đi Hawaii nghỉ dưỡng kia kìa, hơn nữa vị hôn phu cũ của nó còn hứa sẽ tiếp đón bọn nó nữa đấy."

Nói xong, Tống Liên Tố thấp thỏm chờ câu trả lời của Tống Ngọc Trạch. Thôi được rồi, lời của Tống Ngọc Trạch đã đả kích bà. Bà đã nói dối Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông không hề có kế hoạch đi Hawaii.

Thế nhưng, lời nói dối dường như không thu được bất cứ hiệu quả nào. Tống Ngọc Trạch chỉ bình thản hỏi bà: "Phu nhân Juan, cô nói xong chưa ạ? Nếu nói xong rồi thì con cúp máy đây."

Tống Ngọc Trạch nói xong liền cúp máy.

Cầm điện thoại, Tống Liên Tố nghĩ ngợi, Tống Ngọc Trạch không để ý sao?

Hôm sau, tại sân bay, Tống Liên Tố và Triệu Hương Nông cùng bay đến New York. Không chỉ có Triệu Hương Nông, còn có cả Tống Ngọc Trạch và cô gái tên Lan Thấm kia. Triệu Hương Nông đứng bên cạnh Tống Liên Tố, Lan Thấm đứng bên Tống Ngọc Trạch. Bốn người chạm mặt nhau khiến Tống Liên Tố cảm thấy giống như oan gia ngõ hẹp.

Tống Liên Tố biết Tống Ngọc Trạch sắp bay đến New York, chỉ là bà không biết Tống Ngọc Trạch lại bay cùng chuyến bay với bà, thêm vào đó một đứa lúc nào cũng một thân một mình như nó giờ lại dẫn theo bạn gái.

Tống Ngọc Trạch vẫn chào hỏi bà như trước. Tống Liên Tố soi được lúc Tống Ngọc Trạch chào hỏi bà thì không hề nhìn Triệu Hương Nông một cái nào, ngược lại sau khi chào bà xong, Tống Ngọc Trạch lại giới thiệu với người đẹp bên cạnh: "Thấm, đây là cô của anh."

Thấm? OMG!

Phụ nữ thông minh thường có thể nhìn mặt đoán ý. Cô nàng Lan Thấm mỉm cười gật đầu khách sáo chào hỏi Tống Liên Tố. Từ đầu đến cuối Triệu Hương Nông đều không có phản ứng nào. Chính vì Triệu Hương Nông không có phản ứng đã làm dịu đi cuộc gặp gỡ "tình cờ" đầy lúng túng này.

Tống Ngọc Trạch và Lan Thấm ngồi ở khoang hạng nhất, Tống Liên Tố và Triệu Hương Nông ngồi ở khoang thương gia. Vị trí chỗ ngồi này khiến Tống Liên Tố cảm thấy bất ngờ. Nếu như Tống Ngọc Trạch mà cố ý vậy thì không phải nó nên sắp xếp ngồi cùng nhau sao?

Khoang hạng nhất và khoang thương gia chỉ cách nhau một tấm rèm. Mỗi lần tiếp viên đi vào khoang hạng nhất thì nhất định phải đi qua khoang thương

gia. Mỗi lần tấm rèm được kéo lên, Tống Liên Tố đều nhìn thấy Tống Ngọc Trạch và Lan Thấm đang chụm đầu vào nhau. Khi bà liếc sang người đang ngồi cạnh bà thì thấy trạng thái của Triệu Hương Nông không tốt lắm. Gần như vừa lên máy bay thì Triệu Hương Nông bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần,bây giờ có vẻ cô đã ngủ rồi.

Gần nửa tiếng sau, cuối cùng Tống Liên Tố cũng không kiềm chế được mà đến trước mặt Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch và Lan Thấm đang chơi trò mô phỏng phi hành đoàn, cả người Lan Thấm gần như sắp nằm trong lòng Tống Ngọc Trạch.

Khi Triệu Hương Nông tỉnh dậy cô phát hiện Tống Liên Tố không còn ở đó nữa. Sau khi đi vệ sinh về, cô cảm thấy nhất định phải làm tinh thần tốt hơn một chút. Mấy ngày trước tinh thần cô đã bắt đầu không ổn lắm. Cô đã ngồi máy bay này vài lần, cô thoáng nhìn lối đi được ánh hoàng hôn nhuộm vàng. Lối đi đó có một khu vực nhỏ chỉ dành cho khách ở khoang hạng nhất đứng ngắm biển mây. Lúc này, nơi đó không có một ai, Triệu Hương Nông đi về hướng đó. Vừa đi được một nửa thì Triệu Hương Nông bắt đầu nghe thấy tiếng nói chuyện.

Từ một góc khuất truyền ra hai giọng nói mà Triệu Hương Nông rất dễ dàng để phân biệt, đó là giọng của Tống Ngọc Trạch và Tống Liên Tố.

Trùng hợp thật, Triệu Hương Nông định quay về chỗ ngồi thì cô nghe được lời của Tống Ngọc Trạch. Vì Tống Ngọc Trạch cao giọng nên từng câu từng chữ đều lọt vào tai cô.

Tống Ngọc Trạch nói: "Cô không thấy cô ấy rất mê người sao?"

"Lan Thấm?" Tống Liên Tố cũng cất cao giọng.

Khi ánh mắt dịu dàng của Tống Ngọc Trạch xuyên qua cánh cửa cabin hình bầu dục nhìn cô gái có vẻ đẹp ngọt ngào trong khoang hạng nhất kia và nói "Cô không cảm thấy cô ấy mê người sao?" Tống Liên Tố thầm kêu rên trong lòng.

Thằng nhãi này có cần thay lòng nhanh đến vậy không? Cảnh nó nằng nặc đòi lấy Triệu Hương Nông vẫn còn bày ngay trước mắt.

Đúng là Lan Thấm xinh hơn Triệu Hương Nông, hơn nữa vừa nhìn là biết đó là cô gái khiến mọi người yêu quý. Nhưng Triệu Hương Nông cũng có lúc rất đang yêu mà! Không chỉ đáng yêu mà còn tài giỏi, Tống Liên Tố chẳng cần lên tiếng Triệu Hương Nông cũng biết bà muốn làm gì!

"Tống Ngọc Trạch... cô ta mê người ở chỗ nào chứ?" Tống Liên Tố hỏi một cách gắt gỏng.

"Ngày hôm đó..." Ánh mắt của Tống Ngọc Trạch vẫn dừng lại trên cửa cabin hình bầu dục: "Ngày hôm đó, có một người vừa đến ngân hàng rút tiền ra thì chẳng may bị ngã. Đúng lúc đó có hai chiếc xe phóng qua, khiến tiền trong túi người kia bị thổi bay giống như tuyết rơi đầy trời. Những ai nhặt được tiền đều nhét tiền vào túi rồi chạy mất, chỉ có mình cô ấy nhặt tiền rồi giao cho người kia."

Ngập ngừng một lúc, Tống Ngọc Trạch nói: "Cô, cháu ở bên cô ấy rất thoải mái."

Nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói như vậy, cõi lòng Tống Liên Tố bắt đầu trùng xuống. Dường như bà loáng thoáng nhìn thấy Tống Ngọc Trạch của năm mười sáu tuổi. Lúc ấy, Tống Ngọc Trạch đang học ở Chicago. Một lần bà đến thăm nó, tối hôm đó, nó đã kể bà nghe về cô gái khiến nó lần đầu biết rung động. Nó cũng nói với bà bằng giọng điệu giống như bây giờ: Cậu thiếu niên Tống Ngọc Trạch và cô gái kia nên duyên là một câu chuyện thường thấy trên mạng. Bài vở nhàm chán khiến Tống Ngọc Trạch nảy ra một ý định, nó hóa mình thành một người bị AIDS, ngồi ở đầu đường yêu cầu một cái ôm từ người khác. Suốt bốn tiếng đồng hồ, có người định đến gần nó nhưng lại bị lớp hóa trang của nó dọa sợ. Trong đêm đông lạnh lẽo ở Chicago đó, cuối cùng cũng có một cô gái vươn tay ôm chặt lấy nó. Bốn tiếng chờ đợi và được tận mắt chứng kiến sự thờ ơ của nhân tính khiến cậu thiếu niên sống vô ưu vô tư trong tòa thành phải rơi lệ.

Tống Liên Tố nghĩ, Tiểu Trạch của bà nhất định sẽ nhớ khoảnh khắc đó lâu thật lâu.

Có lẽ cảnh Lan Thấm đặt tiền vào tay người kia đã khiến Tống Ngọc Trạch nhớ đến khoảnh khắc tốt đẹp kia, nên...

Nghĩ đến đây, Tống Liên Tố bỗng không dám nghĩ tiếp nữa.

Tống Liên Tố quay lại chỗ ngồi, Triệu Hương Nông đang uống nước. Nhìn thấy Triệu Hương Nông, Tống Liên Tố bỗng nảy ra một ý định, thế là bà đã hỏi Triệu Hương Nông một vấn đề: "Nếu một ngày nào đó trên đường cháu nhìn thấy một người mắc bệnh AIDS tìm kiếm một cái ôm thì cháu có đến ôm anh ta không?"

"Chuyện này cháu đã từng gặp rồi, hơn nữa còn gặp mấy lần." Triệu Hương Nông trực tiếp đưa ra đáp án.

"Kết quả?" Tống Liên Tố hỏi tiếp.

"Kết quả chứng minh cháu không đến ôm hắn là đúng. Giống như những gì cháu đoán, những người kia đều là một đám rảnh rỗi thích sống ảo. Cô vừa ôm bọn họ, chỉ thoáng chốc bọn họ sẽ tung video lên mạng để thu hút sự chú ý."

Đây mới chính là Triệu Hương Nông! Tống Liên Tố thầm than thở.

Uống xong cốc nước, Triệu Hương Nông nhắm mắt lại thì nghe thấy Tống Liên Tố nói với cô: "Triệu Hương Nông, cô cảm thấy con người có lúc nên đơn giản một chút sẽ tốt hơn."

Triệu Hương Nông vẫn nhắm nghiền mắt, cô lại cảm thấy buồn ngủ rồi.

Đọc lại lần thứ n vẫn thấy nhức nhối, haizzz

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Này người tôi yêu (03)

Dịch: Hé

Buổi tối ngày thứ ba Triệu Hương Nông đến New York, cô đã nhận được lời mời tham gia một buổi trình diễn mẫu tóc do người bạn học tên là Thủy Tinh của cô tổ chức. Thủy Tinh là một Hoa kiều, là một trong số ít những người bạn mà Triệu Hương Nông vẫn luôn giữ liên lạc, tặng quà nhau vào những ngày lễ tết. Thông qua buổi trình diễn, Thủy Tinh tuyên bố chính thức vào ngành. Hơn một tiếng đồng hồ của buổi trình diễn diễn ra hết sức thành công.

Đây là buổi tiệc mừng công nhỏ, khách khứa tham gia có vài thầy giáo của Thủy Tinh, những gương mặt vàng trong làng thời trang New York cũng phá lệ tham gia. Có thể khiến những người này đến chức mừng một nhà tạo mẫu tóc chưa mấy tiếng tăm rõ ràng là nhờ vào sức thu hút của người đàn ông đang nhận được sự chú ý của tất cả mọi người kia.

10 giờ, khi Triệu Hương Nông xuất hiện ở buổi tiệc thì nhìn thấy Tống Ngọc Trạch, đứng bên cạnh Tống Ngọc Trạch là Lan Thấm. Ban đầu, Triệu Hương Nông vẫn không đoán được vì sao Tống Ngọc Trạch lại xuất hiện ở nơi này. Khi Thủy Tinh ôm Lan Thấm thì cô mới hiểu ra, Thủy Tinh nói với Triệu Hương Nông rằng tổ tiên của cô ấy và Lan Thấm là đồng hương.

Khi nhìn thấy Tống Ngọc Trạch, ý nghĩ đầu tiên của Triệu Hương Nông là rời khỏi nơi này. Vài phút sau đó, cô chọn vị trí ngồi cách xa Tống Ngọc Trạch nhất, cô cần tìm một thời cơ thích hợp để rời khỏi đây.

Tối nay, Triệu Hương Nông đã hoàn toàn cảm nhận được mức độ được săn đón của nhân vật hot trong vòng xã giao ở khu vực Đông Mỹ dạo gần đây. Đến cả cô bạn vốn luôn xem nhẹ danh lợi của cô cũng hớn hở ra mặt vì sự xuất hiện của Tống Ngọc Trạch.

Mấy chục người ngồi vào chiếc sô fa hình tròn. Tống Ngọc Trạch chỉ ngồi yên lặng, thỉnh thoảng nở nụ cười cũng tạo nên sức hút. Khi những người khác trò chuyện đều mang theo sự quan sát, dù Lan Thấm ngồi bên cạnh Tống Ngọc Trạch vô cùng tầm thường, nhưng mọi người vẫn có thể khen ngợi cô ta bằng những lời lẽ vô cùng tự nhiên. Cô gái đang nép sát bên cạnh người đàn ông, mỗi lần nhận được lời khen đều để lộ ánh mắt ngượng ngùng, sau đó len lén nhìn khuôn mặt Tống Ngọc Trạch.

Sau vài lần, Triệu Hương Nông không kìm được mà nhớ đến một người, Hạ Tiểu Thuần. Khi nhìn kỹ Lan Thấm sẽ thấy cô ta hơi giống Hạ Tiểu Thuần, dù tướng mạo không giống nhưng thần thái lẫn cử chỉ có vài nét tương đồng.

Lan Thấm giống Hạ Tiểu Thuần, mà Hạ Tiểu Thuần chỉ là bản sao của Chu Nhuận.

Gần hai mươi phút sau, Triệu Hương Nông vừa định tìm một cái cớ để rời khỏi đó thì người đàn ông quen mắt ngồi đối diện cô bỗng lên tiếng hỏi: "Sao Bách Nguyên lại không đến cùng em?"

Bách Nguyên? Thế thì người đàn ông quen mắt này đang hỏi cô rồi, chỉ là Triệu Hương Nông nhất thời không thể nhớ ra thân phận của người đàn ông này.

"Triệu Hương Nông." Người đàn ông kia như thể nhìn ra sự bối rối của cô: "Gọi anh là Joe, anh là bạn của Bách Nguyên Tú, anh từng tham gia lễ đính hôn và hôn lễ của em và cậu ta."

Tiếp đó, người đàn ông tên Joe này bắt đầu hàn huyên với Triệu Hương Nông một số chuyện thú vị xoay quanh Bách Nguyên Tú, đồng thời mời cô và Bách Nguyên Tú đến nhà anh ta chơi.

"À, anh à." Triệu Hương Nông thở hắt một hơi, chỉ có thể nhắc anh ta: "Tôi và Nguyên Tú đã giải trừ hôn ước rồi."

Người đàn ông khẽ nhếch miệng cười, nói: "Triệu Hương Nông, anh đã sẵn sàng tham gia hôn lễ của em và Bách Nguyên lần thứ hai rồi."

Triệu Hương Nông nhíu mày.

Giọng điệu người đàn ông mang theo sự trêu ghẹo: "Triệu Hương Nông, nếu như có một ngày em và Bách Nguyên thật sự không thể nữa thì hãy gọi điện cho anh, em hiểu ý anh không?"

Gã đàn ông ở đâu nhảy ra này khiến Triệu Hương Nông cảm thấy đau đầu. Lẽ nào ông anh này không biết chủ đề của anh ta đã thu hút sự chú ý của

những người xung quanh? Lúc này bọn họ đang dỏng tai lên hóng hớt.

Người đàn ông như thể không nhận ra điều đó, anh ta vẫn tiếp tục nói, không chút kiêng dè: "Lúc đó, khi em được Bách Nguyên dẫn đến trước mặt bọn anh, mọi người đều thầm cảm thán, nhất định hôn Triệu Hương Nông sẽ giống như hôn lên một đóa hồng. Lúc ấy, bọn anh đều ngưỡng mộ Bách Nguyên có thể hôn em bất cứ lúc nào..."

Lời của người đàn ông bị tiếng thủy tinh vỡ cắt ngang.

Còn chưa đợi Triệu Hương Nông tìm ra nơi phát ra âm thanh, thì cô đã nghe thấy vài tiếng la hét. Khi Triệu Hương Nông quay mặt qua, cô liền nhìn thấy Lan Thấm đang bổ nhào về phía Tống Ngọc Trạch, cùng tiếng kinh hô: "Tống Ngọc Trạch, tay anh chảy máu rồi."

Ánh mắt Triệu Hương Nông dừng trên bàn tay của Tống Ngọc Trạch, chiếc ly trong tay Tống Ngọc Trạch đã vỡ nát, có lẽ mảnh thủy tinh đã cắt vào tay anh, dịch thể màu đỏ không ngừng chảy ra từ kẽ ngón tay anh như tranh màu nước. Cô men theo cánh tay anh nhìn lên khuôn mặt anh, đột nhiên ánh mắt như mũi tên của Tống Ngọc Trạch bắn về phía cô.

Triệu Hương Nông nhanh chóng né tránh ánh mắt ấy, vội vàng cầm lấy ly rượu trước mặt.

Khi Triệu Hương Nông uống hết ly rượu đó, vết thương trên tay Tống Ngọc Trạch đã dấy lên một chút hỗn loạn nhỏ, bác sĩ, ông chủ và giám đốc của hội sở đều có mặt ở nơi này. Một số người nóng lòng lấy lòng Tống Ngọc Trạch đã bày tỏ sự hoài nghi với chất lượng chiếc ly. Giám đốc không ngừng giải thích rằng không có sai sót đó, mỗi chiếc ly ở đây đều được lựa chọn nghiêm ngặt. Trong lúc mọi người đang tranh cãi thì Tống Ngọc Trạch vốn im hơi lặng tiếng bỗng lạnh lùng quát lên: "Các ngươi có thể yên lặng một chút không."

Thế là, xung quanh lập tức im phăng phắc.

Sau đó, có một giọng nữ vang lên, mang theo chút cố chấp: "Tống Ngọc Trạch, chúng ta đến bệnh viện xem xem có còn mảnh thủy tinh..."

Giọng cô gái bị giọng nói mất kiên nhẫn của Tống Ngọc Trạch cắt ngang: "Không chết được!"

Triệu Hương Nông lại nhìn về phía Tống Ngọc Trạch, đúng lúc đó Tống Ngọc Trạch cũng đẩy Lan Thấm đang kề sát vào người anh ra. Hành động của Tống Ngọc Trạch khiến Lan Thấm mất đi trọng tâm rồi chật vật ngã nhào xuống chân Tống Ngọc Trạch. Người xung quanh không hẹn mà cùng yên lặng, dõi mắt nhìn về phía Lan Thấm.

Sau đó, có một bàn tay quấn băng chầm chậm chạm vào tóc Lan Thấm, dáng vẻ rất thân mật.

Tống Ngọc Trạch nhìn cô gái đang ngồi dưới chân anh, mái tóc đen tuyền rũ xuống vai cô, bờ vai cô đang run rẩy, cô vẫn đang cố đứng dậy. Tống Ngọc Trạch không tự chủ được mà duỗi tay ra, chạm vào mái tóc cô, khẽ nói một câu, xin lỗi.

Khi Tống Ngọc Trạch kéo cô gái đứng dậy, Triệu Hương Nông nói với Thủy Tinh là mình đi vệ sinh một lát.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Triệu Hương Nông cảm thấy đầu càng lúc càng nặng. Ngày đầu tiên đến New York cô đã bắt đầu ốm, vì bận nên cô cũng quên cả uống thuốc. Chạm tay lên chán, hình như càng ngày càng nóng, Triệu Hương Nông nghĩ lần này cô không thể không uống thuốc rồi.

Triệu Hương Nông tìm thấy thuốc ở trên xe, uống thuốc xong đầu cô có vẻ nặng ra. Ly rượu ban nãy cũng bắt đầu bốc lên, Triệu Hương Nông nghĩ, cô phải ngủ trên xe một giấc.

Cũng không biết mơ màng bao lâu, Triệu Hương Nông loáng thoáng nghe thấy tiếng còi cảnh sát, lúc xa lúc gần, vô cùng chói tai. Cô muốn mở mắt ra nhìn xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng mí mắt cứ trùng xuống.

Tiếng còi cảnh sát chói tai vang lên đi cùng tiếng mở cửa trong phòng bao của hội sở. Vị giám đốc vừa mới đi khỏi đó lại phải quay trở lại phòng bao. Ông ta hoảng hốt thông báo với mọi người rằng vị khách uống say ở tầng ba chơi trò phóng hỏa gây ra hỏa hoạn, bây giờ lửa đang dần dần lan lên trên, ông ta bảo tất cả mọi người ở đây nhanh chóng theo ông ta đi ra lối thoát hiểm.

Vị giám đốc vừa nói xong, một bóng dáng cao lớn nhanh chóng lao ra ngoài cửa, vài giây sau bóng dáng đó lại nhanh chóng quay lại. Lúc này, mọi người mới nhìn rõ người vừa lao nhanh ra ngoài là Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch đứng chắn trước cửa, nét mặt hoảng hốt hỏi một câu không đầu không đuôi: "Cô ấy đâu?"

Lúc này, mọi người mới nhớ ra cô gái anh dẫn theo vừa rời khỏi phòng bao mấy phút trước.

"Có lẽ cô ấy đi vào toilet rồi." Có người trả lời.

Tống Ngọc Trạch như thể không để ý, cuối cùng ánh mắt anh nhìn trừng trừng về phía Thủy Tinh, hỏi: "Cô ấy đã nói gì với cô?"

"Cô ấy?" Thủy Tinh tỏ ra kinh ngạc: "Cô ấy là chỉ..."

Còn chưa đợi Thủy Tinh nghĩ ra thì cô ta đã bị Tống Ngọc Trạch túm lấy cổ áo, giọng của anh như lạc hẳn đi giữa tiếng chuông cảnh báo của hội sở và tiếng còi cảnh sát ngày một to: "Triệu Hương Nông, tôi nhìn thấy lúc cô ấy rời khỏi đây đã nói chuyện với cô. Cô ấy đã nói đi đâu?"

"Phòng... vệ sinh." Nhà tạo mẫu tóc lắp bắp trả lời.

Lan Thấm cũng không biết làm sao mình lại đi theo Tống Ngọc Trạch, từ tầng bảy xuống tầng sáu.

Mười mấy phút trước, Lan Thấm đang ở trong phòng vệ sinh ở tầng bảy. Khi Tống Ngọc Trạch hoảng hốt đẩy cửa phòng ra, cõi lòng cô ta đã vui mừng biết bao. Nhất định anh ấy đang lo lắng cho cô ta, thế nhưng, rõ ràng cô ta đang đứng ở nơi rất dễ để phát hiện nhưng dường như đôi mắt anh không nhìn thấy sự tồn tại của cô. Anh tỏ ra vô cùng kỳ lạ, anh mở cửa từng căn phòng trong phòng vệ sinh.

Sau khi mở hết ba cánh cửa, anh bắt đầu lẩm bẩm: "Vì sao, vì sao cô ấy không có ở đây."

Cô ấy? Là ai?

Khi đó, ngoài cô ta thì chẳng còn ai ở trong phòng vệ sinh, còn cô ta đang đứng trước mặt Tống Ngọc Trạch lại giống như không khí, không được anh nhìn thấy.

"Tống Ngọc Trạch." Lan Thấm gọi anh.

Anh như thể không nghe thấy lời cô ta, sau đó lảo đảo rời khỏi phòng vệ sinh rồi bắt đầu mở hết cảnh cửa phòng vệ sinh tầng bảy.

Từ phòng vệ sinh tầng bảy xuống phòng vệ sinh tầng sáu, Lan Thấm cứ đi theo Tống Ngọc Trạch như vậy.

Ở tầng năm bắt đầu có khói bốc lên, Lan Thấm nhìn thấy mồ hôi túa ra trên trán Tống Ngọc Trạch, vậy mà anh vẫn không chùn bước. Càng ngày càng có nhiều người đi sượt qua vai anh, rất nhiều người đang chạy ra ngoài, chỉ có mình anh là đi ngược vào trong, đi vào dãy hàng lang mở cửa từng căn phòng trong phòng vệ sinh.

Tại tầng bốn đã có ngọn lửa từ tầng ba bốc lên qua những cánh cửa kính bị vỡ. Dãy hàng lang dài dằng dặc không một bóng người, Tống Ngọc Trạch vẫn đang tìm những phòng vệ sinh kia. Không gian như một lò lửa, càng đi sâu vào trong hơi nóng tỏa ra từ bức tường như muốn thiêu đốt da thịt con người. Vậy mà Tống Ngọc Trạch vẫn nhắm mắt làm ngơ, vẻ mặt của anh giống như một người mộng du đang chìm sâu vào cơn mê sảng.

"Tống Ngọc Trạch." Lan Thấm chạy lên trước ôm lấy anh: "Rốt cuộc anh muốn tìm cái gì, rốt cuộc anh đang tìm cái gì?"

Cô ta lập tức bị đẩy mạnh xuống đất.

Tống Ngọc Trạch vẫn tiếp tục đi sâu vào trong, Lan Thấm thẫn thờ nhìn theo bóng lưng của Tống Ngọc Trạch. Ngọn lửa bùng lên trước mắt Tống Ngọc Trạch, tựa như một giây sau sẽ nuốt chửng anh.

"Tống Ngọc Trạch, đừng mà..." Lan Thấm hét to.

Cô ta còn chưa dứt lời, một giọng nói khác cũng vang lên, át đi tiếng cô ta: "Tống Ngọc Trạch, tôi tìm thấy cô ấy rồi."

Câu nói ấy ngay lập tức khiến Tống Ngọc Trạch dừng bước, sau đó anh quay đầu lại. Lan Thấm cũng quay đầu lại theo Tống Ngọc Trạch, người đang đứng phía không xa kia là chị Thủy Tinh của cô ta. Lúc đó, đến cùng chị Thủy Tinh còn có một người quen mới gặp ở sân bay hai ngày trước.

"Tống Ngọc Trạch, cô ấy đang ở bãi đỗ xe, không có chuyện gì." Thủy Tinh đứng ở đó, không ngừng xua tay với Tống Ngọc Trạch.

Dường như lời này đã lôi Tống Ngọc Trạch ra khỏi cơn mê sảng, nét mặt hoảng loạn được thay thế bởi sự vui mừng khôn xiết. Sau đó, Tống Ngọc Trạch chạy qua người Lan Thấm như một cơn gió, chỉ nháy mắt anh đã biến mất khỏi đó.

Thủy Tinh đến trước mặt kéo cô ta dậy, hai người cùng nhân viên trong hội sở đi ra lối thoát hiểm.

Đứng trên quảng trường, Lan Thấm ngẩn ngơ nhìn tòa nhà chìm trong biển lửa. Như nhớ ra chuyện gì đó, cô ta hỏi người đang đứng bên cô ta: "Chị Thủy Tinh, cô ấy mà chị và Tống Ngọc Trạch nói là ai?"

"Cô ngốc, bây giờ vẫn không hiểu sao?"

Lan Thấm lắc đầu.

Sau đó cô ta nghe thấy tiếng thở dài, có một bàn tay chỉ về phía một lối đi nào đó: "Em đi đến đó sẽ hiểu."

Lan Thấm đi về lối đi đó, lối đi dẫn đến bãi đậu xe. Mười mấy phút sau Lan Thấm đã đến bãi đỗ xe, bãi đỗ xe rộng lớn chỉ còn lại một chiếc xe.

Lan Thâm bước về phía chiếc xe đó, càng đến gần trái tim cô ta càng tuyệt vọng, một số thứ đã lờ mờ thành hình.

Cửa xe vẫn chưa đóng.

Người đàn ông mặt lấm lem đang ôm chặt lấy người phụ nữ say ngủ, dáng vẻ trân trọng yêu thương.

Người đàn ông nói với người phụ nữ: "Triệu Hương Nông, anh muốn đánh mông em."

Quay đầu lại, Lan Thấm đã hiểu, hóa ra là như vậy, hóa ra là như vậy!

Hôm đó vừa lên máy bay Tống Ngọc Trạch đã bảo tiếp viên mang thực đơn đến trước mặt anh, cô ta nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói với tiếp viên rằng: "Cái này không được, cô ấy dị ứng với tôm." Lúc đó cô còn tưởng người bị dị ứng tôm là Tống Liên Tố. Bây giờ nghĩ lại hẳn là một người khác dị ứng với tôm, bởi vì khi anh nói những lời này, giọng điệu kia giống như đó là trách nhiệm ngọt ngào nhất mà anh bằng lòng gánh vác.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 82: Này người tôi yêu (04)

Dịch: Hé

Triệu Hương Nông chìm trong cơn mơ màng, cô loáng thoáng nghe được giọng nói luôn khiến cô quyến luyến thì thầm bên tai cô: "Triệu Hương Nông, anh muốn đánh mông em."

Lại thế nữa? Lúc này, cô đang nằm trong vòng tay kia, an toàn mà lại ấm áp khiến cô lười phải nhúc nhích. Cô có thể cho anh đánh mông cô, nhưng cô phải biết cô đã phạm phải lỗi gì?

"Vì sao?" Cô bĩu môi.

"Bởi vì..." Người kia kéo dài giọng, không biết vì sao Triệu Hương Nông nghe lại thấy lòng chua xót: "Bởi vì Triệu Hương Nông không còn nổi giận khi thấy Tống Ngọc Trạch ở bên phụ nữ khác nữa rồi."

Nói bậy, sao có thể chứ, nếu cô mà nhìn thấy Tống Ngọc Trạch ở bên người phụ nữ khác thì cô sẽ cho Tống Ngọc Trạch một bạt tai, sau đó một cước đá bay anh.

"Bởi vì, Triệu Hương Nông nói muốn đi nghỉ mát ở Hawaii, mà Bách Nguyên Tú lại đang ở đó. Tống Ngọc Trạch nghe thấy vậy thì rất giận. Người ta nói Hawaii là một trong những nơi thích hợp cho những cặp nam nữ tái hợp với nhau."

Ặc... gì vậy trời? Rõ ràng Bách Nguyên Tú đang ở Chicago mà!

"Còn bởi vì, Triệu Hương Nông bị ốm mà không nói cho Tống Ngọc Trạch biết. Bởi vì Triệu Hương Nông không để tâm chuyện mình bị ốm khiến Tống Ngọc Trạch vô cùng đau lòng."

Ừm, Triệu Hương Nông rất thích nghe những lời này, nghe mãi không thấy chán.

"Điều khiến Tống Ngọc Trạch giận hơn cả là, vừa rồi Triệu Hương Nông đã khiến anh ta sợ hết hồn. Anh ta không thể tìm được cô ấy, tìm hết từ tầng này xuống tầng kia, mỗi phòng rửa tay cũng không tìm thấy cô ấy. Thế là anh ta vô cùng sợ hãi, anh ta ngỡ rằng anh ta sắp mất cô ấy rồi."

Trong lúc mơ hồ, tay cô được kéo đến một nơi, bàn tay bị duỗi ra, ấn vào lồng ngực người kia. Ừm, đây là vị trí trái tim.

"Triệu Hương Nông, bây giờ em biết em hư thế nào chưa? Em nói xem, em có đáng bị đánh mông không?"

Hình như Tống Ngọc Trạch nói đúng, dưới bàn tay cô là trái tim đang đập cuồng loạn.

"Tống Ngọc Trạch, nếu như em còn là cô bé thì em chẳng phản đối gì, nhưng mà bây giờ em lớn rồi." Triệu Hương Nông nghĩ ngợi rồi nói.

Hồi lâu không nhận được câu trả lời của Tống Ngọc Trạch, thế là, bàn tay cô rời khỏi vị trí trái tim đến cổ áo anh, khẽ nắm lấy.

Dường như có cái gì đó nhỏ xuống mu bàn tay cô, giống như giọt nước lành lạnh. Sau đó, cõi lòng Triệu Hương Nông bỗng dưng trở nên buồn bã, rất buồn.

"Thôi được, Tống Ngọc Trạch anh đánh đi!"

Sau đó, Triệu Hương Nông quá buồn ngủ, cô cũng không biết Tống Ngọc Trạch có đánh hay không, cô chỉ nhớ khoảnh khắc cô mở mắt ra, khuôn mặt Tống Ngọc Trạch chìm trong bóng tối, tiếng còi cảnh sát vẫn vang lên bên tai cô, rồi dần dần biến mất. Sau đó, hình như cô nằm trên lưng Tống Ngọc Trạch.

Dường như Triệu Hương Nông vẫn luôn đắm chìm trong giấc mơ. Trong mơ, cô và Tống Ngọc Trạch cùng sống trong một căn phòng.

Căn phòng đó giống như một căn hộ kiểu khép kín, bốn phương tám hướng được bao quanh bởi những cây cầu thang. Căn phòng đó nằm trên tầng ba.

Mỗi sáng Tống Ngọc Trạch đều cõng cô xuống lầu, sau đó cõng cô đến bệnh viện. Gần một tiếng sau, anh lại cõng cô đi lên bậc cầu thang để trở về căn phòng ấy.

Anh luôn nói với cô rằng "Triệu Hương Nông, em bị ốm rồi. Nếu em không thích mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện thì em phải nghe lời anh." "Được, em biết rồi." Cô cũng vui vẻ đáp lời.

Trong quãng thời gian đó, phần lớn thời gian cô đều giống như heo, hết ăn rồi lại ngủ, ngủ dậy thì lại ăn.

Khi màn đêm buông xuống, bọn họ cùng nằm trên một chiếc giường.

Do từ nhỏ đã thiếu dinh dưỡng nên mỗi lần Triệu Hương Nông bị ốm đều kéo dài rất lâu.

Có ánh đèn mờ ảo trong bóng đêm tĩnh lặng, gần như cứ cách mấy phút Tống Ngọc Trạch lại sờ trán cô. Cô luôn miệng nói với anh rằng "Tống Ngọc Trạch, anh đừng lo, mỗi lần em bị ốm đều không vượt quá bốn ngày. Cứ qua bốn ngày thì em sẽ tự động khỏe lại." Anh nghe thấy thế thì không nói gì nữa.

Một lúc sau, nụ hôn của anh ập đến. Lại... lại muốn hôn cô phải không?

Thế là, cô che miệng lại lần thứ N, cảnh cáo anh rằng "Tống Ngọc Trạch, anh biết không? Một số vi khuẩn sẽ truyền qua nước bọt đấy. Không phải không cho anh hôn, mà là em sợ em sẽ lây bệnh cho anh. Tống Ngọc Trạch, ốm đau không phải là chuyện dễ chịu gì đâu."

"Anh biết rồi." Anh trả lời.

Thế mà...

Cái người nói anh biết rồi lại kéo tay cô xuống, hôn lên môi cô, đầu lưỡi cậy mở hàm răng cuốn lấy lưỡi cô. Sau khi để anh đạt được ý định, cô bắt đầu càm ràm:

"Tống Ngọc Trạch, anh mà ốm thì ai đưa em đi viện?"

"Lỗi của anh."

"Tống Ngọc Trạch, anh mà ốm thì ai nấu cơm cho em?"

"Lỗi của anh."

"Vậy lần sau anh không được hôn em nữa, nghe thấy chưa?"

"Nghe thấy rồi."

Thế mà...

Cái người vừa bảo sẽ nghe lời cô lại coi những lời cô nói như gió thoảng mây bay. Cho anh hôn có đủ không? Không, không đủ, còn phải cho anh sờ, mỗi một tấc trên cơ thể anh đều sờ qua một lần. Sau đó tay anh luôn lưu luyến trên ngực cô, vần vò qua lại, lúc nhào lúc nặn, cuối cùng mới dừng lại sau những lời cảnh cáo của cô.

Sau cùng, anh ôm ngực cô chìm vào giấc ngủ.

Khi giấc mộng này dần đi đến hồi kết, cô nghe thấy Tống Ngọc Trạch thì thầm bên tai cô: "Triệu Hương Nông, anh xin lỗi." "Triệu Hương Nông, về sau chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau." "Triệu Hương Nông, nếu em tức giận thì cứ việc ở bên cạnh anh mà tức giận, dù lâu thế nào cũng không sao hết, anh sẽ đợi và mãi chờ đợi. Vừa đợi vừa cố gắng khiến em hết giận anh, rồi đến một ngày nào đó, em đến bên và nắm lấy tay anh."

Màn đêm như kéo dài vô cùng vô tận vì giọng nói ấy...

Khi Triệu Hương Nông mở mắt ra liền nhìn thấy trần nhà màu nhạt, rèm cửa màu nâu. Nhìn một lúc, Triệu Hương Nông mới nhận ra đây là căn hộ của Tống Liên Tố. Tống Liên Tố rất ít khi ở nơi này, mấy lần cô đến New York cùng bà đều ở chỗ này. Cảm giác cơ thể truyền đến cô không hề xa lạ, cô đã bị ốm, còn nặng hơn những lần ốm trước. Ký ức cuối cùng của cô là sau khi đến bãi đỗ xe, uống thuốc xong cô liền ngủ mất, sau đó cô nghe thấy tiếng còi cảnh sát và bây giờ cô ở đây.

Cô chạm tay lên trán mình, đã hạ sốt rồi, cô vừa thở phào thì cơn mệt mỏi lại ghé đến. Triệu Hương Nông từ từ nhắm mắt lại, vừa nhắm mắt lại lại lập tức mở mắt ra. Cô nghe thấy một hơi thở khác, hơi thở ấy vô cùng rõ ràng trong buổi sớm tĩnh lặng này. Theo tiếng hô hấp ấy, cô quay sang nhìn thấy người đang nằm cạnh cô là Tống Ngọc Trạch, sau đó cô lại nhắm mắt lại một lần nữa.

Mấy phút sau, cô cẩn thận kéo bàn tay đang đặt trong áo cô của Tống Ngọc Trạch ra.

Mở cửa phòng ra, khi sắp bước qua cánh cửa, không biết vì sao Triệu Hương Nông lại dừng bước rồi chầm chạp quay đầu lại. Sự xuất hiện của Tống Ngọc Trạch ở nơi này khiến lòng cô hoảng hốt.

Chiếc xe đỗ dưới lầu đưa cô đến sân bay, qua cửa kính xe cô nhìn thấy ánh nắng mai rực rỡ của New York. Cô đến New York một tuần thì có đến bốn ngày bị ốm. Trong thời gian cô bị ốm, cô đã mơ một giấc mơ, cô đã mơ thấy người vẫn luôn làm trái tim cô nhung nhớ, bọn họ sống cùng nhau.

Sau khi về Chicago, Tống Liên Tố cho cô nghỉ phép một tuần. Buổi sáng ngày thứ ba Triệu Hương Nông về Chicago, cô đã nhận được rất nhiều cuộc điện thoại, của bạn bè cô và của đám ký giả. Bạn bè cô chúc mừng cô với giọng điệu đầy ngưỡng mộ. Còn đám phóng viên thì gọi điện thoại cho Rice, bọn họ dò hỏi còn chi tiết hơn. Ngày hôm nay, từ New York lan truyền một tin tức: Vài tháng trước Tống Ngọc Trạch đã kết hôn, người kết hôn với Tống Ngọc Trạch là Triệu Hương Nông – Triệu Hương Nông sống ở Chicago.

Tin tức này hoàn toàn là thật, nó đến từ Tống Ngọc Trạch. Vốn dĩ đó chỉ là một chương trình tọa đàm về kinh tế, phần cuối của chương trình, nữ MC bỗng nhắc đến tin đồn giữa Tống Ngọc Trạch và Emilia, sau đó Tống Ngọc Trạch đã trả lời rằng: "Tôi và cô ấy chỉ là bạn bè bình thường, thực ra tôi đã kết hôn vào mấy tháng trước rồi." Lời của Tống Ngọc Trạch khiến nữ MC kinh ngạc đến rớt cằm. Dù Tống Ngọc Trạch không nói rõ người anh lấy là ai, nhưng đám ký giả thần thông quảng đại chỉ mất mấy phút đã điều tra được người kết hôn cùng Tống Ngọc Trạch là người thừa kế của nhà họ Triệu. Tin tức Tống Ngọc Trạch đã kết hôn trở thành tin tức hàng đầu ngày hôm nay.

Bách Nguyên Tú đang ở Hawaii thì đọc được tin này. Cùng với việc Tống Ngọc Trạch thừa nhận kết hôn với Triệu Hương Nông, cái ý nghĩ hèn mọn của anh ta cũng tan thành mây khói: Cô đã trở thành bà Tống người người đều biết, vậy thì sau này khi bọn họ cùng xuất hiện thì cô cũng chỉ có thể là bà Tống, còn bọn họ không còn là đôi kim đồng ngọc nữ trong mắt người đời nữa.

Bốn ngày sau khi Tống Ngọc Trạch công bố tin tức kết hôn của hai người, điện thoại của Triệu Hương Nông cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Ngày thứ năm, có mấy người đến chuyển một số đồ đạc vào thư phòng của Tống Ngọc Trạch. Ngày thứ sáu, từ sớm quản gia đã thu dọn căn phòng dành cho khách nằm kế bên phòng khách. Buổi trưa, Triệu Hương Nông nhận được điện thoại của Tống Ngọc Trạch, Tống Ngọc Trạch nói với cô rằng: "Tối nay anh về nhà."

Triệu Hương Nông không nói gì, khi cô định cúp máy thì Tống Ngọc Trạch gọi cô lại: "Đừng cúp."

Cầm điện thoại, Triệu Hương Nông bắt đầu ngẩn người. Dường như cô nghe thấy tiếng thở dài của Tống Ngọc Trạch nhuốm vẻ bất đắc dĩ, sau đó anh bảo cô nghỉ ngơi cho khỏe.

"Ừm." Triệu Hương Nông đáp một tiếng rồi cúp máy.

Gần 5 giờ chiều, Tống Ngọc Trạch đã về nhà, về cùng anh còn có Tống Liên Tố. Tống Liên Tố vốn là một người phụ nữ hài hước nhưng hơi mơ hồ. Gần một tiếng đồng hồ của bữa tối, sự có mặt của Tống Liên Tố làm Triệu Hương Nông đã bớt lúng túng phần nào.

Sau bữa tối, Tống Liên Tố tạm biệt ra về, trước khi về bà kéo Triệu Hương Nông ra vườn hoa.

"Triệu Hương Nông, cháu cảm thấy cô có bao nhiêu thời gian để đến đây ăn cơm cùng hai đứa?" Tống Liên Tố nói với Triệu Hương Nông: "Hôm nay Tiểu Trạch mời cô đến, nó bảo cô cùng về với nó, nó không muốn làm cháu mất tự nhiên."

Triệu Hương Nông không nói gì, Tống Liên Tố đặt tay lên vai cô, nói lời ẩn ý: "Đừng đấu tranh với bản thân nữa được không? Triệu Hương Nông, có lẽ cháu cảm thấy sự kiên trì lúc này là một kiểu mạnh mẽ, nhưng hai mươi năm sau khi cháu ngoảnh đầu nhìn lại, thời gian sẽ nói với cháu rằng quãng thời mà cháu kiên trì kia thực ra là đang lãng phí thời gian, những khoảng thời gian tươi đẹp nhất."

Sau khi Tống Liên Tố ra về, Triệu Hương Nông vẫn đứng ở chỗ cũ, mãi đến khi đèn trong sân vườn sáng lên, ánh hoàng hôn dần ảm đạm, cho đến khi có người dè dặt gọi tên cô: "Triệu Hương Nông."

Triệu Hương Nông quay đầu lại, Tống Ngọc Trạch đang đứng dưới ánh đèn, lặng lẽ nhìn cô. Triệu Hương Nông nhìn Tống Ngọc Trạch bước đến đứng cạnh cô.

"Sau này, anh sẽ về nhà mỗi cuối tuần. Tất cả những cố gắng của anh trước kia đều là vì có thể về nhà vào cuối tuần. Bây giờ, anh có thể về nhà mỗi cuối tuần rồi, em không cần lo lắng cũng không cần gượng gạo. Anh sẽ ở trong phòng dành cho khách, cho đến khi..."

Những lời sau Tống Ngọc Trạch không tiếp tục nói.

Bầu không khí trở nên tĩnh lặng...

Một lúc sau, Tống Ngọc Trạch thử vuốt tóc cô, sau đó cầm lấy tay cô: "Chúng ta quay vào nhà thôi, ngoài này sương dày, em vừa ốm dậy không nên đứng lâu ở đây."

Rời khỏi vườn hoa, hai người đi trên hành lang màu ngà, Tống Ngọc Trạch nắm tay Triệu Hương Nông không buông, Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn bước chân cùng chung một nhịp của cô và Tống Ngọc Trạch. Khi bước đến lối rẽ, Triệu Hương Nông dừng bước lại, Tống Ngọc Trạch cũng dừng lại theo cô.

Triệu Hương Nông ngẩng đầu chạm phải ánh mắt của Tống Ngọc Trạch.

Nhìn vào mắt Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông ngẫm nghĩ rồi nói: "Tối mai, không cần bảo cô đến đây nữa."

Ở khoảng cách gần, hành lang màu ngà khiến những ánh đèn cũng nhuốm màu mờ ảo. Trong quầng sáng ấy, Triệu Hương Nông nhìn thấy sự dịu dàng ngập tràn trong đôi mắt của Tống Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông cụp mắt xuống, né tránh ánh mắt ấy.

Cùng lúc này, ở biên giới Mexico, Chu Nhan đang nhìn bầu trời xám xịt qua hàng rào dây thép gai, một khoảng không thuộc lãnh sự nước Mỹ đang ở ngay trước mắt cô ta. Từ sau khi cô ta đọc được tin Tống Ngọc Trạch đã kết hôn với Triệu Hương Nông trên báo, lòng cô ta bắt đầu nổi giận phừng phừng. Cô ta gọi điện bảo mẹ cô ta đến Úc, khi gặp mẹ, cô ta giao cho bà ta mấy đoạn băng ghi âm. Sau đó Chu Nhan cầm hộ chiếu giả ngang nhiên nhập cảnh vào Mexico.

Bốn ngày sau, Chu Nhan được Đầu Rắn dẫn qua biên giới Mexico để nhập cảnh vào Mỹ. Buổi trưa hôm nay, cô ta đã giao một cuộn tiền cho người kia, cô ta nói với hắn cô ta không thể ở lại đây thêm một lúc nào nữa.

Đúng vậy, giây phút này, ngọn lửa trong lòng cô ta đã bốc lên đỉnh điểm. Chu Nhan có một ưu điểm, càng phẫn nộ cô ta càng bình tĩnh, giống như loài rắn. Sở dĩ rắn được gọi là động vật máu lạnh là vì tạo hóa đã ban cho chúng một cái đầu lạnh. Khi thấy con mồi sắp rơi vào miệng, thân nhiệt của chúng vô cùng cao, nhưng ngược lại với cơ thể chúng là dòng máu, não bộ, và khả năng phán đoán!

- ----------

Sau mỗi lần ở ẩn về lại cảm thấy không biết phải nói sao với mọi người huhu, đành tạ lỗi bằng những chương truyện vậy:(((

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Này người tôi yêu (05)

Dịch: Hé

Thứ tư của hạ tuần tháng mười là sinh nhật hai mươi lăm tuổi của Triệu Hương Nông. Một tháng trước Triệu Diên Đình đã bắt đầu chuẩn bị tiệc mừng sinh nhật cho Triệu Hương Nông. Sinh nhật lần này của Triệu Hương Nông sẽ được tổ chức ở Triệu công quán. Sáng thứ ba Triệu Diên Đình đã gọi điện bảo cô về nhà ăn cơm tối.

Tối đến, Tống Ngọc Trạch và Triệu Hương Nông cùng nhau về Triệu công quán vì Triệu Diên Đình cũng bảo Tống Ngọc Trạch về cùng cô.

Sau khi dùng bữa xong, Tống Ngọc Trạch đi theo sau Triệu Hương Nông về phòng cô. Triệu Hương Nông không mở cửa ra ngay, cô đứng trước cửa, lấy người chặn Tống Ngọc Trạch lại, ý định của cô rất rõ ràng. Sau đó cô nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói: "Em nghỉ ngơi cho khỏe, ở công ty còn có việc cần anh xử lí, anh về trước đây."

Nói xong anh nắm lấy tay cô, khẽ nói một câu: "Nếu em không muốn nhìn thấy anh ở tiệc sinh nhật thì cứ nói cho anh."

Triệu Hương Nông vẫn lặng thinh.

"Không muốn anh đến à?" Tống Ngọc Trạch hỏi cô.

Triệu Hương Nông duỗi tay đẩy cửa ra.

"Anh biết rồi, anh sẽ đưa ra lí do hợp lí để mọi người không nghi ngờ vì sao anh lại không có mặt ở buổi tiệc." Anh thả tay cô ra rồi chạm vào tóc cô, cười nói: "Ngủ ngon nhé."

Triệu Hương Nông gọi giật Tống Ngọc Trạch lại, cụp mắt khẽ nói: "Anh đến đi!"

"Ừm!" Anh khẽ đáp một tiếng.

Triệu Hương Nông đi vào phòng, để Tống Ngọc Trạch đứng bên ngoài cửa.

Một lúc sau Rice bước vào phòng. Người phụ nữ da trắng lúc nào cũng nghiêm túc đang tủm tỉm cười, khoanh tay nhìn cô bằng ánh mắt tìm tòi.

Dưới ánh mắt ấy, Triệu Hương Nông bắt đầu nhíu mày.

"Tôi rất tò mò vừa rồi cô đã nói gì với Tống?" Rice nói với cô bằng giọng đùa giỡn.

Triệu Hương Nông liền trưng bộ mặt "rốt cuộc cô đang nói linh tinh gì vậy?".

"Cô đã đồng ý để Tống tham gia bữa tiệc sinh nhật của cô à?"

Tránh khỏi hai con mắt như máy quét kia, Triệu Hương Nông gật đầu, sau đó cô nghe thấy tiếng cười ha hả của người phụ nữ lúc nào cũng nghiêm túc kia.

Rice vừa cười vừa kéo cô đến trước cửa sổ. Cô ấy kéo rèm cửa ra, chỉ về phía sân quần vợt: "Cô xem người đàn ông của cô đang làm trò gì kia?"

Theo ngón tay của Rice, Triệu Hương Nông phải mất một lúc nói nhận ra người đàn ông đang chạy như điên ở sân quần vợt.

"Tôi cảm thấy người ta sẽ thích chàng trai trẻ dồi dào hoocmon hơn là những ông chú thích nhìn ngực phụ nữ qua những trang báo che trước mặt." Rice thì thầm bên tai cô: "Tiểu Nông, tôi cảm thấy Tống rất dễ thương! Sao tôi lại không gặp được người đàn ông như vậy chứ?"

Hôm nay, chỉ số chuyên nghiệp của Rice đã giảm sút, Triệu Hương Nông kéo phắt rèm cửa lại.

Sau khi Rice đi khỏi đó, Triệu Hương Nông nhận điện thoại của mấy người bạn. Khi điện thoại vang lên lần nữa, Triệu Hương Nông thấy Bách Nguyên Tú gọi điện cho cô. Triệu Hương Nông xem đồng hồ đã gần 9 giờ. Tiếng chuông vẫn kêu không ngừng, cuối cùng Triệu Hương Nông đành bắt máy.

"Tiểu Nông, em muốn quà gì nào?" Câu đầu tiên của cuộc điện thoại cũng giống hệt như những sinh nhật lần trước.

"Không cần đâu." Triệu Hương Nông cầm điện thoại đến trước cửa sổ, cô vô thức kéo rèm cửa ra theo thói quen.

Sau một thoáng trầm ngâm, Bách Nguyên Tú cất giọng đầy thất vọng: "Tiểu Nông, điều duy nhất anh có thể làm cho em lúc này chỉ còn lại chuyện này thôi."

Triệu Hương Nông im lặng, ánh mắt vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Tiểu Nông, đừng cự tuyệt anh..." Giọng Bách Nguyên Tú đầy vẻ cay đắng: "Năm trước sinh nhật em anh vẫn còn tự tay đeo nhẫn vào tay em, mà năm nay em đã trở thành vợ của người đàn ông khác. Mọi thứ xảy ra quá nhanh, đến bây giờ anh vẫn còn chưa thể chấp nhận được. Tiểu Nông, anh mong trước khi anh trở lại bình thường thì em đừng cự tuyệt chuyện này. Nói cho anh biết, năm nay em muốn cái gì. Sao trên trời? Trăng trong nước? Cực quang? Hay đôi cánh thiên thần?"

"Em.." Triệu Hương Nông lục tìm trong ký ức, giọng nói đong đầy yêu thương giống như trước kia của Bách Nguyên Tú dường như đã mang cô trở lại ngày xưa: Mỗi lần sinh nhật, cô đều chê bai quà sinh nhật Bách Nguyên Tú tặng cô. Lâu dần, những lần sinh nhật sau Bách Nguyên Tú đều trưng cầu ý kiến của cô trước khi tặng quà.

Còn chưa đợi cô tìm ra câu trả lời, Triệu Hương Nông đã nhìn thấy người kia vẫn đang chạy ở bên ngoài. Cô ngẩn ngơ nhìn anh chạy hết vòng này đến vòng khác. Nếu tính thời gian, có lẽ Tống Ngọc Trạch đã chạy được hơn nửa tiếng đồng hồ. Anh không mệt sao? Lúc này, anh vẫn mặc trên người bộ vest, dáng vẻ nhất định rất buồn cười, người làm trong nhà nhất định đang lén lút nhìn anh mà cười.

"Triệu Hương Nông, anh đoán em nghĩ lâu như vậy chắc hẳn món quà lần này nhất định sẽ khiến người ta đau đầu, đúng chứ?" Giọng của Bách Nguyên Tú nhắc nhở Triệu Hương Nông rằng cô vẫn còn nghe điện thoại.

Ánh đèn chiếu xuống người đàn ông trên đường, Triệu Hương Nông nghe thấy mình trả lời rằng: "Bách Nguyên Tú, nếu theo như những gì anh vừa nói thì cả đời này anh cũng không có cơ hội tỉnh táo lại đâu. Sao trên trời, trăng trong nước, ánh cực quang, đôi cánh thiên thần đều sẽ được người đàn ông khác nghĩ cách để tặng cho em."

"Tiểu Nông..."

"Nguyên Tú, những lời vừa rồi của em rất rõ ràng, đây cũng là lần cuối cùng em nói với anh những lời này." Sau khi nói xong, Triệu Hương Nông liền cúp máy.

Sau khi cúp máy, Triệu Hương Nông vẫn đứng trước cửa sổ, đặt tay lên tấm rèm cửa. Lúc này người kia đã dừng bước, anh đứng ở giữa sân quần vợt nhìn về phía phòng cô. Con gió tháng mười len lỏi qua vạn vật, nhiều thứ đang chuyển động, chỉ có duy nhất bóng người ở giữa sân quần vợt vẫn bất động, giống như một pho tượng trên quảng trường.

Nhận ra gò má mình dần nóng ran, Triệu Hương Nông lập tức kéo rèm cửa lại.

Sáng sớm, xung quanh tĩnh lặng như tờ, có tiếng động khẽ vang lên khiến Triệu Hương Nông tỉnh giấc. Mấy giây sau, lông tơ trên người cô dựng đứng theo bản năng: trong phòng có người!

Ngay lập tức, Triệu Hương Nông biết dự cảm của cô không sai, trong phòng thực sự có người, hơn nữa người này còn đứng bên giường cô. Triệu Hương Nông không mở mắt ra nhìn cái người vào phòng cô, vì cô biết ông là ai, cảnh tượng này đã từng xảy ra rất nhiều đêm rồi.

Triệu Hương Nông vẫn nhắm nghiền mắt, cô không thể mở mắt ra. Cô luôn sợ sau khi mình mở mắt ra thì sẽ sợ hãi, sau đó nỗi sợ sẽ khiến cô không nhịn được mà cầu xin người kia: Ba ơi, xin ba đừng làm như vậy, con cầu xin ba hãy nhìn cho rõ con không phải Lý Khả, con là Triệu Hương Nông. Ba ơi, cứ coi như là vì con, hãy tỉnh táo lại đi. Con rất sợ, con cũng không biết mình còn có thể kiên trì đến bao giờ.

Triệu Hương Nông không thể làm vậy, bởi vì một khi làm thế hai người sẽ đối mặt với tình cảnh hết sức tồi tệ. Mỗi tháng sẽ có một hai lần như này, người ba sẽ lén mở cửa phòng cô con gái, sau đó nói những lời đường mật bên tai cô ta, từ Tiểu Nông lúc ban đầu về sau đã biến thành Khả Nhi.

Triệu Diên Đình ngồi xuống bên giường cô, thử gọi một tiếng: "Tiểu Nông."

Triệu Hương Nông nhắm chặt mắt, sau đó cô nghe thấy tiếng thở dài của Triệu Diên Đình, rồi ông ta bắt đầu gọi tên người khiến ông ta hằng nhung nhớ: Khả Nhi...

Mỗi lúc như thế này, việc Triệu Hương Nông có thể làm là giả vờ câm điếc, cô bắt đầu để dòng suy tư của mình quay về vùng núi hẻo lánh kia. Trong hồi ức đều là những bài ca dao Lý Nhu hát cho cô nghe lúc ấy. Sau đó cô lặng lẽ chờ tiếng đóng cửa vang lên một lần nữa, đợi khi bình minh ló rạng cô sẽ nói với mình rằng chuyện hôm qua chỉ là một giấc mơ ly kỳ.

Thế nhưng Triệu Hương Nông đợi mãi mà vẫn không nghe thấy tiếng đóng cửa kia, ngược lại là...bàn tay khẽ chạm vào môi cô.

Cuối cùng, tiếng đóng cửa cũng vang lên, căn phòng lại chìm trong sự yên ắng. Triệu Hương Nông bật dậy lao vào toilet. Cô đờ đẫn cầm mọi thứ có thể tẩy rửa đổ vào bồn nước, sau đó vùi mặt thật sâu vào trong nước, cầm khăn đã nhúng nước chà lau bừa bãi lên mặt. Chà đến khi da bị cọ đến phát đau, đau đến nỗi nổi da gà, lau hết mặt rồi dừng lại trên môi...

Khăn bông rơi xuống đất, Triệu Hương Nông cúi người định nhặt lên, nhưng không biết vì sao chân cô lại bủn rủn rồi cứ thế ngã nhoài ra đất. Triệu Hương Nông không buồn đứng dậy, cô nghe thấy tiếng khóc lóc đè nén của mình hòa lẫn từng lời cầu cứu: "Tống Ngọc Trạch, Tống Ngọc Trạch, lái xe motor mang em rời khỏi đây, Tống Ngọc Trạch, em rất nhớ anh anh có biết không?"

Ngày hôm sau, người trong Triệu công quán đều tất tả chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật. Gần 10 giờ sáng, người làm mở cửa phòng Triệu Hương Nông ra thì phát hiện cô không có ở đó.

Gần 11 giờ, trong phòng tiếp khách ở tầng 43, bầu không khí vô cùng tốt, Lục Quân đang đứng bên cạnh Tống Ngọc Trạch. Bọn họ đã thành công lấy được hợp đồng mà bọn họ mong muốn. Sau khi ký hợp đồng xong, Tống Ngọc Trạch tham dự tiệc xã giao vì sự hợp tác của hai bên. Người phụ nữ duy nhất bên phía đối tác không ngừng ngắm Tống Ngọc Trạch. Ánh mặt trời hắt lên khuôn mặt của Tống Ngọc Trạch khiến nụ cười của anh càng thêm quyến rũ. Từ sáng đến giờ, nhân viên ở tầng 43 đều đang kháo nhau rằng, boss của bọn họ đã nhiều lần nở nụ cười quyến rũ của anh. Chỉ là, bọn họ chỉ có thể siết nắm tay mà than thở, nụ cười đó chỉ có thể thuộc về một người phụ nữ tên là Triệu Hương Nông mà thôi.

Bầu không khí đang chìm đắm trong sự vui vẻ thì thư ký của Tống Ngọc Trạch đẩy cửa đi vào. Tống Ngọc Trạch nhận điện thoại từ tay thư ký, rồi đến trước cửa sổ nghe máy. Sau đó, tất cả mọi người trong phòng đều nghe rõ câu: "Sao lại không thấy nữa? Triệu Hương Nông biến mất rồi?"

Sinh nhật 25 tuổi, Triệu Hương Nông lại hóa trang thành A Nông ở trung tâm trượt băng, mái tóc dày, quần áo thùng thình, đeo chiếc kính to đùng, dáng vẻ ngu ngơ. Ngày hôm nay, Triệu Hương Nông đã đi đến những nơi mà cô vẫn luôn muốn đến, một số nơi mà đàn ông phụ nữ tìm vui. Sau đó, cô lừa một người đàn ông 100 đô, nhốt người đàn ông bị lột sạch quần áo trong phòng, rồi cầm 100 đô đó rời khỏi khách sạn.

Triệu Hương Nông đã tiêu hết 50 đô để ăn một bữa trong nhà hàng Trung Quốc, 50 đô còn lại Triệu Hương Nông dùng hết cho việc đi lại. Cô đến trung tâm trượt băng, cô muốn đến thăm nơi này, thăm người đàn ông Đài Loan luôn thân thiết gọi cô là "A Nông", lần cuối cùng nghe âm thanh luôn khiến trái tim cô vô thức nhói lên.

Rời khỏi trung tâm đã là 4 giờ chiều. Cô nghĩ, ít nhất trước 12 giờ đêm nay sẽ không có ai tìm được cô. Cô đã bỏ chiếc điện thoại có thiết bị định vị của mình vào túi của một vị khách khác, đó là người sắp rời khỏi Chicago, đương nhiên cô đã chỉnh điện thoại về chế độ im lặng.

Lúc trời nhá nhem tối, Triệu Hương Nông men theo con đường chật hẹp bị tô vẽ bừa bãi đến một nơi mà cô đã muốn tới từ lâu mà vẫn không dám tới. Cô đứng dưới cây cầu thang, nhìn cánh cửa phòng đóng chặt. Cô rất nhớ nơi đó nhưng cô không dám đến. Cô vẫn nhớ như in từng chi tiết của lần đầu tiên cô đến đây: Tống Ngọc Trạch cởi trần mở cửa cho cô, tên trộm đáng yêu đã trộm mất đôi giày của cô.

Triệu Hương Nông rất vui vì căn phòng đó vẫn chưa bị cho thuê, không lâu trước đó cô đã bắt gặp bà chủ nhà. Bà ta nói với cô rằng vì Tống Ngọc Trạch không trả phòng nên bà ta cũng không có cách nào cho người khác thuê tiếp, hơn nữa bà ta còn nói bóng gió với cô rằng: "Tôi đã từng gặp cô, cô gái à đừng đến đây tìm cậu ta nữa, Tống Ngọc Trạch đã kết hôn rồi. Cả cái Chicago này đều biết vợ của cậu ta là Triệu Hương Nông, vì vậy cô đừng làm chuyện ngu ngốc nữa."

Khi màn đêm càng thêm nặng nề, đường phố đã lên đèn. Trong ánh đèn tờ mờ, Triệu Hương Nông loáng thoáng nhìn thấy một bóng người: cô gái mặc đồ nữ tu lén trốn khỏi hôn lễ đang chạy lại từ đầu kia của con ngõ. Cô ấy chạy rất nhanh, chỉ nháy mắt đã chạy đến trước cầu thang. Biểu cảm trên mặt cô ấy rất rõ ràng, ánh mắt cô ấy tràn đầy sự nôn nóng. Cứ như vậy, cô ấy lao như bay lên cầu thang, đập cánh cửa kia rồi gọi người kia hết lần này đến lần khác "Tống Ngọc Trạch, Tống Ngọc Trạch". Từ đầu đến cuối cánh cửa đều đóng chặt. Một lúc sau, cô lại vội vàng chạy xuống cầu thang, vừa chạy vừa lẩm bẩm "Tống Ngọc Trạch, em không cho anh rời khỏi Chicago." Sau đó, cô vừa lẩm bẩm vừa chạy về một con đường khác. Bộ đồ nữ tu quá dài, vì vội vàng chạy nên cô đã giẫm vào vạt váy rồi ngã xuống đất. Cú ngã đó nhất định rất đau, bạn xem tay cô ấy chảy máu rồi, nhưng cô ấy làm như không nhìn thấy mà bò dậy tiếp tục chạy khỏi đó. Vạt váy dài trói buộc bước chân của cô, cô đành cúi đầu túm lấy vạt váy, nhưng bước chân của cô cũng không vì thế mà dừng lại. Xem kìa, cô ấy sắp đập đầu vào tường rồi.

"Cẩn thận!" Triệu Hương Nông vô thức hô lên.

Sau đó, người mặc đồ nữ tu kia cũng biến mất, dường như Triệu Hương Nông đã nghe thấy tiếng đầu đập vào tường.

Cô chầm chậm đặt tay lên trán. Lúc này, cô mới cảm thấy cơn đau khi cô đập đầu vào tường lúc đó, đau đến nước mắt giàn giụa.

Khi màn đêm càng sâu lắng, Triệu Hương Nông đến địa điểm cuối cùng trong dự định của cô – trạm tàu hỏa. Tàu hỏa là thứ luôn đánh thức cô vào mỗi buổi sáng.

Hằng năm, Triệu Hương Nông đều nghe được những bản báo cáo khiến người ta kinh sợ, những người không rõ tên tuổi đã lựa chọn kết liễu cuộc đời mình trên đường ray, bọn họ gọi hiện tượng này là: Tự sát bằng tàu hỏa.

Nghe nói, khi tàu hỏa nhanh chóng lao tới, những người đang chờ đợi cái chết vì tâm lí bị đè nặng mà có thể nhìn thấy linh hồn mình rời khỏi thể xác vào khoảnh khắc ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Này người tôi yêu (06)

Dịch: Hé

Triệu Hương Nông đứng trên đường ray, mỉm cười trả lời người đàn ông da màu: "Thưa ông, không phải như ông nghĩ đâu, tôi chỉ muốn tìm một thứ rất quan trọng với tôi, tìm thấy tôi sẽ tự động rời khỏi đây."

Người đàn ông đứng trên cao nhìn xuống cô, ông ta chỉ tay vào đồng hồ rồi nhắc nhở cô: "8 giờ 50 sẽ có tàu đi qua chỗ này."

Đương nhiên là Triệu Hương Nông biết điều đó, bây giờ là gần 8 giờ. Cô tiếp tục mỉm cười với người đàn ông: "Cảm ơn ông đã nhắc nhở, tôi biết phải làm gì."

Người đàn ông thoáng suy nghĩ, nói: "Tôi tìm giúp cô vậy, nói cho tôi biết cô đã đánh rơi cái gì?"

Người đàn ông vừa nói vừa định nhảy xuống đường ray. Điều này khiến Triệu Hương Nông cảm thấy phiền phức, cô dứt khoát thò tay vào áo rồi móc ra một thứ.

"Không cần!" Triệu Hương Nông chĩa súng về phía người đàn ông, đồng thời ra hiệu cho ông ta nhìn về phía camera sau lưng người đàn ông đã bị cô bắn hỏng trước đó: "Nếu ông muốn đầu ông giống món đồ chơi kia thì cứ việc nhảy xuống đây."

Người đàn ông kia đã đi khỏi đó, trước khi đi Triệu Hương Nông bắt ông ta để lại điện thoại. Hiển nhiên người đàn ông đó đã hiểu ra mọi chuyện. Nếu ông ta là một người lương thiện thì có lẽ ông ta sẽ đi tìm sự giúp đỡ, nhưng ông ta phải đi một đoạn đường rất xa, nên cô không cần lo lắng.

Mấy phút sau, lại có một người phụ nữ da màu đến hỏi cô vấn đề tương tự người đàn ông vừa rồi: "Hey, cô làm gì ở đó vậy?"

Lần này Triệu Hương Nông không nói năng gì mà trực tiếp chĩa súng về phía bà ta, sau đó người phụ nữ da đen cũng rời khỏi đó.

Kim đồng hồ đã chỉ vào 8 giờ 5 phút, Triệu Hương Nông đứng trên đường ray nhìn kim đồng hồ chuyển động đều đặn, đồng thời nghe ngóng âm thanh vọng ra từ đường hầm tối tăm.

8 giờ 7 phút, Triệu Hương Nông nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp chạy lại gần, xem ra lại có một kẻ thích lo chuyện bao đồng đến rồi. Cô đã nhảy xuống đoạn đường ray khuất nhất rồi, bình thường có khi cả ngày cũng không ai đến đây, hôm nay rốt cuộc là vì sao vậy nhỉ?

Cô nắm chắc khẩu súng chĩa về hướng phát ra tiếng chân, đồng thời cũng dõi mắt về phía đó. Trong ánh sáng hiu hắt, có một bóng người cao lớn đang chạy lại gần. Khi nhìn rõ dáng người ấy, lòng Triệu Hương Nông lập tức trùng xuống. Cô siết chặt khẩu súng trong tay, điều chỉnh nòng súng theo bóng người đó.

Tiếng bước chạy vội vã dừng lại, chỉ còn tiếp thở dốc vang vọng xung quanh. Tống Ngọc Trạch đứng ở trên bục đợi tàu, Triệu Hương Nông đứng dưới đường ray, hai người chỉ cách nhau gần ba mét, chẳng ai chịu lên tiếng, mà chỉ nhìn thẳng vào mắt nhau.

"Triệu Hương Nông, em đứng đó làm gì?" Tống Ngọc Trạch cũng hỏi câu hỏi giống như hai người lúc trước.

Shit, mắt mũi của Tống Ngọc Trạch đúng là kém, chẳng lẽ anh không nhìn thấy khẩu súng trong tay cô sao? Triệu Hương Nông cảm thấy cô cần nhắc nhở anh một chút. Thế là, cô chĩa súng sang bên trái anh rồi nổ súng, tiếng súng vang vọng khắp đường hầm. Triệu Hương Nông lại chĩa súng về phía Tống Ngọc Trạch: "Đi khỏi đây!"

Tiếng súng vang lên khiến Tống Ngọc Trạch thoáng ngẩn người, anh thì thào: "Vì sao..."

Triệu Hương Nông lắc lắc súng trong tay, cảnh cáo lần thứ hai: "Đi đi, nghe thấy không, đừng có lo chuyện bao đồng!"

Tống Ngọc Trạch lắc đầu, anh nói với cô: "Triệu Hương Nông, em đang đùa giỡn với anh đúng không, em chỉ muốn dọa anh một trận vào sinh nhật hai lăm tuổi của em, đúng không? Hửm?"

Thế là, cô cũng phối hợp mà gật đầu, đáp lại: "Tống Ngọc Trạch, anh đúng là thông minh, vậy anh bị tôi dọa rồi à?"

"Đúng vậy." Anh gật đầu: "Đúng vậy, em dọa anh hết hồn rồi."

Tống Ngọc Trạch vừa nói vừa nhích chân.

"Đứng lại!" Triệu Hương Nông cảnh cáo.

Nhưng Tống Ngọc Trạch lại không nghe lời cô, khoảng cách gần ba mét biến thành hơn 2 mét.

"Tống Ngọc Trạch, nếu anh nhảy xuống tôi sẽ bắn nát đầu anh giống như cái camera kia." Triệu Hương Nông lại nhấc súng, chĩa thẳng vào đầu Tống Ngọc Trạch thay vì vị trí tim anh.

Vậy mà, anh vẫn không dừng chân lại.

Không nghe lời cô đúng không? Tống Ngọc Trạch đang muốn thể hiện cái gì? Chàng kỵ sĩ chưa bao giờ thấy chết mà không cứu ư? Vậy thì... Triệu Hương Nông chĩa súng vào thái dương mình.

Quả nhiên Tống Ngọc Trạch lập tức dừng lại, khoảng cách hơn hai mét biến thành hai mét.

"Vì sao?" Mặt anh tái đi, giọng nói cũng run run: "Triệu Hương Nông, nói cho anh biết là vì sao?"

Vì sao ư... Bởi vì rất nhiều rất nhiều thứ! Bởi vì cuộc sống của cô sao mà chật vật như vậy, đến nỗi cô muốn buông bỏ mọi thứ. Cô đã quá mệt mỏi rồi, những chuyện vớ vẩn mãi mà không dứt. Trái tim cô dường như không thể nào gánh chịu thêm nữa, cô đã bước đến bên bờ vực rồi.

Triệu Hương Nông đứng ở đó, dường như mây mù lại bắt đầu giăng lối trong đáy mắt cô.

Giọng nói run run trở nên rất đỗi dịu dàng: "Anh đang nghĩ sở dĩ Tiểu Nông làm như này nhất định là vì lỗi của anh. Nhất định là anh đã làm một số chuyện chọc tức em. Triệu Hương Nông, em đến đây, đánh anh mắng anh đều được, rồi nói cho anh biết rốt cuộc anh đã sai ở đâu, nói cho anh để anh sửa."

"Nghĩ kỹ lại dường như anh đã làm rất nhiều chuyện khiến em giận, chẳng hạn như lập cái bẫy để lừa em, chẳng hạn như dùng những thủ đoạn bỉ ổi để ép em gả cho anh, chẳng hạn như biết rõ sẽ chẳng có gì xảy ra nhưng anh vẫn ghen tuông vẩn vơ với Bách Nguyên Tú, chẳng hạn như lúc nào cũng ép em thân mật với anh."

Anh dỗ dành cô: "Triệu Hương Nông, về sau anh không dám nữa, về sau anh thật sự không dám nữa, anh thề."

Thấy anh sắp chạm vào cô, Triệu Hương Nông lập tức lùi về phía sau. Tên khốn này đã đứng dưới đường ray từ lúc nào vậy? Anh là nhà ảo thuật sao? Không đúng, anh chỉ lợi dụng giọng nói của anh để lừa dối người khác, lừa cô xoay như chong chóng giống như trước kia. Bây giờ, người này lại thích quản chuyện thiên hạ, anh không biết hành động của anh sẽ phá hỏng chuyện tốt của cô sao?

Nếu hỏi Triệu Hương Nông có sợ không, cô sẽ nói cô sợ chết đi được. Uống một lọ thuốc ngủ mà chết còn bớt phiền hơn là để cho tàu hỏa cán qua người. Linh hồn cô còn có một nhiệm vụ, chính là tìm được Chu Nhuận và nói xin lỗi cô ấy. Cô biết Tống Ngọc Trạch bỏ công bỏ sức để báo thù cô nhất định là vì lúc Chu Nhuận chết rất thảm. Mặc dù cô vẫn luôn trốn tránh sự thực này, nhưng hành động của Tống Ngọc Trạch dường như sắp làm ý định của cô đổ bể. Điều này khiến Triệu Hương Nông vô cùng tức giận, giận đến nỗi cô muốn bóp cò, sau khi tiếng súng vang lên thì thế giới cũng biến mất.

"Đừng, Triệu Hương Nông!" Giọng nói kia đầy sợ hãi, chói tai như âm thanh của kim loại, khiến trái tim cô vô thức nhói lên, khiến tay cô run rẩy.

Sắc mặt của người kia cắt không còn giọt máu.

"Triệu Hương Nông, vì sao, nói cho anh biết vì sao? Em có biết vì hôm qua em đồng ý cho anh dự tiệc sinh nhật của em mà anh đã chạy bên ngoài nửa tiếng như kẻ điên không? Lúc ra về, người làm nhà em đều cười đùa anh."

Nói cho anh biết, tối qua ba cô đã hôn cô sao? Nói cho anh biết, đêm nào cô cũng sợ tiếng cửa mở vang lên ư? Đương nhiên là không!

Thế là, Triệu Hương Nông nói với Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, chẳng phải lúc trước tôi đã nói với anh rằng Tống Ngọc Trạch trắng tay và Triệu Hương Nông trắng tay không giống nhau sao? Nhưng đến sau cùng thì anh vẫn biến tôi thành kẻ tay trắng!"

Sau đó, Triệu Hương Nông nhìn thấy Tống Ngọc Trạch nở nụ cười, nụ cười đó vì nước mắt chảy ra từ hốc mắt anh mà trở nên khổ sở. Anh mắng cô sao quá dại khờ: "Triệu Hương Nông, đồ ngốc, chẳng lẽ em vẫn không nhìn ra sao, Tống Ngọc Trạch đến giờ phút này đã thua không còn manh giáp rồi."

Làm sao có thể như vậy, cô nhếch miệng cười anh.

"Ép em lấy anh là vì anh muốn được ở bên em, chỉ là quan hệ đơn thuần nam nữ sống cùng nhau trên thế gian này, cùng ăn cùng ngủ. Triệu Hương Nông, có một chuyện nhất định em đoán không ra, đoạn clip kia là giả, lúc đó anh cũng không biết rốt cuộc bản thân anh muốn làm gì."

Tống Ngọc Trạch kể rằng đoạn clip chỉ dùng cảnh cô xuất hiện và lúc cô rời đi, đoạn ở giữa là do anh thuê diễn viên đóng thế, quay xong thì cắt ghép chỉnh sửa.

"Lúc đó anh không hiểu, giờ thì anh hiểu rồi. Triệu Hương Nông, em muốn anh nói anh đã hiểu gì rồi không?" Anh dịu dàng hỏi cô, dịu dàng ngóng nhìn cô.

Triệu Hương Nông lắc đầu, bây giờ đã không còn quan trọng nữa rồi.

Mặt đất khẽ rung chuyển, cùng với đó là tiếng tàu hỏa đang đến gần.

Cô nhìn người đàn ông trước mắt, cô cũng dành cho anh ánh mắt dịu dàng, nhẹ nhàng nói cảm ơn anh: "Tống Ngọc Trạch, cảm ơn anh đã nói cho tôi những chuyện này."

Nước mắt cô tuôn rơi.

"Đi khỏi đây đi, Tống Ngọc Trạch, tôi xin anh đấy."

Tống Ngọc Trạch không nhúc nhích: "Cùng nhau rời đi!"

Triệu Hương Nông lắc đầu.

"Cùng nhau rời đi." Anh vẫn cố chấp nói.

Triệu Hương Nông ra sức lắc đầu, âm thanh vọng ra từ trong đường hầm càng lúc càng gần, Triệu Hương Nông cuống đến mức rơi lệ không ngừng. Cô nói với anh: "Dù lần này tôi có về cùng anh, thì lần sau tôi vẫn sẽ đến nơi này. Một lần không được thì hai lần, mười lần, trăm lần, rồi sẽ có một lần thành công thôi."

"Thật sao?" Anh hỏi cô

"Thật!" Cô đáp.

"Vậy thì..." Anh nói.

Anh cứ thế bước lên trước, duỗi tay kéo cô vào lòng. Cô giẫy giụa cảnh cáo anh rằng cô đang có súng trong tay.

"Xuỵt... yên nào!" Anh siết chặt cô vào lòng.

Dường như cô cũng đã bị giọng nói của anh mê hoặc.

"Triệu Hương Nông, anh hỏi em lần nữa, em thật sự muốn như thế này sao?"

"Ừm!"

Tay anh ấn lên gáy cô, giọng nói vang lên trên đỉnh đầu cô: "Vậy thì được, anh đi cùng em."

Khẩu súng trong tay cô rơi xuống đất.

"Vì sao?" Lần này đến lượt cô hỏi anh.

"Anh cũng không biết."

"Vì sao?" Cô vẫn không chịu từ bỏ.

"Anh thật sự không biết." Anh thở dài, giọng điệu vẫn bình thản.

Bọn họ cứ đứng lặng ở đó, mặt đất vẫn đang rung chuyển, cùng với tiếng ồn càng lúc càng lớn. Thuận theo tiếng ồn đó, cô ngoảnh đầu nhìn về phía đường hầm, sau đó cô nhìn thấy tàu hỏa đang lao nhanh về phía bọn họ. Dường như nó sắp cán qua cơ thể cô, không, là bọn họ, anh và cô.

Triệu Hương Nông quay lại nhìn Tống Ngọc Trạch, anh đang cúi đầu nhìn cô. Đáy mắt anh giống như chứa cả mặt biển tĩnh lặng dưới đêm trăng. Cô có thể nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp của mình trong đáy mắt anh, rất rõ ràng, cô đang sợ.

"Không phải sợ, anh nhất định sẽ dùng cơ thể mình để chắn cho em. Anh bảo đảm lần này là thật, cam tâm tình nguyện, không oán không hận."

Nước mắt cô vẫn tuôn rơi, khóe miệng run run.

Anh dỗ dành cô bằng giọng điệu dịu dàng nhất trần đời: "Nếu sợ thì nhắm mắt lại, anh cam đoan một lúc là qua thôi."

Triệu Hương Nông cũng muốn nhưng luồng gió thổi ra từ đường hầm khiến mắt cô đau đớn. Cô vẫn không nhắm mắt lại, khóe môi run rẩy, cô hét thật

to: "Tống Ngọc Trạch, em sợ, Tống Ngọc Trạch, em không muốn..."

"Chết..."

Vì nỗi sợ hãi cùng cực mà âm thanh cuối cùng của cô bị lẫn trong tiếng tàu hỏa lao tới. Triệu Hương Nông nhắm mắt lại, thế giới trở nên tăm tối vô cùng vô tận. Cô nép chặt vào lồng ngực kia, không thể đi đâu. Không, là cô không muốn đi đâu cả, chỉ muốn yên ổn ở trong lòng anh mà thôi.

Bây giờ, hối hận còn kịp không?

Đúng, cô hối hận rồi, rất hối hận. Cô vẫn muốn sống hạnh phúc cùng Tống Ngọc Trạch, giống như những gì Tống Liên Tố đã nói, tản bộ trong công viên, đi xem phim, tham gia buổi diễn âm nhạc ngoài trời, đi du lịch ở nơi thật xa bằng tàu hỏa, cùng anh làm thật nhiều chuyện lãng mạn trong quãng thời gian tươi đẹp.

Bây giờ vẫn còn kịp chứ?

Thế giới tối tăm kia sao mà mênh mông quá! Không một tiếng động! Cô bắt đầu thử phá vỡ sự trống trải kia: "Tống Ngọc Trạch."

"Anh ở đây." Giọng nói ấy gần trong gang tấc.

"Tống Ngọc Trạch." Cô duỗi tay lần tìm, sau đó cô chạm vào cơ thể ấm áp. Chính cơ thể ấm áp này đã tiếp thêm sức mạnh cho cô vào thời khắc kia.

Cô dè dặt hỏi anh, Tống Ngọc Trạch, thế giới này còn không? Chúng ta chết hay chưa?

Tiếng cười khẽ quanh quẩn bên tai cô.

Sau đó, cô bắt đầu khóc nức nở. Lúc này, hốc mắt cô đã không còn nước mắt nữa, chỉ là cô muốn gào khóc thật to để giải phóng nỗi hoảng loạn vừa rồi, còn có...

Còn có sự ngượng ngùng.

Triệu Hương Nông, dường như cô lại làm một chuyện quá đỗi ngu ngốc rồi.

- ----------

Thực sự đọc lại vẫn thấy muốn khóc quá, hay tại mị quá đa sầu đa cảm nhỉ huhu

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Này người tôi yêu (07)

Dịch: Hé

"Thế giới này còn không? Chúng ta còn sống hay không?" Triệu Hương Nông dè dặt hỏi, dù tay cô đã chạm vào cơ thể ấm áp đang ôm lấy cô, Triệu Hương Nông vẫn sợ hãi.

Đáp lại cô là tiếng cười khẽ, dịu dàng vô cùng.

Mặt đất dưới chân vẫn rung chuyển, cơn gió sau khi tàu hỏa đi qua lướt qua tai cô, cảm giác thật tuyệt diệu.

Triệu Hương Nông mở mắt ra, cô đang đứng trên bục đợi tàu, ánh đèn vẫn hiu hắt như cũ, không xa là người quản lí trạm tàu hỏa và ngươi đàn ông da màu bị cô dùng súng đe dọa lúc trước. Hai người họ đang nhìn cô, khiến Triệu Hương Nông càng cảm thấy ngượng ngùng hơn.

Sợ hãi, hổ thẹn, khiến Triệu Hương Nông càng khóc to hơn. Dù hốc mắt cô khô khốc, nhưng cô vẫn muốn làm chuyện gì đó để che giấu chuyện ngu xuẩn cô vừa làm.

Tống Ngọc Trạch vẫn đứng yên đó, mặc cho cô khóc, Triệu Hương Nông dần cảm thấy buồn ngủ khi dựa vào bờ vai người kia, thỉnh thoảng cô lại phát ra tiếng thút thít. Cuối cùng, khi trạm tàu hỏa yên tĩnh trở lại, bàn tay đang đặt trên gáy cô chầm chậm đặt lên vai cô.

"Triệu Hương Nông."

"Ừm."

"Anh biết em đang nhớ một người. Nếu em quá nhớ anh ta, anh có thể dẫn em đi gặp anh ta. Từ đó về sau, anh ta sẽ không bao giờ rời xa Triệu Hương Nông nữa."

"Anh có ý gì vậy?" Trong lúc còn chưa hoàn hồn, đầu óc của Triệu Hương Nông hơi chậm chạp, cô không hiểu lời Tống Ngọc Trạch vừa nói lắm.

Tống Ngọc Trạch không trả lời, anh chỉ hỏi cô đã đi cả một ngày phải không.

Triệu Hương Nông gật đầu.

"Bây giờ em mỏi chân rồi đúng không?"

Tiếp tục gật đầu.

"Bây giờ em nhất định vừa mệt vừa đói, em còn muốn tìm một nơi để nghỉ."

Sau giây phút gần với cõi chết, Tống Ngọc Trạch cõng Triệu Hương Nông quay về căn phòng cũ, lấy chìa khóa xe từ chỗ bà chủ nhà. Sau đó, Triệu Hương Nông nghe thấy cuộc đối thoại của Tống Ngọc Trạch và bà chủ nhà:

"Tống Ngọc Trạch, không phải cậu đã lấy Triệu Hương Nông rồi sao? Cậu không nên cõng cô gái khác vào lúc này."

"Người cháu cõng là vợ của cháu."

"Vợ à... Thế cho nên, cô gái sống ở nhà cậu lúc trước chính là Triệu Hương Nông?"

Khi nhìn thấy khuôn mặt phóng to của bà chủ nhà, Triệu Hương Nông vùi mặt thật sâu vào lưng Tống Ngọc Trạch. Rời khỏi nhà của bà chủ nhà, Tống Ngọc Trạch cõng cô lên căn phòng của anh, rồi đặt cô lên chiếc giường kỳ lạ kia.

Đèn phòng được bật sáng, ấm nước bốc hơi nghi ngút, anh vắt áo vest sang một bên rồi xắn ống tay áo sơ mi lên, bỏ hộp cá mòi vào lò vi sóng. Bánh mì lấy từ chỗ bà chủ nhà được bỏ vào trong lò nướng. Một lúc sau trên khay đã có thêm đồ ăn nóng hổi, rồi được đặt xuống trước mặt Triệu Hương Nông.

Sau khi ăn no, Tống Ngọc Trạch nói anh đã pha nước tắm giúp cô, Triệu Hương Nông gật đầu. Khi anh đun nước cho cô, cô đã ngủ quên mất. Tiếng bước chân đến gần cô còn có giọng nói bất lực nói với cô y như dì Thanh hay nói: "Triệu Hương Nông, sao em lại ngủ mất rồi, mau dậy đi, tắm xong hãy ngủ tiếp."

Cô quấn chăn chặt hơn, lắc đầu nguầy nguậy.

Kính và tóc giả bị gỡ ra, quần áo bị cởi ra từng cái một, cơ thể cô được thả vào bồn nước ấm áp, giọng nói mất tự nhiên nói với cô: "Em tự tắm đi."

Triệu Hương Nông vô thức cầm tay người đang định rời khỏi đó. Cô vẫn còn tưởng đó là dì Thanh, cô kéo dài giọng, nói: "Dì Thanh, cháu lười."

Tiếp theo đó, trong thời gian cô tắm đã xảy ra một số chuyện, có thứ gì đó bị đánh rơi xuống đất. Trong lúc đó, hình như có người đang tức giận mà chửi thề. Cuối cùng cô được bế về giường. Cô vươn vai một cái rồi rúc vào lòng người kia, miệng thì lẩm bẩm: "Tốt quá, lại được quay lại đây rồi."

Cơn chấn động quen thuộc kéo Triệu Hương Nông ra khỏi giấc mộng. Khung cảnh rơi vào mắt cô khiến cô ngỡ rằng thời gian vẫn dừng lại ở quãng thời gian tươi đẹp kia, rèm cửa màu nhạt nhuốm ánh sáng tờ mờ buổi sớm.

Bàn tay cô đang nằm trong bàn tay khác.

"Tỉnh rồi?" giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

"Ừm."

Anh chạm tay vào tóc mai cô, khẽ nói: "Dù muộn một ngày nhưng anh vẫn muốn nói một câu, sinh nhật vui vẻ nhé Triệu Hương Nông."

Lúc này Triệu Hương Nông mới nhớ ra bữa tiệc sinh nhật mà Triệu Diên Đình tổ chức cho cô. Triệu Hương Nông định ngồi dậy thì bị kéo lại: "Chỗ ba em không cần lo lắng, tối qua anh đã gọi điện cho ba rồi."

Triệu Hương Nông nhìn lên trần nhà, lúc này khác lúc trước khác. Dù đã không còn dũng khí làm cái chuyện điên rồ kia nhưng những chuyện phiền phức của cô vẫn còn rất nhiều, nhiều đến nỗi cô không kìm được tiếng thở dài.

"Sao vậy?"

"Không có gì." Triệu Hương Nông nhắm mắt lại.

Sau đó Triệu Hương Nông hỏi Tống Ngọc Trạch không tò mò vì sao tối qua cô lại làm chuyện như vậy sao?

Anh ôm cô vào lòng, nói một câu rằng: "Chẳng phải bây giờ em vẫn nằm cạnh anh sao, chẳng có gì quan trọng hơn điều này cả."

Giây phút đó Triệu Hương Nông rất cảm kích Tống Ngọc Trạch.

Một tiếng sau, Tống Ngọc Trạch xuống khỏi giường. Khi Tống Ngọc Trạch đi vào toilet, Triệu Hương Nông cũng ngồi dậy. Khi Tống Ngọc Trạch ra khỏi toilet thì Triệu Hương Nông đang tìm quần áo của cô, quần áo cô đang mặc là của Tống Ngọc Trạch.

"Em đang tìm gì vậy?" Tống Ngọc Trạch mặc bộ vest tối qua, đến hỏi cô: "Bộ tối qua em mặc sao?"

Triệu Hương Nông gật đầu, cô ngồi trên giường, Tống Ngọc Trạch ngồi xổm trước cô. Anh đặt tay lên vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô và nói: "Triệu Hương Nông, anh sẽ không hỏi vì sao hôm qua em lại làm như vậy. Anh nghĩ bây giờ em nhất định rất mệt, đúng không?"

Triệu Hương Nông cụp mắt xuống.

"Anh đoán, bây giờ em nhất định không muốn về nhà. Nhà mà anh nói là nhà em ấy, đúng chứ?"

Triệu Hương Nông không nói gì, chỉ siết chặt tay lại. Tay cô lúc nào cũng vô thức muốn chà lau môi mình để lau sạch cái cảm giác làm cô nổi gai ốc kia.

Tống Ngọc Trạch cầm tay Triệu Hương Nông, nói: "Em cứ ở lại đây, giao hết mọi chuyện cho anh xử lí. Anh hứa sẽ xử lí ổn thỏa mọi chuyện, sau đó anh sẽ đưa em về New Orleans. Từ đó về sau chúng ta sẽ sống ở đó, không đi đâu nữa."

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông lập tức ngước mắt nhìn Tống Ngọc Trạch, lẩm bẩm: "Tống Ngọc Trạch..."

Anh tiếp tục nói: "Về sau chúng ta sẽ sống mãi ở đó, anh tìm một công việc, em muốn đi làm hay ở nhà cũng được. Chúng ta sẽ trồng vài chậu hoa trên bệ cửa sổ. Nếu em thích, chúng ta có thể mua một cái nông trại nhỏ, em sẽ nuôi gà nuôi vịt trong nông trại của chúng ta. Đương nhiên mẹ của chúng cũng sẽ đến nông trại cùng bọn chúng. Chúng ta có thể đặt cho chúng những cái tên đáng yêu. Còn thời gian cuối tuần chúng ta sẽ cùng nhau đi du lịch."

"Bây giờ, anh tạm thời chỉ có thể nghĩ đến đấy, về sau chúng ta còn nhiều thời gian, hai đứa có thể từ từ mà nghĩ. Chỉ cần em thích anh sẽ ủng hộ một cách vô điều kiện, em thấy như vậy có được không?"

Anh khẽ chạm tay vào má cô, nở nụ cười dịu dàng. Nắng mai khẽ hắt lên khuôn mặt anh, nụ cười của anh trở nên xán lạn khiến cô phải nheo mắt lại nhìn anh.

"Em có biết không?" Ngón tay anh chạm vào môi cô, ngón tay truyền đạt sự lưu luyến của anh: "Mỗi khi em nheo mắt lại, anh rất muốn hôn em."

Đầu Triệu Hương Nông có chút hỗn loạn, cô không hiểu ý của Tống Ngọc Trạch lắm. Thế là cô khẽ hỏi Tống Ngọc Trạch lời anh vừa nói là ý gì? Sao em không hiểu lắm.

Trong lúc mơ hồ, cô bỗng nhớ lại những lời Tống Ngọc Trạch đã nói với cô lúc hai người ở trạm tàu hỏa.

"Anh biết em đang nhớ một người, nếu em quá nhớ anh ta thì anh có thể mang em đi tìm anh ta. Từ đó về sau, anh ta sẽ không bao giờ rời xa Triệu Hương Nông nữa."

Thế là, Triệu Hương Nông lại thì thầm: "Tống Ngọc Trạch, ý của anh là..."

Anh gật đầu.

"Anh ngốc à?" Cô áp tay lên má anh: "Anh cũng nói rồi, anh cũng biết đó chỉ là hình tượng ảo mà thôi, là hình tượng ảo được dựng lên để lừa em."

"Thế nhưng..." Anh cầm lấy tay cô, kéo tay cô chạm vào môi anh, giọng anh lọt qua kẽ tay cô: "Nhưng Triệu Hương Nông rất thích anh ta. Chỉ cần Triệu Hương Nông thích Tống Ngọc Trạch sẽ tìm cách thỏa mãn cô ấy."

Đúng là ngốc! Triệu Hương Nông định nói Tống Ngọc Trạch anh ngốc thật, nhưng cô không thể thốt nên lời.

"Bây giờ, em ngoan ngoãn ở đây chờ anh về, sau đó anh sẽ mang em rời khỏi đây. Lần này chúng ta không đi máy bay mà đi tàu hỏa, chắc hẳn em chưa đi tàu hỏa bao giờ đúng không?"

Triệu Hương Nông gật đầu.

"Cứ vậy nhé, em ở đây đợi anh, sau khi anh về anh sẽ đưa em đi ra trạm tàu hỏa." Anh hôn vào lòng bàn tay cô, rồi đứng dậy.

Đầu óc của Triệu Hương Nông có chút đờ đẫn, cô cứ thế nhìn anh đi đến cửa phòng. Chỉ thoáng chốc anh đã đi đến cửa, Triệu Hương Nông mới cất tiếng: "Tống Ngọc Trạch..."

Anh dừng bước, quay lại nhìn cô.

Cô bước từng bước về phía Tống Ngọc Trạch, dừng lại trước mặt anh, đóng cánh cửa anh vừa mới mở ra lại. Cô cúi đầu khẽ nói một câu: "Anh quay mặt về phía sau đi."

Tống Ngọc Trạch quay lại đối diện với cánh cửa, Triệu Hương Nông bước lên trước áp mặt lên lưng anh, nói: "Tống Ngọc Trạch, cho em một chút thời

gian."

"Gì cơ?"

"Cho em chút thời gian, để em quên hết những chuyện nên quên, rồi chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu."

"Ý em... là gì?" Giọng anh có chút run rẩy.

Cô duỗi tay ôm lấy eo anh, nói to hơn: "Tống Ngọc Trạch, sau này em sẽ thử quen và chấp nhận anh của hiện tại."

Yên lặng...

"Anh vẫn không hiểu lời em sao?" Lâu không thấy anh phản ứng, Triệu Hương Nông lại nói một câu.

Yên lặng...

Triệu Hương Nông giậm chân.

Cuối cùng, Tống Ngọc Trạch mới cất lời, giọng nói nghẹn ngào: "Triệu Hương Nông, em nghĩ kỹ chưa?"

"Rồi!"

Một tiếng sau, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch tay đan tay xuất hiện ở Triệu công quán. Nơi tổ chức tiệc sinh nhật vẫn sáng đèn, mọi thứ vẫn giữ nguyên trạng thái của hôm qua. Triệu Diên Đình ngồi dưới cây đèn chùm lớn, hai mắt đỏ ngầu, rõ ràng là một đêm không ngủ.

"Ba, chúng con về rồi." Hai người đứng trước mặt Triệu Diên Đình.

Triệu Diên Đình gật đầu: "Về là tốt rồi."

"Ba, con xin lỗi." Tống Ngọc Trạch nói bình thản nói: "Hôm qua đều là tại con không tốt, còn làm chuyện khiến cô ấy tức giận nên cô ấy mới bỏ đi."

"Con xin lỗi ba." Triệu Hương Nông tiếp lời Tống Ngọc Trạch: "Con hứa sẽ không có lần sau nữa."

Triệu Diên Đình nhìn chằm chằm vào Triệu Hương Nông, Tống Ngọc Trạch liền dịch người che khuất tầm mắt của Triệu Diên Đình.

"Ừm!" Triệu Diên Đình lạnh nhạt đáp một tiếng: "Sắc mặt của Tiểu Nông không tốt lắm, hẳn là mệt rồi, cứ về phòng nghỉ ngơi đi đã, rồi ba sẽ gọi điện bảo bác sĩ đến."

"Không cần đâu ba." Tống Ngọc Trạch nhanh chóng đáp lại: "Chúng con định về nhà bây giờ."

"Tống Ngọc Trạch..."

"Ba à, hình như ba rất dễ quên chuyện Tiểu Nông đã lấy con." Tống Ngọc Trạch nhanh chóng cắt lời Triệu Diên Đình: "Con mong ba có thể nhanh chóng quen với sự thực cô ấy đã lấy con, đã trở thành vợ của con."

Triệu Diên Đình đứng dậy, bước đến trước mặt Tống Ngọc Trạch. Hai người đối mặt với nhau, bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng: "Để cho ba có thể quen chuyện này nhanh hơn, những chuyện như tổ chức sinh nhật cho cô ấy cứ để con lo."

"Tống Ngọc Trạch, cậu đừng quên rằng Triệu Hương Nông là người thừa kế duy nhất của nhà họ Triệu."

"Nhưng Triệu Hương Nông cũng là vợ của Tống Ngọc Trạch này."

Bầu không khí xung quanh hai người đàn ông vô cùng đáng sợ, khiến dì Thanh và Lý Nhu cũng chỉ dám đứng nhìn từ xa.

"Hơn nữa!" Tống Ngọc Trạch gia tăng ngữ khí không cho Triệu Diên Đình cơ hội lên tiếng: "Về sau, Triệu Hương Nông còn trở thành mẹ của con con."

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến sắc mặt Triệu Diên Đình dần dần xám ngoét.

Tống Ngọc Trạch dịu giọng lại, siết chặt tay Triệu Hương Nông: "Ba, con nghĩ con có thể hiểu cho nỗi lòng của ba. Một ngày nào đó con cũng có những đứa con của mình. Nếu là con gái, thì tâm tình của con chắc chắn sẽ giống ba. Nhưng mà, dù có thích như thế nào đi chăng nữa thì đến một lúc nào đó con vẫn phải buông tay, bởi khi con bé trưởng thành thì cũng là lúc chúng ta già đi. Chúng ta không thể ở bên con bé cả đời được, đây chính là luân thường."

Lúc ra khỏi Triệu công quán, ánh nắng mai tháng mười ấm áp. Triệu Hương Nông ngồi ở ghế phụ lái, ánh nắng ấm áp khiến cô cảm thấy khoan khoái, khiến cô muốn ngủ một giấc. Thế là, cô nhắm mắt lại. Ngồi ở ghế tài xế là Tống Ngọc Trạch, một Tống Ngọc Trạch có chút xa lạ.

Lúc này, bọn họ đang trên đường về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Yêu lại từ đầu (01)

Dịch: Hé

Tháng mười một đã đến, tuần đầu tiên của tháng mười một, dự án xây dựng khu vui chơi cho trẻ em vùng chịu thiên tai do Tống Liên Tố đề xuất bắt đầu khởi động. Trong tuần lễ này, Triệu Hương Nông rất bận, cô phải giúp Tống Liên Tố xử lí rất nhiều việc. Gần 4 giờ chiều thứ ba, Triệu Hương Nông vừa ra ngoài quay về, lúc đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy Tống Ngọc Trạch. Lúc này, Triệu Hương Nông mới hiểu vì sao đồng nghiệp lại nhìn cô với ánh mắt trêu chọc như vậy.

Ngoài Tống Ngọc Trạch còn có mấy người thuộc Liên Hợp Quốc. Tống Ngọc Trạch lấy danh nghĩa cá nhân để tài trợ cho dự án, còn mấy vị nhân viên kia được Tống Liên Tố tạo điều kiện để thuyết phục Tống Ngọc Trạch trở thành nhà tài trợ cho một số hoạt động công ích của họ.

Triệu Hương Nông cúi xuống, theo thứ tự đặt ly cà phê xuống trước mặt Tống Ngọc Trạch.

Từ góc độ của Tống Liên Tố có thể nhìn thấy rõ nét mặt của Tống Ngọc Trạch. Từ lúc Triệu Hương Nông bước vào phòng, Tống Ngọc Trạch đã bắt đầu mất hồn, ánh mắt dõi theo Triệu Hương Nông đến phòng trà rồi không thể rời đi. Mấy vị khách không hiểu sự tình tưởng rằng đã nắm được cơ hội tốt nên bắt đầu thao thao bất tuyệt bài văn thuyết phục Tống Ngọc Trạch.

Lúc Tống Ngọc Trạch xuất hiện ở đây, Tống Liên Tố biết Tiểu Trạch của bà nhất định là có dụng ý khác. Thứ sáu thứ bảy Tống Ngọc Trạch đều không có mặt ở Chicago, nên tất nhiên là nó muốn đến thăm người trong lòng. Vì vậy, Tống Liên Tố cũng muốn mượn cơ hội này để moi chút tiền trong ví Tống Ngọc Trạch.

Trong lúc mấy người kia đang thao thao không ngừng, Triệu Hương Nông bưng cà phê ra ngoài. Ánh mắt của Tống Ngọc Trạch cũng theo Triệu Hương Nông từ trong phòng trà ra ngoài phòng khách.

Tống Liên Tố luôn cảm thấy mặc dù Triệu Hương Nông không phải người phụ nữ quyến rũ nhất, nhưng Triệu Hương Nông chắc chắn là người có thể mặc quần áo công sở sexy đến vậy. Dáng vẻ đó giống như cô gái tuổi teen lén đi tất da gợi cảm cùng đôi giày cao gót màu đỏ.

Lúc Triệu Hương Nông cúi xuống, Tống Liên Tố nhìn thấy rõ vẻ mặt của Tống Ngọc Trạch trở nên mất tự nhiên. Tống Liên Tố cũng không thể hiểu vì sao Tống Ngọc Trạch lại mất tự nhiên nữa. Có điều, khi Tống Ngọc Trạch nói câu "Phu nhân Juan muốn được uống cà phê trước." vào thời điểm không mấy thích hợp thì Tống Liên Tố mới hiểu rốt cuộc vì sao Tống Ngọc Trạch lại có vẻ mặt như vậy. Khi Triệu Hương Nông cúi xuống đặt cà phê lên bàn có thể nhìn thấy đường cong thoáng ẩn hiện trong cổ áo hình chữ V của cô.

Tống Ngọc Trạch nhất định không muốn cảnh đẹp đó rơi vào mắt người khác. Quả nhiên, Tống Ngọc Trạch không hề cho người thứ ba nếm được cà phê mà Triệu Hương Nông pha. Mấy vị kia hài lòng rời khỏi phòng họp, lời hứa hẹn đầu môi của Tống Ngọc Trạch khiến bọn họ quên cả uống cà phê.

Sau khi chiếm được không ít lợi ích từ Tống Ngọc Trạch, tất nhiên Tống Liên Tố cũng phải "hậu tạ" một chút. Thế là bà lấy cớ có việc đột xuất rồi bảo Triệu Hương Nông thay bà đi đến cuộc hẹn.

Trong phòng bao mang phong cách cổ xưa, Tống Ngọc Trạch với tư cách là nhà đầu tư ngồi đối diện Triệu Hương Nông. Triệu Hương Nông cố tỏ ra bình thản giảng giải một số chi tiết của dự án và tiền vốn mà Tống Ngọc Trạch đầu tư sẽ được dùng vào việc gì. Điều khiến Triệu Hương Nông thấy vui mừng là Tống Ngọc Trạch có vẻ rất chăm chú lắng nghe. Mười mấy phút sau, Triệu Hương Nông bắt đầu quay trở lại trạng thái khi cô làm việc.

"Hay là... em thôi việc đi?" Tống Ngọc Trạch bất ngờ thốt lên một câu.

Dòng suy nghĩ bị cắt ngang, Triệu Hương Nông thoáng nhíu mày.

Tống Ngọc Trạch đặt đồ ăn vào đĩa của Triệu Hương Nông: "Anh đã chọn món em thích đấy."

Triệu Hương Nông vẫn ngồi im.

Tống Ngọc Trạch nhìn cô, dỗ dành: "Sau khi em ốm, sắc mặt vẫn luôn không tốt. Thôi việc rồi đợi sau khi cơ thể cân bằng lại, nếu em vẫn muốn đi làm tiếp thì lúc đó hãy quay lại."

"Em không muốn!" Giọng Triệu Hương Nông lộ ra vẻ giận dỗi.

Tống Ngọc Trạch nhìn cô một lúc, rồi lại đẩy đĩa thức ăn anh chuẩn bị cho cô về phía cô. Lần này, Triệu Hương Nông ngoan ngoãn nhận bộ đồ ăn từ Tống Ngọc Trạch, chầm chậm ăn hết món ăn trong đĩa.

Sau đó, Triệu Hương Nông lại bắt đầu tiếp tục chủ đề công việc vừa bị Tống Ngọc Trạch cắt ngang.

"Về sau, đi làm đừng ăn mặc như vậy nữa." Tống Ngọc Trạch lần thứ hai cắt ngang cô bằng câu nói không hề liên quan.

"Anh Tống!" Triệu Hương Nông cao giọng hơn: "Bây giờ tôi đang mặc đồ công sở, rất nhiều người đều mặc như này."

Tống Ngọc Trạch tiếp tục nói như thể không nghe thấy lời của Triệu Hương Nông: "Về sau đổi cổ chữ V thành cổ tròn nhé."

Khi Tống Ngọc Trạch nói những lời này, ánh mắt anh dán chặt vào một chỗ trên người cô. Thuận theo ánh mắt của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông cúi xuống nhìn rồi cô nhìn thấy đường cong dưới cổ áo chữ V của mình.

Triệu Hương Nông đứng dậy, Tống Ngọc Trạch gần như đứng lên cùng một lúc với cô: "Triệu Hương Nông, em muốn đi đâu?"

"Những vấn đề tôi vừa nói với anh tôi đã chuẩn bị không ít thời gian, nhưng dường như anh Tống không mấy hứng thú lắm thì phải." Nói xong, Triệu Hương Nông cầm túi xách và tập tài liệu lên.

Triệu Hương Nông định cất bước thì bị Tống Ngọc Trạch chặn lại.

"Anh xin lỗi." Tống Ngọc Trạch thấp giọng xin lỗi cô.

Triệu Hương Nông ngẩng đầu nhìn Tống Ngọc Trạch, vẻ mặt anh đầy sự hối hận: "Vừa rồi quả thực anh không chăm chú lắng nghe giống như em nói, nhưng sau đây anh sẽ lắng nghe kỹ càng, anh bảo đảm."

Triệu Hương Nông ngồi xuống một lần nữa, lần này Tống Ngọc Trạch không hề cắt ngang cô. Đợi sau khi cô giảng giải mọi vấn đề xong xuôi Tống Ngọc Trạch mới ngồi xuống bên cạnh cô, khẽ đặt tay lên tay cô, nói: "Ngày mai anh phải đi công tác ở New York hai ngày, trước khi đi anh muốn đến thăm em. Anh nghĩ có một số chuyện anh phải cho em biết. Trước kia vì lấy được em mà anh đã giao ước với ông nội, anh cần phải bỏ công sức để dành được những cơ hội tương đương. Trước mắt anh đã giành được quyền về nhà mỗi cuối tuần, mà hôm nay là thứ tư, là anh giấu ông đến gặp em đấy."

Triệu Hương Nông nhàn nhạt đáp lại một câu em biết rồi, sau đó cô lại nói thêm một câu: "Vì hôm nay vội nên mới lấy nhầm áo cổ chữ V, trước đây em toàn mặc áo cổ tròn đi làm."

Rời khỏi nhà hàng cũng là lúc phố đã lên đèn, đứng trước cửa nhà hàng, anh cúi xuống hỏi cô: "Bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

Sao Triệu Hương Nông không hiểu những ẩn ý trong ánh mắt của Tống Ngọc Trạch chứ. Bây giờ đã mười ngày trôi qua kể từ sinh nhật 25 tuổi của cô. Trong mười ngày này, mọi thứ đều rất tốt đẹp, cuối tuần tuần trước anh đã dọn về nhà sống, bọn họ vẫn phân phòng ngủ như trước. Tống Ngọc Trạch cũng đối xử vô cùng chân thành và tôn trọng cô. Chiều chủ nhật anh được nghỉ, bọn họ cùng đến viện phúc lợi thăm những đứa trẻ được cô nhận nuôi lúc trước. Anh nghĩ mọi cách để dỗ bọn trẻ vui vẻ. Chỉ trong thời gian ngắn anh đã thành một phe với những đứa trẻ kia, khiến chúng nhanh chóng quên đi cái tên "Bách Nguyên Tứ".

Trong mười ngày này, mỗi ngày Tống Ngọc Trạch đều gọi điện cho cô hai lần, từ mấy phút nói chuyện ngắn ngủi ngày đầu tiên đến mấy chục phút vào ngày hôm qua

Có lẽ, do cô nhìn anh hơi lâu nên anh cụp mắt xuống để che giấu những suy nghĩ trong đôi mắt anh.

"Em đã làm việc cả ngày rồi, anh nghĩ bây giờ em nhất định rất mệt, anh đưa em về nhà nghỉ ngơi nhé." Anh nói với cô bằng giọng điệu vô cùng tự nhiên.

Giây phút ấy, trái tim Triệu Hương Nông mềm nhũn, trong đó còn có sự thỏa mãn sau khi được ăn no. Cô nói với anh: "Chúng ta tản bộ một lát, vừa rồi em ăn nhiều quá."

Giống như cặp đôi lần đầu hẹn hò, anh và cô đi trên con phố tấp nập. Hai người vẫn không nắm tay nhau, anh thử cầm tay cô thì bị cô né tránh.

Có kinh nghiệm từ hai lần trước, Triệu Hương Nông rất sợ phải yêu thêm lần nữa. Giống như tất cả những điều xảy ra một cách chóng vánh trên thế gian này, vô cùng ngắn ngủi nhưng sức mạnh của nó là vô cùng vô tận. Giống như sao băng, giống như khói lửa, mang theo sự hủy diệt mãnh liệt.

Cho nên, Triệu Hương Nông đã biết sợ rồi, sợ bị tổn thương nặng nề thêm một lần nữa.

Sau hai lần bị cô né tránh, Tống Ngọc Trạch không thử nắm tay cô nữa. Sau khi đi qua con phố tấp nập, bọn họ đi xem một bộ phim hài. Sau đó bọn họ còn tham gia một cuộc bốc thăm trúng thưởng. Triệu Hương Nông rút trúng một chiếc kính quái vật. Đeo chiếc kính quái vật đó lên, hai người lái xe đến cây cầu Michigan Avenue.

Dừng xe ở trên cầu, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch ngồi trên xe chơi một trò chơi hết sức ấu trĩ, ai thua sẽ bị cù lét. Trò chơi là do Triệu Hương Nông khởi ra, vì lúc xem phim toàn bộ khán giả đều cười nghiêng ngả vì những cảnh gây cười trong phim, chỉ có Tống Ngọc Trạch thỉnh thoảng mới cười một cái giống như cho có lệ vậy. Vì thế, Triệu Hương Nông rất muốn nhìn thấy dáng vẻ lúc Tống Ngọc Trạch tươi cười hết cỡ.

Ba lần đầu người thua đều là Tống Ngọc Trạch, nhưng đáng tiếc là dù Triệu Hương Nông có làm trò gì thì Tống Ngọc Trạch vẫn giữ khuôn mặt không cảm xúc. Triệu Hương Nông cảm thấy chán nản, sau đó cô nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói, không chừng lần thứ tư anh không chống đỡ được nữa.

Triệu Hương Nông nghĩ nhất định là bộ phim hài và bọt khí coca khiến cô trở nên ngu ngốc, thế mà cô lại tin lời Tống Ngọc Trạch, hào hứng bắt đầu lần

thứ tư.

Cô bảo Tống Ngọc Trạch quay mặt qua hướng khác, sau đó đặt đồng xu vào lòng bàn tay trái rồi đưa hai nắm tay ra phía trước: "Có thể quay lại rồi."

Khi Tống Ngọc Trạch chỉ tay về phía tay trái và đoán đồng xu nằm ở đó thì Triệu Hương Nông cảm thấy lo lắng, sau đó dù Triệu Hương Nông có đánh lạc hướng thế nào Tống Ngọc Trạch vẫn nhất quyết cho rằng đồng xu ở bên tay trái cô.

Vì Triệu Hương Nông chần chừ không công bố kết quả khiến Tống Ngọc Trạch trở nên sốt ruột, anh bắt đầu duỗi tay mở bàn tay cô ra. Từng ngón tay của Triệu Hương Nông bị mở ra, Tống Ngọc Trạch tìm thấy đồng xu trong lòng bàn tay trái cô.

Biết chuyện đã không thể cứu vãn, Triệu Hương Nông bắt đầu giở trò năn nỉ: "Tống Ngọc Trạch, đừng mà, từ nhỏ đến lớn em sợ nhất chuyện này. Tống Ngọc Trạch, em thật sự rất sợ... em sợ em sẽ tức ngực."

Khoang xe lập tức trở nên yên lặng, bầu không khí thoải mái do trò chơi mang lại đã được thay thế bằng bầu không khí khác vì giọng nói mềm nhũn của cô. Lúc này, anh đã chuyển từ ghế tài xế sang ghế phó lái cùng cô. Lúc này anh đang áp lên người cô, còn cô lại không ngừng rụt người vào ghế ngồi.

Mọi thứ dần dần thay đổi, lòng Triệu Hương Nông vừa hoảng vừa loạn. Nhờ sự che chắn của chiếc kính quái vật, cô đành mặt dày xin tha: "Tống... Tống Ngọc Trạch, nếu... lỡ như em bị tức ngực thì..."

"Triệu Hương Nông." Tống Ngọc Trạch cắt ngang lời cô: "Trò chơi này là em muốn chơi, anh đâu có ép em."

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì cả, vừa rồi em ra tay với anh không nhẹ đâu."

Hơi thở đan xen vào nhau, giọng nói trở nên trầm khàn của người đàn ông khiến Triệu Hương Nông hoảng hốt. Sự hoảng hốt ảnh hưởng đến tiết tấu nói chuyện của cô: "Sẽ... sẽ tức ngực... em không lừa anh đâu, thật đấy..."

"Tức ngực thật sao?" Anh kề mặt lại gần cô hơn một chút.

Triệu Hương Nông ra sức gật đầu.

"Tức ngực hử? Ừm, nghe có vẻ là thật nhỉ." Tống Ngọc Trạch kéo dài giọng: "Triệu Hương Nông, em không muốn chịu phạt cũng được, nhưng phải dùng một cách khác để thay thế. Anh bảo đảm, cách này tuyệt đối không làm em... tức ngực đâu."

Ánh mắt của anh dừng lại trên đôi môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Yêu lại từ đầu (02)

Dịch: Hé

Trong khoang xe ngập tràn hơi thở nam nữ, ánh mắt Tống Ngọc Trạch rơi xuống đôi môi cô. Triệu Hương Nông giương mắt nhìn Tống Ngọc Trạch ghé mặt lại gần cô, chỉ cần hơi nghiêng mặt là anh có thể chạm vào môi cô. Trong lúc hoảng loạn cô chạm phải công tắc trên chiếc kính quái vật trên mặt. Thế là, chiếc kính lập tức lòi ra hai con ngươi đỏ ngầu, bắn vào mặt Tống Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông cười khan, đánh trống lảng: "Tống Ngọc Trạch, vừa rồi hết hồn rồi nhỉ, đáng..."

Chữ "đời" bị mắc ở trong cổ họng, vì Tống Ngọc Trạch không những không sợ mà còn lấy cặp kính của cô xuống. Triệu Hương Nông càng nép người vào ghế hơn, cô càng lùi anh càng áp sát. Anh cọ nhẹ mũi vào mũi cô, nghiêng mặt định hôn. Triệu Hương Nông nhấc tay che môi lại, môi của anh chạm vào mu bàn tay cô.

Triệu Hương Nông rũ mắt xuống, giọng nói lí nhí thoát ra từ kẽ ngón tay: "Tống... Tống Ngọc Trạch, em đã nói là cho em thời gian rồi mà. Bây giờ vẫn chưa thích hợp... anh có hiểu ý em không?"

Tống Ngọc Trạch quay lại ghế của mình, Triệu Hương Nông chỉnh lại áo sống tóc tai, đeo chiếc kính quái vật lên, dõi mắt về phía trước.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, Triệu Hương Nông liếc Tống Ngọc Trạch một cái, nhắm mắt, cắn răng nói: "Chịu chơi thì phải chịu phạt, Tống Ngọc Trạch, làm đi!"

Bóng đen trùm lấy cô, Triệu Hương Nông cố tỏ ra bình thản nhưng bên trong thì đang đoán xem Tống Ngọc Trạch sẽ ra tay từ đâu? Gan bàn chân?

Cổ? Triệu Hương Nông không đợi được khoảnh khắc khiến cô lo sợ kia, trái lại là tiếng cười khe khẽ của Tống Ngọc Trạch. Triệu Hương Nông mở mắt ra thì nhìn thấy Tống Ngọc Trạch đang cười cô, thế là cô trừng anh cảnh cáo đồ khốn không được cười, không cho anh cười. Anh vuốt tóc cô: "Cho em nợ đấy, sau này em mà chọc giận anh thì anh sẽ đòi lại sau."

Đi được mấy bước Triệu Hương Nông vẫn không nghe thấy tiếng đóng cửa xe, cô không kìm được mà quay lại nhìn Tống Ngọc Trạch vẫn đang đứng ở chỗ cũ. Trời đã gần khuya, bức tường màu ngà được cây cối bao quanh, thảm cỏ đẫm sương đêm, ánh đèn êm dịu ngoài sân, người đàn ông gác tay lên cửa xe dõi theo bóng lưng người phụ nữ... khung cảnh này ngay lập tức khiến con tim cô trở nên bình yên trong khoảnh khắc ngoảnh đầu lại.

Đứng ở chỗ cũ, Triệu Hương Nông vẫy tay với Tống Ngọc Trạch, cô nói với anh lái xe cẩn thận.

Nói xong, Triệu Hương Nông đi sang một bên đợi Rice ra đón cô. Giống như bao lần, cô quay về phòng ngủ của mình, cởi giày cao gót, đặt túi xách sang một bên. Không biết nghĩ gì mà Triệu Hương Nông lại bước đến trước cửa sổ. Lúc này, trong lòng cô đang có tiếng thầm thì khẽ khàng: "Tống Ngọc Trạch, nếu anh vẫn còn ở đó thì một tháng sau em sẽ thử cho anh hôn em."

Cô khẽ kéo một góc rèm cửa ra, sau khi nhìn thấy rõ khung cảnh ngoài cửa sổ Triệu Hương Nông liền buông rèm xuống. Cô dựa lưng vào tường, nghiêng tai lắng nghe. Một lúc sau cô nghe thấy tiếng khởi động xe. Đến khi tiếng động cơ biến mất, Triệu Hương Nông mới chầm chậm chạm tay lên môi mình. Một tháng sau cô thật sự sẽ cho anh hôn cô sao? Ý nghĩ này khiến con tim cô đập thình thịch trong lồng ngực.

Tắm xong, Triệu Hương Nông nhận được điện thoại của Tống Ngọc Trạch.

"Anh về đến công ty rồi."

"Ừm."

"Nửa tiếng nữa anh sẽ bay đến New York."

"Ừm."

"Hai ngày sau anh về, tối thứ bảy anh có thể về nhà, chủ nhật anh được nghỉ."

"Ừm."

Đầu giây bên kia có tiếng thở dài xa xăm.

"Vậy em nghỉ đi, anh cúp máy đây."

Khi Tống Ngọc Trạch định cúp máy thì Triệu Hương Nông gọi anh lại: "Tống Ngọc Trạch."

"Hửm."

"Ừm..." Triệu Hương Nông bỗng ấp úng: "Thứ bảy em có việc, nếu được thì anh đến đón em nhé."

Nói xong Triệu Hương Nông vội vàng cúp máy, sau đó vội vàng nhìn xung quanh. Giây phút này, cô thầm chột dạ: Mọi chuyện có xảy ra nhanh quá không nhỉ?

Thứ bảy, Triệu Hương Nông tham gia tiệc ở công ty. Chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, Tống Liên Tố huy động được toàn bộ tiền quỹ xây dựng khu vui chơi. Điều này khiến Tống Liên Tố rất đỗi vui mừng, vì vậy đã có buổi liên hoan lần này. Địa điểm buổi liên hoan là ở một nhà hàng kiểu Thái. Vừa rời khỏi văn phòng Tống Liên Tố liền biến thành người phụ nữ Pháp điển hình, lãng mạn tùy hứng và một chút tự luyến. Bà quy việc kêu gọi quỹ nhanh đến vậy là nhờ vào sức hấp dẫn của con người bà.

"Phu nhân Juan, bà nhớ nhầm rồi, bà có thể gây quỹ nhanh đến vậy có lẽ nên cảm ơn Tống Ngọc Trạch. Nếu tôi nhớ không nhầm thì ba phần tư tiền quỹ đều đến từ anh ấy." Triệu Hương Nông đưa ra lời nhắc nhở thiện ý. Sợ một số người không hiểu rõ, Triệu Hương Nông lại nói tiếp: "Tống Ngọc Trạch và phu nhân Juan là người thân của nhau."

Triệu Hương Nông đang nói thì Tống Ngọc Trạch đẩy cửa đi vào, anh đến bên cạnh Tống Liên Tố chào một tiếng "Cô" sau đó tự giới thiệu với mọi người: "Tôi là Tống Ngọc Trạch người đã bỏ ra ba phần tư tiền quỹ. Cô của tôi giống như mẹ tôi vậy, vì thế lúc cô ấy cần thì tôi tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn được."

Tống Ngọc Trạch nhấn mạnh vào chữ "mẹ", cách xưng hô đặc biệt này vô tình làm người ta nhớ đến chuyện Tống Liên Tố ghét nhắc đến chuyện tuổi tác.

Thế là, một số người bắt đầu bật cười, Tống Liên Tố giả vờ làm mặt tức giận khiến mọi người càng buồn cười hơn. Trong tràng cười đó, Tống Ngọc Trạch đến ngồi cạnh Triệu Hương Nông. Anh chụm đầu lại gần cô, khẽ nói: "Biểu hiện vừa rồi của em giống như cô vợ tức giận vì thương chồng bỏ ra một đống tiền mà chẳng được hưởng tí tiếng thơm nào vậy."

Triệu Hương Nông cuống quít quay đầu sang chỗ khác, giả bộ không nghe thấy lời của Tống Ngọc Trạch. Ngập ngừng một lúc cô mới khẽ nói: "Sao anh lại đến? Ai cho anh đến?"

Ý của cô rất rõ ràng, Tống Ngọc Trạch em không cho phép anh đến đây.

"Anh đến đón em về nhà." Anh vừa nói vừa lặng lẽ cầm lấy tay cô: "Hôm nọ chẳng phải em bảo anh đến đón em hay sao?"

Triệu Hương Nông lập tức im bặt.

Trong ấn tượng của Triệu Hương Nông, Tống Ngọc Trạch hầu như không uống rượu bao giờ, nhưng cũng không biết vì sao hôm nay Tống Ngọc Trạch lại nghe đồng nghiệp cô xui khiến mà uống rượu với tất cả người đến chúc rượu. Cô đến kéo tay Tống Ngọc Trạch nói không được uống nữa, chốc nữa còn phải lái xe.

"Trên thế giới này còn có công việc gọi là lái xe thuê." Tống Liên Tố đã nói như vậy với Triệu Hương Nông.

Triệu Hương Nông càng ngăn Tống Ngọc Trạch thì anh càng uống hăng hơn. Đến cuối Tống Liên Tố cũng đến chúc rượu Tống Ngọc Trạch.

Nhìn bộ dạng vui chơi quên lối về của hai cô cháu nhà kia, Triệu Hương Nông thật sự bó tay, rốt cuộc tối nay hai người kia làm sao vậy nhỉ?

Ai biết rằng, mấy phút trước đã có cuộc đối thoại của hai người nọ ở hành lang nhà hàng:

"Tống Ngọc Trạch, cô nghe quản gia nói con và Triệu Hương Nông phân phòng ngủ."

"Cô à, làm gì có chuyện đó."

"Phân phòng ngủ có nghĩa là... Tống Ngọc Trạch, không phải là điều cô đang nghĩ đến đấy chứ?"

"Cô ơi, cô uống say rồi."

"Tống Ngọc Trạch, cô rất tò mò con làm thế nào mà nhịn được."

"Phu nhân Juan!"

"Tiểu Trạch, cô nói con nghe này, mỗi lần chú của con đến đều khiến cô đau cả đầu, nhất là buổi tối. Con đoán xem cô đau đầu vì chuyện gì?"

"Con không hứng thú với vấn đề này."

"Vậy chúng ta nói đến chuyện con có hứng thú đi."

"Cô, con phải quay lại rồi."

"Tống Ngọc Trạch, cô mách này, con cứ uống cho say vào, sau đó..."

Người đàn ông bỗng dừng bước lại, còn người đàn bà thì cười khúc khích, tiếp tục chủ đề vừa rồi: "Sau đó đổ thừa cho rượu. Tống Ngọc Trạch, nếu muốn nghe kế hoạch chi tiết thì cô có thể nói cho con."

Buổi liên hoan vẫn chưa kết thúc nhưng vì Tống Ngọc Trạch nên Triệu Hương Nông đành phải về trước. Trước khi ra về, Tống Liên Tố còn nhắc cô, mỗi lần Tiểu Trạch của bà say rượu đều làm chuyện nguy hiểm, bà bảo cô trông chừng anh cẩn thận.

Đây là lần đầu tiên Triệu Hương Nông chứng kiến bộ dạng say rượu của Tống Ngọc Trạch, quả thực có chút nguy hiểm mà Tống Liên Tố nói: Quản gia đến đỡ bị anh đẩy ngã sõng soài ra đất, đám người làm bị anh quát cho không dám lại gần. Triệu Hương Nông đành chật vật dìu anh quay về phòng.

Tốn rất nhiều hơi sức Triệu Hương Nông mới khiến Tống Ngọc Trạch ngoan ngoãn nằm trên giường. Triệu Hương Nông thở hổn hển đứng nhìn Tống Ngọc Trạch, Tống Ngọc Trạch cũng đang nhìn cô. Cứ như thế, Triệu Hương Nông cảm thấy bầu không khí bỗng trở nên kì lạ.

Gần 11 giờ, căn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, không gian tĩnh lặng, ánh đèn êm dịu...

Triệu Hương Nông ho khan một tiếng để phá vỡ bầu không khí mờ ám này. Cô lên tiếng mặc kệ Tống Ngọc Trạch có nghe rõ lời của cô hay không: "Tống Ngọc Trạch, em về phòng đây."

Tống Ngọc Trạch không đáp lại cô, thế là Triệu Hương Nông quay người rời đi.

Đi được mấy bước Triệu Hương Nông nghe thấy tiếng Tống Ngọc Trạch gọi cô. Triệu Hương Nông quay lại thì thấy Tống Ngọc Trạch đang cười với cô. Nụ cười đơn thuần tựa trẻ thơ. Hình như anh định làm động tác vẫy tay với cô, nhưng men rượu khiến động tác của anh trở nên buồn cười.

Lúc này Triệu Hương Nông mới nhớ lại lời của Tống Liên Tố, Tiểu Trạch của bà tửu lượng thấp, hơn nữa uống một chén cũng sẽ làm chuyện nguy hiểm. Thôi được rồi! Triệu Hương Nông bất đắc dĩ đi đến bên cạnh Tống Ngọc Trạch. Bây giờ Tống Ngọc Trạch vẫn đang mặc vest, rõ ràng cái người này vừa xuống máy bay liền đi tìm cô ngay.

Triệu Hương Nông cúi xuống giúp Tống Ngọc Trạch cởi giày, cà vạt, rồi đến hàng cúc trên áo sơ mi. Cởi đến chiếc cúc thứ ba, không biết vì sao mặt Triệu Hương Nông lại bắt đầu nóng bừng lên. Xuất phát từ giác quan thứ sáu, cô bất chợt ngẩng đầu lên, ngay tức khắc cô lập tức chạm phải ánh mắt

của Tống Ngọc Trạch. Men say đang nhóm lên sự nóng bỏng say mê trong đáy mắt anh. Triệu Hương Nông đứng hình vì ánh mắt ấy, cho đến khi ngón tay anh chạm vào khóe môi cô. Triệu Hương Nông giật mình đứng thẳng dậy, lắp bắp nói: "Tống... Tống Ngọc Trạch, rốt cuộc anh có say không vậy?"

Anh lắc đầu, nghiêm túc biểu đạt rằng, anh không say, anh thật sự không say.

Để chứng minh mình không say, anh còn thử đứng dậy. Kết quả... thấy Tống Ngọc Trạch sắp ngã xuống đất, Triệu Hương Nông lập tức vươn tay ra, kết quả...

Hai cơ thể cùng ngã xuống giường, cô nằm dưới anh ở trên, môi anh dán lên thái dương cô. Bầu không khí vô cùng yên tĩnh, cơ thể anh tỏa ra hơi rượu nhàn nhạt. Môi anh từ trên thái dương của cô dịch xuống từng chút từng chút một, cuối cùng dừng lại trên dái tai cô, khẽ ngậm lấy nó.

Chỉ một cái chạm nhẹ, cơ thể cô lập tức run rẩy.

Triệu Hương Nông cũng không biết vì sao lại có biến thành tình cảnh này, cúc áo của cô bị cởi ra rồi kéo xuống hai bên vai, nụ hôn của anh đã đến xương quai xanh của cô. Cô có đẩy thì anh cũng mặc kệ. Dần dần cơ thể cô cũng có sự biến hóa, lúc thì giẫy giụa lúc thì nghênh đón. Tâm trí của cô trở nên rối bời, cho đến khi...

Váy của cô không biết đã bị anh kéo xuống tận gót chân từ lúc nào. Nơi nóng bỏng của anh cách lớp nội y mỏng manh chọc vào cô. Ngón tay anh đang tìm kiếm ở lớp vải mỏng manh ấy. Xé bỏ lớp vải đó chỉ là chuyện trong nháy mắt. Triệu Hương Nông cuống quít giữ tay anh lại, vô thức nói: "Tống Ngọc Trạch, đừng mà!"

Anh dừng lại, ngẩng đầu lên từ cổ cô rồi chầm chậm mơn man thái dương của cô. Triệu Hương Nông nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói: "Vừa rồi uống say là lừa em đó, thực ra anh chỉ uống một chút thôi."

Tống Ngọc Trạch đúng là chết cũng không chừa, tên khốn này lại lừa cô rồi!

"Lúc ngồi bên em, bàn tay em không né tránh anh, đôi môi không tô son của em, hay lọn tóc em vô ý cọ vào mặt anh khiến con tim anh ngứa ngáy suốt cả tối. Sau đó, anh đã nghe lời xui khiến của cô."

Ngọt lửa đã vọt lên cổ họng vì lời của Tống Ngọc Trạch mà ngừng lại. Những lời trách mắng Tống Ngọc Trạch cũng không thể nói thành lời, cũng không muốn nói nữa.

"Triệu Hương Nông, đều là lỗi của cô. Em cũng biết cô là người rất biết ăn nói mà, hơn nữa cô còn là người sợ thiên hạ chưa đủ loạn nữa."

Kể cũng phải, ở cạnh Tống Liên Tố càng lâu Triệu Hương Nông càng phát hiện ra Tống Liên Tố là người phụ nữ có nhiều tật xấu.

"Thế nên Triệu Hương Nông à, anh đã trở nên hồ đồ rồi." Giọng nói bên tai cô mang theo sự khó chịu: "Đó đều là vì anh quá muốn em."

Giây phút đó, gò má của Triệu Hương Nông bỗng chốc nóng ran.

"Triệu Hương Nông, em cũng biết anh là một người đàn ông bình thường mà."

"Tống..." Triệu Hương Nông nói lí nhí.

"Có thể không? Hửm?"

- ----------

Bạn Trạch dạo này kém quá, trước bạo dạn lắm cơ mà, sao giờ không gạ nổi người ta cơ hhaha

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 88: Yêu lại từ đầu (03)

Dịch: Hé

"Có thể không? Hửm?" Anh hỏi cô, hai khuôn mặt gần như dán vào nhau. Hơi thở nóng rực của anh như thể sắp chui qua lỗ chân lông của cô chạm vào tim cô, và rồi khiến cô không kìm lòng được mà gật đầu, nhưng nỗi sợ hãi vẫn ở đâu đó trong tim cô.

Anh lập tức động tay, thấp giọng nỉ non: "Anh có thể coi sự im lặng của em là đồng ý không?" Anh vừa nói vừa dè dặt kéo lớp vải mỏng manh kia.

Triệu Hương Nông chặn tay anh lại, không dám nhìn vào mắt Tống Ngọc Trạch.

"Hửm?" Chóp mũi anh mơn man khuôn mặt cô, giọng nói trầm thấp.

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông lí nhí nói: "Em vẫn chưa chuẩn bị tâm lí, nên..."

Cơ thể đang áp lên cô lập tức cứng đờ.

"Anh nghe em nói, trước kia chúng ta nhanh quá, nên lần này em muốn chậm một chút. Em nói như vậy có lẽ anh không hiểu nhưng em cũng muốn có quãng thời gian yêu đương bình thường như bao cặp đôi khác. Bắt đầu bằng việc đi xem phim đi cà phê cùng nhau, rồi thuận theo tự nhiên ở bên nhau, em nói như vậy anh hiểu không?"

Triệu Hương Nông không nhận được câu trả lời của Tống Ngọc Trạch.

"Tống Ngọc Trạch?"

Anh rời tay khỏi eo cô, rồi kéo lại áo ngoài của cô: "Dù anh không hiểu lời của em lắm nhưng anh sẽ tôn trọng ý kiến của em."

Triệu Hương Nông định ngồi dậy nhưng bị Tống Ngọc Trạch ngăn lại.

"Lần này nợ vậy." Anh khẽ thì thầm bên tai cô: "Đợi đến một ngày, anh nhất định sẽ khiến em mỗi đêm..."

Triệu Hương Nông bịt miệng Tống Ngọc Trạch lại.

Giọng anh vẫn thoát ra từ kẽ ngón tay cô: "Cô nói đêm nào chú cũng khiến bà đau đầu. Triệu Hương Nông, anh đang nghĩ anh phải chuẩn bị bao lâu mới khiến em đau đầu cả đêm đây?"

Tối đó, Triệu Hương Nông áo quần xộc xệch chạy ra từ phòng Tống Ngọc Trạch.

Tối chủ nhật, khi Tống Ngọc Trạch đẩy cửa đi vào phòng thì Triệu Hương Nông đang ngồi đọc sách trên sofa. Vừa nghĩ lại chuyện tối qua, Triệu Hương Nông vội vã nói: "Tống Ngọc Trạch, giờ đã hơn mười giờ rồi, anh còn đến phòng em vào lúc này làm gì, không phải, ý em là không phải ngày mai anh phải bay đi New York từ sớm sao, em thấy anh nên đi ngủ sớm, Tống..."

Triệu Hương Nông chưa nói hết câu Tống Ngọc Trạch đã đến bên cạnh cô, vừa cầm điều khiển vừa ngồi xuống bên cạnh cô.

"Tống Ngọc Trạch, bây giờ đã muộn rồi, mai em phải đi làm... em muốn đi ngủ rồi."

"Tống..." Triệu Hương Nông không biết phải nói ra sao.

Vậy mà Tống Ngọc Trạch vẫn tỏ ra vô cùng tự nhiên, anh duỗi tay chạm vào má cô, nói: "Chỉ một lúc thôi, em đọc sách, anh xem bóng đá."

"Phòng anh cũng có ti vi mà." Triệu Hương Nông vẫn không chịu.

"Phòng anh có ti vi nhưng lại không có em." Tống Ngọc Trạch nói: "Em đọc sách, anh xem bóng đá, không ai làm phiền ai, hửm?"

Triệu Hương Nông đành ngậm miệng lại.

Sự có mặt của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông trở nên mất tập trung. Cũng không biết vì sao tầm mắt cô vô thức nhìn xuống tay vịn sofa. Chiếc sofa không thể dung nạp được cơ thể cao lớn của Tống Ngọc Trạch, nên anh chỉ có thể gác chân lên tay vịn sofa. Tống Ngọc Trạch có bàn chân đẹp như bàn tay anh vậy. Ánh mắt cô men theo đầu ngón chân nhìn lên đôi chân dài của anh. Đôi chân của Tống Ngọc Trạch rất thích hợp mặc quần Jeans, từ lần đầu tiên gặp nhau Triệu Hương Nông đã nhận ra đặc điểm này, bây giờ nhận thức này càng rõ ràng hơn. Còn nhớ lúc đó cô còn học theo đám bạn mà sàm sỡ vòng ba của anh. Dòng suy nghĩ của Triệu Hương Nông đang chìm trong hồi ức lúc trước, còn ánh mắt vẫn dừng trên đôi chân của Tống Ngọc Trạch.

Lúc chạm phải ánh mắt trong suốt của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông thầm giật mình, vội vàng cúi đầu nhìn vào sách.

Mấy phút sau, Triệu Hương Nông nhíu mày, nhìn sang người đang nhìn cô chăm chú: "Tống Ngọc Trạch, xem bóng đá đi đừng có nhìn em."

"Em còn đẹp hơn cả bóng đá." Anh đưa ra câu trả lời.

Trên đời này có ai không muốn được người mình yêu khen, thế là Triệu Hương Nông lại vờ tỏ ra bình thản cúi xuống đọc sách. Từ âm thanh phát ra từ ti vi, Triệu Hương Nông biết trận đấu đang vào hồi gay cấn. Rõ ràng, đối với Tống Ngọc Trạch mà nói cô còn có sức hấp dẫn hơn cả trận đấu bóng. Ý nghĩ này khiến cõi lòng Triệu Hương Nông trở nên vui sướng. Mấy phút sau Triệu Hương Nông lại không kìm được mà nhìn lén Tống Ngọc Trạch, anh vẫn còn đang nhìn cô chứ?

Đúng thế, Tống Ngọc Trạch vẫn đang nhìn cô, chỉ là ánh mắt của anh đã rời khỏi khuôn mặt cô xuống...

Đồ khốn! Triệu Hương Nông che mắt Tống Ngọc Trạch lại, nổi đóa: "Tống Ngọc Trạch, không được nhìn chỗ đó."

"Chỗ đó là chỗ nào hửm?" Anh tỏ ra vô cùng tò mò.

Triệu Hương Nông bỏ sách xuống tắt ti vi rồi đứng dậy chỉ vào Tống Ngọc Trạch: "Anh về phòng cho em, em muốn tắm, tắm xong thì đi ngủ."

Anh gật đầu, bật ti vi lên, ánh mắt dán chặt vào màn hình miệng thì nói với cô: "Trận đấu chỉ còn lại vài phút thôi, anh hứa là khi em tắm xong thì anh đã không còn ở đây nữa rồi."

Triệu Hương Nông tắm xong thì Tống Ngọc Trạch đã không còn ở trên sofa nữa, chỉ là...

"Anh... sao anh vẫn còn ở đây?" Triệu Hương Nông chỉ vào cái người đang ngồi trên giường cô.

Tống Ngọc Trạch lắc lắc quyển sách trong tay, thản nhiên nói: "Anh đang đọc quyển sách em vừa đọc, cảm thấy vô cùng thú vị."

Có thú vị đến mức khiến anh muốn ở lại đọc hết quyển sách không nhỉ? Triệu Hương Nông lao đến giật lại quyển sách trong tay Tống Ngọc Trạch, đóng lại rồi ấn vào lòng Tống Ngọc Trạch, nghiêm mặt nói: "Cho anh mượn đấy, rồi anh về phòng đi."

Tống Ngọc Trạch chậm chạp đứng dậy, bước được hai nước thì dừng lại, ghé mặt lại gần cô: "Gội đầu rồi hả?"

Hỏi thừa!

"Giờ em định sấy tóc à?" Anh hỏi cô bằng giọng điệu ngây thơ vô tội.

"Đúng!" Triệu Hương Nông nghiến răng nói, đồng thời chĩa máy sấy tóc về phía Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch đón lấy máy sấy tóc từ trong tay Triệu Hương Nông. Kể từ lúc đó, Triệu Hương Nông vốn dĩ có thể nắm quyền chủ động lại biến thành kẻ bị động.

"Anh sấy tóc giúp em, anh hứa sấy tóc xong sẽ về phòng."

Bàn tay của Tống Ngọc Trạch như có... phép thuật vậy! Những ngón tay luồn vào tóc cô khiến Triệu Hương Nông không tự chủ được mà nhắm mắt lại. Mức gió được chỉnh ở mức thấp nhất. Làn gió vừa phải làm cô bắt đầu buồn ngủ. Cuối cùng tóc đã khô, máy sấy tóc được đặt sang một bên. Cô ngồi trước bàn trang điểm, anh ôm cô từ phía sau, gò má anh chốc chốc lại cọ vào tóc mai của cô.

"Anh còn phải đợi bao lâu? Hửm?" Giọng nói này như có tác dụng thôi miên.

"Gì mà đợi bao lâu?" Cô biếng nhác hỏi lại.

"Hôm nay chúng ta đã đi cà phê và xem phim rồi." Anh khẽ nói.

"Ừm." Triệu Hương Nông đáp lại một tiếng, hôm nay bọn họ đã đi đến quán cà phê và rạp chiếu phim.

"Không phải lúc trước em nói quan hệ của chúng ta phải bắt đầu từ quán cà phê và rạp chiếu phim sao?"

"Ý anh là gì?" Triệu Hương Nông ngập ngừng hỏi.

"Em xem, rạp chiếu phim cũng đi rồi, quán cà phê cũng đi rồi, có phải có thể..." Giọng anh trầm thấp đến không thể trầm hơn.

Triệu Hương Nông miễn cưỡng kéo mình ra khỏi cơn buồn ngủ, dỏng tai nghe Tống Ngọc Trạch nói. Sau đó cô nghe thấy anh nói với cô: "Tối nay anh muốn ở lại."

Ngay tức khắc, cơn buồn ngủ bị đánh tan. Triệu Hương Nông đẩy Tống Ngọc Trạch ra, đứng dậy, cất cao giọng: "Tống! Ngọc! Trạch!"

Tống Ngọc Trạch nhanh chóng đổi giọng, hai tay đưa lên không trung, tỏ ra thoải mái: "Vừa rồi là anh nói đùa thôi, thật đấy, anh thật sự không có ý định đấy đâu, anh đã nói tôn trọng em thì anh sẽ làm được, anh thề."

Nói xong, Tống Ngọc Trạch vơ lấy quyển sách rồi vội vàng rời khỏi phòng Triệu Hương Nông. Nhìn cánh cửa đóng lại, Triệu Hương Nông thở phào nhẹ nhõm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Hương Nông bị Tống Ngọc Trạch đánh thức. Anh khẽ nói bên tai cô: "Anh phải đi đây."

"Ừm."

"Đến New York anh sẽ gọi điện cho em."

"Vâng."

"Thứ tư anh về Chicago, cuối tuần về nhà."

"Vâng."

Nói đoạn, anh khẽ hôn lên trán cô.

Từ thứ hai đến thứ tư Triệu Hương Nông đều nhận được những cuộc điện thoại đều đặn của Tống Ngọc Trạch. Thứ tư, cả ngày Triệu Hương Nông đều không nhận được điện thoại của Tống Ngọc Trạch. Thứ năm, Triệu Hương Nông mới nhận được điện thoại của Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch giải thích rằng nơi anh đến hôm qua không được mang theo điện thoại, nên anh không thể gọi điện cho cô. Hai người đã hẹn ăn tối cùng nhau.

Buổi chiều, ở trung tâm cộng đồng Triệu Hương Nông đã gặp lại Si Jun Hwa, người theo đuổi mà cô gần như sắp quên mặt mũi anh ta ra sao. Người đàn ông Hàn Quốc này đến nói lời tạm biệt cô.

Gần 4 giờ, hai người đứng ở dưới một bóng râm. Giọng Si Jun Hwa mang theo vẻ hụt hẫng: "Tôi sắp về Hàn Quốc rồi, tôi nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định đến chào em một tiếng."

Triệu Hương Nông lịch sự mỉm cười.

"Lúc trước, tin tức em đã kết hôn khiến tôi rất đau khổ." Anh chàng người Hàn nói.

Triệu Hương Nông quan sát kỹ hơn thì nhận ra gương mặt người đàn ông từng khiến cô cảm thấy phiền phức đầy vẻ tiều tụy. Điều này khiến Triệu Hương Nông cảm thấy hơi áy náy.

"Tiếng Trung của anh tiến bộ thật." Triệu Hương Nông cố gắng để giọng mình dịu dàng hơn.

Người đàn ông Hàn Quốc cong miệng cười.

Mấy phút sau, Triệu Hương Nông đã trải qua một phen kinh hãi, cánh quạt đo hướng gió ở trung tâm cộng đồng bỗng đổ xuống nơi cô đứng. Thấy cánh quạt sắp đập vào Triệu Hương Nông, người đàn ông Hàn Quốc liền dùng cơ thể mình chắn cho cô, thế là cánh quạt đập mạnh vào người anh ta.

10 giờ tối, do Si Jun Hwa khăng khăng không nằm viện cộng thêm việc người thân của anh ta hiện đang nghỉ dưỡng ở Miami, nên Triệu Hương Nông đành đưa anh ta về nhà.

Cánh quạt rơi xuống khiến Si Jun Hwa bị gẫy cả hai bên xương bả vai. Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Triệu Hương Nông mới xin phép ra về.

"Được." Anh ta cười nói, đồng thời vẫy tay chào tạm biệt cô, sau đó trán anh ta toát đầy mồ hôi lạnh.

Triệu Hương Nông đặt túi xách về chỗ cũ.

Triệu Hương Nông ở lại nhà Si Jun Hwa để chăm sóc anh ta, đến sáng bạn anh ta đến thì Triệu Hương Nông mới ra về. Lúc này, Triệu Hương Nông hoàn toàn không biết chuyện cô và Si Jun Hwa ở nhà anh ta tối qua đã trở thành đề tài bàn tán của mọi người. Hơn nữa, còn có không ít người moi ra những hình ảnh cô và người đàn ông này ở cạnh nhau. Vì chuyện đào hôn và clip nóng mà Triệu Hương Nông đã không còn là nhân vật được mọi người yêu mến. Lý lịch tỳ vết của cô cũng khiến cô bị chụp mác kết giao bừa bãi, vì vậy mọi người đều đoán rằng cô và Si Jun Hwa có quan hệ bất chính.

Gần 8 giờ, khi Triệu Hương Nông gặp Tống Ngọc Trạch ở phòng khách, cô mới nhớ ra cuộc hẹn ăn tối với Tống Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông cố tỏ ra bình thản đi về phía Tống Ngọc Trạch.

Mấy phút sau, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch đã cãi nhau to.

"Em không có điện thoại à?"

"Em để quên điện thoại ở công ty."

"Triệu Hương Nông, đừng có giảo biện, thời đại này không phải còn có chỗ gọi điện thoại sao?"

"Đó là vì tình huống khẩn cấp, em không có thời gian nghĩ đến mấy cái đó."

Tống Ngọc Trạch ném sấp báo xuống đất, Triệu Hương Nông nhìn thấy hình cô và Si Jun Hwa cùng đi vào căn hộ của anh ta trên trang bìa của mấy tờ báo giải trí. Tờ báo giật tít "Dính chặt lấy nhau" để hình dung hai người bọn họ. Quả thực, nhìn thoáng qua rất giống dáng vẻ người ta nói, nhưng đó là vì Si Jun Hwa bị chấn thương khiến cô không thể không dìu anh ta.

Tống Ngọc Trạch chỉ vào tập báo, lạnh lùng giễu cợt: "Sao anh lại không thấy bộ dạng này của hai người có gì khẩn cấp nhỉ. Triệu Hương Nông em vừa bảo anh cho em thời gian, vừa một mình ở căn hộ gã đàn ông khác cả đêm. Anh đã tìm em cả đêm, và rồi em để anh nhìn thấy cái này."

Triệu Hương Nông định nói xin lỗi, nhưng những lời tiếp theo của Tống Ngọc Trạch khiến cô từ bỏ ý định đó.

"Em có rất rất nhiều thời gian để gọi điện thoại cho anh, nhưng em không gọi. Anh có nên hiểu tình huống này thành gã người Hàn đã làm chuyện gì khiến em vui vẻ đến nỗi quên cả lối về thế này không. Triệu Hương Nông, em có một thói quen xấu, anh phát hiện em không thích đeo nhẫn ra ngoài. Thói quen xấu này khiến người khác rất dễ nghĩ rằng có phải em đang cho gã kia một vài ám hiệu, khiến hắn ta cảm thấy giữ một người phụ nữ đã có chồng ở lại nhà mình cả đêm là một chuyện đương nhiên hay không."

Điên mất, tên khốn này đã quên cô làm công việc gì sao. Chẳng lẽ người ta có thể để một người chuyên chạy vặt cả ngày đeo nhẫn kim cương to như trứng chim bồ câu bưng trà rót nước cho người ta sao.

"Tống Ngọc Trạch, anh có thể ấu trĩ hơn nữa không. Nếu không có anh ta thì bây giờ em nhất định đang nằm viện rồi."

Tối qua, chỉ vì câu nói "May mà lúc đó tôi có ở đó, nếu như người bị cánh quạt đập vào là em thì hậu quả không thể tưởng tượng được." của người đàn ông Hàn Quốc đã khiến Triệu Hương Nông vô cùng áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Yêu lại từ đầu (04)

Dịch: Hé

Triệu Hương Nông không ngờ chuyện cô "cả đêm không về" lại biến thành cuộc chiến tranh lạnh giữa cô và Tống Ngọc Trạch. Cuộc cãi vã vào sáng thứ bảy đã kết thúc chỉ bằng một câu nói đầy tức giận của Triệu Hương Nông: "Tống Ngọc Trạch, anh có thể ấu trĩ hơn nữa không. Nếu không phải anh ta, bây giờ em chắc chắn đang nằm trong bệnh viện rồi."

Sau một hồi im lặng, Tống Ngọc Trạch mới bảo cô nghỉ ngơi cho khỏe, rồi rời khỏi nhà. Chủ nhật, Triệu Hương Nông không thấy Tống Ngọc Trạch, anh cũng không gọi điện giải thích lí do không về nhà với cô.

Thứ hai, Triệu Hương Nông nhận được điện thoại của Si Jun Hwa, anh ta nói tối chủ nhật Tống Ngọc Trạch đã đến nhà cảm ơn anh ta. Mấy ngày tiếp theo Tống Ngọc Trạch vẫn không gọi điện thoại cho Triệu Hương Nông. Trong những ngày này Triệu Hương Nông đã biết được một số chuyện, chẳng hạn như cái đêm cô ở lại nhà của Si Jun Hwa, Tống Ngọc Trạch đã điên cuồng tìm cô khắp Chicago.

Do tình huống lúc đó rất cấp bách nên cô không kịp nói lời nào với đồng nghiệp mà vội vàng rời khỏi đó, cộng thêm vết máu nơi cánh quạt rơi xuống đã khiến Tống Ngọc Trạch gần như phát điên lên. Vì cái mác thành phố có tỉ lệ tội phạm đứng đầu nước Mỹ của Chicago đã khiến Tống Ngọc Trạch phải dùng mọi cách để tìm cô, bao gồm việc anh dùng tầm ảnh hưởng của mình để ép lực lượng cảnh sát vào cuộc, dù thời gian cô mất tích chưa đầy 24 tiếng. Do lúc đó trùng hợp có tai nạn sập cầu, lực lượng cảnh sát thiếu hụt đã làm chậm trễ công tác cứu hộ. Ngày hôm đó, đồn cảnh sát thành phố khác liên tục nhận được những cuộc gọi khiếu nại, mấy vị cảnh sát trưởng có quan hệ tốt với Tống Ngọc Trạch đều bị cách chức. Tối hôm đó Tống Ngọc Trạch cũng bỏ lỡ cuộc xã giao vô cùng quan trọng. Thông qua nhiều mối quan hệ trung gian, Tống Ngọc Trạch mới giành được cơ hội gặp gỡ bí mật với mấy vị quan chức chính phủ, sự thất hẹn của Tống Ngọc Trạch đã khiến mấy người kia tức giận mà tuyên bố rằng từ nay về sau sẽ không có bất cứ cơ hội hợp tác nào nữa. Chính vì như vậy, sự nỗ lực suốt một tháng của đội ngũ nhân viên Tống Ngọc Trạch đã đổ sông đổ bể vì lời của mấy vị quan chức kia. Mà những bức ảnh cô và Si Jun Hwa xuất hiện tại nhà anh ta cũng đồng nghĩa với việc để cho những người trong cuộc nhìn thấy trò cười của Tống Ngọc Trạch.

Hơn nữa, Rice kể cho cô tối hôm đó, vì tìm cô mà Tống Ngọc Trạch đã chạy thục mạng đến trạm tàu hỏa ở Chicago, chạy hết đường ray này sang đường ray kia. Rice còn nói cô ấy thật sự sợ hãi với bộ dạng cuống cuồng của Tống Ngọc Trạch.

Đường ray? Xem ra lần trước cô thật sự làm Tống Ngọc Trạch sợ hãi rồi, có phải vì sợ nên anh mới giận cô như vậy hay không?

Từ chỗ Tống Liên Tố, Triệu Hương Nông mới biết chuyện mấy vị cảnh sát trưởng có quan hệ tốt với Tống Ngọc Trạch bị cách chức, rồi sức ép đến từ phía Tống Học Nhữ khiến Tống Ngọc Trạch bận bù đầu suốt mấy ngày gần đây.

Thứ sáu, Triệu Hương Nông cố ý ở lại đến tối muộn mới tan làm. Cô gọi cho Tống Ngọc Trạch ba cuộc điện thoại liên tiếp nhưng điện thoại của anh vẫn trong tình trạng không người nhận.

Thứ bảy, Triệu Hương Nông tiếp tục gọi điện cho Tống Ngọc Trạch. Chiều thứ bảy, Triệu Hương Nông lại gọi điện đến văn phòng của Tống Ngọc Trạch, người nhận điện thoại có giọng nói quyến rũ máy móc trả lời: "Hiện giờ boss không có thời gian nghe điện thoại, nếu có chuyện gì quan trọng xin hãy để lại lời nhắn."

Dưới sự giục giã của người kia, Triệu Hương Nông vội vàng thốt ra một câu "Bảo anh ấy về nhà" rồi lập tức cúp máy.

Sau khi cúp điện thoại, lòng Triệu Hương Nông bỗng bắt đầu khó chịu. Cô gái nhận điện thoại có khẩu âm vùng Mỹ La - tinh, ai cũng biết khu vực Mỹ La - tinh nổi tiếng nhiều mỹ nhân.

Trong khi Triệu Hương Nông đinh ninh rằng sau khi cô để lại lời nhắn kia thì tối đến cô có thể gặp được Tống Ngọc Trạch, nhưng sự thực thì Tống Ngọc Trạch không những không về mà còn không gọi cho cô lấy một cuộc điện thoại.

Chủ nhật, Triệu Hương Nông dậy rất muộn. Đứng trước gương cô mới phát hiện sắc mặt mình rất kém. Chạm tay lên mặt, Triệu Hương Nông cũng không biết vì sao lại cảm thấy tủi thân.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong Triệu Hương Nông xuống dưới nhà ăn sáng. Quản gia nói với cô Tống Ngọc Trạch đã về nhà lúc sáng sớm.

"Ừm." Triệu Hương Nông khẽ đáp một tiếng.

Gần 9 giờ, thấy cửa phòng Tống Ngọc Trạch hé mở, Triệu Hương Nông nghĩ ngợi rồi đẩy cửa đi vào. Vừa đẩy cửa ra Triệu Hương Nông liền nhìn thấy Tống Ngọc Trạch đứng ngoài ban công nói chuyện điện thoại. Từ nội dung cuộc đối thoại có thể biết anh đang nói chuyện với ông nội anh. Lúc đầu ngữ khí rất bình thường đến cuối cùng lại trở nên gay gắt. Cuối cùng sau khi Tống Ngọc Trạch giận dữ ném ra một câu "Cháu không muốn nghe mấy lời nhảm nhí kia nữa. Ngài Tống à, cháu không chỉ một lần chứng minh cho ông thấy cháu không còn là thằng bé lớn lên ở hậu hoa viên rồi.", anh lập tức kết thúc cuộc điện thoại.

Cúp máy xong, Tống Ngọc Trạch vẫn không quay đầu lại, anh vẫn đứng ở chỗ cũ. Từ tần xuất hô hấp của anh, Triệu Hương Nông đoán anh đang tức giận.

Có phải... vì chuyện của cô khiến anh phải chịu áp lực lớn. Năng lượng hạt nhân là chủ đề nhạy cảm mà rất nhiều người không dám dây vào, hơn nữa, Tống Ngọc Trạch cũng vừa mới đến thành phố Chicago này.

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông gọi anh.

Tiếng gọi khẽ khàng đó khiến Tống Ngọc Trạch vội vàng quay đầu lại. Triệu Hương Nông nhìn thấy rõ sự u ám, và cả sát khí còn sót lại trong đôi mắt anh.

Dạo gần đây Triệu Hương Nông đã quen với ánh nhìn dịu dàng mỗi buổi sáng của Tống Ngọc Trạch, nên cô bỗng cảm thấy sợ hãi vì ánh mắt kia của Tống Ngọc Trạch. Những lời cô định anh ủi Tống Ngọc Trạch ban nãy đã bị cô giấu lại một góc trong tim. Cảm giác tủi thân xa lạ kia đã khiến cô không thể không đề cao sự cảnh giác, những thủ đoạn Tống Ngọc Trạch ép cô gả cho anh vẫn còn rành rành ngay trước mắt.

"Xin lỗi đã làm phiền." Triệu Hương Nông vừa nói vừa quay người đi ra, nhưng lại bị Tống Ngọc Trạch kéo tay lại.

Triệu Hương Nông bị Tống Ngọc Trạch kéo ra ngoài ban công. Anh cúi đầu nhìn cô, cô lại cụp mắt xuống.

Một lúc sau.

"Sắc mặt em không tốt lắm." Anh nói.

"Không sao."

"Anh gọi điện bảo bác sĩ đến."

"Không cần, em thật sự không sao."

Nửa tiếng sau, Triệu Hương Nông mặc chiếc váy màu hoa tử la lan mà Tống Ngọc Trạch chọn cho cô. Triệu Hương Nông cũng không biết Tống Ngọc Trạch bảo cô mặc bộ váy đó là có dụng ý gì, anh chỉ dùng giọng điệu không thể cự lại để bảo cô mặc bộ váy đó. Trước lúc đi, Rice đã đổi chiếc túi xách màu trắng của cô thành chiếc màu đỏ. Rice bảo màu trắng khiến cô trông thiếu sức sống, màu đỏ sẽ làm cô tươi tắn hơn.

Gần 10 giờ, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch ngồi trên bãi cỏ tham dự đại nhạc hội ngoài trời ở quảng trường Thiên Nhiên Kỷ. Cứ mỗi chủ nhật, đại nhạc hội nơi đây sẽ cống hiến cho khán giả đến từ khắp thế giới những tiết mục đặc sắc.

Cũng giống như bao khán giả đến nơi đây, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch trải thảm trên cỏ, rồi bày biện đồ ăn và nước uống.

"Vì sao lại đến nơi này?" Triệu Hương Nông phá vỡ sự tĩnh lặng. Cô nghĩ một khi những người khác nhận ra cô thì họ nhất định sẽ hướng ống kính máy ảnh về phía cô, sau đó bắt đầu bàn tán sôi nổi. Hình tượng dạo gần đây của cô rất tệ, nhất định những người kia sẽ nói cô làm bộ làm tịch.

"Hôm nay không có nắng, anh cảm thấy rất hợp để ngồi ở đây." Tống Ngọc Trạch nói với cô.

Nhiều ánh mắt dõi về phía hai người khiến Triệu Hương Nông cảm thấy mất tự nhiên, vậy mà Tống Ngọc Trạch lại tỏ ra khá thản nhiên.

"Đến khi buổi diễn bắt đầu thì họ sẽ không để ý đến chúng ta nữa đâu. Người ta đến đây là để nghe nhạc mà." Tống Ngọc Trạch chỉ về bục sân khấu được sơn đỏ chót kia.

Đúng là mọi người đến đây là vì âm nhạc giống như Tống Ngọc Trạch đã nói. Một đám sinh viên trường nghệ thuật cuồng nhiệt ca múa nhảy nhót đã mang đến cho người xem sân khấu đậm chất Broadway, không ai nỡ dời mắt khỏi khán đài để quan sát xem hai người kia có phải cặp đôi đang trục trặc dạo gần đây là Tống Ngọc Trạch và Triệu Hương Nông hay không.

Màn biểu diễn gần kết thúc, Triệu Hương Nông phát hiện Tống Ngọc Trạch đã nằm ngủ trên bãi cỏ. Nhìn Tống Ngọc Trạch ngủ say, Triệu Hương Nông lại nhìn về phía sân khấu. Nhưng chưa đầy ba phút sau, Triệu Hương Nông lại phát hiện mình đang ngắm Tống Ngọc Trạch, hơn nữa cô còn ngắm kỹ đến nỗi cô còn nhìn thấy quầng thâm nhàn nhạt dưới đôi mắt của Tống Ngọc Trạch. Chẳng trách anh lại có thể ngủ say ở một nơi như thế này.

Buổi biểu diễn kết thúc, trên bãi cỏ rộng lớn chỉ còn lại Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch.

Đã đến trưa, ánh mắt trời ló rạng sau tầng mây nặng nề, đôi nam nữ trên bãi cỏ không biết vì sao mà lại bắt đầu cãi nhau.

Giọng người đàn ông đầy tức tối: "Triệu Hương Nông, vì sao em không gọi anh dậy, có phải vì cảm thấy anh ấu trĩ đến nỗi ngay cả tên anh cũng không thèm gọi không?"

Người đàn ông đúng là ngốc, vì sao không nghĩ chuyện theo hướng tốt đẹp khác, người phụ nữ không gọi anh ta dậy vì suy nghĩ của cô rất đơn giản, đó là muốn để anh ngủ thêm một lúc.

Thấy người phụ nữ không đáp lại lời của anh ta, người đàn ông càng cảm thấy suy nghĩ của mình đúng: "Em không những không thèm gọi tên anh mà còn không buồn nói chuyện với anh luôn ư? Nếu anh nhớ không nhầm hôm nay em mới chỉ nói với anh bốn câu!"

Nghe thấy người đàn ông nói như vậy, người phụ nữ lập tức quay người bỏ đi, người đàn ông giận đùng đùng đuổi theo phía sau: "Triệu Hương Nông, có phải em đang thầm vui mừng vì tình trạng bây giờ của hai ta không. Em chỉ mong giữa chúng ta sẽ duy trì sự bế tác như này đúng không?"

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông dừng bước lại.

Tống Ngọc Trạch cũng đứng khựng lại, tiếp tục nói những lời vô lí: "Có phải em luôn âm thầm so sánh anh và Bách Nguyên Tú, không những vậy, em còn thấy gã người Hàn kia rất được. Triệu Hương Nông, em có biết gã người Hàn kia đã nói gì với anh không? Hắn khiến anh phải đề cao cảnh giác. Hắn ám chỉ với anh rằng thời gian là một sự ràng buộc đáng sợ. Anh cảm thấy tò mò vì sao gã người Hàn kia lại nói với anh như vậy. Có phải gã đó đã nắm được nhược điểm gì từ em và Bách Nguyên Tú không?"

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông tức đến bật cười, cô nói với anh: "Tống Ngọc Trạch, đồ điên nhà anh, tôi không biết tôi và Nguyên Tú có nhược điểm gì để rơi vào tay anh ta, nhưng tôi có thể khẳng định Nguyên Tú sẽ không bao giờ nói những lời ngu ngốc như anh vừa nói đâu."

Sau khi nói ra những lời này không lâu, Triệu Hương Nông liền cảm thấy hối hận. Sự hối hận của cô đến từ bản tin cô xem được ở nhà hàng.

Người dẫn chương trình bóng gió nhắc đến một nhân vật nổi tiếng dạo gần đây bị bí mật điều tra vì can dự quá sâu vào tư pháp. Dù bản tin không chỉ đích danh người đó nhưng căn cứ vào những đặc điểm mà bản tin nói đến, người ta vẫn nhận ra nhân vật trong bản tin là Tống Ngọc Trạch.

Những lời Triệu Hương Nông nói trong cơn tức giận đã khiến Tống Ngọc Trạch trầm mặc. Sau một hồi im lặng, anh bảo cô đợi anh trong nhà hàng, còn anh đi lấy xe rồi đưa cô đi viện.

Sau khi xem xong bản tin kia, Triệu Hương Nông không thể ngồi yên được nữa. Ở Chicago này vẫn luôn tồn tại hiện tượng bài xích người ngoại lai, huống chi là người thu hút sự chú ý của tất cả mọi người chỉ trong một thời gian ngắn như Tống Ngọc Trạch. Chàng trai châu Á tài năng này khiến một số người không thể ngồi yên được nữa. Triệu Hương Nông biết mấy kẻ đó phiền phức như thế nào. Triệu Hương Nông vội vàng cầm túi xách đi ra cửa nhà hàng đợi Tống Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông đứng trước cửa nhà hàng, một quả bóng bỗng lăn đến chân cô. Một đứa bé đi chưa sõi vừa chỉ vào quả bóng vừa kêu ê a. Triệu Hương Nông cúi xuống đuổi theo quả bóng, vài bước chân cô đã bắt được quả bóng đó. Đang định đứng dậy thì người cô bất ngờ bị đụng một cái khiến cô suýt ngã ngào xuống đất.

"Xin lỗi, xin lỗi..." Một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai cô, đầy vẻ luống cuống.

Đúng là một người hấp tấp. Triệu Hương Nông cầm quả bóng rồi quay đầu lại.

Ngay khoảnh khắc quay đầu lại ấy, Triệu Hương Nông cứ ngỡ như mình đang soi gương. Khoảnh khắc ấy, Triệu Hương Nông có cảm giác thời gian đã ngừng trôi, cô quên cả đứng thẳng người, quả bóng rơi xuống khỏi tay cô. Cô gái có khuôn mặt giống hệt cô cũng đứng đó nhìn cô. Triệu Hương Nông còn chưa đứng dậy thì cô gái đã vội vàng chạy mất.

Ngày hôm đó đã có một chuyện xảy ra ở quảng trường Thiên Niên Kỷ. Có hai cô gái, một người cầm quả bóng, một người cầm bóng bay. Khi quả bóng và bóng bay cùng lúc rời khỏi tay hai cô gái có khuôn mặt giống hệt nhau, một người chạy đi nhặt bóng, một người đuổi theo bóng bay. Người chạy theo quả bóng là Triệu Hương Nông, người đuổi theo bóng bay là Mục Hựu Ân.

Sau khi trả quả bóng cho đứa bé, Triệu Hương Nông mới đi tìm cô gái vừa va phải cô lúc trước. Cô gái đó đã tìm lại được quả bóng bay của mình. Cô gái cầm bóng bay đi về phía Triệu Hương Nông. Khi hai người sắp lướt qua nhau, Triệu Hương Nông vô thức quay mặt sang hướng khác.

- ----------

Chương cuối cùng của năm 2019 rùiiiiiiiiiiiiiiiii

Chúc mọi người sang năm mới thật nhiều sức khỏe, thành công, gặp nhiều may mắn trong cuộc sống:D *tung hoa*

Chúc bộ truyện này hoàn trước Tết âm, chúc bạn dịch chăm chỉ hơn, yêu đời hơn, có nhiều động lực hơn!!!!!!

Goodbye 2019!

Welcome 2020!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 90: Yêu lại từ đầu (05)

Dịch: Hé

Quảng trường Thiên Niên Kỷ, tia nắng xuyên qua tầng mây chiếu xuống Cổng Mây khiến nó trông giống như một giọt thủy ngân, ánh sáng rực rỡ của giọt thủy ngân hắt lên những tòa nhà xung quanh nó. Ánh sáng rực rỡ đó khiến Triệu Hương Nông gần như không thể mở mắt ra được. Cô gái trạc tuổi Triệu Hương Nông, có gương mặt giống hệt cô, trang phục tương tự cô đi qua trước mặt cô. Trong ánh sáng chói chang ở quảng trường, cô gái giống như cái bóng phản chiếu trên mặt nước của Triệu Hương Nông. Trong cảnh tượng giống như ảo mộng đó, Triệu Hương Nông nhìn thấy khuôn mặt giống cô như đúc.

Khi bóng dáng màu tím đi qua trước mặt cô, Triệu Hương Nông vô thức quay mặt đi. Cảm giác giống như đang soi gương khiến trái tim Triệu Hương Nông cảm thấy hoảng loạn. Đợi đến khi Triệu Hương Nông quay lại tìm cô gái vừa rồi thì cô ấy đã đi mất. Triệu Hương Nông ngẩn người nhìn về một hướng. Vừa rồi rõ ràng người kia đi về hướng này, rốt cuộc cô ấy là ai, vì sao lại giống cô như vậy. Hay là, đó chỉ là vì lòng cô đang rối loạn nên mới nảy sinh ảo giác?

Men theo hướng cô gái vừa biến mất, lướt qua khuôn mặt này đến khuôn mặt khác, Triệu Hương Nông vẫn không thấy cô gái mặc bộ váy màu hoa tử la lan kia. Cô bắt đầu bước đi không mục đích, lại có người va phải cô, người kia nói "xin lỗi" cô, Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên nhìn, không phải khuôn mặt cô muốn tìm. Cô đứng tại chỗ thẫn thờ dõi theo người vừa đụng phải cô đang dần đi xa.

Sau đó, có một người đặt tay lên vai cô. Cô quay đầu lại, người kia đứng ngược sáng. Khi hai khuôn mặt đối diện với nhau, bàn tay trên vai cô cũng nhanh chóng rời khỏi. Người vỗ vai cô là một người đàn ông châu Á. Hình như anh ta đang nói chuyện với cô. Triệu Hương Nông nghe thấy cái tên "Hựu Ân" được thốt ra từ miệng người đàn ông kia.

Ừm, người đàn ông kia gọi cô là "Mục Hựu Ân."

"Anh gì à, anh nhận nhầm người rồi." Triệu Hương Nông lên tiếng. Cô không phải Mục Hựu Ân.

Tiếng Anh của người đàn ông rất kém, vừa nghe là biết anh ta là du khách đến Chicago du lịch. Người đàn ông thoáng nhìn chiếc túi xách trong tay cô rồi nói túi của cô rất đẹp.

"Cảm ơn." Triệu Hương Nông nói.

Người đàn ông nói xin lỗi cô xong liền vội vàng rời đi. Triệu Hương Nông vẫn đứng ở chỗ cũ, ánh mắt cô vô thức nhìn dòng người tấp nập ở quảng trường. Khi những bóng dáng kia từ một biến thành hai, thậm chí là ba Triệu Hương Nông mới cảm thấy bất thường. Cô đưa tay lên trán thì thấy trán đầm đìa mồ hôi. Ánh nắng gay gắt khiến cô cảm thấy trời đất quay cuồng. Cô từ từ đi về phía bóng râm của Cổng Mây rồi mới lau mồ hôi trên trán.

Đợi đến khi đầu óc tỉnh táo hơn một chút, Triệu Hương Nông mới nhớ ra Tống Ngọc Trạch đã hẹn cô trước cửa nhà hàng. Cô vội vàng chạy đến nhà hàng. Khi tới cửa nhà hàng cô liền nhận được điện thoại của Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch nói rằng vì lúc trước sơ ý đỗ xe ở chỗ dành cho người tàn tật nên xe đã bị kéo đi mất, anh bảo cô đợi anh một lúc nữa, trợ lý của anh sẽ lái chiếc xe khác đến đón.

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông cuống quít gọi Tống Ngọc Trạch lại: "Anh có thể đến đây không, bây giờ em cảm thấy không khỏe lắm."

Khi nói câu này, lại có giọt mồ hôi nhỏ xuống từ trên trán cô.

Ngắt điện thoại, Triệu Hương Nông vô thức nhớ lại cảnh tượng xảy ra mười mấy phút trước. Khuôn mặt giống hệt như lúc cô soi gương đó, Triệu Hương Nông cảm thấy giây phút đó chính là khoảnh khắc của số mệnh.

Số mệnh? Triệu Hương Nông không khỏi rùng mình. Ai Cập cổ đại có một lời nguyền: Trên thế giới này thật sự có một người giống hệt bạn. Nếu hai người cả đời không gặp nhau thì cả hai sẽ bình yên vô sự, nhưng một khi gặp mặt thì tai họa sẽ giáng xuống.

Càng ngày càng có nhiều mồ hôi nhỏ xuống, Triệu Hương Nông nhấc bước đi đến biển quảng cáo của nhà hàng rồi tựa đầu vào đó.

Có tiếng chân đến bên cạnh cô, giọng nói quen thuộc đầy vẻ yêu chiều vang lên: "Tiểu Nông, em đang làm gì vậy?"

Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên liền nhìn thấy người cô đã không gặp một thời gian. Bách Nguyên Tú nhìn cô không chớp mắt, đáy mắt anh ta chất chứa những điều mà cô đã từng mong đợi: Nhớ nhung, yêu chiều.

Năm 10 tuổi, anh ta nói với cô: "Triệu Hương Nông, rất vui được gặp em."

Năm 15 tuổi, anh ta nói với cô: "Triệu Hương Nông, em đúng là một cô gái khiến người ta không thể thích nổi."

Năm 20 tuổi, anh ta nói với cô: "Tiểu Nông, anh đổi tên em thành số 1 trong danh bạ của anh."

Năm 24 tuổi, anh ta đeo nhẫn lên ngón vô danh của cô.

Có điều, lúc này, trên ngón vô danh của cô không còn là chiếc nhẫn anh ta đeo lên cho cô lúc ban đầu nữa. Sức mạnh của vận mệnh luôn khiến người ta thổn thức.

Đang mải suy nghĩ, Triệu Hương Nông lại nghe thấy Bách Nguyên Tú hỏi lại lần nữa: "Tiểu Nông, em đang làm gì vậy?"

Triệu Hương Nông rời mắt khỏi khuôn mặt của Bách Nguyên Tú, nhìn về phía quảng trường, vô thức nói: "Nguyên Tú, em vừa nhìn thấy một người. Nhìn thấy người đó em cứ ngỡ mình đang soi gương vậy. Đợi đến khi em định nhìn cho kỹ thì người kia đã đi mất."

Ánh mắt cô nhìn dáo dác khắp quảng trường, sau đó dường như có một điều gì đó thu hút ánh mắt của cô.

Khi còn bé, mẹ cô từng nói với cô rằng trong dòng người tấp nập, con sẽ nhìn thấy người trong lòng con ngay từ cái nhìn đầu tiên, vì trái tim con sẽ nhận ra người đó trước đôi mắt của con rồi dẫn con tìm ra anh ta.

Lúc đó, giọng nói của mẹ quá đỗi hiền dịu, khiến cô nhớ mãi không bao giờ quên.

Giây phút này, Triệu Hương Nông chợt hiểu ra lời của mẹ.

Trong biển người mênh mông, bóng dáng anh cao lớn nổi bật. Anh vội vàng chạy về phía cô, áo sơ mi màu xanh nhạt, áo khoác vắt ở cánh tay anh. Anh vượt qua từng người một để đến với cô, bước chân anh sao mà gấp gáp. Sự vội vã này có lẽ là vì vừa rồi cô đã nói với anh, Tống Ngọc Trạch em không khỏe lắm.

Sợ bóng dáng đó sẽ cô nhìn đến rơi lệ đầy mặt, cô mới luống cuống cụp mắt xuống, che giấu thứ tình cảm bất chợt xuất hiện.

Vừa cúi xuống Triệu Hương Nông liền nhìn thấy đôi giày của Bách Nguyên Tú. Lúc này, Bách Nguyên Tú mà đứng đây thì không hay chút nào. Không lâu trước Tống Ngọc Trạch còn nổi giận vì Bách Nguyên Tú, nhưng cuối cùng anh cũng nhượng bộ cô. Lúc này, nếu để anh nhìn thấy Bách Nguyên Tú đang đứng sát bên cô như này thì cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội.

"Nguyên Tú, gần đây tinh thần của em không tốt lắm, chút nữa em phải đi khám bệnh." Triệu Hương Nông nói với Bách Nguyên Tú, giọng cô vừa nhanh vừa gấp.

Thế mà Bách Nguyên Tú vẫn không biết ý mà đáp rằng: "Anh đưa em đến bệnh viện. Khám xong anh đưa em đến quán mì Đài Loan."

"Không cần!" Triệu Hương Nông cất cao giọng, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm xuống giày của Bách Nguyên Tú: "Anh ấy sẽ đưa em đi."

Nghe thấy Triệu Hương Nông nói vậy, Bách Nguyên Tú lập tức im lặng, nhưng Triệu Hương Nông vẫn không thấy anh ta cất bước. Triệu Hương Nông cuống lên, cô gần như có thể tượng tượng ra khuôn mặt sầm sì của Tống Ngọc Trạch khi anh nhìn thấy Bách Nguyên Tú đứng cạnh cô. Cô đã gây cho anh không ít rắc rối rồi.

"Nguyên Tú, anh ấy sắp đến rồi." Triệu Hương Nông cuống đến mức suýt giậm chân: "Nguyên Tú..."

Cuối cùng, Triệu Hương Nông cũng nhìn thấy Bách Nguyên Tú nhấc bước. Bước chân đó thoáng chần chừ rồi nhanh chóng đi khỏi. Nghe thấy tiếng bước chân dần xa, Triệu Hương Nông mới thở phào một hơi. Còn chưa đợi cô ngẩng đầu lên thì cô đã nhìn thấy một đôi giày da khác xuất hiện trước mắt cô, màu tím sẫm tựa biển sâu. Giây phút đó, Triệu Hương Nông mới hiểu vì sao Tống Ngọc Trạch lại bảo cô mặc chiếc váy màu hoa tử la lan.

"Sao vậy? Không thoải mái ở đâu?" Vì chạy đến đây nên giọng anh trở nên ngắt quãng.

Cô vẫn cố chấp cúi gằm mặt. Khi anh định chạm vào mặt cô thì cô nghiêng mặt đi. Cô không muốn để anh nhìn thấy cảm xúc trong ánh mắt cô quá sớm.

Anh bỏ tay xuống, nói: "Anh đưa em đến bệnh viện."

Triệu Hương Nông gật đầu. Khi anh định cầm tay cô, thì cô nắm chặt lấy túi xách.

Hai người cùng đi về phía quảng trường, vừa đi anh vừa liên tục hỏi cô những câu hỏi kiểu như "Em khó chịu ở đâu?" Thấy Triệu Hương Nông không trả lời, anh cũng trở nên im lặng.

Đi được một đoạn đường, Tống Ngọc Trạch khẽ nói với cô một câu: "Anh cũng chỉ nói những lời như vậy trước mặt em thôi."

Một thoáng ngập ngừng, Tống Ngọc Trạch lại nói khẽ hơn: "Những lời trong lúc tức giận, tùy tiện, thiếu suy nghĩ."

"Nếu em không thích, về sau anh sẽ chú ý." Anh nói thêm một câu.

Triệu Hương Nông nhìn hai bàn tay buông thõng của cô và Tống Ngọc Trạch. Vì trên quảng trường có rất nhiều người nên hai người đi rất gần nhau. Cùng với động tác đi của hai người khiến tay họ có thể chạm vào nhau bất cứ lúc nào. Triệu Hương Nông mải ngắm tay của cả hai nên không kịp tránh

một người đang sắp va phải cô. Khi Tống Ngọc Trạch hô "Cẩn thận!" thì Triệu Hương Nông mới né người qua một bên, kéo dãn khoảng cách với Tống Ngọc Trạch.

Người nọ chạy lướt qua người cô và Tống Ngọc Trạch. Đó là một nhân viên vội mang cà phê về cho sếp. Triệu Hương Nông nghĩ hôm nay cô gặp không ít những con người hấp tấp.

Vì người nọ mà cô và Tống Ngọc Trạch cùng lúc dừng bước. Khi Triệu Hương Nông dời mắt khỏi người nhân viên kia rồi nhìn Tống Ngọc Trạch, trái tim cô bỗng thắt lại. Vẻ mặt của Tống Ngọc Trạch khó chịu, ánh mắt ảm đạm. Ánh mắt ảm đạm của anh dường như cũng nhuốm vào giọng nói của anh: "Xem ra, anh vẫn chưa cho em đủ cảm giác an toàn."

"Không phải như vậy." Triệu Hương Nông định nói như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể nói thành lời. Lời mà Tống Ngọc Trạch vừa nói cũng có lí.

Nếu cô tin tưởng anh thì ngay tại khoảnh khắc kia cô chắc chắn sẽ nép sát vào người anh, nhưng không, bản năng là thứ không thể lừa dối được.

Hai người đều chìm vào im lặng.

"Đi thôi." Tống Ngọc Trạch liếc cô: "Giờ mới thấy, sắc mặt em đúng là không tốt lắm."

Hai người lại cất bước, Triệu Hương Nông lại vô thức nhìn tay cô và Tống Ngọc Trạch. Lần này bàn tay hai người đã cách xa nhau.

Lòng cô thoáng động, Triệu Hương Nông khẽ bước sang ngang một bước, ngay lập tức ngón tay cô chạm vào ngón tay anh. Lần thứ nhất không có phản ứng. Lần thứ hai tay cô nhanh chóng được nắm lấy, sau đó nằm gọn trong bàn tay nam tính của anh. Lần này, cô không còn giẫy giụa nữa.

Triệu Hương Nông được Tống Ngọc Trạch đưa đến một phòng khám tư nhân. Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ đưa cô đến một căn phòng bài trí trang nhã.

Tống Ngọc Trạch vỗ về Triệu Hương Nông: "Bác sĩ bảo để em ở đây nghỉ ngơi vài tiếng là ổn thôi."

Sau khi uống thuốc xong, Triệu Hương Nông lên giường dưới sự thúc giục của Tống Ngọc Trạch. Trước khi nhắm mắt lại, Triệu Hương Nông thoáng nhìn Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch liền mỉm cười: "Anh sẽ ở đây đợi em dậy, không đi đâu cả."

Lúc này Triệu Hương Nông mới nhắm mắt lại.

Lúc Triệu Hương Nông tỉnh dậy thì trời đã nhá nhem tối. Sau mấy tiếng nghỉ ngơi, tinh thần của cô đã tốt lên rất nhiều.

Khi màn đêm buông xuống, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch rời khỏi phòng khám. Đang vào giờ tắc đường nên xe đi rất chậm. Từ lúc lên xe cô và Tống Ngọc Trạch chưa hề nói với nhau một câu nào. Mấy lần Triệu Hương Nông quay sang định nói chuyện với anh đều thấy anh chăm chú nhìn về phía trước, vẻ mặt không có nhiều cảm xúc giống như lúc ở quảng trường.

Đồ ngốc, lúc đó để anh nắm tay chính là để bày tỏ sự tin tưởng của cô với anh. Dì Thanh nói đàn ông là sinh vật chậm chạp. Rõ ràng Tống Ngọc Trạch vẫn không hiểu ý cô.

Xe dừng lại trước đèn đỏ, điện thoại của Tống Ngọc Trạch đổ chuông. Anh nhìn qua rồi nhíu mày tắt máy, hiển nhiên người gọi điện thoại cho anh nhất định là người khiến anh cảm thấy phiền.

"Tống Ngọc Trạch, đừng nhíu mày." Triệu Hương Nông buột miệng nói.

Có lẽ do giọng cô quá bé, Tống Ngọc Trạch mới nghiêng mặt sang hỏi: "Hửm?"

Dường như cô cũng bị lây cái nhíu mày của anh. Cô nhíu mày, giọng nói đầy vẻ ngang ngược: "Tống Ngọc Trạch, không cho anh nhíu mày!"

"Anh vừa nhíu mày, lòng em liền cảm thấy không dễ chịu. Cảm giác này rất giống như trước kia." Đây là những lời Triệu Hương Nông giấu trong lòng không dám nói ra.

Hình như Tống Ngọc Trạch không nghe rõ lời cô, anh vẫn nhíu mày, nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc.

Tên ngốc này, còn muốn nhìn đến bao giờ?

Triệu Hương Nông dứt khoát nghiêng người qua, ngẩng đầu, hôn lên môi anh. Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi, môi cô rời khỏi môi anh.

"Triệu..."

"Lái xe." Triệu Hương Nông nhìn thẳng về phía trước, chỉ về cột đèn đã chuyển đèn xanh.

Đến đèn đỏ tiếp theo, hai người vẫn ngồi nghiêm chỉnh. Ngón tay thon dài của anh gõ nhịp trên vô lăng, từng nhịp khiến con tim cô rối loạn. Một lát sau, anh bỗng cởi dây an toàn ra, chưa đợi Triệu Hương Nông phản ứng lại thì...

Một bóng đen nhoài sang phía cô, môi anh lập tức khóa chặt môi cô, một cánh tay luồn ra sau lưng cô, một bàn tay men theo eo cô, khẽ chạm vào nơi

phập phồng của cô.

Sau một thoáng ngơ ngác, Triệu Hương Nông lập tức nhắm mắt lại.

Xe rẽ vào một khúc cua, rồi cứ thế đi thẳng.

Con đường thẳng tắp, ánh đèn rực rỡ, ánh mắt hai người vẫn nhìn thẳng về phía trước, không ai chịu lên tiếng. Khi xe rẽ trái vào một con đường, Triệu Hương Nông vô thức kêu lên: "Tống... Tống Ngọc Trạch, sai rồi, anh đi sai đường rồi."

Tống Ngọc Trạch làm như không nghe thấy lời cô nói, chiếc xe vẫn lao thẳng về phía trước. Mười mấy phút sau, xe mới dừng lại.

Sau khi dừng xe, Tống Ngọc Trạch vẫn không nói năng gì. Ánh mắt anh nhìn về một hướng nào đó. Triệu Hương Nông thuận theo ánh mắt của anh nhìn vào dòng chữ neon trên biển quảng cáo, mặt cô lập tức nóng ran.

Dòng chữ trên biển quảng cáo đã chỉ rõ khu vực họ đang ở mang tính chất gì.

- ----------

Thịt sắp về bản, mời mọi người 9h tối mai đến lĩnh, cảm ơn:">>>>>

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Yêu lại từ đầu (06)

Dịch: Hé

Nếu dò hỏi đám nhà giàu ở Chicago thích gì nhất thì một số người hay chuyện sẽ cười thầm rồi nói cho bạn biết rằng mỗi tháng họ sẽ cởi những đôi giày da đắt tiền ra, thay sang đôi giày rẻ tiền, đưa cô bạn gái không đeo bất cứ món trang sức đến phía Đông Chicago. Ở nơi đây có những khách sạn đặc biệt mọc lên như nấm. Những khách sạn này có đủ loại phong cách, chỉ cần bạn muốn bạn có thể trải nghiệm mỗi một phong cách nguyên thủy nhất trên thế giới này bất cứ lúc nào.

Bây giờ, xe của Tống Ngọc Trạch đang dừng ở khu vực phía Đông Chicago. Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch vẫn ngồi trên xe, trong năm phút từ lúc xe dừng lại, hai người vẫn chưa nói chuyện với nhau.

Điện thoại của Triệu Hương Nông bỗng đổ chuông trong không gian tĩnh lặng. Người gọi đến là Rice, Triệu Hương Nông đang định bắt máy thì Tống Ngọc Trạch lại cầm điện thoại lên trước cô.

"Bây giờ cô ấy đang ở cùng tôi." Tống Ngọc Trạch vừa nói vừa nhìn cô. Sau khi ngắt máy, anh liền tắt nguồn điện thoại Triệu Hương Nông.

"Làm gì vậy..." Dưới cái nhìn của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông đành nuốt lại những lời còn lại.

Tống Ngọc Trạch cầm lấy tay cô, cụp mắt nói: "Lúc em hôn anh, anh rất vui. Anh cũng rất vui vì em không từ chối anh hôn em. Trong mười mấy phút lái xe, anh đã nghĩ rằng hành động vừa rồi của Triệu Hương Nông có phải là... Ý nghĩ này làm anh rất kích động. Anh nghĩ mình nên lái xe về nhà thật nhanh, sau đó bế em vào phòng. Chỉ mới nghĩ đến đó thôi mà anh đã không thể tập trung lái xe nữa. Mà từ nơi này lái về nhà phải mất hơn một tiếng nữa. Một tiếng này còn chưa bao gồm thời gian chờ đống đèn đỏ nhiều đến nỗi khiến người ta bực bội kia. Vì thế, anh đã lái xe đến nơi này. Triệu Hương Nông, anh nói như vậy em có hiểu không? Nếu không hiểu vậy thì anh sẽ nói tiếp cho em nghe vì sao lần nào anh cũng không dám gọi điện thoại cho em vào ban đêm. Đêm hôm rảnh rỗi, nhiều thứ sẽ truyền đến cơ thể theo bản năng, càng khát vọng có được bao nhiêu thì càng không dám hành động thiếu suy nghĩ bấy nhiêu."

Tống Ngọc Trạch nói một tràng những lời kia khiến Triệu Hương Nông hơi mất tự nhiên. Cô không tự chủ được mà giẫy khỏi tay anh, nhưng không thành công, tay cô vẫn bị anh nắm chặt.

"Đã đến nơi này rồi thì anh muốn nói thật với em một chuyện, vì sao lần nào cô cũng bảo em đến trước cửa sổ. Đó là vì anh bảo cô làm như thế. Khi em ngẩn người đứng trước cửa sổ phòng làm việc của cô, anh đều nấp ở bên ngoài ngắm em."

Hóa ra... gò má Triệu Hương Nông bắt đầu đỏ bừng, cõi lòng vừa ngọt ngào vừa thấy xót xa.

"Bây giờ..." Giọng nói của Tống Ngọc Trạch giống như men say trong không gian yên tĩnh: "Anh có thể muốn em không, bây giờ?"

Tống Ngọc Trạch đã chọn một khách sạn kiểu Nhật. Từ lúc xuống xe đi vào khách sạn, đến khi cầm thẻ phòng đi trên hành lang, Triệu Hương Nông đều cúi gằm để Tống Ngọc Trạch dắt tay đi về phía trước. Tống Ngọc Trạch mở cửa phòng rồi đưa cho nhân viên phục vụ một xấp đô la, đồng thời bày tỏ anh không muốn bị làm phiền.

Đóng cửa phòng lại, cởi giày ra, Tống Ngọc Trạch kéo cô đi trên chiếu Tatami, mở cửa sương phòng. Sương phòng sử dụng gam màu trang nhã làm nổi bật lên bồn tắm màu đỏ tươi ở ngoài ban công. Những món đồ trang trí xung quanh bồn tắm đã làm người ta phải suy nghĩ xa xôi. Cố tỏ ra bình thản, Triệu Hương Nông dời mắt khỏi bồn tắm, khẽ liếc Tống Ngọc Trạch mới thấy khuôn mặt anh cũng xuất hiện sắc đỏ.

"Em tắm trước đi." Anh nói với cô.

Triệu Hương Nông gật đầu.

Sau khi tắm xong, Triệu Hương Nông ngồi trên tấm nệm giữa sàn nhà. Cô tùy tiện rút một quyển sách bên cạnh ra, vừa không ngừng lật trang vừa nhìn về cánh cửa phòng tắm. Rõ ràng đã từng làm với anh rồi, nhưng giây phút này trong tim cô như có chú nai chạy loạn.

Cửa phòng tắm được mở ra, Tống Ngọc Trạch mặc chiếc áo choàng tắm giống cô đến bên cô. Anh cúi xuống, ánh mắt dừng lại trên quyển sách cô đang đọc rồi phì cười.

Lúc này Triệu Hương Nông mới phát hiện ra mình cầm ngược sách.

"Không được cười." Vừa nói cô vừa duỗi tay bịt miệng Tống Ngọc Trạch.

"Ừm, không cười." Anh đáp lại, cũng thôi cười cô.

Khi cả hai im lặng, bầu không khí liền trở nên vi diệu. Những con búp bê quấn lấy nhau trong hộc tủ đang ám thị hành động ám muội.

Quyển sách trong tay bị lấy mất, lặng lẽ quay lại vị trí ban đầu của nó. Đèn hai bên đệm ngủ chỉ để lại chiếc đèn bên trái.

Anh ngồi trước mặt cô, hai người đối mặt với nhau. Anh duỗi tay vuốt mặt cô, cô liền nghiêng đầu dán mặt vào tay anh, để biểu đạt sự thân mật và quyến luyến.

Bàn tay anh chầm chậm trượt xuống dưới, lướt qua cần cổ cô như cơn gió thoảng. Ngón tay từ từ dời xuống xương quai xanh của cô, sau một hồi mơn man lại trượt vào cổ áo cô. Bàn tay anh chỉ kéo nhẹ hai bên cổ áo tắm lỏng lẻo đã trượt xuống hai bên cánh tay cô. Trước ngực thoáng lạnh khiến cô vô thức rụt cổ lại, định bảo vệ vùng đất đó. Ai ngờ hành động vô thức của cô chỉ khiến cổ áo trượt xuống nhanh hơn mà thôi.

Cặp tuyết lê trắng nõn cao ngất cứ thể lộ ra khỏi cổ áo, run rẩy ngượng ngùng theo từng nhịp thở của cô.

Ánh mắt kia quá nóng bỏng, khiến cô cảm thấy thẹn thùng, cô ra vẻ hờn giận: "Không được nhìn em với ánh mắt đó."

Ý của cô là không được nhìn cô bằng ánh mắt xấu xa như vậy, phải nhìn cô bằng cái nhìn thật trong sáng.

Khi cô nói chuyện, bộ ngực cô lại nhấp nhô lên xuống, cảnh tượng này vô cùng đáng yêu với Tống Ngọc Trạch. Anh cúi xuống, dùng chóp mũi trêu đùa hai nụ hoa trước ngực cô. Anh đang chờ đợi hai nụ hoa kia biến thành hai điểm đầy xúc cảm, tốt nhất là có thể khiến khoang miệng anh trở nên tê dại, như vậy anh có thể viện cớ mà dùng răng trừng phạt hai nụ hoa kia.

Dĩ nhiên tâm trí mải nghĩ ngợi nhưng tay cũng không rảnh rỗi, đai dây áo tắm bị anh dễ dàng kéo xuống.

Cơ thể cô được đặt nằm thẳng giữa tấm đệm màu cỏ xanh. Anh lập tức áp sát lên người cô, cúi đầu ngậm lấy môi cô. Sợ cơ thể cô vẫn còn yếu ớt nên anh không dám manh động. Anh khẽ rỉ tai cô, lần này nhất định không giống những lần khác, em hãy tin anh, giao em cho anh là được.

Em yêu, lần này không mang theo bất cứ mục đích hay sự giả dối nào, không còn những cưỡng đoạt, không còn bị hooc môn thừa thãi xui khiến nữa. Chỉ là một lần rất đơn thuần. Chỉ vì quá yêu mà dâng hiến cho nhau.

"Đồng ý tin tưởng anh, đồng ý giao bản thân mình cho anh chứ? Hửm?"

Cô gật đầu, môi tìm đến dái tai anh rồi ngậm lấy. Cũng vào lúc này, anh đưa ngón tay thăm dò nơi mềm mại nhất của cô, xem có thể chưa, xem đã đủ mềm mại chưa, xem nơi mềm mại đó có thể dung nạp anh không...

Nhưng kiểu thăm dò đó với anh mà nói là sự dày vò tàn khốc nhất. Những giọt mồ hôi li ti toát ra trên trán anh, rồi biến thành từng giọt từng giọt rơi xuống người cô.

Khi một ngón tay trở thành hai ngón tay, cơ thể cô bắt đầu run rẩy. Khi hai ngón tay đi vào hết, sự trúc trắc đã được thay thế bởi sự trơn tru không rào cản. Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt phản chiếu ham muốn trần trụi.

Cô thả lỏng mình, mở rộng từng chút từng chút một, bao lấy anh, cho đến khi, anh hoàn toàn chìm trong cô.

Đã không thể sâu hơn được nữa, hai người đều biết điều này.

Họ nhìn thẳng vào mắt nhau, những giọt mồ hôi trên trán anh nhỏ xuống mặt cô. Cô lặng lẽ lau mồ hôi trên trán anh, bàn tay dịch xuống đặt trên bả vai anh. Cô cụp mắt không dám nhìn anh, cô có thể đọc được một số suy nghĩ trong đôi mắt anh.

Quả nhiên, cô không ngừng khóc la dưới sự mạnh mẽ của anh. Cuối cùng... hành vi bạo liệt của anh làm cô phải thốt ra những lời hết sức trẻ con.

"Tống Ngọc Trạch, anh làm em... đau quá. Lần sau, anh có muốn cũng đừng hòng, em thề."

Lời thề của Triệu Hương Nông chỉ duy trì được bốn tiếng đồng hồ.

Lần thứ hai của bọn họ diễn ra vào lúc rạng sáng. Cô là người tỉnh dậy trước. Trên người cô vẫn còn nhớp nháp mồ hôi tối qua, còn mặt cô thì vùi sâu trong gối. Triệu Hương Nông cảm thấy cô nên đi tắm, nhưng...

Cô đẩy người đàn ông đang đè lên cô ra.

"Tống Ngọc Trạch." Cô dè dặt gọi tên anh. Lần thứ nhất không ai đáp, thế là cô lại gọi thêm lần nữa.

Gọi mấy tiếng cuối cùng anh mới có phản ứng.

"Sao thế hửm?" Giọng nói sau lưng cô gợi cảm chết người.

"Tống Ngọc Trạch, em muốn tắm." Cô tiếp tục lí nhí nói ra yêu cầu của mình.

"Cùng tắm." Anh trả lời cô. Hình như đàn ông đều có một tật xấu giống nhau hay sao.

Tên khốn này! Triệu Hương Nông cá rằng lúc này Tống Ngọc Trạch chắc chắn vẫn đang chém gió với Chu Công.

Cô lại cất cao giọng hơn: "Không muốn!"

"Không muốn à..." Tống Ngọc Trạch kéo dài giọng, sau đó gật đầu.

"Tống Ngọc Trạch!" Lần này Triệu Hương Nông không còn khách khí như lần trước nữa: "Em nói em muốn tắm."

"Vậy em đi tắm đi."

Cái giọng điệu này khiến Triệu Hương Nông nghe rất chói tai.

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông nghiến răng trèo trẹo: "Anh vẫn còn ở bên trong đấy! Anh mau ra ngoài."

Nói xong, Triệu Hương Nông rất muốn cắn đứt đầu lưỡi mình.

Tiếng cười khe khẽ vang lên sau lưng cô. Người đàn ông được ăn no luồn tay qua đệm vần vò hai khối trước ngực cô, miệng thì nói những lời vô cùng đáng ghét: "Triệu Hương Nông, em đáng yêu đến cách nói chuyện cũng đáng yêu, mà nơi này càng đáng yêu hơn.

Khốn nạn!

"Tống Ngọc Trạch!" Cô thuận tay với lấy quyển sách, hung dữ đập vào đầu Tống Ngọc Trạch.

Cuối cùng, Triệu Hương Nông cũng thoát khỏi Tống Ngọc Trạch. Sau khi tắm xong, ánh mắt cô không tự chủ được mà nhìn bồn tắm màu đỏ ngoài ban công. Giây phút này, trong ánh sáng tờ mờ, nó trở nên vô cùng huyền ảo. Cô bước từng bước về phía bồn tắm. Tia sáng chiếu vào bức tường kính bao quanh ban công khiến nó giống như một một tấm màn bằng thủy tinh.

Kéo cánh cửa ngăn cách giữa ban công và phòng ngủ ra, Triệu Hương Nông đứng ngoài ban công. Ngoài ban công có tấm chắn hình tổ ong. Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên nhìn, ánh sáng lọt qua tấm chắn đó trông như từng giọt sương nhỏ xuống từ tấm chắn. Trong buổi sớm tĩnh lặng này, khung cảnh đó có sức mạnh khiến người ta chìm đắm, Triệu Hương Nông nhìn đến thất thần.

Có đôi tay ôm lấy eo cô từ phía sau, cô lập tức rơi vào lòng người kia.

"Rất đẹp đúng không, trông giống bầu trời sao trên mặt biển khi nhìn từ đáy biển." Anh cọ mũi vào vành tai cô.

Triệu Hương Nông gật đầu.

"Anh từng đi qua biển Đại Tây Dương cùng một đứa bạn vùng Caribbean. Vào một đêm không có ánh sao, anh đã nhìn thấy một hiện tượng, trông như thể ánh sao trên trời đều bị hút hết xuống biển, một khoảng không rộng lớn. Trên mặt biển đầy ắp ánh sao, dưới đáy biển có hàng ngàn con cá heo. Hiện tượng này khiến bạn anh rất vui sướng, cậu ta kể cho anh một truyền thuyết."

"Ngày xửa ngày xưa, có một đôi cá heo rất yêu thương nhau. Chúng sống tự do dưới đáy biển. Một ngày nọ, cá heo cái nhìn thấy một bãi cát trắng rộng lớn, vì mải chơi đùa ở bãi cát mà nó quên trở về biển, rồi chết trên bãi cát. Ngày hôm sau, người ta phát hiện bên cạnh xác cá heo cái còn có thêm xác của cá heo đực. Mọi người thả xác hai con cá heo về biển. Về sau, xác hai con cá heo đã biến thành hóa thạch. Tình yêu của chúng đã làm thần biển cảm động. Thần biển dùng pháp lực của mình biến hóa thạch của hai con cá dính chặt lấy nhau, vĩnh viễn quấn quít không rời. Thật lâu về sau, vào cái ngày đôi cá heo chết đi, con cháu của chúng đều tự động tìm đến chúng, kế thừa sự chung thủy với tình yêu của chúng. Bạn anh nói với anh rằng nếu một ngày người nào nhìn thấy ánh sao lơ lửng trên mặt biển thì hạnh phúc sẽ đến với người đó."

"Anh nghe xong đã chế giễu cậu ta, anh dùng những lí luận anh biết để phản bác lại bạn anh. Anh bảo với bạn anh rằng đó là loại tảo biển biết hút hóa thạch cá, còn cá heo trời sinh đã thích ánh sáng, cá heo đến chỗ này đều là bị ánh sáng thu hút. Bạn anh nghe xong thì rất đau lòng. Cậu ta nói cậu ta không muốn làm bạn với kẻ không có tín ngưỡng. Lúc đó, anh 15 tuổi, anh vẫn chưa quen em, cũng chưa quen người kia."

Triệu Hương Nông cụp mắt xuống. Trong quầng sáng mờ ảo cô nhìn thấy dấu răng lờ mờ trên cổ tay anh. Cô biết người kia mà Tống Ngọc Trạch nói là ai.

"Em biết không? Thực ra Tống Ngọc Trạch và Triệu Hương Nông đều không tin có ông già Noel chui ra ống khói. Trước năm 15 tuổi không tin, sau năm 15 tuổi càng không tin."

"Triệu Hương Nông, lúc đó anh thà tin rằng cặp cá heo đó sẽ tìm lại được đối phương sau quãng thời gian dài đằng đẵng, chúng đã biến thành ánh sáng. Anh bằng lòng tin vào điều ấy, vì anh tin thật lâu về sau khi chúng ta không còn trên đời này nữa, chúng ta sẽ ở bên nhau theo một hình thức khác. Em chỉ cần đợi anh ở đó, anh sẽ có thể tìm được em."

Có phải giống như lúc ở trên quảng trường không, cô có thể tìm ra anh trong biển người mênh mông. Chỉ một cái chớp mắt, nước mắt liền rơi xuống cổ tay anh.

Nếu nói đây là bồn tắm thì thà rằng nói đây giống như một gian chiếu phim hạng VIP, có thể dung nạp được hai người. Cô nằm nghiêng không dám nhìn anh, anh chống tay hạ người xuống. Nhận ra anh sắp làm gì, Triệu Hương Nông lập tức quay mặt sang hướng khác. Anh nhấc tay miết cằm cô, cô ngước mắt lên nhìn anh. Anh cọ chóp mũi vào mũi cô, khẽ hỏi bằng âm mũi: "Hửm?"

Hàng mi cô run rẩy như cánh bướm. Dưới ánh mắt của anh, cô ngẩng mặt lên, môi anh lập tức dán lên môi cô. Chất lỏng ngọt ngào từ miệng anh chuyển sang miệng cô, có hương rượu vang len lỏi trong môi lưỡi hai người. Giữa lúc quấn quít, cơ thể cô bắt đầu chủ động dán vào người anh, rồi nằm đè lên anh.

Khi cả hai gần như ngạt thở, họ mới buông đối phương ra.

Cô chống tay lên ngực anh, thở dốc, lồng ngực anh cũng nhấp nhô kịch liệt dưới bàn tay cô. Điều này khiến cô thấy sợ hãi, bây giờ cô đang dạng chân ngồi trên người anh, giống tư thế của cặp búp bê bên phòng ngoài. Muốn trốn tránh cũng đã muộn màng, anh siết chặt cánh tay cô, giọng nói như van nài, Triệu Hương Nông, đừng giẫy.

Lúc này, Triệu Hương Nông mới hiểu cái gì đang chọc vào đùi non của cô, thứ chọc vào cô hung hãn ngẩng cao đầu.

Thế là Triệu Hương Nông không dám nhúc nhích, cứ ngồi trên người anh như cũ.

Từ góc độ của Tống Ngọc Trạch có thể nhìn thấy bộ dạng vừa đáng thương vừa đáng yêu mê người của Triệu Hương Nông. Áo choàng tắm khoác lỏng lẻo trên người cô, những lọn tóc ẩm ướt xõa tung trên áo tắm, có lọn dán vào má cô, nhìn thế nào cũng khiến anh...

Tống Ngọc Trạch không biết vì sao mình lại si mê cô như vậy, cả thể xác lẫn tâm hồn.

Anh khẽ chạm vào má cô, thì thầm: "Triệu Hương Nông, anh cũng không biết sao mình lại si mê em đến vậy."

Lời của cô khiến hàng mi cô run rẩy như cánh bướm. Tống Ngọc Trạch than thở trong lòng, Triệu Hương Nông lại nhìn anh bằng ánh mắt hồn nhiên vô tội kia rồi. Cô có biết làm như vậy sẽ mang lại hậu quả gì hay không. Tống Ngọc Trạch hít một hơi thật sâu, chỉ ước gì có thể điều khiển cô rồi tha hồ làm loạn.

Quả nhiên, cô cũng nhận được sự biến đổi của anh, gò má cô bốc hỏa trong lòng bàn tay anh. Lúc này, nếu đèn sáng hơn, anh đoán dáng vẻ của cô lúc này nhất định rất giống với cô gái nhỏ lén trộm đồ trang điểm của mẹ.

Cô gái nhỏ ấy à...

Tống Ngọc Trạch cảm thấy anh nhất định phải "dạy dỗ" cô gái nhỏ một phen, nên ra tay từ chỗ nào trước nhỉ? Ánh mắt rơi xuống môi cô, lòng Tống Ngọc Trạch thoáng động, vươn tay chà sát khóe môi cô, từ từ chạm vào cánh môi cô, khẽ gọi, A Nông.

Sau vài lần gọi... cuối cùng cô cũng nhếch miệng, đầu lưỡi khẽ liếm qua ngón tay anh, rồi từ từ ngậm lấy ngón tay anh.

Tống Ngọc Trạch nhắm mắt lại tưởng tượng, trong tương lai gần, nơi được cái miệng nhỏ nhắn của cô ngậm lấy sẽ không chỉ là ngón tay anh, mà còn có...

Shit! Mới nghĩ đến đó thôi mà người anh sắp nổ tung rồi!

Một lúc sau, ngoài ban công bỗng truyền ra một giọng nói vô cùng gợi cảm.

"A Nông, ngồi lên đi."

"Em không... nơi này là ban công mà.

Giọng nói người phụ nữ trở nên lí nhí.

"Ngày mai anh lại phải đi New York rồi, lần này phải đi bốn ngày đấy. Em cũng biết nơi anh đến thường không được mang theo điện thoại, cũng có nghĩa rằng bốn ngày tiếp theo anh không thể nghe thấy giọng nói của em."

"A Nông, em muốn làm anh phát điên sao?"

Chỉ mấy phút sau, ngoài ban công vọng ra tiếng rên trầm khàn của người đàn ông. Người đàn ông sợ mình mất hình tượng nên cuống quít dùng lời nói để che giấu bản thân, nhưng những lời nói ra càng hư hỏng hơn.

"... Đừng sợ, ừm, đúng... chính là như vậy. Ừm... có thể động nhanh hơn chút. Đúng, đúng là như thế... như thế."

- ----------

Ôi tui ngại quá cơ:">>>>

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Dưới vẻ bề ngoài (01)

Dịch: Hé

Sau một thoáng ngập ngừng, Triệu Hương Nông mới khẽ "ừm" một tiếng. Cô định cúp máy nhưng cuối cũng vẫn không nỡ. Hôm nay là sáng thứ năm, Triệu Hương Nông vừa ra khỏi tàu điện ngầm thì nhận được điện thoại của Tống Ngọc Trạch. Đây là cuộc điện thoại đầu tiên sau bốn ngày Tống Ngọc Trạch xa cô. Tống Ngọc Trạch nói cuối tuần này anh không thể về nhà, vì tối thứ năm anh sẽ bay thẳng từ New York sang Pháp.

"Anh xin lỗi." Tống Ngọc Trạch xin lỗi cô.

"Không sao." Cô miễn cưỡng trả lời.

"Em đang làm gì đấy?"

"Em vừa ra khỏi tàu điện ngầm." Triệu Hương Nông chặn một chiếc taxi.

"Triệu Hương Nông!" Giọng nói đầu dây bên kia lộ ra ý cảnh cáo.

"Tống Ngọc Trạch." Lên taxi, Triệu Hương Nông mới nói khẽ: "Đây là cuộc sống mà trước kia em mong muốn, giống như bao người khác."

Tháng tư năm sau, hợp đồng lao động giữa cô và Tống Liên Tố sẽ mãn hạn. Đến lúc đó, cô sẽ quay trở lại làm người thừa kế nhà họ Triệu, vợ của Tống Ngọc Trạch, vì thế Triệu Hương Nông vô cùng trân trọng cuộc sống hiện giờ.

Tống Ngọc Trạch chìm trong im lặng giây lát rồi chuyển chủ đề: "Em vẫn khỏe chứ?"

"Gì cơ" Câu hỏi của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông nghi hoặc.

"Anh nói cơ thể em ấy." Giọng Tống Ngọc Trạch đầy vẻ thương xót: "Hôm đó... anh xin lỗi, anh đã không kiềm chế..."

"Đừng..." Triệu Hương Nông vội vàng nói: "Tống Ngọc Trạch, đừng nói, không được nói!"

Tống Ngọc Trạch bật cười, Triệu Hương Nông lấy tay che mặt lại, gò má của cô nóng ran. Ngày hôm đó, anh làm cô mệt rã rời, cho nên cô chỉ có thể lấy cớ không được khỏe để xin Tống Liên Tố cho nghỉ phép một ngày.

"Được, anh không nói nữa." Cười xong anh lại hỏi cô đang ở đâu.

Triệu Hương Nông nói ra nơi mình sắp đến. Vừa nói xong, cô bất ngờ nghe thấy những lời dịu dàng như vắt ra nước của Tống Ngọc Trạch: "Triệu Hương Nông, anh nhớ em."

Giây phút này, giống như một đứa trẻ kiêu ngạo bỗng có được sự yêu thương mà nó hằng khát khao. Triệu Hương Nông nhìn thế giới bên ngoài cửa xe, vành mắt đỏ hoe, hàm răng cắn chặt môi. Sáng hôm đó anh đưa cô về nhà. Vì phải ra sân bay đúng giờ mà anh phải vội vội vàng vàng rời đi, một câu dỗ dành cũng không nói. Đàn ông đúng là khốn nạn, ở ngoài ban công kia anh đã lừa cô làm bao nhiêu chuyện mất mặt. Lúc đó, cô ngồi trên người anh, tay đan tay. Dưới những lời khích tướng của anh, cô giống như một đứa trẻ háo thắng. Dưới sự cổ vũ và kích thích của anh, cô... chuyển động còn nhanh hơn động cơ mô tơ.

Khốn nạn, Tống Ngọc Trạch là đồ xấu xa. Anh có biết cô đã mong chờ cuối tuần này như nào hay không. Anh có biết vì cuối tuần này mà cô đã học và chuẩn bị những gì không.

"Triệu Hương Nông." Anh lại gọi tên cô.

Vừa chớp mắt, nước mắt lập tức rơi xuống. Giọng của cô đầy tủi thân: "Tống Ngọc Trạch, là anh nói sẽ ở bên em cuối tuần mà, em còn muốn anh cùng em đi mua lò nướng cơ."

"Lò nướng hử, nhà mình có rồi mà." Người đàn ông chậm hiểu đã trả lời như vậy.

"Nhưng..." Triệu Hương Nông mấp máy môi, cuối cùng dứt khoát ngắt điện thoại.

Triệu Hương Nông muốn cuối tuần này cùng Tống Ngọc Trạch đi mua lò nướng, cùng chọn bột mì. Cô muốn làm ra những chiếc bánh mì thơm phức để chứng minh cô không hề giống đám bạn chỉ biết ăn chơi kia của cô.

Triệu Hương Nông trải qua một ngày đầy buồn chán. Điều làm cô buồn bực hơn còn có sau khi cô đột ngột cúp điện thoại, Tống Ngọc Trạch lại không gọi lại cho cô.

Thứ sáu, Triệu Hương Nông vẫn đi làm như bình thường. Ngày hôm nay, điện thoại cô vẫn luôn trong chế độ tắt nguồn.

Gần bốn giờ chiều, Tống Liên Tố nhận được một cuộc điện thoại, người gọi đến là Tống Ngọc Trạch.

"Cô ấy hử... có." Tống Liên Tố nói dối Tống Ngọc Trạch. Thật ra bây giờ Triệu Hương Nông không có ở văn phòng, bà vừa bảo cô đi gửi chuyển phát nhanh. Tống Liên Tố rất thích thư giãn khi làm việc căng thẳng, chẳng hạn như trêu chọc thằng nhóc Tiểu Trạch của bà: "Nhưng làm thế nào bây giờ, cô ấy không muốn nhận điện thoại của con. Với cả, Tống Ngọc Trạch à, lúc này con không nên xuất hiện ở Chicago, nếu để ông biết được..."

Dường như Tống Ngọc Trạch không mấy để tâm những lời nghiêm túc của bà, anh chỉ mải quan tâm đến vấn đề khác: "Cô nói cho con biết, trông cô ấy... Cô nhìn kỹ một chút xem cô ấy có giống như đang giận con hay không."

OMG! Tống Liên Tố bị chàng trai rơi vào bẻ tình chọc cười rồi. Quả nhiên, Tiểu Trạch của bà chính là hạt dẻ cười của bà.

Dĩ nhiên bà vẫn phải giữ gìn tự tôn của chàng trai hai mươi lăm xuân xanh này, Tống Liên Tố cố nhịn cười.

Tống Liên Tố không nói gì khiến anh chàng hai mươi lăm xuân xanh cuống lên: "Cô, cô ấy có vẻ rất tức giận, đúng không? Hay là cô nói đỡ cho con vài câu, cô là người tôn kính trong lòng cô ấy, cô nói tốt cho con vài câu hiệu quả sẽ không tệ..."

Không thể nhẫn nhịn được nữa, Tống Liên Tố phì cười, thế là chuyện bại lộ.

"Tống Liên Tố!" Chàng trai biết mình bị lừa nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh lạ thường, anh nói với vẻ thâm trầm: "Đừng có quên gần đây cô đã moi bao nhiêu tiền từ ví của con, hơn nữa, có vài khoản tiền vẫn đang dừng ở hứa suông thôi."

"Tiểu Trạch Tiểu Trạch, cô sai rồi." Tống Liên Tố lập tức cúi đầu chịu thua.

"Con muốn nghe sự thật."

"Sự thật là bây giờ Triệu Hương Nông không có ở văn phòng, cô bảo cô ấy đi gửi chuyển phát nhanh rồi." Nói xong Tống Liên Tố lập tức bịt tai lại, tiếng còi xe chói tai đầu dây bên kia khiến bà chói tai.

Giọng nói Tống Ngọc Trạch còn chói tai hơn cả tiếng còi xe: "Gì cơ? Cô sai cô ấy đi gửi hàng á? Tống Liên Tố, cô cũng biết ngày nào cô ấy cũng đi giày cao gót. Cô có biết mang giày cao gót đi bộ mệt thế nào không. Ngày nào cô ấy cũng phải chen chúc trên tàu điện ngầm, giờ còn đi gửi chuyển phát cho cô. Cô còn bóc lột cô ấy pha cà phê cho cô..."

"Được rồi được rồi, đều là lỗi của cô, cô hứa với con sẽ thay đổi, cô thề." Tống Liên Tố ra vẻ nịnh nọt rồi nhanh chóng đánh trống lảng: "Tiểu Trạch đang lái xe hả? Vậy Tiểu Trạch lái xe cẩn thận."

Vô ích, người đàn ông biết vợ mình bị coi là chân sai vặt vô cùng tức giận.

Tống Liên Tố nhanh chóng chữa cháy bằng đại lễ: "Tống Ngọc Trạch, lát nữa cô bảo cô ấy đến căn hộ chọn lễ phục cho cô."

Nắm được cơ hội trì hoãn hình phạt, Tống Liên Tố lại bồi thêm một câu khiến Tống Ngọc Trạch nghe xong chắc chắn mở cờ trong lòng: "Tiểu Trạch, tối nay cô không về nhà, với cả, cô có thể cho Triệu Hương Nông nghỉ phép ngày mai."

Lại phải chọn lễ phục cho Tống Liên Tố! Triệu Hương Nông đành phải đến căn hộ của bà. Cô mở cửa với tâm trạng thấp thỏm bất an. Năm phút sau, Triệu Hương Nông nghĩ mình thật sự nghĩ nhiều rồi, vừa nãy cô đã kiểm tra mấy căn phòng trong căn hộ, quả thực nơi này chỉ có một mình cô. Tống Ngọc Trạch hiện giờ đang ở New York. Ừm, dạo gần đây Tống Ngọc Trạch đã gây tiếng vang ở New York. Bài phát biểu dài năm phút ở một diễn đàn cấp cao ở New York đã được các nhà đài Mỹ đăng lên bản tin chính.

Đứng ở phòng thay đồ của Tống Liên Tố, bà nói với Triệu Hương Nông là muốn một bộ lễ phục vừa đoan trang vừa gần gũi. Bộ lễ phục phù hợp với yêu cầu của Tống Liên Tố treo hơi cao, Triệu Hương Nông kiễng chân lên vẫn không với tới. Khi Triệu Hương Nông cố kiễng chân đến độ ngón chân phát đau thì có một cánh tay vươn qua đầu cô, dễ dàng lấy bộ lễ phục kia xuống.

Sao cô lại không nhận ra hơi thở sau lưng cô chứ.

Triệu Hương Nông không quay đầu lại, chỉ đứng ở nơi đó.

Bộ lễ phục được mắc sang một bên, anh ôm lấy cô từ phía sau, cô lập tức gỡ tay anh ra.

"Đừng giẫy."

Bảo cô đừng giẫy phải không, nhưng cô cứ thích giẫy đấy.

"Triệu Hương Nông đừng giận, anh đến để đi mua lò nướng với em."

Thế là cô không giẫy giụa nữa. Câu nói vừa rồi của Tống Ngọc Trạch sao mà mê người đến vậy.

"Không giận nữa?"

Triệu Hương Nông vẫn im thin thít, Tống Ngọc Trạch xoay người cô lại. Hai người đối mặt với nhau, anh cúi đầu nhìn cô, giọng nói đầy vẻ hài lòng: "Xem ra, Triệu Hương Nông đã hết giận rồi."

Bàn tay nắm chặt lại rồi lặng lẽ đập vào lồng ngực anh, sau mấy cú đánh tay cô lập tức được nắm lấy.

Đầu ngón tay run rẩy, cuối cùng chạm vào tủ quần áo. Lúc này, cô đang dán lưng vào tủ quần áo, còn anh áp sát lên người cô. Anh đang tung hoành ngang dọc trong cơ thể cô. Từ những lời dỗ dành để cô giang chân ra, từ đi vào đầy ẩn nhẫn lúc đầu đã trở thành những cú thúc không hề tiết chế bây giờ. Nguyên nhân khiến chuyện ra nông nỗi này là do Triệu Hương Nông vấp phải chiếc áo choàng dưới chân, anh cuống quít kéo tay để cô khỏi ngã. Anh đã kéo được cô nhưng... lại kéo hỏng áo cô, thế là...

Thế là, cơ thể hai người cùng dán lên tường. Lần đầu tiên cô được anh dẫn dắt run rẩy cởi dây nịt của anh, rồi dời xuống dưới chạm vào anh. Tay cô chạm vào nơi nóng rực, cô không biết... phải làm như nào mới phải.

Trong lúc bối rối, giọng nói mê người kia lại vang lên.

"To không?"

"Đừng... Tống Ngọc Trạch, đừng hỏi."

"Sợ hửm?"

"Gì chứ..." Thứ nằm trong tay cô nóng như lửa, khiến giọng cô cũng phát run.

"Sợ hả?" Giọng nói trầm thấp của anh ngập tràn tình yêu: "Dĩ nhiên là sợ rồi, em yêu của anh nhỏ như vậy, làm sao có thể dung nạp được nó đây? Lần nào cũng sợ hãi, có... hỏng mất không."

"Đừng... đừng nói, Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông phát khóc đến nơi. Gã này nói chuyện hư hỏng quá, giống như một tên lưu manh vậy.

Đáng chết là cô muốn bỏ tay ra nhưng anh lại không cho. Tay cô vừa động thì thứ trong tay cũng động đậy theo. Tay anh bao lấy tay cô, sau đó... chỗ đó càng lúc càng bành trướng. Giống như anh nói, cô sợ mình không thể dung nạp được nó, rồi... hỏng mất.

"A Nông, đừng sợ."

"Đâu... đâu có."

Anh khẽ cười, dáng vẻ gợi cảm ghẹo người.

"A Nông, không phải xấu hổ, đây là chuyện giữa đàn ông và đàn bà." Anh nói những lời sao mà lãng mạn như thơ ca, giống ngôn ngữ yêu của loài động vật đơn thuần trong rừng sâu.

"Em, đâu có xấu hổ."

"A Nông, anh muốn..." Hơi thở anh như mùi cỏ non thơm ngát, đáy mắt anh như có tia sáng trong vắt.

Anh không nói những lời tiếp theo. Cô ngồi trên chiếc tủ nhỏ, dẫn dắt anh đi vào, thừa nhận anh.

Dần dần, anh không còn thỏa mãn với kiểu thăm dò dịu dàng này, vì thế anh để chân cô quấn chặt lấy eo anh, hai người di chuyển đến bức tường. Vì mệt mỏi thừa nhận anh, cô tựa đầu lên vai anh. Cô mắng anh mà anh vẫn không nghe. Cô cũng không biết hôm nay sao anh lại không nghe lời cô. Thế là cô

bật khóc, nhưng tên xấu xa Tống Ngọc Trạch này vẫn không thả chậm tốc độ vì tiếng khóc la của cô, ngược lại...

"Tống Ngọc Trạch, xin anh..." Cảm giác như cơ thể sắp bị đâm rách khiến cô phải tìm một nơi để bấu víu, thế là mắc áo rơi đầy xuống đất.

Cuối cùng ngón tay cũng víu vào một chiếc móc áo, nắm chặt lấy. Tại khoảnh khác cô nắm được chiếc mắc áo cũng là lúc cô nghênh đón cú thúc mạnh bạo của anh. Triệu Hương Nông lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Có gì đó bắn vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, ấm áp lại nóng bỏng. Xúc cảm đó khiến cô... rơi lệ. Cũng không biết vì sao cô lại thích khóc lóc như vậy.

Khi anh từ từ rút ra, cô bỗng ôm chặt anh.

Đêm khuya tại sân bay, trước một biển quảng cáo cỡ lớn, Triệu Hương Nông lưu luyến đặt hộ chiếu vào tay Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch nói với cô lò nướng đành để tuần sau đi mua vậy.

Triệu Hương Nông gật đầu. Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch cuối cùng cũng không đi mua lò nướng, vì anh lại muốn cô thêm lần nữa. Đợi anh tỉnh táo lại mới phát hiện thời gian của hai người không còn nhiều nữa.

"Giận à?" Anh dè dặt hỏi.

"Không có."

"Anh thật sự là quay về để đi mua lò nướng với em, không phải là để..." Nói đến đây, mắt Tống Ngọc Trạch bỗng lóe lên, giọng điệu ảo não: "Tại cô hết, cô ấy..."

Biểu cảm của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông không nhịn được cười. Không ít lần anh đổ hết tội lên đầu cô mình rồi. Nụ cười của cô khiến đôi mắt anh ấm áp như ngày xuân.

Thứ bảy, Triệu Hương Nông tổ chức cuộc bốc thăm trúng thưởng cho mùa giáng sinh sắp tới ở cửa hàng bách hóa Triệu thị. Cô phát phiếu mua sắm cho từng người may mắn trúng thưởng.

"103." Triệu Hương Nông gọi liên tiếp mấy lần mà không có ai đáp lại. Sau mấy lần Triệu Hương Nông vẫy vẫy tấm phiếu trong tay: "Nếu vẫn không có ai lên nhận thì sẽ tự động hủy bỏ."

Sau đó, Triệu Hương Nông nghe thấy một giọng nói cuống quít: "Không được!"

Theo giọng nói ấy Triệu Hương Nông nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn, khăn quàng cổ che mất một nửa gương mặt cô ta. Sau khi nhìn rõ gương mặt kia, Triệu Hương Nông thoáng sững sờ, cô thử gọi một tiếng.

"Tiểu Dã?"

Trên đời này còn có một kiểu gọi là mắt cười, khi khóe miệng chưa kịp cong lên thì ý cười đã tràn lên đôi mắt của cô ta, cô gái trước mặt chính là kiểu người đó. Cô ta đến trước mặt Triệu Hương Nông, kéo chiếc khăn che mặt của cô ta xuống, để lộ ra chiếc răng khểnh tiêu biểu. Cô ta đứng dưới bục, nói: "Em như này mà chị vẫn nhận ra được. Đúng thế, Triệu Hương Nông, là em."

Tiếp theo đó, dường như cô ta nhớ ra cái gì, ngượng ngùng cười hì hì: "Không đúng, theo phong tục truyền thống của Trung Quốc thì em phải gọi chị là chị dâu."

Nửa tiếng sau, tại phòng nghỉ trên tầng cao nhất của trung tâm, Triệu Hương Nông ngồi đối diện cô gái xuất hiện đầy bất ngờ kia. Nếu không phải cô ta xuất hiện trước mặt cô, Triệu Hương Nông gần như sắp quên mất cô gái có chiếc răng khểnh gọi Tống Ngọc Trạch là "anh trai" kia.

Cô ta cất lời: "Tò mò vì sao em không có mặt ở hôn lễ của hai người hả? Thực ra không phải em không muốn đi, mà là em không thể đi. Thân phận của em không được người đời chấp nhận. Càng là người chức cao vọng trọng càng không thể chấp nhận những bê bối."

"Em theo họ mẹ, em nói vậy chị có hiểu không, chị dâu?"

- ----------

A Nông sắp toang rồi các ông giáo ạ:(((((

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Dưới vẻ bề ngoài (02)

Dịch: Hé

Không lâu về sau, mỗi lần nhớ lại ngày cuối cùng của tháng mười một, Triệu Hương Nông đều thấy ớn lạnh. Cô không biết cô gái có khuôn mặt xinh xắn tự xưng là Tiểu Dã Nhan cũng là Chu Nhan kia đã dùng cách gì để một người có sở trường ngụy trang như cô cũng phải mắc lừa cô ta. Đồng thời với tâm trạng yêu ai yêu cả đường đi, cô đã dành cho khuôn mặt giàn giụa nước mắt kia sự đồng cảm to lớn.

Ngày cuối cùng của tháng mười một, cô gái ngồi trước mặt Triệu Hương Nông đặt tay trên bàn. Tay cô ta vẫn cầm phiếu mua sắm của trung tâm nhà cô. Cô ta cụp mắt, kể chuyện bằng chất giọng đều đều.

"Em sống cùng mẹ, mẹ em có nửa dòng máu Nhật Bản. Tên tiếng Nhật của em là Ono Nhan*. Xuất thân của mẹ em không tốt." Cô ta khẽ liếm môi: "Vì vậy chuyện đã thành ra như bây giờ."

*Ono (小野) là một họ trong tiếng Nhật. Nhưng ở đây mình cứ dịch là Tiểu Dã cho dễ đọc =)))))

Cô ta ngước mắt nhìn Triệu Hương Nông: "Em nghĩ, chuyện này chắc hẳn đã cũ rích trong thế giới của các chị rồi nhỉ?"

Đúng thế, Triệu Hương Nông không biết nên an ủi cô gái có ánh mắt ảm đạm kia như thế nào. Cô chỉ có thể đặt tay lên tay cô ta, nói: "Tiểu Dã rất đáng yêu, giống hệt cô gái trong truyện tranh Nhật Bản vậy."

"Chẳng bao lâu nữa chị sẽ cảm thấy em không đáng yêu đâu." Cô ta nói.

Triệu Hương Nông cũng phối hợp bày ra vẻ mặt "không thể nào".

Cô ta cười nói: "Hàng tháng mẹ em đều nhận được khoản tiền cố định từ người nhà anh trai. Mười ngày đầu tháng nào mẹ cũng bỏ em ở nhà rồi đến sòng bạc. Sau đó, hai mươi ngày còn lại ở lì trong nhà vì không có tiền, bà dùng những đồng tiền còn lại để mua rượu. Mỗi lần mẹ uống rượu xong đều đánh em. Bà nói vì em mà những người đàn ông đứng đắn khác không chịu chấp nhận mẹ. Sau khi tỉnh rượu mẹ lại khóc lóc với em. Bà nói Tiểu Dã con không thể bỏ mẹ, mẹ đã không còn gì nữa rồi. Bà nói, Tiểu Dã à chỉ vì quá cô đơn nên mẹ mới làm như vậy, sau đó em lại bắt đầu tha thứ cho bà ấy."

"Em đã lớn lên trong một môi trường như vậy đó. Năm 15 tuổi, mẹ con em đặt chân lên đất Mỹ. Em cứ tưởng rằng chuyển sang một môi trường khác thì mẹ sẽ tốt hơn, nhưng nước Mỹ càng có sức mê hoặc hơn nước Nhật. Mẹ không những cờ bạc rượu chè mà còn cặp kè với đủ loại đàn ông Mỹ. Càng ngày bà càng trở nên tham lam. Bà đã không còn thỏa mãn với số tiền nhận được từ nhà anh trai mỗi tháng nữa, bà ấy bắt đầu được voi đòi tiên. Chỉ cần yêu cầu của mẹ không quá đáng thì yêu cầu của bà đều được đáp ứng. Em biết mẹ được nhân nhượng như vậy đều là vì anh trai. Trong cái nhà kia, chỉ có anh trai chấp nhận em. Nhắc đến anh trai..."

Nói đến đây cô ta bỗng dừng lại, đôi mắt rưng rưng. Cô ta nhìn Triệu Hương Nông bằng đôi mắt ngập nước: "Em cảm thấy khoảnh khắc hạnh phúc nhất cuộc đời chính là lúc em biết mình có người anh trai như vậy."

Giọng cô gái như chìm trong giấc mộng đẹp: "Chỉ có anh ấy chấp nhận em, an ủi em rằng A Nhan, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi, tin anh đi."

Cô ta lại cụp mắt xuống, hàng mi run run: "Em rất biết ơn anh trai. Bọn em đã giấu mẹ và gia đình anh trai để gặp nhau vài lần."

Nói xong những chuyện này, cô ta giống như một con thỏ bị kích động, hoảng loạn bắt lấy tay cô: "Chị có vì chuyện này mà ghét em không? Ông của anh trai đã nói rõ với em rằng em không có quyền thừa kế tài sản. Cho dù có, em cũng tự động từ bỏ, vì em rất thích anh trai em. Em không muốn những chuyện vớ vẩn kia phá vỡ quan hệ của em và anh ấy."

Giây phút đó, trong mắt Triệu Hương Nông, cô gái Tiểu Dã kia rất đáng thương, rất giống cô lúc trước khi cố níu giữ và bảo vệ tình cảm ít ỏi, chỉ sợ một chút lơ là liền đánh mất.

"Dĩ nhiên là không." Triệu Hương Nông mỉm cười dịu dàng với cô ta. Đồng thời duỗi tay vuốt tóc cô ta để biểu đạt sự thân thiết.

Cô ta cười rộ lên, trông giống như một cô gái hồn nhiên không giấu nổi tâm sự trong lòng.

"Cảm ơn chị." Cô ta nói cảm ơn, rồi dè dặt khẩn cầu cô: "Chị dâu, lần này em bỏ nhà đi, xin chị đừng kể cho anh trai biết chuyện chị gặp em nhé."

Triệu Hương Nông gật đầu, hỏi cô ta: "Tiểu Dã có thể nói cho chị biết vì sao lại bỏ nhà đi không?"

Cô ta không trả lời câu hỏi đó. Cô ta chỉ nói cô ta phải quay về chỗ cô ta ở rồi. Cô ta chỉ đồ ngọt trên bàn rồi hỏi có thể mang mấy món đó về không.

Triệu Hương Nông rất thương cảm khi thấy cô ta yêu cầu như vậy. Cô gật đầu, cô ta liền duỗi tay qua bàn lấy những miếng bánh ngọt. Ống tay áo cô ta khá rộng, sau đó...

"Tiểu Dã, chuyện gì thế này?" Triệu Hương Nông bắt lấy tay cô ta. Cô nhìn thấy rõ những vết sẹo trên cánh tay của cô ta. Hơn nữa, vừa nhìn là biết...

Bộ dạng hoảng hốt của cô ta càng làm Triệu Hương Nông cảm thấy nghi ngờ. Triệu Hương Nông chẳng nói chẳng rằng kéo tay áo cô ta lên, sau đó Triệu Hương Nông phải hít sâu một hơi, trên cánh tay gầy guộc kia lại có trên dưới mười vết sẹo mới có cũ có. Những vết sẹo này cộng với khuôn mặt trong sáng của Tiểu Dã khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Trong những vết sẹo trên cánh tay của Tiểu Dã có năm vết sẹo cũ, hai vết sẹo là mới có. Triệu Hương Nông quan sát tỉ mỉ những vết sẹo kia. Vì Triệu

Hương Nông được tiếp xúc với không ít những đứa trẻ gặp vấn đề, nên cô giám khẳng định những vết sẹo kia tám mươi phần trăm là tự người kia gây ra.

"Là em tự làm sao?" Triệu Hương Nông dò hỏi. Cô vẫn không tin Tiểu Dã lại tự làm hại mình.

"Không phải." Giọng cô ta rất kiên định, nhưng ánh mắt lại trốn tránh cô.

Triệu Hương Nông dịu giọng: "Tiểu Dã, những vết sẹo cũ chị sẽ không hỏi, vì chị nghĩ em đã vượt qua nó rồi, nhưng vết thương mới thì chị nhất định phải biết."

Dựa vào sự quan sát của Triệu Hương Nông, hai vết thương kia chắc cũng chỉ mới xảy ra một tháng trở lại đây.

Tiểu Dã nhìn cô, ánh mắt ẩn chứa sự đề phòng và quan sát.

"Từ những việc em làm khi đến đây, chị đoán số tiền em mang khi bỏ nhà đi đã không còn nhiều nữa. Bỏ nhà đi không phải một biện pháp lâu dài. Tiểu Dã, để chị giúp em."

Mấy phút sau, nước mắt cô ta rơi lã chã, cô ta kể với Triệu Hương Nông mẹ cô ta khiến cô ta chịu quá nhiều áp lực và đau khổ.

Một tháng trước, dưới sự xui khiến của bạn trai mới, mẹ của Tiểu Dã đã uy hiếp nhà họ Tống đưa cho bà ta một số tiền lớn, nếu không bà ta sẽ công khai việc nhà họ Tống đã làm với bà ta. Ông cụ Tống không những không đáp ứng yêu cầu của bà ta mà còn chế giễu bà ta ngu ngốc như lợn. Điều này khiến mẹ của Tiểu Dã giận giữ công khai sự việc.

Cô ta chạm tay vào hai vết sẹo mới: "Và rồi khi có cái này, mẹ em mới từ bỏ ý định."

Sau đó, vì thấy trước đó cô ta cũng có hành vi tương tự, mẹ cô ta được bạn trai mới gợi ý nên có ý định cô ta vào viện tâm thần. Sau đó cô ta bỏ nhà ra đi.

"Em không có bệnh, chỉ là em cần một con đường để giải tỏa bản thân mình. Mà hiện tại, em chỉ muốn được ở một mình trong thế giới không bị ai làm phiền đến." Cứ thế, cô ta nhìn Triệu Hương Nông với khuôn mặt giàn giụa nước mắt.

Cô ta đến ngồi bên cạnh Triệu Hương Nông, lặng lẽ ngồi đó, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống mu bàn tay của cô ta.

Kẻ địch gian xảo có chuẩn bị mà đến. Dáng vẻ ba phần ngây ngô, bảy phần đáng thương đã khiến Triệu Hương Nông ngốc nghếch cầm lấy tay cô ta: "Tiểu Dã, để chị giúp em."

Lời của cô khiến đôi mắt cô ta ngập tràn vẻ đề phòng, như một con chim sợ cung tên.

Mùa đông ở Chicago vô cùng lạnh lẽo. Hơi ẩm bốc lên từ sông Mississippi luôn khiến những cơn gió thổi vào Chicago mang theo sương ẩm. Triệu Hương Nông ôm cô gái có nụ cười ngọt ngào với chiếc răng khểnh vào lòng.

Triệu Hương Nông biết mình chưa bao giờ là một người lương thiện, nhưng cô cảm thấy khi cô ôm Tiểu Dã, trái tim cô trở nên mềm yếu. Sau này, khi nhớ lại giây phút này cô mới hiểu, vì trước cô gái này còn có một người chị tên là Chu Nhuận. Chính mối quan hệ đó đã khiến tiềm thức của cô cất giấu một mục đích, tương tự như bồi đắp.

Mà Chu Nhan lại trốn vào góc khuất, dõi theo cô đã lâu.

Cô nói với cô ta, Tiểu Dã, em có tin chị không?

Cô ta nói với cô, em tin chị.

Triệu Hương Nông đưa Tiểu Dã đến căn hộ gần sông Mississippi mà Triệu Diên Đình mua cho cô. Cô đưa cho cô ta chìa khóa nhà, xe và thẻ ngân hàng. Cô nói với cô ta bằng giọng điệu thoải mái: "Em muốn ở đây bao lâu cũng được. Chị cam đoan mùa đông này em có thể tận hưởng lò sưởi và ca cao nóng hổi."

Vẻ xám xịt vừa biến mất, đôi mắt của Tiểu Dã đã trong vắt như trời xanh, ai nhìn cũng nghĩ đó là người viết hết tâm sự lên mặt.

Trước khi về, Tiểu Dã còn đưa cho Triệu Hương Nông một viên kẹo đường: "Em biết vì sao anh trai lại thích chị như vậy."

"Vì sao?" Triệu Hương Nông hỏi cô ta.

"Bởi vì..." Cô ta nghiêng đầu, ra vẻ nghĩ ngợi: "Em còn thấy chị đáng yêu như vậy, huống chi là anh trai em."

Nghe thấy cô gái ít hơn cô vài tuổi nói những lời như vậy, Triệu Hương Nông giở khóc giở cười.

Lúc gần ra khỏi cửa, Tiểu Dã còn đuổi theo, cô ta chỉ kéo tay cô mà không nói năng gì.

"Sao thế?" Triệu Hương Nông hỏi.

Sau khi Triệu Hương Nông gặng hỏi mấy lần, cô ta mới ấp úng hỏi: "Em có thể tin chị không?"

Triệu Hương Nông vỗ vai cô ta.

"Chị chắc chắn sẽ không nói chuyện chị gặp em cho anh trai chứ? Sau khi mẹ em làm ra cái chuyện kia, em không còn mặt mũi gặp anh ấy. Với lại bộ dạng hiện giờ của em rất xấu. Chị dâu..." Cô ta siết chặt tay cô, cầu xin: "Em xin chị đừng nói cho anh ấy, em hứa sau khi suy nghĩ kỹ em sẽ tự đi tìm anh ấy."

Triệu Hương Nông gật đầu, nhưng dường như cô ta vẫn không tin cô. Thế là Triệu Hương Nông giơ tay lên thề. Lúc này cô ta mới hài lòng buông tay cô ra.

Sau đó cô ta lại yêu cầu: "Chị dâu, em có thể gặp chị thường xuyên không. Nếu chị rảnh thì đến chơi với em nhé."

"Được!" Triệu Hương Nông đồng ý ngay lập tức.

Cùng ngày ở Pháp, Tống Ngọc Trạch nhận được một cuộc gọi từ Canberra. Đây là lần thứ hai bên bệnh viện của Chu Nhan gọi điện cho Tống Ngọc Trạch. Một tuần trước, Tống Ngọc Trạch đã nhận được cuộc gọi của bệnh viện. Bệnh viện báo rằng, từ khi biết anh tuyên bố đã kết hôn, Chu Nhan đã nhốt mình trong phòng không muốn gặp ai ngoài mẹ cô ta. Tống Ngọc Trạch nghe xong liền gọi điện cho Tống Học Nhữ. Dạo gần đây vì bận thu mua quặng sắt lớn nhất Úc mà Tống Học Nhữ không có thời gian để ý Chu Nhan. Sau đó Tống Ngọc Trạch lại gọi điện cho mẹ của Chu Nhan, nhưng nhận được câu trả lời rằng Chu Nhan không muốn nghe điện thoại. Trong điện thoại, Tống Ngọc Trạch loáng thoáng nghe thấy tiếng của Chu Nhan, lúc to lúc nhỏ, không ngừng lặp lại một nội dung: Anh ta là tên lừa bịp, mẹ nói với anh ta con vĩnh viên không bao giờ nhận điện thoại của anh ta. Mẹ bảo anh ta trả hộ chiếu cho con, con muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Nghe bác sĩ nói tuần này Chu Nhan vẫn nhốt mình trong phòng không muốn gặp ai khiến Tống Ngọc Trạch trầm mặc. Anh im lặng nghe bác sĩ trình bày một số phương án trị liệu cưỡng chế.

Sau khi suy nghĩ, Tống Ngọc Trạch quyết định từ chối.

Một số yêu hận tình thù ngày cũ đến bây giờ đã biến thành chua ngọt đắng cay. Khi thành phần ngọt ngào càng nhiều, Tống Ngọc Trạch càng áy náy với Chu Nhuận hơn. Sự áy náy đó bây giờ đã chuyển sang người Chu Nhan, khiến anh bắt đầu không biết phải làm sao. Rõ ràng anh biết không thể để mặc Chu Nhan tiếp tục như vậy nữa, nhưng anh vẫn không thể nào ra tay nổi.

Sau khi cúp máy, Tống Ngọc Trạch lại gọi điện cho mẹ Chu Nhan. Anh biết những ngày gần đây đều do bà ta xử lí chuyện của Chu Nhan. Tống Ngọc Trạch đã từng gặp mẹ của Chu Nhan vài lần, đó là một người mẹ lương thiện điển hình.

Mẹ của Chu Nhan nói, gần đây cảm xúc của Chu Nhan không còn kích động nữa. Sau khi nói cho Tống Ngọc Trạch tình trạng của Chu Nhan, bà ta mới nói tiếp: "Tôi thử bảo nó nghe điện thoại của cậu."

Qua đường dây điện thoại, Tống Ngọc Trạch có thể nghe được cuộc đối thoại giữa hai mẹ con họ. Giọng của Chu Nhan không rõ như thể nói vọng ra từ trong chăn. Lần này đã thay thế bằng câu khác, bảo anh ta cút đi, con không muốn nghe những lời giả dối của anh ta nữa. Giọng của anh ta khiến con mắc ói.

Sau vài câu gào thét, điện thoại bị đập xuống đất.

Sau khi kết nối lại, giọng người mẹ đầy vẻ mệt mỏi: "Cậu Tống, bây giờ lấy thân phận một người mẹ tôi xin cậu đừng gọi đến vào khoảng thời gian này, cũng đừng để mấy tên bác sĩ kia đến giày vò A Nhan nữa, vì tôi đã khiến nó chịu bao khổ sở rồi."

Ngập ngừng một chút, giọng người kia như có chút giễu cợt: "Còn có, dù đã muộn nhưng tôi vẫn muốn nói với cậu Tống một câu tân hôn vui vẻ."

Nói xong bà ta lập tức cúp máy.

Tống Ngọc Trạch buồn bực bỏ điện thoại về chỗ cũ.

- ----------

Lời của tác giả: Lúc rời khỏi Úc, Chu Nhan đã để lại băng ghi âm. Chu Nhan lợi dụng sự áy náy của Tống Ngọc Trạch với Chu Nhuận mà phối hợp với mẹ cô ta dùng một số đoạn băng ghi âm để ngụy tạo chứng cứ cô ta vẫn đang ở Úc. Đây là bước đầu trong kế hoạch của Chu Nhan.

- ----------

Bạn nào quên thì mị nhắc cho mà nghe: Tiểu Dã là Chu Nhan, em gái Chu Nhuận – nyc đã chết của Tống Ngọc Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Dưới vẻ bề ngoài (03)

Dịch: Hé

Triệu Hương Nông vừa mới cúp máy, vẫn còn đang đắm chìm trong sự vui vẻ do Tống Ngọc Trạch mang lại thì sau lưng bỗng vang lên một giọng nói.

"Ai gọi điện thoại cho chị vậy?"

Có một khoảnh khắc, trước khi giọng nói kia vang lên, sống lưng Triệu Hương Nông cảm nhận được sự âm u đến từ ánh mắt dõi theo phía sau.

Ngoảnh đầu lại.

Triệu Hương Nông nhìn thấy Tiểu Dã, cô ta đang khoanh tay như cười như không nhìn cô. Đây là tuần thứ hai kể từ khi Triệu Hương Nông để Tiểu Dã đến sống ở biệt thự của cô. Lúc này đang là chập tối ngày thứ bảy. Cô đã hứa với Tiểu Dã tối nay đến đây ăn cơm với cô ta.

Cô gái đang đứng dựa vào tường có vẻ mặt hết sức ung dung, làm cho Triệu Hương Nông phải mắng mình thần kinh khi nhận ra người phía sau là Tiểu Dã. Cảnh ngộ và sự bơ vơ thỉnh thoảng toát ra từ Tiểu Dã khiến Triệu Hương Nông từ chối buổi tụ tập không cần thiết với bạn bè. Hễ có thời gian là cô lại đến nơi này, xem phim, nấu cơm, chơi game, nghe nhạc cùng Tiểu Dã.

Khi nhìn thấy nụ cười xuất hiện nhiều hơn trên khuôn mặt Tiểu Dã, khi nghe tiếng cười giòn giã của Tiểu Dã chốc chốc lại vang khắp phòng thì Triệu Hương Nông cảm thấy tự hào. Cảm giác này giống như một ngày nọ bạn vô tình nhặt được một con mèo hoang. Dưới sự chăm chút tận tâm của bạn, con vật ốm yếu dần hoạt bát trở lại. Hơn nữa, "con mèo hoang" này còn là người thân của người cô yêu. Cảm thấy thành tựu là điều vô cùng dễ hiểu.

Ánh mắt của Tiểu Dã đầy vẻ quan sát khi nhìn cô, cất giọng trêu chọc: "Em đoán, vừa rồi là điện thoại của anh trai?"

Triệu Hương Nông gật đầu.

"Ok." Cô ta nhún vai, đi đến giá treo áo lấy áo khoác xuống.

Vắt áo khoác và khăn quàng lên cổ tay, tay cầm mũ, Tiểu Dã đến trước mặt Triệu Hương Nông. Đầu tiên là đội mũ lên đầu cô, sau đó là đến khăn quàng.

"Tiểu Dã..." Nhìn thấy vệt sô cô la dính trên mặt Tiểu Dã, Triệu Hương Nông có chút áy náy. Cô biết Tiểu Dã đã mong chờ bữa tối này đến nhường nào. Từ buổi trưa cô ta đã bắt đầu bận rộn chuẩn bị.

"Cảm thấy áy náy sao?" Quấn khăn quàng cổ, tiếp đến là áo khoác. Động tác mặc áo khoác cho Triệu Hương Nông của Tiểu Dã rất lưu loát.

Triệu Hương Nông không nói gì.

Tiểu Dã nhếch miệng cười: "Triệu Hương Nông, chị với anh trai cứ nghĩ em là một đứa mười mấy tuổi ấy. Giờ em đã hai mươi mốt tuổi rồi. Những chuyện cần hiểu cũng đã hiểu cả, bao gồm... tiểu biệt thắng tân hôn."

*Tiểu biệt thắng tân hôn: Vợ chồng sau bao ngày gặp lại còn mạnh bạo và kịch liệt hơn cả đêm tân hôn =)))))

Triệu Hương Nông cười khan một tiếng, mặt thoáng đỏ bừng, ngượng ngùng quay mặt sang hướng khác.

Bức tường kính đối diện phản chiếu gương mặt của hai người, một gương mặt không giấu nổi sự ngọt ngào, một gương mặt thoáng hiện lên sự đố kỵ mà trở nên vặn vẹo.

Dưới sự thúc giục của Tiểu Dã, Triệu Hương Nông nhận lấy túi xách từ tay Tiểu Dã. Hai người lần lượt đi khỏi phòng bếp. Lúc cô sắp đẩy cánh cửa lớn ra thì Tiểu Dã gọi cô lại.

Sau một thoáng ngập ngừng, Tiểu Dã mới nói một câu: "Chị có biết chuyện của anh trai và cô gái Chu Nhuận không?"

Chu Nhuận? Trái tim cô chợt thắt lại.

Nếu hỏi giữa Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch có vấn đề nào không thể chạm vào thì chắc hẳn đó là Chu Nhuận. Vả lại, Triệu Hương Nông biết rõ cô không thể ghen tuông với người này, bởi đối với Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch mà nói, Chu Nhuận không chỉ đơn giản là vấn đề bạn gái cũ.

Người ở phía sau dường như đang đợi câu trả lời của cô.

"Ừm." Cô lạnh nhạt đáp một tiếng, đồng thời quay đầu lại. Cô không rõ Tiểu Dã nhắc đến vấn đề này rốt cuộc là có dụng ý gì. Cô cũng không rõ với thân phận con gái riêng của mình, Tiểu Dã đã biết được bao nhiêu chuyện của Tống Ngọc Trạch.

Lúc quay lại, cô liền chạm phải ánh mắt đầy lo âu của Tiểu Dã. Sau khi nghe thấy câu trả lời của cô, người kia tỏ ra nhẹ nhõm.

"Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi." Cô ta nói.

"Tiểu Dã, vì sao lại hỏi chị vấn đề này?" Triệu Hương Nông hỏi.

Tiểu Dã cụp mắt xuống: "Em cũng không biết, tự dưng lúc vừa rồi lại muốn hỏi. Với em chị dâu là người tốt, em nghĩ chị có quyền biết một số chuyện. Em cảm thấy rất yên tâm khi chị biết chuyện này rồi. Chí ít nó chứng tỏ anh trai em rất để tâm đến chị."

Lúc này, Triệu Hương Nông chắc chắn Tiểu Dã không hề biết giữa cô và Tống Ngọc Trạch đã xảy ra chuyện gì. Cô ta chỉ biết anh trai vẫn nhớ mãi không quên cô gái Chu Nhuận kia.

"Biết là tốt rồi." Tiểu Dã chỉnh lại khăn cho Triệu Hương Nông: "Chị dâu, cho anh ấy chút thời gian để anh ấy buông bỏ quá khứ. Muốn buông bỏ một đoạn tình cảm rất dễ, nhưng muốn quên đi người yêu đã chết lại là một chuyện rất khó."

Người yêu đã chết, lòng Triệu Hương Nông lại nhói đau.

Sau khi chỉnh lại khăn quàng, Tiểu Dã nhìn thẳng vào Triệu Hương Nông. Đôi mắt cô ta sáng long lanh, trong mắt có sự khen ngợi: "Chị dâu xinh thật đấy, là kiểu càng nhìn càng thấy đẹp, xinh đẹp đáng yêu dịu dàng."

Đôi mắt to tròn cong cong, "Có lẽ vừa rồi chỉ là em nghĩ nhiều quá thôi, không chừng trong lòng anh trai đã không còn bóng dáng Chu Nhuận nữa rồi."

Lòng Triệu Hương Nông nổi sóng.

Xe đi được một đoạn, Triệu Hương Nông nhìn qua gương thấy Tiểu Dã vẫn ngây ngô đứng đó vẫy tay với cô, vừa vẫy tay vừa làm động tác cố lên. Cảnh vật xung quanh khiến bóng dáng cô ta trở nên nhỏ bé, như thể chỉ một cơn gió thổi đến sẽ cuốn bay cô ta.

Đến khi chiếc xe đi khỏi, Chu Nhan mới bỏ tay xuống, nhếch miệng cười, Triệu Hương Nông, cô phải thật cố gắng vào nhé.

Cả đoạn đường về nhà, Triệu Hương Nông đều chìm trong sự rối bời vì cái tên bất ngờ được nhắc lại kia. Giây phút này, chuyện xưa lại trở nên rõ ràng, giống như một thước phim mãi mãi không phai màu.

Lúc ấy, khi cô và Chu Nhuận cùng nằm trên bãi cỏ, cô phải nghe Chu Nhuận kể về "anh ấy" một cách không tình nguyện, cô chưa từng nghĩ có một ngày cô lại lấy "anh ấy" mà Chu Nhuận nói đến.

Lúc ấy, Triệu Hương Nông dẫn Chu Nhuận vào thế giới của cô, "anh ấy" của Chu Nhuận cũng có xuất hiện nhiều hơn trong thế giới của cô.

Chu Nhuận từng khoe với giọng ngọt ngào "Anh ấy sờ tớ rồi." Trong lúc Chu Nhuận đang kể hăng say, dường như Triệu Hương Nông đã nhìn thấy khung cảnh như này.

Vào thời kỳ lạnh lẽo nhất ở Chicago, chàng trai có khuôn mặt lạnh lùng hẹn hò cùng cô gái kia. Trời quá lạnh nên chàng trai giấu cô gái vào trong áo khoác của mình. Hai trái tim kề sát đập càng lúc càng nhanh. Sau đó, bàn tay run run của chàng trai đã chạm vào ngực cô gái. Dù không quá to, nhưng cũng khiến hai gương mặt lập tức đỏ bừng.

Trong tưởng tượng của Triệu Hương Nông, đó chắc hẳn là dáng vẻ của tình đầu, khiến những người đã ở tuổi xế chiều mỗi khi nhớ lại đều rưng rưng chực khóc mà khóe miệng vẫn ngậm cười.

Giọng nói ngọt ngào kia vẫn đang kể lể: "Đợi đến khi mùa xuân đến, chúng mình sẽ đi du lịch cùng nhau, chỉ có hai người chúng tớ..."

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, nhỏ đến nỗi xa xăm tựa giấc mộng.

Chuyến du lịch của hai người, hai cô gái mười sáu tuổi đều hiểu đó có nghĩa là gì.

Chỉ là, cô gái có giọng nói ngọt ngào kia vẫn chưa chờ được mùa xuân đến, chàng trai đã nói chia tay.

Tiếng va chạm vang lên, kéo Triệu Hương Nông ra khỏi hồi ức. Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì đã nhìn thấy một khuôn mặt hung dữ của người phụ nữ ngoài cửa xe. Xe của cô đã đụng phải xe cô ta, là cô sai.

Sau khi đưa cho cô gái danh thiếp của mình, Triệu Hương Nông mới tập trung lái xe. Xe lái vào ngôi nhà có tường bao màu ngà, bãi cỏ xanh tốt, hàng cây được tỉa tót, ngọn đèn dưới bóng cây được thiết kế tinh tế, đài phun nước như tỏa ra phép màu, cùng với bóng dáng cao lớn đứng ở cuối con đường đã xua tan sự u ám trong lòng cô.

Không lâu trước, Tống Ngọc Trạch nói qua điện thoại rằng sau mỗi tối tăng ca, cuối cùng anh cũng có thời gian vào thứ bảy. Giọng của anh giống như một đứa trẻ nghiêm túc làm xong bài tập rồi đòi phần thưởng.

Xe vừa dừng lại, Tống Ngọc Trạch đã mở cửa cho cô. Cửa xe mở ra, anh vừa nhận lấy túi trong tay cô vừa cầm tay cô. Động tác rất ga lăng, nhưng giọng điệu lại rất khó chịu.

"Vì sao không cho anh đón em?"

"Vì em cũng có xe mà."

"Em nhận điện thoại ở đâu đấy?"

"Ở biệt thự nhà em."

"Đến đó làm gì?"

"Chuyện đó mà cũng cần có lí do sao?"

Gần 10 giờ, Triệu Hương Nông theo lệ gọi điện thoại cho Triệu Diên Đình. Bây giờ, Triệu Diên Đình không còn yêu cầu Triệu Hương Nông về nhà ăn cơm mỗi cuối tuần nữa, nhưng cuộc gọi cố định mỗi ngày thì vẫn phải có.

Nói chuyện được một nửa, Tống Ngọc Trạch đến trước mặt cô. Triệu Hương Nông cụp mắt xuống tiếp tục nghe Triệu Diên Đình nói chuyện. Khi hơi thở quen thuộc sán lại gần, Triệu Hương Nông nghiêng mặt đi, môi anh từ tai cô trượt xuống dưới. Khi cô đang định né tránh thì anh siết chặt eo cô.

Dù cô đã cố lờ đi cảm giác nơi được anh ngậm mút, nhưng cô không thể ngó lơ bàn tay đang lần vào váy cô. Điều chết người là anh đã vạch quần lót của cô ra, xoa nắn nơi yếu ớt nhất của cô. Lực tay anh khiến chân cô bủn rủn, khiến cô chỉ có thể bịt chặt miệng, không cho mình kêu bất cứ một tiếng nào. May sao, Triệu Diên Đình ở đầu dây bên kia vẫn nói chuyện không ngừng. Lúc Triệu Diên Đình say rượu, ông ta rất thích nói chuyện. Rõ ràng lúc này Triệu Diên Đình đang say rượu. Ông ta đang kể với cô chuyện ông đánh một con gấu đen thuở còn trai trẻ. Kể được một nửa, ông ta bỗng gọi một tiếng thăm dò: Tiểu Nông, con còn nghe chứ?

Bàn tay đang bịt miệng chuyển sang bịt ống nghe, Triệu Hương Nông hít sâu một hơi: "Vâng thưa baa..."

Âm cuối cùng trở nên lạc đi vì anh dùng hai ngón tay trêu chọc cô. Triệu Hương Nông lại bịt chặt miệng, đến thở cũng không dám thở. Ở đầu dây bên kia, sau một hồi im ắng mới vang lên tiếng của Triệu Diên Đình: "Tiểu Nông, hôm khác ba kể tiếp nhé, hôm nay ba đã uống chút rượu nên giờ muốn đi nghỉ rồi."

Còn chưa đợi Triệu Hương Nông chào một tiếng, bên kia đã vội vội vàng vàng ngắt máy. Người tinh tường như Triệu Diên Đình đương nhiên sẽ hiểu bên kia đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi Triệu Hương Nông kết thúc cuộc điện thoại, Tống Ngọc Trạch mới ngẩng mặt lên từ ngực cô, ngón tay cũng rút khỏi người cô, cố định ở eo cô. Sau đó cô được bế lên bàn. Lúc anh cúi xuống hôn cô, cô lại né tránh.

Anh chôn mặt vào hõm vai cô: "Anh không thích em nói chuyện với ông ta."

"Nhưng... ông ấy là ba em." Triệu Hương Nông tỏ ra khó sử.

Những nụ hôn vụn vặt rơi như mưa từ cổ cô dịch lên trên, đến bên khóe môi cô: "Nhưng anh cứ ghét đấy. Triệu Hương Nông, anh rất không thích, anh còn vô cùng ghen tị..."

Triệu Hương Nông không cho Tống Ngọc Trạch nói những lời phía sau, cô bịt miệng anh lại. Có những chủ đề thật sự không thể chạm vào, tuyệt đối không bao giờ.

Trong cơn đê mê, dép lê tuột khỏi chân cô, ngay sau đó lớp vải mỏng manh bị anh kéo xuống, phủ lên dép lê của cô. Nhận ra Tống Ngọc Trạch định làm gì, Triệu Hương Nông duỗi tay chặn anh lại, khẽ nài nỉ: "Đừng làm ở đây, chúng ta... lên giường, nhé?"

"Làm ở đây trước rồi lên giường sau." Anh bỏ tay cô ra, đồng thời khoác chân cô lên thắt lưng anh.

Cái gọi là "nghiện mà còn ngại" có lẽ rất thích hợp để hình dung hành động của Triệu Hương Nông. Cô quấn lấy anh giống như đang vắt vẻo trên người anh, để mặc anh vùi sâu vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Nửa đêm, Tống Ngọc Trạch rời khỏi giường, mở cửa phòng, men theo hành lang đến thư phòng.

Nửa đêm, điện thoại của Triệu Diên Đình vang lên. Mấy phút sau, Triệu Diên Đình cúp điện thoại. Cả đêm đó, ông ta ngồi hút thuốc trắng đêm.

Triệu Hương Nông mở mắt ra liền nhìn thấy Tống Ngọc Trạch. Khuôn mặt đẹp đẽ, hàng lông mi còn dài hơn cô, và cả đôi tay đẹp hơn cả cô của Tống Ngọc Trạch.

Ánh sáng buổi sớm chiếu lên mặt anh, đẹp tựa chàng hoàng tử say ngủ trong rừng sâu. Những lời anh nói khiến con tim cô vui ngất ngây: "Hôm nay chúng ta cùng đi mua lò nướng nhé."

Giây phút đó, trái tim Triệu Hương Nông như có cả bầu trời xanh.

Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch sắp đi mua lò nướng với nhau.

Có lẽ trên đời này chẳng có chuyện nào tuyệt vời hơn chuyện này nữa.

- ----------

Cứ lúc nào hứng thú dạt dào dịch truyện thì lại bận là thế nào nhỉ?? Mong ước mỗi ngày 1 chương của tui lại phải hoãn rồi. Tết nhất ai cũng bận bù đầu, cíu tuiiiii

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Dưới vẻ bề ngoài (04)

Dịch: Hé

Tại khu nghỉ dưỡng rộng bảy nghìn mét vuông. Xung quanh được bao phủ bởi cây cối. Khu nghỉ dưỡng và hồ được nối liền bằng cây cầu gỗ rộng chừng ba mươi mét. Ở cuối cây cầu có hai chiếc ghế gấp, cần câu cá đặt một bên. Bên cạnh ghế gấp có chiếc áo khoác nữ và khăn quàng của nam nằm trên đất, thùng đựng cá đổ nhào ra đất. Lúc này, trời đã về chiều, nếu có người đi ngang qua, nhất định người đó sẽ dừng lại mà đánh giá. Rõ ràng, từ tình cảnh này có thể biết được người đến khu nghỉ dưỡng này là cặp đôi hoặc vợ chồng. Cơ mà, bây giờ hai người đó đi đâu rồi nhỉ? Thuận theo một bên khác của cây cầu liền nhìn thấy giày cao gót và mũ của phụ nữ rơi ở ngưỡng cửa. Lúc này, người qua đường nhất định sẽ cười thầm trong lòng rồi đi khỏi đó.

Chếch về bên trái cây cầu chính là cửa sau, hiện tại nó đang đóng chặt. Cạnh cửa còn có quần áo của nam lẫn nữ nằm rải rác ở đó. Cảnh vật trong khu nghỉ dưỡng dần dần chìm trong ánh hoàng hôn nhập nhoạng. Ánh sáng duy nhất trong căn phòng đến từ ánh lửa bập bùng trong lò lửa. Trước lò lửa trải tấm thảm da thú có thể dung nạp được hai người nằm. Trên tấm thảm có một cặp nam nữ đang quấn lấy nhau trong ánh lửa. Chiếc chăn lông màu sẫm che phủ cơ thể hai người. Cùng với nhịp chuyển động của người đàn ông, chiếc chăn cũng nhấp nhô lên xuống.

Cuối cùng, người đàn ông ra vào vừa nhanh vừa mãnh liệt khiến người phụ nữ không kìm được tiếng kêu rên. Người đàn ông khẽ thở dốc, người phụ nữ khóc thút thít. Người đàn ông đẩy nhanh tiết tấu dấy lên cơn sóng tình cao hơn khiến tiếng khóc rấm rức của người phụ nữ càng vụn vặt như vỡ tan. Ngày càng có nhiều mồ hôi trên trán người đàn ông rơi xuống cơ thể người phụ nữ.

Ánh hoàng hôn, mồ hôi lóng lánh, ánh lửa đã biến khung cảnh nơi đây thành một bức tranh khiến người nào nhìn thấy cũng phải đỏ mặt.

Cùng với khoảnh khắc khiến Triệu Hương Nông cảm thấy ngạt thở quen thuộc kia, cơ thể cô nghênh đón những cú thúc nặng nề cuối cùng của anh như thể đánh bay linh hồn khỏi người cô. Triệu Hương Nông xoay mặt về phía lò lửa, ngón tay cắm sâu vào da thịt anh. Vào cú thúc sau cuối, cô không thể nhịn được hét lên: “Aaaaa”

Cùng với tiếng hét của cô là tiếng gầm trầm khàn của anh.

Hai cơ thể chồng lên nhau cùng chung một nhịp run rẩy, không thể phân rõ đâu là mồ hôi của ai nữa.

Một lúc sau, hai người bình thường trở lại. Anh rút ra khỏi người cô, nằm kế bên cô. Anh kéo chăn che kín cơ thể hai người. Trong chăn, anh luồn tay qua eo cô bóp lấy hai khối trước ngực cô.

Cảnh tượng xảy ra ở bên hồ vẫn còn hiện rõ trong đầu. Vì cá không chịu cắn câu nên sự chú ý của anh đặt sang nơi khác. Tên khốn này còn ném áo lót của cô xuống hồ.

Liếc bàn tay đang bận rộn nắn bóp ngực cô, Triệu Hương Nông lên tiếng cảnh cáo: “Tống Ngọc Trạch, bỏ tay ra.”

Tống Ngọc Trạch không bận tâm đến lời cô nói, anh càng ra sức vần vò. Ngón tay anh vân vê nụ hoa trước ngực cô, còn kéo nó...

Tên khốn!

Trong lúc vùng vẫy, chiếc chăn dần dần trượt xuống, để lộ ra đường cong trước ngực, cùng với bàn tay đang phủ trên ngực cô. Ánh hoàng hôn càng thêm nặng nề, ánh lửa càng trở nên rực rỡ. Ánh lửa soi tỏ dấu răng nhàn nhạt trên cổ tay Tống Ngọc Trạch. Dù nó đã phai mờ, nhưng lúc này nó như đang đục khoét trái tim Triệu Hương Nông.

Vì sao? Vì sao Chu Nhuận không cắn lên nơi khác nhỉ? Vì sao lại chọn một chỗ bắt mắt như vậy. Khi anh kéo tay cô, khi tay anh bưng lấy mặt cô, rất nhiều lúc khác, cô đều nhìn thấy dấu răng trên cổ tay anh đầu tiên. Sự xuất hiện dày đặc của nó khiến cô không thể quên nổi.

Cô đờ đẫn nhìn những dấu răng nhỏ đó. Triệu Hương Nông nghĩ, nếu Tống Ngọc Trạch quên Chu Nhuận đi, vậy thì dấu răng kia cùng lắm chỉ là kết quả của trò đùa ác ý. Nhưng lỡ như không phải thì sao? Lỡ như cả đời không thể quên thì sao? Giống như Tiểu Dã nói: Muốn quên một cuộc tình rất dễ, nhưng muốn quên một người yêu đã chết thì lại rất khó.

Nếu Tống Ngọc Trạch không bao giờ quên được, vậy thì những lỗ hổng trong tim cô sẽ mãi còn đó.

Triệu Hương Nông cũng hi vọng Tống Ngọc Trạch sẽ lãng quên chuyện cũ giống như Tiểu Dã đã nói.

Trái tim cô bỗng đập điên cuồng, cô chạm tay lên dấu răng trên cổ tay anh, câu hỏi cứ thế tuôn ra.

"Lúc đó, cô ta cắn anh đau lắm nhỉ?"

"Hửm?" Giọng nói của anh vẫn còn vẻ đê mê.

Triệu Hương Nông cắn răng: "Lúc ở New Orleans, em đã từng nghĩ rằng, mình phải in một dấu răng trên cổ tay Tống Ngọc Trạch, giống như đóng dấu, vĩnh viễn không biến mất. Em nghĩ cô ta nhất định cũng có suy nghĩ giống em."

Anh buông lỏng tay.

"Lúc đó, cô ta cắn anh đau lắm nhỉ?"

Cơ thể anh lập tức mất đi độ ấm, anh bỏ tay khỏi ngực cô, giọng có chút lạnh nhạt: "Anh đi bật điện."

Sau lưng vang lên tiếng sột soạt mặc quần áo, tiếng bước chân đi xa, đèn được bật sáng. Triệu Hương Nông nhắm mắt lại, ánh lửa chiếu lên mặt cô mang đến cho cô ấm áp cũng biến mất tăm.

Cô đã hiểu ra, cũng đã biết, những thứ được giấu càng sâu thì càng trở nên sâu sắc, càng sợ thì càng không muốn chạm vào.

Giống như bao người đã nói: Tranh giành tình yêu với một người đã chết là một chuyện vừa ngu xuẩn vừa mệt mỏi.

Triệu Hương Nông từ từ chìm vào giấc mộng say trong ánh lửa nhảy nhót. Cô loáng thoáng trông thấy một số hình ảnh trong quá khứ, Tống Ngọc Trạch lúc nào cũng thích vừa hút thuốc vừa ngắn người nhìn bầu trời. Lúc ấy, anh đang nhớ cô ta sao?

Ngày hôm sau, Triệu Hương Nông bị tiếng hô ngoài cửa sổ đánh thức. Đó là tiếng của Tống Ngọc Trạch, vang lên hết lần này đến lần khác: "Triệu Hương Nông, nhanh dậy đi, mặt trời chiếu đến mông rồi."

Mở cửa sổ ra, Tống Ngọc Trạch đang đứng ngoài cửa sổ, áo sơ mi trắng bên trong áo jacket đen phối với quần jean. Bên cạnh anh là chiếc mô tô màu đỏ rực của anh. Anh vỗ vỗ chiếc xe, cười rạng rỡ, giọng điệu đắc ý: "Triệu Hương Nông, em nhớ nó không?"

Triệu Hương Nông vừa nhìn liền nhận ra đó chính là con xe được Tống Ngọc Trạch dùng để tham gia giải xe bay ở New Orleans.

Nếu như không có chuyện tối qua, vậy thì lúc này Triệu Hương Nông nhất định sẽ mỉm cười. Nhưng một khi trong lòng đã có khúc mắc thì nhìn cái gì cũng thấy ngứa mắt.

Triệu Hương Nông lạnh lùng nhìn Tống Ngọc Trạch, trong lòng chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Con xe đỏ đó là đạo cụ có tính chất quyết định lúc anh đang "cưa" cô. Một cái bẫy!

Triệu Hương Nông định đóng cửa sổ lại.

"Đừng đóng." Tống Ngọc Trạch vội vàng la lên, vẻ mặt lẫn giọng nói đều nhuốm vẻ ảo não: "Hình như anh đã làm một chuyện ngu người rồi, là lỗi của anh. Anh nhất thời đắc ý đến lú lẫn rồi, anh đã quên con xe này là chứng cứ phạm tội và công cụ gây án trong lúc anh lừa gạt em."

Sau đó, Tống Ngọc Trạch lập tức duỗi chân định đạp đổ chiếc xe, khổ nỗi chiếc xe quá nặng, nó không chút xê dịch dưới cú đạp của anh.

Hai cánh cửa sắp khép lại...

"Triệu Hương Nông." Tống Ngọc Trạch lại gọi tên cô lần nữa: "Cho anh thêm chút thời gian."

Nói xong, Tống Ngọc Trạch chạy sang một bên, nhấc một hòn đá lên. Anh bê hòn đá đứng đó, nói: "Nếu em ghét nó, anh sẽ đập nát nó."

Khi hòn đá trong tay Tống Ngọc Trạch sắp đập vào xe, Triệu Hương Nông mở toang cửa sổ ra, cuống quýt nói: "Tống Ngọc Trạch, anh dám!"

Tống Ngọc Trạch quay sang nhìn cô, Triệu Hương Nông chỉ tay vào anh, đanh đá cảnh cáo: "Anh mà đập nó em sẽ đập anh!"

Mấy phút sau, hai người hôn nhau trên cửa sổ. Anh vươn người qua cửa sổ, bưng mặt cô hôn xuống. Những chiếc hôn rải rác từ chóp mũi đến khóe môi cô, những lời trách móc cũng tuôn ra không ngừng:

"Giọng điệu lúc nãy của em khiến anh cảm thấy chiếc xe còn quan trọng hơn cả anh."

"Tối qua anh nói với em mười câu em mới đáp lại anh một câu."

"Vừa nãy, ở góc độ của anh nhìn em, cảm thấy em giống như một quả đào mật khiến người ta chỉ hận không thể cắn một miếng."

Cuối cùng, anh hung hăng đè nghiến môi cô, làm như anh sắp cắn một miếng lên mặt cô vậy.

Hôn đến lúc gần ngạt thở anh mới buông cô ra. Anh bưng mặt cô, ánh mắt lấp lánh, cất giọng ngọt lịm: "Tí nữa đưa em đi hóng gió."

Khoác lên người chiếc áo jacket dày dặn, boot da, mũ và bao tay, Triệu Hương Nông ngồi lên xe của Tống Ngọc Trạch. Xe băng qua đường quốc lộ rợp bóng cây. Triệu Hương Nông ôm lấy eo Tống Ngọc Trạch rồi nghiêng mặt sang một bên. Ánh nắng yếu ớt của tháng mười hai xuyên qua những khe hở giữa các gốc cây. Cùng với tốc độ của chiếc xe, từng tia nắng tinh nghịch lướt qua mặt cô. Áp mặt lên lưng Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông nhắm mắt lại.

Khi xe đi xuyên qua khu rừng, Triệu Hương Nông bỗng có cảm giác xung quanh trở nên bừng sáng. Cô mở mắt ra, trước mắt là cả một bầu trời ánh nắng chan hòa. Dưới ánh nắng xán lạn ấy, Triệu Hương Nông nghĩ những u ám của tối hôm qua đã tan biến dưới ánh mặt trời, trên đời này, ai ai cũng từng trải qua chuyện này.

Lò nướng đã mua rồi, bột mì cũng mua rồi. Một số dụng cụ làm bánh cũng mua đầy đủ. Bia, hành tây, còn có cá mà Tống Ngọc Trạch câu từ hồ khiến Triệu Hương Nông háo hức muốn cho anh một bất ngờ lớn, vậy mà...

Sau nửa tiếng "làm màu" với Tống Ngọc Trạch, cô chỉ đứng một bên nhìn anh làm. Hành tây là Tống Ngọc Trạch thái, cá là do Tống Ngọc Trạch làm, bột mì cũng là do Tống Ngọc Trạch trộn, đến đánh trứng cũng là Tống Ngọc Trạch một mình bao thầu. Đợi mọi thứ xong xuôi, Tống Ngọc Trạch mới liếc người phụ nữ đang nghệt mặt ra kia.

Triệu Hương Nông cắt bột mì mình tự tay nhào nặn thành những cục bột nhỏ rồi cho vào lò nướng. Vừa mới bỏ cục bột vào lò nướng, Triệu Hương Nông bắt đầu hỏi mấy cục bột kia lúc sau sẽ dài thành bánh mì sao. Cô hỏi một câu anh liền hôn cô một cái. Bột mì bỏ vào lò chưa đầy năm phút, điện thoại của Tống Ngọc Trạch đã reo lên. Tống Ngọc Trạch bỏ tay khỏi áo cô cầm điện thoại lên nghe. Triệu Hương Nông đỏ mặt cài lại áo lót.

Lúc rời khỏi khu nghỉ dưỡng, Triệu Hương Nông lưu luyến nhìn lò nướng thêm lần nữa. Mấy cục bột trong lò nướng vẫn chưa biến thành bánh mì sao?

Bạn nãy, sau khi Tống Ngọc Trạch nhận điện thoại xong, anh liền tắt lò nướng. Anh bắt buộc phải về New York ngay tối nay. Đội ngũ của anh đã sắp xếp buổi gặp với mấy vị chính khách cấp cao nước Pháp vào tối hôm nay.

Xe đến đón Tống Ngọc Trạch đỗ ở bên ngoài. Tống Ngọc Trạch vội vàng hôn chụt một cái lên mặt cô rồi nói: "Tuần sau chúng ta lại làm bánh mì."

Nói xong, anh lại dặn dò Rice "Chăm sóc cô ấy nhé" rồi lập tức lên xe. Cô vừa sờ vào nơi Tống Ngọc Trạch hôn, vừa vẫy tay với chiếc xe đang dần đi xa. Cho đến khi chiếc xe đã khuất dạng, tay cô vẫn còn dừng lại giữa không trung.

Tối đến, Triệu Hương Nông nhận được điện thoại của Tiểu Dã. Trong điện thoại cô ta hỏi Triệu Hương Nông đã trải qua cuối tuần như thế nào. Triệu Hương Nông chỉ đáp lại vài câu ngắn gọn, chẳng hạn như "cũng được".

Kết thúc cuộc gọi, Chu Nhan lại nhìn chăm chú vào những hình ảnh mà cô ta cắt ra từ mặt báo. Trong ảnh là Tống Ngọc Trạch và một cô gái đang ở cùng nhau. Lúc nhìn thấy những tấm hình này, Chu Nhan biết ông trời đang giúp mình. Cô gái trong hình là một người châu Á, vẻ ngoài thanh tú. Nếu nhìn kỹ có thể tìm ra bóng dáng của một người khác trên người cô ta. Chẳng hạn như đôi mắt này, đen láy, rất linh động. Triệu Hương Nông là một người phụ nữ vô cùng nhạy cảm, đến cô ta cũng nhìn ra thì sao Triệu Hương Nông lại không thể nhìn ra.

Chu Nhan dí điếu thuốc đã hút được một nửa lên đôi mắt của cô gái. Điếu thuốc đốt thủng hai lỗ trên khuôn mặt cô gái. Nhìn khuôn mặt đầy tức cười kia, Chu Nhan bày tỏ sự áy náy với cô gái: "Lan Thấm hử? Tôi không có ác ý với cô đâu, chỉ là ông trời đã đẩy cô đến trước mặt tôi. Có trách thì trách mẹ cô, ai bảo sinh ra cô có đôi mắt long lanh như vậy, lại còn là đôi mắt tôi ghét cay ghét đắng."

Năm đó, trên con đường kia. Sau Chu Nhan, cô ta cũng ôm chàng trai đóng giả người bị AIDS kia. Chỉ khác ở chỗ, Chu Nhuận làm việc đó với trái tim thánh mẫu, còn cô ta chỉ cảm thấy hay ho và kích thích mà thôi. Vậy mà, Tống Ngọc Trạch lúc đó chỉ nhìn thấy Chu Nhuận.

Thứ bảy, còn mấy ngày nữa mới đến giáng sinh. Sáng sớm, cạnh đống rác trên con đường sau một khách sạn ba sao nào đó, người đến thu dọn rác thải đã phát hiện một cô gái có nhiều vết thâm tím trên người bất tỉnh nằm đó. Mấy phút sau, từ vị trí vết bầm trên người cô gái, nhân viên dọn rác liền đoán được cô gái đã gặp phải chuyện gì.

Cô gái vẫn còn dấu hiệu của sự sống. Người nhân viên kia đang định báo cảnh sát thì bị một giọng nói gọi giật lại. Người nhân viên phát hiện không biết từ lúc nào bên cạnh anh ta đã xuất hiện một cô gái châu Á có vóc dáng nhỏ nhắn. Mặt cô gái đó tái mét, rõ ràng là bị dọa sợ.

Cô gái vừa ngăn anh ta gọi điện thoại, vừa cởi áo đắp lên cơ thể không còn quần áo lành lặn của cô gái kia. Cô gái góp ý trước tiên hãy tìm giấy tờ chứng minh thận phận của cô gái hôn mê kia. Gặp phải chuyện như thế này, tốt nhất phải liên hệ với người thân của người bị hại ngay lập tức.

Sau đó, cô gái chỉ tìm thấy một tấm danh thiếp trong túi của người bị hại, cô gái liền gọi cho số điện thoại trên tấm danh thiếp.

Sáng nay, khi Tống Ngọc Trạch đang ở New York, anh nhận được cuộc gọi từ trợ lí của mình.

Mười mấy phút sau, vài chiếc xe xuất hiện ở hiện trường. Trong đó, một người xuất trình giấy tờ với nhân viên dọn rác, trên giấy tờ đó còn kèm theo ba dấu sao. Sau đó, người bị hại được đưa đi.

Không có tiếng còi cảnh sát thường thấy ở Chicago, không có cảnh sát mặc cảnh phục. Chỉ có mấy người kia đưa người bị hại đi. Mọi chuyện chỉ xảy ra

trong vòng mấy phút.

Đợi người nhân viên kia lấy lại tinh thần quay lại tìm cô gái kia thì cô ta đã không còn ở đó. Anh ta loáng thoáng nhớ cô gái gọi điện thoại có chiếc răng khểnh vô cùng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Dưới vẻ bề ngoài (05)

Dịch: Hé

Tống Ngọc Trạch không biết vì sao lúc đó mình lại buột miệng nói: "Bây giờ anh vẫn đang ở New York."

Anh lại nói dối Triệu Hương Nông một lần nữa rồi. Bây giờ anh không ở New York mà ở Chicago. Nơi này chỉ cách nhà bọn họ nửa tiếng lái xe. Lúc này anh đang ở trong một bệnh viện tư nhân. Trong mấy tiếng kể từ lúc về Chicago, anh đều ở trong phòng bệnh VIP của bệnh viện, ở cùng cô gái có ánh mắt đờ đẫn kia.

Cô gái tên là Lan Thấm, hai mươi tiếng trước cô ta đã gặp phải sự việc giống hệt như Chu Nhuận. Một đám say sỉn đã luân phiên cưỡng hiếp cô ta.

Nếu như không có cuộc gọi vào sáng hôm ấy, Tống Ngọc Trạch gần như đã quên mất cô gái Lan Thấm này. Lúc hai người nói lời tạm biệt, cô gái nói với Tống Ngọc Trạch có thể ôm hoặc hôn cô ta một lần được không. Lúc đó Tống Ngọc Trạch không hề đáp ứng yêu cầu của cô ta, anh chỉ đưa danh thiếp trợ lí của mình cho cô ta và nói sau này có việc gì thì cứ gọi điện thoại, anh nhất định giúp đỡ cô ta hết sức mình.

Điều khiến Tống Ngọc Trạch không ngờ đến là anh lại chấp nhận cuộc điện thoại cầu cứu từ Lan Thấm vì Chu Nhuận. Ngay tại khoảnh khắc anh nhìn thấy Lan Thấm nằm trên giường bệnh, anh cứ ngỡ người mình gặp là Chu Nhuận. Chu Nhuận cũng gặp chuyện tương tự như Lan Thấm, chỉ là lúc đó cô ấy lại không nhận được bất cứ sự giúp đỡ nào.

Từ khi xảy ra chuyện đến bây giờ, Lan Thấm chỉ nói với anh một câu: "Giúp em giữ bí mật, em không thể để ba mẹ biết em gặp phải chuyện thế này, bọn họ sẽ vô cùng đau lòng."

Bây giờ là 7 rưỡi tối ở miền đông nước Mỹ. Tống Ngọc Trạch đứng bên ngoài phòng bệnh của Lan Thấm, nhận điện thoại của Triệu Hương Nông. Cô hỏi anh mấy giờ về nhà.

"Bây giờ anh vẫn đang ở New York." Lời này được thốt ra từ miệng của Tống Ngọc Trạch.

Tống Ngọc Trạch biết mình đang chột dạ. Nếu nói rằng anh đang giúp đỡ Lan Thâm, thà nói rằng anh đang giúp đỡ Chu Nhuận vào quãng thời gian kia. Sau chột dạ là lo lắng, chuyện đã đến nước này, có một số thứ Tống Ngọc Trạch không nỡ để Triệu Hương Nông biết.

Sau khi nói câu đó, Tống Ngọc Trạch nhận ra bàn tay cầm điện thoại của mình toát đầy mồ hôi.

Nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói vậy, Triệu Hương Nông liền xị mặt xuống. Cái gã nói không giữ lời này, rõ ràng tối qua còn gọi điện bảo trưa nay sẽ về đến Chicago, anh xử lí chút việc ở công ty xong sẽ về nhà ăn cơm với cô. Đến giờ ăn tối rồi mà Tống Ngọc Trạch cũng không thèm gọi một cuộc về nhà. Sau bữa tối, Triệu Hương Nông gọi điện cho Tống Ngọc Trạch thì nhận được câu trả lời là anh vẫn đang ở New York.

Triệu Hương Nông đang định hỏi ngày mai anh về sao thì Tống Ngọc Trạch đã đưa ra câu trả lời: "Ngày mai anh cũng không có cách nào quay về."

"Làm việc?" Triệu Hương Nông nén giận.

Sau một thoáng trầm mặc, Triệu Hương Nông mới nghe thấy Tống Ngọc Trạch đáp khẽ một tiếng "Ừm", sau đó Tống Ngọc Trạch nói anh vẫn còn nhiều việc rồi vội vàng ngắt máy.

Triệu Hương Nông cầm điện thoại, trong lòng thầm đếm từ một đến ba rồi hít sâu một hơi bỏ điện thoại về chỗ cũ.

Lúc này Triệu Hương Nông thầm nghĩ, Tống Ngọc Trạch và ba của cô đều là thương nhân, Triệu Diên Đình cũng thường như vậy. Thậm chí, lúc này Triệu Hương Nông vẫn còn nghĩ Tống Ngọc Trạch bận rộn như vậy là vì muốn giành nhiều thời gian bên cô vào lễ giáng sinh sắp tới.

Cùng lúc đó, Chu Nhan đang vùi người trên sofa hào hứng đọc chuyện cổ tích, cô ta vừa đọc vừa đợi điện thoại của Triệu Hương Nông. Phần lớn thời gian Triệu Hương Nông đều gọi điện thoại cho cô ta vào khoảng 8 giờ tối. Cô nàng đáng thương đó thật sự coi mình làm chị dâu cô ta.

8 rưỡi, Triệu Hương Nông gọi điện cho cô ta. Sau khi nghe Triệu Hương Nông lải nhải một đống nào là "Mấy ngày gần đây tâm trạng đã tốt hơn chưa?" "Còn cần cái gì cứ nói cho chị" "Ở đó một mình có sợ không?" Chu Nhan mới hỏi: "Chị dâu, đang ở bên cạnh anh trai hả?"

“Không, anh ấy phải ở lại New York xử lí một số công việc.” Cô trả lời, giọng rầu rĩ.

Cúp điện thoại, mặt Chu Nhan tươi tỉnh như hoa. Tống Ngọc Trạch lại nói dối Triệu Hương Nông rồi, đây là điều Chu Nhan muốn nhìn thấy nhất. Phụ nữ có thể tha thứ cho lời nói dối thứ nhất, thứ hai của người đàn ông mình yêu, nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ lời nói dối lần thứ ba của anh ta. Tống Ngọc Trạch vẫn còn phải nói dối Triệu Hương Nông nhiều lần nữa. Nếu không có động cơ nói dối thì cô ta sẽ tạo ra động cơ đó.

Chu Nhan biết Tống Ngọc Trạch đang ở bên Lan Thấm. Chu Nhan rất vui khi thấy cô ả Lan Thấm kia có thể gợi lại những hồi ức xưa cũ của Tống Ngọc Trạch.

Khuôn mặt mê người, khí chất ưu nhã, ánh mắt quan tâm, cùng với những lời dịu dàng vô tình đã trở thành con nghiện trong lòng Lan Thấm. Cõi lòng càng tuyệt vọng bao nhiêu, thì con nghiện kia càng sinh sôi giống như vi khuẩn bấy nhiêu. Lan Thấm không muốn nghĩ vì sao Tống Ngọc Trạch lại đối xử tốt với cô ta như vậy, cô ta chỉ biết Tống Ngọc Trạch đối xử tốt với cô ta là sự thật. Dù cô ta có phát cáu với anh như nào anh cũng không tức giận. Sự đối đãi tốt đẹp đó đã thổi bùng dã tâm trong lòng cô ta. Một số thứ đã thoát khỏi sự ràng buộc của đạo đức, điên cuồng lớn mạnh, tự mình hãm sâu.

Lan Thấm biết giáng sinh sắp đến. Cô ta cũng biết đến lúc đó Tống Ngọc Trạch sẽ về bên người phụ nữ kia. Thế là: “Tống Ngọc Trạch, em muốn đón giáng sinh cùng anh.”

Anh mỉm cười với cô ta, lắc đầu. Anh nói anh tin tưởng cô ta, tin những hành vi ngang ngược của cô ta đều xuất phát từ nỗi đau khổ không thể trút bỏ trong lòng. Anh nói thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, cả về thể xác lẫn tâm hồn. Những chuyện mà anh có thể làm được là giúp cô ta thực hiện những điều nằm trong khả năng của anh.

Khi Tống Ngọc Trạch đi rót nước cho cô ta, Lan Thấm đã rạch một đường trên cổ tay bằng dao gọt hoa quả cô ta lén giấu đi.

Cùng với thời tiết lạnh lẽo cuối tháng mười hai, Triệu Hương Nông phát hiện mình trở nên ham ngủ. Trời vừa chập tối cô đã vô cùng buồn ngủ, hơn nữa vừa đặt người xuống giường cô liền ngủ say, không còn giật mình tỉnh dậy vào nửa đêm nữa. Triệu Hương Nông cảm thấy sự thay đổi này là do số lần Triệu Diên Đình gọi điện cho cô đã ít đi, thời gian gọi điện cũng rất ngắn. Chuyện này vô tình đã giảm bớt sự đè nén trong lòng cô.

Cảm giác đau đớn khi bị xâm nhập đột ngột khiến Triệu Hương Nông giật mình thét lên. Miệng cô nhanh chóng bị bịt lại, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô: “Là anh.”

Khốn nạn! Triệu Hương Nông đau đến co rúm người lại. Người đi vào cô không hề giảm nhẹ tiết tấu vì cơn đau của cô.

“Tống Ngọc Trạch, nhẹ... nhẹ thôi, đau.” Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô, tiếng kêu khóc của cô dần thoát ra từ kẽ tay anh.

Anh chạm tay lên trán cô, sau khi chạm vào vầng trán mướt mồ hôi của cô anh mới dừng động tác lại. Anh không ngừng hôn lên mặt cô. Giọng anh đầy vẻ hối lỗi, xin lỗi em, là anh không tốt, là anh không tốt.

Được hít thở trở lại, cô lập tức đáp lại anh. Cô ngẩng đầu để môi anh dần đi xuống cổ cô, ngón tay luồn sâu vào tóc anh.

Nơi vùi trong cô vẫn đang chờ đợi, anh dùng nụ hôn để cơ thể cả hai thả lỏng nhanh hơn. Váy ngủ của cô đã bị anh tụt xuống tận khuỷu chân cô. Tay anh phủ lên nơi mềm mại trước ngực cô. Tay cô dán chặt lên tấm lưng anh, từ từ chuyển động. Khi mùi thuốc khử trùng thoang thoảng xung quanh, Triệu Hương Nông giật mình, nghĩ đến sự bất thường lúc gọi điện thoại của Tống Ngọc Trạch mấy ngày gần đây, Triệu Hương Nông liền duỗi tay lần tìm công tắc đèn đầu giường.

Đèn ngủ hai bên giường cùng sáng lên, người đang vùi trong cô lập tức ngẩng đầu lên hỏi cô làm sao.

Triệu Hương Nông không đoái hoài đến anh, cô chỉ kiểm tra một lượt phát hiện anh không có chuyện gì cô mới thở phào một hơi.

“Tống Ngọc Trạch, sao trên người anh lại có mùi thuốc khử trùng?” Triệu Hương Nông hỏi. Cô chưa nhận được câu trả lời của Tống Ngọc Trạch ngay, anh chỉ vùi đầu sang một bên ngực khác của cô.

Triệu Hương Nông che ngực lại, Tống Ngọc Trạch gối đầu lên hõm vai cô, giọng rất khẽ: “Một người bạn của anh bị thương.”

Nghe giọng nói đầy mệt mỏi của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông dè dặt hỏi: “Nghiêm trọng lắm à?”

“Giờ cô ấy đỡ hơn rồi.” Anh trả lời.

Sau đó, Triệu Hương Nông còn phát hiện ra một số chuyện.

“Tống Ngọc Trạch, anh không tắm.”

“Không phải không tắm mà là vẫn chưa tắm, làm xong thì tắm.”

“Tống Ngọc Trạch, anh không cạo râu.”

“Anh để dành để mai em cạo cho anh đấy.”

Nó xong, anh cọ cằm vào cô khiến cô cười khúc khích rồi dần dần thở hổn hển, dáng vẻ như con thú nhỏ bồn chồn vì khát nước.

“Có thể chưa em?”

“Ừm.”

Đèn đầu giường lại phụt tắt.

Ngày hai mươi ba tháng mười hai, ngày nghỉ lễ giáng sinh đầu tiên của Triệu Hương Nông. Không có tiếng chuông báo thức phiền phức, Triệu Hương Nông ngủ một mạch đến trưa. Cảm giác đau nhức truyền đến khiến mọi thứ như thước phim được tua lại. Nửa đêm qua Tống Ngọc Trạch về nhà, vừa về nhà liền làm chuyện xấu xa với cô luôn, hơn nữa không chỉ làm một lần. Lần cuối cùng là do anh lừa cô rằng anh nhìn thấy đĩa bay trong phòng tắm, vậy mà cô cứ ngốc nghếch tin anh. Sau khi làm trong phòng tắm, anh bế cô lên giường. Anh nói từ giờ anh sẽ ở bên cô.

Triệu Hương Nông quay đầu lại không thấy Tống Ngọc Trạch đâu. Tên khốn Tống Ngọc Trạch này sẽ không nuốt lời lần nữa chứ?

Ý nghĩ này khiến Triệu Hương Nông bật dậy khỏi giường, mở cửa đi qua từng dãy hành lang. Vừa đi Triệu Hương Nông vừa thề với lòng mình nếu Tống Ngọc Trạch mà nuốt lời thì cô sẽ bơ anh một tháng, một tháng không cho anh chạm vào người.

Người làm mỉm cười chào hỏi cô, cô hỏi họ có nhìn thấy Tống Ngọc Trạch không.

Đến nơi mà người làm chỉ cho cô, Triệu Hương Nông nhìn thấy Tống Ngọc Trạch ở cửa vòm cung nhọn ngăn cách giữa cầu thang và phòng khách. Phòng khách thiết kế theo phong cách Gothic được tạo thành bởi tám cánh cửa vòm cung nhọn. Cây thông noel được quản gia đặt giữa phòng khách đã được thay thế bởi cây thông hoành tráng hơn. Công nhân đang trang trí cây thông noel. Tống Ngọc Trạch cũng mặc đồng phục công nhân, anh cầm bản thiết kế chỉ đạo công nhân làm việc.

Cô lặng lẽ đến bên anh, nhưng mới đứng ở đó gần một phút cô đã bị Tống Ngọc Trạch vác lên vai. Vì lúc nãy cuống lên nên cô không mang dép lê mà đi tìm anh. Đám công nhân đồng loạt nhìn chằm chằm vào bàn chân trần của cô. Đến lúc này, Tống Ngọc Trạch chắc chắn không thể nhịn được nữa.

Anh vác cô lên, anh không ngừng nói những lời khiến lòng cô nở hoa: Chân của bà Tống chỉ có ông Tống mới có thể nhìn.

Giây phút đó, cảm giác nằm trên vai anh vô cùng chân thật. Cô thật sự đã lấy người đàn ông này, trở thành bà Tống, cam tâm tình nguyện.

Đêm bình an năm Triệu Hương Nông 25 tuổi cuối cùng cũng giống như những gì cô hằng ao ước: Dung dị, vui vẻ, có một người đàn ông thật lòng yêu thương cô cùng cô đón giáng sinh.

Ngày hôm nay, Triệu Hương Nông hóa trang cho Tống Ngọc Trạch thành ông già noel. Giống như noel năm ngoái, Triệu Hương Nông phát một xe quà đến những đứa trẻ mất ba mẹ. Cô để cho ông già noel Tống Ngọc Trạch cùng đám trẻ chơi trò cầu trượt từ trên cửa sổ mái xuống đất.

Phát xong xe quà cũng đã hơn 8 giờ tối. Tống Ngọc Trạch đã cởi bộ đồ ông già noel ra, hai người thay sang chiếc áo khoác mà bọn trẻ tặng cho họ. Hai người đến con phố náo nhiệt nhất xem tiết mục được nhiều người yêu thích, tận hưởng không khí vui vẻ lâu đời của văn hóa giáng sinh giống bao người ở nơi đây.

Cô cười nghiêng ngả trong lòng Tống Ngọc Trạch vì những tiết mục hài hước. Trên quảng trường đông đúc, Tống Ngọc Trạch hôn cô. Hôn đến khi không thể kiềm chế được, nhờ chiếc áo khoác che chắn, anh thò tay vào trong áo cô, nhào nặn nơi mềm mại trước ngực cô không chút kiêng dè. Cô bủn rủn nép sát vào người anh, mặc anh thích làm gì thì làm.

Cùng với thời gian dần trôi đi, câu “Tống Ngọc Trạch, đừng đi, Tống Ngọc Trạch, ở lại đón giáng sinh với em” trong lòng cô suýt nữa bật ra khỏi miệng cô, nhưng lại bị cô đè chặt lại. Như anh đã từng nói với cô, mọi sự cố gắng của anh đều là vì có thể được ở cạnh nhau lâu hơn.

Lúc cô lưu luyến rời khỏi quảng trường, đồng hồ đã chỉ 10 giờ. Tống Ngọc Trạch sắp đáp chuyến bay đêm đến New York. Chiếc xe đưa cô về nhà, đưa Tống Ngọc Trạch ra sân bay đang đỗ cách đó không xa.

Chiếc xe chở Tống Ngọc Trạch đến sân bay đã xuất phát. Triệu Hương Nông vẫn đứng ở chỗ cũ. Ban nãy, Tống Ngọc Trạch lại hứa với cô, giáng sinh năm sau anh nhất định sẽ ở bên cô.

Xe của Tống Ngọc Trạch bất ngờ quay lại. Tống Ngọc Trạch bước xuống xe, bộ dạng có chút tức giận. Anh vừa mắng cô ngốc nghếch vừa kéo cô đi về phía chiếc xe của cô.

Mở cửa xe, nhét cô vào trong xe, thắt dây ăn toàn cho cô, một chuỗi động tác liền mạch. Anh đang định quay người đi thì Triệu Hương Nông kéo áo anh lại.

Anh quay đầu nhìn cô.

“Anh xin lỗi.” Tống Ngọc Trạch nói.

Triệu Hương Nông lắc đầu.

Hai mươi tiếng sau, Triệu Hương Nông mới thật sự hiểu được hàm ý sau câu “Anh xin lỗi” của Tống Ngọc Trạch lúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Thành phố của Chúa (01)

Dịch: Hé

Năm Triệu Hương Nông 7 tuổi, có nhà truyền giáo phương Tây ngồi xe lửa đến thôn nghèo của cô. Cô và đám bạn vây quanh nhà truyền giáo nghe ông ta kể những câu chuyện về Chúa. Cô hỏi nhà truyền giáo Chúa sống ở nơi nào, cô muốn đến tìm Chúa. Nhà truyền giáo hỏi cô tìm Chúa để làm gì. Cô trả lời rằng cô muốn xin Chúa giúp mẹ cô chữa khỏi bệnh rồi nhân tiện tìm ba hộ cô. Câu trả lời của cô khiến đám trẻ lớn hơn cười ồ lên. Cả năm đó mọi người đều cười nhạo cô. Cũng vào năm đó, Triệu Hương Nông cũng biết Chúa sống ở một nơi có tên là Rio De Janeiro. Cô cũng biết Chúa không thể giúp mẹ cô chữa khỏi bệnh hay giúp cô tìm ba.

Năm Triệu Hương Nông 17 tuổi, cô đã lén trốn đến Rio De Janeiro. Sự bồng bột và chán chường tuổi 17 đã mang cô đến thành phố mà Chúa sống. Cô không biết mình muốn tìm gì và có được gì ở thành phố này. Cô chỉ biết thành phố này còn được mệnh danh là "Thành phố bị Chúa lãng quên". Có rất nhiều người đã biến mất không rõ lí do ở thành phố này.

Sau ba tiếng có mặt ở thành phố này, Triệu Hương Nông đã gặp được nhà truyền giáo rất giống người mà cô đã gặp hồi nhỏ. Cô mặc một cây hàng hiệu đứng trên con đường ở khu ổ chuột của Rio De Janeiro. Nhà truyền giáo vẫn một mực đi theo để khuyên cô rời khỏi đây. Bởi vì quần áo trên người cô rất dễ khiến cô gặp rắc rối, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng. Trong lòng cô chỉ ước sẽ xảy ra chuyện như vậy, nhưng ngoài miệng cô vẫn nói: "Vâng, cảm ơn." Sau đó, tiếng súng vang lên, nhà truyền giáo đổ gục dưới chân cô.

Viên đạn găm vào ngực nhà truyền giáo, máu không ngừng tuôn ra nhuộm đỏ y phục cùng cây thập giá trước ngực ông ta. Cô đờ đẫn đứng ở đó, nhìn xuống nhà truyền giáo.

Sau bốn tiếng đến thành phố này, người của Triệu Diên Đình đã tìm được cô. Thời gian cô ở thành phố này chỉ dừng lại ở bốn tiếng ngắn ngủi.

Tại thành phố mà Chúa sống kia, kí ức sâu đậm nhất của Triệu Hương Nông chính là lúc nhà truyền giáo được đưa lên cáng cứu thương, ông ta vẫn còn nói với cô: "Mỗi một góc trên thế giới này đều có thể là thành phố của Chúa, súng và cây thập giá đều xuất phát từ tâm hồn con người."

Năm Triệu Hương Nông 25 tuổi, ở cái tháng giá rét nhất của Chicago, cuối cùng cô cũng hiểu được câu nói của nhà truyền giáo.

"Mỗi một góc trên thế giới này đều có thể là thành phố của Chúa, súng và cây thập giá đều xuất phát từ tâm hồn con người."

Giống như giáng sinh năm ngoái, Triệu Hương Nông cùng Lý Nhu tham dự buổi biểu diễn của trẻ em khuyết tật tại viện phúc lợi mà Bách hóa Triệu thị tài trợ lâu năm. Đi cùng bọn họ còn có những phóng viên truyền hình được mời đến để quảng bá hoạt động. Sau buổi biểu diễn, Triệu Hương Nông phụ trách trao giải cho những đứa trẻ có tiết mục xuất sắc, phóng viên thì chụp hình cho bọn trẻ.

Buổi văn nghệ vui tươi phải tuyên bố kết thúc vì tình huống bất ngờ. Mấy chục phóng viên vác theo máy quay máy ảnh nhanh chóng thoát khỏi vòng vây của bảo an xông lên trên sân khấu. Sự việc xảy ra quá nhanh, đợi đến khi mấy chục phóng viên chĩa micro, máy ghi âm về phía Triệu Hương Nông, cô mới hiểu những tên này đến đây là vì cô.

Sau đó, đám phóng viên tung ra một loạt câu hỏi về phía Triệu Hương Nông. Sau khi Triệu Hương Nông tiêu hóa câu hỏi của bọn họ, đầu cô bỗng trở nên trống rỗng: Cái người nói phải bay đến New York tối qua lại bị phóng viên chụp được ảnh anh đang ở Chicago, anh ở bên cạnh người phụ nữ kia. Vì người phụ nữ kia anh còn ẩu đả với đám phóng viên, mà chuyện này mới xảy ra một tiếng trước. Một tiếng trước Triệu Hương Nông còn trả lời với phóng viên như này: "Chồng tôi vì công việc nên đang ở New York. Năm sau tôi sẽ thuyết phục anh ấy cùng trải nghiệm niềm vui làm từ thiện."

Chuyện này là thế nào, đã có chuyện gì xảy ra?

Triệu Hương Nông vô thức nhìn về phía Rice. Cô ấy đang đẩy đám phóng viên để xông về phía cô. Rice đưa cho Triệu Hương Nông một chiếc máy tính bảng. Sau khi dùng người che chắn cho Triệu Hương Nông, Rice bắt đầu thương lượng với đám phóng viên.

Triệu Hương Nông trốn sau người Rice, xem đoạn video kia.

Đoạn video bắt đầu từ cây thông noel, một đôi nam nữ đứng quay lưng lại với ống kính đang chắp tay ước nguyện. Cùng với tiếng bước chân vội vã càng lúc càng to, bóng dáng cặp nam nữ càng lúc càng gần. Sau đó, tiếng bước chân khiến bọn họ cùng ngoảnh lại. Khuôn mặt người đàn ông hoàn toàn hiện rõ trong ống kính, còn người phụ nữ chỉ lộ ra một nửa gương mặt. Sau đó, màn hình trở nên rung lắc kèm theo tiếng cảnh cáo của người đàn ông. Người đàn ông vừa cảnh cáo đám người, vừa cởi áo che lên đầu người phụ nữ. Đoạn video kết thúc ở đoạn mấy người đàn ông mặc áo đen lao đến khiến cảnh tượng trở nên hỗn loạn. Trong cảnh tượng hỗn loạn đó, người đàn ông bảo vệ người phụ nữ trong vòng tay rồi đi khỏi đó.

Cả đoạn video chỉ dài một phút không ba giây. Đối với Triệu Hương Nông, một phút không ba giây này là minh chứng cho lời nói dối.

Tống Ngọc Trạch lại lừa dối Triệu Hương Nông rồi. Hai tiếng trước Tống Ngọc Trạch còn gọi điện cho Triệu Hương Nông, anh nói anh đang ở New

York.

Vệ sĩ cuối cùng cũng phá vỡ vòng vây của đám phóng viên. Lý Nhu cùng bọn họ đi lên sân khấu, bà kéo tay cô nói: "Tiểu Nông, chúng ta về nhà."

Triệu Hương Nông gật đầu. Cô được hai vệ sĩ bảo vệ chật vật đi về phía hậu trường. Tiếng khóc của đứa trẻ sau lưng khiến Triệu Hương Nông dừng bước, cô quay đầu lại. Mấy tên phóng viên vì gấp gáp đuổi theo cô đã đụng ngã đứa trẻ vừa lên sân biểu diễn. Vừa rồi, cô vẫn còn trao giải cho đứa trẻ đó, đứa trẻ đã mất một chân vì sự cố ngoài ý muốn.

Nó vẫn đang ngồi khóc, không ai đến đỡ nó dậy. Niềm vui khi được giải trên gương mặt ấy đã biến mất tăm. Triệu Hương Nông biết đám trẻ đã mất rất nhiều thời gian chuẩn bị cho buổi văn nghệ này. Tất cả mọi chuyện đều là do Tống Ngọc Trạch.

Triệu Hương Nông đi đến đỡ đứa bé dậy. Đám phóng viên nhân cơ hội chĩa mic về phía cô một lần nữa. Gã phóng viên của tờ báo bán chạy nhất Chicago đưa ra những câu hỏi không hề nể nang.

"Những chuyện vừa xảy ra dường như không ảnh hưởng gì đến cô. Một tiếng trước cô vẫn còn khăng khăng Tống Ngọc Trạch đang ở New York, mà sự thật thì anh ta đang ở Chicago. Là bên bị hại, hình như cô vẫn rất bình thản."

"Vậy tôi phải khóc sao?" Cô lạnh lùng hỏi lại gã.

Gã phóng viên thấy cô phản ứng như vậy thì tiếp tục nói những lời đã chuẩn bị sẵn: "Tôi nghe nói trong vòng xã hội của các người tồn tại một quy tắc, gọi là chế độ luân phiên. Tôi nói như vậy cô có hiểu không?"

"Không hiểu."

"Chính là..." Gã phóng viên liếc đồng nghiệp của mình một cái, vẻ mặt càng đắc ý hơn: "Một kiểu ăn ý ngầm, cũng có nghĩa là các người đã phân công từ lâu rồi. Và rồi có tình huống như bây giờ, cô được phân công vào đêm bình an, còn vị khác được phân công vào ngày giáng sinh."

Thế là, Triệu Hương Nông lập tức tặng cho gã kia một cú tát đau điếng.

"Dù tiền chi tiêu một năm của anh mới miễn cưỡng mua được cái túi xách cũng gọi là ra hồn cho người tình của anh, nhưng anh cũng không thể trút cái sự bất mãn đó của anh lên người tôi." Triệu Hương Nông chỉ vào gã kia và đám phóng viên: "Đừng quên tiền học phí của con cái các người đều đến từ tiền thuế của chúng tôi. Vì vậy, các người tốt nhất là câm miệng lại."

Hít sâu một hơi, Triệu Hương Nông từ từ nói: "Còn chuyện xảy ra với chồng tôi một tiếng trước, nếu chuyện này tồn tại sự phản bội, lừa dối, không chung thủy, thì tôi sẽ lựa chọn kết thúc cuộc hôn nhân này."

Triệu Hương Nông không biết mình đã ra khỏi nhà hát kia như thế nào, cô chỉ biết bàn tay đánh gã phóng viên kia rất đau. Cô mỉm cười nói với mẹ mình, mẹ không cần lo cho con, con sẽ xử lý ổn thỏa giống như trước kia.

Sau đó, Triệu Hương Nông mở cửa xe cho bà, cô sợ bà lo lắng nên bảo Rice đưa bà về.

Lý Nhu hạ kính xe xuống, Triệu Hương Nông liền cúi xuống hôn lên thái dương bà, nói: "Mẹ, con thật sự không sao, con thề."

Kính xe kéo lên, Triệu Hương Nông mỉm cười vẫy tay với Lý Nhu.

Xe của Lý Nhu đi khỏi bãi đỗ xe, Triệu Hương Nông mới bảo tài xế đi mua nước cho mình.

Đợi tài xế đi khỏi, bãi đỗ xe chỉ còn lại mình cô, Triệu Hương Nông mới từ từ khụy xuống, quỳ trên mặt đất.

Nước mắt tuôn rơi lã chã.

Tống Ngọc Trạch lại lừa cô rồi. Có phải Triệu Hương Nông rất dễ lừa hay không? Giống như hôm qua anh bảo cô lúc nào cũng ngốc nghếch, nên anh mới lừa dối cô hết lần này đến lần khác.

Tối qua... từng nụ hôn, từng cái vuốt ve, từng cái ôm vẫn còn rõ ràng như in, nhưng chớp mắt anh lại lừa gạt cô.

Về đến nhà, cây thông mà Tống Ngọc Trạch chuẩn bị cho cô vẫn còn ở đó, giống như một giấc mộng vẫn còn tồn tại. Lúc này Triệu Hương Nông mới nhớ ra, đêm giáng sinh vẫn chưa trôi qua.

Tống Ngọc Trạch về đến nhà cũng là lúc nửa đêm, anh tìm thấy Triệu Hương Nông ngủ say dưới cây thông noel, cô cuộn tròn người nằm ở đó. Bước đến, đỡ cô ngồi dậy, cẩn thật đặt đầu cô gối lên vai mình, cứ thế Tống Ngọc Trạch ngồi đó nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ từ lúc đen đặc đến khi trời sáng.

Lúc Triệu Hương Nông thức dậy, cô nhận ra mình đang gối đầu lên vai Tống Ngọc Trạch, cô lập tức nhắm mắt lại. Mấy phút sau cô đứng dậy, bước về phòng mình. Tống Ngọc Trạch cũng đi theo phía sau cô.

Vừa đóng cửa lại, Tống Ngọc Trạch đã ôm cô từ phía sau: "Sau năm phút từ khi đám người kia đẩy cửa phòng ra, anh mới ý thức rằng hóa ra anh lại nói dối Triệu Hương Nông rồi. Anh vô cùng sợ hãi, anh đã nhốt bọn họ lại. Anh nghĩ anh nhất định phải dùng mọi cách bịt miệng đám phòng viên để

chúng không thể nói ra. Anh đã thật sự làm như vậy. Sau khi làm vậy anh càng sợ hơn. Anh sợ một ngày nào đó em sẽ biết được chuyện này, đến lúc đó em nhất định sẽ càng hận anh hơn. Thế là, anh nghĩ anh phải đến giải thích rõ ràng với em. Thế nhưng, trước khi bị nhốt lại, một gã phóng viên đã đưa thẻ nhớ cho đồng nghiệp của hắn."

Cơ thể người đang ôm cô run rẩy. Anh từ từ cúi xuống, áp mặt lên lưng cô: "Triệu Hương Nông, anh xin lỗi."

Triệu Hương Nông ngẩng đầu lên, hỏi: "Anh cũng thấy cảnh kia rồi?"

"Thấy em gặp phải chuyện như vậy, anh tự hỏi vì sao lúc đó anh không có ở đó." Lời của anh vang lên sau lưng cô: "Điều này khiến anh cảm thấy khổ sở."

Đúng nhỉ, vì sao lúc ấy Tống Ngọc Trạch không có ở đó chứ? Anh có biết những câu hỏi của đám phóng viên kia khiến cô hận anh biết bao không? Lúc ấy Tống Ngọc Trạch đang mải bảo vệ người phụ nữ khác, anh sợ cô ta bị lộ thân phận. Anh cởi áo che mặt người phụ nữ nhưng sự dối gạt của anh với cô lại trở thành màn phát sóng trực tiếp cho mọi người. Có lẽ biết bao người đang cười nhạo cô.

Lại thế rồi, lại thế rồi, cơn co rút trong tim lại bắt đầu phát tác rồi, như thể cô đã trở thành một bệnh nhân mắc bệnh hiểm nghèo.

"Nếu anh đã xem được những thứ kia, thì có lẽ cũng đã rõ những lời tôi nói." Triệu Hương Nông khó khăn nói: "Tối qua, anh nói với tôi anh phải đi New York, nhưng thật ra anh vẫn ở Chicago. Tống Ngọc Trạch, tôi hỏi anh thời gian gần đây có phải anh vẫn luôn ở Chicago không?"

Tống Ngọc Trạch im lặng không đáp.

Triệu Hương Nông bật cười đau đớn. Hóa ra, anh ta đã lừa cô một thời gian rồi.

"Tống Ngọc Trạch, hành vi của anh đã trở thành sự lừa dối đối với tôi rồi. Ngày ấy, chẳng phải anh nói anh sẽ không lừa tôi nữa hay sao? Nhưng mới chưa được bao lâu, tôi lại nghe thấy lời nói dối từ miệng anh. Chuyện đến nước này, tôi cũng chỉ có thể lựa chọn kết thúc cuộc hôn nhân này như những gì tôi đã nói với mấy người kia..."

"Đừng nói, xin em đừng nói..." Tống Ngọc Trạch to tiếng át lời cô, anh còn nói: "Người phụ nữ kia là Lan Thấm. Trước kia, em hỏi sao trên người anh lại có mùi thuốc khử trùng, anh bảo bạn của anh gặp chuyện không may. Người đó là Lan Thấm, anh muốn giúp đỡ người phụ nữ đó."

Lan Thấm? Triệu Hương Nông đã nhớ ra, cô gái Lan Thấm có thần thái giống với Hạ Tiểu Thuần và Chu Nhuận. Như vậy thì dễ hiểu hơn rồi. Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn vòng tay Tống Ngọc Trạch đang siết lấy eo mình. Cô đờ đẫn duỗi tay gỡ tay anh ra.

Tống Ngọc Trạch càng ôm chặt cô hơn.

"Giấu giếm hay nói dối em đều là hành động bản năng. Vì ngày hôm đó, khi anh nhìn thấy Lan Thấm ở bệnh viện, anh như thể nhìn thấy..." Ngập ngừng một thoáng, Tống Ngọc Trạch nói ra: "Chu Nhuận."

Hai trái tim bỗng trở nên nặng trịch vì cái tên này, của anh và của cô.

"Sau đó, anh rất sợ, anh sợ bị em phát hiện ra, sợ bị em nhìn thấu. Sợ hãi liền biến thành lời nói dối. Triệu Hương Nông, trái tim anh rất ích kỷ, anh vẫn rất áy náy với Chu Nhuận. Càng yêu em bao nhiêu, lòng anh càng áy náy bấy nhiêu. Giúp đỡ Lan Thấm cũng xuất phát từ sự áy náy. Anh luôn cảm thấy giúp đỡ cô ta, sự áy náy trong anh sẽ vơi đi phần nào."

Hồi lâu, Triệu Hương Nông mới lên tiếng: "Tống Ngọc Trạch, dường như anh đã biến tôi thành con chim sợ cành cong rồi. Ban nãy anh lại khiến tôi cảm thấy gã này có phải lại lừa mình hay không. Lúc nhỏ dì Thanh đã kể cho tôi chuyện Sói đến rồi. Tôi cảm thấy bây giờ anh rất giống đứa trẻ lúc nào cũng lừa mọi người sói đến rồi kia."

- ----------

Dạo này mị dịch dở hay sao mà mọi người ít vote cho mị thế, huhu

Có lẽ mị lại phải ở ẩn để chuẩn bị cho mình một tâm hồn đẹp, dịch cho nó hay.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Thành phố của Chúa (02)

Dịch: Hé

Chiếc áo Tống Ngọc Trạch chùm lên đầu Lan Thấm vẫn đang để một bên. Giây phút anh chùm áo lên đầu cô ta, rồi được anh bảo vệ trong vòng tay

đưa ra khỏi phòng bệnh kia giống như một giấc mơ ngọt ngào. Cho dù Tống Ngọc Trạch không còn ở bên cạnh cô ta lúc này, cô ta vẫn chìm đắm trong giấc mơ đó.

Có điều Lan Thấm không ngờ giấc mộng đẹp của cô ta đã tan thành mây khói khi chưa đầy hai mươi tư giờ.

Sáu giờ tối, Tống Ngọc Trạch đẩy cửa phòng vào phòng liền nói thẳng vào vấn đề: "Lan Thấm, tôi vẫn giúp cô, nhưng từ bây giờ trở đi tôi sẽ không lấy danh nghĩa cá nhân giúp cô nữa."

Lúc Tống Ngọc Trạch nói từ biệt, cô ta kéo áo anh rồi hỏi anh vì sao?

Tống Ngọc Trạch mở ti vi lên, Lan Thấm liền nhìn thấy Triệu Hương Nông ở trên đó. Người phụ nữ bị đám phóng viên chặn hỏi những câu hỏi vô cùng quá đáng nhưng nét mặt vẫn bình thản. Mấy phút sau, Triệu Hương Nông biến mất khỏi màn hình ti vi. Ánh mắt của Tống Ngọc Trạch vẫn dừng lại trên ti vi, mãi không muốn rời.

"Cô ấy là vợ tôi, nhưng khi vợ tôi cần giúp đỡ cần bảo vệ nhất thì cả thế giới lại nhìn thấy chồng cô ấy đang giúp đỡ đang bảo vệ người phụ nữ khác. Lan Thấm, cô cũng là phụ nữ, chắc cô cũng hiểu được lúc đó cái cô ấy nhận được là sự đau khổ, nhục nhã và tổn thương."

Khóe môi mấp máy của Lan Thấm từ từ ngậm lại vì lời của Tống Ngọc Trạch. Lan Thấm thấy đôi mắt Tống Ngọc Trạch trở nên nhạt nhòa sau khi anh nói những lời này.

"Khi tôi nhìn thấy cảnh đó, tôi hận không thể giết chết chính mình. Nhìn xem tôi đã làm những chuyện ngu xuẩn gì kia. Tôi không thể để mình phạm những sai lầm ngu xuẩn nữa." Anh tắt ti vi, quay sang nhìn cô ta: "Nhưng đồng thời tôi cũng tự hào vì cô ấy. Đây là người phụ nữ tôi yêu, người vợ tôi yêu."

Khoảnh khắc đó, Lan Thấm nhìn thấy sự đau đớn như bị đày xuống địa ngục trên khuôn mặt Tống Ngọc Trạch. Cô ta quay mặt đi, duỗi tay gạt mọi thứ trên bàn xuống đất, rồi chờ đợi Tống Ngọc Trạch thu dọn giống mọi lần cô ta nổi cáu đập đồ đạc trước kia.

Nhưng, Tống Ngọc Trạch không làm thế, anh đi ra cửa mà không thèm nhìn cô ta thêm một lần.

Làm sao Lan Thấm có thể từ bỏ được. Sự đối đãi tốt đẹp và lòng bao dung của anh bao ngày qua đều là thật. Lan Thấm đập vỡ chiếc cốc thủy tinh, cô ta nhặt mảnh vỡ lên, đặt lên cổ tay mình. Cô ta đã dùng cách này để khiến Tống Ngọc Trạch ở bên cô ta vào ngày giáng sinh.

"Tống Ngọc Trạch." Lan Thấm siết chặt mảnh thủy tinh trong tay, gọi Tống Ngọc Trạch lại.

Tống Ngọc Trạch ngoảnh lại, khi nhìn thấy hành động của cô ta thì khẽ cau mày. Lan Thấm không đợi được khoảnh khắc anh nhanh chóng chạy đến ngăn cô ta như lần trước, mà nhìn thấy ánh mắt dần trở nên trống rỗng của anh, giống như đang nhìn một người khác thông qua cô ta. Nhìn đến lúc lòng Lan Thấm bắt đầu hoảng loạn.

Trong cơn hoảng loạn, Lan Thấm cứa mảnh thủy tinh vào cổ tay, những giọt máu li ti lập tức rỉ ra từ cổ tay cô ta. Lan Thấm run giọng: "Tống Ngọc Trạch!"

Tiếng cô ta như kéo Tống Ngọc Trạch ra khỏi một thế giới khác, nhưng anh vẫn không đi về phía cô ta. Anh chỉ nhìn cô ta bằng ánh mắt hờ hững, lạnh lùng nói: "Lan Thấm, cô là người thông minh. Tôi nghĩ, có lúc cô cũng rất tò mò vì sao tôi lại đối tốt với cô như vậy, cho dù đến bạn bè chúng ta cũng chẳng phải. Sở dĩ tôi giúp cô là vì từng có một người gặp phải chuyện giống như cô. Vì tôi không giúp được cô ấy nên điều đó khiến tôi đau khổ một thời gian dài. Vì thế, đối tốt với cô đều xuất phát từ sự áy náy và ý định bù đắp, tựa như khi giúp cô tôi cảm thấy mình cũng đang giúp cô ấy."

Dù Lan Thấm cũng đã đoán được phần nào, nhưng lời của Tống Ngọc Trạch vẫn khiến cô ta cảm thấy tuyệt vọng, khiến cô ta bật thốt ra lời như này: "Vậy hãy tiếp tục giúp em, hãy coi em thành người đó."

Anh lắc đầu.

"Cô không phải cô ấy, mà dù cô có là cô ấy đi chăng nữa, thì tôi cũng sẽ rời khỏi căn phòng này. Tôi cũng vừa mới hiểu ra điều này thôi. Ngay tại giây phút cô làm chuyện kia, tôi mới hỏi mình, nếu cô là cô ấy thì tôi vẫn rời khỏi đây chứ? Đáp án là có. Tôi vẫn rời khỏi căn phòng này. Tôi nghĩ tôi là một người vô cùng ích kỷ. Trong mắt tôi, có lẽ chỉ nhìn thấy cô ấy, cả niềm vui và nỗi buồn của cô ấy."

*Cô ấy đoạn trước là Chu Nhuận, cô ấy đoạn sau là Triệu Hương Nông. Ông Trạch tổ lái quá.

Anh bước đến, yên lặng nhìn cô ta, giống như đang cáo biệt ai đó. Mấy giây sau, anh nói: "Sau này, tôi sẽ dành hết thời gian và sức lực của tôi để có được sự tha thứ của cô ấy. Khi đi khỏi đây, tôi sẽ bảo mọi người không đến làm phiền cô. Mạng sống của mỗi người đều nằm trong tay của người đó. Tôi nói như vậy có lẽ cô sẽ hiểu."

Tống Ngọc Trạch đã đi khỏi đó, Lan Thấm cũng rạch một đường lên cổ tay mình. Anh cũng không cho người nào đến làm phiền cô ta. Thời gian cứ trôi đi, bàn tay run rẩy cuối cùng cũng lựa chọn bắt lấy cơ hội sống sót.

Khi quay lại căn phòng cũ, cổ tay Lan Thấm đã được quấn băng. Cô ta tìm ra đoạn video mà Tống Ngọc Trạch cho cô ta xem lúc trước. Sau khi xem xong, cô ta bắt đầu gào khóc thảm thiết.

Tháng 12 trôi qua, năm mới sắp bước sang trong thời khắc đếm ngược. Lúc này Triệu Hương Nông đang đón giao thừa bên dì Thanh và Rice ở một nông trang ở ngoại ô. Cô vừa đếm ngược theo ti vi vừa uống súp nấm nóng hổi mà dì Thanh nấu. Triệu Hương Nông rất vui, giao thừa năm nay Triệu

Diên Đình không bắt cô đi tham gia mấy buổi tiệc tất niên phiền phức với ông.

"Tiểu Nông." Tiếng của dì Nông khiến Triệu Hương Nông lưu luyến rời mắt khỏi màn hình, "Canh nấm hôm nay dì Thanh nấu ngon không?"

Triệu Hương Nông lập tức tươi cười, giơ ngón cái lên.

"Còn thừa một ít phải đổ đi tiếc nhỉ?" Dì Thanh lại nói.

Triệu Hương Nông gật đầu.

"Hay là..." Ánh mắt của Trác Thanh thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng như dò hỏi. Sau đó bà nhìn thấy Triệu Hương Nông lại dán mắt lên ti vi.

Nhìn cô gái lớn lên bên bà, lúc nào cũng nũng nịu gọi "Dì Thanh" giống như cô gái nhỏ kia, Trác Thanh thầm thở dài. Hiển nhiên cô gái nhỏ của bà không muốn tiếp tục chủ đề vừa rồi.

12 rưỡi, Triệu Hương Nông về phòng đi ngủ. Trác Thanh nhìn chiếc xe đỗ ngoài cửa sổ. Rõ ràng, sau khi nhìn thấy người trong lòng mình về phòng đi ngủ thì cậu ta cũng định đi ngủ luôn rồi.

Từ lúc Triệu Hương Nông chuyển đến sống ở nông trang, Tống Ngọc Trạch cũng lái xe đến nông trang. Trừ lúc làm việc ra, cậu ta dành hết thời gian của mình cho Triệu Hương Nông. Bọn họ sống ở trong nhà, Tống Ngọc Trạch ở ngoài xe. Đêm nào cũng vậy, từ Chicago đến chỗ này mất hơn hai tiếng lái xe. Cậu ta thường đến đây vào khoảng 10 giờ tối. Đến cũng không nói lời nào, chính xác hơn thì Triệu Hương Nông không cho cậu ta bất cứ cơ hội nói chuyện với con bé. Có lúc đến đây rồi, cậu ta chỉ ngồi ngẩn người trong xe, dõi mắt vào trong nhà. Cuối cùng Trác Thanh cũng không nhịn được nữa, bà lén kéo rèm ra một góc nhỏ. Sau đó Tống Ngọc Trạch đã cảm ơn bà. Cậu ta nói: "Cảm ơn dì, dì Thanh. Như này con có thể nhìn thấy cô ấy rồi."

Nửa đêm tháng một là thời điểm lạnh nhất ở Chicago. Ngoài trời chốc chốc lại đổ tuyết. Dự báo thời tiết nói rằng ngày mai Chicago sẽ đón một trận tuyết lớn. Trác Thanh thò tay ra ngoài cửa sổ, thế giới bên ngoài lạnh lẽo giống như một hầm băng. Đóng cửa sổ lại, Trác Thanh về phòng lấy chăn bông.

Bà ôm chăn gõ cửa xe Tống Ngọc Trạch rồi đưa chăn cho anh: "Cậu Tống, tối mai cậu đừng đến nữa, ngày mai tuyết sẽ rơi dày."

Tống Ngọc Trạch nhìn chiếc chăn vài giây, giọng nói mang theo sự mong chờ: "Là cô ấy bảo dì mang chăn cho cháu ạ?"

Trác Thanh im lặng.

Có lẽ Tống Ngọc Trạch cũng hiểu ra, anh nhận lấy chăn rồi nói cảm ơn.

Trác Thanh biết Tống Ngọc Trạch không hề để tâm lời bà nói. Bà phải nhắc nhở chàng trai trẻ này: "Tống Ngọc Trạch, tháng một năm nào ở Chicago cũng đưa tin về người chết cóng trong xe đấy."

Qua kính xe, Tống Ngọc Trạch nhìn về phía căn phòng của Triệu Hương Nông, nhàn nhạt nói: "Nếu như có thể cháu mong ngày mai tuyết sẽ rơi dày hơn."

"Vì sao?"

"Tuyết càng rơi nhiều, thế thì tối mai chiếc chăn trên tay dì có thể sẽ là cô ấy bảo dì mang cho cháu." Tống Ngọc Trạch nói.

Điên, đúng là đồ điên!

Trận tuyết lớn đã đến vào ngày hôm sau đúng như dự đoán. Trận tuyết đã khiến xe của Tống Ngọc Trạch đến chậm hơn nửa tiếng. Tống Ngọc Trạch không nhận được chiếc chăn mà Triệu Hương Nông đưa cho anh như mong đợi. Anh cũng từ chối chiếc chăn của Trác Thanh. Chàng trai có dung mạo đẹp đẽ kia đưa ra lí do từ chối bà: "Dì Thanh, về sau đừng đưa cái này cho cháu nữa. Cháu bằng lòng đợi, đợi cô ấy từ từ hết giận. Đợi cô ấy nhớ đến cháu, sau đó không nỡ để cháu ở ngoài đây."

Trác Thanh ôm chăn quay về phòng.

Tên điên, một tên điên chính hiệu!

Buổi trưa ngày kế tiếp, có một người phụ nữ gọi điện cho Triệu Hương Nông. Một tiếng sau Triệu Hương Nông cùng Rice rời khỏi nông trang.

Trong quán cà phê rang xay mang phong cách đồng quê, Lan Thấm ngồi trước mặt Triệu Hương Nông. Vừa rồi là Lan Thấm gọi điện cho Triệu Hương Nông, cô ta bảo cô ta sẽ đợi Triệu Hương Nông ở đó, đợi đến khi nào cô xuất hiện mới thôi.

Sau năm phút, hai người vẫn chìm trong im lặng. Trong năm phút này, Triệu Hương Nông đã quan sát tỉ mỉ Lan Thấm. Cô nhận ra cô không thể nào tìm thấy bóng dáng của Chu Nhuận trên khuôn mặt Lan Thấm nữa. Cũng không biết là cô đã quên dáng dấp của Chu Nhuận, hay là một số đặc điểm riêng biệt của Lan Thấm đã biến mất.

Lan Thấm là người lên tiếng trước: "Trước khi đến đây tôi đã đến đồn cảnh sát một chuyến. Hai tuần trước, năm gã đàn ông đã bỏ thuốc vào nước của tôi. Sau khi tỉnh lại, bác sĩ nói... tử cung của tôi đã bị tổn thương hết sức nghiêm trọng."

Nói đến đây, cô ta cụp mắt xuống, nước mắt nhỏ xuống bàn. Cô ta nói tiếp: "Từ nhỏ tôi đã được ba mẹ bao bọc mà trưởng thành. Đối với tôi, chuyện này chính là một chuyện có tính hủy diệt. May thay, anh Tống đã giúp đỡ tôi vào lúc đó. Cũng chính vì gặp phải chuyện này nên tôi mới làm ra những chuyện tùy tiện kia."

"Bây giờ, tôi chính thức xin lỗi cô vì những hành vi mà tôi đã làm."

Ngày hôm đó, Lan Thấm đi khỏi đó, sống lưng thẳng tắp. Trước khi đi, cô ta còn nói với Triệu Hương Nông rằng thời gian cô ta nằm viện, Tống Ngọc Trạch vô cùng mệt mỏi. Hình như anh còn bận xử lí chuyện của ba Triệu Hương Nông. Hình như ba cô đã bị cuốn vào vụ án mạng năm xưa.

Lan Thấm đi rồi, Triệu Hương Nông vẫn ngồi ở chỗ cũ, nhìn bông tuyết không ngừng rơi bên ngoài cửa sổ.

Một hồi lâu sau, Triệu Hương Nông gọi điện cho Lý Nhu. Cô hỏi bà: "Mẹ, chuyện của ba đã qua rồi ạ?"

Lý Nhu chỉ lãnh đạm "Ừm" một tiếng. Cuối cùng, bà còn nói, Tiểu Nông cảm ơn Tống Ngọc Trạch giúp mẹ.

Sau đó, Triệu Hương Nông mới biết, cùng với tập tài liệu mật được đưa xuống các bộ phận có liên quan, vụ án năm xưa mà Triệu Diên Đình là nghi phạm duy nhất đã vĩnh viễn khép lại.

Khi Triệu Hương Nông rời khỏi quán cà phê thì trời đã về chiều, tuyết rơi càng lúc càng nhiều.

Nửa đêm, Triệu Hương Nông đứng trước cửa sổ, nhìn xe của Tống Ngọc Trạch. Nóc xe anh đã phủ một lớp tuyết dày. Triệu Hương Nông đi đi lại lại trong phòng. Cô đi một lúc, lớp tuyết trên xe Tống Ngọc Trạch lại dày thêm một tầng. Cầm lấy chiếc ô, Triệu Hương Nông mở cửa ra ngoài.

Cô gõ cửa xe, nói với Tống Ngọc Trạch: "Tống Ngọc Trạch, vào đi."

Lúc vào nhà, Tống Ngọc Trạch đã lạnh đến không thể nói nên lời.

Cô pha cà phê cho anh, anh đứng bên nhìn cô pha cà phê. Anh thử nắm lấy tay cô, sau đó ôm lấy cô từ phía sau.

Cô không giẫy giụa, cô chỉ nói: "Tống Ngọc Trạch, bây giờ tôi vẫn chưa thể tha thứ cho anh được. Dì Thanh nói, mỗi một mối duyên trên đời này đều không dễ có được. Chỉ là tôi không muốn từ bỏ quá dễ dàng, anh hiểu không?"

"Anh hiểu, anh sẽ trân trọng, cũng sẽ bằng lòng đợi em."

Triệu Hương Nông không nói gì nữa.

Anh lại ôm chặt cô hơn, giọng nói vang lên sau lưng cô: "Giây phút em gõ cửa xe anh, anh rất cảm kích."

Hương cà phê lan tỏa khắp căn phòng.

Uống xong cà phê, Triệu Hương Nông dẫn Tống Ngọc Trạch đến căn phòng cạnh phòng dì Thanh. Từ đầu đến cuối, anh đều nhìn đăm đắm vào Triệu Hương Nông.

Sáng sớm hôm sau Tống Ngọc Trạch đã rời khỏi nông trang. Mấy ngày kế tiếp, nghe lời Triệu Hương Nông, Tống Ngọc Trạch không đến nông trang nữa. Nhưng, thứ năm anh vẫn xuất hiện ở đó như cũ.

Tối thứ năm, Triệu Hương Nông đi ngủ từ rất sớm. Nửa đêm, cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Vừa nghe điện thoại, cô vừa mở cửa sổ ra theo lời Tống Ngọc Trạch nói.

Giữa đêm đen, lượng tuyết rơi mấy ngày liên tục đã biến thế giới xung quanh thành vương quốc cổ tích trắng xóa. Trước cửa sổ của Triệu Hương Nông có hình trái tim được xếp từ nến. Giữa hình trái tim là một cặp người tuyết đội mũ và quàng khăn. Người tuyết đội mũ là Triệu Hương Nông, người tuyết quàng khăn là Tống Ngọc Trạch. Chúng nắm tay nhau, ánh nến nhuộm hồng khuôn mặt chúng, trông rất đáng yêu.

Kéo rèm cửa ra một chút, Triệu Hương Nông liền nhìn thấy Tống Ngọc Trạch. Anh đang đứng trước cửa sổ, nhìn cô một cách si mê.

Trời đổ sương về đêm, sương giá đọng trên cửa kính phòng cô. Anh hà hơi lên mặt kính, ngón tay thon dài viết từng chữ lên mặt kính mờ ảo: Triệu Hương Nông, anh nhớ em.

Điện thoại vẫn để bên tai, tiếng hít thở của anh nhè nhẹ truyền ra. Triệu Hương Nông bèn nói: "Tống Ngọc Trạch, vào đi."

Cô mở cửa ra, anh liền đi vào. Trên người anh mang theo mùi gió và tuyết bên ngoài.

Triệu Hương Nông đưa quần áo ngủ cho anh, nói: "Anh đi tắm đi."

Tắm xong, cô lại dẫn anh về căn phòng lần trước. Lúc định rời khỏi, anh chặn cô vào tường.

"Ngày nào anh cũng phải đi công tác ở New York, nên anh liền đến đây."

"Ừm."

Anh cúi xuống hôn cô, cô không né tránh cũng không đáp lại. Nụ hôn của anh rất nóng bỏng, khiến anh phải chôn mặt trong hõm vai cô thở dốc.

"Tôi đi đây." Triệu Hương Nông đẩy anh ra.

Anh chẳng hề nhúc nhích.

"Đừng đi, tối nay ở lại đây đi." Giọng nói trầm khàn thoát ra từ hõm vai cô.

Mấy phút sau, Triệu Hương Nông quay về phòng mình.

Ngày hôm sau Tống Ngọc Trạch rời Chicago, tuyết cuối cùng cũng ngừng rơi. Người tuyết Triệu Hương Nông và người tuyết Tống Ngọc Trạch vẫn nắm tay nhau đứng ở đó.

Thứ hai, ánh nắng rực rỡ hiếm hoi xuất hiện. Ánh nắng khiến người tuyết Triệu Hương Nông và người tuyết Tống Ngọc Trạch tan thành một vũng nước, thấm vào trong đất. Nhìn khoảng trống trước cửa sổ, lòng Triệu Hương Nông vô cùng hụt hẫng.

Thứ năm, Triệu Hương Nông tỉnh dậy liền nhìn thấy Tống Ngọc Trạch đang ngồi bên giường cô.

Khoảnh khắc ấy, lòng cô bỗng nảy sinh sự mơ hồ, dường như người đàn ông kia đã dành hết quãng thời gian tươi đẹp để chờ đợi khoảnh khắc đôi mắt cô mở ra.

Cô duỗi tay định chạm vào mặt anh.

Tay được nắm lấy giữa chừng.

"A Nông, chúng mình có con rồi." Anh nói.

Đôi mắt Tống Ngọc Trạch nhòa lệ, ánh nước càng lúc càng nhiều, rồi trào ra từ hốc mắt, biến thành hạt châu nhỏ xuống bàn tay đang siết chặt của hai người.

- ----------

Tống Ngọc Trạch vẫn còn nhớ rõ, hai ngày trước bác sĩ phụ sản giỏi nhất nước Mỹ đã nói với anh từng câu, từng từ ngữ then chốt: Tình trạng cơ thể người mẹ không tốt, đứa bé vì không có tim thai nên đã ngừng phát triển, thai phụ có chứng thiếu máu bẩm sinh. Làm phẫu thuật càng nhanh càng tốt. Phẫu thuật muộn một ngày sẽ ảnh hưởng lớn đến cơ thể thai phụ, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Thành phố của Chúa (03)

Dịch: Hé

Trác Thanh gọi điện nói với Tống Ngọc Trạch rằng theo quan sát của bà, Tiểu Nông có thể đã mang thai. Thế là, Tống Ngọc Trạch đã mời một bác sĩ Đông y đến. Bác sĩ Đông y bắt mạch cho Triệu Hương Nông, rồi đưa ra kết quả chắc chắn một trăm phần trăm, Tống Ngọc Trạch đã lên chức ba.

Thế là, Triệu Hương Nông vừa thức dậy liền nhìn thấy Tống Ngọc Trạch.

Đối với Triệu Hương Nông mà nói, thứ năm đúng là một ngày bận rộn nhưng đong đầy hạnh phúc. Niềm hạnh phúc còn được nhân đôi khi cô đến bệnh viện. Vị bác sĩ đã nhìn cô lớn lên mỉm cười chúc mừng Triệu Hương Nông đã được làm mẹ. Sau khi có được lời khẳng định, Tống Ngọc Trạch bắt đầu trở nên luống cuống. Một chốc lại siết chặt tay cô, một chốc lại sờ mặt cô. Ánh mắt dừng lại thật lâu trên bụng cô.

Ra khỏi bệnh viện, Triệu Hương Nông không quay về nông trang nữa, cô cùng Tống Ngọc Trạch về Triệu công quán gặp Lý Nhu và Triệu Diên Đình. Sau đó, dì Thanh cùng hai người quay về tòa nhà màu ngà.

Đợi mọi người đi nghỉ hết, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch quay về phòng của họ. Triệu Hương Nông ngồi trên giường, Tống Ngọc Trạch từ từ cúi xuống, gối đầu lên chân cô.

Một lúc lâu sau.

“Cảm ơn em.” Anh nói.

Triệu Hương Nông rũ mắt xuống nhìn anh.

Giọng anh rất chậm, chậm như thể có thể nhìn thấy thời gian đang lặng lẽ chảy xuôi: "Tống Ngọc Trạch đến thế giới này sớm hơn Triệu Hương Nông hai mươi mốt ngày. Em có tin không? Hai mươi mốt ngày đó nhất định có liên quan đến sự chờ đợi. Trong hai mươi mốt ngày đó, anh ta nhất định đang chờ đợi sự xuất hiện của một người. Chỉ là..."

"Xin lỗi em, Triệu Hương Nông, trước khi quen em anh lại động lòng với cô gái khác."

Triệu Hương Nông nhìn chăm chú vào cái đầu đang vùi sâu vào đùi cô. Hình dáng đầu rất hoàn hảo, mái tóc đen nhánh. Cô chạm tay lên mái tóc mềm mại của anh.

Cô không biết cô đã tha thứ cho anh chưa, cô chỉ biết người đàn ông này đã có thêm một thân phận nữa, đó là ba của con cô. Con của cô có lẽ cũng có cái đầu đẹp và mái tóc đen tuyền mềm mại giống anh.

"Tống Ngọc Trạch, anh sẽ rất yêu rất yêu con của chúng ta chứ?"

"Ừm."

"Nếu như, con của chúng ta không thích lớn lên theo cách bình thường, khi đứa trẻ khác bắt đầu học đếm số, con chúng ta đến một chữ cái cũng không muốn đọc. Nó chỉ thích tìm sâu bắt bướm trên bãi cỏ, hơn nữa còn mang sâu về nhà thì sao?"

"Vậy thì làm cho nó mấy cái nhà cho sâu ở."

"Nếu như, con của chúng ta không cầu tiến như những đứa trẻ khác, nó dùng thời gian học hành để đi du lịch, nghe nhạc, xem phim, chơi game, làm những việc hoàn toàn vô nghĩa trong mắt người khác thì sao?"

"Chỉ cần là con của chúng ta, mọi chuyện nó làm đều trở thành những chuyện có ý nghĩa, bao gồm bỏ học để đi du lịch, xem phim, nghe nhạc hay chơi game."

"Vậy lỡ như con chúng ta làm chuyện sai trái, ý em là chuyện sai trái thực sự ấy?"

"Vậy thì anh sẽ để nó nhận được hình phạt xứng đáng, rồi chờ nó, đồng thời một mực tin tưởng một ngày nào đó nó sẽ chân chính trưởng thành."

Triệu Hương Nông bật cười.

Đêm đã về khuya, sự xuất hiện của sinh mệnh nhỏ khiến Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch phải thao thức. Hai người nằm trên giường, Triệu Hương Nông cũng không nhớ rõ Tống Ngọc Trạch đã áp tai lên bụng cô mấy lần nữa. Thậm chí anh còn bảo con đã đạp anh, cứ như người mang thai là anh vậy.

Ngày hôm sau, Tống Học Nhữ cũng đến Chicago một chuyến. Thấy ông lão mặt mũi tươi cười, Tống Ngọc Trạch nhân cơ hội được lên chức ba, xin Tống Học Nhữ cho anh về nhà mỗi ngày.

Triệu Hương Nông trải qua một tuần lễ vô cùng yên bình. Trong thời gian này, ngày nào Tống Ngọc Trạch cũng về nhà đúng giờ. Thỉnh thoảng Lý Nhu cũng đến thăm cô. Triệu Hương Nông còn nhận được cuộc gọi từ Bách Nguyên Tú. Vốn dĩ đó là cuộc gọi thăm hỏi hết sức bình thường, nhưng Tống Ngọc Trạch vừa nghe thấy cái tên Bách Nguyên Tú liền lao đến cướp điện thoại của cô. Khi điện thoại quay về tay cô một lần nữa, thì cô nghe thấy giọng điệu chán nản của Bách Nguyên Tú: "Tiểu Nông đã làm mẹ rồi."

"Ừm." Triệu Hương Nông liếc cái người đang hóng chuyện bên cạnh, đáp một tiếng.

Nghe thấy vậy, mặt mũi Tống Ngọc Trạch mới giãn ra, khóe miệng nhướng lên, vui vẻ hơn bao giờ hết. Thấy thế, Triệu Hương Nông liền nghĩ nếu đứa bé là con trai thì nhất định phải giống Tống Ngọc Trạch; nếu là con gái thì cũng nhất định phải thừa hưởng đôi mắt sáng trong của Tống Ngọc Trạch. Nghĩ đến đây, Triệu Hương Nông phát hiện cô đã bớt giận Tống Ngọc Trạch một chút, nói chính xác hơn là hận.

Câu trả lời của Triệu Hương Nông khiến Bách Nguyên Tú vội vàng cúp máy. Tống Ngọc Trạch sán lại gần cô, dè dặt chạm tay lên môi cô. Triệu Hương Nông cụp mắt xuống, anh cúi đầu hôn lên môi cô. Sau một thoáng thăm dò, đầu lưỡi bắt đầu cậy mở hàm răng của cô, từ từ trêu đùa đầu lưỡi cô, dịu dàng giao triền.

Triệu Hương Nông hơi ngẩng đầu lên, bờ môi anh thay thế chiếc lưỡi của anh, nhẹ nhàng ngậm mút lưỡi cô. Anh thò tay vào áo ngủ của cô, lần này cô không ngăn anh lại giống như lần trước. Người đàn ông này là ba của con cô, cô tin anh sẽ yêu con của họ vô cùng.

Tống Liên Tố đã từng nói với cô rằng: Thời gian sẽ nói cho cháu một số chuyện.

Trong màn đêm tĩnh lặng, dường như Triệu Hương Nông nghe thấy thời gian đang thầm thì bên tai cô, giống hệt những lời dì Thanh hay nói: Tiểu Nông đã lớn rồi, có thể lặng im nghe thanh âm bốn mùa của tâm hồn.

Mấy phút sau, Triệu Hương Nông nghe thấy tiếng nước chảy tí tách truyền ra từ trong phòng tắm. Gần nửa tiếng sau, Tống Ngọc Trạch nằm xuống bên cạnh cô. Anh ngẩng đầu nhìn cô, Triệu Hương Nông liền cười với anh. Thấy cô cười, anh cũng cười, trông rất ngốc nghếch. Nhìn ánh mắt ngốc nghếch

của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông như nhìn thấy dáng vẻ con của họ.

Giây phút này bình yên biết bao nhiêu.

Vậy mà, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Thứ hai, Triệu Hương Nông nhận được cuộc gọi từ một người mà cô gần như đã quên mất.

Tiểu Dã nói với cô: "Chị dâu, ngày mai em phải quay về rồi."

Triệu Hương Nông đến biệt thự, Tiểu Dã ngắm nghía cô một lượt rồi nhanh chóng cụp mắt xuống, "Em đã đọc được mấy cái tin kia rồi. Em rất khó chịu."

Tiểu Dã tỏ ra buồn bã hơn cả giọng nói của cô ta. Như thể vì chuyện anh trai đã làm khiến cô ta áy náy không dám nhìn thẳng Triệu Hương Nông. Cô ta giao chìa khóa, thẻ cho Triệu Hương Nông.

Triệu Hương Nông bỏ những thứ kia vào túi xách. Khi cô ngẩng đầu lên thì thấy Tiểu Dã đang nhìn cô, vẻ mặt hiện rõ sự lưỡng lự.

"Sao thế?" Triệu Hương Nông hỏi: "Có chuyện gì muốn nói với chị à?"

Lời của cô tựa như đã khiến Tiểu Dã hạ quyết tâm: "Chị dâu, em nghĩ em nhất định phải nói với chị một chuyện."

Triệu Hương Nông yên lặng chờ đợi.

Sau đó, cô nghe thấy Tiểu Dã nói: "Em gái của Chu Nhuận đang ở Úc, còn anh trai là người giám hộ của cô ta. Anh ấy là người phụ trách mọi chi phí sinh hoạt của cô ta, cũng có thể nói anh ấy vẫn luôn chăm lo cho em gái của Chu Nhuận."

Triệu Hương Nông lặng thinh không nói gì.

"Chị dâu, chị sao vậy?" Cô ta hỏi Triệu Hương Nông, giọng có chút bất an: "Có phải chuyện em vừa nói làm chị khó chịu không. Chị đừng nghĩ khác nhé, anh trai em chỉ vì áy náy nên mới chăm sóc em gái của Chu Nhuận thôi."

"Tiểu Dã, em rất thích anh trai em, tình cảm của em và anh trai rất tốt hửm?" Triệu Hương Nông hỏi lại.

Tiểu Dã tỏ ra ngạc nhiên vì lời của Triệu Hương Nông: "Dĩ nhiên."

Triệu Hương Nông nhìn chăm chú khuôn mặt cô ta vài giây.

"Sao vậy, sao vậy chị?" Tiểu Dã vừa sờ mặt vừa luống cuống hỏi.

Triệu Hương Nông nói: "Nếu chị là em, chị sẽ gọi điện nhắc anh trai mình phải tự nói ra chuyện này."

Lời của Triệu Hương Nông khiến Tiểu Dã ngẩn ra vài giây, sau đó trưng ra vẻ mặt ảo não, cô ta tự giật tóc mình, không ngừng mắng mình sao lại ngốc như thế. Cô ta vừa giật tóc vừa lẩm bẩm nhất định cô ta đã hại anh trai rồi.

"Chị dâu, chị giận à? Bây giờ chị nhất định giận lắm đúng không? Xin chị đừng giận được không?" Tiểu Dã tỏ ra đáng thương.

Triệu Hương Nông lắc đầu.

"Chị thật sự không giận sao? Anh trai đã giấu chị một chuyện lớn như thế cơ mà." Cô ta hỏi.

Triệu Hương Nông nghĩ ngợi rồi nói: "Dạo này xảy ra quá nhiều chuyện, anh trai em chỉ quên nói với chị thôi. Chị nghĩ mấy hôm nữa anh ấy nhớ ra thì chắc chắn sẽ nói với chị."

Nghe Triệu Hương Nông nói như vậy, khuôn mặt Tiểu Dã tươi tỉnh trở lại, thở phào một hơi, vẻ mặt như muốn nói em yên tâm rồi. Cô ta thân thiết kéo tay Triệu Hương Nông, nở nụ cười khoe chiếc răng khểnh nổi bật: "Chị dâu là người phụ nữ đáng yêu, vừa đáng yêu vừa rộng lượng, anh trai đúng là có phúc. Nếu là em thì em nhất định sẽ bỏ người đàn ông của em, em ghét bị lừa dối."

Trong lúc Tiểu Dã đang tíu tít không ngừng, Triệu Hương Nông cúi xuống nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình, không biết vì sao bỗng cảm thấy buồn nôn. Triệu Hương Nông vùng khỏi tay Tiểu Dã, lao vào phòng tắm, chống tay lên tường nôn khan.

Khó khăn lắm Triệu Hương Nông mới nhịn được cơn buồn nôn xuống. Khi cô quay đầu lại thì thấy Tiểu Dã đang đứng ở cửa phòng tắm, sắc mặt trắng bệch. Tiểu Dã nhìn đăm đăm vào mặt cô, từ mặt xuống bụng rồi lại nhìn đôi giầy dưới chân cô.

Cái nhìn của cô ta khiến Triệu Hương Nông vô thức nhíu mày.

"Chị dâu, chị có thai rồi à?" Tiểu Dã hỏi, giọng như lạc đi.

Triệu Hương Nông đang định thừa nhận, nhưng không biết vì sao lại nói: "Đừng đoán bừa."

Có người nói phản ứng của thai phụ rất nhạy cảm. Giây phút đó, Triệu Hương Nông cảm nhận rõ sự hận thù lan tỏa khắp xung quanh. Sự hận thù đó khiến Triệu Hương Nông vô thức đặt tay lên bụng mình lại, dặn dò qua loa vài câu rồi vội vàng rời khỏi đó.

Ăn tối xong, Triệu Hương Nông ngồi trong phòng mình.

Gần 10 giờ, Tống Ngọc Trạch đẩy cửa ra. Anh chẳng buồn thay quần áo mà đến trước mặt ngắm nghía cô một lượt: "Dì Thanh nói tối nay em ăn rất ít, có phải khó chịu ở đâu không? Ừm, sắc mặt hôm nay còn kém hơn hôm qua một chút. Để anh gọi điện bảo bác sĩ đến."

Nói đoạn Tống Ngọc Trạch cầm điện thoại định gọi cho bác sĩ.

Triệu Hương Nông ngước mắt nhìn anh: "Không cần gọi, em không sao."

Cô chỉ nhìn anh, anh cũng nhìn cô. Sau vài giây mắt đối mắt, Tống Ngọc Trạch rời mắt, anh vẫn muốn gọi điện thoại, Triệu Hương Nông liền cầm điện thoại của anh đặt về chỗ cũ.

Lần này Tống Ngọc Trạch không đi lấy điện thoại nữa.

Giọng anh đầy vẻ khổ sở: "Anh nghĩ, chắc chắn anh lại làm chuyện khiến em tức giận rồi? Đúng không?"

Triệu Hương Nông rời mắt khỏi gương mặt Tống Ngọc Trạch, nhìn chiếc đèn sát đất, lời nói cứ thế tuôn ra: "Tống Ngọc Trạch, vì đứa bé em đang cố gắng tha thứ cho anh, những anh lúc nào cũng khiến em cảm thấy mình giống như một người leo núi bị ép phải leo núi. Người leo núi mãi mới leo hết ngọn núi này thì lại phát hiện hóa ra còn phải leo ngọn núi khác nữa."

"Đã có chuyện gì xảy ra, hay là anh lại làm sai cái gì?"

"Anh đi tắm đi." Triệu Hương Nông đứng dậy, vừa cất bước thì bị anh kéo lại.

"Hãy nói cho anh." Giọng anh mang theo sự van nài.

"Em mệt rồi, em muốn đi ngủ." Triệu Hương Nông nói.

Tống Ngọc Trạch buông cô ra, đi vào phòng tắm. Triệu Hương Nông quay về giường.

Trong lúc mơ màng, anh kéo cô vào lòng, thì thầm bên tai cô: "Anh nghĩ anh đã biết em đang giận cái gì rồi. Anh xin lỗi, mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, anh đã quên nói với em một chuyện. Triệu Hương Nông, anh đang chăm sóc một cô gái. Cô gái đó là em gái Chu Nhuận. Anh để cô ta sống ở Úc, cô ta có vấn đề về thần kinh."

Hình như, Tống Ngọc Trạch còn nói với cô một số chuyện, nhưng cô không còn tinh thần để nghe. Cô chìm vào giấc mộng trong tiếng rủ rỉ của Tống Ngọc Trạch.

Đợi người trong lòng đã ngủ say, Tống Ngọc Trạch mới rón rén rời giường, sau đó anh gọi một cuộc điện thoại.

Đêm nay Chu Nhan ngủ trong sự bất an. Đầu óc cô ta không ngừng nhớ lại cảnh gặp Triệu Hương Nông hôm nay. Dường như hôm nay Triệu Hương Nông đã trở nên thông minh, nhạy cảm hơn. Chỉ vài câu nói đã khiến cô ta câm nín. Còn có... lúc cuối cùng, hình ảnh trong đầu cô ta dừng lại ở động tác bảo vệ bụng của Triệu Hương Nông.

Hình ảnh đó khiến Chu Nhan lập tức bật dậy khỏi giường, ánh mắt nhìn trừng trừng vào màn đêm ngoài cửa sổ. Mấy phút sau, cô ta đập tan chiếc cốc đặt trên tủ đầu giường. Liên tưởng đến chiếc giầy bệt mà Triệu Hương Nông đi hôm nay, Chu Nhan gần như có thể xác định: Triệu Hương Nông đã có thai, vì thế Triệu Hương Nông không nỡ rời khỏi Tống Ngọc Trạch.

Cũng có nghĩa là, sự xuất hiện của đứa bé đã khiến Triệu Hương Nông mềm lòng, nhất định là như thế. Còn chuyện Triệu Hương Nông phủ nhận chuyện mang thai, chứng tỏ Triệu Hương Nông đã bắt đầu nghi ngờ cô ta.

Điều này khiến Chu Nhan lao xuống giường, cô ta phải uống một cốc nước, sau đó bình tĩnh lại, nghĩ kỹ càng chuyện cô ta phải làm tiếp theo.

Rót nước xong, Chu Nhan quay đầu lại, ngay lập tức, chiếc cốc tuột khỏi tay cô ta.

Trong bóng tối, người đó không biết đã đứng đó bao lâu. Hơi thở toát ra từ người đó đã không còn sự gần gũi như trước nữa.

Chu Nhan gọi một tiếng: "Anh trai."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Thành phố của chúa (04)

Dịch: Hé

Hồi nhỏ, ba mẹ Chu Nhan lấy lí do tính cách không hợp mà bắt đầu thỏa thuận ly hôn. Lúc đó, Chu Nhan đã vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai người. Họ đang âm thầm tranh giành quyền nuôi con. Hai người đều mong có thể nhận nuôi Chu Nhuận. Có lẽ, mầm mống của sự đố kỵ đã bắt đầu gieo vào lòng cô ta từ khi ấy. Sau đó, tòa phán cô ta cho mẹ nuôi, Chu Nhuận cho ba nuôi. Lúc chia xa, Chu Nhuận và Chu Nhan đều cầm một món đồ chơi giống hệt nhau, nhưng Chu Nhan lại thấy món đồ chơi trong tay Chu Nhuận đẹp hơn của cô ta. Thế là Chu Nhan lén vứt đồ chơi của mình đi, nước mắt lưng tròng nhìn đồ chơi của Chu Nhuận, thấy thế Chu Nhuận liền đưa món đồ chơi của mình cho em gái. Chu Nhan cầm món đồ chơi của Chu Nhuận vui vẻ sang Nhật. Ngày thứ hai sau khi sang Nhật cô ta đã vứt món đồ kia đi, vì món đồ chơi đó chỉ khi nằm trong tay Chu Nhuận mới có sức hấp dẫn, một khi nó rời khỏi Chu Nhuận thì trở nên hết sức tầm thường. Kể từ đó, Chu Nhan bắt đầu coi việc cướp đoạt thành thú vui của mình.

Khi Chu Nhuận chết, cô ta đã đến trước mộ của Chu Nhuận, nói: "Chị à, lần này tôi nhất định sẽ không vứt bỏ anh ấy giống món đồ chơi kia đâu."

Bởi Chu Nhan rất yêu Tống Ngọc Trạch, yêu chàng trai mặc áo sơ mi trắng, có dung mạo sáng láng ngay từ cái nhìn đầu tiên. Tình cảm của Chu Nhan đối với Tống Ngọc Trạch giống như nấm mốc khao khát tia nắng của mặt trời. Vì vậy, khi Chu Nhuận đứng trước sự lựa chọn, Chu Nhan đã tố khổ với Chu Nhuận rằng: Môi trường sống của cô ta vô cùng tồi tệ, cô ta bị con của ba dượng bắt nạt, ánh mắt ba dượng nhìn cô ta ngày càng kỳ quái, vv..."

Sau đó, Chu Nhan đã gặp Tống Ngọc Trạch như ước nguyện. Cô ta phải dùng rất rất nhiều thủ đoạn mới khiến Tống Ngọc Trạch đến bên cô ta, nhìn cô ta bằng ánh mắt thương xót và dịu dàng gọi cô ta là "A Nhan", còn cô ta gọi anh là "Anh trai."

Vào giây phút này, ngay khi cô ta vừa dứt lời, đèn đóm trong nhà lập tức được bật sáng.

Người đàn ông cô ta một mực si mê không còn nhìn cô ta bằng ánh mắt thương hại nữa, anh chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt u ám tựa như mũi kiếm sắc lạnh.

Không được sợ, vì mình là Chu Nhan, Chu Nhan thầm nói với bản thân.

Cô ta bước về phía Tống Ngọc Trạch, lại gọi anh trai thêm một lần nữa.

"Anh, vừa rồi anh làm em hết cả hồn." Giọng điệu hồn nhiên vô tội, khóe miệng cong cong, cười hì hì: "Ôi chán quá, bị tóm được rồi. Anh à, lần này em đến là để giúp anh."

Tống Ngọc Trạch lặng thinh nhìn cô ta.

Chu Nhan ngẩng đầu nhìn anh, vắt chéo tay sau lưng: "Anh đang giận đấy à? Em không nói không rằng đã chạy đến nơi này, vì khi nghe thấy tin anh kết hôn với Triệu Hương Nông em rất tức giận. Em cũng muốn đến đây phá hoại một chút, nên em đã xin mẹ giúp đỡ em. Em thừa nhận tiếp cận Triệu Hương Nông là do em không yên tâm, nhưng bây giờ em đã hiểu anh kết hôn với Triệu Hương Nông nhất định là có sự tính toán của anh. Anh kết hôn với cô ta nhất định là vì muốn cô ta không được sống yên ổn, vì thế hôm qua em đã nói với cô ta em sẽ rời khỏi đây. Vé máy bay quay về Úc em cũng đã mua rồi, đồ đạc cũng đã thu dọn xong, đang đặt ở trong phòng."

"Em cứ tưởng mình có thể rời khỏi đây mà không ai hay biết." Giọng cô ta đầy ảo não: "Thế mà vẫn bị anh phát hiện ra."

"Nói xong chưa?" Anh hỏi cô ta.

Chu Nhan thành khẩn gật đầu, nói: "Anh, vừa rồi em đoán có đúng không?"

Tống Ngọc Trạch lắc đầu.

"Anh?" Chu Nhan nghi hoặc hỏi lại.

"Tôi kết hôn với cô ấy là vì yêu cô ấy!"

Cúi đầu xuống, Chu Nhan không muốn để Tống Ngọc Trạch nhìn thấy khuôn mặt vặn vẹo của mình. Tống Ngọc Trạch yêu Triệu Hương Nông, đúng, Chu Nhan đã biết chuyện này từ lâu. Trên chiếc sofa bằng gỗ trong căn phòng ở New Orleans, chỉ cần lật tấm gối dựa ra liền nhìn thấy trên đó khắc chi chít cái tên "Triệu Hương Nông". Ban ngày Tống Ngọc Trạch không dám mở căn phòng đó ra. Khi đêm xuống, anh liền bước vào căn phòng đó như kẻ mộng du, rồi ngồi trên sofa, ngây ngẩn nhìn chiếc giường đối diện.

Nhưng dù đã biết từ lâu, Chu Nhan vẫn giả bộ như bây giờ mới biết, bởi vì cô ta rất quen thuộc mấy chiếc xe đang đậu bên ngoài. Mấy chiếc xe đó sẽ mang cô ta quay lại cái nơi đáng ghét kia, cô ta không thể để mình bị nhốt ở đó nữa.

Dù thấy rất mất mặt, nhưng Chu Nhan cảm thấy nhất định phải lôi Chu Nhuận ra lúc này, Chu Nhuận chính là yếu điểm của Tống Ngọc Trạch.

Cô ta cầm lấy gối dựa trên ghế, nước mắt nói đến là đến, ném chiếc gối về phía Tống Ngọc Trạch, anh lập tức bắt được chiếc gối giữa chừng.

Nước mắt Chu Nhan rơi như mưa: "Vậy còn Chu Nhuận thì sao? Anh quên Triệu Hương Nông đã hại chết hai mạng người rồi sao? Anh đã quên chị em chết như nào rồi sao? Lúc chị em chết, chị ấy mới tròn 17 tuổi. Anh đã quên Triệu Hương Nông không chỉ hại chết một sinh mạng. Anh đã quên, ngày chị em chết, trên đường đưa tang treo đầy các poster lớn của Triệu Hương Nông, cười tươi hơn ai hết. Anh quên rồi sao?"

Tống Ngọc Trạch gật đầu.

Tống Ngọc Trạch gật đầu là ý gì, là... quên rồi ư?

Không, cô ta không tin, Chu Nhan mở to mắt nhìn Tống Ngọc Trạch. Cô ta muốn nhìn rõ có phải Tống Ngọc Trạch đang cố vớt vát danh dự hay không. Cô ta còn chưa nhìn rõ thì một câu nói của Tống Ngọc Trạch đã làm cô ta đánh rơi chiếc gối dựa trong tay.

Anh nói: "Bây giờ tôi đã không nhớ rõ mặt Chu Nhuận nữa rồi, tôi không nhớ nổi giọng nói của cô ấy, cũng không thể nhớ những chi tiết khi chúng tôi ở bên nhau. Tôi nghĩ, cái tôi còn nhớ đến bây giờ chỉ có cái tên Chu Nhuận kia thôi. Có lẽ, chẳng bao lâu sau, đến cái tên này tôi cũng quên mất."

Chu Nhan nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Tống Ngọc Trạch. Cô ta buồn bã nhận ra rằng dù có lôi Chu Nhuận ra thì cũng chẳng còn tác dụng gì nữa. Vẻ mặt Tống Ngọc Trạch vẫn bình thản hờ hững.

Không, không đúng, Chu Nhan như rơi vào góc độ của Chu Nhuận, cô ta ngã nhoài ra đất.

Nói dối, anh nói dối nói dối--- Chu Nhan nghe thấy tiếng gào chói tai của mình vang vọng khắp căn phòng, đầy thê lương lẫn sự khó tin.

Anh trầm ngâm đứng đó, mặc cho cô ta kêu gào, đến khi giọng cô ta khản đặc không thể phát ra tiếng.

"Chu Nhan, cô lợi dụng cô ấy, khiến cô ấy đau lòng, vì vậy kể từ giờ phút này tôi với cô không còn bất cứ liên quan nào nữa. Cô hạnh phúc hay bất hạnh thì đó là chuyện của mình cô."

Chu Nhan lắc đầu, cố níu kéo bằng giọng khản đặc: "Anh, chị em đã nhờ anh thay chị ấy chăm sóc em. Trong thư gửi anh, chị ấy đã viết rõ rằng, Tống Ngọc Trạch phải thay Chu Nhuận chăm sóc Chu Nhan, cho đến chết mới thôi, dù đi đâu cũng phải mang Chu Nhan đi cùng, anh quên rồi sao?"

"Đúng, tôi quên rồi."

Chu Nhan ra sức lắc đầu, nước mắt giàn giụa. Những giọt nước mắt lần này là thật: "Em không tin, em sẽ không bao giờ tin."

Cho đến khi Chu Nhan bị dẫn lên xe, cô ta vẫn không tin Tống Ngọc Trạch lại vứt bỏ cô ta như vậy. Thậm chí Tống Ngọc Trạch còn nói với cô ta như này:

"Chu Nhan, về sau đừng xuất hiện trước mặt cô ấy thêm lần nào nữa. Nếu cô không nhớ lời tôi thì tôi sẽ trừng phạt cô. Không phải cô rất thích nói chuyện sao? Tíu tít từ sáng đến tối. Đến lúc đó tôi sẽ khiến cô không còn thốt nổi một câu."

Tống Ngọc Trạch dõi theo chiếc xe chở Chu Nhan biến mất trong màn đêm.

Vài ngày sau mẹ của Chu Nhan sẽ đến đây, đến lúc đó bọn họ sẽ chuyển giao thủ tục giám hộ Chu Nhan. Sau khi làm xong thủ tục, Chu Nhan sẽ được mẹ đưa về Nhật Bản.

Chỉ là, Tống Ngọc Trạch có nằm mơ cũng không ngờ ẩn sau khuôn mặt ngây thơ vô tội của Chu Nhan lại là một linh hồn nanh nọc độc ác. Mấy ngày sau, khi phòng thám tử tư giao tài liệu điều tra mọi hành động của Chu Nhan ở Chicago cho Tống Ngọc Trạch thì mọi chuyện đã muộn.

Thứ hai, Triệu Hương Nông nhờ luật sư của mình giao bản thỏa thuận ly thân cho Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch nhận lấy bản thỏa thuận nhưng không đưa ra bất cứ ý kiến nào. Tối đến anh vẫn xuất hiện trong phòng của Triệu Hương Nông. Anh tự động chuyển những đồ dùng thường ngày của anh sang căn phòng anh ở trước kia.

"Anh hiểu em muốn làm gì..." Anh vuốt tóc cô: "Đừng để thế giới của con chúng ta chỉ nghe thấy giọng nói của mẹ, mà không nghe thấy giọng nói của ba. Triệu Hương Nông, anh dám khẳng định anh kể chuyện siêu anh hùng hay hơn em."

Lúc đó, Triệu Hương Nông như nhìn thấy hình ảnh hồi nhỏ của mình, lúc nào cũng lén lút tưởng tượng ra hình dáng và giọng nói của ba mình.

Lời của Tống Ngọc Trạch đã khiến bản thỏa thuận tạm thời gạt sang một bên.

Thứ năm, Triệu Hương Nông mang thai tròn hai tháng, cô được Tống Ngọc Trạch đưa đến bệnh viện khám thai lần thứ hai. Đối với Triệu Hương Nông mà nói, ngày hôm nay chính là ngày thứ năm đen tối. Nỗi tuyệt vọng giống như đại dương đen ngòm nuốt chửng cô, khiến cô chỉ mong có thể vĩnh viễn ngủ say dưới đáy đại dương.

Nghe thấy lời bác sĩ nói, Triệu Hương Nông lắc đầu, liên tục lùi về phía sau. Chỉ vỏn vẹn ba tiếng đồng hộ, họ đã quyết định lấy đứa bé ra. Thậm chí họ còn đưa ra thời gian phẫu thuật. Họ nói con của cô đã ngừng phát triển, đứa bé không có tim thai. Họ còn đưa ra một đống dẫn chứng, nói rất nhiều thai phụ không có kinh nghiệm đều gặp phải chuyện tương tự. Họ bảo cô nên làm phẫu thuật sớm, nói thể chất của cô rất dễ sảy thai, một khi sảy thai ngoài ý muốn, chứng thiếu máu của cô sẽ khiến cơ thể cô tồi tệ hơn...

Bọn họ tuôn ra một tràng khiến cô không hiểu, cô chỉ nghe thấy họ nói con của cô đã ngừng phát triển. Triệu Hương Nông cảm thấy họ đang nói vớ nói

vẩn. Triệu Hương Nông đến trước mặt Tống Ngọc Trạch, cô vơ đồ ném vào anh. Cô nói, Tống Ngọc Trạch anh lại lừa tôi đúng không, lần trước anh còn nói con đạp anh mà, anh còn nói con chúng ta sau này rất khỏe mạnh, rõ ràng anh đã nói như vậy mà.

Tống Ngọc Trạch để mặc cô ném đồ vào anh, đợi cô ném mệt, anh mới ôm cô vào lòng. Anh nói với cô, chúng ta vẫn có thể có đứa con thứ hai.

Triệu Hương Nông cười ha hả, cô cũng không biết mình đang cười cái gì nữa. Sau đó, ba mẹ và dì Thanh cũng có mặt ở bệnh viện. Gương mặt của họ ngập tràn đau đớn, dì Thanh không ngừng rơi lệ, tựa như những điều bác sĩ nói đều là sự thật. Ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt thương xót, hết lời khuyên bảo cô: Con yêu, nghe lời, chúng ta vì tốt cho con thôi, đừng quá đau lòng, mọi chuyện rồi sẽ qua.

"Các người câm miệng hết cho tôi!" Triệu Hương Nông gào lên. Vì cô gồng mình hét lên nên nước mắt cô lập tức rơi xuống, giống như van nước được mở khóa.

Cô nghe thấy giọng nói như đất đá vỡ vụn trong cơn động đất của cô, chói tai, khản đặc: "Các người im miệng hết cho tôi, đâu phải con của các người."

Thế là, người kia ôm cô như muốn giấu cô đi. Người đó có khuôn mặt đẹp đẽ giống như Tống Ngọc Trạch, dùng giọng nói giống hệt Tống Ngọc Trạch để dỗ cô: "Chúng ta về nhà, anh đưa em về."

Triệu Hương Nông không về cùng Tống Ngọc Trạch, cô quay về Triệu công quán. Cô nhìn Tống Ngọc Trạch và Triệu Diên Đình, nói: "Ba, con không muốn nhìn thấy anh ta, con không thể để con của con nhìn thấy bộ dạng tàn nhẫn này của anh ta."

Triệu Hương Nông không muốn để con nhìn thấy ba của nó là người đầu tiên quyết định không cho nó đến với thế giới này.

Lời của cô khiến vẻ mặt Tống Ngọc Trạch xám xịt như đã chết. Triệu Diên Đình đau buồn, còn dì Thanh khóc không thành tiếng. Triệu Hương Nông đi đến kéo tay dì Thanh, thều thào: "Dì Thanh, dì khóc cái gì?"

Triệu Hương Nông kéo tay bà chạm vào bụng cô: "Đứa bé vẫn còn, nó thật sự vẫn còn, dì sờ bụng con mà xem, vẫn động đậy đúng không?"

Đúng vậy, con của cô đã khiến vòng hai của cô to hơn một chút. Buổi sáng khi ra khỏi nhà, cô còn chọn chiếc váy lớn hơn một size so với lúc trước. Con của cô vẫn còn đó, ai bảo con của cô đã ngừng phát triển chứ.

Vậy mà, Triệu Hương Nông nhận ra dường như tất cả mọi người đều không tin cô. Dì Thanh không ngừng lải nhải những lời khiến cô chán ghét. Còn kẻ cứ tối đến lại biến thành quái vật tâm thần phân liệt như Triệu Diên Đình cũng bắt đầu nói những lời đạo mạo. Đến bà mẹ sống lay lắt như cây tầm gửi kia dường như cũng nhớ ra thân phận của một người mẹ. Thế là, hào quang của người mẹ bỗng ập xuống đầu Triệu Hương Nông. Lý Nhu bắt đầu "ban phát" tình yêu vĩ đại của người mẹ, ánh mắt của bà ta luôn khiến Triệu Hương Nông không nhịn được mà nổi da gà.

Mỗi phút mỗi giây họ giống như đang diễn tuồng trên sân khấu.

Triệu Hương Nông tuyệt vọng rồi. Cô biết mấy người kia đang âm thầm bàn bạc làm thế nào để bắt cô làm phẫu thuật. Triệu Hương Nông còn biết mấy người kia đã ấn định thời gian phẫu thuật của cô, chính là vào thứ hai.

Thứ hai!

Thế là, Triệu Hương Nông nhớ đến Tống Ngọc Trạch. Nếu cô đoán không nhầm thì người đàn ông này rất mê mẩn cơ thể cô. Ừm, người đàn ông này còn sợ cô khóc nữa.

Tối chủ nhật, Triệu Hương Nông hẹn gặp Tống Ngọc Trạch ở một khách sạn. Tất nhiên, để dễ thuyết phục Tống Ngọc Trạch, cô đã trang điểm một cách lộng lẫy.

Vậy mà, Tống Ngọc Trạch hoàn toàn không nhìn đến rãnh ngực như ẩn như hiện của cô, anh gian xảo như một con hồ ly. Cô có dẫn dắt thế nào anh cũng không tin đứa bé vẫn còn, tin con của họ sẽ ra đời giống như bao đứa trẻ khác.

Vẻ mặt và giọng điệu của anh hết sức bình thản, hòng thuyết phục cô mặc bộ đồ bệnh nhân khiến cô buồn nôn vào ngày mai. Nghe xem, anh ta nói gì với cô này:

"A Nông, con sẽ hiểu cho chúng ta. A Nông, chúng ta sẽ có đứa thứ hai, đứa thứ ba."

Rắm chó! Đứa thứ hai, đứa thứ ba? Tống Ngọc Trạch nằm mơ chắc! Đến lúc này rồi mà tên khốn này còn dám mơ như vậy sao.

Triệu Hương Nông giận dữ, cô chỉ vào anh, hét lên: "Tống Ngọc Trạch, anh cũng là ba của đứa bé, vì sao lại chỉ có mình tôi nỗ lực vì nó."

Hu hu... xin lỗi cục cưng, mẹ lại bất cẩn to tiếng rồi. Xin lỗi cục cưng, mẹ dạo này không biết vì sao cứ to tiếng là rơi lệ không ngừng. Con về sau đừng trở thành người sướt mướt như mẹ. Nhưng mà, như vậy cũng tốt, người đàn ông trước mặt rất giỏi giang, đến ông ngoại con cũng sợ anh ta. Người đàn ông này rất sợ mẹ khóc. Mẹ đã quan sát rồi, chỉ cần mẹ khóc là anh ta phải bó tay ngay lập tức, chỉ cần mẹ thuyết phục được anh ta thì có thể giữ được con.

Triệu Hương Nông để nước mắt rơi lã chã, nhìn Tống Ngọc Trạch với ánh mắt tội nghiệp. Nhưng, vì sao, vì sao Tống Ngọc Trạch vẫn hờ hững như vậy?

Lúc này, Tống Ngọc Trạch biết chuyện duy nhất mình có thể làm được chính là ép mình đứng yên đó, ngậm chặt miệng lại, không được bước lên ôm chặt cô vào lòng, không để mình nói ra những lời như: "Em yêu, đừng khóc. Đúng, đúng, em nói đúng rồi, những kẻ muốn em bỏ con đều là lũ khốn kiếp. Đừng khóc nữa, xin em đừng khóc nữa, con chúng ta vẫn còn, nó sẽ ra đời thuận lợi giống như em nói. Anh cam đoan sẽ là như vậy, anh thề!"

Nhưng, sự thật là con của họ vĩnh viễn không thể đến với thế giới này. Con của họ đã ngừng phát triển khi mới tồn tại được sáu mươi mốt ngày.

Tống Ngọc Trạch vẫn còn nhớ rõ, hai ngày trước bác sĩ phụ sản giỏi nhất nước Mỹ đã nói với anh từng câu, từng từ ngữ then chốt: Tình trạng cơ thể người mẹ không tốt, đứa bé vì không có tim thai nên đã ngừng phát triển, thai phụ có chứng thiếu máu bẩm sinh. Làm phẫu thuật càng nhanh càng tốt. Phẫu thuật muộn một ngày sẽ ảnh hưởng lớn đến cơ thể thai phụ, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Làm sao Tống Ngọc Trạch có thể để mất Triệu Hương Nông được.

Vì thế, anh chỉ có thể ghìm chân mình lại, ngậm chặt miệng, ép mình nhìn thẳng vào khuôn mặt đẫm lệ kia. Điều anh có thể làm là khiến ánh mắt của mình càng trở nên lạnh lùng hơn.

Bên ngoài phòng là đám vệ sĩ mang tiếng là bảo vệ an toàn cho cô nhưng thực chất là được Triệu Diên Đình cắt cử để ngăn cô chạy chốn. Bên trong căn phòng, người đàn ông của cô lại nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt đến vậy.

Không có lối thoát!

"Tống Ngọc Trạch." Triệu Hương Nông nói những lời đầy sức sát thương: "Tôi nhất định phải nói cho anh biết, không có đứa bé này anh chẳng là cái thá gì trong mắt tôi cả. Tống Ngọc Trạch, anh vẫn còn nhớ bản thỏa thuận ly thân tôi đưa cho anh chứ? Nếu anh cũng giống như ba tôi, thì mời anh ký tên vào bản thỏa thuận đó."

Nửa tiếng sau, có người mang bản thỏa thuận đến khách sạn, Tống Ngọc Trạch ký tên vào bản thỏa thuận, tên của cô và anh cùng nằm cạnh nhau.

Cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Triệu Hương Nông cũng đã mất.

Cuối cùng Triệu Hương Nông cũng đã biết, kể từ lúc cô nảy sinh ý đồ xấu xa với Chu Nhuận, đồng thời để mặc những ý đồ xấu xa đó tự do sinh trưởng, Chúa đã để mắt đến cô, rồi cướp đi những gì cô trân trọng nhất bằng cách thức tàn nhẫn nhất.

Chuyện xưa giống như một tòa thành trên không.

Dường như cô đã nhìn thấy mình của năm 16 tuổi, lạnh lùng dõi theo bóng lưng của Chu Nhuận với ánh mắt đố kỵ, nhưng khi Chu Nhuận quay đầu lại, cô lại mỉm cười thân thiết đáp lại.

Cũng chỉ trong nháy mắt, khung cảnh thay đổi, cô không còn dám nhìn vào mắt của Chu Nhuận, vì lúc đó cô biết, Chu Nhuận đã bị dẫn vào một câu lạc bộ đặc biệt. Câu lạc bộ đó còn có cái tên khác là "Câu lạc bộ đổi vợ". Chỉ vì sự đố kỵ nhất thời của cô mà cô gái kia bị chuyển từ tay người đàn ông này sang tay người đàn ông khác, cứ luân phiên như vậy. Trong đám người đó cũng có một người tên là Bách Nguyên Tú. Đây là chuyện mà mãi về sau Triệu Hương Nông mới biết. Bọn họ đều nói với cô là Chu Nhuận đã quyến rũ Bách Nguyên Tú, cô cũng tin bọn họ.

Thứ hai, Chicago có một ngày nắng chói chang hiếm hoi. Bầu trời trong xanh là màu sắc mà Triệu Hương Nông yêu thích nhất, băng tuyết tan chảy, như được gột rửa. Bầu trời xanh trong vời vợi, khiến Triệu Hương Nông muốn bay lên, mang chiếc giầy trượt băng.

Két----

Từ bên này bay sang bên kia, giang rộng cánh tay trong từng vòng xoay, sau đó, chạm tay vào gió.

Lúc ra khỏi Triệu công quán, Triệu Hương Nông nghe thấy người làm trong nhà nói năm nay Chicago sẽ đón mùa xuân sớm. Đã rất lâu rồi ở thành phố này không còn nghe thấy tin tức về mùa xuân sớm rồi. Chicago còn có một cái tên khác là "Thành phố tội ác". Rất nhiều người che dấu cảm xúc đen tối dưới vẻ ngoài sáng láng, cô cũng là một trong những người đó.

9 rưỡi sáng, Triệu Hương Nông được Lý Nhu và Triệu Diên Đình đưa đến bệnh viện. Tống Ngọc Trạch đã đứng ở cổng bệnh viện từ sớm, mặc cả cây đen, khuôn mặt đẹp trai thu hút bao ánh mắt si mê của nữ giới đi ngang qua. Nhưng đối với Triệu Hương Nông, Tống Ngọc Trạch giờ đây chẳng khác nào một kẻ xui xẻo. Xem cô bị anh ta hại ra nông nỗi này. Thế mà, cái tên xui xẻo này vẫn nhân cơ hội lấy lòng cô, ra vẻ thâm tình nói: "Đừng sợ, chỉ nháy mắt là xong thôi. Triệu Hương Nông, anh yêu em."

Cái gã này hình như đã quên mất bản thỏa thuận kia rồi.

9 giờ 40 phút, cô thay quần áo bệnh nhân, làm cái việc đầy giả tạo mà con người vẫn thường làm, người ta gọi đó là tiếp thêm sức mạnh. Triệu Diên Đình muốn đến ôm Triệu Hương Nông, Triệu Hương Nông liền trưng ra vẻ mặt "Tránh ra, biến thái". Còn Lý Nhu cũng đang cười nhạo cô, bà ta nhỏ vài giọt nước mắt trước mặt cô. Còn cái gã xui xẻo Tống Ngọc Trạch kia, Triệu Hương Nông cũng không thèm nhìn thêm lần nào. Ừm, cô biết anh ta đang mong chờ cô nhìn anh ta, nhưng Triệu Hương Nông không muốn nhìn anh ta. Cô lo rằng nếu nhìn Tống Ngọc Trạch thì cô sẽ bị lây đen đủi mà gặp sự cố với thuốc gây mê thì phải làm sao, cô là người rất sợ đau.

10 giờ đúng, người nhà bị y tá yêu cầu ra ngoài. 10 giờ 5 phút, Triệu Hương Nông nhìn thấy một hàng chữ khác trên giấy cam kết. Dưới hàng chữ đó có vẽ một cỏ ba lá thiếu một góc.

Đã từ rất lâu Triệu Hương Nông không nhìn thấy cây cỏ ba lá thiếu một góc. Cỏ ba lá là biểu tượng linh hồn của đội bóng rổ Boston Celtics mà Chu Nhuận rất yêu thích. Nhưng cô ta vẽ rất xấu, do thuận tay trái nên cô ta luôn vẽ thiếu một góc của cây cỏ ba lá. Lần nào Triệu Hương Nông cũng tự tay dạy Chu Nhuận nhưng cô ta không học được. Triệu Hương Nông tức đến nỗi gõ đầu bút vào đầu cô ta. Ừm, nhìn như vậy, chắc hẳn tình bạn của Triệu Hương Nông và Chu Nhuận phải rất rất tốt mới đúng chứ nhỉ?

Đúng thế, Triệu Hương Nông lừa gạt cả thế giới, lừa gạt cả bản thân mình. Triệu Hương Nông và Chu Nhuận rất thân nhau, thân đến nỗi dính nhau như hình với bóng. Chính vì đã từng thân thiết như vậy nên cuối cùng Chu Nhuận mới hận cô như thế, nên Triệu Hương Nông mới vô cùng áy náy.

Dựa vào cái đức hạnh đó của Triệu Hương Nông, nếu như tình bạn của cô và Chu Nhuận không tốt thì Triệu Hương Nông sẽ không để chuyện này trong lòng.

Triệu Hương Nông cũng cố tình quên chuyện Chu Nhuận mượn cô tiền. Điều duy nhất vớt vát lại chút lương tâm của cô là cô thật sự không biết Chu Nhuận mượn tiền cô là để cứu ba cô ta.

Đồ ngốc, vì sao lúc đó không nói ra, giờ thì đã muộn rồi, không phải sao! Nếu như lúc đó Chu Nhuận nói ra sự thật thì sẽ không xảy ra những chuyện sau đó, cũng sẽ không ra nông nỗi như bây giờ.

Quả nhiên, đây đúng là bằng chứng cho nhân quả luân hồi. Triệu Hương Nông đặt tay lên bụng dưới, đau đớn vô cùng.

10 rưỡi, dựa theo con đường được chỉ ra trong giấy cam kết, Triệu Hương Nông trốn thoát khỏi bệnh viện. Cô nghĩ, có lẽ có người bằng lòng nói cho cô nguyên nhân Chu Nhuận chết.

Linh hồn tội lỗi cuối cùng cũng phải chịu xét xử. Triệu Hương Nông vẫn nhớ như in những lời nhà truyền giáo nói năm xưa. Ba của cô là một ví dụ sống, Triệu Hương Nông thấy cứ đến một thời điểm nào đó, ông ta giống như đang bị đày đọa trong địa ngục.

Triệu Diên Đình đúng là một người độc ác, người nào giống như ông ta đều sẽ bị như vậy, còn Triệu Hương Nông vẫn chưa tu luyện đến cảnh giới giống ông ta.

Khi Triệu Hương Nông trốn khỏi bệnh viện, Triệu Diên Đình nhìn thấy đám bác sĩ mang nét mặt hoảng loạn. Bác sĩ nói với Triệu Diên Đình, vì sự sơ suất của bọn họ, Triệu Hương Nông đã bị tráo đổi với một bệnh nhân khác.

Cùng lúc đó, Tống Ngọc Trạch nhận được một cuộc điện thoại. Sau khi nhận được cuộc điện thoại đó, Tống Ngọc Trạch lập tức biến sắc mặt.

- ----------

Mới đọc lại đoạn bức thư Chu Nhuận gửi TNT, thật sự rất thảm >.<

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Gửi thanh xuân (Thượng)

Dịch: Hé

11 giờ, Triệu Hương Nông ngồi lên chiếc xe đợi cô trước cổng bệnh viện. Lái xe là một cậu trai đội mũ lưỡi trai, trầm mặc, lái xe về phía ngoại ô Chicago. Triệu Hương Nông ngồi ở hàng ghế sau, nhìn cảnh vật sau khi tuyết tan bên ngoài cửa xe, những tòa nhà cao tầng được thay thế bởi những ngôi nhà nằm thưa thớt hai bên đường, tiếp đến là khu vực lao động tầng lớp thấp, cuối cùng là công xưởng bỏ hoang. Khi Triệu Hương Nông nhìn thấy tét nước lớn trên cao, cô đã lờ mờ đoán được cô sẽ được chiếc xe này đưa đến nơi nào. Chu Nhuận từng dẫn cô đến đây, nhà Chu Nhuận ở gần khu vực này.

Quả nhiên, chiếc xe dừng lại trước tòa giáo đường.

Gần 2 giờ chiều, Triệu Hương Nông đi theo chàng trai đội mũ lưỡi trai vào trong nhà thờ.

Nhà thờ sạch sẽ sáng sủa ngày trước đã trở nên hoang vu, có lẽ Chúa đã được đón đến sống ở nơi xa hoa hơn rồi cũng nên. Trên chiếc ghế dài giành cho giáo dân phủ đầy bụi. Thứ duy nhất vẫn giữ được dáng vẻ của quá khứ chỉ có giấy dán trên cửa sổ mái, chúng vẫn sặc sỡ như cũ.

Men theo lối đi ở chính giữa nhà thờ đi lên, Triệu Hương Nông vô thức chạm tay vào hàng ghế đầu tiên, bước chân không tự chủ được dừng lại, nghiêng đầu qua, nhìn về phía...

Trong ánh sáng rực rỡ từ ô cửa sổ mái, có hai thiếu nữ, một thiếu nữ trùm khăn voăn trắng trên đầu, đang chắp tay cầu nguyện, khuôn mặt cô trong sáng đầy thành tín, cô đang cầu nguyện cho người trong lòng cô được bằng an vui vẻ. Một thiếu nữ khác đứng cạnh đó, cô ăn mặc sang chảnh, thờ ơ đứng nhìn. Trong mắt cô, dáng vẻ thành tín của cô gái kia vô cùng nực cười. Dẫu vậy chuyện đó vẫn không ảnh hưởng đến hai cô gái phát triển tình bạn của

mình. Họ đang trốn ở nơi hướng về phía mặt trời, lén lút chia sẻ đặc điểm của người trong lòng mình, người tớ thích có quá nhiều vệ tinh vây quanh, người trong lòng cậu không thích dây dưa với đứa con gái khác. Nói một tràng, hai cô bắt đầu cười khúc khích.

Tiếng cười xuyên qua vòm trời tĩnh lặng, những bi thương nấp trong bóng tối bắt đầu rục rịch.

"Chị nhìn lâu quá rồi đấy, chị dâu ạ." Một giọng nói vang lên.

Triệu Hương Nông uể oải thu lại ánh mắt, nhìn về phía người đang đứng trước mắt cô. Cô ta đã cởi mũ, đang mỉm cười nhìn cô. Khuôn mặt tươi cười kia có một đặc điểm vô cùng bắt mắt, vừa nhoẻn miệng liền lộ ra chiếc răng khểnh dễ thương.

Triệu Hương Nông nhìn người trước mắt, cô nhớ lại hồi trước Chu Nhuận từng khoe với cô bằng giọng điệu rất đỗi tự hào: Tớ có một đứa em gái, nó rất thông minh đáng yêu.

"Tiểu Dã, tôi nghĩ hẳn là cô còn có cái tên khác nhỉ?"

Người kia trưng ra vẻ mặt "Xem ra chị cũng không ngu lắm", sau đó nói chậm rãi: "Chuẩn luôn, chị đoán đúng rồi, tôi còn tên khác là Chu Nhan. Tên của tôi và chị tôi đến từ câu thành ngữ "Chu viên ngọc nhuận". Tôi là Chu Viên, chị tôi là Chu Nhuận. Tôi cảm thấy nếu tôi mà tên là Chu Viên thì chắc chắn tôi sẽ trở thành một con mập. Ngày nào tôi cũng nì nèo ba mẹ đổi tên cho tôi. Sau đó tôi được đổi tên thành Chu Nhan, nhan trong nhan sắc."

Chu Nhan bước từng bước về phía cô, cô ta lẩm nhẩm câu thành ngữ trong miệng, đắc ý nói: "Triệu Hương Nông, không biết chị có phát hiện ra trong câu thành ngữ còn có một chữ "Ngọc" không. Chị có cảm thấy tên của ba chúng tôi ẩn chứa quan niệm về vận mệnh không? Ngọc, Nhan, Nhuận, nếu bỏ một chữ trong ba chữ đi thì chỉ còn lại một đôi. Tôi cũng đã thành công biến nó thành một đôi rồi, thế nhưng, vì sao chị lại xuất hiện?"

Nói đến đây, ánh mắt Chu Nhan nhìn cô tràn ngập căm hận, như thể nếu cô không xuất hiện thì Chu Nhan và Tống Ngọc Trạch sẽ trở thành một đôi vậy.

"Được rồi, đừng dong dài nữa, nói cho tôi mục đích cô đưa tôi đến đây đi." Triệu Hương Nông nói.

Chu Nhan lại bày ra vẻ mặt "Chị không chịu nghe đúng là chuyện hết sức đáng tiếc", cô ta lại tiến lên trước một bước, giọng điệu và vẻ mặt đầy hả hê: "Triệu Hương Nông, tôi cảm thấy cuộc đời chị đúng là một trò lừa bịp từ đầu đến cuối. Chẳng phải người ta nói chị thông minh lắm sao, người ta tâng bốc trí thông minh của chị, nhưng xem kìa, để tôi đếm xem nào, Tống Ngọc Trạch lừa chị, ba chị cũng lừa chị, đến tôi cũng lừa chị quay như chong chóng."

"Trí thông minh và cuộc sống không hề liên quan, chẳng lẽ cô không biết định lý này sao?" Triệu Hương Nông nói.

Chu Nhan tỏ vẻ bừng tỉnh ngộ, cô ta bắt đầu thong thả đi vòng quanh cô, tựa như muốn tìm ra chút cảm xúc của cô.

Hành động của cô ta khiến Triệu Hương Nông cảm thấy mất kiên nhẫn, cô vươn tay chặn Chu Nhan lại: "Nghe này Chu Nhan, tôi không muốn đấu võ mồm với một đứa tâm thần đâu."

Lời của cô khiến vẻ mặt Chu Nhan chợt biến.

Triệu Hương Nông mỉm cười với Chu Nhan: "Nói đi, ba tôi đã lừa tôi kiểu gì, còn... Chu Nhuận sao lại chết, trước khi chết cô ấy đã trải qua những gì."

Cuối cùng cô cũng đã hỏi đến vấn đề này, với một tâm tình hết sức bình tĩnh. Bao năm qua, Triệu Hương Nông vẫn luôn thôi miên bản thân tin vào những gì trên báo viết, rằng thiếu nữ thiên tài trượt băng trở nên sa đọa, cô ta mê hàng hiệu, cô ta thích danh lợi, kỹ thuật trên giường của cô ta rất điêu luyện, đàn ông tranh nhau trèo lên giường cô ta, cô ta lẳng lơ, cô ta cắn thuốc, cuối cùng chết vì sốc thuốc, tất nhiên là cô ta chết trên giường của đám đàn ông.

Thủ đoạn trên mạng xã hội luôn luôn có hiệu quả, như Triệu Diên Đình, như Bách Nguyên Tú, cũng như bao tay sát gái si mê những cơ thể thanh thuần ban đầu, tạo ra hình tượng giả là một chuyện quá đỗi dễ dàng với bọn họ, mà cô vì muốn để mình sống thanh thản mà lựa chọn tin vào những chuyện kia.

"Chu Nhan, nếu cô nói cho tôi thì tôi sẽ rất đau khổ đấy." Triệu Hương Nông nói với Chu Nhan. Thế là, cô nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Chu Nhan.

Sau đó, cô nhìn thấy những bức thư mà Chu Nhuận gửi cho Tống Ngọc Trạch.

Dưới ánh mắt ngóng đợi của Chu Nhan, Triệu Hương Nông mở những bức thư đó ra.

Chất giấy đã ố vàng, những con chữ tựa như sắp phai nhạt theo người đã khuất, hóa thành bụi phấn.

Trong thư, Chu Nhuận nói với Tống Ngọc Trạch rằng: Tống Ngọc Trạch, anh vĩnh viễn không biết em nhớ anh đến nhường nào, nhớ bao nhiêu thì cũng hận bấy nhiêu.

Trong thư, Chu Nhuận nói với Tống Ngọc Trạch rằng: Tống Ngọc Trạch à, em đã tưởng tượng người đàn ông đầu tiên ngủ với em thành anh. Giá tiền đêm đầu tiên của em cũng kha khá, em dùng số tiền đó để chuyển ba em sang phòng bệnh và y tá tốt hơn.

Trong thư, Chu Nhuận nói với Tống Ngọc Trạch rằng: Tống Ngọc Trạch à, em rất buồn, dù em đã bỏ ra nhiều như vậy, em vẫn không thể cứu sống ba em. Lúc ba em đi, ánh mắt ông nhìn em rất bi thương, em nghĩ nhất định ông ấy đã biết chuyện của em nhưng lại làm như không biết.

Trong thư, Chu Nhuận nói với Tống Ngọc Trạch rằng: Tống Ngọc Trạch, em thấy tuyệt vọng quá. Vì quá tuyệt vọng nên rất dễ bị mắc lừa. Bọn chúng lừa em có một thứ có thể khiến người ta quên đi một số chuyện phiền não mà lại dễ dàng có được niềm vui. Em đã tin bọn chúng, bọn chúng nói không sai, thật sự có một thứ như vậy, em vừa động vào thứ đó liền quên đi những chuyện không vui, em còn có thể nhìn thấy anh mỗi phút mỗi giây.

Trong thư, Chu Nhuận nói với Tống Ngọc Trạch rằng: Tống Ngọc Trạch, ngày nọ em đi trên đường, trong ánh nắng chói chang, em nhìn thấy bộ dạng của em không còn giống em, sau đó em đã mua vé máy bay đến Úc tìm anh. Tống Ngọc Trạch, nếu lúc đó anh cầm tay em thì tốt biết bao, nếu thế em sẽ không gặp phải những ô nhục sau này rồi.

Trong thư, Chu Nhuận nói với Tống Ngọc Trạch rằng: Tống Ngọc Trạch, ngày hôm đó em rất hận rất hận Triệu Hương Nông. Em tin tưởng cô ta, dựa vào cô ta, nhưng cô ta lại là người đẩy em xuống địa ngục. Tống Ngọc Trạch, anh xem những con quỷ biến thái này đã làm gì với em này, Tống Ngọc Trạch, chúng dùng..."

Đọc đến đây, Triệu Hương Nông không còn dũng khí để đọc tiếp, cô quỳ trên mặt đất, ngón tay run rẩy dữ dội. Có tiếng bước chân chậm rãi đi về phía cô, dừng lại trước mặt cô.

Giọng nói kia vang trên đỉnh đầu cô: "Mới có chút mà đã ngừng rồi, chẳng phải vừa nãy cô còn dũng cảm lắm sao? Triệu Hương Nông, chị khiến tôi thất vọng quá, vì sao không đọc tiếp đi hả? Người viết thư là Chu Nhuận đấy, Chu Nhuận là ai, Chu Nhuận là bạn tốt nhất của Triệu Hương Nông."

Triệu Hương Nông bất động nhìn những bức thư nằm trên mặt đất, sau đó bàn chân đi đôi giày thể thao màu đen đá vào người cô: "Sao không đọc nữa, hử?"

Triệu Hương Nông vẫn không nhúc nhích.

Chu Nhan bật cười khanh khách: "Hay là để tôi đọc nhé, được không Triệu Hương Nông."

Triệu Hương Nông đờ đẫn lắc đầu. Chu Nhan cúi xuống nhặt bức thư lên, Triệu Hương Nông vơ lấy bức thư trước cô ta, cẩn thận giấu thư vào trong ngực.

Thế nhưng...

Giọng nói chậm rãi vang lên trên đỉnh đầu cô, Triệu Hương Nông duỗi tay bịt tai lại, nhưng một số lời vẫn lọt vào tai cô một cách gián đoạn.

"Không sao, nội dung trong bức thư tôi... thuộc hết rồi. Triệu Hương Nông, sợ chị bỏ sót chỗ nào đó nên tôi đọc cho chị nghe vậy."

Khoảnh khắc đó, Triệu Hương Nông như nhìn thấy thiếu nữ trùm khăn voăn nhìn cô bằng ánh mắt đau thương. Triệu Hương Nông bỏ tay xuống, bắt đầu im lặng lắng nghe, nghe những điều cô nên nghe.

Thứ bảy nào đó, Chu Nhuận bị đưa lên du thuyền. Một đám đàn ông người Ả Rập say bí tỉ bỗng nảy sinh ý tưởng biến thái, một gã nhét con cá vàng vào cơ thể cô bằng cách thức nhục nhã nhất. Chu Nhuận nói, cô vĩnh viễn không thể quên được những tủi nhục vào giây phút đó. Cô nói, Tống Ngọc Trạch à, nếu lúc đó em chết vì quá nhục nhã thì anh có báo thù thay em không? Giết hết đám Ả Rập kia, dạy cho Triệu Hương Nông một bài học, khiến cô ta nếm trải nỗi đau linh hồn bị cắn nuốt. Đêm đó, Chu Nhuân không chết, ngược lại là gã đàn ông kia lại chết vì bạn gã lỡ tay cướp cò súng.

Sau đó, cuộc đời Chu Nhuận như một trang huyết lệ sử, dường như, tất cả những chuyện bi thảm nhất thế gian đều xảy ra với cô. Một tối chơi ở hộp đêm, nước của cô bị bỏ thuốc, trong mấy gã đàn ông lên giường với cô đêm đó có một người bị AIDS. Không lâu sau đó, dưới căn tầng hầm của một nhà nghỉ vào một đêm mưa gió, Chu Nhuận đã bỏ rất nhiều thuốc ngủ vào trong cốc rượu, cô còn để lại một bức thư tuyệt mệnh, người duy nhất được nhắc đến trong thư là Triệu Hương Nông.

Ngày hôm sau, có người phát hiện Chu Nhuận đã chết. Vài ngày sau, cái chết của thiếu nữ thiên tài trượt bằng cũng giống như bao vụ án xảy ra ở Chicago: Lại là một cô gái sống buông thả chết vì sốc thuốc. Vì cô là quán quân của cuộc thi trượt băng nên cái chết của cô đã thu hút không ít sự chú ý. Sau đó, người ta phát hiện hóa ra sau khuôn mặt đơn thuần của cựu quán quân lại che giấu những thứ kinh khủng như vậy.

Còn bức di thư của Chu Nhuận đã không cánh mà bay. Không lâu sau đó, nghe nói có một nhà từ thiện ở Chicago đã cho mẹ của Chu Nhuận một khoản tiền lớn dưới danh nghĩa là tài trợ. Đương nhiên, đó đều là chuyện mà Tống Ngọc Trạch sau này mới tra được. Nói ngắn gọn, những chuyện xảy ra về sau có thể hiểu là một người cha vì để con gái không bị cắn rứt lương tâm mà tàn nhẫn đổ thêm dầu vào lửa sau khi cô gái đáng thương kia chết đi.

À, đúng rồi, người cha kia cũng che giấu tin tức lúc Chu Nhuận chết, cô đã mang thai một tháng. Ba đứa bé là ai, e rằng đến người trong cuộc cũng không rõ.

Thế là, chỉ một hạt giống đố kỵ ban đầu cuối cùng đã biến thành hiệu ứng bươm bướm biến cuộc đời ngắn ngủi của thiên tài trượt băng chưa đầy 17 tuổi thành một tấn bi kịch.

"Triệu Hương Nông, chị của tôi lẽ ra có thể giống như chị, kết hôn vào độ tuổi nên kết hôn, mang thai vào lúc nên mang thai, vậy mà, tại chị mà chị ấy đã mất đi tất cả, thậm chí cả mạng sống của mình."

Triệu Hương Nông nghĩ, có lẽ là thế.

"Người như chị dựa vào đâu mà có được hạnh phúc chứ?"

Đúng thế, người như cô hình như không nên có được hạnh phúc.

"Vì vậy, tôi đã làm chút chuyện, như lén lút trốn khỏi Úc đến gặp chị, tỏ ra đáng thương, sau đó dùng tiền thuê đầu gấu Chicago làm cái chuyện đã từng xảy ra với chị tôi với Lan Thấm, sau đó tôi gọi điện cho Tống Ngọc Trạch. Ừm, tôi phải nói cho chị biết, sở dĩ tôi có thể hoàn thành những việc này một phần còn có công của ba chị đấy. Chẳng phải lúc trước ông ta cho chúng tôi một khoản tiền sao, trên đời này có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ."

Chu Nhan ngồi xổm trước mặt cô, mỉm cười: "Chị dâu, nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của chị trên ti vi lúc đó tôi rất vui. Woa, tôi đã lấy đi một chút hạnh phúc của Triệu Hương Nông rồi, một chút đủ không, dĩ nhiên là không, nên tôi quyết định nói chuyện của chị tôi cho chị. Vì tôi biết, bây giờ mà không nói cho chị thì tôi không bao giờ có cơ hội nữa, thế mà Tống Ngọc Trạch lại sai người điều tra tôi cơ đấy."

"Còn không?" Triệu Hương Nông hỏi, cô nghĩ có phải cô nên rời khỏi đây rồi không, bây giờ cô thấy cơ thể vô cùng khó chịu.

Chu Nhan nghiêng đầu như đang nghĩ xem còn chuyện gì khiến Triệu Hương Nông đau khổ không, sau đó cô ta vén tay áo lên, chỉ vào những vết sẹo trên cánh tay cô ta: "Triệu Hương Nông, chị có muốn biết những vết sẹo cũ trên tay tôi từ đâu mà có không?"

Triệu Hương Nông lắc đầu, đứng dậy, Chu Nhan cũng đứng lên chặn trước mặt cô.

Giây phút đó, ánh mắt cô ta tỏ ra thương xót: "Triệu Hương Nông, tôi cảm thấy Chu Nhuận thật sự đáng thương, chị ta bị người yêu đá, chị ta bị bạn thân phản bội, hơn nữa, chị ta còn bị em gái lừa dối."

"Triệu Hương Nông, tôi nói cho chị một bí mật, chị là người đẩy Chu Nhuận đến trước hố lửa, còn người thật sự đẩy chị ta vào hố lửa là tôi. Vào lúc chị ta vẫn còn đang do dự, tôi đã dùng cách mà tôi lừa chị để lừa chị ta."

Cổ họng Triệu Hương Nông như bị chặn lại.

Đối diện với khuôn mặt đắc ý của Chu Nhan, cô nói: "Đến giờ phút này, cuối cùng tôi cũng biết, có lẽ tôi không phải người lương thiện nhưng tôi biết tôi là một người có lương tri, chỉ có người có lương tri mới biết canh cánh với những lỗi lầm mình đã từng mắc phải."

Chu Nhan nhíu mày, giọng điệu lộ ra chút giận dỗi: "Tôi biết chứ, chính vì tôi biết nên tôi mới tốn nhiều công sức để đưa chị đến đây. Chị không biết để đưa chị đến đây tôi đã khổ cực thế nào đâu. Tôi không tìm được bất cứ cơ hội nào từ chỗ ba chị và Tống Ngọc Trạch, may mà đám bác sĩ kia ngu xuẩn."

"Khoan đã, Triệu Hương Nông, những lời vừa rồi của chị là đang trách cứ tôi sao?" Nói đến đây, giọng Chu Nhan lộ ra chút bất mãn: "Triệu Hương Nông, chị đừng có quên, tôi là một đứa tâm thần, làm mấy việc này đối với tôi chẳng có tí áp lực nào. Tôi không giống chị, làm chút chuyện xấu cũng phải nhìn trước ngó sau, lề mà lề mề, với lại... Triệu Hương Nông, tôi phải nói với chị."

Nói đến đây, Chu Nhan cười khoái chí: "Lương tri cũng không thể giúp chị giữ được con chị."

Theo cái nhìn chòng chọc của Chu Nhan, Triệu Hương Nông cúi đầu nhìn xuống chân mình.

"Triệu Hương Nông, thấy thế nào? Tận mắt chứng kiến so với việc bị lấy đi một cách lặng lẽ càng chấn động hơn nhỉ?"

Thanh xuân là gì? Thanh xuân của người khác là gì? Thanh xuân của Triệu Hương Nông là gì?

Khi Triệu Hương Nông vẫn chưa kịp ảo não vì đám mụn trứng cá nổi trên mặt do hoocmon thúc đẩy, khi Triệu Hương Nông chưa kịp ngại ngùng vì cặp bánh bao nhỏ mới nhô ra trước ngực, thanh xuân của cô đã chết yểu dưới ánh mắt kỳ quặc của Triệu Diên Đình.

Đối với Triệu Hương Nông, thanh xuân là một vũ hội long trọng tồn tại trong ảo mộng, là một kiểu biểu đạt và tưởng tượng như nhặt món đồ có mối liên hệ mật thiết với thanh xuân mà bạn học làm rơi xuống đất rồi đem về nhà.

Khi màn đêm buông xuống, Triệu Diên Đình lén vào trong phòng cô, thanh xuân là bức màn màu đen trong tưởng tượng, u ám, cô đứng bên ngoài bức màn, bất lực giẫy giụa. Khi Lý Nhu nhìn cô bằng đôi mắt đẫm lệ, thanh xuân là một chiếc gai trong tưởng tượng, dù trong lòng sợ hãi nhưng quyết không trốn tránh. Khi cô ngã xuống mặt băng lạnh lẽo, thanh xuân là một tang lễ long trọng, chiếc ốc vít nho nhỏ đã chôn vùi tất cả tưởng tượng về thanh xuân của Triệu Hương Nông. Cuối cùng, ngay cả tưởng tượng cũng không còn nữa, không còn nữa!

Thanh xuân là gì? Thanh xuân cũng từng là phân cảnh đẹp đến nỗi khiến cô phải rơi lệ.

Phân cảnh đó bắt đầu từ tiếng "Két".

Khi cô mang chiếc giày trượt băng mà cô yêu thích, két----

Thanh xuân bắt đầu từ bầu trời trong xanh của Istanbul, gió thổi qua cánh đồng lúa mạch, cô đội mũ rơm, đạp xe trên con đường trên cánh đồng, gió thổi qua cánh đồng lúa phát ra tiếng xào xạc như chuỗi nhịp điệu dễ thương. Cô ra sức bấm còi xe đạp để biểu đạt sự vui vẻ của mình, không may mũ của cô bị gió thổi bay, ánh mặt trời hun nóng gò má cô như quả táo chín mọng. Chiếc xe của cô từ con đường nhỏ trong thôn đi đến thảo nguyên. Cánh đồng cỏ rực rỡ hoa nở, cô nằm trên cỏ ngửi hương hoa, ngắm trời xanh, nghe nhạc, nhớ chàng thiếu niên anh tuấn cô vừa nhìn thấy ở chợ. Ánh mắt sáng của thiếu niên khiến mặt cô đỏ lựng. Vừa nghĩ cô vừa ảo não, nếu hôm nay cô mặc chiếc váy in hình quả dâu tây thì hay rồi, đó là chiếc váy đẹp nhất trong tủ quần áo của cô. Nếu như hôm nay cô mặc chiếc váy đó, có khi thiếu niên anh tuấn kia sẽ dừng lại xin số điện thoại của cô cũng nên. Đương lúc ảo não, điện

thoại của cô reo lên, vừa nhìn thấy số điện thoại trên màn hình cô cuống quít nhận điện thoại, quả nhiên... bên đầu bên kia mẹ đang mắng cô té tát. Hôm nay cô lén đeo đôi bông tai mẹ định đeo để tham gia hôn lễ của một người họ hàng. Chiếc bông tai lóng lánh bắt mắt khiến cô muốn để chúng nằm trên tai cô lâu hơn một chút.

"Vâng, vâng, con bảo đảm con sẽ về ngay và luôn mẹ à." Cô vội vàng dắt xe đạp. Chiếc xe phi như bay trên đường về nhà, vì cô đã dự cảm được bà mẹ đeo phải chiếc bông tai rởm tham dự hôn lễ sau khi biết được chân tướng đang nổi sùng lên.

Trên con đường nhỏ trong thôn, tiếng còi xe và làn váy đang bay bổng, tiếng gió len lỏi qua những bông lúa phát ra tiếng:

Xào xạc----

Triệu Hương Nông 25 tuổi, buổi trưa của ngày cuối cùng trong tháng một, cô tựa đầu vào cánh cửa nhà thờ, nhìn bầu trời sau khi tuyết tan. Sắc trời đã nhạt hơn lúc sáng khi cô ra khỏi nhà, nhưng những đám mây kia vẫn trắng đến chói mắt, khiến cô phải nheo mắt mà nhìn.

Người ta nói năm nay Chicago sẽ đón mùa xuân sớm, cô nghĩ nếu cô cố gắng tìm kiếm biết đâu có thể nhìn thấy dấu hiệu của mùa xuân sớm.

Triệu Hương Nông đã ngồi đó một lúc, nhưng kỳ lạ là chẳng có ai đi qua trước cửa nhà thờ, sau đó Triệu Hương Nông nghĩ làm gì có ai đến nơi hoang vắng này, gần đó xếp đầy rác thải công nghiệp.

Ánh mặt trời dịu hơn một chút, có hai chiếc xe xuất hiện trước cửa nhà thờ. Chiếc xe đi đầu phát ra tiếng phanh chói tai, âm thanh đó khiến cô không kìm được mà bịt tai lại, sau đó có một người bước ra khỏi xe, một người đàn ông.

Người đàn ông kia mặc chiếc áo khoác sẫm màu. Người đàn ông kia có vóc dáng cao lớn khiến đám phụ nữ phải yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nhìn bóng hình kia, Triệu Hương Nông nghĩ, dáng vẻ sau khi trưởng thành của chàng trai anh tuấn cô gặp ở chợ trong tượng tượng của cô có lẽ chính là dáng vẻ như bây giờ.

Thế là, Triệu Hương Nông nhoẻn miệng cười.

Bóng dáng cao lớn chạy về phía cô, nháy mắt đã đến trước mặt cô, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mặt trời le lói trên đỉnh đầu người đàn ông, khiến đầu óc cô choáng váng, cô phải mở to mắt để nhận biết đường nét của người đàn ông.

Đẹp trai quá, người đàn ông có đôi mắt của nai, sống mũi cao thẳng, ngũ quan đẹp đẽ khiến trái tim người ta như có chú nai chạy loạn.

Người đàn ông từ từ cúi xuống, khẽ chạm tay vào má cô. Bờ vai người đàn ông run rẩy kịch liệt. Người đàn ông đang khóc, khóc như một đứa trẻ đau lòng, tiếng khóc như một nốt nhạc lạc điệu.

Sau đó, người đàn ông ôm cô vào lòng, nói: "Anh đưa em về nhà."

Giọng nói người đàn ông vô cùng quen thuộc, Triệu Hương Nông gật đầu. Cô nghe lời người đàn ông, đứng dậy, sau đó, cô vô tình nhìn thấy vệt đỏ trên váy của mình, duỗi tay ra, trên tay của cô cũng có.

Trên tay của cô cũng có! Sao trên tay của cô lại có vết này chứ. Sau đó, cô đã nhớ ra.

Đẩy người đàn ông ra, Triệu Hương Nông lùi lại phía sau, cô muốn trốn trong nhà thờ. Cơ thể cô được ôm chặt cứng, Triệu Hương Nông cúi đầu, hung dữ cắn lên bả vai người đang ôm mình.

Khoang miệng cô nếm được mùi máu tươi.

Tựa như chớp mắt cũng tựa như hàng vạn năm ánh sáng, nước mắt cô rơi tí tách, từ hốc mắt, men theo sống mũi đến khóe miệng. Khóe miệng nếm được vị nước mắt bắt đầu mấp máy: "Tống Ngọc Trạch, con chúng ta không còn nữa, vì không được chúc phúc nên con của chúng ta đã lựa chọn rời đi. Tống Ngọc Trạch, con chúng ta dùng cách này để nói cho chúng ta biết nó đã từng đến với thế giới này, con chúng ta dùng cách này để khiến chúng ta nhớ nó."

Tống Ngọc Trạch đứng thẳng tắp, lẳng lặng ôm chặt cơ thể không ngừng run rẩy kia. Chầm chậm vỗ về lưng cô, anh đang đợi, đợi cô khóc đến mệt.

Ngày hôm nay nhất định đã tiêu tốn hết sức lực của cô rồi, gần như đầu vừa chạm vào vai anh cô liền ngủ mất. Tống Ngọc Trạch cẩn thật bế cô lên, anh bế cô đi ra bên ngoài. Những người cùng anh đến đây vẫn giữ nguyên tư thế cũ, đứng quay lưng lại nhà thờ, không được lại gần một bước.

Tống Ngọc Trạch giao Triệu Hương Nông cho Rice, người phụ nữ này rất thông minh, cô ta biết phải làm gì.

Đợi tất cả mọi người rời khỏi đó, Tống Ngọc Trạch quay trở vào trong nhà thờ.

Máu không ngừng chảy ra từ khóe miệng Chu Nhan, cô ta đang dựa lên tường, bóng râm che khuất cơ thể cô ta, con dao phẫu thuật găm sâu vào người cô ta, cũng không biết đã đâm vào bộ phận nào, dường như chỉ cần hít thở liền đau, sau đó máu lại trào ra khỏi miệng cô ta. Chu Nhan nhìn đăm đăm về phía cánh cửa nhà thờ, cô ta biết Tống Ngọc Trạch nhất định sẽ đến nơi này.

Giống như tưởng tượng của cô ta, Tống Ngọc Trạch thật sự đã đến, khoác chiếc áo sẫm màu, bước về phía cô ta. Sở dĩ Chu Nhan có thể gắng gượng

tới bây giờ là vì giây phút này. Chu Nhan muốn nói với Tống Ngọc Trạch rằng: Anh à, anh xem Triệu Hương Nông đã làm gì với em này? Sao anh có thể làm như vậy? Rõ ràng chị bảo anh bảo vệ em cơ mà, nhưng anh xem anh đã hại em thành bộ dạng gì? Anh, Triệu Hương Nông đã hại em ra nông nỗi này, anh có tự tin tiếp tục ở bên chị ta không? Anh, bây giờ, trên tay Triệu Hương Nông đã gánh theo hai mạng người, à, không phải, là ba mạng.

Dưới ánh mắt chăm chú của Tống Ngọc Trạch, Chu Nhan cuối cùng cũng nói hết những lời đó, không thiếu một chữ nào.

Dường như Tống Ngọc Trạch không nghe thấy lời cô ta nói, anh định bế cô ta lên, cô ta bắt đầu giẫy giụa, cô ta phải khiến mình chết đi, như vậy Triệu Hương Nông sẽ phải sống với sự đau khổ cùng cực trong suốt quãng đời còn lại, phàm là những người có lương tri đều sẽ như vậy.

"Anh, anh định làm gì vậy?"

"Em đang bị thương, bây giờ em cần được chữa trị."

"Không, anh à, em không muốn làm thế."

"Vì sao?"

"Anh đoán xem?" Chu Nhan nhếch miệng cười, đồng thời ra sức vùng vẫy, lại có máu trào ra từ miệng cô ta.

Vì cô ta giẫy giụa nên Tống Ngọc Trạch không cố bế cô ta lên nữa, anh dịu dàng nói bên tai cô ta: "A Nhan ngoan, nghe lời anh trai, về sau anh trai cũng sẽ nghe lời em."

Đây là lời dỗ dành sao? Đúng không nhỉ?

Thế là, Chu Nhan lại hỏi tiếp: "Anh, anh sẽ buồn vì cái chết của em chứ?"

Giọng nói dịu dàng đáp lại cô ta: "A Nhan, anh sẽ không để em chết đâu, dù thế nào anh cũng sẽ không để em chết."

Lời này được Tống Ngọc Trạch nói sao mà hay đến thế, Chu Nhan cảm thấy mình không cần phải chết nữa, Chu Nhan ngoan ngoãn để Tống Ngọc Trạch bế cô ta lên, bước ra khỏi nhà thờ.

"Anh, em yêu anh, anh có biết không?" Chu Nhan hỏi Tống Ngọc Trạch.

"Lúc trước anh không biết, giờ biết rồi." Anh trả lời.

Chu Nhan rất hài lòng với câu trả lời của Tống Ngọc Trạch. Cô ta được Tống Ngọc Trạch bế trong lòng, đi về nơi có ánh sáng rực rỡ, từ lối đi chính giữa nhà thờ, đi ra khỏi cánh cửa tòa giáo đường. Tống Ngọc Trạch bế cô ta vào trong xe. Trên đường đi, dường như cô ta cũng quên mất con dao phẫu thuật vẫn đang cắm trong người cô ta, vì những lời Tống Ngọc Trạch nói, cô ta ra sức tưởng tượng tương lai của mình và Tống Ngọc Trạch.

"Anh, anh cũng sẽ yêu em giống như em yêu anh chứ?"

Lúc Chu Nhan hỏi câu này, Tống Ngọc Trạch đang lái xe, chiếc xe chạy rất vững vàng, dáng vẻ của anh giống như đang chăm chú lái xe, chăm chú đến nỗi giống như không nghe thấy lời cô ta nói vậy.

"Anh, anh cũng sẽ yêu em giống như em yêu anh chứ?" Chu Nhan lại hỏi lại lần nữa.

"Suỵt! A Nhan, bây giờ em đừng nói chuyện, tình trạng của em không tốt lắm, giờ em nên nghỉ ngơi, câu hỏi của em đợi khi nào em khỏe lại anh sẽ trả lời em." Anh nói với cô ta bằng giọng điệu dịu dàng.

Chu Nhan cảm thấy lời của Tống Ngọc Trạch rất có lí, quả thật lúc này cô ta nên nghỉ ngơi, như vậy mới có thể giữ lại mạng sống, như vậy mới có thể nghe được câu trả lời của anh.

Chiếc xe vẫn tiến về phía trước, Chu Nhan ngồi ở ghế phó lái ngắm Tống Ngọc Trạch. Từ đầu đến cuối nét mặt của anh đều hết sức ôn hòa.

Có một chiếc xe đỗ ở gần đó, xe của Tống Ngọc Trạch dừng bên cạnh chiếc xe kia. Có mấy người xuống khỏi chiếc xe kia, họ dùng cáng khênh cô từ xe của Tống Ngọc Trạch lên xe của họ. Chu Nhan túm chặt tay Tống Ngọc Trạch, Tống Ngọc Trạch để mặc cô ta nắm tay, hai người cùng lên chiếc xe kia, đi đến bệnh viện.

Trong bệnh viện, Chu Nhan nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói với những người kia bằng ngữ khí ra lệnh: "Bất kể dùng cách gì cũng phải cứu sống cô ấy."

Lời này khiến Chu Nhan hết sức vui vẻ. Vui đến nỗi cô ta không muốn nghe giọng nói vang lên trong đầu mình: "Đừng ngu ngốc nữa, Chu Nhan, Tống Ngọc Trạch làm như vậy đều là vì Triệu Hương Nông. Mày mà chết thì cuộc đời của Triệu Hương Nông sẽ bị hủy hoại. Chu Nhan, đừng tin những lời ngon ngọt của hắn ta, đừng tin hắn."

Chu Nhan gạt phăng giọng nói kia ra khỏi đầu, nhìn về phía Tống Ngọc Trạch, anh đứng đó làm động tác cố lên với cô ta, dù sắp bị đẩy vào trong phòng phẫu thuật, Chu Nhan vẫn túm chặt tay Tống Ngọc Trạch.

"Anh, anh sẽ không lừa em chứ?"

"Dĩ nhiên." Anh trả lời ngay lập tức.

Chu Nhan buông tay Tống Ngọc Trạch, cô ta được đẩy vào trong phòng phẫu thuật. Khi cơ thể dần bị thuốc mê khống chế, khóe mắt cô ta chảy xuống giọt lệ bi thương.

Trong hai mươi mốt năm cuộc đời, đều là cô ta lừa gạt người khác, không ngờ cuối cùng cô ta lại bị người khác lừa gạt, mà người đó còn là người đàn ông cô ta yêu sâu đậm.

Xem chừng bọn họ sẽ cứu sống cô ta bằng bất cứ giá nào. Cô ta không nên nhất thời mê hoặc mà mắc lừa Tống Ngọc Trạch, cô ta nên chết ở trong nhà thờ rồi biến thành cơn ác mộng cả đời của Triệu Hương Nông.

Cũng vào đêm hôm đó, vùng ngoại ô Chicago, tòa giáo đường bị bỏ hoang đã lâu bị rác thải công nghiệp bao quanh bỗng gặp trận hỏa hoạn, nguyên nhân gây cháy nhanh chóng được tra ra, mấy người vô gia cư vì lạnh nên đã nhóm lửa trong nhà thờ nhưng bất cẩn gây ra hỏa hoạn, ngọn lửa bùng lên thiêu rụi tòa giáo đường thành một đống đổ nát.

Triệu Hương Nông tỉnh lại vào nửa đêm sau ba ngày hôn mê, cô ngơ ngẩn nhìn tay mình.

"Em sao rồi?" Tống Ngọc Trạch mặc bộ khử trùng ngồi cạnh đó hỏi cô.

Triệu Hương Nông lắc đầu, cô lại nằm xuống giường, cơ thể cô run rẩy nằm đó. Sau đó, Tống Ngọc Trạch chui vào trong chăn, ôm chặt cô, lặng yên không nói gì, Triệu Hương Nông chìm sâu vào giấc ngủ trong vòng tay Tống Ngọc Trạch.

Bảy ngày sau, Triệu Hương Nông chuyển từ phòng bệnh ICU sang phòng bệnh VIP. Ngày hôm nay, khi tất cả mọi người không có ở đây, Triệu Hương Nông cầm điện thoại lên gọi vào một số điện thoại. Điện thoại vẫn không có người bắt máy. Khi Triệu Hương Nông sắp sửa tuyệt vọng thì cuối cùng cũng có người bắt máy. Giọng điệu quái gở kia khiến Triệu Hương Nông bịt chặt miệng mình, cô cũng không biết lúc đó mình đang cười hay đang khóc.

Gọi xong cuộc điện thoại đó, Triệu Hương Nông bảo Tống Ngọc Trạch bế cô ngồi lên xe lăn, rồi bảo anh đưa cô ra vườn hoa. Giống như người ta nói, Triệu Hương Nông đã nhìn thấy dấu hiệu của mùa xuân sớm ở vườn hoa của bệnh viện tại khu vực cách xa thành thị.

Trước khi ra ngoài, Triệu Hương Nông thoa chút son lên môi mình, nhưng hình như sắc mặt cô vẫn tái nhợt như ma, thế là cô bảo với Tống Ngọc Trạch ra vườn hoa hái bông hoa đẹp nhất đến gặp cô.

Tống Ngọc Trạch đã ra vườn hái bông hoa đẹp nhất đến trước mặt cô, Triệu Hương Nông gài bông hoa lên mang tai, mỉm cười với Tống Ngọc Trạch, hỏi Tống Ngọc Trạch cô có xinh không?

Tống Ngọc Trạch gật đầu, anh ngồi xuống bên cạnh ngắm nhìn cô.

Triệu Hương Nông cúi đầu xuống: "Em đã đọc những bức thư mà Chu Nhuận gửi cho anh rồi."

"Ừm." Anh khẽ đáp một tiếng.

Lòng Triệu Hương Nông bỗng trở nên buồn bã, Tống Ngọc Trạch thật là ngốc, vừa ngốc vừa dại, đến cô cũng không thể chịu nổi nội dung của bức thư chứ nói gì đến anh.

Nhưng người này vẫn đến bên cô, cố chấp nắm lấy tay cô.

"Tống Ngọc Trạch."

"Hửm."

"Chúng ta chia tay đi, em muốn thật sự quên đi những chuyện trước kia, học cách buông bỏ, cả chuyện tốt lẫn chuyện xấu, anh hiểu không?" Triệu Hương Nông ích kỉ nói.

Tống Ngọc Trạch lặng im, anh đứng dậy, quay lưng lại với cô.

Triệu Hương Nông nhìn bóng lưng của Tống Ngọc Trạch, cắn răng: "Tống Ngọc Trạch, giúp em, được không?"

Đáp lại Triệu Hương Nông là sự im lặng kéo dài.

Hồi lâu sau, Tống Ngọc Trạch quay đầu lại, anh duỗi tay khẽ vuốt ve gò má cô, anh hỏi cô nếu chúng ta chia tay thì mặt em sẽ trở lại dáng vẻ trước kia chứ, giống như một quả táo chín mọng, khiến người nhìn không kìm được muốn cắn một miếng.

Triệu Hương Nông gật đầu.

Bàn tay mân mê gò má cô thoáng buông lỏng, nhưng không rời khỏi khuôn mặt cô. Anh hỏi, phải mất bao lâu em mới thật sự quên đi những chuyện kia?

Triệu Hương Nông lắc đầu, cô cũng không biết.

Anh cúi đầu, hôn lên môi cô, lưu luyến mãi mới buông ra. Giọng anh vang lên từ trong hõm vai cô, anh nói được chúng ta chia tay, nhưng em phải hứa với anh, dù người đàn ông đến bên em có đẹp trai như nào, dù những người đó mang những bông hoa xinh đẹp đến trước mặt em thì em cũng không được nhìn bọn họ.

Ngày hôm nay là thượng tuần tháng hai. Từ ngày hôm nay trở đi, Triệu Hương Nông không còn nhìn thấy Tống Ngọc Trạch nữa.

Hạ tuần tháng hai, Triệu Hương Nông rời khỏi bệnh viện. Cô bắt đầu chuẩn bị thủ tục du học ở Thụy Sĩ. Trước khi sang Thụy Sĩ, Triệu Hương Nông gọi điện thoại hẹn Tống Ngọc Trạch đến văn phòng luật sư để làm thủ tục ly hôn.

Thứ hai đầu tiên của trung tuần tháng hai, Triệu Hương Nông đến văn phòng luật sư, nhưng cô không gặp được Tống Ngọc Trạch.

Ngày hôm đó, ở Chicago xảy ra một sự kiện lớn: Nhân vật hot ở Chicago là Tống Ngọc Trạch bị cảnh sát triệu tập vì nghi ngờ liên quan đến vụ mưu sát cô gái Hoa kiều 21 tuổi. Người bị hại có tên tiếng Nhật là Ono Nhan, tên tiếng Trung là Chu Nhan. Tối qua, cô gái được hàng xóm phát hiện chết trong nhà. Theo nhận định ban đầu của pháp y, thời gian tử vong của cô gái Hoa kiều vào khoảng thứ hai tuần trước, cũng có nghĩa là cô gái đã chết được một tuần.

_____

Lâu mới quay lại nên không biết nói gì, chỉ biết chúc mọi người đọc truyện vui vẻ~~~

:">>>>>

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 102: Gửi thanh xuân (Trung)

Dịch: Hé

*Đây là một chương rất dài, rất nặng nề:"<<<

Tuần lễ đầu tiên vào trung tuần tháng ba, khắp Chicago đều đang bàn tán một sự kiện: Nhân vật nổi tiếng ở Chicago là Tống Ngọc Trạch bị tình nghi mưu sát cô gái Hoa kiều 21 tuổi.

Ngày hôm đó, buổi sáng lúc đi làm, rất nhiều người nhìn thấy hình ảnh Tống Ngọc Trạch đi vào cục cảnh sát Chicago qua các kênh truyền thông. Trong ảnh, Tống Ngọc Trạch có vẻ mặt rất bình thản.

Triệu Hương Nông cũng nhìn thấy bức hình ấy. Sau khi nhận được tin tức, Triệu Hương Nông ngẩn người mất năm phút. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô là: Chu Nhan chết rồi? Tống Ngọc Trạch bị tình nghi giết người?

Một số cảm xúc không rõ tên dần hiện lên trong đầu cô. Nhà thờ bỏ hoang, giấy dán cửa sặc sỡ, con dao phẫu thuật cắm sâu vào cơ thể Chu Nhan.

Não của Triệu Hương Nông bắt đầu nhớ lại khung cảnh cuối cùng cô nhìn thấy Chu Nhan: Cô khoác bộ đồ phẫu thuật trốn khỏi bệnh viện, bộ đồ phẫu thuật màu xanh kẻ sọc trắng, trên đó dính đầy máu, trên tay cô cũng dính đầy máu. Máu trên quần áo là của đứa bé, máu trên tay cô là của Chu Nhan. Cô dùng con dao phẫu thuật trộm từ bệnh viện đâm Chu Nhan. Kỳ lạ là khi con dao đâm vào Chu Nhan, vẻ mặt cô ta rất hưng phấn. Cô ta còn nói với cô rất nhiều, những lời đó khiến cô cảm thấy phiền phức, khiến cô rối loạn.

Sau đó, cô ngồi ở cửa nhà thờ, một lúc sau Tống Ngọc Trạch có mặt ở đó, rồi cô chìm vào hôn mê. Ba ngày sau cô tỉnh lại ở bệnh viện, sau đó cô mới nhớ ra lúc ấy cô đã đâm con dao phẫu thuật vào người Chu Nhan. Cô cố gắng nhớ lại trạng thái của Chu Nhan lúc đó, bộ dạng của cô ta giống như con dao cắm vào người cô ta chỉ là một trò cù lét. Sau khi rời khỏi phòng ICU, Triệu Hương Nông gọi điện thoại cho Chu Nhan. Người nhận điện thoại chính là Chu Nhan. Cô ta nói với cô bằng giọng điệu giống hệt như lúc ở trong nhà thờ, lạnh lùng mỉa mai cô có tật giật mình. Cô ta còn nói rằng, Triệu Hương Nông nghe thấy tin tôi không chết có phải cô đã thở phào hay không.

Đúng vậy, vào giây phút nghe được giọng nói của Chu Nhan trong điện thoại, quả thực Triệu Hương Nông đã thở phào nhẹ nhõm, trên đời này chẳng ai muốn để tay mình dính máu tanh cả.

Triệu Hương Nông biết, nếu Chu Nhan mà chết vì cô thì cô sẽ phát điên. Chu Nhan không phải người xa lạ tình cờ gặp trên đường nào khác, Chu Nhan là em gái Chu Nhuận.

"Em gái tớ rất thông minh đáng yêu." Chu Nhuận đã miêu tả Chu Nhan như vậy, giọng điệu đầy yêu mến.

Lúc này, đã là một tháng linh sáu ngày kể từ khi xảy ra sự việc kia. Điều duy nhất có thể xác định về vụ án mạng mà mọi người bàn tán là: Người chết là

Chu Nhan, chết trong một căn hộ cao cấp ở phía Bắc Chicago. Thi thể của cô ta được tìm thấy trong bồn tắm. Theo giám định ban đầu của pháp y, thời gian tử vong rơi vào khoảng bảy đến chín ngày. Từ dấu vết ẩu đả trong phòng nạn nhân, DNA ở hiện trường, camera giám sát và lời khai của người chứng kiến, phía cảnh sát đã liệt Tống Ngọc Trạch vào diện tình nghi lớn nhất, vì thân phận của Tống Ngọc Trạch nên cảnh sát đành mời Tống Ngọc Trạch đến cục cảnh sát với danh nghĩa hỗ trợ điều tra.

Rời khỏi văn phòng luật sư, Triệu Hương Nông bảo tài xế lái xe quay về, đồng thời cô gọi điện thoại cho Tống Liên Tố. Ngữ khí của Tống Liên Tố vô cùng bình tĩnh, bà nói bà tin Tiểu Trạch của bà, còn vấn đề mà cô nhắc đến thì Tống Liên Tố bảo đợi bà gặp Tống Ngọc Trạch thì sẽ hỏi rõ ràng sau.

Xe lái vào tòa nhà màu ngà, đã một tháng Triệu Hương Nông không về nơi này. Cô quan sát vẻ mặt của người làm, bọn họ đều tỏ ra bình thản giống như dáng vẻ của chủ nhân họ trong bức hình. Họ vẫn chào hỏi cô như cũ, giống như cô vẫn là nữ chủ nhân của tòa nhà này, thậm chí quản gia còn hỏi cô về bữa trưa. Từ chỗ quản gia, Triệu Hương Nông biết lúc bị đưa đi Tống Ngọc Trạch đã dặn quản gia là tối anh sẽ về nhà ăn cơm, còn Tống Học Nhữ đang trên đường đến Chicago.

Triệu Hương Nông quay về căn phòng cô ở trước kia. Mọi thứ trong căn phòng vẫn y như lúc cô rời khỏi đây. Thời gian chầm chậm trôi đi, cả buổi sáng có rất nhiều người gọi điện thoại cho cô, bao gồm Triệu Diên Đình và Lý Nhu. Cô gắng sao cho giọng của mình hết sức bình tĩnh, nói với họ rằng: Con tin tưởng Tống Ngọc Trạch.

Truyền thông Chicago đã huy động toàn bộ lực lượng vào sự việc của Tống Ngọc Trạch. Từ những bản tin dày đặc như kiểu phát sóng trực tiếp, Triệu Hương Nông biết được thời gian Tống Ngọc Trạch ở cục cảnh sát không lâu lắm, thời gian triệu tập chỉ kéo dài bốn mươi phút. 9 rưỡi sáng Tống Ngọc Trạch rời khỏi cục cảnh sát, sau đó anh vẫn đi làm như thường, không nhà đài nào có thể phòng vấn Tống Ngọc Trạch được. Người phát ngôn của Tống Ngọc Trạch đưa ra câu trả lời thống nhất rằng: Tống Ngọc Trạch tiên sinh tin vào pháp luật giống như bao công dân tuân thủ pháp luật khác.

Buổi trưa Triệu Hương Nông đã gọi được cho số máy cá nhân của Tống Ngọc Trạch.

"Em đang ở đâu?" Tống Ngọc Trạch như thể không nghe thấy một loạt câu hỏi của Triệu Hương Nông, anh chỉ hỏi ngược lại cô.

"Ở nhà." Triệu Hương Nông thành thật trả lời.

"Vậy ở nhà đợi anh." Lúc ấy giọng Tống Ngọc Trạch đầy vui sướng, như chàng trai mới biết yêu sau khi nghe được tin tức của người mình yêu thì chìm trong hoan hỉ.

"Vâng." Triệu Hương Nông nghĩ, dường như lúc này chỉ có thể làm như vậy.

Người bên kia thoáng trầm mặc rồi nói: "Tin anh, cuối cùng sẽ không có chuyện gì đâu."

Nói xong, giọng điệu Tống Ngọc Trạch trở nên thoải mái: "Triệu Hương Nông, em sẽ không coi chuyện xảy ra ngày hôm nay thành cái bẫy mà anh lập ra để không phải ly hôn với em chứ?"

"Không có."

"Em biết không?" Giọng của Tống Ngọc Trạch khẽ khàng: "Suy nghĩ đầu tiên của anh vào lúc đó chính là, những người này đến đây đúng lúc thật, như vậy thì Triệu Hương Nông sẽ bị thất hứa rồi."

Triệu Hương Nông ngắt điện thoại.

Gần 5 giờ chiều, Triệu Hương Nông đứng trên bậc tam cấp. Khi nhìn thấy xe của Tống Ngọc Trạch lái vào, cô bước xuống bậc thang, mở cửa chỗ ghế lái, đón lấy chiếc cặp công vụ của Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch ngồi trong xe nhìn cô, ý cười dần lan rộng trên khóe miệng anh, vẻ mặt nhẹ nhõm của anh khiến Triệu Hương Nông cảm thấy chuyện xảy ra ngày hôm nay chỉ là một giấc mơ.

Trái với vẻ nhẹ nhõm của Tống Ngọc Trạch, lòng Triệu Hương Nông nặng trĩu. Tin tức có liên quan đến Tống Ngọc Trạch ở khắp mọi nơi, còn cô thì học ngành quan hệ công chúng, đằng sau mỗi điểm nóng đều chứa đầy vấn đề mang tính xung đột, mấy người kia cũng khẳng định đã nắm được một số thông tin. Truyền thông hiện đại không chừa bất cứ vấn đề nào, mà vụ án chưa được điều tra rõ này sẽ nhanh chóng được xào nấu thành vấn đề nhạy cảm với người phương Tây: Ván cờ giữa người yếu thế và kẻ quyền quý, bệnh tâm thần của Chu Nhan sẽ khiến cô ta trở thành đại diện bên phía người yếu thế, cô tin rằng sẽ có rất nhiều người tự nguyện biểu tình vì cô ta.

Ngoài ra, lòng Triệu Hương Nông còn có cảm giác bất an không thể nói rõ, sự bất an đó lớn dần lên, không thể gạt bỏ.

Trên con đường dẫn vào nhà, Tống Ngọc Trạch khoác vai Triệu Hương Nông, còn cô thì cầm chiếc cặp công vụ của anh giống như trước kia, tựa như cuộc hẹn làm thủ tục ly hôn ở văn phòng luật sư chỉ là lời bông đùa tiện miệng nói ra vậy.

Tối đến, sau năm phút hai người im lặng nhìn nhau, Tống Ngọc Trạch mới lên tiếng trước, lời nói rất mập mờ: "Anh đã giao mọi chuyện cho luật sự của anh xử lí rồi."

"Tống Ngọc Trạch!" Triệu Hương Nông kéo tay Tống Ngọc Trạch, van nài.

Lúc này, vẻ mặt Tống Ngọc Trạch trở nên nghiêm túc, anh hỏi cô có tin anh không.

Dĩ nhiên là cô tin anh rồi, trái tim cô vẫn còn yêu anh, trái tim cô vẫn tin tưởng anh, không cần bất cứ lí do nào.

Dường như Tống Ngọc Trạch có thể đọc được điều đó từ nét mặt cô, Tống Ngọc Trạch thoáng cười, anh vuốt mặt cô rồi nói một câu: "Cô gái tốt bụng."

Triệu Hương Nông cụp mắt xuống, tựa như biết cô còn lời muốn hỏi nên anh yên lặng chờ đợi.

"Tống Ngọc Trạch, Chu Nhan đã chết thật rồi sao?" Cuối cùng Triệu Hương Nông cũng hỏi chuyện này. Chuyện xảy ra vào buổi sáng đối với cô giống như một giấc mơ, cô không thể nào tin rằng Chu Nhan đã chết. Rõ ràng mới đây cô còn gọi cho Chu Nhan được mà, miệng lưỡi cô ta vẫn lanh lợi như ngày nào.

"Ừm!" Tống Ngọc Trạch lạnh nhạt trả lời: "Mẹ cô ta đã đến đây, mấy ngày nữa sẽ tổ chức tang lễ cho cô ta."

"Hôm đó... ở nhà thờ, em đã đâm con dao phẫu thuật vào Chu Nhan, em không biết lúc đó em..." Triệu Hương Nông khó khăn nói, cô không biết lúc đó con dao có đâm sâu hay không, cô chỉ biết nơi bị đâm vào đang chảy máu không ngừng, máu tướt xuống đất, rất rất nhiều.

Tống Ngọc Trạch cắt ngang lời của Triệu Hương Nông: "Hôm đó, một bác sĩ tên là Tony đã bị mất con dao phẫu thuật mà ba anh ta tặng. Mười tiếng sau, anh ta tìm thấy con dao phẫu thuật trong một phòng phẫu thuật khác, đó là con dao phẫu thuật bị trộm mất."

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông không hiểu lắm, thấy dáng vẻ ngơ ngác của Triệu Hương Nông, Tống Ngọc Trạch cốc nhẹ đầu cô: "Ngốc, cũng có nghĩa là có người đã đưa Chu Nhan vào bệnh viện."

"Vậy..."

"Chu Nhan không sao, người đưa Chu Nhan vào bệnh viện hôm đó là anh. Dù em đâm con dao rất sâu nhưng không nguy hiểm tính mạng."

Đêm đó, Triệu Hương Nông vẫn còn muốn hỏi tiếp nhưng nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói "Triệu Hương Nông, em cảm thấy anh là một kẻ coi rẻ sinh mạng hay sao?" thì cô không tiếp tục hỏi anh nữa. Dưới ánh mắt nóng rực của Tống Ngọc Trạch, cô chỉ biết lắc đầu.

"Vậy đừng hỏi nữa nhé." Anh nói với cô.

Triệu Hương Nông gật đầu, giống như những gì Tống Ngọc Trạch nói, nếu cô đã lựa chọn tin tưởng anh thì không cần thiết phải chứng thực những vấn đề kia nữa.

Tống Ngọc Trạch nói với cô: "Trên đời này tồn tại một kiểu ngoài ý muốn, em không muốn để chúng xảy ra, nhưng chúng vẫn diễn ra ngay dưới mí mắt em. Triệu Hương Nông, em hiểu không?"

Đúng thế, cô hiểu, tương tự như ý định ban đầu khi cầm con dao phẫu thuật rời khỏi bệnh viện chỉ đơn giản là phòng vệ, nhưng cuối cùng nó lại biến thành vũ khí sát thương Chu Nhan.

Tối đó, Triệu Hương Nông đã chuyển hành lí về theo yêu cầu của Tống Ngọc Trạch, cô cũng đăng bài trên trang cá nhân bày tỏ sự tin tưởng đối với Tống Ngọc Trạch.

- ------

Ngày hôm sau, Tống Học Nhữ đến Chicago, ông ta mang đến đoàn luật sư mạnh nhất. Sau một tiếng đáp xuống Chicago, Tống Học Nhữ bắt đầu tố cục cảnh sát Chicago khi chưa có bằng chức xác thực đã hùa theo tin tức phóng đại của giới truyền thông mà gây tổn hại đến danh tiếng của Tống Ngọc Trạch. Đồng thời, để phối hợp với Tống Học Nhữ, Tống Ngọc Trạch cũng chỉ đích danh mấy nhà đài chuyên tung tin thất thiệt sau ba mươi tám tiếng nhận được lời triệu tập của cục cảnh sát. Dưới lời thanh minh chung của Tống Ngọc Trạch và Tống Học Nhữ, một số nhà truyền thông lặng lẽ thu hồi những bài báo mang tính chủ quan của họ.

Khi Tống Học Nhữ xuất hiện, Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch vừa dùng xong bữa tối. Trong mấy phút từ lúc Tống Học Nhữ xuất hiện ở nhà ăn, Triệu Hương Nông cảm nhận được địch ý của ông ta với cô. Địch ý đó khiến sống lưng Triệu Hương Nông ớn lạnh, như thể cô là kẻ đầu sỏ đứng sau chuyện này vậy.

Gần một tiếng đồng hồ sau Tống Học Nhữ và Tống Ngọc Trạch đều ở trong thư phòng. Lúc Tống Học Nhữ ra về, Triệu Hương Nông bước lên gọi một tiếng "Ông nội".

Tiếng của Triệu Hương Nông khiến ông ta dừng bước, ông ta không nhìn cô mà chỉ hờ hững đáp một tiếng rồi vội vàng rời đi. Triệu Hương Nông đứng ở chỗ cũ ngẩn người nhìn bóng dáng đi xa của Tống Học Nhữ. Vì ông ta một mực cúi đầu nên cô không thể tìm được bất cứ thông tin nào trên mặt ông ta, Tống Ngọc Trạch và ông ta đã nói những gì trong thư phòng.

Triệu Hương Nông ngẩn người đứng tại chỗ, không biết bao lâu sau, Tống Ngọc Trạch đến bên cạnh cô: "Gần đây kế hoạch thu mua ở Úc của ông gặp chút phiền toái, cộng thêm chuyện xảy ra với anh, nên tâm trạng của ông không tốt."

Tống Ngọc Trạch giải thích cho sự lạnh nhạt của ông nội mình.

Khi Tống Ngọc Trạch định cầm tay cô, Triệu Hương Nông bỗng cảm thấy bực bội, cô hất mạnh tay anh ra: "Tống Ngọc Trạch, nếu không xảy ra chuyện này, anh đã trở thành chồng cũ của em rồi."

Nửa đêm, Triệu Hương Nông choàng tỉnh vì tiếng hét của mình, sau đó cô phát hiện trán mình ướt đẫm mồ hôi. Cô cố gắng nhớ lại một số hình ảnh trong đầu, một số hình ảnh giống như trong mơ cũng giống trong hiện thực. Lúc Tống Ngọc Trạch đẩy cửa vào phòng, đôi tay Triệu Hương Nông đang cắm sâu vào tóc mình. Những dòng suy tư ngổn ngang tụ thành một ý nghĩ khi Tống Ngọc Trạch lao về phía cô.

Ý nghĩ đó khiến Triệu Hương Nông bất chấp mọi thứ mà ôm chặt lấy Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch quỳ một chân bên giường, cơ thể run rẩy của cô nép chặt vào anh, đôi tay níu chặt cổ anh.

"Tống... Tống Ngọc Trạch, có phải hôm đó... thật sự Chu Nhan đã chết rồi không." Triệu Hương Nông nghe thấy giọng nói mình run rẩy như phiến lá trong cơn gió dữ. Cô gắng gượng đè nén nỗi sợ hãi, thốt ra từng chữ: "Thật ra, người giết Chu Nhan là em."

Cuối cùng thì Triệu Hương Nông cũng nói ra câu này, cô nhớ hôm đó máu chảy ra từ người Chu Nhan vương khắp mọi nơi, thành vũng lớn.

Tống Ngọc Trạch không trả lời cô luôn, anh chỉ im lặng ôm lấy cô, đợi cơ thể cô hết run, anh mới bắt đầu trả lời cô, giọng anh rất chậm: "Triệu Hương Nông, hay là anh tìm cho em một bác sĩ nói chuyện với em."

"Tống Ngọc Trạch!"

"Đừng tức giận." Tống Ngọc Trạch khẽ hôn lên thái dương cô.

Anh buông lỏng đôi tay, khoác lên vai cô, anh để cô nhìn thẳng vào mắt anh, trong đôi mắt anh là một vùng sóng yên biển lặng.

Ngón tay anh chạm khẽ lên trán cô: "Vừa nãy mơ thấy ác mộng à?"

Triệu Hương Nông gật đầu, vừa rồi cô đã mơ thấy ác mộng. Cô mơ thấy Chu Nhan lúc ở trong nhà thờ, giấy dán cửa rất sặc sỡ, khuôn mặt Chu Nhan trắng bệch giống như một con cá chết.

"Ác mộng có một nửa đến từ áp lực hàng ngày. Triệu Hương Nông, anh nói này, trong tiềm thức em đã coi anh thành một Triệu Diên Đình khác. Cái chết của Chu Nhan xảy ra quá đột ngột, vì không có tiền lệ nên em mới dễ dàng để nhận thức chủ quan của em dẫn dắt, cho rằng anh vì tốt cho em mà đưa ra lựa chọn giống như ba em."

"Triệu Hương Nông, anh không phải Triệu Diên Đình, thời của chúng ta có sự khác biệt nhất định với thời của ba em, vì thế suy nghĩ của chúng ta sẽ không giống nhau. Người khác cho rằng điều này là tốt, nhưng trong mắt anh có khi lại biến thành điều xấu, em hiểu không? Chu Nhan đã chết rồi, anh cũng rất tiếc, nhưng anh có thể cam đoan với em rằng cái chết của Chu Nhan không liên quan gì đến em."

"Bây giờ, điều em cần làm là chờ đợi, anh cam đoan với em, chuyện này sẽ qua nhanh thôi."

Tang lễ của Chu Nhan sẽ được tổ chức vào hai ngày sau. Qua một số tờ báo, Triệu Hương Nông biết có rất nhiều người tham gia tang lễ của Chu Nhan. Tống Ngọc Trạch cũng tham gia tang lễ với thân phận người giám hộ của Chu Nhan. Trong tang lễ đã xảy ra một sự cố nhỏ, mẹ của Chu Nhan trong lúc không khống chế được cảm xúc đã kéo rách áo Tống Ngọc Trạch.

Không lâu sau, vụ án mạng cô gái Hoa kiều bước vào quá trình tố tụng, Tống Ngọc Trạch bị cho là bị cáo. Giống như phỏng đoán của Triệu Hương Nông, thân phận bệnh nhân tâm thần cùng với dáng vẻ khóc thương của mẹ cô ta đã nhận được sự ủng hộ của quần thể yếu thế, vụ án còn chưa mở phiên tòa đã tràn ngập lời ra tiếng vào. Trong vô số lời chất vấn, Tống Ngọc Trạch vẫn đi làm đúng giờ, vệ sĩ của anh từ hai người giờ tăng lên thành tám người. Vì công dân Mỹ rất thích trò ném trứng, quăng giày để biểu đạt sự bất mãn của họ.

Hạ tuần tháng ba, là thời gian mở phiên tòa xét xử vụ án mạng của Chu Nhan. Phiên tòa đầu tiên rất có lợi đối với phía bị cáo, luật sư bên phía bị cao đã đưa ra chứng cứ từ nhiều phía để chứng tỏ nhân phẩm của người chết có sự thiếu sót trầm trọng.

Những chuyện mà cô gái Hoa kiều Chu Nhan đã từng làm trước đây cũng được phơi bày: Cô ta từng tính kế hãm hại cha dượng để theo đuổi cảm giác thỏa mãn trong lòng. Không những thế, cô ta còn hùa với mẹ mình lừa bác sĩ điều trị của cô ta, lấy thân phận khác từ Mexico nhập cảnh vào Chicago. Sau khi đến Chicago, cô ta còn làm chuyện tồi tệ hơn, đó là dùng tiền thuê du côn ở Chicago cưỡng hiếp một cô gái Hoa kiều khác. Từ những chuyện trước đó có thể thấy người chết có vấn đề tâm lí nghiêm trọng, chính vì có vấn đề tâm lí khiến cô ta vì không được đáp lại tình cảm nên đã bày kế hãm hại người giám hộ Tống Ngọc Trạch của mình, từ đó thỏa mãn tâm lí biến thái của cô ta.

Dù phiên tòa đầu tiên có lợi với Tống Ngọc Trạch, nhưng vẫn không thể ngăn lại những tiếng chửi rủa của người khác đối với anh. Thế giới này trước giờ đều là như thế, bất kể sự thực có ra sao thì người ta đều tự động đứng về phía kẻ yếu. Hiện tượng này vô cùng nghiêm trọng trong xã hội phương tây. Một số đoàn thể hoạt động lâu năm trong các tổ chức công ích bắt đầu xuống đường biểu tình pháp luật bất công. Phong trào này bắt đầu lan ra khắp bang Illinois. Phong trào này cũng hình thành làn sóng dư luật lớn đẩy Tống Ngọc Trạch lên đầu sóng ngọn gió.

- -----

Cuối tháng ba, tại cửa công ty Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông tận mắt nhìn thấy có người cầm thùng sơn hắt về phía Tống Ngọc Trạch. Thùng sơn không thể hắt vào Tống Ngọc Trạch, một vệ sĩ của Tống Ngọc Trạch đã khống chế người kia trước tiên, có điều một ít sơn vẫn hắt vào giầy của anh. Cảnh tượng ấy khiến Triệu Hương Nông vốn đang định tiến lên phía trước liền hoảng sợ lùi về sau, tựa như thùng sơn của người kia cuối cùng sẽ hắt lên người cô vậy.

Từ tối hôm đó, Triệu Hương Nông lại bắt đầu mơ thấy ác mộng. Triệu Hương Nông bắt đầu dành hơn nửa tiếng đồng hồ để trang điểm mỗi sáng, má

hồng nhàn nhạt cùng màu son đỏ thắm. Khi Tống Ngọc Trạch đi làm cô sẽ vẫy tay nói hẹn gặp lại với anh. Dựa theo những lịch trình mà Rice sắp xếp, cô xuất hiện ở những nơi công cộng. Khi gặp phải những tay phóng viên không thức thời hỏi chuyện liên quan đến Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông đều trả lời bằng ngữ khí giống hệt Tống Ngọc Trạch: Cô cũng tin tưởng pháp luật giống chồng mình.

Khi Triệu Hương Nông không thể không dùng phấn che đi quầng thâm dưới mắt, vụ án của Chu Nhan cũng bước vào phiên tòa thứ hai. Xét thấy phía cảnh sát không thể tìm ra chứng cứ quan trọng để chứng minh Tống Ngọc Trạch là hung thủ, số đông cho rằng luật sư biện hộ sẽ ỷ vào thân phận thương nhân của Tống Ngọc Trạch để thuyết phục quan tòa nhanh chóng kết thúc phiên xét xử, tất nhiên là Tống Ngọc Trạch cũng sẽ thoát khỏi thân phận kẻ tình nghi. Trái ngược với chiều hướng tốt đẹp kia là sự xét xử của luồng dư luận đối với Tống Ngọc Trạch. Dưới sự hô hào của một số người, rất nhiều người có giấy tờ tùy thân của công dân Mỹ đã tham gia cuộc ký tên online. Ở Mỹ có một quy định bất thành văn đó là, một khi số người ký tên lên đến một trăm nghìn thì kiến nghị này sẽ được chuyển đến Nhà trắng, lúc đó tổng thống sẽ đích thân trả lời kiến nghị của dân chúng.

Hết kỳ hạn phiên xét xử đầu tiên của phiên tòa thứ hai, số chữ ký đối với sự kiện của Tống Ngọc Trạch đã đạt mức gần tám mươi nghìn người. Trước khi bắt đầu phiên tòa, phóng viên nói cho Tống Học Nhữ thông tin này khi ông lần đầu đến nghe xét xử. Tống Học Nhữ nghe xong chỉ cười trừ, rõ ràng ông ta không hề để tâm đến chuyện này. Giây phút ấy, trong mắt ông trùm ngành năng lượng được mệnh danh là "Cá sấu nhai kẹo cao su", Tống Ngọc Trạch bước ra khỏi tòa án với tư thế của người chiến thắng là một chuyện tất yếu.

Mấy tiếng sau, mọi chuyện đã hoàn toàn đổi hướng. Dưới tình hình đang chuyển biến tốt đẹp, Tống Ngọc Trạch không thể thoát khỏi sự cắn rứt lương tâm, cùng áp lực dư luận đã thừa nhận trước tòa Chu Nhan là do anh giết.

Trong những âm thanh xôn xao và thảng thốt, Tống Ngọc Trạch bị cảnh sát bắt ngay tại tòa. Đoàn luật sư lấy lí do gần đây Tống Ngọc Trạch liên tục nhận được email khủng bố khiến tinh thần trở nên rối loạn để hoãn phiên tòa.

Ngày hôm nay, Triệu Hương Nông bị Tống Ngọc Trạch bắt buộc ở nhà nhìn thấy Tống Học Nhữ với nét mặt tái mét bị đám phóng viên vây kín ở cửa tòa án trên ti vi. Sau Tống Học Nhữ là Triệu Diên Đình với khuôn mặt nghiêm trọng. Trong mấy giây ngắn ngủi, Triệu Hương Nông còn nhìn thấy Tống Ngọc Trạch trên xe cảnh sát, bóng dáng của anh trong xe cảnh sát lướt qua chóng vánh. Triệu Hương Nông ngã ngồi dưới đất.

Tống Ngọc Trạch giết Chu Nhan, Tống Ngọc Trạch nói anh đã giết Chu Nhan.

Ngày hôm nay, Triệu Hương Nông đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại, không có ai trả lời cô, họ chỉ bảo cô bình tĩnh một chút. Triệu Hương Nông gọi điện thoại cho người dự phiên tòa là Triệu Diên Đình thì nhận được câu trả lời là, Tiểu Nông con hãy nghỉ ngơi cho khỏe, mọi việc cứ giao cho ba giải quyết. Triệu Hương Nông cũng gọi điện thoại cho Tống Học Nhữ. Người nhận điện thoại là trợ lý của ông ta, bên đó cũng đưa ra câu trả lời hết sức máy móc: Bây giờ ngài Tống không có thời gian nhận điện thoại.

- ----

Khi màn đêm buông xuống, Triệu Hương Nông ngồi trên bàn ăn, vị trí thuộc về Tống Ngọc Trạch vẫn trống hoắc. Lúc này Triệu Hương Nông mới nhận ra, cô nhớ anh, dù thời gian gần đây cô không đã lạnh nhạt với anh: Khi anh nói chuyện với cô, cô không tập trung lắng nghe, cô luôn cố ý trốn tránh sự động chạm vô tình hay hữu ý của anh. Cô lúc nào cũng né tránh ánh mắt của anh, cùng với tâm trạng đó, cái câu "Tống Ngọc Trạch, anh đừng quên nếu không xảy ra chuyện này, giờ anh đã là chồng cũ của em rồi" cũng treo trước miệng cô, sau đó vờ như không nhìn thấy ánh mắt ảm đạm của anh.

Ngày hôm sau, Triệu Hương Nông được Triệu Diên Đình đưa đến trại giam gặp Tống Ngọc Trạch, nhưng cô không gặp được anh. Giữa Triệu Hương Nông và Triệu Diên Đình, Tống Ngọc Trạch đã chọn gặp Triệu Diên Đình.

Mười mấy phút sau, Triệu Hương Nông vội vàng hỏi Triệu Diên Đình: "Ba, anh ấy khỏe không? Ba, ba có biết vì sao anh ấy không muốn gặp con không?"

Triệu Diên Đình nhìn cô, nói: "Nếu ba là Tống Ngọc Trạch, ba cũng sẽ không muốn để người mình yêu nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình."

Triệu Diên Đình nói với cô rằng, Tống Ngọc Trạch nhắn cô không cần lo lắng, cô sẽ gặp được anh sớm thôi.

Mười bốn tiếng đồng hồ sau, Triệu Hương Nông đã được gặp Tống Ngọc Trạch.

Trong bóng tối, khi đôi tay kia vuốt ve mặt cô, Triệu Hương Nông biết Tống Ngọc Trạch đã trở về, cô ngồi phắt dậy ôm chặt lấy anh.

Như thể nếu lúc này cô không ôm thì sau này cô không thể ôm anh được nữa.

Tống Ngọc Trạch tắm rửa thay quần áo xong thì trời cũng sắp sáng. Luật sư của Tống Ngọc Trạch đã thành công xin cho Tống Ngọc Trạch được thụ án tại nhà. Cái gọi là thụ án tại nha chính là khi vụ án vẫn chưa kết thúc, Tống Ngọc Trạch chỉ cần đeo còng chân điện tử chịu sự giám sát từ xa của cảnh sát. Trong thời gian bị giam, anh không được tự ý rời khỏi khu vực được cảnh sát chỉ định. Ngôi nhà của Tống Ngọc Trạch là khu vực hoạt động được cảnh sát liệt ra.

Triệu Hương Nông chạm vào món đồ nhìn giống như chiếc vòng chân trên cổ chân Tống Ngọc Trạch, không nói một lời. Ngược lại là Tống Ngọc Trạch cười nói với cô: "Trông nó có hơi hướng viễn tưởng, khiến anh trông giống như chiến sĩ tương lai, nhỉ?"

Triệu Hương Nông cúi đầu, hỏi: "Tống Ngọc Trạch, nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Hửm?"

"Chu Nhan!" Triệu Hương Nông ngẩng đầu nhìn vào mắt Tống Ngọc Trạch.

Cho tới bây giờ, Tống Ngọc Trạch lấy lí do không muốn để cô nhìn thấy anh ngồi ở ghế bị cáo mà không cho cô đến tòa án. Phần lớn những tình tiết liên quan đến vụ án của Chu Nhan, Triệu Hương Nông đều nghe được từ giới truyền thông. Trên mạng có hàng ngàn hàng vạn thông tin liên quan đến việc Chu Nhan bị giết, đủ các phiên bản đặc sắc vô cùng. Cho đến bây giờ, Triệu Hương Nông cũng không biết tin nào là thật, tin nào là giả.

"Triệu Hương Nông." Tống Ngọc Trạch không trốn tránh ánh mắt cô: "Chu Nhan cố chấp đến mức độ nào em cũng biết, cô ta không những cố chấp mà còn bướng bỉnh, đồng thời cô ta còn thông minh gian xảo. Cô ta luôn có cách khiến người ta không khống chế được cảm xúc. Lúc đó em cũng vì không khống chế được cảm xúc mà cầm dao đâm cô ta. Anh nghĩ anh mà gặp chuyện như vậy anh cũng sẽ làm giống em, có điều, dường như Chu Nhan đã dùng hết vận may của mình, lần thứ hai cô ta không còn may mắn như vậy nữa."

"Ngày hôm đó, anh đưa Chu Nhan đến bệnh viện, bác sĩ đã làm phẫu thuật cho cô ta. Mấy ngày sau cuộc phẫu thuật, Chu Nhan lấy lí do không thích bệnh viện, bắt anh tìm chỗ ở cho cô ta. Anh để cô ta sống ở căn hộ khu bắc. Cô ta nói với anh, cô ta đã thích anh từ lâu, sau đó cô ta đưa ra rất nhiều yêu cầu với anh. Em cũng biết cô ta là em gái Chu Nhuận mà, cộng thêm cô ta còn ám thị nếu anh không làm theo yêu cầu của cô ta thì cô ta sẽ nói ra tất cả những chuyện cô ta biết, bao gồm chuyện em đâm cô ta bị thương. Vì vậy anh nhất thời không nghĩ được cách giải quyết khác nên đành cố gắng thỏa mãn yêu cầu của cô ta."

"Nhưng, yêu cầu của cô ta càng ngày càng quá đáng, cuối cùng đã chọc giận anh, sau đó anh đẩy cô ta ngã vào bồn tắm khiến cô ta bị ngất. Lúc đó anh chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cô ta nên đã vội vàng rời khỏi. Sau khi rời khỏi đó, anh đưa tiền cho nhân viên quản lí căn hộ nhờ anh ta xử lí sự việc, nhưng anh không ngờ gã quản lí kia lại cầm tiền của anh bỏ trốn mất. Lúc đó anh và gã quản lí kia đều không ngờ được ngày hôm đó chung cư bị mất nước, nhưng vòi nước ở bồn tắm lại mở, sau đó sự việc ra nông nỗi này."

Lời của Tống Ngọc Trạch vô cùng hợp lí khiến Triệu Hương Nông thật sự tin lời của anh. Y như những gì Tống Ngọc Trạch nói, Chu Nhan là một người vừa cố chấp vừa bướng bỉnh, cô ta luôn dễ dàng khiến người ta mất kiểm soát. Tống Ngọc Trạch cũng giống như cô lúc ở nhà thờ, vì quá giận nên đã cầm dao đâm cô ta, chỉ đáng tiếc là, Chu Nhan đã dùng hết vận may của mình.

Nói ra những lời này, nét mặt Tống Ngọc Trạch thoáng hiện lên vẻ nhẹ nhõm, anh hỏi Triệu Hương Nông rằng cô có thấy anh là người xấu vì anh đã gây ra cái chết của Chu Nhan không.

"Tất nhiên là không." Triệu Hương Nông vội vàng trả lời.

Tống Ngọc Trạch tỏ vẻ không tin, Triệu Hương Nông đành giơ tay thề thốt. Thấy Tống Ngọc Trạch vẫn giữ vẻ mặt không tin, Triệu Hương Nông cuống lên: "Tống Ngọc Trạch, phải thế nào thì anh mới tin."

Ánh mắt của anh rơi xuống môi cô, giọng nói vừa trầm vừa khàn: "Hôn anh, hôn xong anh mới tin em."

Triệu Hương Nông không nhúc nhích. Lúc này, hai người đang ngồi trên tấm thảm, hơi thở thuộc về Tống Ngọc Trạch kề gần lại cô từng chút một. Anh khẽ cọ mũi vào mũi cô, sau đó hơi nghiêng mặt, bóng đen phủ lên mặt cô. Khi môi anh dán lên môi cô, Triệu Hương Nông nghiêng đầu tránh khỏi Tống Ngọc Trạch.

"Tống Ngọc Trạch, đừng quên nếu không xảy ra những chuyện này thì giờ anh đã là chồng cũ của em rồi." Triệu Hương Nông lại thốt ra câu nói này một lần nữa. Nói xong, cô khẽ nói thêm một câu: "Tống Ngọc Trạch, xin lỗi anh."

Tống Ngọc Trạch vuốt tóc cô, một lúc sau anh mới hỏi: "Sau này em có dự định gì?"

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến lòng Triệu Hương Nông trở nên rầu rĩ. Mục tiêu trước khi Tống Ngọc Trạch xảy ra chuyện của cô rất rõ ràng, ly hôn với Tống Ngọc Trạch, sau đó sang Thụy Sĩ du học, vừa học vừa quên đi những chuyện cần phải quên. Chỉ là, bây giờ cô không biết phải làm sao, một loại tiềm thức mách bảo cô rằng, sẽ có chuyện nào đó xảy ra.

"Tuần sau, anh nghĩ mọi chuyện sẽ kết thúc, nếu không có gì ngoài ý muốn, anh sẽ chịu hình phạt với tội ngộ sát. Luật sư của anh sẽ biện hộ cho anh được kết quả tốt nhất. Đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, Triệu Hương Nông, em cứ dựa theo kế hoạch ban đầu của mình, đến Thụy Sĩ, an ổn ở đó không cần lo nghĩ chuyện gì cả. Chuyện em phải làm là chờ đợi, đợi thời gian xóa nhòa tất cả, anh cũng tin cuối cùng thời gian sẽ mang đi mọi thứ, vì Triệu Hương Nông là cô gái lương thiện nhất trên đời, chỉ có những người có nội tâm lương thiện chân chính mới canh cánh về những sai lầm mình đã phạm phải. Người lương thiện chân chính đều sẽ có được quyền được tha thứ."

Triệu Hương Nông tựa đầu lên vai Tống Ngọc Trạch, gật đầu.

"Còn có, em phải nhớ những gì anh nói với em lúc trước, dù người đàn ông đến bên em có đẹp trai như nào, dù những người đó mang những bông hoa xinh đẹp đến trước mặt em thì em cũng không được nhìn bọn họ. Vài năm sau, vào một ngày nào đó, sẽ có một anh chàng soái ca đến bắt chuyện với em. Nếu lúc đó, em cảm nhận được thành ý của anh ta thì hãy cho anh ta số điện thoại. Triệu Hương Nông, em có tin không? Ngày đó nhất định là một ngày nắng đẹp, ánh nắng chiếu lên chiếc áo sơ mi trắng của anh chàng kia, chói mắt đến độ em chỉ có thể nheo mắt mà nhìn, sau đó nhanh chóng hớp hồn anh chàng kia. Từ đó về sau, khiến anh ta phải vắt óc nghĩ ngợi từng giây từng phút, phải làm thế nào để lấy lòng cô ấy, mới có thể hôn lên đôi môi mềm mại như cánh hoa của cô ấy."

Qua lời của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông như nhìn thấy khung cảnh nhiều năm về sau, một buổi chiều vào một ngày nắng đẹp, ở trên ban công nào đó, ở một thị trấn nào đó, ở một đất nước nhỏ bé ở châu Âu nào đó, có một cô gái mặc váy in hình quả dâu tây và một anh chàng mặc áo sơ mi trắng, bóng của hai người dần dần hòa quyện vào nhau.

"Triệu Hương Nông, em thấy như vậy có tuyệt không?"

Như vậy có tuyệt không? Triệu Hương Nông cũng không biết, cô tìm một vị trí dễ chịu trên vai Tống Ngọc Trạch, nhắm mắt lại: "Tống Ngọc Trạch, em buồn ngủ rồi."

- ----

Chiếc còng điện tử trên cổ chân Tống Ngọc Trạch ngoại trừ hạn chế phạm vi hoạt động của anh ra thì cũng không gây bất cứ trở ngại nào với anh. Có người mang đến một chồng tài liệu, mỗi buổi sáng Tống Ngọc Trạch sẽ ở trong thư phòng xử lí công việc của anh, còn lại anh dành phần lớn thời gian buổi chiều để nghe nhạc, chơi game, xem phim đọc sách. Tất nhiên, khi anh làm những việc này đều kéo theo Triệu Hương Nông.

Trong thời gian Tống Ngọc Trạch bị tạm giam, Triệu Hương Nông không nhìn thấy Tống Học Nhữ. Triệu Hương Nông vô tình biết được Tống Ngọc Trạch đã bí mật bố trí không ít vệ sĩ bên ngoài tòa nhà. Triệu Hương Nông mơ hồ đoán được những người kia ắt hẳn cũng liên quan đến Tống Học Nhữ. Theo như đám truyền thông nói, vì Tống Ngọc Trạch nhận tội trên tòa khiến Tống Học Nhữ giận sôi, lần này Tống Ngọc Trạch và Tống Học Nhữ đã thật sự trở mặt với nhau.

Triệu Hương Nông không gặp Tống Học Nhữ, nhưng ngược lại cô lại gặp Tống Liên Tố hai lần. Vì thân phận đặc phái viên của Liên Hợp Quốc nên Tống Liên Tố cần tránh hiềm nghi, vì vậy bà hiếm khi xuất hiện trước ánh mắt của công chúng, bà luôn chọn đến nhà vào lúc ban đêm. Hai lần bà đến thăm đều chạm mặt Triệu Hương Nông, cả hai lần cô đều cảm thấy một số chuyện đã thay đổi. Dù bề ngoài Tống Liên Tố vẫn nói chuyện với cô bằng ngữ khí và vẻ mặt giống như lúc trước, nhưng là một người đã tìm cách sinh tồn trong khe hẹp giữa Triệu Diên Đình và Lý Nhu từ nhỏ đã khiến cô nhạy cảm hơn người bình thường, cô nhanh chóng cảm nhận được sự biến hóa vi diệu trên người Tống Liên Tố: Xa cách.

Thứ hai thứ hai của thượng tuần tháng bốn, còn ba ngày nữa là bắt đầu phiên tòa của Tống Ngọc Trạch, cuối cùng Triệu Hương Nông cũng lấy được bằng lái máy bay.

Sau khi lấy được bằng lái máy bay, Triệu Hương Nông cũng không biết mình có tâm trạng gì. Cô đã đến căn hộ mà Chu Nhan xảy ra chuyện. Đây là khu nhà giàu của Chicago, nơi đây đều có chung đặc điểm với những khu nhà giàu khác: Nhiều người hết sức chú trọng cuộc sống riêng tư, phần lớn thời gian họ thích ở trong nhà, họ chưa từng làm thân với hàng xóm, nên khi Triệu Hương Nông ấn chuông cửa nhà bọn họ, hỏi họ thời gian gần đây có gặp người nhìn thấy Chu Nhan không thì họ trả lời là không. Nửa tiếng sau, Triệu Hương Nông đã gặp được người nhìn thấy Chu Nhan, cũng là người cung cấp lời khai cho cảnh sát. Đó là một người phụ nữ da trắng nói năng cử chỉ rất lịch sự. Người phụ nữ đó sống ở nơi này, cô ta thuật lại đơn giản thời gian địa điểm cô ta nhìn thấy Chu Nhan.

Khi biết người phụ nữ da trắng kia là một tín đồ đạo Cơ đốc thì Triệu Hương Nông không vặn hỏi nữa. Mỗi tín đồ đạo Cơ đốc đều có yêu cầu rất nghiêm với mình, bọn họ cự tuyệt sự dối trá, cũng có nghĩa là trên người người phụ nữ này sẽ không tồn tại khả năng nói dối.

Sau đó Triệu Hương Nông đến phòng tập yoga mà cô thỉnh thoảng ghé đến. Triệu Hương Nông nhốt mình trong phòng. Gần một tiếng ở trong phòng tập yoga, Triệu Hương Nông dùng điện thoại ở phòng tập gọi điện cho Tống Học Nhữ.

Hồi học đại học, thỉnh thoảng Triệu Hương Nông sẽ đi nghe một số học giả giảng bài. Có một vị học giả vật lý học từng nói tới một lí luận khiến Triệu Hương Nông nhớ mãi: Khi đối mặt với chuyện khiến bản nảy sinh sự nghi ngờ, khi chuyện này hiện lên trong đầu bạn lần đầu tiên, bạn có thể mặc kệ nó, vì có thể chúng chỉ là rác thải trong tâm trí của bạn. Khi chuyện này hiện lên trong đầu bạn lần thứ hai, bạn có thể tùy vào hứng thú của mình để tìm hiểu nguyên do chuyện này. Khi chuyện đó quấy nhiễu bạn hết lần này đến lần khác, khi nó vẫn còn thời gian chần chừ, bạn có thể giao những phán đoán về chuyện này cho trực giác của bạn. Trực giác sẽ nói cho bạn biết bạn phải làm gì.

Vì thế, Triệu Hương Nông đã dựa vào trực giác để gọi điện cho Tống Học Nhữ. Những thương nhân coi lợi ích là trên hết luôn biết chọn cho mình phương án có lợi nhất với họ.

Gọi xong cuộc điện thoại đó, Triệu Hương Nông ra khỏi phòng tập bằng cửa sau, rồi ngồi lên chiếc xe Tống Học Nhữ phái tới đón cô.

Khi quay lại phòng tập một lần nữa đã là một tiếng rưỡi sau. Thay sang bộ đồ lúc đầu, Triệu Hương Nông ra khỏi cửa chính của phòng tập. Hôm nay Rice làm tài xế của cô, cô ấy vừa lái xe vừa nói cho cô những chuyện quan trọng mà cô cần xử lí. Rice đã nói gì với cô, Triệu Hương Nông cũng không nghe lọt tai, cô cởi giầy cao gót, cuộn chân lại rồi gác đầu lên đầu gối, thẫn thờ nhìn khung cảnh bên ngoài cửa xe.

Bóng tối đã ghé đến, xe lái vào tòa nhà màu ngà.

Qua kính xe, Triệu Hương Nông nhìn thấy Tống Ngọc Trạch đứng đằng xa vẫy tay với cô. Ánh mắt cô từ trên khuôn mặt anh rời xuống cổ chân anh. Dù đã bị ống quần màu tối che khuất, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy ánh đèn màu xanh nhấp nháy của hệ thống định vị trên chiếc còng chân đeo trên cổ chân Tống Ngọc Trạch.

Chiếc xe đến gần Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông nghĩ nhất định lúc này Tống Ngọc Trạch rất muốn bước xuống bậc thang mở cửa cho cô, biểu hiện sự ga lăng của anh với phái đẹp, nhưng anh không thể, vì bãi cỏ không phải phạm vi hoạt động của anh. Chỉ cần anh đặt chân lên bãi cỏ, chấm xanh trên món đồ kia sẽ chuyển sang màu đỏ, sau đó sẽ phát ra âm thanh chói tai, và rồi đám cảnh sát theo dõi anh từ xa sẽ điều động lực lượng, lái những chiếc xe cảnh sát của họ đến nơi này.

Xe dừng lại, Triệu Hương Nông mở cửa xuống xe, đôi giầy cao gót bước lên bậc tam cấp, mỗi bước chân đều vô cùng gấp gáp, cô đang gắng sức để tư thế bước đi của mình hết sức quyến rũ.

Triệu Hương Nông nghĩ, cô nhất định sẽ làm được, vẻ mặt Tống Ngọc Trạch đầy vẻ mê mẩn vì dáng vẻ của cô.

Găng tay vắt trên cổ tay, tay khoác lấy eo Tống Ngọc Trạch, tựa đầu vào ngực anh, gọi tên anh: "Tống Ngọc Trạch."

Đúng là người đàn ông đa nghi, anh không hề tỏ ra vui sướng vì cô chủ động ôm ấp, là vì chột dạ sao? Là vì lo sợ có phải thế cục mà anh tỉ mỉ bố trí đã nảy sinh sai sót chỗ nào, nếu không sao Triệu Hương Nông lại ôm anh với thái độ bất thường thế này.

Đúng thật là.

"Hôm nay em rất vui, em đã lấy được bằng lái máy bay rồi. Tống Ngọc Trạch, em vẫn luôn mong đợi ngày này, lái may bay đi ngắm Đại Tây Dương." Triệu Hương Nông nói.

Lời của cô không khoa trương một chút nào, lái máy bay đi ngắm Đại Tây Dương là mong ước từ lâu của cô, điều này Tống Ngọc Trạch cũng biết.

Lời của cô rõ ràng vẫn không làm Tống Ngọc Trạch lơi là cảnh giác.

Thế là Triệu Hương Nông lại nói: "Tống Ngọc Trạch, có phải biểu hiện lúc này của em tệ lắm không, hai ngày nữa anh ra tòa rồi, nhưng em lại mải đắc ý như vậy."

Đừng xem thường câu nói này của cô, đây là câu nói vô cùng có kỹ xảo, cô không né tránh chủ đề hầu tòa, chủ đề này sẽ kích phát cảm giác tín nhiệm của người nhận được thông tin.

Tống Ngọc Trạch đang quan sát cô, thế là, Triệu Hương Nông sờ mặt mình, nghi hoặc hỏi: "Sao lại nhìn em như vậy, trên mặt em có gì sao?"

Thế là Tống Ngọc Trạch bật cười, anh duỗi tay cầm lấy tay cô: "Triệu Hương Nông, chúc mừng em lấy được bằng lái máy bay."

Triệu Hương Nông quay về phòng mình, lấy bộ quần áo trong tủ, bước vào phòng tắm. Đợi bồn tắm xả đầy nước, Triệu Hương Nông đắm mình vào trong làn nước. Khi nước vượt qua đỉnh đầu cô, cô bắt đầu bật khóc nức nở trong làn nước.

Chu Nhan đã chết, người giết Chu Nhan không phải Tống Ngọc Trạch, mà là Triệu Hương Nông. Con dao phẫu thuật đâm vào người Chu Nhan đã khiến cô ta không thể tỉnh lại trong phòng phẫu thuật được nữa.

Bắt đầu từ hôm đó, Tống Ngọc Trạch đã bắt đầu diễn vở kịch lừa gạt cả thế giới, chỉ vì khiến Triệu Hương Nông tin rằng người giết Chu Nhan là Tống Ngọc Trạch.

Anh biết lớp má hồng trên gương mặt cô là để che đi sắc mặt trắng bệch của cô. Anh biết sắc môi đỏ thắm của cô là để che giấu đôi mắt ảm đạm của cô. Anh biết cô đã dặm một lớp phấn dày để che giấu quầng thâm dưới mi mắt cô.

Tống Ngọc Trạch biết, anh đều biết tất cả!

- ----------

Mấy chương cuối buồn quá đáng, đó là lí do mình mãi không dám động vào hic

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Gửi thanh xuân (Hạ)

Dịch: Hé

Tắm xong, Triệu Hương Nông mở cửa phòng tắm ra, nhìn thấy Tống Ngọc Trạch cô liền nhíu mày.

"Rice nói em đã ăn tối ở phòng tập yoga rồi." Tống Ngọc Trạch bắt chuyện.

Triệu Hương Nông ném cho Tống Ngọc Trạch một ánh mắt "Anh rảnh thật" rồi cầm khăn lau tóc. Tống Ngọc Trạch lấy chiếc khăn từ trên tay cô, giả bộ lơ đãng hỏi: "Thời gian em ra ngoài hôm nay hơi lâu, em đã đi đâu vậy? Anh gọi điện thấy em tắt máy."

Triệu Hương Nông xoay lưng lại, chiếc khăn trên tay Tống Ngọc Trạch nhẹ nhàng xoa mái tóc ẩm ướt của cô.

Cô mặc cho Tống Ngọc Trạch lau tóc cho mình. Đến thời gian thích hợp, Triệu Hương Nông mới nói khẽ: "Em đã đặt xong vé máy bay đến Thụy Sĩ rồi. Em sẽ rời khỏi Chicago trước ngày anh ra tòa. Hôm nay em đã đến căn hộ Chu Nhan ở lúc trước, chính là căn hộ mà anh chuẩn bị cho cô ta."

Nói xong, Triệu Hương Nông quay lại đối diện với Tống Ngọc Trạch, nhìn thẳng vào mắt anh và nói: "Vì không tận mắt chứng kiến nên em vẫn không

tin, không, phải nói là em không thể chấp nhận việc Chu Nhan đã chết, nên hôm nay em đã đến nơi đó. Em cảm thấy chỉ có đến đó, em mới có thể chấp nhận sự thật Chu Nhan đã chết rồi. Sau đó em gặp một người phụ nữ da trắng, cô ta nói với em một vài chuyện. Lúc ra về, em nghĩ Chu Nhan chết thật rồi. Tống Ngọc Trạch, em nói như vậy anh có hiểu không?"

Tống Ngọc Trạch gật đầu.

Thấy Tống Ngọc Trạch sấy tóc giúp cô xong mà vẫn không có ý định ra khỏi phòng cô, Triệu Hương Nông nghiêm mặt, Tống Ngọc Trạch mới rời khỏi phòng cô.

Đợi Tống Ngọc Trạch ra khỏi phòng, Triệu Hương Nông mở cửa sổ ra, ngây ngẩn nhìn màn đêm u ám ngoài cửa sổ.

Đóng cửa sổ lại, Triệu Hương Nông ngồi xuống trước gương, bắt đầu tập biểu cảm.

Đợi mọi thứ ổn thỏa, Triệu Hương Nông ngồi trên thảm, trước mặt cô là bày các mảnh ghép mô hình tháp Eiffel. Đây là mô hình có độ khó cao nhất trên thị trường. Vì dạo gần đây Triệu Hương Nông thường xuyên mất ngủ, nên Rice đã mang cái này đến cho cô. Cô đã tốn rất nhiều công sức mới lắp được một nửa. Khi đồng hồ sắp điểm 11 giờ, Triệu Hương Nông bỗng la lên thật to.

Lúc Tống Ngọc Trạch đẩy cửa ra, Triệu Hương Nông đang bịt chặt ngón tay bị cạnh của mô hình cứa vào. Tống Ngọc Trạch lao đến chỗ cô, kéo tay cô kiểm tra, sau đó anh lập tức cúi đầu ngậm lấy ngón tay cô.

Trong khoảnh khắc ấy, có chút đau đớn, có chút chua xót, có chút ngọt ngào, nhưng nhiều hơn là sự lưu luyến.

Đợi Tống Ngọc Trạch ngẩng đầu lên, Triệu Hương Nông bày ra vẻ mặt "Ông anh à, việc anh vừa làm vừa không vệ sinh lại còn cũ rích."

Tống Ngọc Trạch không để tâm, ánh mắt anh rơi xuống mô hình trên mặt đất.

Thế là, Triệu Hương Nông ấp úng nói: "Dạo này em không ngủ được, nên..."

Tống Ngọc Trạch không nói gì, anh chỉ duỗi tay vuốt tóc cô.

Nhìn mô hình mới lắp được một nửa, Triệu Hương Nông tỏ ra chán nản: "Em thấy cái này rất khó, em đã lắp mấy đêm mà vẫn không xong."

Nhìn vẻ mặt không đồng tình của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông bỗng nảy ra ý hay: "Tống Ngọc Trạch, hay là anh lắp hộ em, nghe nói kỷ lục lắp nhanh nhất là năm mươi phút, em đã lắp xong một nửa rồi, nửa còn lại anh lắp nhé. Nếu anh có thể lắp xong trong vòng nửa tiếng thì em sẽ đáp ứng một nguyện vọng của anh. Nguyện vọng phải này nằm trong phạm vi thực hiện của em."

Tống Ngọc Trạch nhìn cô, tựa như đang cân nhắc nguyện vọng mà cô nói: "Nguyện vọng này bao gồm những chuyện nằm trong phạm vi thực hiện của em?"

Giả bộ không nhìn thấy ánh mắt thoáng lướt qua môi cô của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông nghiêm túc gật đầu.

Thế là, thời gian đếm ngược bắt đầu.

Triệu Hương Nông tin trong nửa tiếng đếm ngược kia, nhất định cô còn khẩn trương hơn Tống Ngọc Trạch. Cô sợ Tống Ngọc Trạch không thể lắp xong mô hình trong nửa tiếng, vậy thì cô cần phải nghĩ cách khác để mục đích mà cô muốn đạt được biến thành lẽ tự nhiên. Muốn lừa Tống Ngọc Trạch là một chuyện không dễ dàng chút nào, từ trước đến giờ đều là Tống Ngọc Trạch lừa cô.

Phút thứ hai mươi tám trong thời gian quy định, giọt mồ hôi túa ra từ trán cô rơi xuống mặt thảm, Triệu Hương Nông cầm gối dựa che lên chỗ mồ hôi nhỏ xuống. Lúc này cô đã không cần phải lo lắng nữa, cô tin chắc Tống Ngọc Trạch có thể hoàn thành mô hình trong nửa tiếng. Triệu Hương Nông lặng lẽ lau mồ hôi trên trán.

Phút thứ hai mươi chín, Tống Ngọc Trạch ngẩng đầu lên, nở nụ cười đắc ý. Ánh mắt anh không còn kiêng dè mà nhìn thẳng vào môi cô, mục đích rất rõ ràng.

"Triệu Hương Nông, em nói rồi, nếu anh lắp xong trong nửa tiếng thì em sẽ đáp ứng một nguyện vọng của anh." Tống Ngọc Trạch hớn hở nói, giống như anh là thợ săn, cô là con mồi.

"Nói đi, anh muốn gì nào?" Triệu Hương Nông tỏ ra hào phóng.

Tống Ngọc Trạch cụp mắt xuống, anh vươn người qua mô hình tháp Eiffel anh vừa lắp xong, kề gần lại cô. Triệu Hương Nông giả bộ ngả về phía sau, lắp bắp nói: " Tống... Tống Ngọc Trạch, anh... anh đừng có tiến lại gần đây."

Khi môi anh sắp chạm vào môi Triệu Hương Nông, cô duỗi tay chắn giữa hai đôi môi, gắng gượng nói ra câu nói gây tụt hứng kia: "Tống Ngọc Trạch, anh đừng quên nếu không xảy ra chuyện này thì anh đã là chồng cũ của em rồi."

Tống Ngọc Trạch không tiến lại gần nữa, anh hôn vào lòng bàn tay cô: "Đừng chơi xấu với anh thế chứ, em đã nói rồi mà, một nguyện vọng nằm trong khả năng của em, yêu cầu của anh hợp lí mà, không phải sao?"

Hình như đúng là như vậy.

"Triệu Hương Nông, anh cho em hai sự lựa chọn, hoặc là em hôn anh, hoặc là anh hôn em."

Tên khốn này! Triệu Hương Nông nhíu mày, thấy thế Tống Ngọc Trạch giãn mày ra, đôi mắt lấp lánh của anh khiến cô nhìn đến mê mẩn, rồi cứ thể để mặc anh gỡ tay cô ra.

Vào giây cuối cùng khi anh sắp chạm vào môi cô, Triệu Hương Nông vội nói: "Tống Ngọc Trạch, thuyết phục được em thì em mới cho anh hôn."

"Vừa rồi anh vẫn chưa thuyết phục em sao?" Mắt anh dán chặt vào môi cô.

"Vẫn chưa đủ." Đúng, vẫn chưa đủ, cô muốn nhiều hơn, vì tiếp sau đó là quãng thời gian thuộc về cô và anh.

Mấy giây sau.

"Triệu Hương Nông, nhắm mắt lại." Anh nói với cô.

Triệu Hương Nông không nghe theo, vẻ mặt cô viết một câu "Anh đừng hòng giở trò".

"Ngoan, nhắm mắt lại, anh thề sẽ không hôn trộm em đâu." Anh cười.

Thế là, Triệu Hương Nông giả bộ thấp thỏm nhắm mắt lại.

"Triệu Hương Nông, em có nhìn thấy đồng hồ trên quảng trường không?" Tống Ngọc Trạch dịu dàng hỏi.

Triệu Hương Nông lắc đầu, sự bất hợp tác của cô khiến cô phải nhận một cái cốc đầu: "Triệu Hương Nông, dù em không nhìn thấy thì cũng phải vờ như nhìn thấy chứ."

Được rồi, được rồi, lần này Triệu Hương Nông thật sự nhắm mắt lại, sau đó khi Tống Ngọc Trạch hỏi lại câu hỏi ban nãy thì cô trả lời là có nhìn thấy.

Giọng nói êm tai của anh vang lên bên tai cô: "Bây giờ, Tống Ngọc Trạch và Triệu Hương Nông đang đứng trước chiếc đồng hồ đều đã hai mươi lăm tuổi rồi, sau đó, chiếc đồng hồ kia bắt đầu chuyển động, ba năm trôi qua, không, là hai năm trôi qua."

"Tống Ngọc Trạch, vì sao lại đổi ba năm thành hai năm?" Triệu Hương Nông hỏi.

"Vì Tống Ngọc Trạch không muốn cho Triệu Hương Nông bất cứ cơ hội thay lòng đổi dạ nào, vì anh ta không muốn trở thành một Bách Nguyên Tú khác. Anh ta sợ trong lúc anh ta sơ sẩy, bỗng có một Tống Ngọc Trạch khác nhảy ra, chỉ hai năm cũng đã khiến anh ta đủ sợ hãi rồi."

Triệu Hương Nông mỉm cười, lần này sẽ không như vậy đâu, thật sự sẽ không thay lòng. Ôi không, nước mắt sắp trào ra rồi, thế là Triệu Hương Nông vội giục Tống Ngọc Trạch: "Hai năm thì hai năm, sau đó thì sao?"

"Sau đó, hai năm trôi qua, lúc này Triệu Hương Nông đã hai mươi bảy tuổi, Tống Ngọc Trạch cũng hai mươi bảy tuổi, bọn họ gặp lại nhau trong dòng người hối hả, có thể yêu lại từ đầu, có thể tình cũ khó quên, có thể là duyên trời định, cuối cùng Tống Ngọc Trạch cũng làm Triệu Hương Nông rung động vì sự chân thành của mình. Triệu Hương Nông phát hiện trên thế giới này chẳng có ai có thể đẹp trai hơn anh ta, thích hợp hơn anh ta, hiểu cô hơn anh ta, và rồi chấp nhận anh ta."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó họ có buổi hẹn hò đầu tiên."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó à... có thể bỏ qua buổi hẹn hò đầu tiên không Triệu Hương Nông?"

"..."

"Bỏ qua buổi hẹn hò thứ nhất, buổi hẹn hò thứ hai, sau đó bọn họ có buổi hẹn hò thứ ba."

"Vì sao buổi hẹn hò thứ ba không bị bỏ qua?" Triệu Hương Nông nén giận.

"Buổi hẹn hò thứ ba không thể bỏ qua, vì có ánh trăng, vì có hoa tươi, vì xung quanh họ không có ai, vì Tống Ngọc Trạch muốn hôn Triệu Hương Nông rồi."

"Trước đó anh đã nói sẽ làm nhiều chuyện khiến em vui vẻ để có được nụ hôn của em, nhưng em vẫn chưa nhìn thấy những chuyện anh làm để lấy lòng em." Triệu Hương Nông bày tỏ sự kháng nghị của mình.

"Sao lại không, anh đã tốn rất nhiều thời gian giúp em tìm cún con, anh đã xếp hàng mỗi ngày để mua được bánh mì em thích ăn, khi trời mưa vì không muốn để giày em lấm bẩn anh đã cõng em từ trường về căn hộ, anh giúp em bắt được tên trộm lẻn vào căn hộ của em, lúc em lười làm bài tập anh đều

giúp em làm. Em..." Tống Ngọc Trạch kể công.

Không khống chế được nữa rồi, khóe miệng cô bắt đầu nhướn lên rồi.

"Triệu Hương Nông, anh muốn hôn em."

Cô vẫn lặng thinh.

Môi anh lập tức dán lên môi cô, sau một thoáng thăm dò, anh vội vàng tham lam ngậm mút.

Tống Ngọc Trạch rất biết ơn khi có thể hôn Triệu Hương Nông lần nữa, bây giờ hai người đang ở quãng đời tuổi hai mươi lăm cũng khiến Tống Ngọc Trạch rất biết ơn, vì hai năm sau bọn họ cũng mới có hai mươi bảy, bọn họ vẫn còn rất trẻ, bọn họ vẫn còn rất nhiều thời gian ở bên nhau sau này.

Làn môi cô vẫn mềm mại như ngày nào, cơ thể mềm mại không xương của cô dán chặt vào người anh. Cô... không mặc nội y, cặp bánh bao căng tròn trước ngực khẽ cọ vào ngực anh, cùng với môi lưỡi giao triền, khiến anh không kìm được ý nghĩ... muốn nắm lấy nó. Một khi anh chạm tay vào, nhất định nụ hồng trên đỉnh núi sẽ chạm vào lòng bàn tay anh trước tiên. Có trời mới biết anh nhớ xúc cảm mềm mại tựa cánh hoa nở rộ kia thế nào.

Bản năng đã hành động trước tư duy của anh. Bản năng xui khiến anh luồn tay vào từ cổ áo cô, ngón tay vừa trạm vào nơi đầy đặn trước ngực cô thì bị lấy ra.

"Tống... Tống Ngọc Trạch, anh đã nói chỉ hôn thôi mà." Triệu Hương Nông yếu ớt kháng nghị.

Anh không bận tâm, lần thứ hai thò tay vào cổ áo cô, lần thứ hai cô gỡ tay anh ra. Đến lần thứ ba anh thò tay vào, Triệu Hương Nông vẫn tiếp tục muốn gỡ tay anh ra, lần này, Tống Ngọc Trạch đã nắm chặt nơi mềm mại vào lòng bàn tay trước cô. Đỉnh nhọn của cô đang chọc vào lòng bàn tay anh, anh hơi nhúc nhích bàn tay, cơ thể đang dán vào anh liền khẽ run rẩy.

Trong lúc cô đang đấu tranh, anh dỗ cô: "Chỉ sờ thôi, anh sẽ không làm gì khác đâu, anh hứa."

Thế là, trong lúc anh nửa cưỡng ép nửa dỗ dành, cô được anh nhẹ nhàng đặt nằm xuống đất, cơ thể anh lập tức đè lên cô, má cô đỏ lựng. Anh vạch áo cô sang hai bên, khi cổ áo tụt xuống khuỷu tay cô, bộ ngực hiện ra trước mắt anh. Anh cúi đầu, định ngậm lấy nụ hoa đỏ tươi kia.

Cô duỗi tay che lại.

"A Nông, anh muốn em, anh muốn đi vào, cho anh đi vào, hửm?" Anh thú nhận với cô.

Cô nhìn anh, tay vẫn che chắn trước ngực.

Ở khoảng cách gần, Tống Ngọc Trạch nhìn thấy sự đấu tranh trong đáy mắt Triệu Hương Nông.

"Sao thế?" Môi khẽ chạm vào tai cô.

"Em sợ." Cô nói lí nhí.

"Nói xem em đang sợ cái gì?"

"Không biết."

Nỗi sợ hãi trong mắt cô là thật, Tống Ngọc Trạch thở hắt một hơi, bọn họ sắp phải xa nhau vài năm, trong mấy năm này anh không thể khiến lòng cô vấn vương sợ hãi.

"Anh giận à?" Thấy anh im lặng, Triệu Hương Nông mới hỏi.

Ngốc, anh làm gì có thời gian giận dỗi chứ.

"Tống Ngọc Trạch, chúng ta mới đi đến buổi hẹn hò thứ ba, như vậy có vẻ hơi nhanh, sợ hãi là điều hiển nhiên mà." Cô lại nói tiếp.

Giọng nói của cô cộng thêm khuôn mặt và nội dung câu nói đạt đến trình độ đáng yêu thượng thừa, đáng yêu đến độ... anh phải thở hắt một lần nữa để giải phóng sự rạo rực trong cơ thể anh.

Khó khăn lắm Tống Ngọc Trạch mới đè nén ham muốn, thở một hơi thật dài, anh nói với cô: "Triệu Hương Nông, ngốc à, đã nửa năm trôi qua kể từ buổi hẹn hò thứ ba của chúng ta, Tống Ngọc Trạch đã sờ Triệu Hương Nông rất nhiều lần rồi, hơn nữa..."

Tiếng cười khẽ vang lên, Tống Ngọc Trạch ghé môi lại gần tai Triệu Hương Nông: "Hơn nữa... Triệu Hương Nông cũng từng dùng tay "giải quyết" cho Tống Ngọc Trạch rồi. Chuyện đó xảy ra trong thư viện. Đó là một ngày mưa, Triệu Hương Nông vào trong thư viện trú mưa. Mấy phút sau, Tống Ngọc Trạch cầm ô đến đón Triệu Hương Nông. Ngày hôm đó, Triệu Hương Nông mặc chiếc áo sơ mi lụa, nước mưa làm ướt áo cô, rồi dán chặt vào người cô, làm nổi bật đường cong quyến rũ của cô, cũng khiến Tống Ngọc Trạch nhìn đến ngẩn ngơ. Ngày hôm đó, trong thư viện không một bóng người, ngoài trời mưa rất to, Tống Ngọc Trạch kéo Triệu Hương Nông vào trong góc khuất của thư viện. Anh vừa kéo cô đi, vừa ấp úng nói với cô một chuyện, Triệu Hương Nông, chỗ đó của anh... cứng rồi. Khi Triệu Hương Nông đang nổi đóa, Tống Ngọc Trạch lại dọa Triệu Hương Nông, nếu không

giúp anh giải quyết thì anh sẽ làm ra chuyện khiến cô mất mặt, chẳng hạn như khi mọi người đều biết quan hệ giữa cô và anh, anh sẽ mang "cái lều" kia nghênh ngang đi ra khỏi thư viện."

"Đồ khốn, anh là tên lưu manh, anh là một kẻ dâm dê." Cô giơ tay đấm anh, giận dỗi mắng, như thể anh thật sự đã làm chuyện khiến cô mất mặt vậy.

Tống Ngọc Trạch bắt lấy tay cô, nói tiếp: "Thế là, Triệu Hương Nông hết cách với Tống Ngọc Trạch, ngón tay run rẩy cởi dây nịt của anh, thò tay vào trong, ngay tức khắc cô phải sợ hãi, vì cô mới chạm vào nơi đó đã giật giật, lại còn nóng bỏng tay, không những nóng mà kích cỡ còn..."

"Câm miệng, câm miệng! Tống Ngọc Trạch, không được nói nữa." Cô duỗi tay bịt miệng anh.

Tiếng anh lọt qua kẽ ngón tay cô: "Vào ngày mưa đó, trong một góc của thư viện, đứng từ xa có thể nhìn thấy một đôi nam nữ giống như đang thầm thì buôn chuyện với nhau, nhưng thật ra không phải thế, được giá sách che chắn, khuôn mặt Triệu Hương Nông đỏ bừng, cô sắp khóc đến nơi rồi, tay cô đang chuyển động cực nhanh... Cuối cùng, anh giải phóng trong lòng bàn tay cô. Sau ngày mưa hôm đó, Tống Ngọc Trạch ngỏ lời muốn sống cùng Triệu Hương Nông. Sau vài ngày Triệu Hương Nông suy nghĩ, bọn họ cùng đến khu mua sắm, mua áo ngủ tình nhân, gối tình nhân, cốc tình nhân. Bọn họ còn mua một món đồ quan trọng khác, áo mưa là loại siêu mỏng mà Tống Ngọc Trạch thích."

"Triệu Hương Nông, em xem cái gì nên trải qua anh đều trải qua hết rồi."

Triệu Hương Nông vẫn nhìn anh, gò má đỏ ửng, ánh mắt mê ly, cô hỏi Tống Ngọc Trạch sau này bọn họ thật sự sẽ trở nên như vậy sao?

"Ừm, chúng ta nhất định sẽ trở nên như vậy."

Cô rũ mắt xuống.

"A Nông, anh muốn em, anh muốn đi vào, cho anh đi vào, hửm?" Anh hôn vào bàn tay đang bịt miệng anh.

"Tống Ngọc Trạch, anh có thể cho em năm phút suy nghĩ không?"

Năm phút sau, Triệu Hương Nông gật đầu trong cái nhìn nóng bỏng của Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch hoan hô trong lòng, nhanh tay cởi bỏ quần áo cô.

"Khoan đã!" Cô nghiêm túc nói: "Tống Ngọc Trạch, anh phải đáp ứng một yêu cầu của em thì em mới để cho anh dùng loại siêu mỏng anh mua kia."

Tống Ngọc Trạch muốn nện một cú xuống đất, nghiến răng thốt ra từng chữ một: "Yêu cầu gì?"

"Gỡ thứ dưới cổ chân anh ra, sau đó chúng ta rời khỏi nơi này. Tống Ngọc Trạch, em biết anh có cách mà." Triệu Hương Nông chỉ vào chân anh.

Người phụ nữ này thật sự coi anh là chiến sĩ tương lai hả! Tống Ngọc Trạch nhíu mày.

Ngón tay cô vuốt hàng mày nhăn nhó của anh, giọng vừa ngọt vừa quyến rũ: "Tống Ngọc Trạch, nếu anh mà đeo cái đấy rồi làm với em, em cảm thấy em sẽ mất tập trung."

Tống Ngọc Trạch cảm thấy lời của Triệu Hương Nông cũng có lí.

"Có lúc anh rất đáng ghét, đáng ghét đến nỗi em không thể không quắp chân lên eo anh. Anh cũng biết, sức em yếu xìu, không cẩn thận chân lại trượt xuống khỏi người anh, sau đó, có thể sẽ chạm vào cái thứ trên chân anh, như vậy em chắc chắn sẽ phân tâm."

Quả là như vậy, dường như Tống Ngọc Trạch có thể tưởng tượng đến lúc đấy thì tụt hứng thế nào.

Khi Tống Ngọc Trạch đang chìm trong sự ham muốn mà gọi điện thoại, anh vĩnh viễn không ngờ rằng, Triệu Hương Nông lại dùng cách này để đặt một cái bẫy. Cô dùng giọng nói như bùa mê khiến anh rơi vào bẫy của cô, ngu ngơ nghe theo cô.

Nửa tiếng sau cuộc điện thoại của Tống Ngọc Trạch, có hai người đàn ông đến đó, một người dùng máy làm nhiễu sóng rồi chuyển chiếc còng điện tử trên chân Tống Ngọc Trạch sang cổ chân của người đàn ông có vóc dáng tương tự Tống Ngọc Trạch. Mọi thứ chỉ diễn ra trong vòng mấy phút ngắn ngủi.

Gần 12 giờ đêm, Tống Ngọc Trạch lái xe đưa Triệu Hương Nông ra ngoài từ cổng sau.

Xe dừng trước ngã tư đường, dòng xe vẫn tấp nập qua lại, đèn phố vẫn sáng trưng, cả thành phố Chicago không bao giờ ngủ.

"Công chúa điện hạ, bây giờ chúng ta đi đâu?" Anh hỏi cô.

Cô chỉ tay về phía trước: "Lái xe về phía trước, đến con đường đầy hoa tươi, đến cây cầu nhìn từ xa như vầng trăng treo veo, đến nơi sơn thủy hữu tình, đến nơi rừng sâu hồ bạc. Khi xe dừng lại bên bờ hồ, em sẽ cho anh hôn em."

Thế là, chiếc xe băng qua màn đêm đằng đẵng, vượt qua cây cầu, nơi ánh đèn hiu hắt có ánh trăng bàng bạc chiếu xuống, đồng hành cùng hành trình của họ.

Xe men theo bờ sông Mississipi, xuyên qua công viên rừng rậm, cuối cùng dừng bên ven hồ.

Bầu trời sắp nghênh đón hừng đông mờ mờ ảo ảo, xung quanh tĩnh lặng, thỉnh thoảng có tiếng cá nhảy lên mặt nước, hai người không nói năng gì, hoặc có lẽ không cần nói gì nữa rồi.

Triệu Hương Nông vặn đèn trong khoang xe dịu đi, cởi dây an toàn ra, sau đó chạm vào tay Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch nắm lấy tay cô, không cần phải dùng ngôn ngữ vào giây phút như này nữa, Tống Ngọc Trạch chuyển sang chỗ ngồi của cô.

Hai người chen chúc trên ghế phó lái. Chiếc ghế đã được ngả về phía sau, cô ngồi trên người anh, rũ mắt, mặc anh thò tay vào váy cô, mặc tay anh vén lớp vải mỏng manh kia rồi đi vào.

Vì e ngại cơ thể cô đang trong thời gian hồi phục, anh không dám quá kịch liệt. Sau khi nhận được sự đồng ý của cô, khi một ngón tay đi vào, cô tựa đầu lên vai anh, không dám nhìn anh. Dưới dự thăm dò dịu dàng của anh, cô nhanh chóng động tình. Đợi đến khi cơ thể cô mềm nhũn như một vũng nước, cô được đặt nằm trên ghế, quần lót mỏng manh từ từ trượt khỏi chân cô, còn chân váy dáng rộng của cô thì bị vén lên tận eo. Sau vài lần cự tuyệt không thành, cô ngoan ngoãn để anh dẫn dắt tay cô, nắm lấy nơi ngẩng cao đầu của anh, sau đó...

Cô bắt đầu sợ hãi, nơi đó sao mà... dù biết cuối cùng mình sẽ dung nạp được nó, nhưng... cô vẫn không kìm được muốn nhắc nhở anh.

Không đợi cô lên tiếng, anh đã cất lời trước cô, giọng nói trầm lắng như màn đêm xung quanh: "Đừng sợ... anh sẽ nhẹ nhàng."

Khi hừng đông chiếu vào khoang xe, hai người đã toát đầy mồ hôi. Mồ hôi bốc hơi cùng với làn khói toát ra từ hơi thở kịch liệt của hai người khiến khoang xe trở nên mờ ảo, kính xe cũng mờ đi, biến khoang xe trở thành một thế giới độc lập.

Cơ thể cô mở rộng nghênh đón anh, càng yêu càng khao khát nhau, họ càng muốn khám phá cơ thể đối phương bằng bản năng nguyên thủy nhất.

Lúc này, người ngồi trên anh đang run rẩy kịch liệt. Anh vùi sâu trong cơ thể cô, chân cô quấn quanh eo anh, đôi tay khoác lên cổ anh, tựa đầu vào hõm vai anh, để mặc anh... cần mẫn cày quốc, dần dần đánh tan tư duy của cô bằng những cú dấn người.

Sau đó, dốc hết sức lực, bao dung anh.

Quên đi biệt li, quên đi con dao phẫu thuật.

Đến giây phút cực hạn, dịch thể nóng hổi bắn vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô. Anh rất ảo não, vì tham luyến sự sung sướng nhất thời, tham luyến xúc cảm không bị ngăn cách, bọn họ đã quên đeo áo mưa.

"Kỳ an toàn." Cô nói với anh.

Ánh bình minh đã gõ cửa, tia nắng chan hòa trải khắp thế giới bên ngoài cửa xe. Triệu Hương Nông ngủ say sưa trong lòng Tống Ngọc Trạch. Trên người cô đắp áo khoác của anh, anh cũng không nỡ rời khỏi cơ thể cô.

Ục ục...

Dù Triệu Hương Nông nghe thấy tiếng bụng mình đang kháng nghị nhưng cô vẫn nhắm chặt mắt. Tiếng cười của anh thật gần, như thể có thể lọt vào tai cô bất cứ lúc nào, khiến trái tim cô ngứa ran.

"Triệu Hương Nông, mau dậy nào, mặt trời chiếu đến mông rồi." Tống Ngọc Trạch nói thật to.

Triệu Hương Nông miễn cưỡng mở mắt ra. Y như Tống Ngọc Trạch đã nói, ánh mặt trời lúc mười giờ sáng xuyên qua tán lá hắt vào khoang xe. Tống Ngọc Trạch đã ngồi sang ghế lái ngắm cô.

Mấy phút sau, Triệu Hương Nông vẫn túm chặt chiếc áo khoác đắp trên người, lườm Tống Ngọc Trạch, cô như muốn nói "Đồ cầm thú, còn không đi chỗ khác, em muốn thay quần áo."

Trên người cô ngoại trừ đôi tất dài ra thì cơ bản không còn gì nữa.

Thấy Tống Ngọc Trạch không có ý định quay mặt đi, Triệu Hương Nông nổi đóa: "Tống Ngọc Trạch!"

"Triệu Hương Nông, em là vợ anh."

"Thì sao nào?"

Ánh mắt nhìn cô trở nên thẫm lại: "Chồng nhìn vợ thay quần áo là chuyện thường tình, Triệu Hương Nông, anh muốn nhìn."

Tống Ngọc Trạch muốn nhìn Triệu Hương Nông thay quần áo, vậy thì cho anh nhìn, chỉ cần anh muốn cô cũng có thể cho anh làm.

Có điều, cô vẫn chưa thể hào phóng giống đám bạn cô được.

Cô ngồi dậy khỏi chiếc ghế đã ngả ra sau, chiếc áo khoác đắp trước ngực chầm chậm trượt xuống eo. Bàn tay vốn đang định lấy chiếc váy dài vì ánh

mắt dừng lại trước ngực cô mà đổi thành lấy áo lót.

"Triệu Hương Nông." Anh gọi cô.

Thế là, bàn tay định lấy áo lót lại đổi thành lấy váy dài.

Cuối cùng, người thua cuộc là Tống Ngọc Trạch. Khi chiếc áo sơ mi của cô vẫn chưa kịp cài ba chiếc cúc cuối cùng, Tống Ngọc Trạch mở cửa xuống xe, sau đó...

"Tùm..." Một tiếng vọng ra từ mặt hồ, phá vỡ sự tĩnh mịch của khu rừng.

Tia nắng chói chang chiếu xuống làn sóng lăn tăn trên mặt hồ, Triệu Hương Nông ngồi trên chiếc cầu vươn ra giữa hồ, vừa ăn quà vặt vừa nhìn Tống Ngọc Trạch bơi trong hồ.

Triệu Hương Nông rất vui, vì cô cảm thấy đây hoàn toàn là do Tống Ngọc Trạch tự làm tự chịu.

"Tống Ngọc Trạch, sao bỗng dưng anh lại tắm vào lúc này?" Một câu hỏi ngây thơ vô (số) tội, vào buổi trưa nhàn rỗi thế này, cô phải tìm chút chuyện vui.

Đáp lại cô là tiếng rẽ nước nhanh hơn của Tống Ngọc Trạch. Chắc người kia giận lắm đây, tình trạng cơ thể cô rành rành ra đấy, không tiết chế không được, cô gần như muốn ngất dưới người anh.

Cô hỏi lại lần nữa nhưng vẫn không nhận được câu trả lời, thế là cô cầm viên đó nhỏ ném về phía Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch hơi xui xẻo, viên đá đầu tiên đã ném trúng đầu anh.

Rõ ràng anh đã bị chọc giận, thế là...

"Triệu Hương Nông, về sau anh sẽ không nhìn em thay quần áo nữa." Anh dừng lại giữa hồ, gầm lên như phát rồ, tiếng anh không ngừng vọng lại khắp cánh rừng.

Thật là đáng yêu, Tống Ngọc Trạch thật là đáng yêu. Vừa khen Tống Ngọc Trạch trong lòng, lệ nóng cũng dâng đầy trong hốc mắt. Anh yêu, liệu anh có biết? Giờ anh không nhìn, về sau anh sẽ không thể nhìn thấy nữa đâu.

Về sau, anh thật sự không phải nhìn Triệu Hương Nông thay quần áo nữa rồi.

Ngẩng đầu, bầu trời đầu tháng tư là một màu xanh nhạt nhòa.

Tiếng rẽ nước hướng về đôi chân buông thõng dưới cầu của cô, anh bơi đến bên cô, giọng anh lộ ra sự bất bình: "Triệu Hương Nông, giờ em đang đắc ý lắm đúng không?"

Đúng, cô rất đắc ý.

Chiếc xe đang tiến sâu vào trong rừng. Trước khi mặt trời lặn, họ đã tìm được khách sạn trên cây mà bọn họ dự định ngủ lại đó một đêm.

Khách sạn trên cây do một người Anh Điêng mở. Người Anh Điêng kinh doanh theo mô hình mà tổ tiên họ để lại. Nơi này không có điện, không có mạng, căn nhà gỗ đóng trên cây cổ thụ mấy trăm năm, cách bài trí đơn giản trong căn phòng khiến người ta ngỡ như đã quay về năm mươi năm trước.

Tối đến, Triệu Hương Nông nằm nhoài trước cửa sổ, ánh mắt dõi theo nhịp đung đưa của đám dây leo trước cửa sổ. Xung quanh cây là những chiếc đèn dầu, ánh đèn leo lắt khiến nơi này càng trở nên nguyên sơ, khiến cô biếng nhác, ngơ ngẩn.

Trái với sự biếng nhác của Triệu Hương Nông, Tống Ngọc Trạch lại rất phấn khích, tên ngốc kia vừa đưa cô đến phòng của một cụ già Anh Điêng hơn trăm tuổi. Đó là ông của chủ khách sạn. Nghe nói ông cụ đó có khả năng dự đoán vận mệnh tương lai, rất nhiều người từ xa đến nơi này vì khả năng của ông cụ. Sau khi Tống Ngọc Trạch đưa một đống đô la ra, ông lão bắt đầu lẩm nhẩm. Khi Triệu Hương Nông nghe thấy ông lão kia nói cô và Tống Ngọc Trạch sẽ sống bên nhau đến bạc đầu, cô cũng đã đoán ra người này chính là thần lừa bịp.

Ừm, khi nghe thấy ông lão nói như vậy, Tống Ngọc Trạch lại nhét vào tay ông lão một xấp tiền dày.

Sống đến bạc đầu? Cõi lòng Triệu Hương Nông chua xót, dường như cô hiểu định nghĩa của từ này quá muộn rồi, đúng là quá muộn rồi.

Đêm dần khuya, cô vẫn bất động ngồi trước cửa sổ, Tống Ngọc Trạch ngồi bên thủ thỉ: "Trên xe em còn khăng khăng muốn tắm mà."

"Ồ..."

"Ngoan, nước pha xong rồi."

"Ừm..."

"Triệu Hương Nông, anh muốn đi ngủ rồi, anh lái xe cả ngày mệt quá, tí nữa nước mà lạnh thì anh mặc kệ em đấy."

"Tống Ngọc Trạch..." Triệu Hương Nông kéo dài giọng: "Chân em tê, em lười, em không muốn động đậy."

Trong phòng tắm chật chội, xung quanh được ghép lại từ ván gỗ. Nước trong bồn tắm bốc hơi nghi ngút, Tống Ngọc Trạch đặt cô vào bồn tắm rồi nhanh chóng quay ra. Triệu Hương Nông kéo tay anh, anh vuốt tóc cô: "Anh ở ngoài đợi em, có chuyện gì thì gọi anh là được."

Trên mặt Tống Ngọc Trạch vẫn còn vết nhọ nồi, ở đây nếu muốn dùng nước nóng thì khách phải tự đun. Vì muốn để cô tắm nước nóng mà Tống Ngọc Trạch đã tốn không ít thời gian.

"Cùng tắm đi." Cô cụp mắt, ngón tay vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay anh.

Bàn tay đặt trên đầu cô rời xuống mặt cô, mân mê má cô: "Nước nhanh nguội lắm, tắm xong rồi nghỉ ngơi cho đỡ mệt."

Nói xong, anh ra khỏi nhà tắm như chạy trốn.

Cơ thể được nước nóng vây quanh, Triệu Hương Nông chậm rãi đếm, đếm thời gian còn lại của cô và Tống Ngọc Trạch.

Đêm khuya.

Đèn ở bốn góc phòng chỉ còn lại hai chiếc, ánh đèn nhỏ bé lay lắt theo sự chuyển động của không khí. Cơ thể đang dán chặt vào anh khiến Tống Ngọc Trạch càng lúc càng không thể chung đụng với cô bằng hình thức chỉ nói chuyện đơn thuần kia được nữa. Lúc này, chuyện anh cần chống lại là ham muốn sờ cô, đi vào cô.

"Triệu Hương Nông, em không ngủ à?" Tống Ngọc Trạch nhắc nhở lần thứ n: "Đã muộn lắm rồi đấy."

"Em không buồn ngủ."

Nghiến răng, Tống Ngọc Trạch muốn chửi thề, người phụ nữ này cọ bộ ngực của cô vào anh làm cái gì vậy? Cô có biết sáng hôm nay khi anh vừa thức dậy liền nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của cô, anh ân hận đến mức nào không.

Anh ham muốn vô độ, anh không hề tiết chế! Anh còn nhớ khoảnh khắc chạy nước rút trong cơ thể cô, đầu cô đã va vào nóc xe mấy lần.

"Triệu Hương Nông, ngày mai anh còn phải lái xe."

"Ừm."

Đêm khuya.

Tống Ngọc Trạch nhắm chặt mắt, anh không thể mở mắt ra nhìn người phụ nữ đang phủ phục trên người anh. Anh biết một khi mình mở mắt ra nhất định sẽ xé bộ áo ngủ trên người cô thành mảnh vụn, vì từ lúc cô bước ra khỏi phòng tắm anh đã có ý định xé tan nó bất cứ lúc nào.

"Tống Ngọc Trạch, anh ngủ rồi à?"

Tống Ngọc Trạch gắng gượng để mình hít thở đều đặn như đã ngủ say.

"Ngủ thật rồi à." Giọng cô rầu rĩ không vui: "Em vẫn muốn hỏi anh một vấn đề cơ?"

Tống Ngọc Trạch không thể chịu được khi giọng Triệu Hương Nông mang theo sự không vui, giọng anh như hừ ra từ mũi: "Vấn đề gì?"

"Em muốn hỏi là, mấy năm sau ngoài chuyện nhờ Triệu Hương Nông giải quyết bằng tay và sống cùng cô ấy ra..." Giọng nói kia rề rà ghẹo người: "Tống Ngọc Trạch còn muốn điều gì khác không, hửm? Chẳng hạn như..."

Khoảnh khắc ấy, Tống Ngọc Trạch cảm thấy con tim mình đã lạc mất một nhịp.

Thế là, anh mở mắt ra, sau đó không thể rời mắt khỏi khuôn mặt cô được nữa, không, phải nói là đôi môi đỏ thắm của cô.

Cô nắm lấy tay anh. Khi đầu lưỡi cô chạm vào ngón tay anh, mọi thứ đã hoàn toàn ngã ngũ.

Cuối cùng, đầu lưỡi nhẹ lướt qua đầu ngón tay anh, Tống Ngọc Trạch thầm cười khổ, cô chỉ liếm nhẹ một cái, anh liền cởi giáp xin hàng.

"Muốn không?" Cô hỏi anh.

Ánh mắt dán vào đôi môi đỏ mọng của cô: "Muốn, muốn đến điên lên, nằm mơ cũng muốn. Sau khi làm tổn thương Triệu Hương Nông nặng nề, Tống Ngọc Trạch quay về New Orleans. Em cũng biết buổi tối ở New Orleans rất yên bình. Khi màn đêm tĩnh lặng vừa buông xuống, em liền chạy vào trong đầu anh. Anh lén mở cửa căn phòng em ở trước kia, mọi chuyện liền bắt đầu."

Đêm khuya.

Chiếc giường được ghép lại từ những tấm gỗ kê sát tường, trên giường là hai chai bia đã uống một nửa, mùi bia vẫn còn thoang thoảng trong căn phòng. Chiếc màn tối màu đã cho hai người một tầng bảo vệ. Họ rất cần tầng bảo vệ này, vì... Tống Ngọc Trạch đang tựa lưng vào tường, cúi đầu nhìn Triệu Hương Nông, bàn tay đặt trên đỉnh đầu cô, theo từng tiết tấu của cô mà luồn sâu vào tóc cô. Không còn chuyện gì có thể chấn động hơn cảnh tượng này, cô đã tái hiện cảnh tượng trong mơ của anh: Đôi môi mềm mại của cô, hơi thở ghẹo người của cô, cô dẫn anh lên thiên đường, đẩy anh xuống địa ngục, cô khiến anh...

Khoái cảm từ đôi môi của cô lướt qua nơi cứng rắn nhất của anh xông thẳng lên khoang bụng, khoang miệng anh, rồi biến thành tiếng rên đứt quãng: Triệu Hương Nông, Triệu Hương Nông...

Làm xong, cô mềm oặt nép vào lòng anh: "Tống Ngọc Trạch, anh khiến em mệt chết đi được."

Anh khẽ hôn lên thái dương cô: "Năm Tống Ngọc Trạch 28 tuổi, cuối cùng anh cũng đạt được ước muốn, quá trình đó còn tuyệt hơn cả tưởng tượng của anh gấp vạn lần."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, họ cảm thấy thời cơ đã chín muồi, Tống Ngọc Trạch quyết định kết hôn với Triệu Hương Nông một lần nữa. Ngày họ tổ chức hôn lễ là một ngày đẹp trời. Sau khi tổ chức hôn lễ xong, ông Tống giao hết quyền làm chủ cho bà Tống, bao gồm địa điểm hưởng tuần trăng mật. Bà Tống, em nói xem chúng ta nên hưởng tuần trăng mặt ở đâu?"

"Dĩ nhiên là Istanbul rồi, trước kia em và Nguyên Tú cũng định..."

"Triệu Hương Nông!"

"Hửm?"

"Em nói Nguyên Tú! Triệu Hương Nông, cái thói hư này của em phải sửa, Nguyên Tú với chả Nguyên Téo, buồn nôn chết đi được."

"Tống Ngọc Trạch, không phải anh đang nổi giận với em đấy chứ? Tống Ngọc Trạch, anh dám nổi giận với em à, anh đừng quên chuyện em vừa làm cho anh."

"..."

Trước khi Triệu Hương Nông chìm vào giấc ngủ say, ông Tống và bà Tống mà Tống Ngọc Trạch nói đã bước sang tuổi 30. Triệu Hương Nông 30 tuổi vẫn xinh đẹp như cũ. Tống Ngọc Trạch 30 tuổi vẫn đẹp trai ngời ngời. Cô muốn có lại một đứa con, mà anh vì suy nghĩ đến cơ thể cô mà bác bỏ ý định của cô, thế là, họ có lần cãi vã đầu tiên sau khi kết hôn. Tất nhiên cuối cùng ông Tống là người xuống nước trước, vì anh không thể không có cô.

Triệu Hương Nông nằm nhoài trên người anh bật cười, cười đến đau đớn cõi lòng.

Khi trời còn chưa sáng, khi Tống Ngọc Trạch kéo Triệu Hương Nông ngồi dậy, cô duỗi chân đạp anh, cô được anh cõng trên lưng.

"Tống Ngọc Trạch, em muốn ngủ, em buồn ngủ." Nằm trên lưng anh, cô vung chân để biểu đạt sự bất mãn của mình.

"Ngoan, có ai không cho em ngủ đâu, này này này! Em còn đạp anh nữa anh sẽ vứt em xuống đấy." Anh dọa cô.

Thế là cô ngoan ngoãn ôm lấy cổ anh.

Bước chân của anh giẫm trên bậc cầu thang bằng gỗ phát ra tiếng "Cộc, cộc". Đi hết bậc cầu thang, Triệu Hương Nông mơ hồ nghe thấy Tống Ngọc Trạch trò chuyện với ông lão bằng tiếng Anh Điêng.

Gần năm phút trò chuyện, Tống Ngọc Trạch lại cõng cô lên xe, cô được đặt ngồi trên ghế phó lái. Triệu Hương Nông tìm một tư thế thoải mái định ngủ tiếp, cô hỏi Tống Ngọc Trạch ban nãy đã nói gì với ông lão kia?

"Nói ra mất thiêng." Anh trịnh trọng trả lời.

"Ông Tống biết nói tiếng Anh Điêng, hơn nữa còn nói lưu loát như vậy, bà Tống cảm thấy rất tự hào." Nghe nói tiếng Anh Điêng là một trong những ngôn ngữ khó nhất, Triệu Hương Nông cảm thấy mình nên khen anh một chút.

Lời khen của Triệu Hương Nông khiến Tống Ngọc Trạch rất sướng, anh bưng mặt cô hôn một cái rõ kêu.

Ngày kỷ niệm năm năm kết hôn của ông Tống và bà Tống, bọn họ ngắm mặt trời mọc trên cao nguyên. Họ quay mặt về hướng đông, chiếc xe dừng trên cao nguyên, ánh mặt trời rực rỡ chói lóa khiến cô chỉ có thể nheo mắt lại nhìn. Từ khi sinh ra tới bây giờ, cô mới được ngắm cảnh mặt trời mọc.

Cô ngắm mặt trời, Tống Ngọc Trạch ngắm cô.

Ánh mắt Triệu Hương Nông nhìn về phía trước, không buồn nhìn mà duỗi tay chắn trước mặt anh, dùng giọng nói hung dữ để phân tán nỗi bi thương càng lúc càng lớn dần theo dòng thời gian dần trôi: "Tống Ngọc Trạch, đừng có nhìn em!"

Anh khẽ hôn vào lòng bàn tay cô, giọng nói thoát ra từ kẽ ngón tay cô: "Năm này, ông Tống và bà Tống kỷ niệm năm năm kết hôn. Có một người Anh Điêng nói anh chỉ cần có sự thành tín trong lòng, thần mặt trời sẽ biến ước mơ của anh thành hiện thực, ông Tống chỉ mong được ở bên bà Tống mãi mãi."

"Cũng trong năm này, bà Tống 32 tuổi, khóe mắt cô có nếp nhăn đầu tiên, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự quyến rũ của cô. Cô chỉ cần nheo mắt là ông Tống đã muốn hôn cô rồi."

Khi bóng đen phủ lên mặt cô, Triệu Hương Nông nhắm mắt lại,

Trên đường trở về, khoang xe vang lên cuộc đối thoại như này:

"Ngày kỷ niệm năm năm kết hôn qua rồi, ngày kỷ niệm bảy năm kết hôn cũng trôi qua, sau đó bọn họ đón ngày kỷ niệm tám năm kết hôn. Năm này, họ đã 35 tuổi..."

"Từ đã, Triệu Hương Nông, vì sao lại muốn thời gian trôi nhanh như vậy?"

"Em thích, không được à? Chẳng phải anh nói, kết hôn xong mọi chuyện đều do em quyết hết sao? Còn nữa, Tống Ngọc Trạch, vì sao anh cứ mãi không cho em sinh con vậy?" Nói đến đây, Triệu Hương Nông ngừng lại, sau đó gào lên: "Tống Ngọc Trạch, ai bảo anh cho em uống nhiều nước như vậy."

Tống Ngọc Trạch rất khẩn trương vì giọng nói như sắp khóc đến nơi của cô: "Sao thế, sao thế? Chỗ nào không thoải mái?"

"Tống Ngọc Trạch, anh mau tìm cho em một nhà vệ sinh, phải tìm cái sạch sẽ, độc lập, có gương."

Khi ông Tống và bà Tống 35 tuổi đã làm một chuyện xấu, địa điểm xảy ra chuyện xấu kia ngay tại con đường về nhà của họ, đại khái là giữa cặp nam nữ trưởng thành kia đã xảy ra sự việc "rơm bén lửa".

Đến trưa, Triệu Hương Nông khó khăn lắm mới tìm được một nhà dân để giải quyết nỗi buồn. Nhà tắm của nhà người ta nhỏ như mắt muỗi, Triệu Hương Nông tiện thể tắm qua một chút. Tắm xong cô phát hiện một con bò sát bốn chân, cô lập tức hét lên: "Tống Ngọc Trạch, mau đến cứu em."

Tống Ngọc Trạch đứng đợi cô bên ngoài lập tức lao vào trong, con vật kia lập tức bị đá bay, xác định nó chỉ còn lại nửa cái mạng, Triệu Hương Nông mới thở hắt một hơi. Khi cô quay lại nhìn Tống Ngọc Trạch, ánh mắt Tống Ngọc Trạch dính chặt vào một chỗ. Thuận theo ánh mắt của anh, cô nhìn thấy eo của cô lộ ra một khoảng lớn. Vừa rồi đang mải sợ nên cô quên kéo khóa váy. Bây giờ chiếc váy khoác lỏng lẻo trên eo cô, để lộ mép quần lót màu tím đậm, càng gay go hơn là mép quần lót lại lúc ẩn lúc hiện.

Chỉ trong nháy mắt, Triệu Hương Nông bị Tống Ngọc Trạch dồn sát vào góc phòng tắm. Triệu Hương Nông chống tay lên ngực Tống Ngọc Trạch, đưa ra sự kháng cự vô ích, miệng thì cảnh cáo: "Tống Ngọc Trạch, anh đừng có làm bậy. Tống Ngọc Trạch, anh lên cơn thì cũng phải xem thời điểm, đây là nhà của người khác."

"Là nhà của người khác." Tống Ngọc Trạch dễ dàng gạt tay cô ra: "Bà Tống, em cũng thấy người lớn ở nhà này đi vắng cả rồi."

"Tống... Tống Ngọc Trạch, trẻ con cũng được coi là người đấy."

Anh ngậm thùy tai cô: "Chỉ sờ thôi, ừm, anh không làm gì đâu, anh thề anh không làm gì cả."

Ánh mắt giao nhau, "Tống Ngọc Trạch, anh chỉ sờ thôi?" "Ừ, chỉ sờ, anh mà lừa em thì anh làm chó."

Vừa vặn là sau lưng cô là một bệ lavabo để đặt vật dụng trong nhà tắm, cơ thể cô được đặt ngồi trên đó. Triệu Hương Nông muốn kéo khóa áo khoác xuống thì bị Tống Ngọc Trạch đè tay lại. Khi cô còn chưa hiểu được ý của Tống Ngọc Trạch, một bàn tay khác của anh đã tuột váy khỏi chân cô, ném xuống đất.

"Không sờ chỗ đó." Giọng anh rất trầm. Khi nói lời ấy, tay anh đang mò mẫm bên ngoài mép quần lót.

Ý nghĩ bên ngoài vẫn còn trẻ con khiến Triệu Hương Nông chặn tay anh lại, nhưng cũng chỉ giẫy giụa vài cái, ánh mắt quá đỗi nóng bỏng của Tống Ngọc Trạch khiến cô đỏ mặt ngầm cho phép anh cởi chiếc quần lót mỏng manh kia ra, sau đó lột nốt chiếc váy dài trên người cô.

Thực ra, không cần cởi cũng có thể đi vào mà, Triệu Hương Nông mơ hồ nghĩ. Triệu Hương Nông còn chưa nghĩ ra vì sao Tống Ngọc Trạch lại làm như vậy thì Tống Ngọc Trạch đã gác chân cô lên vai anh.

Khi nhận ra Tống Ngọc Trạch muốn làm gì, Triệu Hương Nông sợ hãi vô cùng, có điều chân cô đã bị gác lên người anh, cô cũng không thể động đậy, chỉ cần giẫy giụa một cái là cô sẽ rơi khỏi bệ lavabo, như thế đám trẻ bên ngoài sẽ biết.

"Tống... Tống Ngọc Trạch, đừng..." Trong cơn khiếp sợ, Triệu Hương Nông như muốn khóc đến nơi.

Một giây sau, giống như bị điện giật.

Mọi lời nói bị xúc cảm kia lấn át mắc lại trong cổ họng, có chết cũng không thể phát ra tiếng, có chết cũng không thể để cảm giác sống không được chết cũng không xong biến thành một chuỗi âm thanh thoát ra khỏi miệng. Cô chỉ có thể mím chặt môi, ngón tay run rẩy luồn sâu vào trong tóc anh.

Tiếng mở cửa, tiếng trẻ con vang lên, rèm cửa nhanh chóng được kéo lại. Tấm rèm màu xanh lá cây nhạt ngăn cách hai người và đứa trẻ. Tống Ngọc Trạch nhanh chóng nhặt chiếc váy dưới sàn đắp lên người cô, sau đó bước ra ngoài.

Sau khi chắc chắn Tống Ngọc Trạch đã ra khỏi phòng tắm, Triệu Hương Nông mới mở mắt. Cô nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình trong gương: Mái tóc ướt đẫm, dán vào cổ và má cô, gò má của người phụ nữ trong gương đỏ rực như sắp nhỏ ra máu.

Cuộc đối thoại của một lớn một nhỏ bên ngoài khiến Triệu Hương Nông chỉ ước tìm được một chỗ để chui vào.

"Chú và vợ chú đang làm gì vậy ạ?"

"Vợ chú bị một con vật dọa cho ngất xỉu, chú đang hô hấp nhân tạo cho cô ấy."

"Chú, cháu có thấy giống hô hấp nhân tạo đâu, chẳng phải hô hấp nhân tạo là phải hôn môi sao?"

"Ban nãy đúng là chú đang hôn môi."

"Không đúng, vừa nãy cháu thấy chú có hôn môi cô ấy đâu, mà hôn chỗ..."

"Này này này! Cháu yêu, cháu nhìn xem đây là gì? Nếu cháu không nói với chú về chuyện hô hấp nhân tạo nữa thì nó sẽ thuộc về cháu và cả anh chị của cháu ngoài kia. Nếu các cháu có thể ra ngoài trông xe hộ chú thì các cháu sẽ được thưởng nhiều hơn đấy."

Sau đó đứa trẻ hoan hô một tiếng.

Khi Tống Ngọc Trạch quay lại phòng tắm, Triệu Hương Nông vội vàng cụp mắt xuống. Tống Ngọc Trạch đến trước mặt cô, cũng chỉ trong chớp mắt, hô hấp của anh lại trở nên gấp gáp. Anh vén những lọn tóc dán trên mặt cô về phía sau, anh nhẹ nhàng ghì trán vào trán cô: "Bà Tống, em đẹp quá."

Triệu Hương Nông ngước mắt lên, chạm phải đôi mắt đầy si mê của Tống Ngọc Trạch.

Hai chân cô quấn lấy eo anh, anh dẫn dắt tay cô chạm vào dây nịt của anh, anh rỉ tai cô: "A Nông, vừa nãy có thích không? A Nông, muốn không? Muốn anh không? Muốn anh lấp đầy em không? Hửm?"

Cụp mắt xuống, cô cởi dây nịt của anh, tiếp đến là khóa quần jean.

Triệu Hương Nông cúi gằm mặt để Tống Ngọc Trạch dắt ra khỏi ngôi nhà kia. Trước khi đi khỏi đó, Tống Ngọc Trạch lại cho đám trẻ trông xe hộ anh một xấp tiền dày. Số tiền đó bao gồm cả tiền sửa bệ lavabo trong nhà tắm.

Trên đường quay về, tuổi tác của họ thay đổi theo hành trình mà chiếc xe họ đi. Họ lại đón những ngày kỉ niệm kết hôn tiếp theo, hoặc ấm áp hoặc viển vông hoặc hài hước.

Mặt trời ngả về tây, xe của họ đã đến khu nghỉ dưỡng. Khu nghỉ dưỡng cách địa phận Chicago ba trăm dặm Anh. Cách thời gian chia xa của họ còn bảy tiếng đồng hồ.

Lúc này, ông Tống và bà Tống đã kết hôn được 20 năm. Sau 20 năm, họ vẫn yêu nhau sâu đậm. Họ cũng đã có con, đứa trẻ khỏe mạnh thông minh. Ngày kỉ niệm 20 năm kết hôn, bà Tống quyết định làm bữa tối cho ông Tống. Đây là lần đầu tiên bà nấu cơm, vì ông Tống rất chiều bà, chiều đến độ bà chẳng biết làm gì, chiều đến độ khiến bà càng ngày càng ngốc, ngốc đến mức ngay cả một quả trứng cũng không biết xử lí ra sao.

Một bát canh hành tây, một đĩa măng tây cuốn thịt xông khói, một đĩa bánh mì pudding đã tiêu tốn gần chín mươi phút của bà Tống, trong thời gian đó, Tống Ngọc Trạch ngồi xem ti vi.

Ba món ăn được đặt lên bàn, Triệu Hương Nông nhìn Tống Ngọc Trạch nhanh chóng ngốn sạch đồ ăn cô làm, không bỏ sót chút nào. Dựa vào dáng vẻ ăn cơm và vẻ mặt của Tống Ngọc Trạch ban nãy, Triệu Hương Nông đoán đồ ăn cô làm chắc chắn rất ngon, không, phải nói là siêu ngon ấy.

Điều này khiến Triệu Hương Nông phồng mũi: "Tống Ngọc Trạch, đồ ăn em nấu ngon lắm nhỉ?"

Tống Ngọc Trạch lắc đầu, tỏ vẻ "Em đừng quá đắc ý, chả ngon một tí nào"

Xì!

"Tống Ngọc Trạch, anh lừa ai chứ, không ngon sao còn ăn sạch như vậy." Triệu Hương Nông vẫn tin chắc rằng đồ ăn mình nấu rất ngon.

"Đó là vì em chỉ làm một phần." Tống Ngọc Trạch nói.

Lúc này Triệu Hương Nông mới phát hiện đúng là cô chỉ làm một phần. Triệu Hương Nông hài lòng quay vào bếp. Trong bếp vẫn còn thừa bánh mì pudding cô vừa làm. Triệu Hương Nông hớn hở bỏ miếng bánh vào miệng.

Mấy phút sau, Triệu Hương Nông quỳ sụp xuống đất, kìm chế để không khóc, bịt chặt miệng để những âm thanh nghẹn ngào chỉ có thể thoát ra từ mũi.

Cô thật ngu ngốc, đến một bữa cơm cũng không làm xong. Bánh cô làm ngọt đến mức khiến người ta buồn nôn. Vị canh hành tây của cô rất kì quặc, chắc chắn măng tây cuốn thịt xông khói cũng chẳng khá khẩm hơn. Cô thật là ngu ngốc.

Lúc Tống Ngọc Trạch đi vào, Triệu Hương Nông muốn thu lại tiếng khóc thì cũng đã muộn.

"Triệu Hương Nông, em sao thế?" Tống Ngọc Trạch quỳ xuống trước mặt cô, nâng mặt cô lên, ánh mắt anh đầy nghi hoặc: "Triệu Hương Nông, có phải xảy ra chuyện gì không? Hai ngày nay em có vẻ là lạ, nói cho anh biết, có phải em..."

Triệu Hương Nông bỗng vơ đồ cô mua ở siêu thị ném vào mặt Tống Ngọc Trạch, vừa ném vừa gào khóc: "Tống Ngọc Trạch, anh vẫn không biết chừa, anh lại lừa em, đồ em nấu khó ăn chết đi được, vì sao anh phải giả vờ ăn ngon miệng như vậy, không ngon thì cứ bảo không ngon, anh không biết em ghét nhất là bị anh lừa hết lần này đến lần khác à? Anh luôn khiến em cảm thấy mình là một con ngốc."

Anh vươn tay siết chặt cô vào lòng: "Xin lỗi, xin lỗi, em mắng đúng lắm, vừa rồi anh chỉ muốn làm em vui, mà không nghĩ tới anh đã có tiền án với em rồi. Anh xin lỗi, sau này anh sẽ nhớ rõ điều này."

Triệu Hương Nông cũng muốn tha thứ cho anh, nhưng nước mắt cứ rơi không ngừng. Chỉ còn lại năm tiếng nữa, còn năm tiếng nữa thôi! Cô gục lên bờ vai anh khóc nức nở, giọng cô đầy vẻ uất ức: "Tống Ngọc Trạch, chúng ta đã kết hôn được hai mươi năm rồi, thế mà anh dám lừa dối em vào ngày chúng ta kỉ niệm hai mươi năm kết hôn."

"Không phải, Triệu Hương Nông, anh không lừa em, Tống Ngọc Trạch đã mất đi vị giác vào năm anh ta bốn mươi tám tuổi, vì thế anh ta không nếm được vị của đồ ăn, anh ta chỉ biết đồ ăn mà Triệu Hương Nông làm nhất định sẽ ngon nhất trần đời, cho nên anh ta mới ăn đến ngon miệng như vậy." Tống Ngọc Trạch bỗng nghĩ ra một cái cớ hoàn hảo.

Tống Ngọc Trạch mất đi vị giác vào năm 48 tuổi? Trái tim Triệu Hương Nông bỗng thắt lại, cô ôm chặt lấy anh: "Tống Ngọc Trạch, em không thích anh nói những lời như vậy. Tống Ngọc Trạch anh nói vớ vẩn, anh mau nói anh đang nói vớ vẩn đi."

"Đồ ngốc, sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình."

Triệu Hương Nông lắc đầu nguầy nguậy.

"Được, được, Tống Ngọc Trạch đang nói vớ vẩn, Tống Ngọc Trạch đang nói vớ vẩn."

Khi màn đêm buông xuống, xe của họ đi về phía Chicago. Ánh đèn đường càng lúc càng rực rỡ, dòng xe càng lúc càng đông đúc, xe băng qua rất nhiều tòa kiến trúc tiêu biểu. Thời gian ông Tống và bà Tống kết hôn cũng trôi qua thật nhanh theo những tòa nhà bị bỏ lại phía sau xe.

Khi xe đi qua quảng trường Thiên Niên Kỷ, họ đã trở nên già yếu.

Xe dừng lại ở ngã tư mà họ đã dừng lại vào 45 tiếng trước, Triệu Hương Nông thất thần nhìn chiếc xe bus hai tầng đi song song với xe của họ.

"Đang nhìn gì thế?"

Ánh mắt Triệu Hương Nông vẫn dừng lại trên chiếc xe bus hai tầng: "Tống Ngọc Trạch, hình như em đã nhìn thấy anh ngồi trên chiếc xe bus trước kia, thản nhiên như chốn không người, thong dong tự tại, uống rượu vang năm 1960, ăn hamburger. Em nghĩ, lúc đó em đã bắt đầu rung động vì anh. Cảm giác đó rất kỳ diệu, chỉ muốn chiếm lấy sự nhàn nhã của anh vào lúc đó cho riêng mình."

15 phút sau, ông Tống và bà Tống ngồi trên chiếc xe bus hai tầng, chuẩn bị đón ngày kỉ niệm năm mươi năm kết hôn của họ. 20 phút sau, người phục vụ mang rượu vang năm 1960 và hamburger đến cho họ. Hai người đều cởi phăng giày ra, gác chân lên hàng ghế đằng trước với dáng vẻ thiếu đứng đắn. Bà Tống ngả đầu lên vai ông Tống cười khúc khích. Tay trái cô cầm ly rượu vang, tai phải cầm hamburger.

"Cười gì thế?"

"Vừa nãy người phục vụ nói rượu vang của chúng ta có thể đổi được mấy chục xe tải hambergur. Chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy buồn cười rồi."

Chiếc xe bus di chuyển với tốc độ rất chậm, ánh đèn lúc êm dịu lúc chói mắt lướt qua khuôn mặt hai người.

"Tống Ngọc Trạch, anh nói đây là ngày kỉ niệm kết hôn cuối cùng của chúng ta được không? Chúng ta chỉ sống đến năm bảy mươi tám tuổi, được không anh?"

"Được, đây là ngày kỉ niệm kết hôn cuối cùng của Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch. Ông Tống và bà Tống sẽ sống đến năm bảy mươi tám tuổi."

"Chúc hai ta sống đến bạc đầu!"

"Chúc hai ta sống đến bạc đầu!"

Tiếng cụng ly khẽ vang lên, họ nhìn nhau mỉm cười với đôi mắt nhòa lệ.

Triệu Hương Nông dùng 48 tiếng đồng hồ để ông Tống và bà Tống trải qua một đời, dung dị, bình phàm, khỏe mạnh, sống đến bạc đầu như bao cuộc hôn nhân tuyệt vời trên thế giới này!

11 rưỡi, xe của họ lái vào tòa nhà màu ngà. 12 giờ đúng, xe cảnh sát đến nhà của họ. Tống Ngọc Trạch phải quay lại phòng tạm giam trước một ngày, cùng luật sư của anh chuẩn bị cho phiên tòa cuối cùng.

Cô ôm anh giống như lần tiễn biệt trước đó. Giây phút ấy, anh vẫn đang nghĩ phải mấy năm nữa anh mới có thể gặp lại cô, còn cô thì lại nghĩ sau rất rất nhiều năm nữa cô mới có thể gặp lại anh.

"Triệu Hương Nông, không được nhìn..."

"Tống Ngọc Trạch, em hiểu, em biết anh định nói gì, Triệu Hương Nông hứa, dù đàn ông đến bên em có đẹp trai đến đâu, em cũng chẳng thèm liếc một cái. Từ nay về sau, Triệu Hương Nông chỉ nhìn một mình Tống Ngọc Trạch, chỉ đợi một mình Tống Ngọc Trạch."

Cô ôm anh bằng tất cả sức bình sinh của mình.

Người đàn ông này đã cho cô chạm tay vào thanh xuân thuộc về cô trong đêm tuyết ấy. Khi cô gõ cửa phòng anh, thanh xuân của cô là một buổi thịnh yến đến muộn.

Anh buông cô ra, hôn lên trán cô.

"Đợi anh."

"Vâng."

- ----------

Đêm đã khuya, Triệu Hương Nông quay về Triệu công quán.

Trong cơn mơ màng, Trác Thanh nghe thấy tiếng "Dì Thanh", bà vuốt ve cái đầu kia một cách tự nhiên, cô gái nhỏ của bà lại lén chui vào chăn của bà rồi.

"Tiểu Nông, lại gặp ác mộng à?"

Tiếng thở dài khẽ vang lên bên tai bà, ẩn chứa chút ảo não: "Dì Thanh, con đã lớn rồi."

Trác Thanh ngẫm nghĩ, mới nhớ ra cô gái nhỏ của bà dường như đã trưởng thành thật rồi, cái đầu bà chạm vào không phải cái đầu đầy tóc tơ kia nữa.

"Sao muộn như vậy rồi còn về đây?"

"Là vì con nhớ dì Thanh đấy."

"Triệu Hương Nông, con có chắc là con đã lớn rồi không?"

"Tất nhiên." Giọng nói kia càng khẽ hơn: "Dì Thanh, con nói cho dì nè, còn vừa về liền tìm dì ngay, có thể thấy sức hấp dẫn của dì đã đánh bại cả Triệu Diên Đình và Lý Nhu."

Trác Thanh mỉm cười, thủ thỉ: "Từ lúc nào mà Triệu Hương Nông dẻo miệng thế nhỉ?"

Sau một thoáng yên lặng, Trác Thanh nghe thấy cô gái nhỏ nói với bà rằng: "Dì Thanh, con muốn nghỉ ngơi rồi, con muốn an ổn nghỉ ngơi ở một nơi."

Trác Thanh thầm than thở, cô gái nhỏ của bà cần phải nghỉ ngơi rồi. Khả năng chịu đựng của con người có hạn, trong hai mươi mấy năm ngắn ngủi, có thể nói cô gái nhỏ của bà đã nếm trải hết những hoạn nạn của cả đời người.

"Được, cứ an ổn tìm một nơi nghỉ ngơi, đừng thấy nản lòng, con phải nghĩ những chuyện không hay xảy đến với con đều là Chúa thiên vị con. Sau này, những khổ đau kia sẽ biến thành quả ngọt."

"Cảm ơn dì Thanh."

Sau này, Trác Thanh mới biết lời cảm ơn của Triệu Hương Nông có một ý nghĩa khác, cô cảm ơn bà vì công ơn dưỡng dục.

Sau đó, một ngày nọ, Trác Thanh phát hiện ra một tờ bệnh án bí mật. Tờ bệnh án bị giấu kỹ kia khiến bà phải bật khóc khi đọc được những dòng chữ trên đó. Hóa ra, cô gái nhỏ của bà đã chiến đấu với căn bệnh trầm cảm bốn năm mà không ai hay biết. Sau đó, Trác thanh đã đốt tờ bệnh án kia.

6 giờ sáng, Triệu Hương Nông nhận bộ vest từ tay quản gia như bao lần khác. Bộ vest qua tay cô mặc lên người Triệu Diên Đình. Chỉnh lại cổ áo vest, lần đầu tiên Triệu Hương Nông nở nụ cười rạng rỡ với Triệu Diên Đình, không còn sợ hãi liệu mình cười lên có giống người trong lòng của ba không.

Khi ánh mắt của Triệu Diên Đình dần trở nên si mê, Triệu Hương Nông bắt đầu thở dài trong lòng: Chắc chắn là cô cười lên rất giống Khả Nhi của ông rồi.

"Ba, chuyến bay của con vào lúc mười giờ." Cô nói với ông.

"Ừm, đến lúc đấy gọi điện cho ba."

"Vâng ạ."

Khi Triệu Diên Đình quay người đi, Triệu Hương Nông lại gọi một tiếng: "Ba."

Triệu Diên Đình ngoảnh đầu lại, Triệu Hương Nông nhoẻn miệng cười, vẫy tay: "Tạm biệt, ba."

9 rưỡi, Triệu Hương Nông ôm tạm biệt Lý Nhu. Tất cả tình yêu và oán hận dường như đến cuối cùng chỉ còn là một câu nói: "Mẹ, bảo trọng."

Ngày hôm nay, Triệu Hương Nông mặc chiếc áo sơ mi kiểu nam, quần jean rách và giày thể thao, trông rất thoải mái.

Triệu Hương Nông đáp xuống sân bay Zurich thì trời cũng sắp tối. Rice đến sớm hơn cô một ngày đến sân bay đón cô.

Ngày hôm sau, phi công của cô đã lái chiếc máy bay vẫn luôn được bảo dưỡng ở Ý đến Zurich.

Gần 9 giờ sáng, Triệu Hương Nông gặp con chim sắt kia: Chiếc Piaggio Aero P.180 Avanti II. Đây là chiếc máy bay thứ hai Triệu Diên Đình tặng cô vào sinh nhật 22 tuổi. Đây là chiếc máy bay loại nhỏ, có bảy chỗ ngồi, máy bay có tầm hoạt động 2700km, trần bay tối đa là 12.500m.

Trước khi lên máy bay, Triệu Hương Nông và Rice dựa vào máy bay chụp ảnh, người phụ nữ da trắng kia vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc như cũ.

10 giờ, Triệu Hương Nông lái máy bay lên không trung.

Hôm nay Tống Ngọc Trạch ra tòa lần cuối. Khi phiên tòa chưa bắt đầu, nhân viên pháp vụ nhận được bức thư mà luật sự Tống Ngọc Trạch nộp lên. Nửa tiếng sau, Tống Ngọc Trạch được thả tự do vì vô tội, không ai hay biết nguyên nhân Tống Ngọc Trạch được phóng thích.

Cùng ngày hôm đó, cô gái Mục Hựu Ân ở Thổ Nhĩ Kỳ đã lạc mất chú cún của mình. Nửa tiếng sau, Mục Hựu Ân nhìn thấy chú cún của mình trong lòng người phụ nữ có dáng vẻ giống hệt mình.

Trừ khuôn mặt hơi tái ra, tuổi tác tương đương, vóc dáng như được đúc ra từ một khuôn. Cô ấy mỉm cười nhìn cô, dáng vẻ vô cùng thân thuộc.

Nhìn thấy cảnh như mình đang soi gương, cô không đến đón chú cún từ tay cô gái kia, mà hỏi một loạt câu hỏi theo bản năng.

"Cô là ai? Cô tên là gì? Cô từ đâu tới? Vì sao cô lại đến nơi này? Cô đến nơi này làm gì?"

"Tôi là tôi, tôi tên là Triệu Hương Nông, tôi lái máy bay đến đây. Không lâu trước đó tôi biết đến cô, tôi đến đây để xem cô có khỏe không. Tôi nghĩ, Chúa tạo ra chúng ta giống hệt nhau chắc chắn là có nguyên do nào đó. Tôi nghĩ, nếu cô bằng lòng lắng nghe thì tôi có thể kể cho cô câu chuyện của tôi, nhưng cô phải hứa không được nói chuyện này cho người khác."

Câu chuyện được kể xong, chú chó trở lại vòng tay Mục Hựu Ân, cô gái vừa xa lạ vừa quen thuộc lái máy bay đến thăm cô sắp phải đi rồi.

"Cô định đi đâu thế?" Mục Hựu Ân vô thức gọi người phụ nữ kia lại.

Cô ấy ngoảnh lại, mỉm cười và nói: "Tôi muốn trốn ở một nơi, lặng lẽ chờ đợi, đợi một ngày anh ấy tìm thấy tôi, sau đó, chúng tôi sẽ ở bên nhau mãi mãi."

Người phụ nữ đã đi rồi, cô ấy lái máy bay của mình rời đi. Cô ấy nói muốn đi ngắm Đại Tây Dương.

Mục Hựu Ân ôm chú cún đứng lặng ở chỗ cũ, chẳng hiểu sao nước mắt lại tuôn rơi.

Trong ánh hoàng hôn, ráng chiều rực rỡ nhuộm mặt biển thành một biển lửa hừng hực. Đúng như những gì Triệu Hương Nông đã tưởng tượng, mặt biển mênh mang vô bờ, có gió biển, có những đám mây như những ngọn lửa.

Trên độ cao 3000m, tựa như chỉ cần với tay ra là có thể chạm vào bầu trời.

Cuối cùng, quãng bay 2700km đã hoàn thành, nhiên liệu máy bay cũng đã cạn, Triệu Hương Nông tắt hết mọi thiết bị cảnh báo máy bay, giây phút đó thế giới bỗng trở nên tĩnh lặng, yên ắng đến nỗi cô có thể nghe được tiếng hát của cá heo vọng lên từ biển sâu.

Tống Ngọc Trạch đã từng nói: "Triệu Hương Nông, lúc đó anh thả tin rằng cặp cá heo đó sẽ tìm lại đối phương sau quãng thời gian dài đằng đẵng, chúng đã biến thành ánh sáng. Anh bằng lòng tin vào điều ấy, vì anh tin thật lâu về sau, khi chúng ta không còn trên đời này nữa, chúng ta sẽ ở bên nhau theo một hình thức khác. Em chỉ cần đợi anh ở đó, anh sẽ tìm được em."

Triệu Hương Nông cũng có lòng tin giống Tống Ngọc Trạch.

Trong ánh hoàng hôn, ráng chiều rực rỡ nhuộm mặt biển thành một biển lửa hừng hực. Có mấy chiếc tàu đánh cá đậu ở eo biển Gibraltar nối liền Địa Trung Hải và Đại Tây Dương, trên tàu có người kinh hô: "Mây bốc cháy rồi, có một đám mây bốc cháy từ trên trời rơi xuống kìa."

Khi cơ thể chìm vào đáy biển Đại Tây Dương, trái tim Triệu Hương Nông, đã tự do.

Thanh xuân là gì? Thanh xuân của người khác là gì? Thanh xuân của Triệu Hương Nông là gì?

Trong buổi thịnh yến đến muộn của Triệu Hương Nông:

Thanh xuân là sự kích động và oán hận khi con dao phẫu thuật đâm vào người Chu Nhan, sám hối với đúng sai hãy để lại cho mai sau.

Trong buổi thịnh yến đến muộn của Triệu Hương Nông:

Thanh xuân là quá trình một đường yêu một đường đau. Khi bị tổn thương đến tan nát cõi lòng, cô đau khổ thề thốt đoạn tình đoạn nghĩa, nhưng khi nhận được cuộc điện thoại của anh, cô lại trang điểm lộng lẫy, cười tươi như hoa trước mặt anh.

Thanh xuân còn là giây phút cô lái máy bay lên độ cao 3000m, không chớp mắt nhìn cơ thể mình rơi xuống nhanh chóng. Cô cười khanh khách, hờ hững giơ ngón giữa với vận mệnh, hô lên thật to: "Tống Ngọc Trạch, em yêu anh!"

Triệu Hương Nông rất yêu Tống Ngọc Trạch, yêu đến nỗi nóng lòng muốn dùng linh hồn trong sạch gặp lại anh lần nữa, yêu anh lần nữa, sau đó ôm lấy anh bằng đôi tay không còn dính máu tanh.

Tống Ngọc Trạch, anh có biết không, anh có nghe thấy không, anh... có hiểu không?

Khi cơ thể chìm xuống đáy biển, Triệu Hương Nông đã tự do rồi.

Gửi thanh xuân...

Từng đến, từng yêu.

- ----------

Hoàn chính văn

Lúc dịch chương này, mình đã repeat bài Start – Gaho liên tục. Nó giúp mình có thêm động lực dịch xong quả chương hơn 11k chữ này, giúp mình không quá buồn với chương cuối này. Dashi shijakhae – Kết thúc để bắt đầu lại từ đầu, cũng như Triệu Hương Nông và Tống Ngọc Trạch sẽ có một cuộc đời mới, họ sẽ hạnh phúc giống như những lần kỷ niệm kết hôn sau này của họ... mình tin là như vậy:D

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Ngoại truyện 1: Triệu hồn

Dịch: Hé

Cùng với chứng cứ quan trọng xuất hiện, nghi phạm Tống Ngọc Trạch trong vụ sát hại cô gái Hoa kiều đã được thả tự do, hung thủ sát hại cô gái Hoa kiều là một người khác.

Thông qua mối quan hệ đặc biệt, một số người biết được rằng hung thủ thật sự đã gửi một bức thư và đoạn băng ghi âm cho người phụ trách vụ án. Bức thư và đoạn băng ghi âm trải qua nhiều lần giám định, cộng thêm những manh mối mà hung thủ cung cấp, cuối cùng bức thư này đã trở thành chứng cứ quan trọng giúp Tống Ngọc Trạch được phóng thích.

Hung thủ thật sự là ai? Người ngoài cuộc không thể biết được nguyên nhân gì đã khiến hung thủ sát hại nạn nhân. Họ chỉ biết có hơn mười vị thẩm phán đức cao vọng trọng, một vài công dân có danh dự tốt, và mẹ của hung thủ đã ký tên chứng thực vào văn bản kết thúc vụ án.

Ngày Tống Ngọc Trạch được thả tự do là thứ hai cuối cùng của trung tuần tháng tư. Ngày hôm đó, từng đám mây trôi lững lờ trên bầu trời Chicago. Ngày hôm đó, cả thế giới đều nhìn thấy hình ảnh Tống Ngọc Trạch xuất hiện ở cửa tòa án trên màn hình lớn ở quảng trường. Biểu cảm trên khuôn mặt kia ngoài đờ đẫn cũng chỉ còn đờ đẫn.

Sau một tiếng rưỡi được phóng thích, một chiếc xe tải đã đâm phải Tống Ngọc Trạch. Lúc đó, rất nhiều người nhìn thấy thân hình cao lớn của Tống Ngọc Trạch bay xa gần bốn mét rồi nhanh chóng rơi xuống đất, sau đó anh hôn mê bất tỉnh.

Ngày hôm sau, Chicago đón nhận một tin tức chấn động khác: Chiếc máy bay mà Triệu Hương Nông lái đã rơi xuống biển Đại Tây Dương. Một số chuyên gia và nhân viên kỹ thuật trong ngành dựa vào kinh nghiệm của mình đã phán đoán rằng: Cơ hội sống sót của Triệu Hương Nông đến 30% cũng không có.

Nếu như không có tin tức Triệu Hương Nông gặp nạn thì e rằng rất ít người nhớ Tống Ngọc Trạch và Triệu Hương Nông là vợ chồng. Thời gian Tống

Ngọc Trạch hầu tòa, Triệu Hương Nông chưa một lần đến dự tòa. Khi Tống Ngọc Trạch dây vào kiện tụng, Triệu Hương Nông đang tích cực chuẩn bị sang Thụy Sĩ du học. Một ngày trước phiên tòa của Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông đã đáp chuyến bay sang Thụy Sĩ. Dựa vào những điểm trên, nếu Triệu Hương Nông không gặp nạn thì việc hai người ly hôn là chuyện sớm muộn.

Vì thời điểm Tống Ngọc Trạch và Triệu Hương Nông xảy ra chuyện có chút trùng hợp, nên đã có rất nhiều lời đồn thổi xuất hiện bên ngoài. Trong đó có một phiên bản được cho là viển vông nhất chính là, thực ra hung thủ sát hại cô gái Hoa kiều là Triệu Hương Nông, sở dĩ Tống Ngọc Trạch nhận tội là vì quá yêu vợ mình, sau đó vì cắn rứt lương tâm mà Triệu Hương Nông đã lựa chọn tự sát. Có rất ít người ủng hộ phiên bản này, trong đó đa số là các cô gái trẻ tuổi, họ tin rằng trên đời này vẫn tồn tại một tình yêu vĩnh cửu.

Thế nhưng! Cùng với biểu hiện của Tống Ngọc Trạch sau một tuần tỉnh lại, cùng với việc vụ rơi máy bay của Triệu Hương Nông được chứng thực là một tai nạn ngoài ý muốn, số ít người ủng hộ tin đồn này cũng chỉ có thể chấp nhận rằng bọn họ quá tin vào tình yêu hoàn mỹ. Sở dĩ Triệu Hương Nông gặp nạn là vì cô bị lạc hướng dẫn đến nhiên liệu cạn kiệt. Sở dĩ Tống Ngọc Trạch gặp chuyện là vì anh đã uống quá nhiều rượu trong buổi tiệc mừng được thả tự do, rồi cùng bạn bè chơi trò mạo hiểm dẫn đến bị xe đâm. Trong khi Triệu Diên Đình đang treo khoản tiền thưởng kếch sù cho người cung cấp thông tin của Triệu Hương Nông, thì Tống Ngọc Trạch bắt đầu xách cặp đi làm. Khi Triệu Diên Đình từ bỏ mọi công việc để tập trung vào vụ tai nạn của Triệu Hương Nông, thì Tống Ngọc Trạch đang nhận cuộc phỏng vấn của tuần báo Thời Đại. Khi Triệu Diên Đình suy sụp vì chiếc giày của Triệu Hương Nông được tìm thấy trong mảnh vỡ máy bay được trục vớt trên biển, thì Tống Ngọc Trạch bị bắt gặp ăn tối cùng một vị chính khách, nụ cười rạng rỡ luôn nở trên môi.

Thậm chí nhiều người còn cảm thấy vị hôn phu cũ của Triệu Hương Nông trông giống người chồng đau đớn vì mất vợ hơn. Càng có nhiều người cho rằng so với việc có thể tìm thấy thi thể của Triệu Hương Nông thì điều Tống Ngọc Trạch quan tâm hơn cả chính là anh ta xếp thứ mấy trong top 100 nhân vật có tầm ảnh hưởng nhất do tuần báo Thời Đại bình chọn.

Không lâu sau đó, có một ngư nhân tìm thấy chiếc nhẫn kim cương trong bụng con cá mà anh ta bắt được. Chẳng bao lâu sau, chiếc nhẫn kim cương kia được xác thực là nhẫn cưới của Tống Ngọc Trạch và Triệu Hương Nông.

Sau ba ngày tìm được chiếc nhẫn, Triệu Diên Đình đã đích thân viết cáo phó, thông báo toàn thế giới: Cô con gái mà ông yêu thương đã rời bỏ ông đến một thế giới khác.

Trong đám tang của Triệu Hương Nông, người ta không nhìn thấy bóng dáng của Tống Ngọc Trạch. Người ta cũng chẳng thấy làm lạ vì Tống Ngọc Trạch không xuất hiện ở đám tang Triệu Hương Nông.

Đối với cô gái qua đời khi mới chỉ 25 tuổi là Triệu Hương Nông, người Chicago chỉ biết thở dài.

Tháng 5 ngập trong tin tức vụ tai nạn máy bay của Triệu Hương Nông đã trôi qua, tháng 6 bước sang, tháng 7 cũng gần kề, người ta nhanh chóng lãng quên chuyện của Triệu Hương Nông. Còn Tống Ngọc Trạch dựa vào danh tiếng là nhân vật có tầm ảnh hưởng trẻ nhất mà báo Thời Đại bình chọn, đã trở thành vì sao trên cao trong mắt người Chicago. Người ta không ngừng bàn tán về chuyện Tống Ngọc Trạch quyết định định cư ở Chicago. Họ ca tụng sự quyết đoán và mạnh mẽ của anh. Họ chứng kiến Tống Ngọc Trạch giành được hợp đồng khai thác vũ trụ từ tay người New York mà không tốn chút công sức. Bản hợp đồng chắc chắn sẽ nâng cao hình tượng thành phố Chicago.

Trong những tiếng tung hô ngập trời, Tống Ngọc Trạch thỉnh thoảng xuất hiện trước công chúng, gương mặt khiến người ta yêu mến, tài ăn nói vẫn khéo léo như ngày nào. Khi được hỏi về Triệu Hương Nông, câu trả lời mà anh đưa ra luôn luôn là "Đây là chuyện cá nhân của tôi". Khi anh nói những lời này, ngữ khí của anh rất bình thản.

Song, trên đời này có rất nhiều chuyện nhìn giống như mặt biển trước cơn bão, nhìn có vẻ yên bình nhưng ẩn sau đó là muôn vàn cơn sóng ngầm cuồn cuộn.

Đầu tháng 7, Tống Liên Tố gặp cha mình ở New York.

Sự xuất hiện và nét mặt nghiêm trọng của Tống Học Nhữ khiến Tống Liên Tố ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. Khi Tống Ngọc Trạch bỏ nhà đi vì ba anh gặp tai nạn vào năm anh 17 tuổi, Tống Liên Tố đã lo lắng vô cùng. Khi Tống Liên Tố lo lắng cho Tống Ngọc Trạch, Tống Học Nhữ chỉ hờ hững nói với bà một câu: "Không phải lo, mất mát sẽ làm con người ta trưởng thành."

Sự thật chứng minh gừng càng già càng cay. Thời gian thấm thoát trôi đi, Tống Liên Tố chứng kiến chàng trai sống trong sự bao bọc kia đã trở nên dẻo dai dưới sự tôi luyện của cuộc sống. Khi mối tình đầu gặp chuyện, Tống Liên Tố cũng chứng kiến cậu suy sụp, nhưng sự suy sụp đó cũng chỉ kéo dài trong vài tuần.

Thậm chí khi Triệu Hương Nông xảy ra chuyện, Tống Liên Tố cảm thấy bà bắt đầu không nhìn thấu Tiểu Trạch của bà nữa. Khi bà cho rằng mình sẽ nhìn thấy một Tống Ngọc Trạch điên dại hoặc suy sụp tinh thần khi nghe tin Triệu Hương Nông gặp nạn, thì Tống Ngọc Trạch lại tỏ ra bình thản đến lạ. Khi Triệu Diên Đình đã dồn hết sức lực để dành lại chút cơ hội sống sót mong manh của Triệu Hương Nông, thì Tống Ngọc Trạch đã quay trở lại guồng quay cuộc sống thường ngày, lúc cần làm việc thì làm việc, lúc cần ăn uống ngủ nghỉ thì ăn uống ngủ nghỉ, sắp xếp hợp lí thời gian thư giãn cuối tuần, thỉnh thoảng người ta còn bắt gặp anh đưa cô gái nào đó đi mua sắm.

Không lâu sau khi Triệu Hương Nông xảy ra chuyện, Tống Liên Tố cũng đã hoàn thành nhiệm vụ ở Chicago. Trước khi rời khỏi Chicago, Tống Liên Tố ăn tối cùng Tống Ngọc Trạch. Thời gian ăn tối của hai người kéo dài gần bốn mươi phút. Trong thời gian đó, Tống Liên Tố không tìm thấy chút manh mối nào trên người Tống Ngọc Trạch. Giọng điệu, biểu cảm của anh vẫn hết sức bình thường.

Lúc ra khỏi nhà hàng, Tống Liên Tố bảo Tống Ngọc Trạch rời khỏi Chicago cùng bà, anh cười nhạt, nói: "Cô, công ty con ở đây."

Lúc đó, Tống Liên Tố định nói gì đó nhưng bị hành động của Tống Ngọc Trạch ngăn lại. Anh chủ động ôm bà, giống như lúc còn nhỏ, anh nói: "Được rồi, được rồi mà cô, con cam đoan với cô, con không sao, thật đấy."

Giọng điệu chân thành của Tống Ngọc Trạch khiến Tống Liên Tố tin Tiểu Trạch của bà thật sự không sao, không cần bà phải lo lắng.

Cuối tháng 6, Tống Liên Tố kết thúc mọi công việc ở Chicago để quay về New York. Đầu tháng 7, bà gặp Tống Học Nhữ với dáng vẻ mệt mỏi ở căn hộ của bà.

Tống Học Nhữ đưa cho bà một số bức ảnh và đoạn video.

Tống Liên Tố xem ảnh trước tiên, từ góc chụp có thể nhìn ra đây là những bức ảnh chụp trộm. Mấy chục tấm ảnh đã ghi lại thời gian địa điểm và người mà Tống Ngọc Trạch đã gặp. Những người kia ngoài cách ăn mặc hơi kỳ quặc ra thì không có đặc điểm gì khác.

Xem ảnh xong, Tống Học Nhữ lại bảo Tống Liên Tố xem video. Đoạn video dài gần nửa tiếng. Trong 15 phút đầu tiên, Tống Ngọc Trạch giữ nguyên một tư thế đọc sách. Đến phút thứ 16, môi Tống Ngọc Trạch bắt đầu mấp máy, sau đó anh quay sang một bên mỉm cười, vừa cười vừa đứng dậy, rồi anh đi lấy máy sấy tóc, sau đó bóng dáng anh biến mất khỏi khung hình, rồi tiếng máy sấy tóc vang lên, sau đó đoạn video kết thúc.

"Ba..." Tống Liên Tố xem xong video thì nghi hoặc nhìn Tống Học Nhữ. Điều duy nhất khiến Tống Liên Tố cảm thấy kỳ lạ là nụ cười trong đoạn video của Tống Ngọc Trạch. Đó là nụ cười dịu dàng nhất của Tiểu Trạch mà bà từng nhìn thấy.

Vì sao Tống Ngọc Trạch lại cười? Tống Ngọc Trạch cười với ai? Khóe môi mấp máy là đang nói chuyện sao? Hay là trong phòng còn có người khác? Tống Ngọc Trạch đang cười nói với người kia ư?

Những lời tiếp theo của Tống Học Nhữ cùng với ý nghĩ hiện lên trong đầu khiến Tống Liên Tố sởn da gà.

"Những người kia am hiểu thuật triệu hồn." Tống Học Nhữ chỉ vào những người mà Tống Ngọc Trạch đã gặp trong ảnh.

Lòng Tống Liên Tố chấn động.

"Đoạn video là ta lấy được vào ba ngày trước. Sau khi chụp được những bức hình này, ta đã cho người đặt trộm máy ghi hình ở khu vực mà Tiểu Trạch sinh hoạt. Đây là cái duy nhất qua bao gian nan mới lọt vào tay ta." Giọng Tống Học Nhữ đầy nặng nề: "Liên Tố, giờ con đã hiểu chuyện gì xảy ra chưa?"

Tống Liên Tố rút ra một điếu thuốc. Trong thời gian hút một điếu thuốc, Tống Liên Tố nhớ lại chi tiết của bữa tối mà bà ăn cùng Tống Ngọc Trạch. Một chi tiết ở cửa nhà hàng khiến Tống Liên Tố toát mồ hôi lạnh. Ngày hôm đó, Tống Liên Tố còn đang muốn thuyết phục Tống Ngọc Trạch về New York với bà thì Tống Ngọc Trạch nói muốn gọi một cú điện thoại. Lúc ấy, nét mặt của Tống Ngọc Trạch như muốn nói "Cô, con phải gọi điện thoại, đây là cuộc điện thoại riêng tư."

Trong một góc khuất ở cửa nhà hàng, Tống Liên Tố láng máng nghe được tiếng nói chuyện của Tống Ngọc Trạch. Tiểu Trạch của bà nói những lời dịu dàng, như "Ngoan ngoãn ở nhà đợi anh, anh về ngay đây."

Giọng điệu nói chuyện, nội dung lời nói của Tống Ngọc Trạch ngày đó cùng hình ảnh và đoạn video mà Tống Học Nhữ cho Tống Liên Tố xem khiến điếu thuốc đang hút dở trong tay bà rơi xuống đất.

Bà nhìn Tống Học Nhữ, nói bằng giọng đầy vẻ khó tin: "Ba, Tiểu Trạch...?"

Những lời tiếp theo Tống Liên Tố không đành lòng, cũng không dám hỏi tiếp.

Hỏi thế gian tình là gì!

Tống Liên Tố biết cha mình ngầm thừa nhận suy nghĩ của mình. Trong lúc rối bời, Tống Liên Tố định hút thêm một điếu thuốc nữa thì bị Tống Học Nhữ ngăn lại.

Tống Học Nhữ đã đi khỏi đó, trước khi đi ông nói ông cần sự giúp đỡ của Tống Liên Tố. Đây là lần đầu tiên Tống Học Nhữ nói với Tống Liên Tố những lời như vậy. Từ nhỏ đến lớn, trong lòng Tống Liên Tố, Tống Học Nhữ giống như một người sắt, không có chuyện gì có thể làm khó hay quật ngã ông. Rõ ràng, chuyện lần này của Tống Ngọc Trạch đã làm khó ông rồi. Từ sau khi Triệu Hương Nông gặp chuyện, Tống Ngọc Trạch vẫn không nói với Tống Học Nhữ một lời nào. Mà sau khi biết Tống Học Nhữ theo dõi khu vực xung quanh anh, anh đã nhanh chóng trả đũa ông. Trong thời gian ngắn ngủi, anh đã phá hỏng kế hoạch hợp tác quan trọng nhất của Tống Học Nhữ.

- ----

Tống Liên Tố xin nghỉ phép một tuần, âm thầm quay lại Chicago. Chuyện đầu tiên bà làm sau khi quay lại Chicago là mua chuộc quản gia cho bà vào phòng của Tống Ngọc Trạch trước khi anh về. Tống Liên Tố muốn biết rốt cuộc Tống Ngọc Trạch làm chuyện gì ở đó.

Theo lời kể của Tống Học Nhữ, mỗi ngày Tống Ngọc Trạch làm việc và nghỉ ngơi theo lịch trình đã sắp xếp. Anh hòa nhã với cấp dưới, hiệu suất làm việc của anh cực kì cao, lần nào đi công tác anh cũng mang quà về. Quản gia cũng kể với Tống Liên Tố rằng ngoài chuyện không cho bất cứ ai vào phòng ngủ của mình, Tống Ngọc Trạch không có gì thay đổi, đúng giờ thì về nhà, đến giờ thì xuất hiện ở bàn ăn.

Mở cửa phòng ngủ của Tống Ngọc Trạch ra, Tống Liên Tố không hề thấy nơi này có gì kì lạ. Quản gia mở chiếc hộp có khắc chữ Ai Cập treo gần cửa

sổ. Sau khi nhìn thấy thứ đặt bên trong hộp, Tống Liên Tố không kìm được mà tựa vào tường bật khóc. Lần đầu tiên bà cảm nhận được sự tàn khốc của số phận đối với Tống Ngọc Trạch. Tống Ngọc Trạch cũng chỉ mới đến thế giới này hai mươi lăm năm, nhưng nhìn xem nó đã phải trải qua những gì.

Trong chiếc hộp có châm, quyền trượng và tóc, ở phương Tây, ba món đồ này đặt cùng nhau tượng trưng cho một loại mê tín. Loại mê tín này có tên là thuật triệu hồn, người phương Tây còn thích gọi thuật này là chủ nghĩa tâm linh hơn.

Bước thứ ba trong chủ nghĩa tâm linh chính là: Vững tin tất cả mọi người đều có thể thực hiện được ước nguyện, không nhất thiết phải có người mất đi mới có người nhận được. Vũ trụ có đủ sự vật giành cho tất cả mọi người, không cần phải tranh giành với người khác cũng có thể nhận được lợi ích của mình. Chỉ cần chúng ta không phải người tham lam vô độ, vũ trụ sẽ cho tất cả mọi người đủ thời gian cùng với sự vật phù hợp với nhu cầu của họ.

Nhìn xem, Tống Ngọc Trạch đã làm chuyện ngu ngốc gì đây!

Tống Liên Tố trốn trong phòng thay đồ. Phòng thay đồ có vị trí được thiết kế dạng lỗ, bà có thể lợi dụng đặc điểm đó để quan sát rõ ràng sự tình ngoài phòng ngủ. Nhờ tủ quần áo che chắn, Tống Liên Tố im lặng chờ đợi Tống Ngọc Trạch về nhà. Hai ngày trước Tống Ngọc Trạch đã đi công tác, khoảng 8 giờ tối nay anh sẽ về nhà.

Đúng 8 giờ, Tống Ngọc Trạch mở cửa phòng ra, vừa vào phòng anh đã lấy thiết bị dò từ trường ra. Sau khi xác định không có camera trong phòng, anh mới đặt cặp táp và áo khoác sang một bên.

Từ góc của Tống Liên Tố, bà có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của Tống Ngọc Trạch. Anh đang hướng mặt về phía chiếc hộp khắc chữ Ai Cập cổ, khuôn mặt đầy vẻ thành tín. Tống Ngọc Trạch bước từng bước về phía chiếc hộp, sau đó Tống Liên Tố nhìn thấy anh đang thấp giọng nói gì đó với chiếc hộp. Nói xong, Tống Ngọc Trạch tắt hết đèn trong phòng, sau đó thắp sáng những cây nến đặt ở vị trí đặc biệt.

Ánh nến hắt lên khuôn mặt Tống Ngọc Trạch, đáy mắt anh là một đầm nước nhu tình, ánh mắt dịu dàng nhìn về một chỗ, gọi: "Triệu Hương Nông."

Tống Liên Tố cắn chặt ngón tay, gắng gượng không cho nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, nhẫn nhịn không lao lên cho đứa trẻ mình nuôi lớn một bạt tai, rồi quát lên: "Tống Ngọc Trạch, đừng làm chuyện ngu ngốc nữa. Tống Ngọc Trạch, con đã là một người trưởng thành rồi, Tống Ngọc Trạch, con có biết con đang làm cái trò gì không?"

Trong căn phòng trống vắng, không có chuyện gì xảy ra, bầu không khí xung quanh như chìm trong sự tĩnh lặng đến chết chóc.

"Triệu Hương Nông." Tiếng của Tống Ngọc Trạch phá vỡ sự tịch mịch này, giọng anh dè dặt như đang lấy lòng: "Anh đã dọn những món đồ em ghét đi hết rồi."

"Triệu Hương Nông, ra đây đi."

Không khí chuyển động khiến ánh nến khẽ lay động. Khi ánh nến nhảy nhót, Tống Ngọc Trạch bật cười vui vẻ.

Khoảng thời gian sau đó, Tống Liên Tố đều bịt miệng, dõi theo hành động của Tống Ngọc Trạch. Bà kìm nén để mình không khóc thành tiếng, bà tận mắt chứng kiến Tống Ngọc Trạch tự lẩm bẩm một mình: "Triệu Hương Nông, anh đã về sớm hơn một ngày, em có vui không?" "Anh mang quà về cho em này, anh tìm được nó trong con ngõ nhỏ ở Pháp, anh thấy nó rất giống em." "Sao, anh nói em giống tiểu hồ ly em giận hả?" "Được rồi được rồi, em không giống nó chút nào, em đáng yêu hơn nó gấp vạn lần."

Trong lúc lẩm bẩm, Tống Ngọc Trạch đi vào phòng thay đồ, anh vừa cầm quần áo ở nhà vừa chỉ vào hàng áo vest rồi hỏi "cô": "Ngày mai anh nên mặc bộ nào đi làm? Màu cà phê? Được, vậy thì mặc bộ màu cà phê."

Cầm quần áo, Tống Ngọc Trạch đi vào phòng tắm.

Nửa tiếng sau, Tống Ngọc Trạch tắm xong, anh nhìn chăm chú vào sofa, dỗ dành "cô" như dỗ thú cưng: "Triệu Hương Nông, em không tắm à? Dạo này em càng ngày càng lười đấy. Ngoan, tắm xong rồi đọc sách tiếp. Triệu Hương Nông, hay là, chúng mình tắm chung?"

Nói xong, Tống Ngọc Trạch nhoẻn miệng cười, ánh mắt nhìn về phía phòng tắm, như thể "cô" đang vọt vào nhà tắm dưới sự uy hiếp của anh vậy.

Sau đó, Tống Ngọc Trạch ngồi xuống vị trí mà "cô" vừa ngồi, cầm quyển sách mà "cô" đặt trên sofa lên, đọc tiếp.

Gần 15 phút trôi qua, Tống Ngọc Trạch bỏ sách xuống, quay mặt sang bên trái, giống như "cô" đã tắm xong đi đến ngồi bên cạnh anh.

Anh dịu dàng khen "cô": "Triệu Hương Nông thơm quá!"

Nói đoạn, anh hơi nghiêng người sang bên cạnh, nhắm mắt lại giống như đang ngửi hương thơm trên người "cô".

Chưa đến nửa phút sau, anh nhíu mày, làm bộ tức giận: "Triệu Hương Nông, lần nào em cũng như vậy, gội đầu xong không sấy khô tóc, như vậy rất dễ bị cảm, bây giờ cơ thể em không khỏe."

Phàn nàn "cô" xong, anh lập tức hạ giọng: "Em cũng biết anh yêu cầu như vậy đều là vì tốt cho em mà."

"Triệu Hương Nông, để anh sấy tóc giúp em."

Tống Ngọc Trạch đứng dậy, kéo "cô" đứng lên, rồi kéo "cô" ra khỏi tầm nhìn của Tống Liên Tố.

Tiếng máy sấy vang lên, Tống Liên Tố bỏ bàn tay đang bịt chặt miệng xuống, kéo lấy quần áo cạnh đó, cắn chặt miếng vải, khóc nấc lên.

Cuộc đời Tống Liên Tố hết sức thuận lợi, mang danh con gái của Tống Học Nhữ, bà có đầu óc lanh lợi, cũng am hiểu cách đối nhân xử thế. Bà lấy người yêu bà, công việc tạo điều kiện cho bà được tiếp xúc với nhiều người bất hạnh, bà cho rằng tất cả những người bất hạnh trên đời này đều có dáng vẻ như này: Thiếu ăn thiếu mặc, bệnh tật quấn thân.

Đến giờ phút này, Tống Liên Tố mới thật sự hiểu được điều bất hạnh lớn nhất trên đời này chính là:

Người bạn yêu đã không còn nữa, nhưng bạn vẫn còn ở lại thế gian này. Trong căn phòng của bạn và người ấy vẫn còn cặp cốc tình nhân. Những bộ phim bạn cùng người ấy xem, con đường rải đầy ánh trăng mà bạn và người ấy từng dắt tay nhau đi qua vẫn còn ở đó. Bạn nhớ như in âm nhạc, màu sắc, mùa mà cô ấy thích. Thời gian dần trôi, bạn chỉ thấy khuôn mặt mình dần già nua, nhưng lại không thể nhìn thấy dáng vẻ người ấy già đi cùng bạn.

Tiếng máy sấy dừng lại, hốc mắt Tống Liên Tố cũng đã khô cạn, Tiểu Trạch của bà đã giúp "cô" sấy tóc xong, Tiểu Trạch của bà và "cô" quay lại sofa, "cô" vẫn chưa đọc xong sách.

"Cô" ngồi trên so fa đọc sách, Tống Ngọc Trạch gối đầu lên đùi "cô", si mê ngắm "cô".

Tống Ngọc Trạch và "cô" thì thầm nói chuyện, giọng anh như đang than thở, tiếng thở dài trĩu nặng tựa màn đêm bên ngoài.

"Không cho em ra ngoài là vì tốt cho cơ thể em." "Triệu Hương Nông, em đã giận anh lâu lắm rồi đấy." "Mấy ngày hôm nay anh đều nghĩ về nguyên nhân em giận anh, anh nghĩ mãi không ra, anh có thể khẳng định anh không hề lừa em." "Triệu Hương Nông, có phải em giận vì anh cùng cô gái khác vào tiệm trang sức không? Anh đã giải thích với em bao nhiêu lần rồi, thôi được rồi, anh giải thích thêm lần nữa vậy, cô gái kia là tình nhân của một đối tác quan trọng. Vì để che mắt người khác, anh mới đưa cô ta vào trong tiệm trang sức, chứ thực ra người đi cùng cô ta là vị đối tác kia." "Nếu em không thích, về sau anh sẽ chú ý."

Anh vươn tay chạm vào mặt "cô".

"Triệu Hương Nông, sao em vẫn còn xị mặt vậy?"

Bỏ tay khỏi mặt "cô", anh nghiêng người ôm lấy eo "cô", giọng như nài nỉ: "Em nói gì với anh đi, em đã không nói chuyện với anh lâu lắm rồi. Hễ em không nói chuyện với anh, anh liền cảm thấy hoảng loạn, cảm thấy em đang giận anh. Em không biết anh sợ em giận thế nào đâu."

"Cô" vẫn lặng thinh.

Sau đó, Tống Ngọc Trạch bắt đầu cuống lên, anh luống cuống lau nước mắt trên má "cô", thốt ra một tràng vừa nhanh vừa gấp.

"Không sao, không sao, em đừng khóc, giận anh không muốn nói chuyện với anh cũng không sao, anh biết đều tại anh không tốt. Triệu Hương Nông, em đừng khóc, về sau anh không nói mấy lời này nữa, anh thề về sau em sẽ không thấy anh nói mấy lời này nữa."

Cuối cùng, anh đã lau sạch nước mắt trên mặt "cô", "cô" đã hết giận. Sau khi có được lời hứa của anh, "cô" quay sang mỉm cười với anh.

Giọng anh như trút được gánh nặng.

"Triệu Hương Nông, em cười lên rất đẹp."

"Triệu Hương Nông, giận anh, không nói chuyện với anh cũng không sao, điều quan trọng nhất là ở lại bên anh, đừng rời xa anh."

Sau đó, anh ôm "cô" vào lòng, cùng chìm vào mộng say.

Trước khi chìm vào giấc mộng, anh thì thầm với "cô": "Triệu Hương Nông, về sau anh thật sự không dám lừa em nữa đâu, cho nên, em đừng đi."

Tống Liên Tố trốn trong phòng thay quần áo gần ba tiếng. Trong thời gian này, bà đứng trên góc độ người ngoài cuộc chứng kiến Tống Ngọc Trạch chìm đắm trong sự tuyệt vọng.

Ra khỏi phòng thay đồ, Tống Liên Tố đứng trước sofa.

Trên khuôn mặt của chàng trai đang ngủ say kia vẫn còn vương lại sự ngây ngô và cố chấp thời niên thiếu. Dáng vẻ của anh khiến lòng Tống Liên Tố đau thắt lại. Bà biết khi mặt trời ló dạng, cơn sóng tăm tối của vận mệnh sẽ tiếp tục xâm chiếm tâm hồn Tống Ngọc Trạch, dù chỉ là cú hích nhẹ cũng đủ để hủy diệt anh bất cứ lúc nào.

Tống Liên Tố cầm chiếc chăn mỏng, khẽ đắp lên người Tống Ngọc Trạch.

Bà nhất định phải kéo Tiểu Trạch của bà ra khỏi cơn sóng tăm tối kia, không, phải nói là giành lại.

Trưa hôm sau, Tống Liên Tố hẹn Tống Ngọc Trạch ăn trưa ở một nhà hàng gần công ty anh. Bà đến nhà hàng cùng với một người khác, người đó ngồi xuống một vị trí khá khuất trong nhà hàng. Ông ta tên là Donald, Tống Liên Tố đã phải tốn rất nhiều công sức mới mời được ông ta đến đây. Donald là

một chuyên gia điều trị tâm lí đã nghỉ hưu. Ông ta từng là nhân viên đặc biệt được chính phủ Mỹ mời tham gia vào những sự cố nghiêm trọng. Ông ta phụ trách việc điều trị tâm lí cho những người may mắn sống sót sau vụ tai nạn.

Đúng giờ hẹn, Tống Ngọc Trạch có mặt ở nhà hàng.

Tống Ngọc Trạch tỏ ra ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Tống Liên Tố, vừa ngồi xuống ghế, anh đã bắt đầu trêu chọc bà.

Tống Liên Tố cẩn thận quan sát vẻ mặt của Tống Ngọc Trạch. Người ngồi trước mặt bà có bộ dạng rất tươi tỉnh.

"Tiểu Trạch, Triệu Hương Nông đã chết rồi." Tống Liên Tố cất lời, bà nhìn Tống Ngọc Trạch chăm chú. Bà cần cách đánh trực diện như này, như vậy tâm lí đối phương sẽ bị tấn công một cách bất ngờ, từ đó Donald có thể quan sát thật kĩ trạng thái thật sự của Tống Ngọc Trạch.

Nhưng Tống Liên Tố không nhìn ra sự khác thường nào trên khuôn mặt Tống Ngọc Trạch, tựa như anh không nghe thấy lời của bà vậy. Anh cúi xuống xem thực đơn, anh còn hào hứng hỏi bà có hài lòng với món anh gọi cho bà không.

"Tống Ngọc Trạch, tỉnh táo lại đi, Triệu Hương Nông đã vùi mình dưới đáy biển Đại Tây Dương rồi." Tống Liên Tố nói, bà không thể vì thương Tống Ngọc Trạch mà hùa theo lời anh như lần trước, ví dụ như anh không thích nhắc đến chuyện Triệu Hương Nông đã chết, bà liền không nhắc đến nữa.

Sắc mặt Tống Ngọc Trạch trở nên tái mét, anh tiếp tục nói những lời anh muốn nói.

"Cô, cô có nhớ không, có một lần chúng ta đi ăn cơm, kết quả cô uống say mèm, con phải cõng cô ra khỏi nhà hàng. Cô nói với con rằng, Tống Ngọc Trạch sao con lại cao nhanh như vậy, sao con có thể cao hơn cô chứ, con đã cao lớn như vậy, cô mà dạy dỗ con thì có lạ không, con mau biến nhỏ lại cho cô..."

Tống Liên Tố im lặng nghe Tống Ngọc Trạch nói. Dần dần, dưới ánh mắt của bà, giọng điệu của anh trở nên bấn loạn.

"Trước ngày kết hôn, cô dùng một đồng xu để quyết định cô có nên làm phu nhân Juan không, kết quả..."

Nói đến đây, Tống Ngọc Trạch bắt đầu ngập ngừng, sự hoảng loạn đã nhuốm vào đáy mắt anh. Khi anh định đứng dậy, Tống Liên Tố cầm quyển thực đơn đập mạnh vào tay anh, lạnh lùng quát: "Tống Ngọc Trạch, con ngồi xuống cho cô."

Cũng chỉ trong nháy mắt, dường như sự hoảng loạn trong đáy mắt Tống Ngọc Trạch đã biến mất hoàn toàn, anh nhìn bà bằng ánh mắt lạnh lùng.

Tống Liên Tố biết lời của mình không được có chút mập mờ nào.

"Tống Ngọc Trạch, nếu con đã quên chuyện kia, vậy để cô giúp con nhớ lại. Ngày hai mươi chín tháng một, Triệu Hương Nông đâm Chu Nhan bằng con dao phẫu thuật. Con dao đã đâm vào vị trí mạn sườn, gây tổn thương đến dạ dày dẫn đến mất nhiều máu, khiến Chu Nhan hôn mê hai mươi tám ngày. Ngày hai mươi bảy tháng hai, bác sĩ thông báo Chu Nhan đã chết. Mùng bốn tháng ba, thi thể của Chu Nhan được phát hiện, còn Tống Ngọc Trạch bị liệt vào diện tình nghi." Không điều gì có khả năng thuyết phục hơn những con số lạnh lẽo này. Tống Liên Tố nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trắng bệch của Tống Ngọc Trạch, nói: "Ngày hai mươi hai tháng tư, vụ án mạng xuất hiện bước ngoặt quan trọng, Tống Ngọc Trạch được phóng thích tại tòa. Cùng ngày hôm đó, ở eo biển Gibraltar lan truyền tin tức máy bay Triệu Hương Nông gặp nạn. Ngày hai mươi chín tháng tư, mảnh vỡ máy bay được tìm thấy. Ngày mùng ba tháng năm..."

Chiếc ly vỡ tan dưới đất, Tống Ngọc Trạch đứng dậy, trên khuôn mặt trắng bệch là đôi mắt ngập trong nỗi tuyệt vọng, nhưng khóe môi anh lại nhướn lên, như đang mỉm cười với Tống Liên Tố. Anh lịch sự nói với bà: "Cô à, con phải về xử lí mấy việc của công ty, hẹn gặp lại cô."

Tống Ngọc Trạch đi ra cửa nhà hàng, Tống Liên Tố liền đuổi theo anh. Bà nhìn anh vội vàng đi khỏi đó, bà đuổi theo anh ra bãi đậu xe.

Gần đến bãi đậu xe, Tống Liên Tố lớn giọng nói với bóng lưng Tống Ngọc Trạch: "Ngày mùng ba tháng năm, trong những mảnh vỡ mới được tìm thấy đã phát hiện một chiếc giày cao gót của Triệu Hương Nông. Ngày mùng bảy tháng..."

Chữ "năm" còn chưa kịp nói ra thì đã bị mắc lại trong cổ họng, Tống Ngọc Trạch bỗng quay lại, bóp chặt cổ bà, không cho bà phát ra bất cứ tiếng nào. Đáy mắt Tống Ngọc Trạch tựa như mặt biển trong giông bão. Khi dần ngạt thở, Tống Liên Tố cảm giác mũi chân của bà đang rời khỏi mặt đất.

Đây là đứa trẻ bà nuôi lớn từ nhỏ, Tiểu Trạch của bà. Tống Liên Tố không hề giẫy giụa, bà cũng biết bà không thể giẫy giụa.

Khi trước mắt bắt đầu tối đi, người Tống Liên Tố ngã nhoài ra đất, khung cảnh trước mắt lại rõ ràng trở lại, Tống Ngọc Trạch đứng đó nhìn xuống bà.

Tống Liên Tố duỗi tay chạm vào ngón tay Tống Ngọc Trạch, dùng hết sức nói: "Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông đã chết rồi."

Tống Ngọc Trạch chỉ tay vào bà, giọng nói sắc lạnh: "Tống Liên Tố, cô câm miệng cho tôi, cô vẫn không hiểu tính cách của Triệu Hương Nông sao, cô có biết cô ấy đã trừng phạt Bách Nguyên Tú như nào không? Tống Liên Tố, cô đừng để Triệu Hương Nông lừa, vì tôi không chịu sửa thói lừa gạt, vì tôi lại dối gạt cô ấy chuyện của Chu Nhan nên cô ấy mới trừng phạt tôi, cho nên, những gì các người thấy đều là giả."

"Là giả..." Anh lùi về phía sau, vừa lùi bước vừa lắc đầu, anh nói với Tống Liên Tố: "Cô, xin cô đừng nói vớ vẩn, tôi và cô ấy đã hứa với nhau sẽ sống đến bảy mươi tám tuổi. Cô, tôi không thể hiểu những lời cô vừa nói, gì mà Triệu Hương Nông đã chết. Sao Triệu Hương Nông có thể chết được, tối nào tôi cũng gặp cô ấy mà."

Sau đó, Tống Ngọc Trạch còn hớn hở khoe với Tống Liên Tố rằng, tối qua Triệu Hương Nông còn đắp chăn cho anh.

"Cô, như thế có phải là cô ấy đang dần dần tha thứ cho tôi không? Cô nói có phải như vậy không?" Ánh mắt Tống Ngọc Trạch trở nên điên cuồng.

Tống Liên Tố thốt ra từng chữ một: "Tống Ngọc Trạch, con nhầm rồi, Triệu Hương Nông đã chết, một người đã chết làm sao có thể đắp chăn cho con chứ. Cái chăn đắp trên người con là do cô đắp cho con vào tối qua. Nếu con không tin..."

Ánh mắt Tống Ngọc Trạch nhìn bà như thể nhìn thấy quái vật. Anh bịt chặt tai, chạy trốn khỏi đó.

Tống Liên Tố định đuổi theo anh thì một bàn tay vươn ra dìu bà đứng dậy, đó là Donald.

Donald đuổi theo Tống Ngọc Trạch thay Tống Liên Tố.

Nửa tiếng sau, Donald quay lại nhà hàng và đưa cho Tống Liên Tố một lọ thuốc, đó là thuốc giảm đau có dược tính cao nhất.

"Lúc tôi đuổi kịp thì thấy cậu ta đang uống cái này." Donald chỉ vào lọ thuốc.

Bàn tay đang cầm lọ thuốc của Tống Liên Tố run lẩy bẩy, tất nhiên bà biết "cậu ta" mà Donald nói là ai.

"Bà đã nghe về sang chấn tâm lí bao giờ chưa?"

Tống Liên Tố sững sờ nhìn Donald, lúc này bà không thể nói được câu nào.

"Hầu hết binh sĩ từng tham chiến tại Iraq đều bị sang chấn tâm lí, hoặc nhẹ hoặc nghiêm trọng. Người bị nhẹ thì không ảnh hưởng đến cuộc sống, nhưng người bệnh nặng thì không ngừng nhớ lại cảnh chiến trường trong cuộc sống hiện thực. Khi những cảnh tượng đó vượt quá sức chịu đựng của người đó, sẽ biến thành nỗi đau thể xác. Khi những cơn đau càng lúc càng dày đặc, họ cần phải dựa vào tác dụng của thuốc giảm đau."

"Tính đến thời điểm hiện tại, cứ mười ngàn binh sĩ xuất ngũ từ chiến trường Iraq, lại có một binh sĩ sang chấn tâm lí lựa chọn kết liễu mạng sống để tìm sự giải thoát."

"Tống, tôi nói thế bà có hiểu không? Nếu tôi đoán không nhầm, tình trạng sang chấn tâm lý cháu trai bà đã cực kì nghiêm trọng. Người bị sang chấn tâm lí thích chìm đắm trong thế giới tinh thần của mình, dùng những hình tượng ảo trong thế giới tinh thần để xoa dịu những nỗi đau thể xác."

Nghe thấy Donald nói như vậy, Tống Liên Tố mới ngập ngừng nói: "Có phải trong thế giới tinh thần ấy, người lính từng trải qua chiến tranh sẽ nghĩ rằng không có lừa đạn. Người mất đi người mình yêu sẽ nghĩ rằng người đó chưa từng lìa xa?"

Donald gật đầu.

Mười ngày sau, Tống Liên Tố cầm một tập tài liệu đến gặp Tống Ngọc Trạch. Trong ánh mắt thiếu kiên nhẫn của Tống Ngọc Trạch, Tống Liên Tố nói: "Tống Ngọc Trạch, cô cảm thấy có lẽ Triệu Hương Nông chưa chết."

Hiện tại, điều Tống Liên Tố có thể làm là phá vỡ thế giới tinh thần của Tống Ngọc Trạch, kéo anh ra khỏi hoang tưởng, giúp anh nhận rõ sự thực Triệu Hương Nông đã chết. Không có gì có sức thuyết phục hơn việc tự mình phát hiện ra, nên bà đã lừa anh.

"Tống Ngọc Trạch, con đọc cho kỹ."

Tập tài liệu mà Tống Liên Tố đưa cho Tống Ngọc Trạch thật thật giả giả, có một số tin đồn bà dùng để nhử Tống Ngọc Trạch. Trong tập tài liệu này có một tin đồn vô cùng khó tin. Căn cứ duy nhất của tin đồn này chính là việc chưa tìm thấy thi thể của Triệu Hương Nông. Trong báo cáo điều tra của cánh sát, thi thể của Triệu Hương Nông đã vùi trong bụng cá. Còn trong tập tài liệu mà Tống Liên Tố đưa cho Tống Ngọc Trạch là số liệu về những người sống sót sau vụ tai nạn có kiểu máy bay giống máy bay của Triệu Hương Nông.

Tống Ngọc Trạch xem tập tài liệu Tống Liên Tố đưa một cách kỹ càng, như thể từng con chữ từng dấu câu đều là thứ sách trời khó đọc.

Tống Liên Tố yên lặng chờ đợi.

Ánh tà dương ẩn khuất, hoàng hôn buông xuống, đường cũng lên đèn.

Cuối cùng, ngón tay cầm tập tài liệu của Tống Ngọc Trạch bắt đầu run rẩy, khuôn mặt hồi hộp đến đỏ bừng. Tống Ngọc Trạch không nói năng gì, chỉ lặng lẽ nhìn Tống Liên Tố, ánh mắt anh chia thành hai cực: Băng và lửa, thiên đường và địa ngục.

Tống Liên Tố đưa một tấm danh thiếp cho Tống Ngọc Trạch: "Đây là phương thức liên lạc với người may mắn sống sót. Con có thể gọi điện cho anh ta, anh ta sẽ kể cho con trải nghiệm của anh ta."

Tống Ngọc Trạch nhận lấy tấm danh thiếp rồi vội vàng lao ra khỏi phòng làm việc. Mười phút sau, Tống Ngọc Trạch lại quay trở lại.

Tối đó, Tống Ngọc Trạch lái xe rời khỏi Chicago. Tống Liên Tố hỏi anh định đi đâu, anh nói anh phải đi tìm một người Anh Điêng, một cụ già người Anh Điêng đã từng dự đoán anh và Triệu Hương Nông sẽ sống đến bạc đầu. Anh nói, ông cụ đó nhất định sẽ cho anh biết vợ anh đang ở đâu.

Một ngày sau, Tống Liên Tố gặp lại Tống Ngọc Trạch.

Áo sơ mi trắng, vóc dáng cao lớn, giữa hai hàng lông mày đã xuất hiện sự từng trải như đã qua mấy đời. Anh đứng dưới tòa nhà chọc chời, kiên nghị như bậc vương giả.

Anh nói với Tống Liên Tố: "Cô, con phải đi tìm cô ấy đây. Nếu con còn không đi tìm cô ấy thì cô ấy sẽ không còn kiên nhẫn nữa."

Anh dành cho bà một cái ôm thật chặt.

"Cô đã nghe câu chuyện như này bao giờ chưa? Truyền thuyết kể rằng, ngày xửa ngày xưa có một đôi cá heo yêu thương nhau, chúng tự do bơi lượn dưới đáy biển. Một ngày nọ, cá heo cái nhìn thấy một bờ cát trắng, vì mải chơi đùa gần bãi cát nên nó đã quên mất đường về nhà, và nó đã chết trên bờ cát. Ngày hôm sau, người ta phát hiện xác cá heo đực bên cạnh xác cá heo cái. Người ta thả xác của cặp cá heo vào trong nước, sau đó xác của chúng biến thành hóa thạch. Tình yêu của chúng đã khiến Thần biển cảm động, ngài dùng phép thuật của mình để hai khối hóa thạch kia dính chặt vào nhau, vĩnh viễn tương thân tương ái."

"Khi kể câu chuyện này cho cô ấy, trái tim của con rất chân thành, vì thế, con tin là con sẽ tìm được cô ấy."

Vài tháng sau, Tống Liên Tố nhận được một cuộc điện thoại.

Người gọi điện thoại cho bà có chất giọng trầm khàn: "Cô, cuối cùng con cũng tìm thấy cô ấy rồi."

Ba ngày sau, người chồng chưa từng phát biểu bất cứ suy nghĩ nào về cái chết của vợ mình là Tống Ngọc Trạch đã chia sẻ với truyền thông rằng: Để người chết được yên nghỉ, anh ta sẽ tiếp tục cuộc sống mới của mình.

Đến lúc này, cô gái được mọi người mệnh danh là cây kem matcha giữa ngày hè bắt đầu bị người đời quên lãng.

Triệu Hương Nông, sinh năm 1988 mất năm 2013, hưởng dương 25 tuổi.

Nhiều năm về sau, Tống Liên Tố bắt gặp một cô gái tên là Mục Hựu Ân ở khu chợ tại Istanbul. Cô gái mặc quần thụng sặc sỡ của Thổ Nhĩ Kỳ, có nụ cười rạng rỡ. Cùng đi chợ với cô ấy là chồng của cô, anh chồng có vẻ ít nói, để mặc cô vợ tíu tít không ngừng. Lúc vui vẻ cô ấy gọi anh ta là "A Thác", lúc không vui thì gọi anh ta là "An Thác Hải".

Hoàng hôn dần buông, trong chợ đã vãn người qua, cô gái Mục Hựu Ân và chồng cô cũng ra khỏi chợ, bóng hai người đổ dài dưới ánh hoàng hôn.

Tống Liên Tố lấy chiếc kính râm xuống, nhìn bóng dáng hai người dần đi xa.

Cảnh tượng ấy đã khiến Tống Liên Tố hiểu ra thế nào là tín ngưỡng.

Những gì bạn bỏ ra, những gì bạn kiên trì, những gì bạn nỗ lực, bạn khát vọng, sẽ được nhìn thấy, được biết đến, và cuối cùng được chúc phúc.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Ngoại truyện 2: Đổi cả vũ trụ lấy hạt hồng đậu (01)

Dịch: Hé

*Tên chương có nghĩa là, vì tình yêu mà có thể đánh đổi tất cả. Vì yêu Triệu Hương Nông, Tống Ngọc Trạch có thể lừa cả thế giới chỉ để Triệu Hương Nông có thể sống một cuộc sống yên bình, hồn nhiên vô tư.

Ngày cuối cùng của tháng tư tại Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ, nhiệt độ hôm nay lên đến ba mươi độ, người dân sinh sống ở thành phố này chính thức chào đón mùa hè.

Đúng 7 giờ sáng, Bách Nguyên Tú đẩy cánh cửa xoay của khách sạn ra ngoài, phục vụ đã chuyển hành lí của anh ta vào cốp xe taxi. Bách Nguyên Tú boa cho người phục vụ 100 đô. Người phục rất hài lòng với số tiền boa này, anh ta luôn miệng nói "Hoan nghênh quý khách quay lại" bằng tiếng Anh không mấy chuẩn xác. Người phục vụ còn cho Bách Nguyên Tú số điện thoại cá nhân, anh ta ám chỉ lần sau Bách Nguyên Tú đến Thổ Nhĩ Kỳ có thể tìm anh ta, anh ta biết ở đâu có thể tìm thấy mỹ nữ.

Ngồi lên taxi, chiếc xe dần bỏ lại khách sạn màu vàng mang đậm phong cách Địa Trung Hải ở phía sau. Thành phố này chuộng màu vàng và màu xanh lam, phần lớn kiến trúc đều sử dụng hai màu này. Ánh nắng mai cuối tháng tư hắt lên những tòa kiến trúc vàng xanh, chói mắt khiến người ta không mở nổi mắt.

Sau một đêm không ngủ, Bách Nguyên Tú mệt mỏi nhắm mắt dưỡng thần.

Mấy phút sau, tài xế hỏi anh ta có muốn nghe nhạc không.

Quả thực, Bách Nguyên Tú rất cần âm nhạc để lấp đầy khoảng trống trong tâm trí anh ta.

Giai điệu vui vẻ của Thổ Nhĩ Kỳ vang lên.

Trong giai điệu vui vẻ đó, dường như Bách Nguyên Tú nghe thấy tiếng bước chân rầm rập. Bắt đầu từ khu chợ đồ cổ, một người đuổi, một người chạy. Qua bao con hẻm cổ kính, cuối cùng dừng lại ở quảng trường màu trắng trong khu chợ hương liệu.

Bầu trời Istanbul xanh vời vợi, cô đứng dưới bầu trời xanh. Như choàng tỉnh khỏi giấc mộng, anh ta bước về phía cô, duỗi tay ra, khuôn mặt cô càng lúc càng rõ ràng. Các người xem, cô đang nheo mắt nhìn anh ta.

Triệu Hương Nông vừa nheo mắt, Bách Nguyên Tú liền muốn hôn lên môi cô.

Môi cô vẫn giống như ngày nào, căng mọng, đỏ thắm tựa cánh hoa hồng.

Duỗi tay ra, ngón tay sắp chạm vào bờ môi cô rồi...

"Này anh!" Đột nhiên, một giọng đàn ông vang lên bên tai.

Bách Nguyên Tú mở mắt ra.

Tài xế taxi nhắc anh đã đến sân bay.

Giơ tay day day huyệt thái dương, Bách Nguyên Tú ép mình thoát khỏi ảo giác ngắn ngủi kia, người phụ nữ ở trên quảng trường màu trắng kia có tên là Mục Hựu Ân.

Triệu Hương Nông đã chết rồi, Triệu Hương Nông đã ngủ say dưới đáy Đại Tây Dương ba năm rồi.

Bách Nguyên Tú chán chường bỏ tay xuống.

Trong ví vẫn còn mấy ngàn Lira, Bách Nguyên Tú bèn đưa hết chỗ tiền đó cho tài xế. Giống như sợ Bách Nguyên Tú đòi lại tiền thừa, tài xế liền phóng xe vút đi như một cơn gió.

Trong ví vẫn còn tấm danh thiếp mà tay phục vụ đưa, anh ta liền ném tấm danh thiếp vào thùng rác.

Hoan nghênh quý khách quay lại?

Không, không, anh ta sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa! Bách Nguyên Tú kéo hành lí vào sân bay, không ngoảnh lại một lần nào.

9 giờ 20, gần một tiếng nữa mới đến giờ Bách Nguyên Tú lên máy bay. Anh ta nhặt được một quyển hộ chiếu trong phòng vệ sinh.

Quyển hộ chiếu có bìa ghi dòng chữ tiếng Trung "Cộng hòa nhân dân Trung Hoa" khiến Bách Nguyên Tú mất gần nửa tiếng để đọc từng chữ, từng dòng thông tin trong quyển hộ chiếu.

Bàn tay cầm quyển hộ chiếu khẽ run, nhưng đối lập hoàn toàn với đôi tay run rẩy là trái tim của anh ta.

Giây phút này, trái tim của Bách Nguyên Tú còn bình tĩnh hơn bất cứ lúc nào, trùng hợp là, điều anh ta cần làm lúc này chính là bình tĩnh.

Sau đó, Bách Nguyên Tú cầm quyển hộ chiếu ra khu vực nhận đồ thất lạc.

15 phút sau, loa thông báo trong sân bay vang lên "Ngài Trâu Tiểu Kỳ mang quốc tịch Trung Quốc, nếu ngài đánh rơi hộ chiếu thì xin hãy nhanh chóng đến nơi nhận đồ thất lạc để nhận lại hộ chiếu."

10 phút sau, một người đàn ông châu Á khoảng 30 tuổi có mặt ở nơi nhận đồ. Người đàn ông tự xưng là Châu Tiểu Kỳ quốc tịch Trung Quốc mà loa thông báo nhắc tới.

"Xin hỏi anh chính là ngài Châu Tiểu Kỳ đến từ Bắc Kinh?" Nhân viên kiểm tra thông tin hỏi lại lần nữa.

"Đúng vậy."

"Xin hỏi anh cầm quyển hộ chiếu này nhập cảnh vào đây trong ba ngày đúng không?"

"Đúng vậy." Người đàn ông trả lời. Anh ta vừa trả lời vừa xem đồng hồ. Sau đó, anh ta lơ đãng liếc qua một góc, vừa rồi anh ta thoáng nhìn thấy có người đứng ở nơi đó. Khi nhìn rõ người đứng ở chỗ đó, anh ta lập tức nuốt lại những lời phía sau.

Sau đó, anh ta nhận lại hộ chiếu của mình, cười khổ, nghĩ chuyện gì phải đến rồi sẽ đến.

Anh ta tin rằng người đàn ông đang sống dưới thân phận của anh ta không thể ngờ đến sẽ có tình huống như này, An Thác Hải đội lốt Châu Tiểu Kỳ lại đánh rơi hộ chiếu, sau đó hộ chiếu của anh ta lại được người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú nhặt được.

Đôi mắt sắc bén của Bách Nguyên Tú nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tầm thường của người đàn ông đã đến khách sạn của anh ta vào hôm nọ.

Tướng mạo của người đàn ông kia tầm thường tới nỗi ra đường cũng có thể vơ một đống.

Trên quảng trường màu trắng, người phụ nữ Mục Hựu Ân từng nói với Bách Nguyên Tú rằng: "Ngoài chồng tôi ra thì anh là người đàn ông đẹp trai thứ hai mà tôi từng nhìn thấy."

Từ đầu đến cuối "Mục Hựu Ân" đều không nói dối. Vài lần xuất hiện trên tạp trí, quả thực Tống Ngọc Trạch có một khuôn mặt khiến đám phụ nữ phải điên đảo.

Bách Nguyên Tú bước về phía người đàn ông có vẻ mặt bất lực kia, gằn từng chữ: "Bây giờ, tôi phải gọi anh là An Thác Hải hay là Châu Tiểu Kỳ đây?"

Đến lúc này, Bách Nguyên Tú có thể chắc chắn một điều Tống Ngọc Trạch sống dưới thân phận An Thác Hải đang sống ở nơi này, còn vì sao hắn ta lại phải làm như vậy thì anh ta không biết. Chuyện cấp bách duy nhất đối với Bách Nguyên Tú chính là vạch trần lời nói dối của Tống Ngọc Trạch, đưa Tiểu Nông của anh ta về. Làm sao Bách Nguyên Tú có thể không nhận ra Triệu Hương Nông, làm sao có thể!

Ngày hôm nay, Bách Nguyên Tú không đáp chuyến bay quay về Chicago, người đàn ông sống dưới thân phận Châu Tiểu Kỳ cũng không lên chuyến bay trở về Bắc Kinh.

Hai người đi ra khỏi sân bay, đứng ở bên ngoài, Bách Nguyên Tú bảo An Thác Hải: "Gọi điện cho Tống Ngọc Trạch."

Khi Tống Ngọc Trạch nhận được cuộc điện thoại của An Thác Hải, anh đang lau mặt cho Triệu Hương Nông trong phòng khách sạn.

Ngày hôm nay, Tống Ngọc Trạch dạy muộn hơn nửa tiếng so với bình thường. Ngay sau khi thức dậy, anh liền nhìn thấy khuôn mặt kề sát vào anh. Gần đây, sắc mặt cô đã hồng hào hơn một chút, cân nặng cũng dao động trong khoảng bốn mươi đến bốn mươi mốt cân. Bác sĩ nói phải khiến cân nặng của cô duy trì ở mức năm mươi cân, bây giờ còn chín cân nữa mới đến cân nặng mục tiêu.

Cô ngủ say trong lòng anh, Tống Ngọc Trạch không kìm được mà véo nhẹ má cô, khẽ nói: "Em phải phấn chấn lên cho anh, mau mau bù lại cho anh chín cân kia."

Như vậy anh mới không cần phải sợ hãi, không phải choàng tỉnh giữa đêm, rồi vội vàng kiểm tra vị trí bên cạnh, xem cô còn nằm ở đó hay không.

Cô từng khiến anh sợ hãi vô cùng.

Tống Ngọc Trạch chạm vào khuôn mặt dính dớp mồ hôi, chuyện xảy ra mấy tiếng trước trong căn phòng này vẫn rõ như in. Sự chặt khít của cô khiến anh quên cả kiềm chế, cô mở rộng thừa nhận anh. Cuối cùng, hai cơ thể đều ướt đẫm mồ hôi.

Bây giờ, chắc cô mệt lắm nhỉ? Đây là lần đầu tiên cô cùng anh làm hai lần trong một đêm từ sau khi cơ thể cô hồi phục trở lại.

Đúng là cô nàng ương bướng! Anh biết cô tự ti về tình trạng cơ thể của cô. Vóc dáng của những cô ả Thổ Nhĩ Kỳ rất khỏe mạnh. Có một dạo, cô còn cho rằng anh không ham muốn cô.

Làm sao có thể không ham muốn cô chứ? Nhất định cô không biết rằng khi bác sĩ cho phép hai người ngủ cùng một giường, anh đã bao lần phải lén vào nhà tắm dội nước lạnh.

Lúc này, vì đêm qua anh không biết kiềm chế, sắc mặt cô đã nhợt nhạt hơn hôm qua một chút. Tống Ngọc Trạch vô cùng ảo não, anh thầm cảnh cáo chính mình, về sau không được bác sĩ cho phép, anh tuyệt đối sẽ không để chuyện như này xảy ra lần nào nữa.

Bàn tay trên khuôn mặt cô rời xuống dưới, chạm vào những lọn tóc ướt mồ hôi dán chặt vào cần cổ cô.

Anh khẽ nhấc đầu cô khỏi vai anh, đặt trên gối. Tống Ngọc Trạch ngồi dậy, cúi đầu, khẽ hôn lên trán cô giống như bao lần anh thức dậy.

"Chào buổi sáng, Triệu Hương Nông!" Hôn lên trán cô, thì thầm trong lòng.

Triệu Hương Nông, ba chữ anh hằng nhung nhớ!

Tống Ngọc Trạch xuống khỏi giường, anh bê nước nóng đến bên giường, nhúng khăn vào nước rồi lau người cho cô. Khi chiếc khăn chạm vào cổ cô, cô hơi nhíu mày, sau đó, hàng lông mày nhanh chóng giãn ra, cọ má vào lòng bàn tay anh, cất giọng vui vẻ: "A Thác."

A Thác!? Có lúc cô gọi anh là "A Thác", có lúc cô gọi anh là "An Thác Hải". Ban đầu, cách gọi "A Thác" "An Thác Hải" từng khiến anh thấy vô cùng buồn bực, chán ghét. Cảm giác đó rất kỳ lạ, giống như cô đang gọi tên người đàn ông khác, cô đang nhớ nhung người đàn ông khác, bởi vì người đàn ông tên là An Thác Hải thật sự tồn tại. Về sau, Tống Ngọc Trạch đã làm một chuyện hết sức trẻ con, anh dẫn cô đến trước mặt An Thác Hải thật. Anh chỉ vào người đàn ông đứng ở phía xa xa, hỏi cô thấy người đó thế nào? Anh hỏi cô, nếu như người đó cũng tên là An Thác Hải thì có phải cô sẽ yêu anh ta không?

Ngày đó, nghe anh nói như vậy, cô đã cười nghiêng ngả trong lòng anh. Cô nói: "Em yêu anh, lấy anh là vì chính con người anh, chứ không phải vì anh là An Thác Hải mới lấy anh."

Lời của cô khiến anh phải bật cười, dù không phải những lời hoa mỹ, nhưng lại chứa đựng thứ tình yêu đơn giản thuần khiến nhất trên đời: Em yêu là yêu chính con người anh, tên họ của anh, tuổi tác của anh, quốc tịch của anh hay anh đến từ đâu em đều không quan tâm. Cũng giống như Tống Ngọc Trạch yêu Triệu Hương Nông, cho dù cô tên là Triệu Hương Nông hay tên là Mục Hựu Ân, anh đều yêu cô.

Từ hôm đó trở đi, Tống Ngọc Trạch không còn canh cánh trong lòng khi nghe thấy cô gọi "A Thác" hay "An Thác Hải" nữa.

"A Thác?" Cô gọi lại một lần nữa.

"Hửm?" Anh khẽ đáp, nhẹ nhàng vuốt gọn lại những lọn tóc trên cổ cô.

"Hôm nay anh không đi làm sao?"

"Ừm, hôm nay anh nghỉ làm."

"Tốt quá." Khóe miệng cô nhướn lên, sau đó tìm một vị trí thoải mái rồi ngủ tiếp.

Khi anh đang lau mặt cô, điện thoại bỗng đổ chuông. Khi nhìn thấy số điện thoại hiện trên màn hình, Tống Ngọc Trạch có chút bất ngờ, lúc này An Thác Hải phải có mặt trên máy bay rồi chứ nhỉ? Tống Ngọc Trạch cầm điện thoại ra ngoài ban công, sau khi đóng cửa ban công, Tống Ngọc Trạch mới nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia thoáng im lặng, sau đó Tống Ngọc Trạch nghe thấy An Thác Hải lên tiếng: "Anh Tống, Bách Nguyên Tú muốn gặp anh."

Ngắt điện thoại, Tống Ngọc Trạch đứng bên ngoài ban công, thở một hơi thật dài. Cơn gió từ biển thổi bay vạt áo sơ mi của anh, phát ra tiếng "phần phật"

Anh quay lại nhìn người phụ nữ đang ngủ nướng trên giường. Cô là vợ của anh, anh và cô đã hứa sẽ sống đến năm bảy mươi tám tuổi.

Anh muốn cùng cô sống đến bạc mái đầu!

Trong lúc mơ màng, Mục Hựu Ân nghe thấy tiếng cửa ngoài ban công được đóng lại, tiếng bước chân mà cô quen thuộc đến bên giường cô.

Trong lúc mơ màng, Mục Hựu Ân nghe thấy An Thác Hải gọi mình: "Hựu Ân, Mục Hựu Ân."

Cô lười biếng đáp một tiếng.

"Giờ anh phải ra ngoài có chút chuyện, em ở đây đợi anh nhé."

"Dạ."

Anh khẽ hôn lên má cô: "Tối về anh làm cơm chưng cho em."

Dường như món cơm chưng của Tống Ngọc Trạch đã chạy vào trong giấc mơ của cô rồi, nóng hổi thơm phức, bên trên còn có...

Mục Hựu Ân vô thức liếm khóe môi, lẩm bẩm: "Trên bát cơm nóng hổi đó còn phải có đậu tương vàng óng, sau đó bỏ chút trứng cá muối."

Mục Hựu Ân vẫn nhớ hồi trước, khi cô bị các loại thuốc thang trong bệnh viện giày vò đến mức thân tàn ma dại, một tối nọ, An Thác Hải đã đưa cô đến một nhà hàng món Trung. Ở nhà hàng đó, anh đã làm món cơm chưng cho cô, trên bát cơm chưng là đậu tương óng ánh. Anh ngồi dưới ánh đèn, xúc muỗng cơm lẫn đậu tương, dỗ cô: "Mục Hựu Ân, em có tin không, ăn một miếng có thể khiến em quên đi mùi thuốc đáng ghét kia đấy."

Cũng không biết là vì giọng nói của An Thác Hải khiến người ta quá xót xa, hay là tại cô quá nhớ mùi cơm chín thơm lừng đã lâu không ăn, nuốt xuống muỗng cơm đầu tiên, nước mắt cô liền trào ra, rơi xuống ngón tay An Thác Hải.

Kể từ ngày hôm đó, Mục Hựu Ân liền ghi nhớ món cơm chưng đậu tương kia. Trong lòng Mục Hựu Ân, món cơm chưng đậu tương giống như An Thác Hải.

"Anh đi đây."

"Dạ."

Mục Hựu Ân loáng thoáng nghe tiếng chân xa dần, sau đó là tiếng cửa phòng được đóng lại.

- ----------

Hôm nay là một ngày đẹp để đăng hai chương:">>>>>

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Ngoại truyện 3: Đổi cả vũ trụ lấy hạt hồng đậu (02)

Dịch: Hé

Buổi trưa, ánh mặt trời chếch hướng Tây, tại một khách sạn lưng chừng núi, được thiết kế theo dạng hang động ở khu thành cổ Istanbul, quang cảnh vô cùng yên tĩnh, là một nơi trò chuyện vô cùng lí tưởng. Trong căn phòng hướng Nam trên tầng hai của khách sạn, Bách Nguyên Tú ngồi gần cửa sổ, anh ta đã ngồi đó gần ba tiếng đồng hồ. An Thác Hải ở ngay căn phòng bên cạnh. Người đàn ông đã lừa anh ta vào hôm trước, còn định giải thích điều gì đó, nhưng khi Bách Nguyên Tú lạnh mặt, người đàn ông đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Bách Nguyên Tú muốn nghe Tống Ngọc Trạch tự mình giải thích. Trong thời gian đợi Tống Ngọc Trạch đến đây, anh ta đã uống hết bốn tách cà phê.

Cuối cùng, chiếc xe màu tím than dừng lại trước cửa khách sạn. Chiếc xe hơi cũ này là loại xe bình thường đến không thể bình thường hơn, người phục vụ đứng gác cửa kiêm đón xe bước lên phía trước.

Chiếc xe được lái đi, Tống Ngọc Trạch đứng ở nơi đó, thoáng ngập ngừng rồi ngẩng đầu lên. Cách mặt kính dày, Bách Nguyên Tú cũng nhìn thấy Tống Ngọc Trạch.

Đã rất lâu rồi Bách Nguyên Tú không gặp Tống Ngọc Trạch. Trong mắt người khác, Tống Ngọc Trạch khiêm tốn bí ẩn, anh ta gần như không xuất hiện ở nơi công cộng. Mấy năm gần đây tin đồn Tống Ngọc Trạch bị chứng sợ ống kính máy quay được lan truyền chóng mặt. Vì tin đồn này, đám chó săn thần thông quảng đại cũng phải dè chừng, lỡ như không cẩn thận khiến bệnh của Tống Ngọc Trạch phát tác, thì bọn họ sẽ gánh không nổi tai họa này.

Bệnh sợ ống kính? Đúng là giỏi bốc phét! Để thực hiện cái bí mật không thể để người khác biết này, Tống Ngọc Trạch quả thực đã tốn rất nhiều công sức. Nở nụ cười mỉa mai, Bách Nguyên Tú vẫy tay chào người đang đứng ở cửa khách sạn.

Trong căn phòng này, có camera, máy ghi âm và những người điều khiển đằng sau. Chỉ cần Tống Ngọc Trạch bước vào căn phòng này, những thiết bị ẩn kia sẽ bắt đầu vận hành. Vẻ mặt và giọng nói của Tống Ngọc Trạch đều sẽ bị ghi lại, sau đó sẽ được chế tác thành bức thư điện tử.

Tống Ngọc Trạch bước vào phòng, đi thẳng đến vị trí mà Bách Nguyên Tú chuẩn bị trước, ngồi xuống.

Bách Nguyên Tú dành một phút để quan sát người đang ngồi trước mặt anh ta. Anh ta rất muốn bắt được nét mặt ân hận, bất an, thậm chí là van xin của Tống Ngọc Trạch.

Nhưng, không có, Tống Ngọc Trạch chỉ nhìn lại anh ta, vẻ mặt lãnh đạm.

Thời gian hút nửa điếu thuốc trôi qua, Tống Ngọc Trạch bắt đầu xem đồng hồ, giọng anh cũng lãnh đạm như vẻ mặt của anh: "Cô ấy vẫn đợi tôi ở khách sạn, tôi có khoảng bốn tiếng đồng hồ, trừ đi ba tiếng lái xe đến đây thì chỉ còn một tiếng. Anh Bách, trong một tiếng này, tôi sẽ cố hết sức trả lời mọi câu hỏi anh đưa ra."

Nói xong, anh giơ tay làm động tác "Mời bắt đầu".

Quả thực Bách Nguyên Tú có một câu hỏi hết sức quan trọng muốn hỏi Tống Ngọc Trạch, dù trong lòng anh ta đã có đáp án vô cùng rõ ràng.

"Tống Ngọc Trạch, Mục Hựu Ân có phải là Triệu Hương Nông không?"

Sau khi hỏi câu này, Bách Nguyên Tú nhìn chằm chằm vào Tống Ngọc Trạch, anh ta mong chờ đến quên cả hít thở.

Một giây, hai giây, ba giây!

Tống Ngọc Trạch gật đầu.

Bách Nguyên Tú mấp máy môi, vô vàn tiếng chửi rủa oán trách, vô vàn sự bất cam lẫn phẫn nộ cuối cùng thu gọn vào trong nắm đấm của anh ta, nắm đấm rơi vào khuôn mặt Tống Ngọc Trạch, giống như lúc hai người gặp nhau ở Triệu công quán năm nào.

Lần này, Tống Ngọc Trạch không né tránh, nắm đấm của Bách Nguyên Tú đáp xuống khuôn mặt đẹp trai của Tống Ngọc Trạch.

Hay lắm, khi nắm đấm tiếp xúc với khuôn mặt của Tống Ngọc Trạch, Bách Nguyên Tú có thể nghe thấy tiếng xương gò má va chạm với nắm đấm.

Bách Nguyên Tú lạnh lùng nhìn Tống Ngọc Trạch với khóe miệng rỉ máu, nhìn Tống Ngọc Trạch rút khăn giấy lau miệng.

Khăn giấy bị ném vào thùng rác, Tống Ngọc Trạch hỏi Bách Nguyên Tú còn câu nào muốn hỏi không?

Còn chứ, Bách Nguyên Tú còn muốn hỏi rất nhiều.

"Vì sao lại biến cô ấy thành Mục Hựu Ân? Vì sao lại giấu cô ấy ở nơi này? Vì sao không cho cô ấy về nhà? Vì sao phải bịa ra lời nói dối lớn đến như vậy? Vì sao lại xoay tôi như chong chóng? Vì sao..."

Dường như Tống Ngọc Trạch cảm thấy câu hỏi của Bách Nguyên Tú quá vụn vặt, anh giơ tay ra hiệu anh ta ngừng lại.

Anh lấy một điếu thuốc ra, châm lửa.

Trong làn khói lượn lờ, anh chậm rãi nói: "Khi An Thác Hải gọi điện bảo anh muốn gặp tôi, tôi còn nghĩ có nên cho anh gặp chút bất ngờ không, như khiến anh gặp tai nạn trên đường hoặc bị điện giật chết trong khách sạn chẳng hạn. Ở cái đất này, chỉ cần hai trăm ngàn Lira là có thể khiến một người lặng lẽ biến mất. Vì cô ấy, chuyện gì tôi cũng dám làm."

"Nhưng tôi nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó, vì tôi và cô ấy đã hứa sẽ sống đến năm bảy mươi tám tuổi. Chẳng ai biết trước chuyện tương lai, lỡ như một ngày nào đó cô ấy nhớ ra, nếu cô ấy biết được cái chết của anh có liên quan đến tôi thì cô ấy sẽ đau lòng. Những chuyện có khả năng khiến Triệu Hương Nông đau lòng, tôi sẽ không dại gì mà làm."

"Trên đường đến đây, tôi nghĩ tôi nên nói hết mọi chuyện cho anh biết, vì tôi tin sau khi anh nghe những chuyện xảy ra với cô ấy, anh nhất định cũng đưa ra lựa chọn giống tôi, chỉ cầu mong Triệu Hương Nông là Mục Hựu Ân."

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến Bách Nguyên Tú bật cười ha hả, cái gã mưu mô này sao lại có sự tự tin lớn đến thế nhỉ. Nhưng những lời tiếp theo của Tống Ngọc Trạch khiến đầu óc Bách Nguyên Tú trở thành một vùng trắng xóa. Lời của Tống Ngọc Trạch không ngừng vang vọng trong đầu Bách Nguyên Tú "Khi Triệu Hương Nông lái máy bay lên độ cao ba ngàn mét, cô đã có suy nghĩ phải chết."

Ấn tượng đầu tiên về Triệu Hương Nông của nhiều người là nụ cười và khuôn mặt ngọt ngào của cô. Cô ấy tích cực cầu tiến, cô ấy thích giúp đỡ người khác. Sự ra đi đột ngột của cô ấy được mọi người hình dung là đứa trẻ được thiên thần phái đến đã hoàn thành sứ mệnh của mình. Kết quả điều tra vụ tai nạn máy bay của Triệu Hương Nông viết rõ ràng: Tai nạn ngoài ý muốn.

"Tống Ngọc Trạch, tôi sẽ không tin những lời nhảm nhí của anh đâu." Bách Nguyên Tú máy móc nói.

Tống Ngọc Trạch cụp mắt xuống, rít mạnh một hơi thuốc, khuôn mặt ẩn khuất sau làn khói, sau đó Bách Nguyên Tú nghe thấy anh nói: "Triệu Hương Nông đã giết Chu Nhan."

Chu Nhan? Chu Nhan là ai? À, là nạn nhân trong vụ mưu sát cô gái Hoa kiều gây chấn động Chicago trước khi Triệu Hương Nông xảy ra chuyện. Người bị hại còn có một chị gái tên là Chu Nhuận, mà Chu Nhuận chính là... tình nhân của Bách Nguyên Tú rất lâu về trước! Cô ta có gương mặt hợp gu của anh ta, thanh thuần, giỏi đoán ý người, ở bên cô ta anh ta thấy rất thoải mái.

Bách Nguyên Tú vô thức tìm thuốc lá, châm lửa, vị thuốc tê cay khiến đầu óc anh ta tỉnh táo hơn một chút. Anh ta nhớ ra, anh ta từng nhờ một người bạn điều tra quan hệ của Tống Ngọc Trạch với Chu Nhan, Chu Nhuận. Kết quả là Tống Ngọc Trạch là bạn trai đầu của Chu Nhuận, mà Tống Ngọc Trạch tiếp cận Triệu Hương Nông là để báo thù.

"Năm 21 tuổi, Triệu Hương Nông được chuẩn đoán mắc bệnh trầm cảm. Bách Nguyên Tú, tôi với anh đều là thằng khốn, nhưng vẫn còn người đàn ông thứ ba mang cái danh khốn nạn này, người đó là Triệu Diên Đình."

Điếu thuốc trong tay Bách Nguyên Tú rơi xuống đất, ngón tay anh ta bắt đầu run lẩy bẩy, khiến anh ta không thể nào nhặt được điếu thuốc đang cháy dở dưới chân anh ta.

Hút hết một điếu thuốc, sau vài câu ngắn gọn, Bách Nguyên Tú đã biết được những chuyện xảy đến với Tiểu Nông của anh ta, đầy đau đớn và tàn khốc, chỉ cần một dao chém xuống đã đầm đìa máu tươi!

Trong căn phòng khách sạn ở lưng chừng núi này, tên khốn Bách Nguyên Tú đã trải qua nửa tiếng nặng nề nhất cuộc đời anh ta, mỗi một khoảnh khắc trôi đi đều mang nặng nỗi bi thương.

Tiểu Nông của anh ta có khuôn mặt giống hệt quả táo chín mọng khiến người ta không kìm được mà muốn cắn một miếng. Người ta hình dung Triệu Hương Nông như nào nhỉ? Người ta nói cô là cơn gió tươi mát trên cánh đồng.

Hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, Bách Nguyên Tú đối mặt với tên khốn Tống Ngọc Trạch, anh ta cũng đang hút thuốc, vừa hút vừa kể chuyện. Chủ đề quá đỗi nặng nề khiến anh ta phải dừng lại đôi chỗ, rồi mới tiếp tục kể tiếp.

"Anh đã nghe nói mọi chuyện đều được số phận an bài chưa? Tất cả mọi người đều không tìm thấy Triệu Hương Nông, chỉ có tôi tìm được cô ấy. Trước khi tìm được cô ấy, tôi đã đến Istanbul gặp cô gái Mục Hựu Ân có vẻ ngoài giống hệt cô ấy. Người phụ nữ đó nói với tôi rằng, cô ta có trực giác mãnh liệt rằng Triệu Hương Nông vẫn còn sống. Một tuần sau, tôi tìm thấy cô ấy tại đảo Madeira. Một người Moor đang đánh cá đã vớt được Triệu Hương Nông đang trôi dạt trên biển, ghế ngồi có thiết kế chống va đập và đai an toàn đã bảo toàn tính mạng của cô ấy. Đảo Madeira có ba trăm nghìn người, sinh sống rải rác khắp đảo, đa số người dân không biết tiếng Anh, người sống ở một số khu vực lạc hậu vì không có điều kiện nên không lên mạng, đó là nguyên nhân Triệu Hương Nông có thể yên ổn ở lại nơi đó hai tháng trời. Khi tôi tìm thấy cô ấy, cô ấy đang nằm trong một trạm xá địa phương. Người đưa cô ấy về kể với tôi rằng, từ lúc được đưa về đây, cô ấy vẫn luôn chìm trong hôn mê.

"Sau đó, tôi đưa cô ấy đến Lisbon. Cùng ngày tôi tìm được Triệu Hương Nông, một con tàu chở đầy khách xuất phát từ Thổ Nhĩ Kỳ đến Athens đã bị đắm, địa điểm gặp nạn cũng là eo biển Gibraltar, Mục Hựu Ân cũng là một hành khách trên chiếc tàu đắm đó, cô ta cũng chìm vào hôn mê giống Triệu Hương Nông."

Nghe thấy Tống Ngọc Trạch nói vậy, Bách Nguyên Tú nhìn ra ngoài cửa sổ, phóng tầm mắt ra xa là những nhà thờ Hồi giáo nằm rải rác, xa hơn nữa là đại dương mênh mông, xa hơn nữa là bầu trời xanh của Istanbul, cổ kính mà xa xăm. Có phải bầu trời xanh thẳm này cũng từng chứng kiến truyền thuyết: Trên thế giới này tồn tại một người giống hệt bạn, hai người không có bất kỳ quan hệ huyết thống. Nếu cả đời này hai người không gặp nhau thì sẽ bình yên vô sự, nhưng nếu gặp nhau thì tai họa sẽ ập xuống.

Có phải, giữa Triệu Hương Nông và Mục Hựu Ân, vận mệnh đã thiên vị Triệu Hương Nông?

"Khi đến Lisbon, Triệu Hương Nông vẫn hôn mê. Tôi mời đội ngũ bác sĩ giỏi nhất đến cũng chẳng thay đổi được gì. Họ nói với tôi rằng: Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, đây là vấn đề của chính người bệnh, ý chí của người bệnh đã tiêu tan. Sau đó, tôi mới biết Triệu Hương Nông mắc bệnh trầm cảm, tôi mời bác sĩ tâm lí của cô ấy đến Lisbon. Khi trái tim của Triệu Hương Nông dần suy kiệt, khi sự sống của cô ấy đang trôi đi theo từng ngày, tôi đã chấp nhận kiến nghị của bác sĩ tâm thần, cho dù kiến nghị đó tưởng chừng như đến từ bộ phim viễn tưởng. Đã nghe nói phương pháp thôi miên bao giờ chưa?" Tống Ngọc Trạch tự hỏi tự trả lời: "Mấy năm trở lại đây, một số bác sĩ tâm thần đã thử dùng phương pháp thôi miên với những bệnh nhân tâm thần phân liệt. Họ dùng phương pháp này để cố định bệnh nhân tâm thần vào trong một nhân cách, phương pháp này cũng từng có trường hợp thành công. Trên thế giới này, mỗi người chúng ta ít nhiều cũng có hai loại nhân cách, anh có, tôi có, Triệu Hương Nông cũng có."

Có một khoảnh khắc Bách Nguyên Tú muốn xé tan lớp da của Tống Ngọc Trạch, nhìn xem dòng máu chảy trong huyết mạch của anh ta có chứa đầy sự điên cuồng hay không.

"Sau đó, tôi đã thuyết phục được Mục Hựu Ân khi cô ấy tỉnh lại từ cơn hôn mê nhưng mạng sống đã đứng bên bờ vực thẳm. Mục Hựu Ân bước vào phòng bệnh của Triệu Hương Nông. Dưới sự hỗ trợ của kỹ thuật thôi miên, hai con người giống nhau như đúc kia đến cùng một không gian, cùng một tần số. Trong lời tâm sự của Mục Hựu Ân, điện não đồ của Triệu Hương Nông đã chấp nhận thông tin ngôn ngữ của Mục Hựu Ân. Kiểu tưởng tượng này trong y học gọi là hiệu ứng quang đạo, nó có thể khơi dậy kí ức tiềm tàng trong não phải, từ đó biến những ký ức của Mục Hựu Ân thành ký ức của Triệu Hương Nông."

"Thế là, Triệu Hương Nông trở thành Mục Hựu Ân, cô lớn lên ở thị trấn nhỏ có tên là Yeil, tuổi thơ của cô vô ưu vô tư. Sau khi trưởng thành, cô đã lấy trúc mã của cô, người cô yêu tên là An Thác Hải, cuộc sống hôn nhân của hai người đơn giản nhưng đầy hạnh phúc."

"Một tháng sau, Triệu Hương Nông tỉnh lại, tôi đã thành công."

Điếu thuốc đã cháy hết, khói thuốc cũng tan, khuôn mặt của Tống Ngọc Trạch trở nên rõ nét, một gương mặt anh tuấn như tượng tạc, cộng thêm những con chữ Thổ Nhĩ Kỳ cổ kính, khiến anh giống như một chiến sĩ kiên cường của đế quốc Osman thời viễn cổ. Bách Nguyên Tú ngây ngẩn nhìn Tống Ngọc Trạch, là tín ngưỡng đã cho người đàn ông này sự kiên cường như ma quỷ ư? Mọi thứ nghe thật giống như câu chuyện nghìn lẻ một đêm!

Tống Ngọc Trạch kể tiếp, giọng rất bình thản: "Kể từ hôm đó, Triệu Hương Nông trở thành Mục Hựu Ân, còn Tống Ngọc Trạch trở thành An Thác Hải."

Cùng lúc đó, Mục Hựu Ân đang vươn vai trên giường trong khách sạn. Cô vừa mơ một giấc mơ, cô mơ thấy giây phút cô tỉnh lại sau vụ tai nạn đắm tàu.

Quang cảnh giống như thuở hồng hoang, có một bóng dáng cao lớn đứng quay lưng lại với cô, cô cố gắng nhìn nhận bóng dáng đó, cô muốn lên tiếng nhưng cô không thể thốt ra bất cứ âm thanh nào. Chụp oxy trên mặt khiến cô cảm thấy khó chịu, cô nhìn chăm chú vào bóng dáng đứng ở nơi đó, cô thầm hô trong lòng: Này, ai đó làm ơn lấy thứ trên mặt tôi xuống với.

Tựa như nghe thấy tiếng lòng của cô, người đó quay đầu lại, bước về phía cô. Anh giúp cô lấy chụp oxy trên mặt xuống, nhìn cô một lúc mới cúi xuống, hôn lên trán cô và nói: "Mục Hựu Ân, em tỉnh lại rồi."

Cô ngơ ngác nhìn anh, sau đó, anh che mắt cô lại, thở dài.

"Mục Hựu Ân, anh là An Thác Hải."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 107: Ngoại truyện 4: Đổi cả vũ trụ lấy hạt hồng đậu (3)

Dịch: Hé

Câu chuyện kết thúc, trên người Bách Nguyên Tú và Tống Ngọc Trạch cũng không còn thuốc lá. Gần một tiếng đã trôi qua, Tống Ngọc Trạch bưng cốc nước đã đặt trước mặt mình hơn 50 phút đồng hồ lên.

Uống cạn nước trong cốc, Tống Ngọc Trạch ngước mắt nhìn xung quanh rồi nhìn Bách Nguyên Tú: "Tôi biết anh bảo tôi đến đây chắc chắn không chỉ để nghe chuyện? Camera? Máy ghi âm? Hay một show thực tế? Cho dù anh có dùng cách gì đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ không ngăn anh."

Bách Nguyên Tú nhìn Tống Ngọc Trạch, người trước mắt khiến lòng anh ta ngập trong vô vàn cảm xúc, khinh thường, ghen tị, ngưỡng mộ, và cả...

... Cảm kích! Bách Nguyên Tú biết nếu không có Tống Ngọc Trạch, thì cả đời này anh ta cũng sẽ không thể gặp lại Triệu Hương Nông nữa, nhưng nếu không có Tống Ngọc Trạch thì Triệu Hương Nông cũng không gặp phải kết cục như bây giờ.

"Bách Nguyên Tú, tôi xin anh." Tống Ngọc Trạch thành khẩn nói: "Xin đừng làm phiền cô ấy, Triệu Hương Nông đã cố gắng rất rất nhiều mới trở thành Mục Hựu Ân mà anh gặp trên quảng trường trắng. Khi cô ấy tỉnh dậy từ trong cơn hôn mê dài hai tháng trời, cô ấy chỉ còn vỏn vẹn ba mươi cân. Anh có biết ba mươi cân đồng nghĩa với việc gì không? Đó là cân nặng bình thường đối với một người bắt đầu thời kì dậy thì. Không những vậy, cô ấy còn bị chướng ngại ngôn ngữ, lúc mới tỉnh dậy cô ấy chỉ có thể dùng đôi mắt để truyền đạt suy nghĩ của mình, phải thì chớp mắt một lần, không phải thì chớp mắt hai lần. Có một khoảng thời gian cô ấy không dám soi gương, vì cô ấy cảm thấy khuôn mặt cô ấy trắng bệch như ma. Ban ngày cô ấy không dám ra ngoài, vì cô ấy biết đám trẻ sẽ kháo nhau rằng cô gầy như một người ngoài hành tinh chỉ nhìn thấy mỗi đôi mắt. Để đi đến ngày hôm nay, cô ấy đã chịu bao khổ sở, cả thể xác lẫn tâm hồn."

Lời của Tống Ngọc Trạch khiến Bách Nguyên Tú vội vàng sờ vào hộp thuốc, hộp thuốc đã hết nhẵn. Anh ta bèn đứng dậy đi đến trước cửa sổ, chống hai tay lên mặt kính thủy tinh.

Có tiếng bước chân vang lên sau lưng anh ta.

"Triệu Diên Đình cũng biết chuyện này rồi. Tôi gọi điện cho ông ta đến nơi này, cuối cùng ông ta ở đây một ngày rồi lặng lẽ rời đi." Tống Ngọc Trạch nói.

Hóa ra, Triệu Diên Đình cũng biết! Mấy người này đều bị làm sao vậy? Bọn họ dựa vào đâu mà tự mình quyết định? Dựa vào cái gì?

Ở phía sau, Tống Ngọc Trạch nói tiếp: "Bách Nguyên Tú, tôi hi vọng anh cũng đưa ra lựa chọn giống Triệu Diên Đình."

Bách Nguyên Tú chợt quay đầu lại, chỉ tay về phía cửa phòng, giận dữ gầm lên: "Cút! Ngay!"

Bách Nguyên Tú phát hiện bản thân vô cùng chán ghét khuôn mặt và giọng nói của Tống Ngọc Trạch, thậm chí anh ta còn cảm thấy nhục nhã vô cùng, vì gã đàn ông này luôn dễ dàng khiến anh ta cảm nhận được cảm giác thất bại thảm hại.

Tống Ngọc Trạch lái chiếc xe cũ của anh đi khỏi đó.

Bách Nguyên Tú vẫn đứng ở chỗ cũ, phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, thả trôi dòng suy nghĩ, cho đến khi có người gõ cửa báo với anh ta đoạn video được ghi lại đã được gửi tới hòm mail của anh ta. Bách Nguyên Tú trả cho người kia rất nhiều tiền, anh ta yêu cầu người kia giữ bí mật chuyện xảy ra vào chiều hôm nay.

Hoàng hôn buông xuống, Bách Nguyên Tú đi gặp An Thác Hải, anh ta rất tò mò vì sao An Thác Hải lại từ bỏ thân phận của mình, rời khỏi mảnh đất ghi dấu hồi ức của anh ta và người yêu mình.

"Vì Hựu Ân là cô gái lương thiện." An Thác Hải đã trả lời như vậy.

Trước khi mất, Mục Hựu Ân đã nói với An Thác Hải rằng: "A Thác, anh đừng đau lòng, hai người kia là An Thác Hải và Mục Hựu Ân của một hình thức khác."

Xe đang trên đường quay lại thị trấn Yeil, trời đã nhá nhem tối, trên đường rất ít xe qua lại, từng cơn sóng bạc dập dềnh trong ánh sáng ảm đạm. Ánh mắt của Triệu Hương Nông thỉnh thoảng liếc qua liếc lại giữa bờ biển và Tống Ngọc Trạch. Từ lúc rời khỏi khách sạn, Tống Ngọc Trạch vẫn chưa nói câu nào.

Dáng vẻ đó của Tống Ngọc Trạch khiến Triệu Hương Nông thấp thỏm. Cô đoán nhất định là do cô đã đạp vào mặt anh. Lúc đó cô đang ngủ, cô đang mơ một giấc mơ tuyệt đẹp, nhưng mấy tiếng "Mục Hựu Ân" của Tống Ngọc Trạch đã phá hỏng giấc mộng đẹp đẽ đó, cô tức lên đạp anh một phát. Vốn dĩ cô định đạp vào vai anh, nhưng ai ngờ giơ chân quá đà, khiến bàn chân hạ cánh lên mặt anh.

Có điều, càng nhìn Tống Ngọc Trạch, Triệu Hương Nông càng cảm thấy sai sai, rốt cuộc chỗ nào kì lạ ấy nhỉ? À, là do anh đã mặc áo Hoodie, trước giờ anh chưa từng mặc kiểu áo như này, anh còn trùm mũ lên đầu, còn đeo kính mắt.

Triệu Hương Nông bật đèn trong khoang xe lên.

"An Thác Hải, dừng xe lại." Triệu Hương Nông lớn tiếng nói với Tống Ngọc Trạch.

Xe dừng lại, anh quay mặt sang phía cô, ngay lập tức đặt tay lên trán cô. Triệu Hương Nông đẩy tay anh ra, đồng thời gỡ kính trên mặt anh và cởi chiếc mũ đã trùm gần hết gương mặt anh xuống.

Quả nhiên! Triệu Hương Nông nhìn thấy khuôn mặt sưng tím, cú đạp của cô thật sự đã đạp sưng mặt anh rồi. Triệu Hương Nông ân hận đến không thể nói nên lời, cô giơ tay lên định giật mạnh tóc mình.

Vừa chạm tay vào tóc thì bị ngăn lại.

"Mục Hựu Ân, em định làm gì vậy?" Tống Ngọc Trạch cầm lấy tay cô, giọng anh lộ ra sự cảnh cáo.

Triệu Hương Nông nhìn chăm chú vào gò má hơi sưng của anh.

"Em nghĩ em đã làm mặt anh ra nông nỗi này ư?"

Cô gật đầu.

Tống Ngọc Trạch bật cười.

"Cả đoạn đường anh không nói chuyện với em." Triệu Hương Nông đưa ra chứng cứ chính đáng. Một giây sau, cô lắp bắp: "Anh... anh định làm gì vậy? Sao... sao anh lại cởi giầy của em?"

Vừa dứt lời, giầy liền rời khỏi chân cô, Tống Ngọc Trạch nhấc chân cô lên, từ từ để chân cô chạm vào mặt anh: "Vừa nãy em đạp anh nhẹ như thế này này."

"Em chỉ đạp nhẹ như này thôi á?"

Tống Ngọc Trạch gật đầu: "Cho nên cú đạp nhẹ hều ấy làm sao có thể làm mặt anh sưng như này được."

Một phút sau, Triệu Hương Nông ngập ngừng nói với Tống Ngọc Trạch: "Anh... giờ anh có thể buông em ra được rồi."

Lúc này, Tống Ngọc Trạch đang nắm cổ chân cô, chân cô đang gác trên đùi anh, còn anh đang nhìn cô. Ngay lập tức, Triệu Hương Nông bị Tống Ngọc Trạch nhìn đến khẩn trương. Hễ khẩn trương là đầu óc cô trống rỗng, cổ họng khô rát, sau đó im lặng để mặc anh kề gần về phía cô.

Khi hai đôi môi sắp chạm vào nhau, Triệu Hương Nông mới nhớ ra còn chuyện quan trọng chưa giải quyết xong.

Cô nghiêng đầu tránh khỏi nụ hôn của anh, nói: "Anh vẫn chưa nói cho em biết mặt anh bị làm sao?"

Rốt cuộc tên khốn nào đã khiến mặt Tống Ngọc Trạch thành ra thế này?

"Mai là đỡ ấy mà." Anh nói giảm nói tránh.

"An Thác Hải!" Giọng cô có ý cảnh cáo.

"Mục Hựu Ân." Anh cọ mũi vào tóc mai cô: "Đừng để ý mấy chuyện đó, anh cam đoan ngày mai sẽ đẹp trai trở lại. Hựu Ân, Mục Hựu Ân, em sẽ không ghét bỏ bộ dạng hiện tại của anh chứ? Hửm?"

Chết tiệt! Anh nói chuyện thôi cần gì dựa sát vào cô như vậy, cả cái âm mũi cuối cùng của anh nữa, anh có biết anh làm như vậy cô rất dễ dàng trở nên ngốc nghếch hay không. Nghe cô bắt đầu thốt ra những lời ngu ngốc gì này: "Không, không, em không nghĩ như vậy, em cũng không ghét bỏ anh, với lại, A Thác à, dù anh bị đánh cũng còn đẹp chán, đẹp trai hơn ai hết, em chỉ..."

Em chỉ? Chỉ gì nhỉ? Tự dưng An Thác Hải liếm tai cô làm gì? Chỉ gì nhỉ? Triệu Hương Nông càng đổ người về phía sau, Tống Ngọc Trạch càng ghé sát lại.

Sau nụ hôn dài, đầu óc cô trở nên mê muội, trong lúc đó chiếc xe bắt đầu di chuyển. Khi cô nhớ ra chuyện chồng mình bị đánh một lần nữa thì xe của họ cũng sắp về đến nhà.

"An Thác Hải, anh vẫn chưa nói cho em biết vì sao anh lại bị đánh." Mục Hựu Ân nghiêm mặt, cất giọng hung dữ: "Em cảnh cáo anh, đừng có dùng cách vừa nãy để đánh lạc hướng em."

"Vì sao em lại thấy vừa nãy là anh đang đánh lạc hướng em, vừa nãy anh thật sự muốn hôn em."

Thế sao? Anh thật sự muốn hôn cô ư? Khoan đã! Lại... lại thế nữa rồi.

Mục Hựu Ân nhanh chóng bày ra vẻ mặt nghiêm túc, cô biết anh đang nhìn cô qua gương xe.

"Muốn biết lắm à?"

Nói thừa, anh là chồng cô, chồng bị đánh thì tất nhiên vợ phải nổi cơn tam bành rồi, thậm chí có thể báo thù thay chồng! Triệu Hương Nông tiếp tục nghiêm mặt.

"Mục Hựu Ân, thời tiết hôm nay đã lên ba mươi độ."

Chuyện này cô biết, nhưng bị đánh và thời tiết thì có liên quan gì đến nhau! Hửm?

"Trời nóng, con người rất dễ bực bội, điều này còn có căn cứ khoa học đấy."

Ừm, cách giải thích này cũng có lí.

"Vì trời nắng nóng nên anh nhất thời không kiềm chế được mà cãi nhau với người ta, cãi nhau xong thì lao vào dần nhau một trận, và thế là thành ra như này."

Có phải vì trời nóng bức đã khiến một người chưa từng đánh nhau với ai bao giờ như chồng cô đã đánh lộn với người ta? Chuyện này nghe có vẻ là lạ, có điều Triệu Hương Nông lại nghĩ sang một chuyện khác.

"An Thác Hải!" Triệu Hương Nông đập mạnh tay lên cửa xe: "Vì sao anh lại bị người ta đánh, mà không phải anh đánh người ta?!"

"Kít..." một tiếng, xe đột ngột dừng lại, Tống Ngọc Trạch gục đầu vào vô lăng, bả vai run rẩy kịch liệt. Sau đó, anh bưng mặt cô, tỏ vẻ nghiêm túc: "Mục Hựu Ân, anh bị người ta đánh nhưng anh cũng đánh lại họ, bây giờ mặt của mấy gã kia sưng vù như đầu heo ấy."

Mấy gã kia bị đánh thành đầu heo? Mấy gã kia? Có nghĩa là...

"Một địch mấy?"

"Một địch bốn!"

Một địch bốn! Ngầu quá! Nghe đến đây Triệu Hương Nông cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Cô duỗi tay, cẩn thận kiểm tra vết thương trên mặt anh, chỗ gò má bị sưng lên, hơn nữa khóe miệng còn bị bầm máu, chắc chắn rất đau.

"Đau không?" Ngón tay khẽ chạm vào khóe miệng anh.

Anh lắc đầu, rồi anh nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng thật thấp: "Hựu Ân, chúng ta về đến nhà rồi."

Thuận theo ánh mắt của anh, Triệu Hương Nông nhìn thấy căn nhà được cây cối bao quanh trên khu đất cao cao của bọn họ. Ừm, đó là nhà của anh và cô, lát nữa, ánh đèn ấm áp trong nhà sẽ sáng lên, trở thành chấm sáng le lói trong hàng ngàn ánh đèn gia đình ở thị trấn này.

Dưới ánh đèn êm dịu, không gian rộng chừng ba mươi mét vuông là nhà bếp. Triệu Hương Nông ngồi trước bàn ăn, ngắm Tống Ngọc Trạch nấu cơm cho cô. Bóng lưng anh, từng động tác của anh cô vô cùng thân thuộc, nhưng vẫn không biết chán là gì.

Nước đã sôi, mùi thơm của cơm tỏa ra, mang theo mùi vị của đậu tương. Hơi nước, mùi cơm và mùi đậu tương phảng phất trong ánh đèn vàng dịu mắt khiến cô bắt đầu xuất thần. Hơi nước lượn lờ trong không trung dường như đã nhuốm vào đôi mắt cô, cơ thể cô dường như đã không nghe theo sự điều khiển của cô nữa, cô đến sau lưng anh, duỗi tay ôm lấy hông anh, tựa mặt vào lưng anh, bắt đầu thủ thỉ:

"Dù em không nhớ lần đầu tiên chúng ta nắm tay, lần đầu tiên hẹn hò, lần đầu tiên hôn nhau, lần đầu tiên cho anh sờ em, nhưng em có thể khẳng định một điều rằng em đã yêu anh vào khoảnh khắc như bây giờ. Có lẽ khoảnh khắc ấy xảy ra vào mùa đông, tiết trời rất lạnh, anh đun nước cho em, nước sôi và hơi nước bắt đầu bốc lên, căn phòng đầy ấm áp, sự ấm áp đó nhanh chóng thấm vào đáy lòng, rồi tình yêu nảy nở, giống như một hạt giống nhỏ bé bắt đầu đâm chồi, sau đó lớn dần theo từng ngày."

Hương Nông, Triệu Hương Nông, nếu lúc này em chăm chú lắng nghe, thì em sẽ nghe thấy tiếng nước rơi tí tách xuống mặt đất, đó là âm thanh của nước mắt, thứ chất chứa bao tình cảm của con người.

Triệu Hương Nông thỏa mãn nằm trên sofa, cô đã ăn quá no rồi, món cơm chưng kèm đậu tương nóng hổi ngon tuyệt cú mèo, điều duy nhất không trọn vẹn là tối nay người đàn ông của cô có vẻ mất tập trung.

"Anh đang đợi một cuộc điện thoại." Khi chiếc thìa của Tống Ngọc Trạch rơi xuống lần thứ hai, anh đã giải thích với cô như vậy.

"Điện thoại gì thế?"

"Là công chuyện ở xưởng cà phê."

Được rồi, nếu là chuyện công ty của anh thì cô nhất định nghe không hiểu, có điều, cô vẫn cùng anh chờ cuộc điện thoại đó.

Một lúc sau, điện thoại của Tống Ngọc Trạch đổ chuông, anh liếc Triệu Hương Nông một cái rồi cầm điện thoại đi khỏi đó.

Người gọi đến là Bách Nguyên Tú, cuộc điện thoại này cũng nằm trong dự liệu của Tống Ngọc Trạch, có điều... lời lẽ của Bách Nguyên Tú rất trơ tráo.

"Trước khi rời khỏi đây, tôi hi vọng có thể ở bên cô ấy hai mươi tư giờ không bị quấy rầy." Bách Nguyên Tú nói, giọng điệu rất cứng rắn.

Ở bên cô ấy hai mươi tư giờ? Còn không bị quấy rầy? Shit!!

Tối nay, nhất định Triệu Hương Nông sẽ không biết rằng cô đã trở thành món hàng để hai người đàn ông cò cưa với nhau.

Cuộc trả giá bắt đầu:

"Hai mươi tư giờ quá dài! Rút ngắn lại đi."

"Không được, nhất định phải là hai mươi tư giờ!"

"Bách Nguyên Tú!"

"Tống Ngọc Trạch!"

"Tám tiếng, nhiều nhất cũng chỉ có tám tiếng thôi!"

"Hai mươi tiếng, nhất định phải là hai mươi tiếng!"

"Mười tiếng."

"Mười tám!"

"Mười hai!"

"Mười sáu!"

"Mười bốn!"

"Được, vậy thì mười bốn tiếng!"

- ----------

Ok hai ông anh quá đáng vđ:))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Ngoại truyện 5: Đổi cả vũ trụ lấy hạt hồng đậu (4)

Dịch: Hé

"Mục Hựu Ân" đứng trước tủ quần áo, cô đã đứng ngẩn ở đó một lúc lâu, tối qua "An Thác Hải" nói hôm nay sẽ đưa cô đi gặp một người bạn. Đây là lần đầu tiên "An Thác Hải" đưa cô đi gặp bạn anh. Thực ra, bạn bè của "An Thác Hải" rất ít, có thể nói là gần như không có. Anh đã giành hết thời gian của anh vào xưởng cà phê và cô nên anh không có thời gian kết giao bạn bè. "Mục Hựu Ân" từng buồn lòng về chuyện này, cô cũng từng bảo anh kết bạn rồi đưa bạn về nhà chơi, nhưng lần nào "An Thác Hải" cũng tỏ rõ thái độ: Mục Hựu Ân không chỉ là vợ của anh mà còn là bạn của anh. Nói thực lòng, nghe thấy "An Thác Hải" nói như vậy, "Mục Hựu Ân" rất vui sướng, vì cô sợ một ngày nào đó "An Thác Hải" có nhiều bạn, rồi anh sẽ phát hiện ra vợ của anh là người phụ nữ vô vị đến nhường nào.

Lúc này, "Mục Hựu Ân" đang phân vân không biết nên mặc gì đến gặp bạn của "An Thác Hải". Cô đoán đó nhất định là người bạn mà "An Thác Hải" cực kì xem trọng, cô phải dành chút thời gian để trang điểm.

Cuối cùng, "Mục Hựu Ân" đã chọn chiếc đầm xếp tầng màu sữa, kết hợp với đôi cao gót màu nude. Đứng trước gương, "Mục Hựu Ân" rất hài lòng với dáng vẻ nền nã của mình trong gương. Thấy cần cổ hơi trống trải và khuôn mặt hơi tái nên "Mục Hựu Ân" đã chọn một đôi bông tai màu xanh lục. Sau khi đeo bông tai, cô còn thoa chút son, nhờ đó trông cô tươi tắn hơn rất nhiều.

"An Thác Hải" đang đợi cô ở bên ngoài, anh đứng cạnh chiếc xe, không biết đang nói chuyện điện thoại với ai. "Mục Hựu Ân" cầm túi xách, đứng một bên đợi anh. Khi "An Thác Hải" kết thúc cuộc điện thoại rồi quay lại nhìn cô, anh lập tức nhíu mày, rồi bắt đầu sầm sì mặt mũi.

"Sao thế?" "Mục Hựu Ân" sờ mặt mình, cô chắc chắn quần áo của mình không có vấn đề gì.

"Vừa nãy em ở trong phòng bắt anh đợi em lâu như vậy là để..." "An Thác Hải" bày ra khuôn mặt lạnh tanh, liếc cô từ trên xuống dưới: "Ăn mặc lồng lộn như này?"

Ai mà chẳng có lòng yêu cái đẹp, dù cô tốn nhiều thời gian nhưng hiệu quả không tồi chút nào, ít ra "Mục Hựu Ân" cảm thấy mình như này sẽ không khiến "An Thác Hải" mất mặt. Nhưng hình như người đàn ông của cô không nghĩ như vậy, anh nói như thể cô đã làm một việc vô cùng ngu ngốc, giống như cô là một nữ du khách đến Istanbul du lịch, đến tối liền trang điểm lồng lộn, ngồi trên quảng trường uống cà phê rồi đá lông nheo với cánh đàn ông vậy.

"A Thác..." "Mục Hựu Ân" ấp úng, ánh mắt của "An Thác Hải" khiến cô bỗng cảm thấy chột dạ. Đúng vậy, cô cũng có lòng riêng của mình, tối qua cô hỏi "An Thác Hải" người cô sắp gặp là nam hay nữ, nhưng hình như "An Thác Hải" không thích nói nhiều về người bạn này lắm.

Nhỡ... nhỡ là phụ nữ thì sao? Vì đề phòng khả năng kia, từ tối qua "Mục Hựu Ân" đã bắt đầu phân vân không biết mặc gì.

Ánh mắt của "An Thác Hải" dừng lại trên chân cô, giọng như đang chất vấn: "Giày cao gót sáu phân?"

Ừm, đôi giày này cao hơn đôi giày cô hay đi hai phân, "Mục Hựu Ân" vô thức rụt chân lại.

Ánh mắt của "An Thác Hải" lướt đến eo cô: "Để mặc bộ váy này mà sáng hôm nay em đã lén đổ bữa sáng của em đi?"

Vì sao đến chuyện này "An Thác Hải" cũng biết vậy. Bộ đầm cô mặc hôm nay có thiết kế chiết eo, vì muốn vòng eo thon gọn nên cô không dám ăn bữa sáng. "Mục Hựu Ân" thầm toát mồ hôi hột, nhưng ngoài miệng vẫn cố cãi: "A Thác... chẳng phải hôm qua chúng ta ăn tối muộn hơn bình thường sao? Thế nên..."

"An Thác Hải" hoàn toàn không nghe lọt tai lời cô nói, từ hàng lông mày càng lúc càng xoắn lại có thể nhìn ra anh càng lúc càng bất mãn với cô. Lần này, ánh mắt anh dừng lại trước ngực cô, lời của anh như được thoát ra từ kẽ răng: "Em! Còn đổi áo cúp B thành cúp C, Mục! Hựu! Ân!"

"Không phải, không phải..." "Mục Hựu Ân" vội vàng xua tay, lần này "An Thác Hải" đã trách oan cô rồi: "A Thác, không phải như anh nghĩ đâu, em... mấy ngày trước đã đổi sang áo cup C rồi, vì... dạo này em tăng cân một chút, em cảm thấy hình như ngực cũng... to ra theo... mặc cái kia... rất chật, nên em đã mặc sang áo cup C. A Thác, anh... hôm đó lúc anh sờ em, anh không thấy nó to hơn sao? Chẳng phải hôm đó anh còn rất vui..."

"Mục Hựu Ân!" "An Thác Hải" bỗng cất cao giọng, ánh mắt nhanh chóng rời khỏi ngực cô, từ vẻ mặt lạnh lùng ban nãy đã biến thành vẻ mặt mất tự nhiên.

Lúc này "Mục Hựu Ân" mới cảm thấy mình đã nói những lời ngu ngốc rồi, cô cúi gằm mặt, nhưng lòng cô lại cảm thấy vui vẻ, ăn mặc như này có tác dụng đánh lạc hướng, "An Thác Hải" sẽ không xoi mói trang phục của cô nữa.

Một giây sau, Mục Hựu Ân cảm thấy hình như mình đã nghĩ nhiều rồi, vì "An Thác Hải" đang nhìn đôi hoa tai của cô, đó là đôi hoa tai cô thích vô cùng.

"Gỡ hoa tai ra." "An Thác Hải" chỉ vào hoa tai của cô.

"Vì sao?" "Mục Hựu Ân" không muốn gỡ hoa tai xuống chút nào, nó rất hợp với trang phục của cô.

"Xấu chết mất!"

Gã khốn này, dám nói cô xấu. "Mục Hựu Ân" cảm thấy cô phải bày ra khuôn mặt bí xị cho "An Thác Hải" nhìn, đó là chiêu trí mạng để chế ngự anh.

Thế là, "Mục Hựu Ân" xị mặt ra, chỉ là, hôm nay uy thế của "An Thác Hải" có vẻ lớn, và thế là "Mục Hựu Ân" đành ngoan ngoãn gỡ đôi hoa tai xuống, gỡ thì gỡ, cũng chỉ là một đôi hoa tai thôi mà.

Sau khi gỡ đôi hoa tai xuống, "Mục Hựu Ân" nhận ra "An Thác Hải" có vẻ vẫn chưa chịu bỏ qua, anh liếc qua liếc lại khắp người cô, sao đó nhìn vào...

"Mục Hựu Ân" cuống quít che miệng lại, cô ném cho anh một ánh mắt hung dữ, như muốn nói: Một vừa hai phải thôi, hiểu không? Anh đừng có được nước lấn tới nhé, hừm!?

Ánh mắt hung dữ của cô đã thu được hiệu quả, ánh mắt "An Thác Hải" nhìn cô bỗng trở nên dịu dàng, anh cứ thế duỗi tay ra, khiến cô bất ngờ nhào vào lòng anh. Anh chỉ đẩy nhẹ, lưng cô đã tựa vào thân xe, anh áp sát vào cô, nhốt cô trong vòng tay anh và chiếc xe.

8 rưỡi sáng, ánh nắng ban mai xuyên qua giàn nho, rải xuống mái tóc của "An Thác Hải", khuôn mặt "Mục Hựu Ân" ẩn khuất dưới chiếc bóng của anh. Từ góc nhìn của cô có thể thấy được tia nắng nhảy nhót trên mái tóc anh, trông như bầy tiểu tinh linh đang đùa giỡn với cơn gió. Cô nghĩ, đám tiểu tinh linh kia nhất định đang giẫm lên trái tim cô, mỗi một nhịp xoay tròn đều khiến trái tim cô đập cuồng loạn.

Xung quanh tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng gió.

"Mục Hựu Ân" nhắm mắt lại, môi anh liền chạm vào môi cô.

Cho đến khi, đầu lưỡi cô nóng rát, cánh môi tê dại, anh mới buông cô ra.

"Mục Hựu Ân" còn đang thở hổn hển, "An Thác Hải" đã bế bổng cô lên.

Anh ấy... anh ấy định làm gì thế? Bị hôn đến mê loạn nên cô chỉ có thể ôm lấy cổ "An Thác Hải" theo phản xạ. Khi ánh nắng càng lúc càng rực rỡ, gò má của "Mục Hựu Ân" càng lúc càng nóng ran.

Anh mở cửa phòng ngủ của bọn họ ra, cửa vừa đóng lại, ngón tay "Mục Hựu Ân" đặt trên hàng cúc áo sơ mi của "An Thác Hải", lắp bắp nói: "A Thác... không phải anh bảo muốn đưa em đi gặp bạn anh sao? Chúng ta... làm vậy có ổn không? Có..."

Sau đó, "Mục Hựu Ân" lập tức ngậm miệng lại.

Toi rồi, cô lại tưởng bở một lần nữa rồi, "An Thác Hải" đứng trước tủ quần áo, anh đặt cô xuống, mở tủ quần áo của cô ra, lướt tay qua hàng quần áo của cô, nói: "Mục Hựu Ân, anh cảm thấy anh nhất định phải chọn trang phục cho em."

Mười mấy phút sau, "Mục Hựu Ân" không tình không nguyện bị Tống Ngọc Trạch kéo lên xe, dáng vẻ của cô lúc này rất quê mùa, xem xem Tống Ngọc Trạch đã giúp cô chọn cái bộ đồ gì này: Áo nỉ thùng thình màu xám phối với chiếc quần thụng xanh lá cây đậm điểm xuyết vài bông hoa màu hồng, đúng thật là...

Vì sao lại bắt cô mặc bộ đồ này? Anh giải thích rằng bạn của anh là người có gu thẩm mĩ hơi dị.

Trên đường đi, "Mục Hựu Ân" không nói năng gì, "An Thác Hải" cũng trầm mặc. Cô đang giận anh, còn anh thì không biết đang giận ai.

Gần hai tiếng sau, xe đã đến Istanbul, men theo khu thành cổ, xe dừng lại ở trước khách sạn lưng chừng núi.

Sau khi xe dừng lại, "An Thác Hải" liếc "Mục Hựu Ân" một cái, vuốt lại tóc mái của cô, "Mục Hựu Ân" hất mạnh tay anh ra. Đối với cô, động tác của "An Thác Hải" chính là muốn phá hỏng kiểu tóc mái hoàn hảo mà cô đã cất công tạo kiểu.

Anh bật cười, vuốt lại tóc mái cho cô.

"Mệt không?" Giọng anh đầy sự thương xót.

Cô coi như không nghe thấy anh nói.

"Hựu Ân." Anh cúi xuống nhìn hai bàn tay đan vào nhau của hai người: "Người em sắp gặp có quá khứ không hay lắm, anh ta là một người đàn ông."

Cuối cùng trái tim của "Mục Hựu Ân" cũng có thể đặt lại chỗ cũ rồi, hóa ra, là đàn ông chứ không phải phụ nữ. Sau khi nghe "An Thác Hải" nói như vậy, hình như cô cũng bớt giận phần nào.

"Ừm." Khẽ đáp một tiếng, biểu thị mình đã nghe thấy.

"Người đàn ông này là bạn của anh trước kia, lâu rồi bọn anh không gặp nhau. Anh ta đã gặp phải chuyện không hay, cô gái lớn lên cùng anh ta đã biến mất, vĩnh viễn biến mất, em có hiểu ý của anh không?"

"Là chết rồi ư?" Cô hỏi khẽ.

Sau một thoáng im lặng, "An Thác Hải" mới đáp một tiếng: "Ừm."

Tiếng "ừm" của anh nghe có vẻ vô cùng nặng nề, sự nặng nề đó nhanh chóng bao trùm khoang xe, có một khoảnh khắc, "Mục Hựu Ân" gần như không thở nổi, bỗng dưng muốn bật khóc.

"Hựu Ân."

"Dạ."

"Em rất giống cô gái trong lòng bạn anh."

Lời của "An Thác Hải" khiến "Mục Hựu Ân" cảm thấy hơi kì lạ, cô giống người yêu đã mất của người đàn ông kia sao? Mấy hôm trước, một người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú cũng coi cô thành người yêu đã chết của anh ta, anh ta nói người phụ nữ kia tên là Triệu Hương Nông.

"Từ sau khi người phụ nữ kia biến mất, bạn của anh vẫn không thể quên được cô ấy, vì giữa anh ta và cô ấy tồn tại rất nhiều điều tiếc nuối. Mà bây giờ, bạn của anh muốn buông tay. Anh ta mong muốn trước khi buông tay, có thể làm một nghi lễ cáo biệt, anh ta xin anh..." Nói đến đây, "An Thác Hải" ngừng lại một chút: "Anh ta cầu xin anh giúp anh ta hoàn thành nghi lễ cáo biệt này, về sau, anh ta sẽ không còn tiếc nuối nữa. Hựu Ân, anh nói như vậy em có hiểu không?"

"Mục Hựu Ân" tự nhận mình không phải là một người thông minh, cô phải tốn rất nhiều thời gian mới hiểu được mấy câu chuyện phức tạp. Nhưng giây phút này, cô cảm thấy mình có thể hiểu lời của "An Thác Hải" ngay lập tức.

"Em hiểu, em hiểu." Cô gật đầu.

"Ừm." Anh vuốt má cô: "Mục Hựu Ân vẫn còn thông minh chán."

"Mục Hựu Ân" nhìn về phía khách sạn: "Bạn anh ở đây à?"

Thấy "An Thác Hải" gật đầu, cô định mở cửa xuống xe thì anh giữ cô lại, anh bảo cô ở trong xe đợi anh, anh vào chào hỏi người bạn kia trước.

Bách Nguyên Tú đứng trước cửa sổ, anh ta nhìn thấy xe của Tống Ngọc Trạch dừng lại trước cửa khách sạn, anh ta còn nhìn thấy góc mặt nghiêng của Tiểu Nông của anh ta. Bách Nguyên Tú phải gắng gượng mới khống chế được bản thân, không lao xuống, kéo Tiểu Nông của anh ta ra khỏi xe, rồi nói hết mọi chuyện cho cô biết.

Nhưng không thể, có chết cũng phải ngậm miệng thật chặt.

Giữa Bách Nguyên Tú và Triệu Hương Nông đã được định trước là gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời.

Anh ta ép mình rời mắt khỏi gương mặt nghiêng nghiêng trong xe kia, không dám nhìn tiếp.

Tiếng gõ cửa vang lên, Bách Nguyên Tú đứng trước gương điều chỉnh nhịp hô hấp, người trong gương có mái tóc gọn gàng, vì muốn để "Mục Hựu Ân" có hảo cảm, anh ta còn cất công thắt nơ trên cổ áo.

Bách Nguyên Tú mở cửa phòng ra, anh ta không nhìn thấy Triệu Hương Nông ở phía sau Tống Ngọc Trạch. Bách Nguyên Tú cau mày, người có động tác giống anh ta còn có Tống Ngọc Trạch.

Ánh mắt của Tống Ngọc Trạch hờ hững liếc qua người Bách Nguyên Tú một vòng, sau đó nói với anh ta: "Anh không cần thiết phải chải chuốt như vậy, cái nơ bướm trên cổ anh khiến anh trông rất khôi hài."

Bách Nguyên Tú không để tâm lời của Tống Ngọc Trạch, anh ta chỉ vào đồng hồ, biểu thị sắp đến khoảng thời gian mà bọn họ giao hẹn.

Tống Ngọc Trạch vẫn đứng ở đó, ánh mắt nhìn nơ bướm trên cổ Bách Nguyên Tú lộ ra sự giễu cợt: "Bách Nguyên Tú, anh có đeo thứ đồ chơi này hay không cũng chẳng phải chuyện quan trọng với cô ấy. Nói trắng ra, trong lòng cô ấy, anh chỉ là đối tượng để cô ấy làm việc thiện thôi. Hơn nữa, tôi cần phải nhắc anh, nhiệt độ hôm nay đã lên đến ba mươi hai độ, anh chắc chắn anh muốn mặc như này chứ?"

Bách Nguyên Tú thoáng liếc ánh nắng chói chang bên ngoài, miệng lẩm bẩm chửi thề, gỡ chiếc nơ anh ta mất công chuẩn bị xuống.

Chiếc nơ bị ném sang một bên, mặt mày Tống Ngọc Trạch mới giãn ra đôi chút, anh đưa một quyển ghi chú cho Bách Nguyên Tú: "Anh đọc cái này trước đi đã, đây là những điều cô ấy cần phải lưu ý hằng ngày, đồ nào không thể ăn, nơi nào không thể đi, hoạt động nào cần tránh..."

Bách Nguyên Tú giở quyển ghi chú ra, những trang giấy chi chít chữ khiến mắt anh ta cay xè.

Sau đó, Tống Ngọc Trạch lần lượt đưa bình nước, ô che nắng đặc chế cùng những đồ đạc linh kỉnh khác cho anh ta. Sau khi Tống Ngọc Trạch đi khỏi, Bách Nguyên Tú tựa lưng vào tường, chỉ cảm thấy những món đồ mà Tống Ngọc Trạch đưa cho anh ta nặng tựa ngàn cân.

Lúc này, "Mục Hựu Ân" nhân lúc "An Thác Hải" không có ở đó, âm thầm lấy cây son cô lén giấu ra, vì "An Thác Hải" đã hôn sạch lớp son cô thoa sáng nay.

Thoa son xong, "Mục Hựu Ân" hài lòng nhìn vào gương, bắt chước cô gái quyến rũ trong đoạn quảng cáo son môi, chu chu đôi môi đỏ tươi quyến rũ.

Còn chưa đợi cô hoàn thành động tác, ánh mắt bắn vào từ bên ngoài cửa xe khiến cô kêu gào trong lòng, quay sang, quả nhiên "An Thác Hải" đang đứng bên ngoài, ánh mắt giống như một mũi tên.

"Mục Hựu Ân" giật nảy mình, tay chân bủn rủn, thỏi son trong tay cô liền rơi xuống đất.

Xong đời rồi! Bị bắt quả tang rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Ngoại truyện 6: Đổi cả vũ trụ lấy hạt hồng đậu (05)

Dịch: Hé

Một lần nữa, son môi của "Mục Hựu Ân" lại bị "An Thác Hải" hôn sạch, hơn nữa, thỏi son cũng bị anh lấy mất.

"An Thác Hải! Mau trả son cho em." "Mục Hựu Ân" giận sôi, cô chỉ vào bộ đồ quê mùa ngay cả nhìn cô cũng không dám nhìn trên người mình, quan trọng hơn là bộ đồ tối màu này khiến cả người cô toát ra sự u ám chết chóc, cô cảm thấy thoa chút son thì người mình sẽ không tối sầm tối sì như vậy nữa, "Chẳng lẽ anh không thấy bộ dạng lúc này của em khó coi lắm sao?"

Nghe "Mục Hựu Ân" nói như vậy, "An Thác Hải" cũng tỏ vẻ nghiêm túc ngắm nghía cô. Một lúc sau, anh nói: "Mục Hựu Ân, em xấu chỗ nào chứ? Rõ ràng rất xinh mà."

Xinh? Điêu toa!

"An Thác Hải" chỉ vào chiếc quần thụng của cô: "Anh cam đoan, phụ nữ ở khắp Istanbul này cũng sẽ không thể mặc chiếc quần hai lúa này thành dáng vẻ

đặc biệt giống như em."

Đặc biệt ư? "Mục Hựu Ân" cúi đầu ngắm chiếc quần thụng của mình, hình như... hơi đặc biệt thật.

"Trang phục của em cũng rất đẹp mắt, dù kiểu dáng rất bình thường, nhưng khi mặc lên người em thì hiệu quả lại khác." Anh vỗ vỗ khuôn mặt cô: "Hựu Ân, Mục Hựu Ân, một người phụ nữ đẹp không nằm ở việc cô ấy trang điểm cầu kì đến đâu hay trang phục của cô ấy hợp mốt thế nào, mà nằm ở khí chất của cô ấy. Khí chất của người phụ nữ xinh đẹp chân chính chính là, cô ấy có thể mặc bộ đồ tầm thường thành một loại khí chất đặc biệt."

Ặc... Từ lúc nào mà "An Thác Hải" lại biết nói ngọt như vậy, mà những lời hoa mỹ từ miệng anh không hề khoa trương chút nào, mà đầy chân thành. À mà, anh đang nói về cô sao? Hình như đúng là như vậy! Những lời tiếp theo của "An Thác Hải" khiến cô vui ngất ngây.

"Mục Hựu Ân chính là người phụ nữ xinh đẹp chân chính mà anh vừa nói."

Không nhịn được nữa rồi, khóe miệng của "Mục Hựu Ân" nhướn lên, sau đó cô không còn cảm thấy mất tự nhiên hay ngại ngùng vì bộ đồ quê mùa này nữa. Cô ngoan ngoãn xuống xe theo "An Thác Hải", để mặc anh dắt tay cô đi vào khách sạn, bước vào thang máy. Ở trong thang máy, "An Thác Hải" cứ ngắm cô khiến gò má cô nóng ran.

Ra khỏi thang máy, anh không có ý định ra về mà vẫn đứng đó nhìn cô.

"A Thác, anh sao vậy?" "Mục Hựu Ân" hỏi.

Ánh mắt anh dính chặt vào đôi môi cô.

"An Thác Hải, bị anh hôn sạch rồi, với lại son cũng bị anh lấy mất rồi còn gì." "Mục Hựu Ân" giậm chân bình bịch.

"Mục Hựu Ân, em cứ cười suốt." "An Thác Hải" nói.

Ôi trời, xem cô đã lấy phải ông chồng kiểu gì kìa! "Mục Hựu Ân" vừa nói "Em đâu có cười." vừa giơ tay chạm vào khéo môi mình, sau đó...

Hình như đúng là cô đang cười thật, nhưng chuyện này là có nguyên nhân của nó. Đây là lần đầu tiên anh khen cô đẹp, đây là chuyện hiếm có cỡ nào, vì thế cô rất vui sướng.

"An Thác Hải" thở dài, anh bước lại gần cô, ngón tay đặt lên hai bên khóe môi cô, sau đó qua trần nhà phản quang cô nhìn thấy "An Thác Hải" kéo khóe miệng đang nhướn lên của cô xuống, cho đến khi nó biến thành một đôi môi mếu máo. Theo khóe miệng bị kéo dề xuống, khuôn mặt vốn xinh đẹp của cô bỗng chốc trở nên ủ rũ, sự tươi tắn trên khuôn mặt cô cũng biến mất tăm.

Nghe xem, "An Thác Hải" còn nói gì với cô này: "Mục Hựu Ân, cái vẻ mặt tươi cười của em ban nãy không đẹp chút nào."

Nhìn khuôn mặt ủ rũ hiện lên trên trần nhà, "Mục Hựu Ân" nghiến răng nghiến lợi nói: "Vậy vẻ mặt bây giờ mới là đẹp? Hửm?"

"An Thác Hải" cười khẽ, sau đó lại kéo khóe miệng cô thành một đường thẳng: "Nhiều nhất, chỉ có thể để anh ta nhìn thấy vẻ mặt này, em nghe chưa?"

Khóe miệng thẳng tắp khiến cô giống như một thục nữ nghiêm túc, "Mục Hựu Ân" bày ra vẻ mặt "Em khinh thường anh" cho "An Thác Hải" xem.

"Đừng quên chốc nữa em không phải dự lễ cưới, cũng không phải dự lễ đính hôn, em chỉ dự một buổi lễ cáo biệt mà thôi." "An Thác Hải" giải thích cho cô nghe.

Đúng vậy, cô phải tham dự một buổi lễ cáo biệt, một người còn sống muốn nói lời tạm biệt với một người đã mất. Đó là một chuyện đau buồn, quả thực nếu cô mà cười thì sẽ không tôn trọng người đã khuất.

"Mục Hựu Ân" gật đầu.

"An Thác Hải" hài lòng dắt tay cô đi tiếp.

11 giờ đúng, "Mục Hựu Ân" và "An Thác Hải" đứng trước cửa phòng khách sạn. "An Thác Hải" mở cánh cửa ra một góc một phần ba.

"Em vào đi, làm việc xong anh sẽ đến đón em." Anh nói với cô.

"Mục Hựu Ân" gật đầu.

Anh khẽ hôn lên trán cô rồi quay ngược lại đoạn đường mà họ đã tới đây. Đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của anh, "Mục Hựu Ân" mới đẩy cửa đi vào.

Căn phòng khách sạn này có hướng đón nắng rất tuyệt, mặt kính rộng lớn thu trọn bầu trời xanh thẳm của Istanbul. Thuận theo bầu trời xanh nhìn xuống dưới, một người đàn ông có vóc dáng cao lớn quay lưng lại với cô đứng trước cửa sổ, anh ta mặc áo sơ mi màu ngà phối với chiếc quần màu xám.

Người đàn ông đứng trước cửa sổ như đang chìm đắm trong thế giới của anh ta, không hề phát hiện ra trong phòng còn có người thứ hai.

"Mục Hựu Ân" đứng sau lưng người đàn ông, lấy hết dũng khí, gọi một tiếng: "Chào anh."

Nghe thấy "Mục Hựu Ân" chào hỏi, người đàn ông liền quay đầu lại.

"Bách Nguyên Tú!" Sau khi nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông, "Mục Hựu Ân" reo lên.

Người đàn ông đứng ngược sáng, bước đến gần cô một chút, rồi nở nụ cười nhã nhặn mà cánh phụ nữ ở Istanbul yêu thích.

"Hey, Mục Hựu Ân."

"Mục Hựu Ân" ngơ ngác nhìn Bách Nguyên Tú, đầu cô nhất thời chưa kịp phản ứng, người bạn mà "An Thác Hải" nói chẳng lẽ là Bách Nguyên Tú?

"Tôi rất vui vì em vẫn nhớ tên tôi." Bách Nguyên Tú nói câu thứ hai.

Từ trước tới giờ, trí nhớ không trọn vẹn khiến cô hoặc ít hoặc nhiều có sự đề phòng người lạ, nhưng dường như từ đầu đến cuối cô đều không có cảm giác phòng bị với người đàn ông xuất hiện bất ngờ rồi tự xưng là "Bách Nguyên Tú" này. Một thứ tình cảm vô cùng kì diệu khiến cô nhận định Bách Nguyên Tú sẽ không thương tổn cô, hơn nữa ba chữ "Bách Nguyên Tú" đã khiến trái tim cô nảy sinh cảm giác thân thiết chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi.

Chính cảm giác thân thiết này đã khiến cô nói ra những lời tiếp theo: "Tất nhiên là tôi còn nhớ anh rồi."

Bách Nguyên Tú thầm siết chặt tay để dằn lại cơn nhức nhối trong đáy lòng.

Người đứng trước mặt là thanh mai của anh ta! Lần đầu gặp nhau, cô mười tuổi, anh ta mười bốn tuổi, người cô nhỏ xíu, chỉ cao đến vai anh ta.

Càng đau lòng bao nhiêu, nụ cười anh ta càng tỏ ra quyến luyến bấy nhiêu.

"Thật vinh hạnh có thể nghe thấy câu này." Anh ta nói với cô.

Mấy lần "Mục Hựu Ân" định lên tiếng hỏi người đang pha cà phê cho cô vài câu, nhưng nhìn bộ dạng của Bách Nguyên Tú như thể chỉ cần cô nói chuyện với anh ta thì cà phê anh ta pha sẽ bị hỏng vậy.

Bách Nguyên Tú đang pha cà phê cho "Mục Hựu Ân", vì anh ta nói trước kia "cô ấy" thích nhất là cà phê anh ta pha, hơn nữa, cà phê mà anh ta đang pha là cà phê Thổ Nhĩ Kỳ, thứ cà phê tốn rất nhiều thời gian để pha.

Cuối cùng, sau gần một tiếng, Bách Nguyên Tú mới pha xong cà phê Thổ Nhĩ Kỳ, anh ta cho thêm mật ong vào cốc cà phê rồi đẩy đến trước mặt cô, đứng bên nhìn cô đầy mong chờ.

Hương cà phê thơm ngào ngạt khiến "Mục Hựu Ân" chảy nước miếng, nhưng...

"Anh Bách, cứ coi như tôi đã uống cà phê anh pha nhé." Giọng "Mục Hựu Ân" mang theo sự áy náy: "Bác sĩ nói tôi không được động vào cà phê, có lẽ trước kia tôi rất thích uống cà phê, nhưng tôi không thể làm theo ý mình, vì A Thác sẽ đau lòng."

"Mục Hựu Ân" từng trải qua chuyện như này, bị trói buộc trong một đống quy định lâu ngày sẽ nảy sinh lòng phản nghịch, cô ôm lòng phản nghịch mà uống hết một cốc cà phê Thổ Nhĩ Kỳ mà bạn trai Saina pha cho cô. Cuối cùng, cốc cà phê kia đã làm cô thượng thổ hạ tả, sau ba ngày mất ngủ liên tục, cô nhìn thấy quầng thâm dưới hốc mắt người đàn ông của cô còn nghiêm trọng hơn cô. Ánh mắt anh nhìn cô chứa đầy sự chán nản, giống như việc cô không thể uống cà phê Thổ Nhĩ Kỳ đều là lỗi của anh vậy. Anh ôm cô, không ngừng nói xin lỗi Hựu Ân. Cô hỏi anh vì sao, thì anh trả lời là vì cà phê Thổ Nhĩ Kỳ. Giây phút ấy, cô mới hiểu việc không thể để cô tùy ý ăn đồ mình thích, làm chuyện mình thích làm còn khiến "An Thác Hải" khó chịu hơn cả cô. Thực ra, rốt cuộc mình có thích cà phê hay không, cô cũng không rõ lắm, "A Thác, vì anh cứ không cho em động vào cà phên nên em mới cảm thấy nó ngon vô cùng." Ngày hôm đó, cô đã thành thật nói với anh như vậy. Kể từ hôm đó, cái gì anh không cho cô động vào thì cô sẽ không động vào.

Lúc này, lời của cô khiến sắc mặt người đàn ông phía đối diện thoắt trắng thoắt xanh, anh ta vội vàng rời khỏi chỗ ngồi của mình.

Sau đó, anh ta quay lại chỗ cũ, nhìn cô, cất giọng đầy khổ sở: "Xin lỗi em."

Sau đó, "Mục Hựu Ân" cùng Bách Nguyên Tú đi ăn trưa. Trong lúc ăn trưa, "Mục Hựu Ân" cuối cùng cũng biết chuyện gì khiến cô cứ mãi thấp thỏm bất an. Điều khiến tâm trạng của "Mục Hựu Ân" trở nên vui vẻ là vì Bách Nguyên Tú không nói chuyện cô đã gặp anh ta từ trước cho "An Thác Hải". Cũng có nghĩa là, "An Thác Hải" hoàn toàn không biết chuyện xảy ra ở quảng trường trắng.

"Thực ra, tôi và chồng em cũng không thân lắm, chúng tôi quen nhau qua một người bạn chung. Sau đó, tôi gọi điện thoại cho chồng em, xin anh ta giúp đỡ." Bách Nguyên Tú nói với cô.

Ăn trưa xong, Bách Nguyên Tú đưa "Mục Hựu Ân" về lại khách sạn, anh ta chỉ lên giường: "Mục Hựu Ân, giờ nghỉ trưa của em đến rồi."

"Mục Hựu Ân" cảm thấy lúc Bách Nguyên Tú nói những lời này có nét giống "An Thác Hải".

Không thể uống cà phê mà Bách Nguyên Tú đã mất công pha khiến "Mục Hựu Ân" cảm thấy vô cùng áy náy, cô vỗ vỗ mặt mình để tinh thần mình phấn chấn hơn, không cần phải nghỉ trưa cũng được.

"Mục Hựu Ân!" Bách Nguyên Tú nhíu mày.

"Mục Hựu Ân" cảm thấy bộ dạng hiện tại của Bách Nguyên Tú rất giống "An Thác Hải", thế là, cô ngoan ngoãn đi về phía giường.

Đứng bên giường, "Mục Hựu Ân" quay đầu lại.

Như đọc được suy nghĩ của cô, vẻ mặt Bách Nguyên Tú như muốn nói "Em nghĩ quá nhiều rồi, sẽ không xảy ra cái chuyện mà em đang lo lắng đâu".

Dù là như vậy, "Mục Hựu Ân" vẫn cảm thấy cô phải quan sát thêm một lúc.

"Tiểu..." Bách Nguyên Tú nhìn cô, định nói nhưng lại thôi, sau đó anh ta quay người đi, cất giọng nhàn nhạt: "Mục Hựu Ân, nếu em là cô ấy thì tôi sẽ làm chuyện xấu, nhưng em không phải cô ấy, em chỉ giống cô ấy mỗi khuôn mặt, còn vóc dáng thì..."

Rõ ràng là Bách Nguyên Tú đang chê bai vóc dáng của cô, điều này khiến "Mục Hựu Ân" yên tâm trèo lên giường.

2 giờ rưỡi, tiếng ti vi được chỉnh rất bé, từng hình ảnh lướt qua trên màn hình, cụ thể nó đang phát cái gì Bách Nguyên Tú cũng không biết, bởi tâm trí của anh ta đều dồn hết vào tiếng thở khẽ khàng phía sau. Anh ta nghe tiếng hít thở dần đều đặn, mỗi hơi thở là mỗi khoảnh khắc trôi qua, mỗi khoảnh khắc trôi qua đều mang theo cả ngọt ngào lẫn đớn đau.

Tiểu Nông của anh ta vẫn còn sống, nhưng, đây là quãng thời gian cuối cùng hai người ở bên nhau.

3 giờ, Bách Nguyên Tú nhận được điện thoại của Tống Ngọc Trạch. Nội dung cuộc điện thoại vẫn giữ nguyên cách thức của hai tiếng trước:

"Cô ấy đang làm gì?"

"Đang ngủ."

"Ngủ ở đâu?"

"Tất nhiên là trên giường tôi rồi." Bách Nguyên Tú trả lời vô cùng vui vẻ, anh ta còn cố tình nhấn mạnh ở ba chữ "Trên giường tôi".

Tống Ngọc Trạch nhanh chóng ngắt điện thoại.

Đặt điện thoại về chỗ cũ, Bách Nguyên Tú tắt ti vi, anh ta mở quyển ghi chép mà Tống Ngọc Trạch đưa cho anh ta.

Cảm thấy mặt ngưa ngứa, "Mục Hựu Ân" mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt của Bách Nguyên Tú gần trong gang tấc, sau đó cô nhận ra tay của Bách Nguyên Tú đang đặt trên má cô. Ngay tức khắc, "Mục Hựu Ân" nhanh chóng tránh khỏi bàn tay của Bách Nguyên Tú, vội vàng ngồi dậy, giật lùi về phía sau.

Từ đầu đến cuối Bách Nguyên Tú vẫn bình thản nhìn một loạt hành động của cô, sự bi thương dâng đầy trong đáy mắt anh ta, rồi từ từ bao trùm khắp gian phòng.

"Tôi rất giống cô ấy sao?" "Mục Hựu Ân" sờ khuôn mặt của mình.

Bách Nguyên Tú gật đầu.

4 rưỡi, "Mục Hựu Ân" và Bách Nguyên Tú ra khỏi khách sạn, Bách Nguyên Tú muốn cô cùng anh ta đến nhà thờ Hồi giáo Sultan Ahmed.

"Sao lại muốn đến nơi đó?"

"Đến đó em sẽ biết."

Nhà thờ Hồi giáo Sultan Ahmed còn được gọi là Thánh đường Xanh, nằm ở trung tâm thành phố Istanbul. Thánh đường Xanh là nơi "Mục Hựu Ân" muốn đến từ lâu, trước kia cô bảo "An Thác Hải" đưa cô đến đó, nhưng anh nói nơi đó quá đông người, đợi cô khỏe hơn mới đưa cô đi. Tháng trước, "An Thác Hải" còn nói tháng mười sẽ đưa cô đến đó, nhưng không ngờ, Bách Nguyên Tú lại là người đưa cô đến đây trước.

Đến Thánh đường Xanh thì cũng gần 5 giờ chiều, ánh chiều tà bao trùm lên tòa kiến trúc tráng lệ, một giáo đồ mặc áo dài đạo Hồi dẫn hai người tránh khỏi dòng người chen chúc, đi dọc theo hành lang vào trong khu thánh đường ngập tràn ánh hoàng hôn. Dưới sự ra hiệu của vị giáo đồ kia, bọn họ thực hiện nghi lễ cầu nguyện.

"Anh Bách, chúng ta đến đây làm gì vậy?"

"Theo truyền thuyết, nếu đến đây trước khi mặt trời lặn, chỉ cần lòng đủ thành tín, sẽ cầu được ước thấy. Mục Hựu Ân, em sẽ giúp tôi chứ?"

"Dĩ nhiên."

"Vậy thì nhắm mắt lại, đừng nghĩ ngợi cũng đừng hỏi gì."

Ra khỏi Thánh đường Xanh thì trời cũng đã tối.

"Anh Bách, vừa rồi anh đã cầu nguyện điều gì?"

Anh ta nhìn cô.

"Tôi ước kiếp sau tôi vẫn có thể được gặp cô ấy, đến lúc đó, tôi nhất định sẽ không ích kỷ, không yếu đuối, không keo kiệt, không sợ hãi gách vác trách nhiệm. Đến lúc đó, tôi nhất định sẽ cố gắng học cách chung thủy và bảo vệ, và cả sự hi sinh."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Ngoại truyện 7: Đổi cả vũ trụ lấy hạt hồng đậu (6)

Dịch: Hé

Màn đêm buông xuống, phố cũng lên đèn, "Mục Hựu Ân" và Bách Nguyên Tú đứng trước cổng Thánh đường Xanh, một chiếc xe lao ra khỏi bóng tối, dừng lại trước mặt hai người.

"Mục Hựu Ân" và Bách Nguyên Tú lên xe, xe đưa họ đến nhà hàng ăn tối.

Đứng trước nhà hàng xuất hiện trên truyền hình Thổ Nhĩ Kỳ với tần xuất dày đặc, "Mục Hựu Ân" bỗng thấy ngần ngại, cô cúi xuống nhìn bộ đồ quê mùa trên người mình, rồi nhìn Bách Nguyên Tú lắc đầu.

Mười mấy phút sau, giám đốc nhà hàng vội vàng dẫn theo mấy người xuất hiện trước mặt hai người. Lúc ấy, "Mục Hựu Ân" được Bách Nguyên Tú dẫn vào phòng nghỉ VIP của nhà hàng, mấy người đi theo giám đốc liền mang trang phục, giày dép và trang sức bắt mắt vào phòng.

"A Thác nói tôi không cần những thứ kia." "Mục Hựu Ân" cất cao giọng.

Bách Nguyên Tú chọn một bộ đầm trong đó, đặt trước mặt cô, hỏi: "Thật sự không cần?"

"Mục Hựu Ân" liếc nhìn bộ đầm, rồi không thể dời mắt khỏi nó nữa.

Bộ lễ phục dài chấm đất mặc trên người cô, hoa tai cùng lắc tay tinh xảo cũng được đeo lên người cô. Bàn tay của nhà tạo mẫu tóc và chuyên gia trang điểm giống như có phép thuật, chỉ vài thao tác đơn giản đã khiến "Mục Hựu Ân" không thể nhận ra mình ở trong gương. Dáng vẻ hiện tại của cô giống y như những người phụ nữ sang chảnh trên bìa tạp chí.

"Mục Hựu Ân" nhìn dáng vẻ của mình trong gương, ánh đèn rực rỡ trên trần nhà chiếu xuống tóc cô, cùng trang sức lấp lánh trên người khiến "Mục Hựu Ân" bỗng cảm thấy hốt hoảng. Một số hình ảnh mơ hồ không ngừng lướt qua đầu cô, cô loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng xa xăm của một người phụ nữ, khuôn mặt của người phụ nữ ra sao cô không biết, nhưng giác quan thứ sáu nói cho cô biết, người phụ nữ kia nhất định giống với dáng vẻ hiện tại của cô, nếu không sao cô lại muốn dang tay ôm lấy "cô ấy" đến vậy.

"Mục Hựu Ân" nhanh chóng cụp mắt xuống, thở dài, bóng dáng người phụ nữ cũng lập tức biến mất.

Lúc ngước mắt lên lần nữa, "Mục Hựu Ân" thấy trong gương có thêm một người, Bách Nguyên Tú đang đứng bên cạnh cô, nhìn hình ảnh vai kề vai của hai người trong gương không chớp mắt giống như cô.

"Tôi đoán, cô ấy nhất định cũng có dáng vẻ này." "Mục Hựu Ân" chỉ vào người phụ nữ ăn mặc sang trọng trong gương.

"Ừm, phần lớn thời gian cô ấy đều có dáng vẻ này." Bách Nguyên Tú trả lời.

Buổi tối giữa hè, "Mục Hựu Ân" và Bách Nguyên Tú cùng dùng bữa tối. Họ ăn tối tại tầng thượng lộ thiên của nhà hàng. Cả tầng thượng chỉ có hai người. Bách Nguyên Tú đã nói với cô rất nhiều chuyện thú vị, ban đầu cô còn hào hứng lắng nghe, nhưng khi màn đêm càng lúc càng sâu hơn, cô cảm thấy nụ cười của cô đã trở nên miễn cưỡng.

Sau khi "Mục Hựu Ân" ăn xong, Bách Nguyên Tú cũng làm một chuyện giống như "An Thác Hải" đã làm, anh ta đưa thuốc và cốc nước đến trước mặt cô, giọng anh ta hối cô uống thuốc còn dịu dàng hơn cả "An Thác Hải", chỉ là...

"Mục Hựu Ân" ngoan ngoãn uống thuốc, sau đó mượn cớ đi vệ sinh mà lén gọi điện cho "An Thác Hải".

May sao, điện thoại đổ vài hồi chuông thì có người bắt máy, có điều, dường như giọng của "An Thác Hải" hơi hờ hững.

"A Thác, vì sao anh còn không đến đón em về?" Tự ý ăn mặc xinh đẹp khiến "Mục Hựu Ân" bất giác nói với vẻ nũng nịu.

"Chẳng phải em chơi vui lắm sao." Giọng của "An Thác Hải" lại lạnh hơn một chút.

"Em làm gì có vui." "Mục Hựu Ân" cuống quít nói.

"Vậy sao?" Không chỉ lạnh lùng mà còn có ý châm chọc.

"Mục Hựu Ân" chột dạ, bèn thành thật khai báo: "A Thác, thật ra, giờ em đang mặc bộ lễ phục đẹp đẽ trên tạp chí, còn... còn có giày và trang sức."

"Ừm." Anh hờ hững đáp một tiếng.

Sau đó tự dưng hai người đều rơi vào im lặng.

"A Thác." "Mục Hựu Ân" phá vỡ sự trầm mặc.

"Ừm."

"Bao giờ anh đến đón em?"

"Nhanh thôi."

"Nhanh là bao giờ?"

"Chơi vui nhé." Anh nói với cô.

Trước khi cúp điện thoại, "Mục Hựu Ân" vội vàng gọi "An Thác Hải" lại: "A Thác, em rất nhớ anh."

Tiếng cười khẽ khàng truyền ra từ điện thoại, gần đến mức như thể có thể chạm vào, khiến con tim cô trở nên mềm nhũn và an tĩnh. Siết chặt điện thoại trong tay, cô tuôn ra một tràng những lời mà cô rất ngại nói ra lúc bình thường: "A Thác, tối nay em vô cùng nhớ anh, em đang nghĩ không biết có phải vì quá nhớ anh nên thời gian mới trôi chậm như vậy hay không. Em đã làm bao nhiêu việc mà thời gian mới trôi qua một ít, mấy lần em còn tưởng đồng hồ của em hỏng rồi. A Thác, anh có nhớ em không?"

"Mục Hựu Ân" nín thở chờ đợi.

Bách Nguyên Tú nhìn người phụ nữ ngồi phía đối diện, từ lúc cô đi vệ sinh về, khóe môi cô cứ nhướn lên mãi, rồi như nhớ ra gì đó, cô lại lập tức mím chặt miệng, nhưng chưa được bao lâu khóe miệng mím chặt lại từ từ nhếch lên.

Người phụ nữ trước mặt anh ta rất giống Triệu Hương Nông nhưng cũng không giống Triệu Hương Nông mà anh ta quen biết. Nhưng dù có giống hay không thì Bách Nguyên Tú có thể khẳng định "Mục Hựu Ân" vui vẻ hơn Triệu Hương Nông, có lẽ đây cũng là lí do khiến Triệu Diên Đình lặng lẽ rời đi.

Rời khỏi nhà hàng, họ đi dọc theo con đường trước nhà hàng, đến khu chợ xe bus mà Tiểu Nông của anh ta muốn đến từ lâu về trước.

Cuối cùng vào lúc mười rưỡi theo giờ Istanbul, Bách Nguyên Tú cũng nhìn thấy khung cảnh hiện lên trong đầu anh ta vô số lần:

Trong khu chợ đông người, hàng hóa bày la liệt hai bên đường, ánh đèn leo lét trong khu chợ cùng với tiếng chào hàng khoa trương của chủ quầy, du khách khác màu da, không cùng quốc tịch, nói những ngôn ngữ khác nhau đi lướt qua nhau. Bách Nguyên Tú cẩn thận dang tay bảo vệ để người khác không đụng phải "Mục Hựu Ân", còn cô vẫn vô tư ngó nghiêng, không hề để ý tới chiếc áo sơ mi của anh ta đã thấm đẫm mồ hôi. Cuối cùng, đi hết đoạn đường tấp nập của khu chợ, họ đến quảng trường. Trên quảng trường có người đang biểu diễn bài hát Thổ Nhĩ Kỳ vui tươi. Cô đi về khu vực phát ra tiếng nhạc, anh ta đứng giữa quảng trường nhìn cô kiễng chân, cố gắng vượt qua đám người châu Âu cao to, dáng vẻ của cô đáng yêu vô cùng.

Giây phút này, chính là khung cảnh mà Triệu Hương Nông hằng ao ước:

Nếu có một ngày bọn họ kết hôn, bọn họ nhất định sẽ hưởng tuần trăng mật ở Istanbul. Đợi đến lúc ấy, cô nhất định sẽ ăn mặc thật tùy tiện, mặc chiếc quần sặc sỡ của Thổ Nhĩ Kỳ, đeo trên tay những chiếc lắc tay kêu tinh tang mỗi khi cô bước đi, hai tay cầm hai xiên thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ, miệng cười vang, vừa đi vừa gặm xiên thịt, nghênh ngang đi qua khu chợ.

Giây phút này, tuy chiếc quần sặc sỡ đã được thay thế bởi chiếc váy dài; tuy xiên thịt nướng đã được thay thế bởi xiên hoa quả; tuy chiếc khẩu trang trên mặt cô khiến anh ta không thể nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô; tuy tên của cô đã từ Triệu Hương Nông biến thành Mục Hựu Ân, nhưng hiện tại, cô vẫn sống, vẫn nói vẫn cười, biết ngượng ngùng, biết giận dỗi, đối với Bách Nguyên Tú nhiêu đấy thôi cũng đã đủ quý giá rồi, dù cô đã không còn mang tên Triệu Hương Nông nữa.

Qua một đêm, hừng đông ghé đến, thời gian ước định giữa Bách Nguyên Tú và Tống Ngọc Trạch chỉ còn một tiếng hai mươi phút. Bách Nguyên Tú và "Mục Hựu Ân" ngồi trên bờ cát. Sau khi biết một tiếng sau người đàn ông của cô sẽ đến đây đón cô, cô mới an tâm ngồi bên cạnh anh ta.

Ừm, cô còn mua quà cho anh ta, đó là chiếc nơ cài cổ màu xanh Địa Trung Hải, lúc này Bách Nguyên Tú mới biết "Mục Hựu Ân" có hảo cảm với những người đàn ông thắt nơ, nghe nói, là vì nam minh tinh mà cô thích thích thắt nơ. Nhận chiếc nơ, Bách Nguyên Tú cảm thấy buồn cười, chẳng trách Tống Ngọc Trạch lại phải đến tận nơi "khuyên bảo" anh ta không nên thắt nơ như vậy.

Tặng quà xong, cô còn nghiêm túc dặn dò anh ta: "Đây là bí mật của chúng ta, anh không được nói cho anh ấy."

Đúng là cô gái ngốc nghếch, còn nghĩ rằng công phu bảo mật của cô chuyên nghiệp lắm không bằng.

"Nếu một ngày nào đó, nam minh tinh mà em thích xuất hiện trước mặt em, nói thích em thì em có đi cùng anh ta không?" Bách Nguyên Tú nói đùa.

"Tất nhiên là không." Cô trả lời mà không cần suy nghĩ: "Kiểu thích mà tôi vừa nói là một loại tiêu khiển cho cuộc sống đỡ tẻ nhạt, giống như Saina, dù yêu người đàn ông của cô ấy, nhưng lần nào cô ấy cũng sàm sỡ vòng ba nảy nở của đám đàn ông bằng ánh mắt đấy."

Bách Nguyên Tú bắt được từ "cuộc sống tẻ nhạt" trong lời của cô.

"Em cảm thấy cuộc sống tẻ nhạt sao?" Anh ta hỏi cô. Khoảnh khắc nghe thấy cô nói như vậy, lòng anh ta bỗng nảy sinh kích động, suy nghĩ hiện lên trong đầu anh ta là: Nếu cuộc sống của cô đã buồn tẻ như vậy, thì anh ta có thể đưa cô về nhà của cô hay không.

"Có chút." Cô trả lời rất thẳng thắn.

"Tiểu... Mục Hựu Ân..." Anh ta nghe thấy giọng mình không kiềm chế được sự run rẩy.

"Bách Nguyên Tú." Cô cười khẽ, gọi tên anh ta.

Ánh đèn trên bờ biển hắt lên mặt cô, Bách Nguyên Tú có thể nhìn thấy nụ cười của cô, an nhiên, mãn nguyện, biết ơn, ngọt ngào.

Nụ cười đó nhanh chóng dập tắt cơn sóng xô trong lòng anh ta, Bách Nguyên Tú biết là mình đã nghĩ nhiều.

Cô mỉm cười, quay mặt ra mặt biển, giọng nói lộ ra sự thanh thản như đã trải qua một đời: "Tôi rất thích, rất hài lòng với cuộc sống hiện tại. Tôi cùng người tôi yêu sống cùng một nhà. Mỗi ngày, khi nhắm mắt lại tôi liền ngóng chờ một ngày mới lại đến, khi một ngày nữa bước qua, tôi sẽ cố gắng ăn được nhiều hơn, để tôi có thể đi một mạch hết ba mươi bậc thang, để tôi có thể trèo lên lưng anh ấy, quấp chân quanh thắt lưng anh ấy để biểu đạt sự bất mãn của tôi khi tôi giận dỗi. Sau thật nhiều thật nhiều ngày mới qua đi, những cố gắng của tôi sẽ được đền đáp, tôi trở thành người phụ nữ khỏe mạnh, trở thành người phụ nữ bình thường có thể sinh con cho người đàn ông của tôi."

"Đây chính là cách tôi yêu anh ấy."

Bách Nguyên Tú quay ra nhìn ánh đèn dập dềnh trên mặt biển, ánh đèn cùng hình ảnh phản chiếu của Istanbul phiêu bềnh trên mặt biển. Xem kìa, Bách Nguyên Tú, mày đã bỏ lỡ một người phụ nữ đáng yêu như thế đấy. Khoảnh khắc ấy, Bách Nguyên Tú có thể khẳng định rằng, người phụ nữ "Mục Hựu Ân" nói những lời ấy bằng chính linh hồn của Triệu Hương Nông.

Tiểu Nông của anh ta, những khát vọng của cô sao mà giản đơn, vì sao ngày đó anh ta lại không hiểu!

"Bách Nguyên Tú."

"Ừm."

"Tôi đoán anh luôn gọi cô ấy là Tiểu Nông, đã mấy lần anh thêm chữ "Tiểu" vào trước khi anh gọi tên tôi rồi. Tôi đoán, vừa rồi, anh nhất định rất nhớ Tiểu Nông của anh?"

Bách Nguyên Tú không trả lời, anh ta nhìn chăm chú vào những luồng sáng đổ nghiêng trên mặt biển, cho đến khi những hình bóng phản chiếu mờ đi, thế giới trước mắt trở nên sáng tỏ.

"Bách Nguyên Tú, hãy quên cô ấy đi, như anh đã ước nguyện, anh sẽ gặp lại cô ấy ở kiếp sau, đến lúc đó, không ích kỷ, không hèn nhát, không nhỏ nhen, không sợ hãi gánh vác trách nhiệm; đến lúc đó, cố gắng học cách chung thủy và giữ gìn, và cả hy sinh."

"Được!" Bách Nguyên Tú đáp.

"Bách Nguyên Tú, anh đã hoàn thành nghi lễ cáo biệt của mình chưa?"

"Xong rồi, vừa nãy, tôi đã nói tạm biệt cô ấy rồi."

"Vậy thì tốt." Cô trả lời: "Bách Nguyên Tú, hôm nay tôi đi nhiều quá, tôi cảm thấy hơi buồn ngủ, tôi muốn đi ngủ, đợi A Thác đến đón tôi, anh hãy gọi tôi dậy nhé."

"Được."

Cô cuộn chân lại, gối đầu lên đầu gối, nhắm mắt lại. Chỉ một thoáng sau, Bách Nguyên Tú đã nghe thấy tiếng thở đều đều của cô.

Cô ngủ như này rất không thoải mái, Bách Nguyên Tú nghĩ, thế là, anh ta để đầu cô tựa vào vai mình, rồi Bách Nguyên Tú nghĩ, ngày mai anh ta phải quay về rồi, trước khi rời đi có thể...

Ánh đèn hắt xuống, vừa vặn chiếu lên môi cô.

Đôi môi của Triệu Hương Nông giống như cánh hoa hồng, rất nhiều chàng trai khát khao được hôn lên bờ môi ấy.

Lúc này, môi của cô vẫn đẹp tựa cánh hồng.

Chỉ một lần thôi, chỉ một lần cuối cùng thôi, Bách Nguyên Tú từ từ cúi đầu xuống.

Khi hai đôi môi sắp chạm vào nhau, một giọng nói lạnh lẽo vang lên trên đỉnh đầu anh ta: "Nếu anh dám hôn cô ấy thì anh khỏi cần rời khỏi Istanbul nữa."

Bách Nguyên Tú ngẩng đầu lên, Tống Ngọc Trạch đang đứng phía sau nhìn anh ta.

Tống Ngọc Trạch nhanh chóng bế cô lên, đưa cô vào trong xe.

Gần ba giờ sáng, Bách Nguyên Tú và Tống Ngọc Trạch ngồi trên bờ biển uống bia. Sau khi uống hết nửa chai bia, Bách Nguyên Tú mới hỏi Tống Ngọc Trạch, nếu một ngày cô ấy nhớ ra mọi chuyện thì anh sẽ làm gì?

Tống Ngọc Trạch dõi mắt về khoảng không trước mắt: "Trong vòng mười năm, có khả năng cô ấy không thể nhớ lại. Nếu hết quãng thời gian ấy mà cô ấy nhớ lại, lúc đó tôi nghĩ tôi không cần phải lo lắng cho cô ấy nữa, vì tôi tin cô ấy, tôi tin Triệu Hương Nông của khi ấy đã học được cách đối mặt với mọi chuyện."

"Triệu Hương Nông, là cô gái đáng yêu, lương thiện và dũng cảm hơn bất cứ ai khác."

Tống Ngọc Trạch đã đi khỏi đó, mang theo "Mục Hựu Ân" của anh ta đi khỏi đó. Anh không nói lời tạm biệt với Bách Nguyên Tú, vì hai người đều biết Bách Nguyên Tú và "An Thác Hải" không có bất cứ lí do gì để gặp lại. Có lẽ họ sẽ gặp nhau ở một nơi khác, với một thân phận khác. Bách Nguyên Tú tin, khi bọn họ giáp mặt nhau lần nữa, đứng trước mặt anh ta sẽ là một Tống Ngọc Trạch thắt nơ trên cổ, chải chuốt lịch lãm.

Bỗng nhiên Bách Nguyên Tú tin rằng, dù sống dưới thân phận "An Thác Hải" hay "Tống Ngọc Trạch" thì người đàn ông đó đều sẽ xử lí ổn thỏa mọi việc.

Bách Nguyên Tú nhìn theo chiếc xe màu tím than rời khỏi bờ biển, đi xa, cho đến khi biến thành một chấm nhỏ, rồi biến mất hoàn toàn, anh ta vẫn không thu mắt lại.

Chiếc nơ màu xanh nằm trên tay anh ta, bả vai của anh ta tựa như vẫn còn xót lại hơi ấm của cô. Dù anh ta và cô không thể ở bên nhau, nhưng giữa hai người vẫn còn đoạn tình thanh mai trúc mã tươi đẹp.

Lang kỵ trúc mã lai, nhiễu sàng lộng thanh mai.

Đồng cư Trường Can lý, lưỡng tiểu vô hiềm sai.

*Trích trong bài thơ Trường Can hành – Lý Bạch

Tạm biệt, Triệu Hương Nông!

Bây giờ, Bách Nguyên Tú phải bắt đầu học cách chờ đợi.

Chờ đến kiếp sau, Bách Nguyên Tú sẽ gặp lại Triệu Hương Nông.

- ----------

Ôi sắp hết truyện thật rồi, BNT đã tạm biệt THN, còn mị sắp phải nói lời tạm biệt các nhân vật và mọi người rồi:"((((((

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Ngoại truyện 8: Đổi cả vũ trụ lấy hạt đậu hồng (7)

Dịch: Hé

Cơn gió khẽ lay động làn váy cô, chất vải mềm mại khẽ cọ vào cổ chân cô, nhìn vô cùng tinh nghịch, thỉnh thoảng tóc cô lại sượt qua cành cây. Nhắm mắt lại, "Mục Hựu Ân" hít một hơi thật sâu, bầu không khí quen thuộc khiến cô lập tức nhoẻn miệng cười, cô đã về nhà, "An Thác Hải" đã đón cô về nhà rồi.

Không cần nhìn "Mục Hựu Ân" cũng biết bọn họ vừa đi qua cây táo trước cửa phòng hai người, vừa rồi tóc cô đã sượt vào cành táo. Đó là cây táo ba mẹ trồng vào lúc sinh nhật 5 tuổi của cô, họ nói: "Khi Hựu Ân cao lên thì cây táo cũng cao lên. Khi Hựu Ân trở nên duyên dáng yêu kiều, thì cây táo

cũng cao lớn cứng cáp."

Chỉ là, khi "Mục Hựu Ân" trưởng thành, cây táo vẫn không chịu đâm hoa kết trái, mà... ba mẹ cô cũng không còn nữa. Nghĩ đến đây, lòng "Mục Hựu Ân" buồn bã vô cùng. Cô vẫn nhớ những lời mà ba mẹ nói với cô, nhưng cô không thể nhớ dáng vẻ của họ khi nói những lời này, có phải họ cũng nở nụ cười hiền từ như ba mẹ nhà người khác hay không?

Nhưng may mắn làm sao, "A Thác" vẫn còn đây, anh vẫn luôn ở bên cô.

Nghĩ đến đây, cô cọ mặt vào lồng ngực người kia, như một con mèo quyến luyến yêu thích cái ổ nhỏ của mình. Lúc này, anh đang bế cô về nhà của họ.

Không cần mở mắt ra nhìn, "Mục Hựu Ân" cũng biết bầu trời lúc này rất xanh, ánh nắng rực rỡ lúc nào cũng có sự ưu ái đến cố chấp đối với ngôi nhà của họ, tia nắng mai đầu tiên sẽ bắt đầu từ nóc nhà của họ, rồi lan tỏa khắp đất trời. Khi bầu trời biến thành một mảnh trong xanh, lớp sương sớm cũng trở nên rõ nét. Trước khi tia nắng xuất hiện, nó tỏa ra thứ năng lượng biểu đạt sự bịn rịn và thích thú với thế giới tự nhiên.

Khẽ hít hà, "Mục Hựu Ân" có thể ngửi thấy mùi sương sớm và mùi cỏ non.

Nhưng điều khiến cô say đắm hơn cả mùi sương sớm và mùi cỏ non chính là mùi của người đàn ông của cô.

Anh bế cô đi qua cây táo, anh bế cô đi hết ba bậc tam cấp rồi đến hành lang bằng gỗ, tiếng chân anh giẫm lên hành lang phát ra tiếng "cộp cộp", vang vọng trong bầu không khí tĩnh lặng của buổi sớm. Cô đoán nhất định anh đang suy nghĩ rằng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô sẽ tỉnh dậy mất, thế là, anh bước chậm lại, tiếng bước chân trở nên khẽ khàng. Đọc suy nghĩ của anh, cô vùi mặt vào lòng anh mỉm cười, cõi lòng ngập trong sự vui vẻ.

Đi hết hành lang lại đi xuống ba bậc thang, đến bậc thang cuối cùng, tay cô bỗng trượt xuống, anh dừng lại, cẩn thận để tay cô về lại chỗ cũ.

Họ lại tiếp tục đi qua con đường nhỏ dưới giàn nho. Gió len lỏi qua những tán nho phát ra tiếng "phần phật", giống như khúc nhạc đệm dễ thương trong đêm hè, khiến người ta bải hoải biếng nhác.

Chỉ thoáng chốc, tâm trí "Mục Hựu Ân" lại trở nên mơ màng, cô loáng thoáng cảm nhận được cô được "An Thác Hải" đặt trên giường.

Ừm, anh đang cởi giầy giúp cô, sau giầy là đến đống trang sức trên người cô, sau đó là tiếng kéo khóa váy vang lên, bộ đầm của cô được anh cởi ra.

Trong cơn mơ màng, nghĩ đến từ "cởi ra", "Mục Hựu Ân" lại cảm thấy buồn cười.

Bộ đầm được cởi ra, trên người cô chỉ còn lại đồ lót. Tiếng bước chân đi xa dần.

Trong cơn mơ màng, chiếc khăn bông ấm áp lau qua mặt cô, lực tay dịu dàng khiến cô càng muốn nhiều hơn, thế là, cô không buồn nhìn mà kéo lấy cổ anh: "An Thác Hải, em muốn tắm."

"Đợi tỉnh hẳn rồi tắm." Anh nói.

"Ứ đâu." "Mục Hựu Ân" uốn éo: "Hôm nay em đã đi rất nhiều, mỏi chân, hơn nữa, người em còn nhớp mồ hôi, em muốn tắm."

"An Thác Hải" không nói năng gì, chiếc khăn rời khỏi mặt cô.

Anh ấy không đồng ý sao?

Cô đánh bạo, giơ tay kéo mạnh một cái, người đang mải lau chùi cho cô bất thình lình đổ ập xuống người cô. Mượn cơ hội đó, chân cô cũng quắp chặt lấy thắt lưng anh như con bạch tuộc quấn lấy người anh.

"An Thác Hải, em muốn tắm." Tay chân cô ra sức quấn chặt lấy anh, khiến anh ý thức được sức mạnh của cô. "Mục Hựu Ân" đắc ý uy hiếp, dáng vẻ của cô như muốn tuyên bố rằng: Nếu không cho em tắm thì anh đừng hòng thoát khỏi móng vuốt của em.

Vậy mà... anh, chẳng cần tốn bao sức lực đã thoát khỏi sự trói buộc của cô.

Thế là, cô càng ra sức uốn éo hơn, giọng ngọt xót: "A Thác..."

Thế là, cô nghe thấy tiếng than thở đầy bất lực của anh.

"Mục Hựu Ân" được nằm trong bồn tắm đúng như mong muốn. Trước khi đặt cô vào bồn tắm, anh dùng khăn tắm quấn quanh người cô.

"Mục Hựu Ân, em uống rượu hửm?" Sau khi xong xuôi, anh mới hỏi cô.

"Mục Hựu Ân" thành thật gật đầu, tối nay cô đã uống chút rượu.

"Mục Hựu Ân." Giọng "An Thác Hải" lập tức trở nên cứng rắn.

"A Thác..." "Mục Hựu Ân" vội vàng bắt lấy tay anh, lục lại trí nhớ để nói ra thành phần và niên đại chai rượu vang cô đã uống. Loại rượu vang cô uống nằm trong số những loại rượu mà bác sĩ cho phép cô uống, cô không tùy tiện uống linh tinh.

Khai báo xong cô lại nói thêm một câu: "Bách Nguyên Tú đã hỏi ý kiến của đầu bếp, anh ta hỏi rất kỹ càng."

"Anh ta! Hỏi rất kỹ sao?" Anh hỏi cô.

"Mục Hựu Ân" vẫn thành thật trả lời: "Vâng, hơn nữa, vì em muốn uống, chứ lúc đầu anh ta có cho em uống đâu."

"Anh ta mà em nói là chỉ Bách Nguyên Tú à?!"

"Dạ." "Mục Hựu Ân" lại gật đầu, sau đó bắt đầu kể lể: "Em thấy cánh phụ nữ xinh đẹp ăn mặc sang chảnh toàn uống rượu đó, nên..."

"Nên, em cũng cảm thấy em là người phụ nữ xinh đẹp?"

"Dạ." Đáp một tiếng, "Mục Hựu Ân" bỗng cảm thấy hình như "An Thác Hải" đã nói sai, cô vội chữa lại: "Là người phụ nữ mặc quần áo đẹp."

"Nói như vậy, em cũng thích mấy bộ cánh bắt mắt kia?"

Ặc... hình như ngữ khí của "An Thác Hải" không còn dịu dàng như trước, hơi nước lượn lờ khiến cô không thể nhìn rõ nét mặt của anh.

"An Thác Hải" đang tức giận vì bộ váy mà Bách Nguyên Tú tặng cô đẹp hơn bất kì bộ quần áo trong tủ mà anh mua cho cô sao?

Hẳn là như vậy rồi.

"A Thác..." Cô duỗi tay kéo tay anh, định nói với anh rằng cô không quan tâm mấy thứ ấy, nhưng tay của cô bị anh hất ra.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra, từ trước đến giờ đều là cô giận dỗi anh.

Trong lúc bối rối, "Mục Hựu Ân" vươn người sang bên, ôm lấy cổ anh, tìm đến môi anh.

Cô ngồi trong bồn tắm, anh ngồi bên ngoài, cô khép hờ mắt quan sát biểu cảm của anh. Cô nhìn thấy hàng mày thoáng nhíu lại của anh, cô liền đưa lưỡi liếm môi dưới của anh.

Vẫn còn nhíu mày.

Cô ngậm lấy môi dưới của anh, mút mát bằng sự dịu dàng nhất.

Cô tiếp tục quan sát anh, hàng mày của anh bắt đầu giãn ra, nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn còn nếp nhăn.

Có nghĩa là, trong lòng anh vẫn còn khúc mắc!

Thế là, cô bắt đầu "đổi chiêu", những chiếc hôn vụn vặt men theo khóe môi anh đến thái dương anh, rồi lại từ thái dương hôn xuống dưới, sau đó cô nghe thấy tiếng thở dốc khe khẽ của anh. Tiếng thở đó khiến lòng cô hân hoan, cô càng ra sức hôn anh, lưỡi trêu đùa thùy tai của anh, thế là, tiếng thở dốc của anh càng rõ hơn.

Men rượu giải phóng trái tim cô khỏi sự rụt rè. Trong lúc con tim đập loạn nhịp, cô đã thực hiện những việc mà cô chỉ dám cất giấu ở trong đầu.

Cô ngậm lấy thùy tai anh, mân mê nó bằng đầu lưỡi linh hoạt như một chú cá, khẽ cắn nhẹ bộ phận mềm mại kia.

Thế là, cô nghe thấy tiếng thở của anh trở nên nặng nề hơn, mà cô thì như một đứa trẻ được thưởng quà, càng bạo gan trêu đùa anh hơn.

Khi lưỡi cô chui vào tai anh, cô nghe thấy tiếng rên trầm khàn của anh.

Một giây sau, là tiếng động khi anh kề gần về phía cô.

Nước trong bồn tắm tràn ra tứ phía vì có thêm trọng lượng của một người nữa, đi liền với tiếng nước là một loạt động tác của anh.

Tay bám chặt vào thành bồn tắm, ngửa đầu về phía sau hết cỡ, cô gập chân lại, kẹp lấy đầu anh, khẽ cọ nhẹ, từ từ nhắm mắt lại.

Trong khoảnh khắc bùng nổ, có tiếng nước cực lớn vang lên, cô mở mắt ra liền nhìn thấy anh rời khỏi bồn tắm, mái tóc và quần áo ướt nhẹp dán vào người anh, lộ ra đường nét cơ thể anh...

Thấy cổ họng hơi khô, "Mục Hựu Ân" miễn cưỡng nuốt khan, e dè gọi một tiếng "A Thác."

Anh đứng lại, nhưng không quay đầu, nói: "Quay lại giường đi."

"A Thác."

"Em ở trong nước hơi lâu rồi đấy, mau về giường đi." Anh nói, sau đó đi thẳng ra ngoài.

Nhìn cánh cửa phòng tắm đóng chặt, sau khi xác định An Thác Hải sẽ không đi vào nữa, "Mục Hựu Ân" mới đắc ý thu mắt lại. Lúc cúi xuống nhìn khung cảnh trong bồn tắm, mặt cô lập tức đỏ bừng.

Cô rón rén nhặt chiếc khăn tắm vừa bị anh cởi xuống.

"Mục Hựu Ân" ngoan ngoãn quay lại giường, vừa chạm lưng vào giường thì mí mắt liền trở nên nặng trĩu, xương khớp cả người giống như rơi rụng hết vậy. Hôm nay cô, không, phải nói là hôm qua, hôm qua cô đã đi bộ rất nhiều.

Một lúc sau, "An Thác Hải" mới quay lại giường, cô vội vàng tìm một tư thế dễ chịu trong lòng anh. Trong tiềm thức, cô đang đợi anh, cô có vài lời muốn nói với anh.

Cô cọ mặt vào ngực anh, nói: "A Thác, em không để ý trong tủ có bao nhiêu quần áo đẹp, em chỉ để ý ai mua quần áo cho em mà thôi."

"Ừm." Anh khẽ đáp một tiếng.

Một lúc sau, anh hỏi cô một câu: "Em thích quần áo đẹp không?"

Người đàn ông của cô ấy à, nhiều khi chẳng hiểu lãng mạn là gì, cô phải dạy anh vài điều.

"A Thác."

"Hửm."

"Xe ngựa, giày thủy tinh và lễ phục đẹp đẽ là giấc mộng trong lòng mỗi người phụ nữ, giấc mộng này sẽ sống mãi trong tưởng tượng của họ. Có thể họ không có ý nghĩ phải có được xe ngựa hay giầy thủy tinh, nhưng điều đó không có nghĩa là họ không biết mơ mộng, anh hiểu không."

Cô nghe thấy tiếng đáp khẽ khàng của anh.

Trong khoảnh khắc bước sang ngày mới, trong căn phòng chỉ có hai người bọn họ, "Mục Hựu Ân" cảm thấy trái tim mình trở nên tham lam, cô ôm lấy anh, giọng cô kéo dài, A Thác, em còn muốn nghe...

"Nghe gì?"

"Chính là... chẳng phải em có gọi điện thoại cho anh sao, chẳng phải em nói em nhớ anh sao, lúc đó em còn hỏi anh một câu, anh cũng trả lời em rồi. A Thác, lúc đó anh trả lời em kiểu gì nhỉ, làm sao đây, A Thác... hình như em quên mất câu trả lời của anh rồi, anh cũng biết trí nhớ của em không tốt mà." Sau một hồi quanh co, cũng chỉ vì muốn nghe câu trả lời mà anh bị cô uy hiếp mới nói ra.

"Trùng hợp quá, Mục Hựu Ân, anh cũng quên mất tiêu rồi." Anh trả lời.

Tên khốn này, vậy thì cho anh nếm mùi bị uy hiếp vậy.

"An Thác Hải, anh quên cũng không sao, em có thể thức để đợi anh, em sẽ đợi đến khi anh nhớ ra mới đi ngủ." Cô nói với anh.

Thế là, "Mục Hựu Ân" hả lòng hả dạ nghe được đáp án mà cô muốn nghe, khiến con tim cô bao phen rạo rực mỗi khi nhớ lại.

"Anh cũng nhớ em, anh cũng cảm thấy đồng hồ bị hỏng khi em không có ở bên, cảm thấy kim giây đã cũ đến nỗi không nhúc nhích nữa."

Câu nói đó ngọt ngào như kẹo đường, mềm mềm, có thể lên men, liếm một cái, vị ngọt liền tan chảy ở chót lưỡi.

Ngày hôm sau, hoàng hôn dần buông, "Mục Hựu Ân" đứng ở ngưỡng cửa, ngẩng đầu nhìn ráng chiều trên bầu trời. Cô duỗi tay, vẫy tay với không trung, vừa vẫy tay vừa nói: "Tạm biệt, Bách Nguyên Tú."

Có thể là vì cô giống người trong lòng của Bách Nguyên Tú, cộng thêm sau mấy lần tiếp xúc, "Mục Hựu Ân" có cảm giác như thể cô đã quen biết Bách Nguyên Tú từ lâu, nỗi nhớ không thể che giấu trên khuôn mặt của người đàn ông mất đi người mình yêu khiến cõi lòng cô xót xa.

Bách Nguyên Tú đáp chuyến bay về Mỹ lúc 4h40", chắc hẳn chiếc máy bay mang Bách Nguyên Tú về nhà đang bay qua nóc nhà của nhà cô.

"Tạm biệt, Bách Nguyên Tú." Lần cuối cùng, "Mục Hựu Ân" vẫy tay với bầu trời.

Cánh tay cô lưu luyến không nỡ hạ xuống, cô đứng ở đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, lưu luyến thu mắt lại, sau đó...

"Mục Hựu Ân" giật nảy mình khi nhìn thấy "An Thác Hải" đang đứng cách cô mười mấy bước, sau đó cô bắt đầu giậm chân: "An Thác Hải! Sao anh đi mà chẳng có tiếng động gì vậy, anh có biết anh xuất hiện bất thình lình như vậy sẽ dọa chết em không."

"An Thác Hải" mặt lạnh tanh nhìn cô.

"Cô gì ơi, cô nhầm rồi." Một giọng nói thay "An Thác Hải" trả lời: "Đó là vì cô quá đắm chìm trong thế giới của mình, vừa rồi tôi chào cô mà cô chẳng

nghe thấy nữa là."

Lúc này, "Mục Hựu Ân" mới phát hiện ra bên cạnh "An Thác Hải" còn có một người đàn ông khác, anh ta để kiểu đầu tóc tết búi trên đỉnh đầu, trông mặt mũi khá quen mắt. Hôm nay, "An Thác Hải" không những dẫn người khác về nhà mà anh còn về nhà sớm hơn nửa tiếng so với bình thường.

"Mục Hựu Ân" ngượng ngùng nhìn "An Thác Hải", rồi cô phát hiện lời của người đàn ông búi tóc khiến vẻ mặt của "An Thác Hải" càng...

Sau khi chào hỏi người đàn ông búi tóc, "Mục Hựu Ân" ngoan ngoãn đến bên cạnh "An Thác Hải", duỗi tay nắm lấy tay anh.

"Vừa nãy là cô đang chào tạm biệt bạn cô sao?" Người đàn ông búi tóc hỏi cô.

Cái người này đúng là nhiều chuyện, "Mục Hựu Ân" chỉ có thể đáp lại một câu, giọng lí nhí như muỗi: "Đúng thế."

"Tôi đoán, người bạn đó rất quan trong với cô." Người đàn ông búi tóc lại nói.

Lần này "Mục Hựu Ân" không dám trả lời nữa.

"Mục Hựu Ân" nghĩ bụng, người kia nhất định là người Pháp, đàn ông Pháp thích nói nhiều và cũng thích biến mọi thứ trở nên lãng mạn.

Quả nhiên, người đàn ông búi tóc kia đến từ Pháp, anh ta là nhà thiết kế thời trang. Lần này anh ta nhận được lời mời của giới mộ điệu Thổ Nhĩ Kỳ đến thực hiện show diễn mở màn cho tuần lễ thời trang Thổ Nhĩ Kỳ. Sở dĩ anh ta có mặt ở nhà cô là vì anh ta được "An Thác Hải" mời đến để lấy số đo cho cô.

Trong bốn ngày tiếp theo, "Mục Hựu Ân" phát hiện cô hoàn toàn bị "An Thác Hải" coi như không khí, bất kể cô lấy lòng anh thế nào mặt mũi anh vẫn lạnh tanh như trước, cô cố tình tìm chuyện để nói nhưng đều là cô nói gì anh cũng chả buồn quan tâm, mấy chiêu vặt mà cô sử dụng cũng bị anh nhìn thấu.

"Mục Hựu Ân" nghĩ, bây giờ cô và "An Thác Hải" chắc hẳn đang chiến tranh lạnh. Lần chiến tranh lạnh này là "An Thác Hải" khơi mào, Saina cũng đã phân tích cho cô nghe, đàn ông bình thường tuyệt đối sẽ không chiến tranh lạnh với vợ chỉ vì cô ta nói tạm biệt một người bạn nam đang ở trên cô ta mười ngàn mét.

Vậy! Vì sao "An Thác Hải" suốt ngày trưng cái mặt khó ở với cô thế?

Đương lúc "Mục Hựu Ân" không biết phải làm sao thì thứ bảy đã đến.

Sáng thứ bảy, "Mục Hựu Ân" khúm núm đi sau "An Thác Hải", vừa nãy anh đã bảo cô đi theo anh, đây cũng là lần đầu tiên anh chủ động nói chuyện với cô sau bốn ngày chiến tranh lạnh.

Sau khi dẫn cô vào phòng của hai người, "An Thác Hải" chỉ vào đống đồ dùng cần thiết khi cô ra ngoài: "Chuẩn bị đồ đi, hôm nay cùng anh đi Istanbul."

Nghe thấy "An Thác Hải" nói như vậy, "Mục Hựu Ân" nhếch miệng, ý của anh là, tiếp sau đó sẽ là khoảng thời gian chỉ có hai người với nhau rồi.

Cô phải nhân lúc đó để làm lành với anh mới được.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Ngoại truyện 9: Đổi cả vũ trụ lấy hạt hồng đậu (End)

Dịch: Hé

Trong phòng thay đồ, "Mục Hựu Ân" nhìn mình trong chiếc gương toàn thân, một số ý nghĩ đang nhen nhóm trong cô, làm khuôn mặt cô nóng ran.

Thật sự muốn làm như vậy sao?

Trong hai tiếng đồng hồ lái xe từ Yeil đến Istanbul, "An Thác Hải" chỉ nói với cô một câu: "Mục Hựu Ân, em có thể yên lặng chút không, để yên cho anh lái xe." Lời của anh khiến cô tức điên, thế là cô cũng không đoái hoài đến anh nữa. Sau khi đến Istanbul, "An Thác Hải" đưa cô đến khách sạn. Trong phòng khách sạn, "Mục Hựu Ân" gặp người đàn ông Pháp lúc trước, trong phòng còn có lễ phục, giày dép, trang sức bắt mắt.

Nhìn thấy những thứ đó, "Mục Hựu Ân" trở nên vui vẻ, không phải vì cô có được chúng, mà là vì người đàn ông của cô rất tinh ý, cô từng nói với anh giày thủy tinh, xe ngựa, lễ phục lộng lẫy là giấc mộng của bao người phụ nữ, thông thường, đa số đàn ông khi nghe những lời này đều tỏ thái độ chê bai. Bọn họ coi đó chỉ là những thứ hão huyền, chỉ là cái cớ sinh ra bởi lòng hư vinh của cánh phụ nữ mà thôi.

Còn người đàn ông của cô không như vậy, anh làm việc này với tấm lòng chân thành.

Dưới sự giúp đỡ của trợ lí của người đàn ông Pháp, "Mục Hựu Ân" mặc thử những bộ lễ phục lên người, cô nhận được những lời tán thưởng từ những người xung quanh. Mặc bộ đồ đẹp nhất, cô háo hức đứng trước mặt "An Thác Hải", vậy mà anh vẫn giữ khuôn mặt vô cảm đó, hờ hững nhìn cô.

Rời khỏi phòng khách sạn, "An Thác Hải" đưa cô đến tiệm may cao cấp ở Istanbul, thứ nổi tiếng nhất ở Istanbul là vải vóc mang mỹ danh "con đường tơ lụa". Thợ may nơi đây đều là nhưng người có tiếng tăm trên thế giới, một bộ đồ được làm ra có giá trị không nhỏ chút nào.

"Mục Hựu Ân" đứng trước cửa tiệm may, người đàn ông Pháp kia nhất định đã moi một đống tiền từ túi của "An Thác Hải" rồi.

"Sao lại không vào?" "An Thác Hải" hỏi cô.

"A Thác, quần áo nhiêu vậy đã đủ mặc rồi." Cô nói với anh.

Đúng lúc này, chủ tiệm may tiến ra đón họ, ông ta dùng thứ tiếng Trung bập bẹ nói với họ rằng ông ta đã đợi họ rất lâu rồi, để toàn tâm toàn ý phục vụ hai người, ông ta đã đặc biệt bỏ thời gian ra phục vụ riêng hai người bọn họ.

"An Thác Hải" không nói năng gì kéo tay cô vào trong tiệm.

Mấy ngày trước, anh đã đưa số đo của cô cho tiệm may này. Trong bốn ngày, mấy chục thợ may đã gấp rút hoàn thành hai bộ lễ phục cho cô, một bộ là xường xám cách tân, một bộ là lễ phục dân tộc của Thổ Nhĩ Kỳ.

Nhân lúc "An Thác Hải" trò chuyện với chủ tiệm may, "Mục Hựu Ân" lén hỏi nhân viên đứng cạnh đó giá tiền của hai bộ lễ phục của cô. Nhân viên là một cô gái trẻ, lúc đầu cô ta rất chăm chú lắng nghe cô nói, dần dần ánh mắt cô ta nhìn về sau lưng cô, đôi mắt đầy ắp vẻ si mê, khuôn mặt càng lúc càng đỏ hơn.

Quay đầu lại, "Mục Hựu Ân" nhìn thấy "An Thác Hải" đứng sau cô, lần này cô nhìn thấy sự u ám chất đầy trong đôi mắt anh.

"An Thác Hải" ra hiệu cho hai nhân viên rời khỏi đó.

Trong phòng VIP chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Mục Hựu Ân, có phải em cho rằng anh không gánh nổi giấc mộng giày thủy tinh và xe ngựa của em?" Giọng anh cũng u ám giống như ánh mắt của anh.

"Không phải..." "Mục Hựu Ân" cất lời, cô định nói tiếp thì bị "An Thác Hải" ngắt lời.

"Có phải em coi chuyện người đàn ông có tấm thẻ kim cương trong ví mua quần áo cho em là chuyện rất đỗi hiển nhiên?" Giọng anh dần đần lộ ra sự tức giận và ngang ngược.

"Không..." "Mục Hựu Ân" lắc đầu nguầy nguậy, xua tay liên tục, lời của "An Thác Hải" khiến cô cảm thấy hơi mông lung, người đàn ông có thẻ kim cương trong ví mà anh nói có phải là Bách Nguyên Tú không nhỉ.

"An Thác Hải" bước lại gần cô, "Mục Hựu Ân" phát hiện sự tức tối trong giọng nói của anh đã lan đến đáy mắt anh, anh nói: "Có phải em cho rằng một gã đàn ông mở một xưởng cà phê chỉ có hai trăm nhân công ở một nơi nhỏ bé như anh không thể mua nổi những thứ kia?"

Anh chỉ tay về phía hai bộ lễ phục.

"Em... em không nghĩ như vậy." "Mục Hựu Ân" lắp bắp nói, cô nghĩ xưởng cà phê có hai trăm nhân công cũng có quy mô không nhỏ rồi.

"Vậy vừa nãy sao em lại hỏi giá tiền trang phục?"

"Em..." Dưới ánh mắt bức người của "An Thác Hải", cô càng ấp úng hơn: "Em hỏi... là vì em sợ tiêu sạch tiền của anh."

Cô đã tiêu của anh rất nhiều tiền rồi, ba tháng trước cô còn nhờ Saina tính toán giúp cô, ba tháng trước, mỗi tháng "An Thác Hải" tốn 80 nghìn đô vào việc của cô, trước đó càng nhiều hơn. Nếu đoán không nhầm thì chỉ cần nhìn chất vải và phụ kiện của hai bộ lễ phục mà cô sắp thử có thể ước tính giá tiền trên trăm nghìn đô.

Không đợi "Mục Hựu Ân" truyền đạt hết ý, một tiếng "rầm" vang lên, "An Thác Hải" gạt đổ con ma nơ canh bên cạnh xuống đất.

Cô bị dọa cho không thốt nên lời, cuối cùng khi được ông chủ tiệm may khuyên nhủ thì cô mới mặc thử lễ phục.

Trong phòng thử đồ, "Mục Hựu Ân" giơ tay nhấc chân như một người máy theo sự chỉ dẫn của nhân viên tiệm may. Bộ lễ phục Thổ Nhĩ Kỳ đã thử xong, bây giờ cô đang thử bộ xường xám, trái tim cô đập cuồng loạn như thể có một chú nai đang chạy loạn trong đó.

Thật sự phải làm như vậy sao?

Cùng với tiếng khóa kéo vang lên, bộ xường xám đã được mặc lên người cô, cô nghe thấy tiếng xuýt xoa của cô nhân viên: "Đẹp quá."

Sự chú ý của "Mục Hựu Ân" quay trở lại hình ảnh trong gương, mất mấy phút cô mới nhận ra người phụ nữ ngực nở mông cong trong gương là mình. Thứ khiến cô trở nên quyến rũ như vậy là bộ xường xám. Bộ xường xám màu trắng, từ ngực lên cổ áo được thiết kế vải ren xuyên thấu, bộ đồ ôm trọn vòng hai và vòng ba của cô, tà áo được thiết kế kiểu đuôi cá, tà trước dài đến đầu gối, tà sau dài đến gót chân cô.

Vài phút sau, chú nai nhảy nhót trong tim cô bỗng lớn lên, lúc này, cô vô cùng tự tin với dáng vẻ hiện tại của mình, cô cảm thấy mình đã biến thành người phụ nữ chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là khối đàn ông ngoan ngoãn thần phục cô.

"Mục Hựu Ân" bảo hai nhân viên rời khỏi phòng thử đồ, sau đó cô kéo khóa áo xuống. Thiết kế khóa kéo của bộ sườn xám theo đường đao cong rất tinh tế, từ bên xương sườn kéo dài xuống đến hông. Cô kéo khóa áo xuống đến eo.

Cô nhìn vào trong gương, ưỡn ngực, hướng góc mặt mà cô tự thấy đẹp nhất về phía cửa, hít một hơi, kêu thất thanh: "A Thác, mau đến đây!"

Một, hai, ba!

Đếm đến ba, cửa phòng thử đồ lập tức bị mở toang, "An Thác Hải" cầm tay nắm cửa với gương mặt lo lắng.

Có điều, vì sao chủ tiệm may lại theo vào hóng hớt vậy, còn nữa, mắt của ông ta đang nhìn đi đâu vậy. Ý thức được ông chủ tiệm may đang nhìn vào chỗ khóa áo bị hở ra, "Mục Hựu Ân" cuống quít kéo khóa áo lên, nhưng "An Thác Hải" đã nhanh chóng đẩy chủ tiệm may ra ngoài cửa, rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Phòng thử đồ chỉ còn lại anh và cô, đôi tay run rẩy của cô vẫn còn để trên đường khóa, "An Thác Hải" tựa lưng lên cửa, lạnh lùng nhìn cô, vẻ mặt anh giống như cô đã làm chuyện ngu ngốc vô cùng.

Đúng thế, cô lại làm chuyện ngu xuẩn rồi!

Vốn dĩ cô có ý định quyến rũ anh nhưng lại gặp phải tình huống phát sinh đột ngột, cộng thêm việc bị một người đàn ông khác ngoài "An Thác Hải" nhìn thấy hết khiến cô vừa cuống vừa tức lại vừa tủi thân. Cô kéo mạnh chiếc khóa kéo, nhưng vì cuống nên móc khóe kẹp vào da.

"Mục Hựu Ân" đau đến suýt kêu thành tiếng, chết tiệt, thêm chút vải thì sẽ chết à? Bộ dạng luống cuống lúc này của cô nhất định trông rất ngu ngốc trong mắt "An Thác Hải". "Mục Hựu Ân" nhắm mắt lại, ra sức kéo móc khóa, nhưng hình như càng cuống thì mọi thứ càng trở nên tệ hơn.

Một bàn tay thay cô cầm lấy móc khóa, hơi thở thân thuộc lập tức ập đến.

Đường khóa kéo được kéo kín hoàn toàn.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Tay anh khẽ xoa vào nơi cô bị móc khóa kẹp vào, sau đó, anh cất bước định đi ra ngoài.

Anh muốn ra khỏi đây sao? Rồi anh lại nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng kia ư? Ý nghĩ này khiến "Mục Hựu Ân" kéo tay "An Thác Hải" lại.

"A Thác, đừng đi, anh đã giận em bốn ngày rồi, em khó chịu." Cô cụp mắt xuống: "Nếu anh giận em vì Bách Nguyên Tú thì nó không đáng, vì em chỉ đồng cảm với anh ta, một vạn Bách Nguyên Tú cũng không sánh bằng một cọng tóc của An Thác Hải."

"Mục Hựu Ân" không nghe thấy câu trả lời của "An Thác Hải", là cô đoán sai sao?

"A Thác." Cô dè dặt hỏi dò: "Mấy ngày nay anh giận em vì Bách Nguyên Tú à?"

"Mục Hựu Ân cũng không ngốc lắm nhỉ." Cuối cùng, anh mới khẽ đáp.

Cô cười tủm tỉm.

"Hựu Ân."

"Dạ."

"Nếu ngay cả một chút lòng thương hại anh cũng không muốn em dành cho anh ta thì sao?" Anh hỏi.

Đúng là hẹp hòi, "Mục Hựu Ân" thầm lên án anh, đây mà là câu hỏi sao, giọng điệu kia rõ ràng là đang uy hiếp cô mà.

"Vậy thì không cho anh ta nữa." Cô ngoan ngoãn đáp lời anh.

"Ừm." Anh đáp, nghe có vẻ rất hài lòng, nhưng...

Cô đã đồng ý với anh rồi mà sao anh vẫn định đi vậy. "Mục Hựu Ân" lập tức kéo tay "An Thác Hải" không cho anh đi. Cô ngẩng đầu lườm anh, ánh mắt hung dữ như muốn nói: "An Thác Hải, chẳng lẽ anh vẫn còn giận? Anh đừng có mà quá đáng nhé!"

"An Thác Hải" bật cười, ánh mắt anh dời xuống chỗ cô bị khóa kéo kẹp vào: "Anh định đi lấy thuốc bôi cho em."

Nghe thấy "An Thác Hải" nói như vậy, cô mới nhớ ra chuyện xấu mà cô vừa mới làm.

"Không đau." "Mục Hựu Ân" vẫn ngăn không cho "An Thác Hải" đi lấy thuốc cho mình.

"Không đau hả?" Anh lại nhìn vào chỗ đó, sau đó không thể dời mắt được nữa.

"A Thác, vừa rồi trông em ngốc lắm à?" "Mục Hựu Ân" xị mặt, ảo não hỏi.

Nhưng, "An Thác Hải" không trả lời cô, ánh mắt anh vẫn không chút suy chuyển.

"A Thác, ban nãy em chắc chắn rất ngu ngốc, nhất định là như vậy." Không chỉ có vẻ mặt như đưa đám mà giọng cô cũng rầu rĩ.

Đương lúc cõi lòng cô chìm trong nỗi chán nản thì cô nghe thấy "An Thác Hải" trầm giọng gọi cô một tiếng: "Hựu Ân."

"Dạ."

"Vừa rồi..." Anh thoáng dừng lại, ánh mắt anh cuối cùng cũng rời khỏi đường khóa áo nhìn vào khuôn mặt của cô: "Vừa rồi em không ngốc chút nào, mà còn rất đáng yêu."

"Thật sao?" "Mục Hựu Ân" bán tín bán nghi.

"Thật." Ngón tay anh vuốt ve làn môi cô: "Không những đáng yêu mà còn đáng yêu vô cùng, vì thế, em thành công rồi."

"Thành công?"

"Vừa nãy không phải là cách em dùng để làm lành với anh sao?" Ngón tay anh nhẹ nhàng vân vê cánh môi cô: "Đẩy cửa ra nhìn thấy dáng vẻ đó của em, anh..."

"Anh làm sao?" Cô hỏi với vẻ mong chờ.

"Đã cởi giáp xin hàng rồi, sau đó nóng lòng muốn làm lành với em."

Trên đôi giày cao gót cao sáu phân là đôi chân không ngừng run rẩy của cô, cạnh đó là mấy món đồ rơi rải rác, đó là những thứ vô tình bị đánh rơi trong lúc bọn họ triền miên. Dù lúc này anh đã ngừng hành động xâm chiếm cô, nhưng đôi chân cô vẫn run rẩy không ngừng. Lưng cô nép sát vào bức tường trong phòng thử đồ, cơ thể anh áp chặt trên người cô, anh vùi đầu vào hõm vai của cô, hít thở không đều, luồng khí từ phổi đi ra biến thành tiếng thở dốc, nóng bỏng mà nặng nề.

Đôi chân cô run run, cơ thể anh cũng run, mà biên độ còn mãnh liệt hơn cô. Trước mặt hai người là chiếc gương toàn thân, trong gương phản chiếu hình ảnh cơ thể anh đang phủ trên người cô, "Mục Hựu Ân" chỉ nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình đang gác trên vai anh, hơn nữa đó còn là gương mặt bị anh hôn đến đỏ bừng.

Nhìn thấy cơ thể đang run rẩy kịch liệt kia, "Mục Hựu Ân" trở tay không kịp. Từ lúc khóa kéo bị kéo xuống, từ lúc ngón tay anh từ nơi cuối cùng của khóa kéo dời xuống dưới, từ lúc ngón tay anh đẩy lớp vải mỏng manh nấp sau bộ xường xám kia, từ lúc ngón tay anh...

"Mục Hựu Ân" nhát gan, điều này "An Thác Hải" cũng biết, nên khi cô nói "A Thác em sợ." thì tay anh đã rời khỏi người cô.

Phải biết rằng, phòng thử đồ được làm bằng gỗ, bên ngoài bức tường gỗ này là mấy chục người, từ bên trong, hai người loáng thoáng nghe được tiếng xì xào của đám nhân viên ở bên ngoài.

Bọn họ đã giữ tư thế đó mấy phút, nhưng cơ thể anh vẫn không giảm bớt cơn run rẩy theo thời gian trôi đi.

Cơn run rẩy của anh dường như đã truyền sang cô, cô lên tiếng: "A... anh, anh... anh sao vậy, em... em có thể giúp..."

Em có thể giúp anh, A Thác à! "Mục Hựu Ân" muốn nói với anh như vậy. Cô ít nhiều hiểu được sự lúng túng của anh, dù anh đã cực lực che giấu, nhưng nơi bị anh chọc vào vẫn sờ sờ ra đó, nóng kinh người.

"Mục Hựu Ân, em ra ngoài đi." Anh nói với cô, anh vừa nói vừa kéo dãn khoảng cách với cô, sau đó anh đứng sang bên cạnh, tì đầu lên tường.

"A Thác." "Mục Hựu Ân" còn định nói gì đó.

"Mục Hựu Ân!" Giọng anh ngập trong sự nôn nóng, giống như nếu cô còn không rời khỏi nơi này thì anh sẽ xé xác cô rồi ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Con tim "Mục Hựu Ân" run lên, cô duỗi tay kéo móc khóa lên.

Kéo xong khóa kéo, cô vẫn đứng nguyên tại chỗ.

"Mục Hựu Ân!" Lúc này, giọng điệu của "An Thác Hải" ẩn chứa sự cảnh cáo.

Mở cửa phòng thử đồ ra, "Mục Hựu Ân" đi thẳng về phía chủ tiệm may, đến gần ông ta, cô mới nói chồng của cô không được khỏe cần nghỉ ngơi ở đây một lát, cô hi vọng trong lúc chồng cô nghỉ ngơi sẽ không bị làm phiền.

Sau khi mọi người đi khỏi đó, "Mục Hựu Ân" quay lại phòng thử đồ. Lúc mở cửa ra, cô phát hiện khi cô ra phòng thì "An Thác Hải" đứng quay mặt vào tường, còn lúc này anh đang tựa lưng vào tường, nhắm mắt, đầu hơi ngửa ra sau, thở gấp từng cơn.

Anh không hề biết cô đã quay trở lại, cô bước từng bước về phía anh.

"A Thác." Cô đứng trước mặt anh, khẽ gọi tên anh.

Đột nhiên, anh mở mắt ra, ngay sau đó khuôn mặt lập tức đỏ rực, chiếc gương trong phòng thử đồ cũng soi chiếu dáng vẻ của cô, khuôn mặt cô cũng đỏ ửng lên.

Cửa phòng thay đồ khép lại một lúc rồi lại được đẩy ra, "Mục Hựu Ân" cùng "An Thác Hải" ra khỏi phòng thử đồ. Mấy lần cô định giẫy tay khỏi anh nhưng đều bị anh nắm chặt lại, cứ thế anh kéo cô đi vào phòng vệ sinh. Khi anh để tay cô dưới vòi nước, mặt cô đỏ như sắp nhỏ máu, thế mà vẻ mặt của "An Thác Hải" lại giống như chẳng có chuyện gì, sau khi rửa tay xong, anh lại kéo cô đến máy hong tay.

"Mục Hựu Ân" cúi gằm mặt thấp thỏm đi theo "An Thác Hải" ra khỏi tiệm may. Cô lén nhìn những người đứng một bên tiễn họ ra ngoài, trong đám người đó có cả ông chủ tiệm may, vẻ mặt của ông ta vẫn tự nhiên, nụ cười thương mại vẫn treo trên mặt. "Mục Hựu Ân" đi sát phía sau "An Thác Hải", bàn tay đang được anh nắm đã được rửa sạch, dù nhìn nó có vẻ rất bình thường, nhưng...

Lòng bàn tay cô vẫn nóng ran, kiêu hãnh, ngượng ngùng, lóng ngóng, quẫn bách, tất cả cảm xúc đã hóa thành hai khuôn mặt đỏ lựng, đôi mắt họ dính chặt lấy đối phương, không nỡ rời mắt một phút nào. Thứ bình thường chỉ bắn vào trong người cô giờ biến thành bắn vào lòng bàn tay cô, dịch thể nóng hổi trong lòng bàn tay khiến cô bối rối, giọng cô đầy vẻ đáng thương: "A Thác, làm sao đây?"

Lúc ấy, ánh mắt anh nhìn cô rất đỗi dịu dàng, anh lấy khăn giấy, để cô tựa đầu lên vai anh, không cho cô nhìn thấy động tác anh lau tay cho cô.

Động tác của anh rất tỉ mỉ và chuyên chú, khiến lòng cô nảy sinh ý nghĩ: cho dù bây giờ trời đất có sụp đổ, anh cũng vẫn sẽ hoàn thành việc anh đang làm.

Khoảnh khắc đó, "Mục Hựu Ân" cảm thấy bọn họ khăng khít vô cùng.

Chiếc xe sang trọng đậu trước cửa tiệm may, "An Thác Hải" kéo tay cô lên xe. Họ ngồi ở hàng ghế sau, cô mặc bộ xường xám màu trắng, anh cũng thay sang âu phục màu kaki kiểu quân đội, phối cùng măng sét được chế tác thủ công bằng đồng, dáng vẻ của anh đẹp đến nỗi khiến "Mục Hựu Ân" không nỡ rời mắt.

Người đàn ông của cô giống như hoàng tử Roma sắp sửa xuất chinh vậy.

"Mục Hựu Ân, hôm nay trời rất nóng." Đột nhiên, "An Thác Hải" lên tiếng.

"Ừm, em biết." "Mục Hựu Ân" vô thức trả lời, nhiệt độ ở Istanbul hôm nay đã lên tới 35 độ.

"Vậy mà em vẫn còn nhìn được!"

"Nhìn gì chứ!"

"Anh!"

"..."

"An Thác Hải" nhìn thẳng về phía trước, nói: "Mục Hựu Ân, lúc nào em cũng nhìn anh như vậy khiến anh căng thẳng, thậm chí còn căng thẳng đến mức toát mồ hôi, em muốn cùng một hoàng tử mồ hôi đầm đìa tham gia vũ hội cùng em sao?"

"Mục Hựu Ân" tự động bỏ qua những lời cuối cùng của "An Thác Hải", cô cảm thấy buồn cười, hình như "An Thác Hải" coi cô là người phụ nữ háo sắc sao ấy, giọng cô có chút không vui: "An Thác Hải, em có ăn anh đâu mà anh phải sợ em nhìn anh?"

"Ngốc!" Cô vừa dứt lời thì hai giọng nói đồng thanh vang lên, một là của "An Thác Hải", một là của tài xế đang lái xe cho hai người.

"An Thác Hải" thở dài: "Nói cách khác cho em hiểu này, trên thế giới này chỉ có mình Mục Hựu Ân nhìn An Thác Hải mới khiến anh ta căng thẳng đến toát mồ hôi. Trừ Mục Hựu Ân ra, những người phụ nữ khác không có bản lĩnh này."

Ngay lập tức, cõi lòng cô bung nở ngàn hoa.

"Mục Hựu Ân" rời mắt khỏi khuôn mặt "An Thác Hải", không nén được nụ cười, tựa như cô đang nhâm nhi viên kẹo đường ngọt ngào mềm dẻo vậy.

Khoác trên mình bộ lễ phục lộng lẫy, ngồi trên chiếc xe sang trọng, bọn họ đến nhà hàng cao cấp dùng bữa; họ cùng nhau vào cửa hàng trang sức; cùng nhau đến kịch viện thưởng thức màn biểu diễn của những diễn viên nổi tiếng cho riêng hai người; trong ánh đèn rực rỡ, cả một ban nhạc biểu diễn cho hai người trên quảng trường có đài phun nước hoa lệ.

Đêm càng khuya, chiếc xe sang trọng và người tài xế mặc lễ phục đã hoàn thành nhiệm vụ và rời khỏi đó, "Mục Hựu Ân" và "An Thác Hải" lại quay lại chiếc xe cũ của họ.

Chiếc xe đi trên con đường về nhà, "Mục Hựu Ân" thỏa mãn khẽ ngâm nga khúc hát. Xe dừng trước đèn đỏ, mỗi lần như này, "Mục Hựu Ân" luôn cảm thấy vi diệu. Cô phát hiện mỗi lúc như này, ánh mắt "An Thác Hải" nhìn cô đều rất đặc biệt, có chút ưu tư có chút quyến luyến, hơn nữa anh còn không cho cô nhìn ngang ngó dọc. Có một lần cô hỏi anh vì sao lại không cho cô nhìn xung quanh.

"Lỡ như em vô tình nhìn thấy anh chàng nào đó đang ngồi uống rượu vang gặm hamburger trên xe bus hai tầng thì phải làm sao?" Anh đã trả lời cô như vậy, cô muốn hỏi cặn kẽ hơn nhưng cô không moi được thêm bất cứ thông tin nào từ miệng anh nữa, anh chỉ cố chấp kiên trì không cho cô nhìn lung tung. Lâu dần, mỗi khi dừng lại trước đèn đỏ, "Mục Hựu Ân" cũng đã quen không nhìn dáo dác xung quanh nữa.

"Mục Hựu Ân" vừa hát ngâm nga vừa quay người định lấy khăn giấy. Hộp khăn giấy để hơi xa, "An Thác Hải" đẩy hộp khăn giấy đến vị trí cô có thể với tới được. Khi tay họ bất ngờ chạm nhau, liên tưởng đến hình ảnh rút khăn giấy khiến lòng bàn tay cô tựa như bắt đầu bốc hỏa. Cô rụt phắt tay lại, không buồn lấy khăn giấy nữa mà để tay lên đầu gối.

Hành động của cô khiến bầu không khí trong khoang xe trở nên mờ ám và lúng túng.

"Mục Hựu Ân, xem về sau em còn làm cái chuyện..." "An Thác Hải" cố tỏ ra dửng dưng: "Làm chuyện đáng yêu kia hay không."

Chuyện đáng yêu? Lòng bàn tay cô lại...

"Nếu anh đã nói đó là chuyện đáng yêu, vậy..." Ỷ vào tâm lí háo thắng của mình, "Mục Hựu Ân" đánh bạo nói: "Vậy về sau em nhất định sẽ tiếp tục phát huy."

Lời vừa dứt, "An Thác Hải" khẽ bật cười, anh vừa cười vừa nắm lấy tay cô: "Hựu Ân, Mục Hựu Ân, em biết không, lúc anh làm chuyện kia anh đã tưởng tượng tay anh là tay em, anh còn tưởng tượng đôi má phồng phồng của em lúc em đang làm, giống như con ếch tức giận."

"Mục Hựu Ân" nghĩ đi nghĩ lại lời của "An Thác Hải" trong đầu mới hiểu ý của anh.

Tên khốn! Tên khốn "An Thác Hải" này! Lúc cô đẩy cửa phòng thử đồ ra, vẻ mặt của ông chồng đang bận thẩm du này viết đầy sự luống cuống như thể anh đang làm chuyện xấu mà bị vợ bắt quả tang, thế mà bây giờ anh lại dám nói ra những lời như vậy.

Cơn tức bỗng nổi lên, cô liền bắt chước dáng vẻ lưu manh của Saina khi đối phó với bạn trai cô ấy: "Hey, hey, honey! Đừng có mạnh miệng thế, đợi đến tối cái miệng nhỏ của chị đây sẽ khiến quả dưa chuột nhỏ của cưng ngoan ngoãn phục tùng."

Tất nhiên là khi nói những lời này cô cũng học theo Saina nhìn nơi nam tính của "An Thác Hải" bằng nửa con mắt.

"Mục Hựu Ân" thề rằng khi cô nói xong, bầu không khí trong xe như bị đóng băng, sau đó ánh mắt của cô và anh không biết vì sao lại va vào nhau, sau đó ánh mắt anh dời xuống cánh môi cô. Dưới ánh mắt nóng rực kia, "Mục Hựu Ân" cảm thấy cổ họng trở nên khô khốc, cô vô thức liếm liếm đôi môi.

Sau đó, tiếng còi xe chói tai ở phía sau vang lên, cô trông thấy huyệt thái dương của "An Thác Hải" gồ lên. Anh thu mắt lại, chửi thề một tiếng, vừa chửi vừa đập rầm lên vô lăng, dứt khoát lái xe vọt thẳng về phía trước.

Nửa tiếng đồng hồ tiếp theo cô và anh không nói chuyện với nhau, cách nhà họ càng gần, xe cộ trên đường càng ít đi. Vì những lời bốc đồng lúc trước nên "Mục Hựu Ân" thở cũng không dám thở mạnh, mắt cô nhìn thẳng phía trước, vốn định giữ nguyên trạng thái này cho đến khi về nhà, nhưng...

"Mục Hựu Ân" rón rén cọ lưng vào ghế xe, một chỗ trên lưng cô vô cùng ngứa, đó là nơi mà tay cô không với tới, nhưng hình như cọ kiểu gì cũng không trúng, thế là cô càng ra sức cọ ghế xe hơn.

"Mục Hựu Ân, em sao vậy?" Người vừa im lặng nửa tiếng đồng hồ bỗng lên tiếng.

"A Thác, em ngứa." Cô quay sang nhìn anh, thành thật khai báo.

Ở khoảng cách gần, "Mục Hựu Ân" nhìn thấy huyệt thái dương gồ lên của "An Thác Hải", cô còn nhìn thấy anh hít sâu một hơi.

"A Thác, lưng em ngứa." Cô ra vẻ đáng thương cầu cứu anh.

"An Thác Hải" thoáng nhìn về phía trước, lúc này trên đường chỉ còn mình xe của họ, anh nói với cô một câu, nằm sấp xuống.

"Mục Hựu Ân" ngoan ngoãn nằm sấp trên đùi "An Thác Hải", chỉ vào chỗ bị ngứa, "An Thác Hải" vừa lái xe vừa duỗi tay gãi lưng cho cô.

Cách một lớp áo, "Mục Hựu Ân" cảm thấy không đủ, cô thúc giục "An Thác Hải" kéo khóa áo xuống rồi thò tay vào trong.

"Mục Hựu Ân!" "An Thác Hải" nén giận.

"Mau lên, A Thác, ngứa lắm rồi." Cái người nôn nóng được gãi ngứa vội vàng kéo khóa áo xuống, kéo tay "An Thác Hải" thò vào trong áo.

Thật dễ chịu, "Mục Hựu Ân" nhắm mắt lại, miệng rủ rỉ sai sử: "A Thác... lực đạo không đủ, mạnh hơn chút... ừm, ừm, chính là như vậy."

"Vẫn... có thể mạnh hơn chút nữa, vị trí không đúng, xuống dưới một chút, có thể... có thể vào sâu hơn chút, A Thác... vào sâu hơn chút, mạnh hơn chút là được rồi..."

Còn chưa đợi "Mục Hựu Ân" nói hết câu, "An Thác Hải" đã gầm lên: "Mục Hựu Ân, em câm miệng cho anh, em còn nói mấy lời vớ vẩn nữa anh sẽ ném em xuống biển cho cá mập ăn đấy."

Thế là, "Mục Hựu Ân" ngoan ngoãn ngậm chặt miệng, ngoan ngoãn nằm im trên đùi "An Thác Hải". Từ phía xa truyền đến tiếng còi xe cảnh sát đang dần đến gần. Sau đó "Mục Hựu Ân" nghe thấy hai tiếng phanh xe, một là của xe hai người, một là của xe cảnh sát.

"Mục Hựu Ân" muốn ngồi dậy xem đã xảy ra chuyện gì, vừa nhổm dậy thì bị tay của "An Thác Hải" ấn xuống, anh bảo cô nằm im, đồng thời cầm khăn choàng đắp lên lưng cô. Lúc này "Mục Hựu Ân" mới nhớ ra thiết kế khóa kéo trên bộ lễ phục cô đang mặc, cả một vùng trên lưng lộ ra ngoài, may mà "An Thác Hải" kịp thời đắp khăn choàng lên.

Vừa chỉnh lại khăn choàng, "Mục Hựu Ân" đã nghe thấy tiếng gõ cửa xe, giọng đàn ông trầm đục nói tiếng Thổ Nhĩ Kỳ giải thích rằng ở khu vực này xảy ra sự cố phạm nhân vượt ngục, ông ta cần tiến hành kiểm tra xe của bọn họ.

"Mục Hựu Ân" nằm im trên đùi "An Thác Hải" chờ cảnh sát kiểm tra xe của họ. Việc kiểm tra nhanh chóng kết thúc, khi cảnh sát đi khỏi đó, "Mục Hựu Ân" nghe thấy một vị cảnh sát nói với vẻ bông đùa: "Hai người cứ tiếp tục."

Xe cảnh sát nhanh chóng đi xa, "An Thác Hải" tiếp tục lái xe, "Mục Hựu Ân" thở ra một hơi, trên đỉnh đầu vang lên giọng của "An Thác Hải": "Mục Hựu Ân, còn ngứa không?"

"Hết ngứa rồi." "Mục Hựu Ân" trả lời, bị mấy vị cảnh sát kia cắt ngang, cơn ngứa của cô đã dứt.

"Hết ngứa rồi thì mau ngồi dậy đi." Anh nói.

Sao lại thấy giọng "An Thác Hải" có gì là lạ, giống như đang tức giận, anh ấy sao thế nhỉ?

"A Thác, anh sao vậy?" "Mục Hựu Ân" rất tò mò "An Thác Hải" đang giận chuyện gì.

"Mục Hựu Ân, em đã hại anh biến thành kẻ kì quặc rồi." Anh nghiến răng nói.

Kẻ kì quặc? "Mục Hựu Ân" nằm sấp trên đùi "An Thác Hải" quay mặt vào phía bên trong, cô dứt khoát coi đùi anh làm gối đầu, nằm thẳng trên đùi anh, hướng mặt về phía khuôn mặt đang nhìn cô từ trên cao, cô muốn anh nói rõ cho cô rốt cuộc là vì sao cô lại hại anh biến thành kẻ kì quặc.

"An Thác Hải" tựa như không muốn trả lời câu hỏi của cô, anh hung dữ cảnh cáo cô mau ngồi lại chỗ của cô, đùi anh không có chức năng làm giường của cô.

Vốn dĩ cô vẫn đang ngồi trên ghế của cô, bị "An Thác Hải" nói như vậy cô lại cảm thấy đùi của anh rất thoải mái. Cô vừa tìm một vị trí nằm dễ chịu hơn vừa dài giọng nói: "A Thác, em có thể nằm trên đùi anh ngủ một lát không?"

"Không thể!" Giọng anh cứng ngắc.

"Mục Hựu Ân" rất ít khi bị "An Thác Hải" từ chối, cô thể hiện sự bất mãn của mình bằng cách dụi đầu lên đùi anh, sau đó cô nghe thấy tiếng anh hít sâu một hơi, nói: "Đừng giẫy."

"Mục Hựu Ân" không ngọ nguậy nữa, không phải vì cô nghe lời "An Thác Hải" mà là vì cô đang chăm chú ngắm khuôn mặt của anh. Từ góc độ của cô có thể nhìn thấy thứ gì đó giống như nốt mụn trong khoang mũi anh...

Hơn nữa thứ đó còn đang rung rinh như sắp nhỏ xuống. "Mục Hựu Ân" chầm chậm vươn tay chạm vào nó. Vừa chạm tay vào, "nốt mụn" kia liền chuyển sang đầu ngón tay cô. Cô đưa tay ra chỗ có đủ ánh sáng, "nốt mụn" động đậy lớn dần, "Mục Hựu Ân" nhìn thấy dịch thể màu đỏ đang khuếch tán trên ngón trỏ của mình.

Là máu sao? Đầu óc cô trở nên mụ mị, còn chưa đợi cô tỉnh táo lại, có giọt nước dinh dính rơi xuống mặt cô, một ngón tay khác chạm vào, "Mục Hựu Ân" lại nhìn thấy dịch thể màu đỏ trên ngón tay khác của cô.

"A... A Thác." "Mục Hựu Ân" sợ hãi vô cùng: "A Thác, mũi anh chảy máu rồi."

"Ngậm miệng, đừng làm ồn! Không chết được! Máu chảy ra từ mũi gọi là máu cam." Đương lúc "Mục Hựu Ân" hoảng sợ, "An Thác Hải" duỗi tay rút khăn giấy lau qua loa mũi, rồi ném cục khăn giấy bị vo tròn đi, gằn từng chữ một: "Mục! Hựu! Ân! Vừa rồi không phải anh đã bảo em đừng coi chân anh thành giường rồi sao? Hửm!?"

"Nhưng em coi chân anh là giường thì có liên quan gì đến chuyện anh bị chảy máu cam chứ?" Trong lúc đang hoảng loạn, những lời này cứ thế thốt ra từ miệng cô.

Lời này dường như lại chọc giận "An Thác Hải", anh ép cô quay lại tư thế lúc trước, úp mặt lên đùi anh, giọng anh vang lên sau gáy cô: "Mục Hựu Ân,

chảy máu cam là triệu chứng do nóng trong người, hỏa khí làm biến đổi hệ thống hoocmon từ đó dẫn đến máu huyết không thông suốt. Bây giờ em còn muốn hỏi anh cơn hỏa khí kia đến từ đâu không? Từ lúc em nói cái câu "cái miệng nhỏ của chị đây" người anh bắt đầu bốc hỏa rồi, cộng thêm mấy lời ngu ngốc em vừa nói như "anh mạnh hơn chút, sâu hơn chút" đúng là thêm dầu vào lửa!"

Dường như "An Thác Hải" sợ cô không hiểu, bàn tay ấn gáy cô càng dùng lực hơn, sau đó, "Mục Hựu Ân" không dám nhúc nhích nữa.

"Sao không ngọ nguậy nữa đi? Hửm?"

Giọng cô lí nhí thoát ra từ đùi anh: "A Thác... dưa chuột... chọc."

"Ừm hứm?" Anh chẳng buồn quan tâm.

"Chọc vào... mặt em." Giọng cô run rẩy.

"Không sao." Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói lạnh lẽo của anh: "Không phải cái miệng nhỏ của chị đây sẽ làm dưa chuột nhỏ phục tùng sao?"

Đôi môi run run bèn nói ra sự thật: "A... A Thác, đó là những lời em học theo Saina, hơn nữa..."

Giọng điệu của cô giống như sắp khóc đến nơi: "Hơn nữa... không nhỏ một chút nào, còn, còn rất..."

"Son of b*tch" Sau khi chửi thề một tiếng, "An Thác Hải" quay đầu xe, rẽ vào con đường hướng ra biển.

Hướng Đông vịnh Marmara có một số bụi cây nhiệt đới ngoại lai. Những bụi cây nhiệt đới cao lớn tạo thành bức bình phong tự nhiên. Chiếc xe phóng như bay vào trong bụi cây, hơi nóng từ xe từ từ tản nhiệt. Lúc đầu, tiếng thở gấp gáp trong khoang xe rất nhỏ, dần dần, âm thanh đó vừa gấp gáp vừa hỗn loạn. Giọng đàn ông phá vỡ sự yên tĩnh trong khoang xe, giọng nói gấp gáp hỗn loạn như dỗ dành như nài xin: Hựu Ân, hôm nay là thứ bảy.

"Nhưng, chúng ta ở chỗ này có bị phát hiện không?" Người phụ nữ hỏi.

"Không đâu, anh có thể cam đoan với em chuyện này." Người đàn ông đáp.

"Ừm." Giọng người phụ nữ bé như muỗi kêu.

Đoạn đối thoại này vọng ra từ hàng ghế sau của xe.

Tiếp đó, là hai tiếng khóa kéo lần lượt vang lên, tiếng trước là khóa kéo trên bộ đồ của người phụ nữ, tiếng sau là khóa kéo trên quần người đàn ông, sau đó là tiếng giày, tiếng dây nịt rơi xuống, tiếp đến...

"A Thác... em phải nằm xuống à?" Giọng người phụ nữ đầy lo sợ.

"Xe hơi nhỏ, như vậy... em sẽ mệt." Nhịp thở người đàn ông hỗn loạn.

"Vậy..."

"Qua đây."

Một loạt tiếng xột xoạt vang lên.

"Hựu Ân, ngồi lên trên, hửm?" Giọng người đàn ông như đang dỗ dành, vừa thấp vừa khàn, gợi cảm chết người: "Ừm, đúng như vậy, sau đó khoác tay lên vai anh, Hựu Ân, đừng sợ."

"Hựu Ân, tựa đầu vào vai anh, sau đó, từ từ ngồi xuống, đúng..." Âm cuối cùng biến thành tiếng rên trầm thấp.

Chiếc xe được lùm cây che chắn thoáng phát ra tiếng động theo tiết tấu, hơn nữa đang dần có xu hướng gia tăng.

Sáng sớm, chiếc xe vẫn đậu trong lùm cây, "An Thác Hải" tựa người vào lưng ghế sau, trên người anh mặc chiếc áo T-shirt mỏng manh, "Mục Hựu Ân" khoác áo anh nằm trong lòng anh.

Sáng sớm, có cơn gió lọt qua khe cửa thổi lên mặt cô, cô nhắm nghiền mắt, có chút mệt mỏi, có chút biếng nhác, con sóng chốc chốc lại xô bờ, đôi chân của họ quấn lấy nhau, ngón chân anh chốc chốc lại trêu đùa ngón chân cô.

"Hựu Ân."

"Dạ."

"Thực ra, anh có rất nhiều rất nhiều tiền."

"Anh có rất nhiều rất nhiều tiền á?"

"Ừm, anh có rất nhiều rất nhiều tiền."

"Vậy thì, tiền của anh có thể mua trọn Istanbul để tặng em không?"

"Ừm, tiền của anh mua trọn Istanbul tặng em xong vẫn còn thừa một ít."

"Vậy cái còn lại một ít kia có thể mua Istanbul không?"

"Ừm, cái còn lại một ít kia đủ để mua Istanbul, có điều mua xong sẽ không còn gì nữa." Lời anh có bảy phần thật ba phần đùa.

"Woa, người đàn ông của em thật là cừ." "Mục Hựu Ân" hoan hô một cách khoa trương, cô duỗi tay kéo đầu anh xuống thấp rồi hôn một cái thật kêu lên mặt anh.

Giống như anh thật sự có rất nhiều rất nhiều tiền, sau đó anh dùng rất nhiều rất nhiều tiền của anh mua cho cô cả thành phố Istanbul vậy.

Hôm nay là ngày cuối cùng của tháng tư, hai mươi ba ngày trước, "Mục Hựu Ân" gặp một người đàn ông tên là Bách Nguyên Tú ở Istanbul, người đó có cô người yêu giống cô y hệt tên là Triệu Hương Nông. Bây giờ, Bách Nguyên Tú đã quay về nhà của anh ta, có lẽ từ nay về sau cô sẽ không gặp lại anh ta nữa. Rồi chẳng bao lâu sau, cô sẽ quên đi cái người mang tên Bách Nguyên Tú này, lúc này cô đã hơi không nhớ ra khuôn mặt của Bách Nguyên Tú rồi.

Tháng năm ghé đến.

Một chiều chủ nhật của tháng năm, bà lão được đón từ viện dưỡng lão về nhà đang xem ti vi dưới lầu, "Mục Hựu Ân" đọc sách trên gác xép, "An Thác Hải" ở trong thư phòng xử lí công việc ở xưởng cà phê.

Lúc này, trên tay "Mục Hựu Ân" là quyển tạp chí tiếng Anh mà cô lấy trộm từ nhà Saina. Vì một tấm hình trong quyển tạp chí nên "Mục Hựu Ân" mới quyết định trở thành tên trộm vặt. Người đàn ông trong bức hình trên tạp chí vô cùng anh tuấn, "Mục Hựu Ân" lén lút mang quyển tạp chí về nhà. Cô không hiểu tiếng Anh lắm, phải mất một lúc cô mới hiểu người đàn ông anh tuấn trong bức hình có tên là Tống Ngọc Trạch, có hai quốc tịch Mỹ Úc, một trong mười người đàn ông độc thân kim cương nước Mỹ. Điều khiến "Mục Hựu Ân" cảm thấy hứng thú chính là người đàn ông anh tuấn kia có tướng mạo giống hệt với "An Thác Hải". Tuy chỉ là một tấm hình nửa bên mặt nhưng "Mục Hựu Ân" có thể nhận ra đường nét giống nhau giữa Tống Ngọc Trạch và "An Thác Hải" từ cái nhìn đầu tiên. Chỉ khác một chỗ là Tống Ngọc Trạch trong hình vuốt tóc ngược về sau, còn "An Thác Hải" lại để tóc mái che quá nửa trán anh, hơn nữa "An Thác Hải" có sự yêu thích đầy cố chấp với tóc mái của anh, anh ghét người khác động vào nó, đến cô cũng không được động vào.

Khuôn mặt của Tống Ngọc Trạch không bị tóc mái che khuất, lộ ra ngũ quan tinh tế. "Mục Hựu Ân" cứ nhìn cứ nhìn cho đến khi lòng thoáng động, cô bỏ quyển tạp chí xuống, xịt keo bọt ra tay mình.

Giấu tay ở sau lưng, "Mục Hựu Ân" đẩy cửa thư phòng của "An Thác Hải" ra, rón ra rón rén đi về phía anh.

Trong tiếng cảnh cáo của "An Thác Hải", cô ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh, cất giọng khô khan: "A Thác, tóc anh có gì ấy."

"Mục Hựu Ân" không nói không rằng, duỗi bàn tay có keo bọt của cô về phía tóc mái của "An Thác Hải", nhưng phản ứng của anh rất nhanh, anh nghiêng mặt, dễ dàng tránh khỏi móng vuốt của cô, đồng thời bắt lấy tay cô.

"Mục Hựu Ân?" Anh nhìn vào lòng bàn tay cô.

Tệ thật, "An Thác Hải" sẽ không cho rằng cô lại làm chuyện ấu trĩ chứ? Để anh không hiểu lầm cô đang làm chuyện ấu trĩ, "Mục Hựu Ân" bèn khai thật: "A Thác, em nhìn thấy một người đàn ông giống hệt anh trên tạp chí, chỉ là người đàn ông kia mặc quần áo đẹp hơn anh, mái tóc cũng chải chuốt hơn anh, người đó nhìn có vẻ đẹp trai hơn anh một chút, thế là em không phục, em cảm thấy nếu anh để kiểu tóc giống anh ta thì chắn chắn anh sẽ đẹp trai hơn anh ta, nên..."

Nên cô đã làm chuyện như vậy, "Mục Hựu Ân" nhìn bàn tay dính keo bọt bị "An Thác Hải" túm được.

"Người đàn ông kia nhìn có vẻ đẹp trai hơn anh?" Anh hỏi cô.

"Mục Hựu Ân" ngoan ngoãn gật đầu: "Ừm, tên của anh ta là Tống Ngọc Trạch, tên cũng dễ nghe."

"Mục! Hựu! Ân!" Giọng "An Thác Hải" nghe chừng vô cùng tức giận: "Từ bao giờ mà trí nhớ của em trở nên tốt như vậy, nhoáng một cái đã nhớ tên người đàn ông kia rồi, với lại lúc em gọi tên anh ta có vẻ vô cùng thân thiết, giống như hai người quen biết nhau vậy."

Bỗng nhiên bị "An Thác Hải" quạt cho một trận, "Mục Hựu Ân" mới kinh ngạc nhận ra dường như giống y như những gì anh nói, cô gọi cái tên Tống Ngọc Trạch một cách thân thiết. Vì bị nói trúng nên cô sững sờ tại chỗ.

"Mục Hựu Ân, nhìn vẻ mặt của em là biết vừa rồi anh đoán không sai chút nào." "An Thác Hải" cao giọng hơn.

Lần ghen tuông này của "An Thác Hải" rất rõ ràng, không giống vẻ im lìm không nói lần trước. Là vì cô khen người đàn ông khác một cách lộ liễu sao? Da đầu cô tê rần rần, cô quyết định mau chóng di dời sự chú ý của "An Thác Hải".

"Mục Hựu Ân" nhanh nhảu mang quyển tạp chí đến trước mặt "An Thác Hải", chỉ vào bức hình của Tống Ngọc Trạch trên tạp chí: "A Thác, anh xem đi, giống anh chứ?"

"An Thác Hải" cầm lấy quyển tạp chí, hờ hững liếc một cái, nghiến răng hỏi: "Anh cảm thấy anh đẹp trai hơn anh ta, Mục Hựu Ân, em thấy sao?"

Mục Hựu Ân nghiêm túc gật đầu, quả thực cô cũng cảm thấy người đàn ông của mình rất đẹp trai.

Vẻ mặt của cô dường như đã khiến "An Thác Hải" hài lòng, anh nhìn cô rồi nở nụ cười mê hoặc, sau đó "tinh" một tiếng, mở bật lửa một cách cool ngầu.

"An Thác Hải" mở bật lửa làm gì? Không lẽ?

Quả nhiên! Y như suy đoán của cô, chiếc bật lửa hướng về phía quyển tạp chí. Trước khi đốt quyển tạp chí, anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt như muốn nói: "Mục Hựu Ân, cơ hội thể hiện sự chung thủy của em đến rồi.

"Mục Hựu Ân" vội vàng vỗ tay, biểu thị cô cảm thấy cách xử lí của anh cực kì tuyệt vời.

Tống Ngọc Trạch có tướng mạo giống hệt "An Thác Hải" biến thành một đống tro tàn.

Sau khi đốt quyển tạp chí, "An Thác Hải" trao cho cô nụ hôn hết sức dịu dàng, triền miên, mấy lần tay anh cọ qua cọ lại trước ngực cô cách lớp áo.

"Hựu Ân, về sau đừng đọc bừa mấy quyển tạp chí kia nhé, trên tạp trí toàn là đám đàn ông đẹp mã."

"Vâng." Cô ngoan ngoãn trả lời.

"Hựu Ân, hôm nay em có nhìn ra anh ghen không?"

Hựu Ân có thể nhìn ra anh đang ghen, cơn ghen lần này của "An Thác Hải" rất mãnh liệt.

Cùng chiều ngày hôm đó, Saina nhận một cuộc điện thoại chất vấn cô.

"Vâng, vâng, An... không không, Tống tiên sinh, về sau tôi sẽ chú ý, tôi sẽ không để chuyện tương tự xảy ra." Saina không ngừng hứa hẹn với người ở đầu dây bên kia. Cúp điện thoại, Saina lại gọi một cú cho bạn trai mình. Ở trong điện thoại, cô ấy đã mắng bạn trai một trận té tát vì quyển tạp chí là do anh ta mang về.

Cũng trong buổi chiều ngày hôm nay, bên phát hành ở Âu Mỹ của quyển tạp chí cũng nhận được điện thoại khiếu nại.

Buổi chiều ngày hôm nay, "Mục Hựu Ân" không ngờ chỉ một lần tiện tay thó đồ của cô lại khiến mấy người Bắc Mỹ nhất thời phải để mấy vị quản lí cấp cao phụ trách phát hành ở Thổ Nhĩ Kỳ của tạp chí bọn họ phải cuốn gói ra đi.

Tháng sáu bước sang.

Tháng sáu, khắp Thổ Nhĩ Kỳ bị bao trùm trong nền nhiệt cao. Trong tháng sáu, "Mục Hựu Ân" nhận được một món quà từ phía bên kia đại dương. Đó là một chú sóc nhỏ đáng yêu đã qua huấn luyện. Đó là món quà mà Bách Nguyên Tú nhờ người tặng cho cô, cô từng nói với anh ta rằng cô rất thích sóc.

Con sóc mà Bách Nguyên Tú tặng cô rất đáng yêu, toàn thân là lớp lông vàng đậm, cô đã chơi với nó suốt cả tuần. Lúc đầu khi con sóc mới đến, "An Thác Hải" hỏi cô con sóc từ đâu mà có, lúc đấy "Mục Hựu Ân" có một dự cảm mãnh liệt rằng, nếu để "An Thác Hải" biết con sóc là do Bách Nguyên Tú tặng thì nhất định sẽ không giữ được nó, thế là trong lúc hoảng loạn cô đã nói dối là Saina tặng cô. Nói dối xong, "Mục Hựu Ân" thấy "An Thác Hải" nhíu mày, cô giả bộ như không nhìn thấy.

Con sóc mà Bách Nguyên Tú tặng "Mục Hựu Ân" đã gặp cảnh ngộ bị trả hàng sau một tuần. Quản lí của vườn thú gọi điện cho anh ta nói con sóc của bọn họ đã được một người đàn ông Thổ Nhĩ Kỳ gửi trả lại, người đó còn nhờ họ chuyển lời cho Bách Nguyên Tú rằng: "Đừng có làm mấy chuyện ấu trĩ vô ích nữa."

Nghe thấy vậy Bách Nguyên Tú chỉ biết cười khổ, sự ẩu trí của vị kia dường như chỉ có hơn chứ không kém anh ta.

Thế là, sáng nay "Mục Hựu Ân" thức dậy thì phát hiện con sóc lông vàng đậm của cô đã biến thành con sóc màu vàng kim. Khi cô còn đang trố mắt sửng sốt thì "An Thác Hải" bảo cô là đó là hiện tượng bình thường, con sóc vì được chăm sóc quá tốt, những đặc điểm nổi trội được thể hiện ra bên ngoài giống như tiến hóa.

"Anh nói như vậy em có hiểu không?" Anh hỏi cô.

"Hiểu!" "Mục Hựu Ân" gật đầu, tuy cô không hiểu lời của anh lắm, nhưng vừa nghe anh nói vì cô chăm con sóc quá tốt nên những đặc điểm nổi trội được thể hiện ra khiến cô rất vui.

"Mục Hựu Ân, em có thấy con sóc màu vàng kim đẹp hơn con sóc màu vàng không?" Anh hỏi cô.

Thấy "An Thác Hải" hỏi như vậy, "Mục Hựu Ân" thầm cảm thấy kì quái, cô có cảm giác anh đang so sánh hai con sóc khác nhau chứ không phải so sánh lông của một con.

"Tất nhiên!" "Mục Hựu Ân" trả lời chắc như đinh đóng cột, con sóc vàng kim đẹp hơn con sóc màu vàng rất nhiều.

Tháng bảy gõ cửa.

Một buổi tối cuối tháng bảy, vẫn là căn phòng đó, chiếc giường đó, "Mục Hựu Ân" nằm quay lưng lại với "An Thác Hải", một lần nữa cô lại gạt phăng bàn tay muốn thò vào trong áo cô của anh, đã mấy ngày cô không để ý đến anh rồi. Sở dĩ cô làm vậy đều là vì nữ phát thanh viên đẹp nhất Istanbul. Cô ả này đã ba hoa bốc phét, phát ngôn bừa bãi khắp nơi, cô ta còn chia sẻ với khán giả truyền hình sự ái mộ của cô với một người đàn ông nào đó: Người đàn ông cô ta ái mộ vô cùng anh tuấn, dáng dấp cao lớn, mạnh mẽ lại vô cùng dũng cảm. Cô ta còn nói, dù người đàn ông đã có vợ nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản tình yêu của cô ta, thậm chí cô ta còn ám chỉ rằng cô ta vô cùng hi vọng người đàn ông có thể động lòng trước tình yêu và vẻ đẹp của cô ta mà lao vào vòng tay cô ta.

Người đàn ông mà cô ả kia nhắc đến chính là "An Thác Hải", người ở thị trấn này đều biết, một số người đã chứng kiến màn anh hùng cứu mỹ nhân giữa "An Thác Hải" và cô nàng phát thanh viên, thế là sự việc đã được lan truyền chỉ trong mấy phút ngắn ngủi. Lúc đầu, "Mục Hựu Ân" cũng không quá bận tâm, cho đến khi cô ả kia suốt ngày tỏ tình công khai, cho đến khi cô ta gọi điện đến nhà cô, và rồi cô không buồn để ý "An Thác Hải" nữa. Anh có giải thích với cô rằng, ngay cả tên của người phụ nữ kia anh cũng không biết, anh chỉ ra tay giúp đỡ cô ta mà thôi. Nhưng dù trong lòng tin tưởng anh, nhưng cô vẫn thấy bực bội.

Người đàn ông bị từ chối bèn dán môi lên lưng cô cách lớp áo ngủ, thì thầm: Hựu Ân, hôm nay là thứ bảy.

Biết chứ, cô biết hôm nay là thứ bảy.

"Hựu Ân, chiều hôm nay anh đã kí nhầm hai hóa đơn, đây là chuyện chưa từng xảy ra, em biết vì sao không?" Anh tự hỏi tự trả lời: "Từ lúc chiều anh đã bắt đầu đứng ngồi không yên rồi, cả buổi chiều anh đều nghĩ đến cuộc điện thoại của bác sĩ của em vào tối qua. Em có biết ông ta gọi điện cho anh nói gì không?"

Giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng cô: "Ông ta nói tình trạng cơ thể em đã tương đối ổn định, dù một tuần vẫn chỉ có thể làm một lần, nhưng động tác có thể kịch liệt hơn một chút vẫn được."

Lời của "An Thác Hải" khiến mặt "Mục Hựu Ân" nóng ran.

"Hựu Ân." Anh gọi cô, giọng như nài xin: "Thứ bảy tuần trước vì cái kia của em đến nên chúng ta không... Hựu Ân, dưa chuột nhỏ đã đói bụng mười ba ngày rồi, nếu em còn tiếp tục bơ nó thì nó sẽ tiếp tục nhịn đói hai mươi mốt ngày."

"Hửm?" Anh cọ mũi vào lưng cô.

Cử chỉ của anh, cộng thêm cái câu "dưa chuột nhỏ" khiến thần kinh của "Mục Hựu Ân" lập tức thả lỏng, cô cười trộm nhưng vẫn bị anh nghe thấy, anh đặt tay lên vai cô.

Thuận theo tay anh, cô quay lại đối diện với anh. Sau khi nhìn thấy vẻ mặt của cô, anh lại lật cô nằm thẳng lại, rồi áp mình lên người cô.

"Hựu Ân hết giận rồi?" Giọng anh đầy hoan hỉ.

"Em cũng sẽ đi cứu một người đàn ông." "Mục Hựu Ân" nghiêm mặt.

"Em dám!"

"Em dám đấy!"

"Anh sẽ chỉnh cô ta." Anh thở dài: "Người khiến Hựu Ân tức giận anh đều sẽ dạy cho kẻ đó bài học."

Nói xong, đôi môi anh liền hạ xuống.

"Mục Hựu Ân" che môi lại.

"Thác Hải." Cô nheo mắt nhìn người đàn ông bên trên, nói một câu rất bùi tai nhưng đầy chân thật: "Không phải là dưa chuột nhỏ, là... là dưa chuột lớn."

Ngày hôm sau, "Mục Hựu Ân" nhìn thấy nữ phát thanh viên đẹp nhất Istanbul đeo chiếc kính râm to sụ xuất hiện, nghe nói cô ta bị tên côn đồ hung hãn nhất Istanbul hành hung, cả khuôn mặt xưng vù như đầu heo, mà cô ta lại giải thích là cô ta không cẩn thận bị ngã cầu thang.

Tháng tám đã đến.

Bước sang tháng tám, ánh mặt trời ở Istanbul bắt đầu biến thành màu vàng, ánh nắng vàng tươi xuyên qua khe hở trên cửa sổ mái tạo thành vô số những tia sáng hắt xuống đại điện, rơi trước mặt "Mục Hựu Ân". Cô nheo mắt nhìn: Tòa Thánh đường xanh cổ kính này, bức tường bằng gạch men xanh Iznik này, ánh mặt trời ngày ngày đi qua tòa giáo đường hơn bốn trăm năm qua, tất cả mọi thứ đều khiến cô nhìn đến muốn rơi lệ.

"Mục Hựu Ân."

"Dạ."

"Nhìn đủ chưa?"

"Nhìn đủ rồi."

"Mục Hựu Ân" cuống quít thu mắt lại, lúc này cô và "An Thác Hải" đang đứng trong đại điện của tòa thánh đường, họ sóng vai nhau đứng ở vị trí một vị giáo đồ Islam đã chỉ định.

"A Thác, chúng ta sắp làm gì vậy?" Cô khẽ hỏi anh.

"Mục Hựu Ân, em yêu anh không?" Anh hỏi ngược lại cô.

"Tất nhiên rồi."

"Vậy em có muốn ở bên anh, mãi luôn ở cạnh anh không?"

"Muốn."

"Vậy thì ngoan ngoãn nhắm mắt lại."

Cô ngoan ngoãn làm theo lời anh nói, đôi mắt nhắm lại của cô không hề nhìn thấy đôi mắt như biển sâu của người đàn ông đứng cạnh cô lúc này.

Cô ấy nhắm mắt lại thật rồi, anh mỉm cười, từ trước đến giờ vợ của anh đều rất dễ dỗ, bất kể cô có là Triệu Hương Nông hay là Mục Hựu Ân.

Một ông lão mặc trường bào màu trắng, đôi mắt nâu đầy sự trí tuệ ra hiệu "An Thác Hải" tập trung tinh thần.

Dưới sự nhắc nhở của ông lão, cô và anh quay mặt về chính giữa ánh mặt trời, ánh nắng màu hổ phách, giống như Đế quốc Osman này, cổ kính mà thiêng liêng.

Nhắm mắt lại, giang tay sang ngang:

"Xin Người hãy nhìn, hãy lắng nghe, người phụ nữ đứng cạnh con tên là Triệu Hương Nông, đáng yêu, xinh đẹp, lương thiện, dũng cảm. Con cầu mong được sống bình an bên cô ấy đến bảy mươi tám tuổi. Nếu như, nếu như có kiếp sau..."

Nếu như có kiếp sau, xin Người hãy để Tống Ngọc Trạch quen Triệu Hương Nông trước Bách Nguyên Tú. Tống Ngọc Trạch nhất định phải quen Triệu Hương Nông trước Bách Nguyên Tú.

Con là Tống Ngọc Trạch, còn cô ấy là Triệu Hương Nông.

—End—

- ---

Thế là truyện đã kết thúc thật rồi, dù không muốn nhưng vẫn phải nói tạm biệt A Nông và Tiểu Trạch thôi:((((

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ và chờ đợi bộ truyện đầy trắc trở này suốt thời gian qua, đây là lần đầu tiên mình tự dịch và lấp hố một bộ truyện nên còn nhiều bỡ ngỡ và thiếu sót. Mình đặc biệt cảm ơn bạn Phanh và các bạn đã cho mình động lực to lớn để hoàn thành bộ truyện này, yêu mọi người nhiều nhiều nhiều!!!!!

Tạm biệt và hẹn gặp lại!

03/05/2020

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Tội Lỗi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.